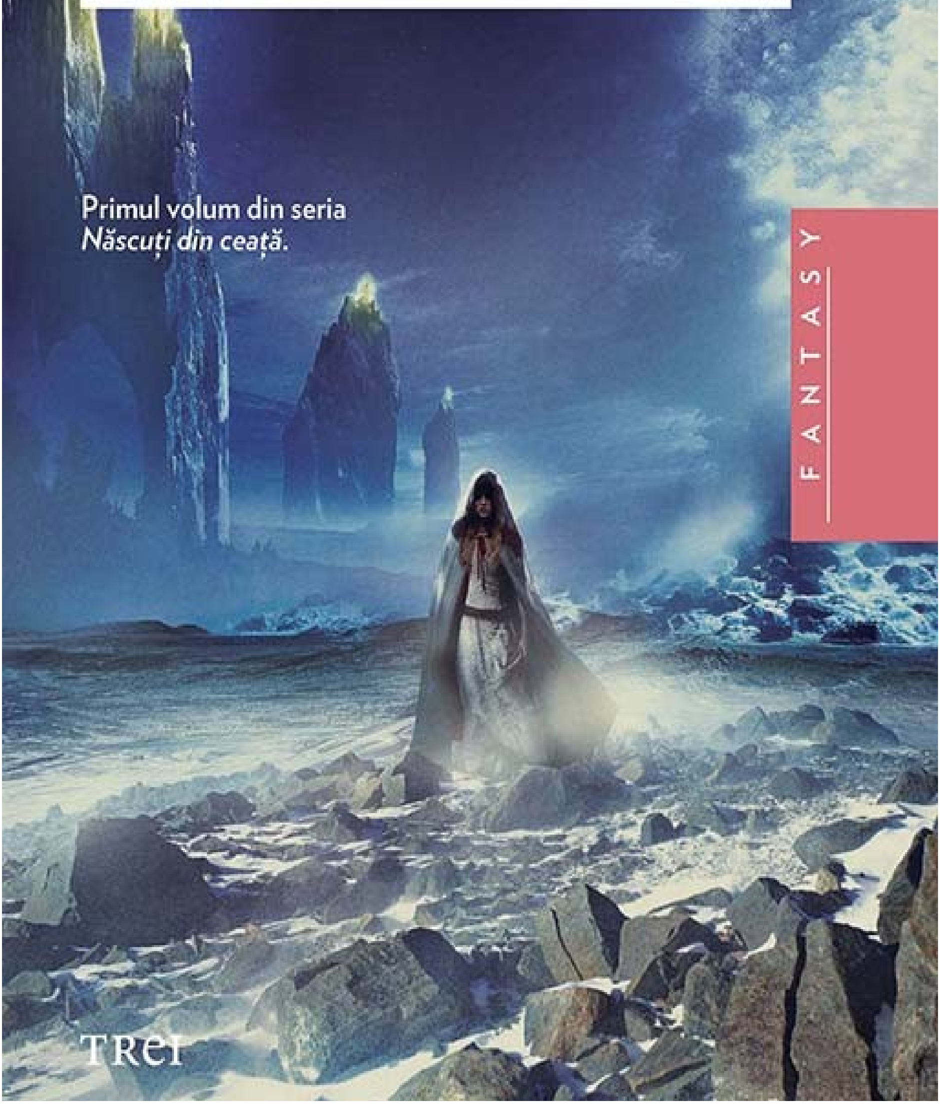
BRANDON SANDERSON

ULTIMUL IMPERIU

Primul volum din seria *Născuți din ceață*.

FANTASY

TREI

Brandon Sanderson

Ultimul imperiu

Traducere din engleză de
Ana Veronica Mircea
TREI
2014

Pentru Beth Sanderson
Care citește fantasy
De un timp mai îndelungat decât viața mea
Și care merită
Un nepot tot atât de țăcănit ca ea însăși.

NĂSCUȚI DIN CEAȚĂ

Uneori mă tem că nu sunt eroul pe care-l vede toată lumea în mine.

Filosofii presupun că a sosit timpul, că au apărut toate semnele. Dar eu încă mă mai întreb dacă n-au ales greșit omul. Atât de mulți alții depind de mine. Ei spun că viitorul unei lumi întregi e în mâinile mele.

Ce-ar crede dacă ar ști că apărătorul lor — Eroul Evurilor, mântuitorul — se îndoiește de sine însuși? Poate n-ar fi nicidecum șocați. Într-un fel, asta mă îngrijorează cel mai mult. Poate, în adâncurile inimilor lor, își pun întrebări — exact așa cum mi le pun și eu.

Oare când se uită la mine văd un mincinos?

PROLOG

Din văzduh cădea cenușă.

Lordul Tresting se încruntă, ridicându-și privirea către cerul arămiu de la jumătatea zilei, în timp ce servitorii se apropiau în grabă, deschizând o umbrelă de soare deasupra sa și a distinsului său oaspete. Căderile de cenușă nu erau neobișnuite în Ultimul Imperiu, dar Tresting spera să nu-și păteze de funingine frumosul costum nou și vesta roșie, abia aduse, pe apele canalului, chiar din Luthadel. Din fericire, nu bătea cine știe ce vânt; umbrela avea șanse să-i fie într-adevăr de folos.

Tresting stătea în picioare, alături de invitatul său, într-un patio de pe culmea unui mic deal, care domina ogoarele. Sub ploaia de cenușă munceau sute de oameni în haine de lucru, ocupându-se de recoltă. În eforturile lor se simțea un soi de lene, dar, firește, asta stătea în firea oricărui skaa. Țăranii erau o mulțime indolentă, neproductivă.

Nu se plângeau, desigur; aveau destulă minte ca să n-o facă. În schimb, se mulțumeau să lucreze ținându-și capetele plecate, cu o apatie mută. Atingându-i în treacăt, biciul unui supraveghetor îi silea să se miște, preț de câteva momente, cu mai multă râvnă, dar recădeau în lâncezeala lor imediat după aceea.

Tresting se întoarse către bărbatul de alături.

— Unii ar putea să creadă, remarcă el, că o mie de ani de muncă pe ogoare i-au făcut să

devină, din naștere, ceva mai pricepuți în privința asta.

Obligatorul se răsuci înălțând dintr-o sprânceană — un gest făcut parcă special pentru a pune în valoare trăsătura lui distinctivă — tatuajele complicate care-i dantelau pielea din jurul ochilor. Enorme, întinzându-i-se pe toată înălțimea frunții și urcând pe laturile nasului. Era un prelan cu puteri depline — un obligator într-adevăr foarte important. Tresting avea, la conac, propriii săi obligatori, însă nu erau decât niște funcționari minori, cu doar câteva semne în jurul ochilor. Bărbatul acela sosise de la Luthadel pe canal, cu aceeași corabie care aduse noul costum al lordului.

— Ar trebui să vezi ce skaa sunt în oraș, Tresting, spuse obligatorul, întorcându-și din nou privirea către muncitori. În comparație cu cei din Luthadel, ăștia sunt de-a dreptul sârguincioși. Aici aveți mai mult control asupra lor. Câți spuneai că pierdeți într-o lună?

— Oh, șase, sau cam așa ceva. Unii din cauza bătăilor, iar alți din istovire.

— Fugari?

— Niciodată! răspunse Tresting. La început, când am moștenit pământul de la tata, aveam câțiva — dar le-am executat familiile. Ceilalți s-au descurajat repede. Nu i-am înțeles niciodată pe nobilii care se plâng că au necazuri cu skaa — eu găsesc că sunt creaturi ușor de controlat dacă acționezi cu o mână fermă.

Obligatorul dădu din cap, rămânând tăcut în veșmintele lui negre. Părea încântat — ceea ce reprezenta un lucru bun. Lucrătorii nu erau, de fapt, proprietatea lui Tresting. Îi aparțineau Lordului Legiuitor, ca toți ceilalți skaa; Tresting îi închiria de la Zeul lui, în mare parte la fel cum plătea și pentru serviciile obligatorilor Lui.

Oaspetele se uită în jos, la ceasul său de buzunar, apoi își ridică privirea spre cer. În ciuda căderii de cenușă, ziua era luminoasă, cu soarele de un stacojiu strălucitor dincolo de negreala cețoasă din înaltul văzduhului. Tresting scoase o batistă și-și șterse fruntea, simțindu-se recunoscător fiindcă umbrela îl apăra de arșița amiezii.

— Bine, Tresting, spuse obligatorul. O să-i transmit lordului Venture propunerea domniei tale, așa cum ai cerut. Din partea mea va primi un raport favorabil asupra muncii de aici.

Lordul își reținu un oftat de ușurare. Un obligator trebuia să fie de față, ca martor, la încheierea oricărei înțelegeri negustorești sau de altă natură între nobili. Firește că până și unul modest, ca aceia angajați de el, putea îndeplini un asemenea rol — însă a-i face impresie bună chiar obligatorului lui Straff Venture însemna mult mai mult!

Oaspetele se întoarse spre el.

— O să plec înapoi, pe canal, în după-amiaza asta.

— Atât de repede? întrebă Tresting. Nu vrei să rămâi la cină?

— Nu, răspunse obligatorul. Cu toate că mai există un subiect despre care aș vrea să discutăm. N-am venit aici numai din porunca lordului Venture, ci și… ca să fac cercetări în anumite privințe, pentru Cantonul Inchiziției. Se zvonește că-ți place să te distrezi cu femeile skaa aflate sub stăpânirea domniei tale.

Tresting simți un fior rece.

Obligatorul zâmbi; zâmbetul se voia dezarmant, dar Tresting nu-l găsi decât sinistru.

— Nu te neliniști, Tresting, zise obligatorul. Dacă acțiunile domniei tale ar fi stârnit *într-adevăr* îngrijorarea, în locul meu ar fi fost trimis un Inchizitor de Oțel.

Lordul dădu încet din cap. Inchizitor. Nu văzuse niciodată vreuna dintre creaturile acelea inumane, dar auzise… povești.

— Am fost mulțumit de purtarea domniei tale cu femeile skaa, declară obligatorul, plimbându-și din nou privirea pe deasupra ogoarelor. Ceea ce am văzut și am auzit aici dovedește că lași curățenie în urmă. Un bărbat ca domnia ta — priceput, cu recolte bune — poate ajunge departe în Luthadel. Încă vreo câțiva ani de muncă, plus câteva afaceri negustorești inspirate și, cine știe?

Obligatorul își întoarse privirea în altă parte și Tresting se pomeni zâmbind. Nu reprezenta o făgăduială, și nici măcar o aprobare — în marea majoritate a cazurilor, obligatorii erau mai degrabă administratori și martori, decât preoți — dar să auzi astfel de laudă din partea unuia dintre servitorii

personali ai Lordului Legiuitor… Tresting știa că, după părerea unei părți a nobilimii, obligatorii erau neliniștitori — unii îi considerau chiar o bătaie de cap —, dar, pe moment, el unul și-ar fi sărutat distinsul oaspete.

Se răsuci din nou către skaa, cei care munceau sub soarele însângerat și sub fulgii leneși de cenușă. El fusese întotdeauna un nobil de țară, trăise pe plantația lui, visând la o posibilă mutare chiar în Luthadel. Auzise despre baluri și despre petreceri, despre fast și despre intrigi, și totul îl entuziasmase zadarnic.

În seara asta trebuie să sărbătoresc, se gândi. În a paisprezecea colibă era o fată tânără pe care-o urmărea de ceva vreme…

Zâmbi din nou. Încă vreo câțiva ani de muncă, spusese obligatorul. Dar oare el, Tresting, n-ar fi putut grăbi lucrurile, dacă trudea puțin mai mult? Populația skaa de pe domeniul lui crescuse în ultima vreme. Poate, dacă-i îmboldea ceva mai tare, reușea să obțină în vara aceea o recoltă suplimentară, îndeplinindu-și cu prisosință obligațiile din învoiala cu lordul Venture.

Dădu din cap, cu ochii la mulțimea de skaa leneși, dintre care unii lucrau cu sapele, iar alții stăteau în patru labe, îndepărtând cenușa de pe plantele tinere. Nu se plângeau. Nu sperau. Nici măcar nu-ndrăzneau să gândească. Așa trebuia să fie, pentru că erau skaa. Erau…

Tresting îngheță când unul își săltă capul. Bărbatul întâlni ochii lordului, având în

expresia feței o scânteie — ba nu, o flacără — sfidătoare. Tresting nu mai văzuse așa ceva niciodată, nu pe chipul unui skaa. Se retrase din reflex cu un pas, străbătut de un fior în vreme ce acel skaa straniu, cu spatele drept, îi susținea privirea.

Și zâmbea.

Tresting se uită în altă parte.

— Kurdon! se răsti apoi.

Supraveghetorul, un zdrahon, urcă panta în grabă.

— Da, lordul meu?

Tresting se întoarse, arătând către…

Se încruntă. Unde stătuse acel skaa? Lucrând cu capetele în jos, cu trupurile pătate de funingine și sudoare, era greu să-i deosebești unii de alții. Tresting se întrerupse, căutând. Credea că reținuse locul… gol, unde nu se mai afla nimeni.

Dar nu. Nu era cu putință. Bărbatul n-avea cum să dispară atât de repede din grup. Unde s-ar fi putut duce? Trebuia să fie acolo, undeva, de data asta muncind cu capul plecat, așa cum se cuvenea. Cu toate acestea, momentul de aparentă sfidare nu putea fi iertat.

— Lordul meu? întrebă din nou Kurdon.

Obligatorul stătea alături, privind curios. N-ar fi fost înțelept să-l lase să-și dea seama că un skaa se purtase cu atâta obrăznicie.

— Pune-i mai mult la muncă pe cei dinspre sud, ordonă Tresting, arătând cu degetul. Văd că sunt mocăiți, chiar și pentru niște skaa. Biciuiește câțiva.

Kurdon ridică din umeri, dar încuviință cu o înclinare a capului. Nu era cine știe ce motiv pentru biciuire — dar, pe de altă parte, nici lui nu-i trebuia cine știe ce motiv ca să bată lucrătorii.

La urma urmelor, nu erau decât niște skaa.

Kelsier auzise povești.

Auzise șoapte despre vremurile de odinioară, de mult apuse, când soarele era roșu. Vremurile când văzduhul nu era îmbâcsit de fum și de cenușă, când plantele nu duceau o adevărată luptă ca să crească, iar skaa nu erau sclavi. Vremurile de dinainte de Lordul Legiuitor. Însă acele zile de demult căzuseră aproape cu totul în uitare. Până și legendele începeau să devină greu de înțeles.

Kelsier se uită la soare, urmărind cu privirea imensul disc roșu ce se târa către orizont. Rămase tăcut preț de o clipă îndelungată, singur pe ogoarele pustii. Munca zilei se încheiase. Skaa fuseseră mânați înapoi, la colibele lor. În curând avea să apară ceața.

În cele din urmă, oftă și se-ntoarse să-și aleagă traseul pe făgașe și pe poteci șerpuind printre mormane mari de cenușă. Evita să calce pe plante — deși nu știa sigur din ce motiv se ostenea. Recolta aproape că nu părea să merite efortul. Veștedă, cu frunze maronii fleșcăite, vegetația părea la fel de deprimată ca oamenii care-o îngrijeau.

Colibele lucrătorilor skaa se conturau neclare în lumina palidă. Kelsier putea deja să

vadă cum începea să se formeze ceața, voalând aerul și dându-le clădirilor ca niște movile o înfățișare ireală, eterică. Nu erau păzite; nu era nevoie de străji, fiindcă niciun skaa nu se aventura afară după lăsarea nopții. Teama lor de ceață era mult prea puternică.

Va trebui să-i lecuiesc de asta într-o bună zi, se gândi Kelsier, apropiindu-se de una dintre clădirile mai mari. *Dar toate lucrurile la timpul lor*. Deschise ușa și se strecură înăuntru.

Toată lumea amuți imediat. Kelsier închise ușa, apoi se întoarse, zâmbind, să-i privească în față pe cei în jur de treizeci de skaa din încăpere. În vatra din centru pâlpâia focul, iar un cazan de lângă ea era umplut cu apă în care fuseseră presărate legume — ca început al pregătirilor pentru masa de seară. Supa avea să fie fără niciun gust, firește. Însă mirosul era totuși îmbietor.

— Bună seara tuturor, zise Kelsier cu un surâs, așezându-și ranița la picioare și sprijinindu-se de ușă. Cum v-a fost ziua?

Cuvintele lui sparseră tăcerea, iar femeile se întoarseră la pregătirea cinei. Însă bărbații dintr-un grup așezat la o masă grosolană continuară să-l privească nemulțumiți.

— Ziua noastră, călătorule, a fost plină de trudă, răspunse Tepper, unul dintre înțelepți. Pe care tu ai izbutit s-o ocolești.

— Munca la câmp nu mi s-a potrivit niciodată cu adevărat, ripostă Kelsier. E mult prea grea pentru pielea mea delicată.

Zâmbi, ridicându-și mâinile și brațele acoperite de straturi peste straturi de cicatrice fine. I se întindeau în lungul pielii, de parcă o fiară și-ar fi plimbat ghearele în susul și-n josul brațelor sale.

Tepper pufni. Era prea tânăr ca să fie un înțelept, probabil că abia dacă trecuse cu un an sau doi de patruzeci — putea să fie cu cel mult cinci ani mai vârstnic decât Kelsier. Cu toate acestea, bărbatul costeliv căpătase aerul omului căruia îi place să conducă.

— Vremurile nu sunt potrivite pentru apucături ușuratice, decretă el, cu asprime. Când dăm adăpost unui călător, ne așteptăm să se poarte astfel încât să nu trezească bănuieli. Azi-dimineață, când ai fugit de pe ogor, ai fi putut face rost de câte-o biciuire pentru oamenii din jurul tău.

— Așa e, răspunse Kelsier. Numai că ar fi putut fi biciuiți și dacă ar fi stat unde nu trebuia, dacă ar fi făcut o pauză prea lungă sau dacă ar fi tușit când trecea pe lângă ei un supraveghetor. Am văzut o dată un bărbat bătut fiindcă, după cum a pretins stăpânul lui, clipise „cum nu se cuvenea”.

Tepper stătea țeapăn, privind cu ochi îngustați, cu brațele sprijinite pe masă. Judecând după expresia feței, părea de neînduplecat.

Kelsier oftă, rotindu-și ochii.

— Perfect. Dacă vreți să plec, îmi văd de drum.

Își aruncă ranița pe umeri și trase cu nepăsare de ușă.

Ceața groasă începu imediat să se reverse prin deschidere, plutindu-i leneșă în jurul trupului, băltind pe podea și târându-se prin praf ca un animal șovăielnic. Câțiva oameni icniră înspăimântați, dar cei mai mulți erau prea uluiți ca să mai scoată vreun sunet. Kelsier rămase locului o clipă, fixând cu privirea pâcla neguroasă de afară, ai cărei curenți nestatornici erau vag luminați de cărbunii din vatră.

— Închide ușa.

Cuvintele lui Tepper erau o rugăminte, nu o poruncă.

Kelsier făcu ce i se ceruse, împingând ușa la loc și întrerupând curgerea ceții albe.

— Ceața nu e ceea ce credeți. Vă temeți mult prea mult de ea.

— Cei care se aventurează în ceață își pierd sufletele, șopti o femeie.

Vorbele ei ridicară o întrebare. Oare Kelsier umblase prin ceață? Și atunci, ce se întâmplase cu sufletul lui?

Dacă ați ști, se gândi el.

— Ei, presupun că asta-nseamnă că rămân. Îi făcu semn unui băiat să-i aducă un taburet. Și e o treabă bună — pentru mine ar fi fost rușinos să plec fără să vă împărtășesc noutățile.

La auzul comentariului său, nu puțini ciuliră urechile. Acesta era adevăratul motiv pentru care îi suportau prezența — motivul pentru care până și țăranii sperioși adăposteau un om ca el, un skaa ce sfida voința Lordului Legiuitor, călătorind de la o plantație la alta.

Putea fi un renegat — și un pericol pentru întreaga comunitate — dar le aducea vești din lumea de-afară.

— Vin din nord, zise Kelsier. Din ținuturi unde puterea Lordului Legiuitor se simte mai puțin.

Vorbea cu voce clară, iar toată lumea se înclina instinctiv către el în timp ce lucra. A doua zi, cuvintele lui aveau să fie repetate pentru mai multe sute de oameni, care locuiau în alte colibe. Skaa puteau fi slugarnici, dar erau și bârfitori de nelecuit.

— În vest guvernează lorzii locali, continuă Kelsier, și sunt departe de mâna de fier a Lordului Legiuitor și a obligatorilor săi. Unii dintre nobilii aceia din depărtări cred că niște skaa fericiți sunt lucrători mai buni decât unii maltratați. Un bărbat, lordul Renoux, chiar le-a ordonat supraveghetorilor lui să nu mai bată pe nimeni fără poruncă. Și, după cum șușotește lumea, se întreabă dacă n-ar fi bine să-i plătească fiecărui skaa de pe plantația lui o leafă, așa cum primesc meșteșugarii din oraș.

— Prostii, spuse Tepper.

— Iertare, ripostă Kelsier. Nu mi-am dat seama că jupânul Tepper a fost de curând pe proprietatea lordului Renoux. Când ai cinat cu el ultima oară ți-a povestit ceva ce nu mi-a spus mie?

Tepper roși: skaa nu călătoreau, și cu siguranță nu cinau cu lorzii.

— Mă crezi nătâng, călătorule, zise Tepper, dar eu știu ce faci. Ești cel căruia i se spune Supraviețuitorul; cicatricele alea de pe

brațe te-au dat de gol. Ești un zurbagiu — călătorești pe plantații, ațâțând nemulțumirile. Ne mănânci mâncarea și-ți spui poveștile mărețe și minciunile, apoi dispari și-i lași pe cei ca mine să se ocupe de speranțele deșarte pe care le dai copiilor noștri.

Kelsier înălță dintr-o sprânceană.

— Ei, ei, jupâne Tepper, spuse el. Temerile tale sunt total lipsite de temei. Zău că n-am nicidecum de gând să vă mănânc mâncarea. Mi-am adus-o pe-a mea.

Kelsier se întinse și-și aruncă ranița pe pământ, în fața mesei lui Tepper. Dezlegată, aceasta se răsturnă într-o parte, lăsând să cadă o mulțime de mâncare. Pâini de bună calitate, fructe, ba chiar și câțiva cârnați groși, afumați, se revărsară în voia lor.

Un fruct-de-vară se rostogoli pe podeaua de pământ bătătorit și se izbi ușor de piciorul lui Tepper. Bărbatul de vârstă mijlocie îl privi uluit.

— Asta-i mâncare pentru nobili!

Kelsier râse zgomotos.

— Nu prea. Știi, pentru un om de rang, renumit pentru prestigiul său, lordul Tresting al vostru are gusturi izbitor de proaste. Cămara lui e o rușine pentru un nobil.

Tepper păli încă și mai tare.

— Acolo ai fost în după-amiaza asta, șopti. Te-ai dus la conac. Ai... *furat de la stăpân!*

— Firește, răspunse Kelsier. Și aș putea adăuga că, în timp ce gusturile lui în materie de mâncare sunt jalnice, priceperea cu care-și alege oștenii e impresionantă. Pătrunderea în

conacul său în timpul zilei a fost o adevărată provocare.

Tepper continua să se holbeze la ranița cu mâncare.

— Dacă găsesc supraveghetorii astea aici…

— Ei, propun să le faceți să dispară, spuse Kelsier. Pariez că sunt ceva mai gustoase decât zeama asta lungă de alac.

Mai multe perechi de ochi înfometați studiară mâncarea. Dacă Tepper avea de gând să mai protesteze, atunci n-o făcu destul de repede și tăcerea lui trecu drept acceptare. Peste câteva minute, conținutul raniței fusese inspectat și împărțit, iar oala cu supă clocotea, ignorată de skaa, care se ospătau cu ceva mult mai exotic.

Kelsier se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele de lemn al colibei, și se uită la oamenii care-și înfulecau mâncarea. El spusese adevărul: ofrandele cămării fuseseră descurajant de banale. Însă oamenii aceia erau hrăniți, încă din copilărie, cu nimic altceva în afară de supă și terci de cereale. În ochii lor, pâinea și fructele păreau delicatese fără seamăn — mâncate de obicei doar când se învecheau și erau aruncate de servitorii de la conac.

— Povestea ta a fost scurtă, tinere, remarcă un skaa bătrân, apropiindu-se șchiopătând și așezându-se pe un taburet de lângă Kelsier.

— Oh, presupun că mai târziu o să fie timp pentru mai mult, zise el. După ce dovezile

furtului meu vor fi înfulecate. Nu vrei nimic din ele?

— Nu simt nevoia, răspunse bătrânul. Ultima dată când am gustat din hrana lorzilor, m-a durut burta trei zile. Gusturile noi seamănă cu ideile noi, tinere — cu cât îmbătrânești mai mult, cu atât sunt mai greu de mistuit.

Kelsier tăcu. Bătrânul nu era câtuși de puțin impozant. Pielea lui pergamentoasă și capul chel îl făceau să pară mai degrabă plăpând decât înțelept. Însă era probabil mai puternic decât arăta; puțini skaa de pe plantații trăiau până la o asemenea vârstă. Mulți lorzi nu le îngăduiau bătrânilor să rămână acasă, fără să muncească zilnic, iar bătăile frecvente, nelipsite din viața unui skaa, erau un tribut cumplit.

— Cum spuneai că te cheamă? întrebă Kelsier.

— Mennis.

Kelsier se uită din nou la Tepper.

— Așadar, jupâne Mennis, spune-mi ceva. De ce l-ai lăsat pe el să conducă?

Bătrânul ridică din umeri.

— Când ajungi la vârsta mea, trebuie să ai mare grijă cum îți irosești puterile. Unele bătălii pur și simplu nu merită purtate.

În ochii lui Mennis se deslușeau subînțelesuri: vorbea despre lucruri mai profunde decât rivalitatea lui cu Tepper.

— Atunci ești mulțumit așa? întrebă Kelsier, arătând cu o mișcare a capului coliba și locuitorii ei pe jumătate morți de foame și

munciți peste măsură. Ești mulțumit de o viață plină de bătăi și de truda fără sfârșit?

— Cel puțin e o viață, ripostă Mennis. Știu ce atrag lefurile, nemulțumirile și revoltele. Ochiul Lordului Legiuitor și mânia Cultului de Oțel pot fi mult mai cumplite decât câteva lovituri de bici. Cei ca tine propovăduiesc schimbarea, dar eu îmi pun o întrebare. E asta o luptă pe care-o putem duce într-adevăr?

— O duceți deja, jupâne Mennis. Și felul în care-o pierdeți e oribil. Kelsier ridică din umeri. Dar ce știu eu? Nu sunt decât un ticălos rătăcitor, venit aici să vă mănânce hrana și să vă impresioneze tinerii.

Mennis clătină din cap.

— Acum îți bați joc, dar Tepper s-ar putea să fi avut dreptate. Mă tem că vizita ta o să ne-aducă necazuri.

Kelsier zâmbi.

— De aceea nu l-am contrazis — cel puțin nu când m-a numit zurbagiu. Se întrerupse și zâmbi cu mai mult suflet. De fapt, cred că această descriere a mea e singurul adevăr rostit de Tepper de când am sosit aici.

— Cum faci asta? întrebă Mennis, încruntându-se.

— Ce?

— Cum poți să zâmbești atât de mult?

— Oh, sunt pur și simplu fericit.

Mennis se uită în jos, la mâinile lui Kelsier.

— Știi, n-am mai văzut cicatrice ca ale tale decât la un singur om — și ăla era mort. Leșul lui i-a fost înapoiat lordului Tresting ca dovadă

că-și primise pedeapsa. Bătrânul își ridică privirea spre călător. A fost prins vorbind despre răzvrătire. Tresting l-a trimis la Puțurile din Hathsin, unde-a lucrat până la moarte. Flăcăul a rezistat mai puțin de-o lună.

Kelsier își privi brațele și antebrațele. Încă îl mai ardeau uneori, dar era sigur că durerea nu exista decât în mintea lui. Se uită la Mennis și surâse.

— M-ai întrebat de ce zâmbesc, jupâne Mennis? Ei bine, Lordul Legiuitor crede că a confiscat bucuria și râsul pentru sine. Nu mă simt dornic să-l las s-o facă. E singura luptă care se poate purta fără mare efort.

Mennis se holbă la el și, pentru o clipă, Kelsier se gândi că bătrânul i-ar fi putut răspunde cu un zâmbet. Însă Mennis se mulțumi, în cele din urmă, să clatine din cap.

— Nu știu. Pur și simplu, nu…

Țipătul îl întrerupse. Venea de afară, poate dinspre nord, deși ceața distorsiona sunetele. Oamenii din colibă amuțiră, ascultând urletele slabe ale unor voci subțiri. În ciuda depărtării și a ceții, Kelsier auzea durerea din ele.

Arse cositor.

Acum, după ce o făcuse ani de-a rândul, îi venea ușor. Cositorul se afla în stomacul lui, alături de celelalte metale Allomantice, înghițite mai demult, așteptându-l să le întrebuințeze. Își trimise mintea în interior și atinse cositorul, trăgând din el puteri pe care abia dacă le înțelegea. Metalul îi pâlpâi în trup,

arzându-i stomacul ca o băutură fierbinte sorbită cu prea multă grabă.

Puterea Allomantică îi inundă trupul, ascuțindu-i simțurile. Încăperea din jur căpătă contururi nemaipomenit de limpezi, iar focul leneș din vatră deveni aproape orbitor. Putea să simtă fibrele lemnului taburetului pe care stătea. Și gustul rămășițelor pâinii din care gustase mai devreme. Și, ceea ce era mai important, auzea țipetele cu urechi supraomenești. Țipau două femei. Una mai bătrână și una tânără — poate o copilă. Și țipetele acesteia din urmă se îndepărtau tot mai mult.

— Biata Jess, spuse o femeie de alături, cu vocea tunându-i în urechile sensibile ale lui Kelsier. Fetița aia a ei a fost un blestem. Pentru skaa e mai bine să nu aibă fiice frumoase.

Tepper dădu din cap.

— Se știa sigur că lordul Tresting o să trimită după fată, mai curând sau mai târziu. O știam cu toții. Și Jess știa.

— E totuși o rușine, spuse un alt bărbat.

Țipetele continuau să răsune în depărtare. Arzând cositor, Kelsier putea aprecia direcția cu precizie. Vocea înainta către conacul lordului. Sunetele stârneau ceva în el, și își simți fața împurpurându-se de furie.

Se întoarse spre ceilalți.

— Lordul Tresting trimite vreodată fetele înapoi după ce termină cu ele?

Bătrânul Mennis clătină din cap.

— Lordul Tresting e un nobil care respectă legea — după câteva săptămâni, pune

să fie ucise. Nu vrea s-atragă privirile Inchizitorilor.

Era porunca Lordului Legiuitor. Nu-și îngăduia să lase să mișune corciturile — copii ce ar fi putut avea puteri de a căror existență skaa nici măcar nu trebuiau să știe.

Țipetele erau din ce în ce mai slabe, dar furia lui Kelsier abia începea să se-ntețească. Îi aduceau aminte de altele, ale unei femei din trecut. Se ridică brusc, făcând taburetul să se răstoarne în urma lui.

— Ai grijă, flăcăule, îl sfătui Mennis, neliniștindu-se. Nu uita ce ți-am spus despre puterea irosită. N-o să pornești niciodată răzvrătirea aia a ta dacă te lași ucis în noaptea asta.

Kelsier se uită la bătrân. Apoi, printre țipete și durere, se sili să zâmbească.

— N-am venit aici ca să conduc o răzvrătire a voastră, jupâne Mennis. Nu vreau decât să tulbur puțin lucrurile.

— Și ce folos ar putea aduce asta?

Zâmbetul lui Kelsier se accentuă.

— Vin vremuri noi. Supraviețuiți ceva mai mult și s-ar putea să vedeți că-n Ultimul Imperiu se petrec lucruri mărețe. Vă mulțumesc tuturor pentru găzduire.

Cu aceasta, deschise ușa și ieși cu pași mari în ceață.

Mennis stătea întins, treaz, la orele mici ale dimineții. După cum se părea, cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât adormea mai greu. Ceea ce era adevărat mai ales când îl

neliniștea ceva, cum era gândul la călătorul care nu izbutise să se-ntoarcă în colibă.

Spera că acesta își venise în fire și se hotărâse să-și continue drumul. Însă așa ceva i se părea puțin probabil; Mennis văzuse flăcările din ochii lui Kelsier. Era o adevărată rușine ca un bărbat care scăpase cu viață din Puțuri să-și găsească în schimb moartea acolo, pe o plantație oarecare, încercând să apere o fată pe care toți ceilalți știau că n-o puteau salva de la moarte.

Care avea să fie răspunsul lordului Tresting? Se spunea că era deosebit de aspru cu oricine îi întrerupea distracțiile nocturne. Dacă străinul reușise să-i tulbure plăcerea, atunci stăpânul ar fi putut hotărî cu ușurință să-i pedepsească pe toți skaa, pentru complicitate.

În cele din urmă, ceilalți începură să se trezească. Mennis continuă să zacă pe pământul tare — cu oasele chinuite de durere, cu spatele înțepenit, cu mușchii istoviți — încercând să hotărască dacă merita să se ridice. În fiecare zi era cât pe ce să se dea bătut. În fiecare zi era puțin mai greu. Într-o bună dimineață avea să rămână, pur și simplu, în colibă, așteptând să vină supraveghetorii ca să-i ucidă pe cei prea bolnavi sau prea bătrâni ca să poată munci.

Dar nu în dimineața aceea. Vedea prea multă spaimă în ochii celorlalți skaa — știau că faptele lui Kelsier din timpul nopții le-ar fi putut aduce necazuri. Aveau nevoie de Mennis: se uitau la el. Trebuia să se ridice.

Și o făcu. Odată ce se puse în mișcare, durerile lui de om bătrân deveniră ceva mai ușor de îndurat și reuși să-și târâie picioarele afară din colibă și s-o pornească în direcția ogoarelor, sprijinindu-se de un bărbat mai tânăr.

Atunci îi pătrunse în nări mirosul din aer.

— Ce-i asta? întrebă. Simțiți un iz de fum?

Shum — flăcăul care-l susținea — se opri. Ultimele rămășițe ale ceții din timpul nopții se mistuiseră și soarele roșu se înălța în spatele obișnuiților nori neguroși.

— În ultima vreme miroase tot timpul a fum, zise tânărul. Munții de Cenușă sunt violenți anul ăsta.

— Nu, insistă Mennis, neliniștindu-se din ce în ce mai mult. E un altfel de miros.

Se întoarse către nord, unde se aduna un grup de skaa. Se desprinse de Shum și își târî picioarele într-acolo, răscolind praful și cenușa la fiecare pas.

În mijlocul grupului, o văzu pe Jess. Fiica ei, cea pe care își închipuiseră că o luase lordul Tresting, îi stătea alături. Ochii fetei erau roșii de nesomn, dar părea nevătămată.

— S-a întors în scurt timp după ce-au luat-o, povestea femeia. A bătut la ușă, plângând. Flen nu se-ndoia că e o nălucă-de-ceață care i-a luat înfățișarea, dar a trebuit s-o las să intre! Nu-mi pasă ce zice el, n-o gonesc. Am adus-o în lumina soarelui și n-a dispărut! Asta dovedește că nu e nălucă-de-ceață!

Mennis se retrase împleticindu-se din mulțimea din ce în ce mai numeroasă. Oare nu-

și dădea nimeni seama? Niciun supraveghetor nu venea să-i împrăștie. Nu apărea niciun soldat care să facă numărătoarea de dimineață a oamenilor. Ceva nu era deloc în ordine. Continuă să meargă spre nord, îndreptându-se înnebunit către conac.

Când ajunse, deja zăriseră și alții dâra de fum ce se răsucea, abia vizibilă în lumina dimineții. Mennis nu era primul sosit la marginea platoului îngust de pe culmea dealului, dar cei adunați îi făcură loc când apăru.

Conacul dispăruse. Nu rămăsese decât o cicatrice înnegrită, care ardea mocnit.

— Pe Lordul Legiuitor! șopti Mennis. Ce s-a-ntâmplat aici?

— El i-a ucis pe toți.

Mennis se întoarse. Vorbise fiica lui Jess. Se uita la casa năruită cu mulțumirea întipărită pe chipul tânăr.

— Erau morți când m-a scos afară, continuă ea. Toți — oștenii, supraveghetorii, lorzii… morți. Chiar și lordul Tresting și obligatorii lui. Stăpânul mă lăsase singură când au început zgomotele, se dusese să vadă ce se petrecea. Când am ieșit, l-am văzut zăcând în propriul sânge, înjunghiat în piept. Bărbatul care m-a salvat a aruncat o torță în conac când plecam.

— Bărbatul ăsta, zise Mennis. Avea cicatrice pe palme și pe brațe, până mai sus de coate?

Fata dădu din cap, încuviințând fără vorbe.

— Ce soi de demon e omul ăsta? murmură neliniștit un skaa.

— Nălucă-de-ceață, șopti altcineva, părând să fi uitat că-l văzuseră pe Kelsier ieșind în lumină în timpul zilei.

Dar a plecat în ceață, se gândi Mennis. *Și cum i-a reușit o asemenea faptă…? Lordul Tresting ținea mai bine de douăzeci și patru de oșteni! Kelsier o fi având, poate, o ceată de răzvrătiți neștiută?*

Cuvintele rostite de călător noaptea trecută îi răsunară în urechi.

Vin vremuri noi.

— Dar ce-o să se-ntâmple cu noi? întrebă Tepper, îngrozit. Ce-o să se-ntâmple când o să afle Lordul Legiuitor? O să creadă că noi am făcut-o! O să ne trimită la Puțuri, sau poate doar o să le poruncească kolossilor să vină imediat să ne măcelărească! De ce-a făcut zurbagiul ăla una ca asta? Nu-și dă seama ce rău a săvârșit?

— Își dă seama, zise Mennis. Ne-a prevenit, Tepper. A venit să tulbure lucrurile.

— Dar de ce?

— Fiindcă știa că noi n-o să ne gândim niciodată la răzvrătire, așa că nu ne-a lăsat de ales.

Tepper păli.

Lordule Legiuitor, se gândi Mennis. *Nu sunt în stare s-o fac. Abia reușesc să mă ridic dimineața — nu pot salva poporul ăsta.*

Dar ce altceva era de făcut?

Se întoarse spre ceilalți.

— Adună oamenii, Tepper. Trebuie să fugim înainte de-a ajunge vestea despre dezastru la urechile Lordului Legiuitor.

— Unde-o să ne ducem?

— În peșterile de la răsărit, răspunse Mennis. Călătorii spun că acolo se ascund skaa răzvrătiți. Poate ne vor primi înăuntru.

Tepper păli mai tare.

— Dar… va trebui să fim pe drum mai multe zile. Să ne petrecem nopțile *în ceață*.

— Putem s-o facem, zise Mennis. Sau putem să rămânem aici și să murim.

Tepper rămase o clipă încremenit, iar Mennis se gândi că era posibil să fie copleșit de șocul tuturor celor petrecute. Însă, în cele din urmă, bărbatul mai tânăr plecă grăbit să-i adune pe ceilalți, cum i se poruncise.

Mennis oftă, ridicându-și privirea către fuiorul de fum și blestemându-l în gând pe Kelsier.

Vremuri noi, într-adevăr.

PARTEA ÎNTÂI - Supraviețuitorul de la Hathsin

Mă consider un bărbat cu principii. Dar care altul nu se crede astfel? Am observat că până și asasinii își numesc acțiunile „morale”, într-un anumit fel.

Poate că, citind despre viața mea, o altă persoană m-ar numi tiran religios. M-

ar numi arogant. De ce ar fi părerea unui asemenea om mai puțin adevărată decât a mea?

Cred că totul se reduce la un singur lucru: în final, eu sunt cel care are oști.

CAPITOLUL 1

Din văzduh cădea cenușă.

Vin privea fulgii pufoși care pluteau în aer. În tihnă. Fără griji. Liberi. Coborând asupra orașului Luthadel, funinginea semăna cu niște fulgi de zăpadă neagră. Formau troiene pe la colțuri, erau purtați de vânt și unduiau în trombe minuscule deasupra pietrelor de pavaj. Păreau atât de nepăsători. Oare cum o fi fost?

Vin stătea tăcută într-una dintre bortele-de-veghe — un alcov ascuns, construit între cărămizile zidului lateral al casei secrete. Din interiorul lui, cineva din ceată putea supraveghea strada, căutând orice putea vesti un pericol. Vin nu făcea de strajă; borta-de-veghe era, pur și simplu, unul dintre puținele locuri unde putea să fie singură.

Și îi plăcea singurătatea. *Când ești singur nu te poate trăda nimeni*. Cuvintele lui Reen. Fratele ei o învățase atât de multe lucruri, apoi le întărise făcând ceea ce promisese întotdeauna că avea să facă — trădând-o el însuși. *Numai așa o să-nveți. Oricine te poate trăda, Vin. Oricine*.

Fulgii continuau să cadă. Uneori, Vin își imagina că ea semăna cu cenușa, cu vântul sau

cu însăși ceața. O creatură lipsită de gânduri, capabilă să *existe* pur și simplu, fără să gândească, fără să-i pese, fără să sufere. Atunci ar fi putut să fie… liberă.

Auzi pași târșiți în apropiere, apoi trapa din fundul micii încăperi se deschise cu un pocnet.

— Vin! exclamă Ulef, vârându-și capul înăuntru. Aici erai! Camon te caută de-o jumătate de oră.

Păi de-asta m-am ascuns, în primul rând.

— Ar trebui să te grăbești, adăugă el. Suntem aproape gata să-ncepem treaba.

Ulef era un băietan deșirat. Drăguț, în felul lui — naiv, dacă despre cineva care crescuse în lumea fărădelegii se putea spune vreodată așa ceva. Ceea ce nu-nsemna, firește, că el nu urma s-o trădeze. Trădarea n-avea nimic de-a face cu prietenia; nu era decât o faptă care ținea de supraviețuire. Viața era dură pe străzi și, dacă nu voia să fie prins și executat, un hoț skaa trebuia să fie practic.

Iar cruzimea era cel mai practic sentiment. O altă zicală de-a lui Reen.

— Ei? întrebă Ulef. Ar trebui să mergem. Camon e furios.

Când nu e? Vin dădu totuși din cap, cățărându-se ca să iasă din spațiul strâmt — dar liniștitor — al bortei-de-veghe. Se strecură pe lângă Ulef și ieși repede prin trapă, ajungând pe un coridor și apoi într-o cămară prost întreținută. Era una dintre numeroasele încăperi din spatele prăvăliei care servea drept fațadă pentru casa secretă. Bârlogul propriu-

zis al hoților era ascuns în tunelele grotei din stânca de sub clădire.

Vin ieși pe ușa din spate, cu Ulef pe urmele ei. Treaba avea să se facă la câteva cvartale distanță, într-o zonă mai bogată a orașului. Era o lovitură alambicată — una dintre cele mai complicate văzute vreodată de Vin. În cazul când Camon nu era prins, recompensa avea să fie într-adevăr bogată. Iar dacă-l prindeau… Ei, escrocarea nobililor și a obligatorilor era o meserie foarte periculoasă — dar era cu siguranță mai bine decât să muncești în forje sau în țesătorii.

Vin ieși de pe alee, apoi pe-o stradă întunecoasă, mărginită de case cu odăi închiriate la prețuri modeste, dintr-una dintre numeroasele mahalale ale orașului locuite de skaa. Oamenii prea bolnavi ca să lucreze zăceau îngrămădiți prin cotloane, cu cenușa troienindu-li-se în jur. Ea mergea cu capul plecat și cu gluga mantiei ridicată, ca să se apere de fulgii ce continuau să cadă.

Liberă. Nu, n-o să fiu niciodată liberă. Reen a avut grijă de asta când a plecat.

— Iată-te! Camon ridică un deget gras, pătrățos, repezindu-l în direcția feței ei. Unde-ai fost?

Vin nu lăsă nici ura, nici revolta să i se citească în ochi. Se uită pur și simplu în jos, oferindu-i lui Camon ceea ce dorea să vadă. Existau alte moduri de a fi puternic. Lecția asta o învățase de una singură.

Bărbatul mârâi ușor, apoi își înălță mâna și o plesni cu dosul palmei peste față. Forța

loviturii o izbi pe Vin de perete și durerea îi arse obrazul. Se prăbuși, sprijinindu-se de zid, dar îndură pedeapsa în tăcere. Nimic altceva decât o altă vânătaie. Era destul de rezistentă ca să-i facă față. Nu se-ntâmpla prima oară.

— Ascultă, șuieră Camon. Asta e o lucrare importantă. Valorează mii de lacre — de mai bine de o sută de ori mai mult decât tine. Nu te las s-o strici. Ai priceput?

Ea dădu din cap.

Camon o studie o clipă, cu mutra lui dolofană roșie de mânie. În final, își îndreptă privirea în altă parte, bombănind pentru sine.

Îl deranja ceva — și altceva, în afară de Vin. Poate auzise de revolta unor skaa dezlănțuită în nord, la o distanță de câteva zile de mers. Se părea că un lord din provincie, Themos Tresting, fusese ucis, iar conacul incendiat îi arsese din temelii. Asemenea tulburări nu erau bune pentru negocieri; nobilii deveneau mai bănuitori, mai puțin creduli. Fapt care, la rândul său, tăia zdravăn din câștigurile lui Camon.

Caută un țap ispășitor, se gândi Vin. *Înainte de o lovitură, e întotdeauna nervos.* Își ridică privirea spre el, simțindu-și gustul sângelui din colțul gurii. Probabil că lăsase să i se vadă o parte din încrederea în sine, fiindcă el o urmărea cu coada ochiului, posomorându-se. Își ridică mâna, ca și cum ar fi vrut s-o lovească din nou.

Vin folosi un strop din Norocul ei.

Nu cheltui decât o mică parte; restul urma să-i fie necesar pentru lucrare. Trimise Norocul

spre Camon, calmându-l. Șeful cetei se opri — neavând habar de atingerea lui Vin, însă simțindu-i efectele. Rămase nemișcat o clipă, apoi oftă, întorcându-i spatele și lăsându-și mâna în jos.

Ea își șterse buza în timp ce șeful hoților se îndepărta, legănându-se. Arăta foarte convingător în hainele lui de nobil. Erau cele mai bogate veșminte pe care le văzuse Vin vreodată — o cămașă albă, sub o vestă de un verde intens, cu nasturii de aur gravați. Haina costumului negru era lungă, după ultima modă, iar Camon purta o pălărie asortată, neagră și ea. Degetele îi scânteiau de inele și-avea până și un baston fin, pentru duel. Modul în care imita un nobil era într-adevăr perfect; când trebuia jucat un rol, puțini hoți îl întreceau pe Camon. Presupunând că-și putea păstra stăpânirea de sine.

Încăperea era mai puțin impresionantă. Vin se ridică în picioare în vreme ce el începu să se răstească la alți membri ai cetei. Închiriaseră un apartament de la ultimul etaj al unui han. Nu prea luxos — dar tocmai asta era ideea. Camon urma să joace rolul „lordului Jedue”, un nobil de țară pentru care vremurile se nimeriseră să fie grele în privința banilor și care venise la Luthadel să facă, disperat, niște învoieli negustorești hotărâtoare.

Camera principală fusese transformată într-un soi de sală de audiențe, cu o masă de scris mare, în spatele căreia să se-așeze Camon, și cu pereții împodobiți cu lucrări de artă ieftine. Alături de birou stăteau doi bărbați

în haine protocolare de valeți; urmau să joace rolurile servitorilor de casă ai nobilului.

— Ce-i cu tot tărăboiul ăsta? întrebă un alt bărbat, intrând în încăpere.

Era înalt, îmbrăcat cu o cămașă gri simplă și cu o pereche de pantaloni largi, cu o sabie îngustă prinsă de talie. Theron era celălalt șef al cetei — și cel care pusese, de fapt, la cale escrocheria. El îl amestecase și pe Camon; fiindcă toată lumea știa că era cel mai bun și fiindcă era nevoie de cineva care să intre în pielea lordului Jedue.

Camon își ridică privirea.

— Hmm? Tărăboi? Oh, n-a fost decât o chestie măruntă, de disciplină. Nu-ți face probleme, Theron.

Camon își sublinie vorbele cu o fluturare nepăsătoare a mâinii — exista un motiv pentru care intra atât de bine în rolul unui aristocrat. Era destul de arogant ca să pară că făcea parte dintr-o Casă Nobilă.

Ochii lui Theron se îngustară. Vin știa care îi erau, probabil, gândurile: se întreba dacă, odată escrocheria dusă la bun sfârșit, ar fi fost sau nu riscant să-nfigă un cuțit în spinarea grasă a lui Camon. În cele din urmă, șeful de bandă mai înalt își desprinse privirea de el, îndreptându-și-o spre Vin.

— Asta cine e? întrebă.

— O fată din ceata mea, răspunse Camon.

— Credeam că n-avem nevoie de nimeni altcineva.

— Ei bine, de ea avem. N-o lua în seamă. Partea mea din lucrătura asta nu te privește.

Theron se uită la Vin, evident remarcându-i buza însângerată. Fața își feri privirea. Însă ochii bărbatului întârziară asupra ei, măsurând-o din cap până-n picioare. Purta o cămașă albă simplă, cu nasturi, și o salopetă. Nu era nicidecum ispititoare; costelivă, cu o față copilărească, nu părea să aibă nici măcar cei șaisprezece ani pe care-i împlinise. Însă existau bărbați care preferau astfel de femei.

Se întrebă dacă să întrebuințeze o fărâmă de Noroc și asupra lui, dar Theron se întoarse în cele din urmă în altă parte.

— Obligatorul poate sosi din clipă-n clipă, spuse. Sunteți pregătiți?

Camon își rostogoli ochii, instalându-și trupul masiv pe scaunul din spatele mesei de scris.

— Totul e perfect. Nu sta pe capul meu, Theron! Întoarce-te în odaia ta și așteaptă.

Theron se încruntă, apoi se răsuci pe călcâie și ieși, bombănind pentru sine.

Vin trecu în revistă încăperea, studiind decorul, servitorii, atmosfera. În final, se apropie de masa lui Camon. Șeful cetei răsfoia un teanc de hârtii, după toate aparențele încercând să se hotărască pe care să le pună la vedere.

— Camon, spuse ea, cu voce scăzută, servitorii sunt prea eleganți.

El se încruntă, ridicându-și privirea.

— Ce-ndrugi acolo?

— Servitorii, repetă ea, continuând să vorbească în șoaptă. Se presupune că lordul Jedue e disperat. Ar avea haine bogate, rămase

din vremuri mai bune, dar n-ar putea să-și permită astfel de slujitori înstăriți. Ar folosi skaa.

Camon o privi cu asprime, dar se întrerupse. Ca înfățișare, deosebirile dintre nobili și skaa erau puține. Însă servitorii aleși de el erau îmbrăcați ca niște nobili mărunți — li se îngăduise să poarte veste colorate și păreau ceva cam prea siguri de ei.

— Obligatorul trebuie să te creadă în pragul sărăciei, continuă Vin. Umple în schimb încăperea cu o mulțime de servitori skaa.

— Ce știi tu? zise Camon, încruntându-se la ea.

— Destule.

Vin își regretă imediat cuvântul; suna prea sfidător. Camon își ridică mâna plină de bijuterii și ea se pregăti pentru o altă palmă. Nu-și putea permite să mai folosească Noroc. Oricum nu-i mai rămăsese decât foarte puțin.

Totuși, el nu o lovi. În schimb, oftă și își sprijini pe umărul ei o mână dolofană.

— De ce te încăpățânezi să mă provoci, Vin? Știi ce datorii a lăsat în urmă fratele tău când a fugit. Îți dai seama că un bărbat mai puțin milos te-ar fi vândut de mult unui proxenet? Cum ți-ar fi plăcut să slujești în patul unui nobil până când s-ar fi săturat de tine și te-ar fi executat?

Vin își privi picioarele.

Strânsoarea lui Camon deveni mai puternică, degetele lui îi prinseră ca într-un clește pielea de la întâlnirea gâtului cu umărul

și, în ciuda voinței ei, fata icni de durere. Ceea ce aduse pe fața bărbatului un rânjet.

— Ca să fiu sincer, nu știu de ce te păstrez, Vin, zise, întețindu-și apăsarea. Ar fi trebuit să scap de tine cu luni în urmă, când m-a trădat fratele tău. Cred că am, pur și simplu, o inimă prea bună.

În cele din urmă îi dădu drumul, făcându-i apoi semn să stea în lateralul încăperii, alături de o plantă de interior înaltă. Ea se supuse, așezându-se astfel încât să vadă toată odaia. Imediat ce se uită Camon în altă parte, își frecă umărul. *Nu e decât o altă durere. Pot suporta durerea.*

Camon rămase așezat pentru câteva clipe. Apoi, așa cum era de așteptat, își flutură mâna către „slugi”.

— Voi doi! li se adresă. V-ați ales haine prea bogate. Duceți-vă să le schimbați cu altele, ca să semănați a skaa — și întoarceți-vă încoace cu încă șase bărbați.

Încăperea se umplu în curând, așa cum sugerase Vin. Obligatorul sosi la scurt timp după aceea.

Vin îl urmări cu privirea pe prelanul Laird, care intră cu aroganță. Cu țeasta rasă, ca a tuturor obligatorilor, purta un ansamblu de robe de un gri-întunecat. Tatuajele din jurul ochilor săi erau însemnele unui funcționar de rang înalt din Cantonul Vistieriei Cultului. Îl urmau câțiva obligatori mai puțin importanți, cu tatuaje mult mai simple.

Camon se ridică la intrarea prelanului, în semn de respect — pe care li-l datora

obligatorilor de rangul lui până și înalta nobilime din cele mai Mari Case. Laird nu făcu nicio plecăciune și nu salută în niciun alt mod, mulțumindu-se să înainteze cu pași mari și să se așeze în fața biroului lui Camon. Un om din ceată, care o făcea pe slujitorul, se grăbi să iasă în față, aducând vin răcit și fructe pentru obligator.

Laird alese un fruct, lăsându-l pe servitorul cu tava să rămână acolo, supus, ca și cum ar fi făcut parte din mobilierul încăperii.

— Lord Jedue, spuse într-un târziu. Mă bucur c-avem în sfârșit prilejul să ne-ntâlnim.

— Plăcerea e de partea mea, Excelență, răspunse Camon.

— De ce spuneați că n-ați putut veni în clădirea Cantonului, în loc să-mi cereți să vă vizitez aici?

— Din cauza genunchilor mei, Excelență. Medicii mei mi-au recomandat să călătoresc cât mai puțin.

Și te temeai, pe bună dreptate, să te lași atras într-o fortăreață a Cultului, se gândi Vin.

— Înțeleg, spuse Laird. Genunchi slabi. Un beteșug nefericit pentru un om care se ocupă de transporturi.

— Nu trebuie să plec eu în călătorii, Excelență, zise Camon, aplecându-și fruntea. Eu le organizez doar.

Bun, cugetă Vin. *Ai grijă să rămâi servil, Camon. Trebuie să pari disperat.*

Pentru ea, izbânda escrocheriei era necesară. Camon o amenința și o bătea — dar o considera un talisman norocos. Nu era sigură

că știa de ce-i ieșeau planurile mai bine când se afla ea în încăpere, dar se părea că făcuse legătura. De aceea era prețioasă — și Reen îi spusese întotdeauna că, în lumea fărădelegii, cel mai sigur mod de a rămâne în viață era să devii absolut necesar.

— Înțeleg, repetă Lair. Ei, mă tem că întâlnirea noastră s-a petrecut prea târziu ca să mai fie de folos pentru scopurile domniei tale. Cantonul Vistieriei ți-a supus deja propunerea la vot.

— Atât de repede? se miră cu sinceritate Camon.

— Da, răspunse Laird, sorbind din vin, fără să-i spună încă servitorului să plece. Am hotărât să nu facem înțelegerea.

Camon înlemni o clipă, uluit.

— Îmi pare rău s-aud asta, Excelență.

Laird a venit la întâlnirea cu tine, se gândi Vin. *Ceea ce înseamnă că încă mai e dispus să negocieze.*

— Cu adevărat, continuă Camon, înțelegând ceea ce înțelesese și Vin. E foarte mare păcat, fiindcă tocmai mă pregăteam să-i fac Cultului o ofertă și mai bună.

Laird înălță dintr-o sprânceană tatuată.

— Mă îndoiesc că va avea importanță. O parte din Consiliu are senzația că serviciile aduse Cantonului vor fi de calitate mai bună dacă vom găsi o casă mai stabilă care să ne transporte oamenii.

— Ar fi o greșeală gravă, spuse Camon, cu blândețe. Să fim sinceri, Excelență. Știm amândoi că această învoială e ultima șansă a

Casei Jedue. Acum, când cea pe care-o aveam cu Farwan a căzut, nu ne mai putem permite să navigăm pe canal, către Luthadel. Fără protecția Cultului, casa mea e condamnată din punct de vedere financiar.

— Argumentul ăsta are foarte puține șanse să mă convingă, domnia ta, spuse obligatorul.

— N-are șanse? ripostă Camon. Pune-ți următoarea întrebare, Excelență: cine mă va sluji mai bine? O casă cu alte zeci de învoieli între care să-și împartă atenția sau una pentru care această învoială e ultima speranță? Cantonul Vistieriei nu va găsi pe nimeni mai îndatoritor decât un om disperat. Lăsați corăbiile mele să fie cele care vă aduc acoliții din nord — și oștenii mei să-i escorteze — și n-o să fiți dezamăgiți.

Bine, se gândi Vin.

— În... înțeleg, zise obligatorul, acum tulburat.

— Aș vrea să vă ofer o învoială mai cuprinzătoare, înghețată la prețul de cincizeci de lacre pe cap de om pentru o călătorie, Excelență. Acoliții voștri vor putea călători în tihnă cu corăbiile noastre și vor avea întotdeauna escortele care le sunt necesare.

Obligatorul înălță dintr-o sprânceană.

— Asta reprezintă jumătate din vechiul preț.

— V-am spus. Suntem disperați. Casa mea are nevoie să-și păstreze corăbiile în mișcare. Cincizeci de lacre nu ne vor aduce niciun câștig, dar n-are importanță. Odată ce vom

cădea la învoială cu Cultul, ceea ce ne va oferi stabilitate, vom putea face și alte învoieli, care să ne umple sipetele.

Laird părea să fi căzut pe gânduri. Era o propunere fabuloasă — una care, în mod normal, ar fi putut trezi bănuieli. Oricum, reprezentația lui Camon crea impresia unei case în pragul ruinei. Iar celălalt șef al cetei, Theron, își petrecuse cinci ani punând temelia minciunilor și păcălelilor și însăilându-le, totul pentru a crea acel moment. Cultul ar fi dat dovadă de neglijență dacă n-ar fi considerat că se afla în fața unui prilej favorabil.

Laird tocmai înțelesese asta. În Ultimul Imperiu, Cultul de Oțel nu era doar o forță administrativă și o autoritate legală — era el însuși o casă nobilă. Cu cât se îmbogățea mai mult, cu cât mai bune erau propriile sale învoieli negustorești, cu atât mai multe avantaje aveau diversele sale cantoane unele față de altele — și față de familiile nobile.

Însă era clar că Laird continua să șovăie. Vin îi văzu privirea, expresia bănuitoare care îi era bine cunoscută. N-avea să cadă la învoială.

Acum e rândul meu, se gândi ea.

Și își folosi Norocul asupra lui Laird. Se întinse mai întâi cu sfială — fără ca nici măcar să știe sigur ce făcea, sau de ce, în primul rând, putea s-o facă. Însă atingerea ei era instinctivă, exersată de-a lungul mai multor ani de practică subtilă. Abia după ce împlinise zece ani își dăduse seama că alții nu puteau face ce putea ea.

Apăsă pe sentimentele lui Laird, domolindu-le. Bănuielile și temerile lui se împuținară. Deveni docil. Îngrijorările i se topiră și Vin văzu cum începea să i se contureze în ochi un simț calm al controlului.

Cu toate astea, obligatorul părea ușor nesigur. Vin apăsă mai tare. El își lăsă capul pe o parte, părând dus pe gânduri. Deschise gura să vorbească, dar ea îl apăsă cu mai multă putere, întrebuințându-și cu disperare ultima fărâmiță de Noroc.

El se opri din nou.

— Bine, spuse într-un târziu. Îi voi duce Consiliului noua propunere. Poate că încă mai putem ajunge la o înțelegere.

Dacă aceste cuvinte sunt citite de oameni, atunci să afle și ei că puterea e o povară grea. Să nu caute să fie încătușați cu lanțurile ei. Prorocirile din Terris spun că îmi va sta în putință să salvez lumea.

Însă dau de înțeles că voi avea deopotrivă și puterea de a o distruge.

CAPITOLUL 2

După părerea lui Kelsier, orașul Luthadel — capitala Lordului Legiuitor — era sumbru. Cele mai multe clădiri fuseseră înălțate din blocuri de piatră, cu acoperișurile din țiglă, pentru bogați, sau simple, țuguiate, pentru ceilalți. Construcțiile erau înghesuite, ceea ce le făcea să pară turtite, deși aveau, în general, câte trei niveluri.

Casele cu odăi de închiriat și prăvăliile aveau aparențe asemănătoare; nu era locul potrivit ca s-atragi atenția asupra ta. Firește, în afara cazului când făceai parte din marea nobilime.

Prin oraș erau presărate douăsprezece fortărețe monolitice. Cu o arhitectură complicată, cu șiruri de turle ca niște țepușe sau cu arcade adânci, acestea erau locuințele nobililor de rang înalt. De fapt, reprezentau însemnul unui clan de o mare noblețe. Orice familie care-și permitea să construiască o fortăreață și să-și mențină prezența proeminentă în Luthadel era considerată o Mare Casă.

Cele mai multe dintre spațiile deschise din oraș se aflau în jurul acestor fortărețe. Peticele de loc liber dintre ele semănau cu luminișurile dintr-o pădure, iar fortărețele însele păreau munți solitari, înălțați deasupra restului peisajului. Munți negri. Aidoma restului orașului, erau pătate de nenumărați ani de căderi de cenușă.

Toate construcțiile din Luthadel — de fapt toate construcțiile pe care le văzuse vreodată Kelsier — se înnegriseră într-o anumită măsură. Până și zidul cetății, pe care stătea în clipa aceea, căpătase culoarea neagră a patinei de funingine. Clădirile erau de obicei mai întunecate deasupra, unde se depunea cenușa, dar apa ploilor și cea condensată din ceața serii întinseseră petele dincolo de margini și în josul pereților. Ca și vopseaua scursă pe o

pânză, negreala părea să coboare, târându-se pe ziduri în dâre inegale.

Bineînțeles că străzile erau în întregime negre. Kelsier aștepta, studiind orașul, în vreme ce un grup de lucrători skaa trudea pe străzile de dedesubt, îndepărtând ultimele mormane de cenușă. Urma s-o ducă în albia râului Channerel din mijlocul cetății, unde era luată de curenți și scoasă din oraș, ca nu cumva să se tot adune, îngropându-l. Kelsier se întreba uneori de ce nu era întregul imperiu pur și simplu un morman de cenușă. Presupunea că aceasta se descompunea, pătrunzând în final în sol. Însă era nevoie de un efort ridicol de mare ca să păstrezi orașele și ogoarele destul de curate pentru a fi folosite.

Din fericire, pentru munca asta existau întotdeauna destui skaa. Muncitorii de sub el purtau tunici și pantaloni, o îmbrăcăminte simplă, pătată de cenușă și jerpelită. În mișcările lor, ca și într-ale lucrătorilor de pe plantații pe care-i lăsase în urmă de câteva săptămâni se simțeau înfrângerea și deprimarea. Pe lângă ei treceau alte grupuri de skaa, răspunzând la chemările clopotelor din depărtare, care anunțau ora și le cereau să-și înceapă truda dimineții în forje și în mori. Cea mai importantă marfă vândută de Luthadel era metalul; orașul adăpostea sute de forje și de rafinării. Însă apele fluviului ofereau poziții excelente pentru construcția morilor, întrebuințate atât pentru măcinarea grânelor, cât și pentru țesătorii.

Lucrătorii skaa își continuau munca. Kelsier se întoarse cu spatele către ei, îndreptându-și privirile spre îndepărtatul centru al orașului, unde se contura nedeslușit palatul Lordului Legiuitor, părând un soi de insectă masivă, cu o mulțime de țepi. Kredik Shaw, Dealul Celor O Mie de Turle. Palatul depășea de mai multe ori dimensiunile oricăreia dintre fortărețele nobililor, fiind de departe cea mai mare construcție din cetate.

În timp ce Kelsier contempla orașul, începu o nouă cădere de cenușă, cu fulgii așternându-se lin pe străzi și pe clădiri. *În ultima vreme, cenușa cade tot mai des*, se gândi el, bucuros c-avea motiv să-și pună gluga mantiei. *Munții de Cenușă trebuie să fie activi.*

Riscul să-l recunoască cineva din Luthadel — de la prinderea lui trecuseră trei ani —era infim. Însă gluga avea totuși darul să-l liniștească. Dacă mergea totul bine, ar fi putut veni o vreme în care să-și dorească să fie văzut și recunoscut. Totuși, pe moment, anonimatul era probabil de preferat.

În cele din urmă, de el se apropie o siluetă, mergând de-a lungul zidului. Bărbatul, Dockson, era mai scund decât Kelsier și avea o figură pătrățoasă, care părea să se potrivească foarte bine cu trupul lui oarecum îndesat. Gluga unei mantii cafenii, fără nimic ieșit din comun, îi acoperea părul negru și purta aceeași barbă scurtă pe care-o arăta cu ostentație de când își putuse lăsa pentru prima oară favoriți, cu douăzeci de ani în urmă.

Aidoma lui Kelsier, era și el îmbrăcat ca un nobil: vestă colorată, haină neagră, ca pantalonii, și o mantie subțire, care să-l apere de cenușă. Hainele nu erau bogate, dar erau aristocratice — sugerând că-i aparținea clasei mijlocii din Luthadel. Majoritatea nobililor prin naștere nu erau destul de bogați ca să facă parte dintr-o Mare Casă — însă, în Ultimul Imperiu, noblețea nu însemna numai bani. Ținea de descendență și de istorie; Lordul Legiuitor era nemuritor și, după toate aparențele, continua să-și aducă aminte de aceia care îl susținuseră în primii ani ai domniei sale. Indiferent cât de mult sărăceau, descendenții acestora aveau să se bucure întotdeauna de favoruri.

Veșmintele îi ajutau să treacă de patrulele de străjeri fără să li se pună prea multe întrebări. Dar, în ceea ce-i privea pe Kelsier și Dockson, erau o minciună. Niciunul dintre ei nu era cu adevărat nobil — deși, în realitate, Kelsier putea fi numit corcitură. Ceea ce era cu mult mai rău decât dacă ar fi fost un skaa obișnuit.

Dockson se apropie de el agale, apoi se sprijini de parapet, punând pe piatra zidului două arme solide.

— Ai întârziat cu câteva zile, Kell.

— M-am hotărât să fac câteva popasuri în plus pe plantațiile din nord.

— Ah! spuse Dockson. Așadar, ai într-adevăr o legătură cu moartea lordului Tresting.

Kelsier zâmbi.

— Se poate spune așa.

— Uciderea lui a stârnit o agitație serioasă printre nobilii din împrejurimi.

— Asta a și fost intenția, mărturisi Kelsier. Totuși, ca să fiu sincer, nu plănuisem nimic atât de spectaculos. S-a petrecut, în cea mai mare măsură, aproape din întâmplare.

Dockson ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ucizi „din întâmplare” un nobil în propriul lui conac?

— Cu un cuțit în piept, răspunse vesel Kelsier. Sau, mai degrabă, cu două — întotdeauna merită să fii precaut.

Dockson își rostogoli ochii.

— Moartea lui nu e tocmai o pierdere, Dox, spuse Kelsier. Chiar și printre nobili avea reputația unui bărbat plin de cruzime.

— Nu-mi pasă de Tresting. Mă întreb doar ce nebunie m-a-mpins să pun la cale o lovitură împreună cu tine. Să ataci un lord din provincie în conacul lui, în mijlocul străjilor lui… Sincer, Kell, aproape că uitasem cât de nesăbuit poți fi.

— Nesăbuit? râse Kelsier. N-a fost nesăbuință — doar o mică distracție. Ar trebui să vezi câteva dintre lucrurile pe care *plănuiesc* să le fac!

Celălalt rămase o clipă neclintit, apoi râse și el.

— Pe Lordul Legiuitor, e bine că te-ai întors, Kell! Mă tem că, în ultimii câțiva ani, ne-am cam plictisit!

— Asta se poate rezolva, făgădui Kelsier.

Respiră adânc, cu cenușa plutindu-i lin în jur.

Grupurile de skaa se reîntorseseră deja să curețe străzile de dedesubt, măturând cenușa întunecată. Prin spatele lui Kelsier și al lui Dockson trecu o patrulă de străjeri, care îi salutară înclinându-și capetele. Cei doi așteptară în tăcere până când rămaseră iar singuri.

— E bine să fiu din nou aici, spuse în cele din urmă Kelsier. Luthadel are ceva care mă face să mă simt acasă — deși e o groapă jalnică, descurajantă. Ai organizat întâlnirea?

Dockson dădu din cap.

— Însă nu putem începe decât diseară. Totuși, cum ai intrat în cetate? Am avut oameni care-au supravegheat porțile.

— Hmm? Oh, m-am furișat noaptea trecută.

— Dar cum… Dockson se întrerupse. Oh, bine. O să fie nevoie de ceva timp ca să m-obișnuiesc.

Kelsier ridică din umeri.

— Nu văd de ce. Tu ai lucrat întotdeauna cu Cețurieni.

— Da, dar asta e altceva, răspunse Dockson. Își ridică o mână, ca să pună capăt discuției în contradictoriu. Nu e necesar, Kell. Nu dau din colț în colț — spuneam doar că trebuie să m-obișnuiesc.

— Perfect. Cine vine diseară?

— Păi, Boare și Ham vor fi acolo. Acțiunea ta misterioasă le-a stârnit curiozitatea — ca să nu mai spun că sunt cam supărați fiindcă nu vreau să le spun unde-ai fost în ultimii câțiva ani.

— Bun, zâmbi Kelsier. Lasă-i să-și pună întrebări. Și Capcană?

Dockson clătină din cap.

— Capcană e mort. Cultul l-a prins, în cele din urmă, acum două luni. Nici măcar nu s-au ostenit să-l trimită în Puțuri — l-au decapitat pe loc.

Kelsier închise ochii, respirând ușor. Se părea că, până la urmă, Cultul de Oțel prindea pe toată lumea. Uneori, Kelsier avea impresia că viața unui skaa Cețurian nu era o strădanie de a supraviețui, ci de a-și alege cel mai potrivit moment pentru moarte.

— Asta ne lasă fără niciun Fumegător, spuse, într-un târziu, deschizând ochii. Ai vreo propunere?

— Ruddy, zise Dockson.

Kelsier clătină din cap.

— Nu. E un Fumegător bun, dar nu și un om destul de bun.

Celălalt zâmbi.

— Nu e un om destul de bun ca să facă parte dintr-o ceată de hoți… Kell, mi-a fost dor să lucrez cu tine. Bun, atunci cine?

Kelsier căzu o clipă pe gânduri.

— Ciomege mai are prăvălia aia?

— Din câte știu eu, da, răspunse Dockson, fără grabă.

— Se zice că e unul dintre cei mai buni Fumegători din oraș.

— Cred că da. Dar… nu se zice și că e greu să lucrezi cu el?

— Nu e chiar atât de rău. Nu și după ce te-nveți cu firea lui. În plus, cred că ar putea

fi… făcut să devină mai bun, în special pentru treaba asta.

— Bine, încuviință Dockson, ridicând din umeri. O să-l invit. Cred că o rudă de-a lui e Cositorian. Vrei să-l invit și pe el?

— Sună bine, zise Kelsier.

— Bun. Ei, în plus, a mai rămas doar Yeden. Presupunând că încă mai e interesat…

— O să fie acolo.

— Ar face bine să fie, zise Dockson. La urma urmelor, el o să ne plătească.

Kelsier dădu din cap, apoi se încruntă.

— N-ai spus nimic de Marsh.

Dockson ridică din umeri.

— Te-am prevenit. Fratele tău nu ți-a aprobat niciodată metodele, iar acum… ei, îl știi pe Marsh. N-o să vrea să mai aibă nimic de-a face nici măcar cu Yeden și cu răzvrătirea, și cu atât mai puțin cu niște criminali ca noi. Cred că vom fi nevoiți să găsim pe altcineva care să se strecoare printre obligatori.

— Nu, zise Kelsier. O s-o facă Marsh. Nu trebuie decât să trec pe la el și să-l conving.

— Dacă spui tu.

Pe urmă Dockson amuți și amândoi rămaseră o clipă neclintiți, sprijiniți de parapet și privind orașul pătat de cenușă.

În cele din urmă, Dockson clătină din cap.

— E o nebunie, eh?

Kelsier zâmbi.

— Îți place, nu-i așa?

Dockson încuviință dând din cap.

— E fantastic.

— O să fie o lovitură cum n-a mai fost alta, zise Kelsier, uitându-se spre nord — către partea opusă a orașului și către clădirea răsucită din centrul său.

Dockson se îndepărtă de zid.

— Mai sunt câteva ore până la întâlnire. Vreau să-ți arăt ceva. Cred că avem timp — dacă ne grăbim.

Kelsier se întoarse spre el, cu ochii plini de curiozitate.

— Păi, aveam de gând să plec să-l ocărăsc pe fratele meu moralist. Dar…

— O să merite timpul tău, îi făgădui Dockson.

Vin stătea într-un colț al ascunzătorii principale din casa secretă. Avea grijă să rămână în umbră, ca de obicei; cu cât stătea mai mult în locuri unde nu putea fi văzută, cu atât mai puțină atenție aveau să-i dea ceilalți. Nu-și îngăduia să mistuie Norocul ca să țină mâinile bărbaților departe de ea. Abia avea timp să regenereze ceea ce întrebuințase cu câteva zile înainte, în timpul întâlnirii cu obligatorul.

La mesele din încăpere se lăfăia gloata obișnuită, jucând zaruri sau trăncănind despre loviturile lor neînsemnate. Fumul dintr-o duzină de pipe se aduna sub tavan, iar pereții aveau pete întunecate, ca urmare a nenumăraților ani în care li se-ntâmplase același lucru. Podeaua era înnegrită de petice de cenușă. Ca majoritatea cetelor de hoți,

grupul lui Camon nu era vestit pentru ordine și curățenie.

Ușa se afla în fundul încăperii, iar de dincolo de ea pornea o scară în spirală, ducând către o falsă gură de canal de pe o alee. Ca multe altele, toate ascunse în capitala imperială Luthadel, odaia aceea era considerată inexistentă.

Din partea din față, unde își savurau Camon și vreo șase dintre prietenii lui apropiați obișnuita bere de după-amiază și glumele grosolane, se auzeau râsete. Masa lui Camon se găsea lângă tejghea, unde băuturile cu prețuri umflate erau, pur și simplu, un alt mod în care-i exploata pe oamenii din slujba lui. Nelegiuiții din Luthadel își însușiseră foarte bine lecțiile date de nobilime.

Vin se străduia din răsputeri să rămână invizibilă. Cu șase luni înainte, n-ar fi crezut că viața ei putea deveni mai rea fără Reen. Însă, în ciuda faptului că o maltrata când îl apucau furiile, fratele ei îi împiedicase pe ceilalți bărbați din ceată să se poarte cu Vin cum li se năzărea. În grupurile de hoți erau relativ puține femei și, în general, toate femeile din lumea fără-lege sfârșeau prin a ajunge târfe. Reen îi spusese întotdeauna că o fată trebuia să fie dură — chiar mai dură decât un bărbat — dacă voia să supraviețuiască.

Crezi c-o să vrea vreun șef să-și ia în ceată o belea ca tine? îi spusese el. *Nici măcar eu, care-ți sunt frate, nu vreau să lucrăm împreună.*

Spatele încă îi mai zvâcnea; Camon o biciuise cu o zi înainte. Sângele avea să-i distrugă cămașa și ea nu putea să-și ia alta. Camon îi oprea deja leafa ca să plătească datoriile lăsate în urmă de Reen.

Însă sunt puternică, se gândi Vin.

Tocmai asta era ironia. Bătăile aproape că n-o mai dureau, fiindcă violența cu care o trata în atât de dese rânduri Reen o făcuse să devină viguroasă, învățând-o, în același timp, cum să arate jalnic, părând zdrobită. Într-un fel, bătăile aveau urmări total opuse celor obișnuite. Vânătăile și urmele de bici se vindecau, iar ea se oțelea. Îi creșteau puterile.

Camon se ridică în picioare. Își duse mâna la buzunarul vestei și-și scoase ceasul de aur. Dădu din cap către unul dintre însoțitorii lui, apoi cercetă încăperea, în căutarea... ei.

O țintui cu privirea.

— E timpul.

Vin se încruntă. *Pentru ce?*

Cantonul Vistieriei Cultului era o construcție impozantă — dar, pe de altă parte, când era vorba de Cultul de Oțel, *totul* tindea să aibă o înfățișare maiestuoasă.

Fațada clădirii înalte și masive era împodobită cu o rozetă imensă, deși, privită din exterior, sticla era întunecată. Alături de ea atârnau două lozinci mari, cu rugăciuni către Lordul Legiuitor scrise pe pânza roșie, pătată de funingine.

Camon studie clădirea cu un ochi critic. Vin îi putea simți teama. Vistieria nu era nici pe departe cel mai înfricoșător dintre

cantoanele Cultului — cel al Inchiziției, sau chiar cel al Ortodoxiei aveau reputații mult mai sinistre. Totuși, să intri de bunăvoie într-unul dintre locașurile Cultului... să te dai de bunăvoie în mâinile obligatorilor... ei, un asemenea lucru nu trebuia făcut decât după ce-l cântăreai cu multă seriozitate.

Camon respiră adânc, apoi înaintă cu pași mari, cu bastonul de duel lovind în dalele pe care călca. Își purta costumul nobiliar bogat și era însoțit de șase dintre membrii cetei — printre care și Vin —, cu toții în rolurile „slujitorilor”.

Vin urcă treptele în urma lui, apoi așteptă până când unul dintre ceilalți se repezi să deschidă ușa pentru „stăpânul” său. Dintre toți cei șase însoțitori, ea părea să fie singura care nu știa nimic despre planul lui Camon. Faptul că Theron — presupusul complice al șefului ei în escrocarea Cultului — nu se zărea nicăieri îi trezea bănuielile.

Intră în clădirea Cantonului. Prin rozetă se revărsa o lumină roșie vibrantă, cu șiruri de scânteieri albăstrui. În spatele biroului din capătul antreului lung stătea un singur obligator, cu tatuaje de nivel mediu în jurul ochilor.

Camon se apropie, însoțit de zgomotul surd al bastonului care lovea covorul.

— Sunt lordul Jerdue, spuse.

Ce faci, Camon? se gândi Vic. *I-ai tot repetat lui Theron că n-o să te-ntâlnești cu prelanul Laird în biroul lui din Canton. Și totuși ești aici.*

Obligatorul dădu din cap, notând ceva în registrul său.

— Poți lua un singur însoțitor în anticameră. Ceilalți trebuie să rămână aici.

Camon pufni disprețuitor, dând de înțeles ce părere avea despre această interdicție. Însă obligatorul nu-și ridică privirea din registrul lui. Falsul lord rămase o clipă neclintit și Vin nu reuși să-și dea seama dacă era într-adevăr furios sau o făcea doar pe nobilul arogant. În cele din urmă, îl văzu întinzându-și un deget către ea.

— Haide, îi spuse, răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se, cu mersul lui legănat, către ușa indicată.

Încăperea de dincolo de aceasta era somptuoasă, iar înăuntru așteptau mai mulți nobili. Camon își alese un scaun și se instală, apoi arătă către o masă pe care se găseau vin și prăjituri cu glazură roșie. Vin îi aduse, supusă, un pahar plin și o farfurie cu mâncare, neluându-și în seamă propria foame.

Camon începu să ciugulească înfometat din prăjituri, plescăind în surdină când le înfuleca.

E nervos. Chiar mai nervos decât înainte.

— Odată ce intrăm, tu nu scoți nicio vorbă, mormăi el printre îmbucături.

— Îl trădezi pe Theron, șopti Vin.

Camon dădu din cap.

— Dar, cum așa? De ce?

Punerea în practică a planului lui Theron era alambicată, dar ideea era simplă. În fiecare an, Cultul își transporta acoliții care urmau să

devină obligatori de la un sediu din nord până în sud, la Luthadel, pentru o ultimă instruire. Însă Theron descoperise că acești acoliți și supraveghetorii lor aduceau — sub masca unor bagaje obișnuite — sume mari din fondurile Cultului, pentru a fi păstrate în siguranță la Luthadel.

În Ultimul Imperiu era foarte greu să tâlhărești pe cineva, din pricina patrulelor care străbăteau cu regularitate traseele de pe canal. Însă tâlhăria era posibilă dacă stăpâneai corăbiile cu care navigau acoliții. Dac-o săvârșeai la momentul potrivit... escorta atacând pasagerii... puteai scoate un profit frumos, aruncând apoi toată vina asupra banditților.

— Ceata lui Theron e slabă, răspunse Camon, cu voce scăzută. A făcut prea multe cheltuieli ocupându-se de treaba asta.

— Da, spuse Vin, dar în schimb o să câștige...

— N-o să câștige nimic dacă iau acum tot ce pot și fug, zâmbi Camon. O să-i conving pe obligatori să-mi dea un acont ca să-mi lansez caravana de corăbii la apă, apoi o să dispar și-o să-l las pe Theron să-nfrunte dezastrul, când o să priceapă Cultul c-a fost tras pe sfoară.

Vin se retrase cu un pas, ușor șocată. Ca să pună la cale o asemenea înșelătorie, Theron cheltuise probabil mii și mii de lacre — dacă totul cădea în momentul acela, ar fi fost ruinat. Și, având Cultul pe urmele lui, n-ar mai fi fost timp să-ncerce să se răzbune. Camon ar fi

obținut un câștig rapid, scăpând, în același timp, de unul dintre cei mai puternici rivali.

Theron a fost un prost fiindcă l-a amestecat pe Camon în povestea asta, se gândi ea.

Dar, pe de altă parte, suma promisă de Theron complicelui său era uriașă; probabil își închipuise că lăcomia avea să-l îndemne să-i fie loial până când reușea el să-l înșele. Camon se mișcase pur și simplu mai repede decât se așteptaseră toți ceilalți, chiar și Vin. Cum ar fi putut Theron să știe că însuși falsul lord avea să ducă planul de râpă, în loc s-aștepte să pună mâna pe întreaga încărcătură a caravanei de corăbii?

Vin simți un nod în stomac. *Nu e decât o altă trădare,* își spuse, îngrețoșată. *De ce mă supără în halul ăsta? Toată lumea trădează pe toată lumea. Așa e viața.*

Își dorea să găsească un cotlon — un loc îngust, izolat — și să se-ascundă. Singură.

Oricine te poate trăda. Oricine.

Dar n-avea unde să se ducă.

Într-un târziu, își făcu apariția un obligator de rang inferior, care strigă numele lordului Jedue. Vin îl urmă pe Camon, care era condus către o sală de audiențe.

Înăuntru, așezat la o masă de scris, nu aștepta prelanul Laird, ci un alt bărbat.

Camon se opri în cadrul ușii. Încăperea cu înfățișare austeră nu adăpostea decât masa și un covor cenușiu. Pereții de piatră nu erau împodobiți și lățimea singurei ferestre nu depășea o palmă. Tatuajul din jurul ochilor

obligatorului care-i aștepta era cel mai complicat din câte văzuse vreodată Vin. Nici măcar nu era sigură ce rang sugera, dar se întindea până la urechi și în susul frunții.

— Lord Jedue, zise straniul obligator.

Ca și Laird, purta o robă gri, dar se deosebea foarte mult de bărbații severi, cu înfățișări tipice pentru admistratori, cu care tratase Camon până atunci. Era slab și în același timp musculos, iar capul triunghiular, bine ras, îl făcea să arate aproape ca un prădător.

— Aveam impresia că mă voi întâlni cu Prelanul Laird, spuse Camon, încă netrecând pragul.

— Prelanul Laird a fost chemat să se-ocupe de altceva. Eu sunt Înaltul Prelan Arriev — conducătorul consiliului care ți-a studiat propunerea. Ai rara ocazie de a-mi vorbi direct. De obicei nu-i ascult personal pe cei cărora le discutăm propunerile, dar, din cauza absenței lui Laird, a fost necesar să iau asupra mea o parte din munca lui.

Lăsându-se condusă de instincte, Vin se încordă. *Ar trebui să plecăm. Imediat*.

Camon rămase neclintit un moment îndelungat și ea își dădu seama că bărbatul chibzuia. Să fugă în clipa aceea? Sau să riște ca să câștige mai mult? Oricum, nu ajunsese să conducă o ceată fără să se pună din când în când în pericol. Intră încet în încăpere, uitându-se cu precauție în jur când se așeză pe scaunul din fața obligatorului.

— Ei bine, Înalt Prelan Arriev, spuse cu prudență în glas. Presupun că, de vreme ce am fost chemat la o altă întâlnire, consiliul ia în considerare oferta mea?

— O luăm, într-adevăr, răspunse obligatorul. Deși, nu pot să nu recunosc, o parte din membrii Consiliului sunt îngrijorați de aceste negocieri cu o familie aflată în pragul dezastrului. Cultul preferă în general să fie conservator când e vorba de bani.

— Înțeleg.

— Dar, continuă Arriev, alții sunt în schimb nerăbdători să profite de economiile pe care ne dai ocazia să le facem.

— Și Excelența Ta cu care grup se identifică?

— Eu nu m-am hotărât încă. Obligatorul se aplecă înainte. De aceea am subliniat că ai o ocazie rară. Convinge-mă, lord Jedue, și înțelegerea noastră va fi semnată.

— Sunt sigur că Prelanul Laird a descris amănuntele înțelegerii noastre.

— Da, dar aș vrea să aud argumentele chiar din gura domniei tale. Fă-mi această plăcere.

Vin se încruntă. Rămase în fundul încăperii, lângă ușă, în continuare pe jumătate convinsă că trebuia să fugă.

— Ei? întrebă Arriev.

— Avem nevoie de această înțelegere, Excelență, zise Camon. Fără ea, n-o să mai putem călători pe canal. Ne-ați oferi un răstimp de stabilitate îndelung așteptat — o șansă de a

ne păstra caravana de corăbii în timp ce ne străduim să încheiem și alte învoieli.

Arriev îl studie o clipă.

— Nu mă îndoiesc că poți mai mult decât atât, Lord Jedue. Laird spunea că ești foarte convingător — oferă-i auzului meu dovada că meriți oblăduirea noastră.

Vin își pregăti Norocul. Ar fi putut face din Arriev un om mult mai înclinat să-i dea crezare falsului lord… dar ceva îi stătea în cale. Simțea că lucrurile nu erau cum ar fi trebuit să fie.

— Suntem cea mai bună alegere pe care-o puteți face, Excelență, reîncepu Camon. Vă temeți că eu și casa mea vom fi ruinați? Ei, și dacă va fi așa, ce veți avea de pierdut? În cel mai rău caz, corăbiile noastre de pe canal vor fi silite să se-oprească și va trebui să negociați cu alți transportatori. Însă, dacă oblăduirea voastră va fi de ajuns ca să asigure menținerea casei mele, veți câștiga, pentru o vreme îndelungată, o învoială demnă de invidiat.

— Înțeleg, spuse Arriev, cu nepăsare. Dar de ce tocmai Cultul? De ce nu închei o înțelegere cu altcineva? Sunt sigur că pentru corăbiile tale s-ar mai găsi și altceva — alte grupuri care să dea buzna la astfel de prețuri.

Camon se încruntă.

— Nu e vorba despre bani, Excelență, ci despre izbândă — despre o dovadă de încredere pe care am dobândi-o în urma încheierii unei înțelegeri cu Cultul. Dacă aveți încredere în noi, vor avea și alții. Am *nevoie* de sprijinul excelențelor voastre.

Camon transpira. Probabil începea să-i pară rău pentru că riscase. Fusese trădat? În spatele acelei întâlniri stranii se afla cumva Theron?

Obligatorul aștepta în tăcere. Stătea în puterea lui să-i distrugă, Vin o știa. Dacă bănuia că îl înșelau, îi putea da pe mâna Inchiziției. Mulți nobili intraseră într-o clădire a Cantonului și nu mai ieșiseră niciodată.

Scrâșnind din dinți, Vin se întinse și-și întrebuință Norocul asupra obligatorului, alungându-i o parte a bănuielilor.

Arriev zâmbi.

— Ei bine, m-ai convins, declară, pe neașteptate.

Camon oftă ușurat.

Obligatorul continuă:

— Ultima scrisoare a domniei tale dădea de înțeles că ai nevoie de trei mii de lacre în avans, ca să-ți pui la punct vasele și să reîncepi navigația. Mergi la scribul din holul principal, ca să sfârșească înscrisurile și să primești banii necesari.

Scoase dintr-un teanc o foaie de hârtie groasă, pentru uzul administratorilor, apoi își puse sigiliul în josul ei. I-o întinse lui Camon.

— Învoiala dintre noi și domnia ta.

Camon zâmbi din tot sufletul.

— Știam că fac o alegere înțeleaptă venind să negociez cu Cultul, spuse, primind hârtia.

Se ridică, dând respectuos din cap, cu ochii la obligator, apoi îi ceru lui Vin, printr-un semn, să-i deschidă ușa.

Ea se supuse. *Ceva nu e în ordine. Ceva nu e nicidecum în ordine*. Rămase locului în timp ce ieșea Camon și se uită în urmă, la obligator. Arriev continua să zâmbească.

Un obligator încântat era întotdeauna prevestitor de rău.

Cu toate acestea, nu-i opri nimeni când traversară anticamera, trecând printre ocupanții ei nobili. Camon sigilă înscrisul și i-l dădu scribului care se îndeletnicea cu asta, și niciun oștean nu veni să-i aresteze. Scribul scoase un sipet mic, plin cu monede și i-l înmână lui Camon cu un gest indiferent.

După care ieșiră pur și simplu din clădirea Cantonului. Cu o ușurare ce sărea în ochi, șeful cetei își adună ceilalți însoțitori. Și nici vorbă de țipete alarmate. Nici de tropăit de soldați. Erau liberi. Camon izbutise să înșele și Cultul, și pe cealaltă căpetenie de ceată.

Așa se părea.

Kelsier își mai îndesă în gură încă una dintre micile prăjituri cu glazură roșie și o mestecă încântat. Hoțul gras și însoțitoarea lui sfrijită trecură prin anticameră, dispărând apoi în antreul de dincolo de ea. Obligatorul care discutase cu cei doi rămase în biroul lui, părând să aștepte următoarea întâlnire.

— Ei? întrebă Dockson. Ce zici?

Kelsier se uită la prăjituri.

— Sunt de-a dreptul delicioase, spuse, luând încă una. Cultul a avut întotdeauna gusturi excelente — e firesc să ofere cele mai bune gustări.

Dockson își rostogoli ochii.

— Despre fată, Kell.

Acesta zâmbi, stivuindu-și patru prăjituri în palmă, apoi dădu din cap, arătând către ușă. Anticamera Cantonului se umplea prea tare ca să mai poți discuta despre lucruri delicate. În drum spre ieșire, se opri să-i spună obligatorului secretar din colț că era necesar să fie reprogramat.

Cei doi bărbați traversară holul de la intrare, trecând pe lângă hoțul prea gras, care vorbea cu un scrib.

Kelsier ieși din clădire, își trase gluga ca să se ferească de cenușa ce continua să cadă, apoi deschise drumul, trecând pe partea cealaltă a străzii. Se opri lângă o alee, într-un loc de unde el și Dockson puteau să vadă ușile Cantonului.

Își ronțăi încântat prăjiturile.

— Cum ai aflat de ea? întrebă, între două îmbucături.

— De la fratele tău, răspunse Dockson. Camon a-ncercat acum câteva luni să stoarcă bani de la Marsh și a adus-o pe fată cu el. De fapt, micul lui talisman purtător de noroc începe să devină destul de faimos în cercurile potrivite. Încă nu sunt sigur dacă el are sau nu habar ce e ea. Știi ce superstițioși sunt hoții.

Kelsier dădu din cap, scuturându-și palmele.

— De unde-ai aflat că ea o să fie azi aici?

Dockson ridică din umeri.

— Câteva mite, acolo unde trebuia. Stau cu un ochi pe fată încă de când mi-a atras

Marsh atenția asupra ei. Am vrut să-ți ofer ocazia s-o vezi chiar tu însuți la treabă.

Vizavi, ușa Cantonului se deschise în sfârșit și Camon coborî treptele înconjurat de un grup de „servitori”. Fata mărunțică, tunsă scurt, îl însoțea. La vederea ei, Kelsier se încruntă. Avea în mers o teamă nervoasă și tresărea ușor ori de câte ori făcea cineva o mișcare bruscă. Partea dreaptă a feței îi era ușor decolorată din cauza unei vânătăi nevindecate pe deplin.

Kelsier se uită la Camon, care părea plin de sine. *Va trebui să găsesc ceva deosebit de avantajos pentru el ca să-l păcălesc pe omul ăsta*.

— Biata de ea, murmură Dockson.

Kelsier dădu din cap.

— O să scape de el în curând. E o minune că n-a descoperit-o nimeni până acum.

— Atunci, fratele tău a avut dreptate?

Kelsier încuviință.

— E cel puțin Cețuriană și, dacă Marsh spune că e mai mult, sunt înclinat să-l cred. Sunt puțin surprins s-o văd folosind Allomanția asupra unui membru al Cultului, mai ales în clădirea Cantonului. Presupun că nici măcar nu știe că-și întrebuințează harurile.

— E cu putință? întrebă Dockson.

Kelsier dădu din nou din cap.

— Rămășițele minerale din apă pot fi arse, deși doar pentru un mic strop de putere. E unul dintre motivele pentru care Lordul Legiuitor și-a construit orașul aici — pământul e bogat în metale. Aș spune că...

Își lăsă cuvintele să se piardă, încruntându-se ușor. Ceva nu era cum ar fi trebuit. Se uită după Camon și după ceata lui. Încă se mai zăreau, nu foarte departe, traversând strada și luând-o către sud.

În ușa clădirii Cantonului apăru o siluetă. Uscățiv, cu aerul omului încrezător în sine, avea în jurul ochilor tatuajele unui înalt prelan din Cantonul Vistieriei. Probabil era cel cu care se întâlnise Camon cu puțin timp înainte. Ieși din clădire, urmat de un al doilea bărbat.

Lângă Kelsier, Dockson încremeni brusc.

Al doilea bărbat era înalt și robust. Când se întoarse, Kelsier văzu că în fiecare ochi îi fusese înfipt, cu vârful înainte, câte un piron. Având forma unui cui gros cât orbita, era destul de lung pentru ca vârful ascuțit să-i iasă cu vreo doi centimetri și jumătate în afara țestei perfect rase a bărbatului. Capetele plate ale piroanelor luceau ca niște discuri argintii, vizibile în fața orbitelor, acolo unde ar fi trebuit să se afle ochii.

Un Inchizitor de Oțel.

— Ce caută *ăsta* aici? întrebă Dockson.

— Nu-ți trăda neliniștea, spuse Kelsier, străduindu-se să facă același lucru.

Inchizitorul se uită la ei, ochii oprindu-i-se asupra lui Kelsier înainte de a se întoarce în direcția în care plecaseră Camon și fata. Ca toți Inchizitorii, avea în jurul ochilor tatuaje complicate — în cea mai mare parte negre, cu o singură linie roșie reliefată —, ceea ce îl desemna drept un membru de rang înalt al Cantonului său.

— N-a venit pentru niciunul dintre noi, adăugă Kelsier. Nu ard nimic — o să ne ia drept niște nobili obișnuiți.

— Fata, zise Dockson.

Kelsier dădu din cap.

— Din câte spui tu, Camon a-nceput de ceva vreme această încercare de a înșela Cultul. Ei, probabil că unul dintre obligatori a simțit-o pe fată. Sunt antrenați ca să-și dea seama când un Allomant le modifică sentimentele.

Dockson se încruntă, gânditor. De partea cealaltă a străzii, Inchizitorul se sfătui cu celălalt obligator, apoi o porniră amândoi pe urmele lui Camon. În ritmul pașilor lor nu se simțea nicio grabă.

— Probabil au trimis o coadă după ei, zise Dockson.

— Vorbim despre Cult. Sunt cel puțin două cozi.

Dockson încuviință.

— Camon o să-i conducă direct la ascunzătoarea lui secretă. Vor muri zeci de oameni. Nu sunt cei mai demni de laudă, dar…

— În felul lor, luptă împotriva Ultimului Imperiu, completă Kelsier. În plus, nu las o posibilă Născută-din-Ceață să ne scape. Poți să te descotorosești de cozile alea?

— Am spus că-ncepusem să mă plictisesc, Kell. Nu să mă blegesc. Mă descurc cu doi lachei de-ai Cultului.

— Bun, zise Kelsier, ducându-și mâna în buzunarul mantiei și scoțând un flacon mic.

În soluția de alcool dinăuntru plutea o colecție de așchii de metal. Fier, oțel, cositor, fludor, cupru, bronz, zinc și alamă — cele opt metale Allomantice fundamentale. Kelsier scoase dopul și dădu conținutul peste cap dintr-o singură înghițitură grăbită.

Puse flaconul gol la loc, în buzunar, ștergându-și buzele.

— De Inchizitorul ăla mă ocup eu.

Dockson păru îngrijorat.

— O să-ncerci să te lupți cu el?

Kelsier clătină din cap.

— E prea periculos. O să mă mulțumesc să-l abat din drum. Acum du-te — nu vrem să găsească vreuna dintre cozi adăpostul secret.

Celălalt încuviință cu un gest.

— Ne întâlnim la a cincisprezecea răspântie, spuse, înainte de a se îndepărta pe alee, dispărând după un colț.

Kelsier își lăsă prietenul să se-ndepărteze cât timp numără până la zece, apoi pătrunse în sine însuși și-și arse metalele. Un val de energie, limpezime și putere îi inundă trupul.

El zâmbi. Apoi — arzând zinc — se întinse în afară și zgudui cu hotărâre sentimentele inchizitorului. Creatura încremeni, apoi se răsuci pe călcâie, privind în urmă, către clădirea Cantonului.

Și-acum să ne vânăm unul pe altul, se gândi Kelsier.

Am sosit în Terris în prima parte a acestei săptămâni și nu pot să n-o spun, am găsit că ținutul e superb. Munții uriași din nord — cu căciuli de zăpadă pe creștetele golașe și cu

mantii păduroase — domină acest tărâm al rodniciei verzi, aidoma unor zei veghetori. Cele mai multe dintre pământurile mele din sud sunt plate; cred că n-ar mai părea atât de posomorâte dacă ar exista câțiva munți care să le schimbe înfățișarea.

Locuitorii sunt mai ales păstori — deși există și tăietori de lemne, și nici plugarii nu sunt ceva neobișnuit. Ținutul e cu siguranță pastoral. Pare ciudat că niște meleaguri atât de uimitor de bucolice au dat naștere prorocirilor și teologiilor pe care se sprijină acum întreaga lume.

CAPITOLUL 3

Camon își număra monedele, lăsând lacrele de aur să cadă, rând pe rând, în micul sipet de pe masa lui. Încă mai părea oarecum uluit, așa cum era firesc. Trei mii de lacre reprezentau o sumă fabuloasă — cu mult mai mult decât ar fi putut câștiga în cel mai bun an. Cei mai apropiați dintre prietenii săi erau așezați la aceeași masă, cu berea — și râsetele — revărsându-se fără oprelişti.

Vin stătea în colțul ei, încercând să-și înțeleagă spaimele. Trei mii de lacre. Cultul n-ar fi îngăduit nici în ruptul capului ca o asemenea sumă să părăsească vistieria cât ai clipi. Prelanul Arriev păruse prea viclean ca să se lase păcălit cu ușurință.

Camon lăsă o altă monedă să cadă în sipet. Vin nu reușea să se lămurească dacă o asemenea afișare a bogăției era dovada prostiei sau a inteligenței. Cetele din lumea

fărădelegii respectau o învoială foarte strictă: fiecare primea o parte din câștiguri, potrivită locului pe care-l ocupa în grup. Uneori te simțeai ispitit să ucizi căpetenia cetei ca să-i iei banii, însă o căpetenie încununată de izbânzi le aducea tuturor mai multă bogăție. Omoar-o înainte de vreme și-o să pui stavilă viitoarelor câștiguri — fără a mai socoti mânia celorlalți membri ai cetei, atrasă asupra ta.

Cu toate acestea, trei mii de lacre… erau bani destul de mulți ca să-l ducă-n ispită pe cel mai rațional dintre hoți. Totul mergea rău.

Trebuie să fug de-aici, se hotărî ea. *Să fiu departe și de Camon, și de bârlog, dacă se-ntâmplă ceva.*

Și totuși… să plece? De capul ei? Până atunci nu mai fusese niciodată singură; îl avusese întotdeauna pe Reen. El o călăuzise dintr-o cetate într-alta, alăturându-se unei cete de hoți sau alteia. Ei îi plăcea singurătatea. Însă o apuca groaza când se gândea la ea, pe cont propriu pe străzile orașului. De aceea nu fugise niciodată de lângă Reen; de aceea rămăsese alături de Camon.

Nu putea să plece. Dar trebuia. Din colțul ei, își ridică privirea, cercetând încăperea. În ceată nu erau mulți oameni de care să se simtă cât de cât atașată. Existau totuși câțiva pe care i-ar fi părut rău să-i vadă suferind, dacă obligatorii veneau într-adevăr să-i atace. Câțiva oameni care nu-ncercaseră s-o maltrateze sau — ceea ce se întâmpla foarte rar — se purtaseră într-adevăr cu o oarecare bunătate.

Ulef se afla în capul acestei liste. Nu-i era prieten, dar, de la plecarea lui Reed, îi fusese cel mai apropiat. Dacă voia s-o însoțească, măcar n-avea să rămână singură. Se ridică în picioare cu prudență și, mergând pe lângă perete, se îndreptă spre locul unde bea el, împreună cu alți tineri din ceată.

Îl trase de mânecă. Tânărul se răsuci spre ea, foarte puțin amețit de băutură.

— Vin?

— Ulef, șopti ea. Trebuie să plecăm.

El se încruntă.

— Să plecăm? Unde?

— Departe. Să ieșim de-aici.

— Acum?

Vin încuviință cu un gest grăbit al capului.

Ulef se uită peste umăr la prietenii săi, care chicoteau, aruncând priviri sugestive către el și Vin.

Roși.

— Vrei să mergem undeva, doar noi doi?

— Nu așa, răspunse fata. Doar... Trebuie să părăsesc bârlogul. Și nu vreau să fiu singură.

Ulef se încruntă. Se aplecă spre ea, cu răsuflarea duhnindu-i ușor a bere.

— Despre ce-i vorba, Vin? o întrebă, cu voce scăzută.

Ea șovăi.

— Cred... că s-ar putea întâmpla ceva, Ulef, șopti. Ceva cu obligatorii. Pur și simplu, nu vreau să fiu acum în bârlog.

Tânărul păstră o clipă tăcerea.

— Bine, spuse, în cele din urmă. Pentru cât timp?

— Nu știu, răspunse Vin. Cel puțin până diseară. Dar trebuie să plecăm. *Acum*.

El încuviință dând încet din cap.

— Așteaptă-mă aici o clipă, șopti ea, întorcându-i spatele.

Aruncă o privire spre Camon, care râdea la una dintre propriile sale glume. Pe urmă străbătu fără zgomot odaia pătată de cenușă și plină de fum, intrând în încăperea din spate a bârlogului.

Dormitorul comun al cetei era un simplu coridor lung, pe care se înșirau așternuturi. Era înghesuit și incomod, dar cu mult mai bun decât potecile friguroase pe care dormise în timpul călătoriilor ei alături de Reen.

Poteci cu care s-ar putea să fiu nevoită să mă-nvăț din nou, se gândi. Supraviețuise astfel înainte. Putea s-o facă iarăși.

Se îndreptă spre culcușul ei, ascultând zgomotele înăbușite de dincolo de perete, unde râdeau și beau ceilalți. Îngenunche, privind puținele lucruri care-i aparțineau. Dacă se întâmpla ceva cu ceata, n-avea să se mai poată întoarce în bârlog. Niciodată. Dar era imposibil să plece cu tot cu așternut — ar fi bătut prea tare la ochi. Asta însemna că nu putea lua decât cutiuța cu bunurile ei personale: câte o pietricică din fiecare oraș în care ajunsese, cercelul pe care spunea Reen că i-l dăduse mama ei și o bucată de obsidian, cât o monedă mare. Fusese cioplită dându-i-se o formă lipsită de orice simetrie — Reed o cărase după el ca

pe un soi de talisman aducător de noroc. Era singurul lucru pe care-l lăsase în urmă când părăsise ceata pe furiș, cu o jumătate de an înainte. Părăsind-o și pe ea.

Așa cum zicea întotdeauna c-o să facă, își spuse Vin, cu asprime. *N-am crezut niciodată că vorbea serios — și tocmai de asta a trebuit să plece.*

Strânse bucata de obsidian în pumn și-și vârî pietricelele în buzunar. Cercelul și-l puse în ureche — era o bijuterie foarte simplă. Cu puțin mai mare decât o bobiță, nici măcar nu merita să fie furat, de aceea nu se temea să-l lase în odaia din spate. Însă îl purtase de foarte puține ori, temându-se că o podoabă i-ar fi dat o înfățișare mai feminină.

N-avea bani, dar Reen o învățase să caute în gunoaie și să cerșească. Două lucruri greu de făcut în Ultimul Imperiu, și mai ales în Luthadel, dar, dacă urma să fie nevoită, avea să izbutească, într-un fel sau altul.

Lăsă cutia în așternut și se furișă înapoi, în sala comună. Poate făcea din țânțar armăsar; poate cetei n-avea să i se-ntâmple nimic. Însă, dacă i se întâmpla… ei bine, dacă Reed o învățase un singur lucru, atunci o învățase cum să-și păzească beregata. Să plece împreună cu Ulef era o idee bună. El avea legături în Luthadel. Dacă pățea ceva ceata lui Camon, probabil ar fi găsit de lucru pentru ei amândoi…

Vin înlemni imediat ce-ajunse în odaia principală. Ulef nu mai era la masa la care-l lăsase. În schimb, ajunsese, tiptil, chiar în

partea din față a încăperii. Lângă tejghea. Lângă… Camon.

— Ce-nseamnă asta?

Căpetenia cetei se săltă în picioare, cu fața roșie ca soarele. Își împinse taburetul într-o parte, apoi o porni spre ea clătinându-se, pe jumătate beat.

— Fugi? Vrei să mă vinzi Cultului, asta vrei să faci!

Vin se repezi către ușa ce dădea spre scară, făcându-și cu disperare loc printre mese și printre oamenii din ceată.

Taburetul aruncat de Camon o izbi drept în spate, trântind-o. Durerea o fulgeră între umeri; mai mulți hoți țipară când scăunelul ricoșă de ea și căzu alături, pe podea, cu un zgomot surd.

Vin zăcea amețită. Pe urmă… ceva din ea — ceva a cărui existență îi era cunoscută, dar pe care nu-l înțelegea — îi dădu putere. Capul încetă să i se mai învârtească și izbuti să-și adune gândurile în jurul propriei dureri. Se săltă în picioare cu mișcări stângace.

Camon era acolo. O plesni cu dosul palmei în timp ce se ridica. Lovitura îi azvârli capul într-o parte, răsucindu-i gâtul atât de dureros, încât izbi iarăși podeaua, aproape fără să mai simtă.

Camon se aplecă și o înșfăcă de guler, trăgând-o în picioare și ridicându-și pumnul. Vin nu se opri ca să gândească sau ca să vorbească; nu era decât un singur lucru de făcut. Își adună tot Norocul și îl întrebuință cu

un singur efort plin de furie, împingându-l spre Camon, domolindu-i mânia.

Căpetenia hoților se clătină. Pentru o clipă, i se îmblânzi privirea. O lăsă ușor în jos.

Furia i se întoarse în ochi. Puternică. Înspăimântătoare.

— Târfă blestemată, bombăni, înșfăcând-o de umeri și zgâlțâind-o. Trădătorul de frate-tău nu m-a respectat niciodată, și tu ești la fel. Am fost prea blând cu voi amândoi. Ar fi trebuit…

Vin se răsuci, încercând să se elibereze, dar Camon o ținea zdravăn. Ea căută cu disperare un ajutor din partea cuiva din ceată — însă știa ce-avea să găsească. Nepăsare. Îi întoarseră spatele, stânjeniți, dar nicidecum îngrijorați. Ulef stătea tot lângă masa lui Camon, uitându-se cu vinovăție în jos.

I se păru că auzea o voce șoptind în mintea ei. Vocea lui Reen. *Proasto! Cruzimea — cel mai rațional sentiment. În lumea fărădelegii n-ai prieteni. N-o să ai niciodată!*

Își înteți eforturile, dar Camon o pocni din nou, trântind-o la podea. Lovitura o năuci și se trezi icnind, cu plămânii goliți de aer.

Rabdă, se gândi, cu mintea tulbure. *N-o să mă ucidă. Are nevoie de mine*.

Însă când se răsuci, sleită, îl zări deasupra ei, amenințător în sala întunecoasă, cu furia de bețiv citindu-i-se pe chip. Știu că de data aceea avea să fie altfel; nu doar o simplă bătaie. Bărbatul o credea hotărâtă să-l vândă Cultului. Își pierduse stăpânirea de sine.

Îi ochii lui licărea dorința de a ucide.

Te rog! imploră Vin, disperată, întinzându-se după Norocul ei, încercând să-l pună la treabă. Nu primi niciun răspuns. Norocul, așa cum era, o trădase.

Camon se aplecă și o înșfăcă de umăr, bombănind pentru sine. Își înălță brațul, cu mâna grea încleștându-i-se iarăși într-un pumn, cu o picătură de sudoare alunecându-i cu furie de pe bărbie și lovind-o peste obraz.

La nici doi metri distanță, ușa dinspre scară se zgâlțâi și se deschise brusc. Camon se opri cu brațul ridicat, aruncând priviri crunte către ușă și către nefericitul hoț care-și alesese atât de prost momentul întoarcerii în bârlog.

Vin observă că atenția lui se abătuse în altă direcție. Fără să se sinchisească de nou-venit, se strădui să se elibereze din strânsoare, dar era prea slăbită. Obrazul lovit o ardea și simțea gustul sângelui pe buză. Umărul îi fusese sucit într-o poziție nefirească și coastele pe care căzuse o dureau. Își înfipse unghiile în brațul mai-marelui cetei, dar se simți brusc fără vlagă, cu forța interioară lăsând-o baltă, așa cum o lăsase și Norocul. Durerile i se întețiră dintr-odată, devenind mai descurajante, mai… necruțătoare.

Se întoarse deznădăjduită spre ușă. Era aproape — chinuitor de aproape. Fusese cât pe ce să scape. Dac-ar fi izbutit să se îndepărteze încă puțin…

Pe urmă îl văzu pe bărbatul care stătea tăcut în prag. Nu-l cunoștea. Înalt, cu chip de vultur, avea părul blond deschis și purta un costum lejer, de nobil, cu mantia atârnând

liberă. Părea de vreo treizeci și cinci de ani. N-avea nici pălărie, nici baston pentru duel.

Și părea foarte, foarte furios.

— Ce-i asta? întrebă poruncitor Camon. Cine ești?

Cum a trecut de pândari...? se gândi Vin, străduindu-se să-și recapete puterile. Durere. Putea să-ndure durerea. *Obligatorii... ei l-or fi trimis?*

Nou-venitul își coborî privirea către ea și figura îi deveni ceva mai blândă. Pe urmă se uită la Camon și ochii i se înnegurară.

Întrebările mânioase ale șefului cetei încetară când fu azvârlit, cu spatele înainte, ca izbit de o forță puternică. Brațul i se smulse de pe umărul lui Vin, și el se rostogoli pe podea, cutremurând scândurile.

În încăpere se lăsă liniștea.

Trebuie să plec, își spuse Vin, silindu-se să se ridice în genunchi. La vreun metru și ceva distanță, Camon gemu de durere, și ea se târî cât mai departe de el, strecurându-se sub o masă liberă. Bârlogul avea o ieșire ascunsă, o trapă, lângă peretele din partea opusă. Dacă izbutea s-ajungă târâș până acolo...

Se simți brusc copleșită de o senzație de împăcare. O izbi ca o greutate neașteptată și toate sentimentele îi păliră, amuțind, parcă strivite de o mână puternică. Spaima i se stinse ca o lumânare; până și durerea i se păru lipsită de orice însemnătate.

Își încetini mișcările, întrebându-se de ce fusese atât de îngrijorată. Se ridică în picioare,

oprindu-se când se văzu în fața trapei. Răsufla greu, încă ușor năucită.

Camon tocmai a-ncercat să mă omoare! o preveni partea rațională a propriei minți. *Și altcineva atacă bârlogul. Trebuie să scap de-aici!* Însă sentimentele nu i se potriveau cu logica. Se simțea… senină. Fără griji. Și nu doar puțin curioasă.

Cineva tocmai folosise Norocul asupra ei.

Îl recunoscu într-un fel sau altul, deși nu-l mai simțise niciodată pe propria piele. Rămase locului lângă masă, cu o mână pe lemn, apoi se întoarse încet. Nou-venitul era tot în cadrul ușii dinspre scară. O studie cu un ochi critic, apoi îi adresă un zâmbet dezarmant.

Ce se petrece?

Bărbatul intră într-un târziu în încăpere. Ceilalți hoți din ceata lui Camon rămaseră așezați la mese. Păreau surprinși, dar ciudat de lipsiți de griji.

Folosește Norocul asupra lor. Dar… cum o poate face asupra atâtor oameni în același timp? Vin nu izbutise niciodată să adune mai mult Noroc decât îi trebuia pentru un ghiont scurt, ocazional.

În timp ce necunoscutul pătrundea înăuntru, Vin putu în sfârșit să vadă că pe scări, în spatele lui, mai era cineva. Al doilea bărbat avea o înfățișare mai puțin impozantă. Era mai scund, cu o barbă scurtă, întunecată la culoare și cu părul lins, tuns scurt. Și el purta un costum de nobil, deși nu la fel de elegant.

În partea opusă a încăperii, Camon gemu și se ridică în capul oaselor, ținându-se de cap. Se uită urât la nou-veniți.

— Jupânul Dockson! Oho, ăă, ei, asta da surpriză!

— Chiar așa, răspunse bărbatul mai scund — Dockson.

Vin se încruntă, dându-și seama că simțea, la cei doi, ceva familiar. Îi mai văzuse undeva.

La Cantonul Vistieriei. Stăteau în anticameră când am plecat de-acolo cu Camon.

Căpetenia cetei se ridică în picioare, studiindu-l pe bărbatul blond. Privirea i se pironi pe mâinile acestuia, acoperite, amândouă, de cicatrice bizare, suprapuse.

— Pe Lordul Legiuitor..., șopti. Supraviețuitorul de la Hathsin!

Vin se încruntă iarăși. Titulatura nu-i era familiară. Ar fi trebuit să-l cunoască pe bărbatul ăla? Rănile continuau să-i zvâcnească, în ciuda împăcării pe care o simțea, și era ușor năucită. Se sprijini de masă, dar nu se așeză.

Indiferent cine ar fi fost nou-venitul, Camon îl considera, fără nicio îndoială, important.

— Ia te uită, jupânul Kelsier! turui el. O onoare rară!

Nou-sositul — Kelsier — clătină din cap.

— Știi, de fapt, nu sunt interesat să te-ascult.

Camon icni de durere când fu azvârlit din nou pe spate. Pentru asta, Kelsier nu schiță niciun gest observabil. Însă căpetenia cetei

căzu la podea, parcă îmbrâncită de o forță nevăzută.

Și amuți, iar Kelsier cercetă încăperea.

— Voi, ceilalți, știți cine sunt?

Hoții dădură din cap în număr mare.

— Bun. Am venit în bârlogul vostru, prieteni, fiindcă îmi sunteți datori până peste cap.

În încăpere se lăsă liniștea, tulburată doar de gemetele lui Camon. În cele din urmă, un bărbat din ceată vorbi.

— Chiar… așa, jupâne Kelsier?

— Întocmai. Vedeți voi, eu și jupânul Dockson tocmai v-am salvat viețile. Căpetenia mai degrabă nepricepută a cetei voastre a plecat de la Cantonul Vistieriei Cultului cam acum o oră, întorcându-se direct în casa asta secretă. A fost urmărită de două iscoade ale Cultului, de un prelan de rang înalt… și de un singur Inchizitor de Oțel.

Nimeni nu scoase nicio vorbă.

Oh, Cerule…, se gândi Vin. Ea nu se înșelase — doar că nu se mișcase destul de repede. Dacă exista un Inchizitor…

— De Inchizitor v-am scăpat eu, continuă Kelsier.

Tăcu, lăsând subînțelesurile să atârne în aer. Ce fel de om putea pretinde cu atâta ușurință că îi „scăpase” de un Inchizitor? Despre creaturile alea se zvonea că erau nemuritoare, că puteau să vadă sufletul unui om și că nimeni nu le egala în luptă.

— Cer plată pentru serviciile aduse, zise Kelsier.

De data asta, Camon nu se mai ridică; se izbise tare în cădere și era vizibil năucit. În încăpere nu se clinti nimeni. Într-un târziu, Milev — bărbatul cu piele întunecată, care era mâna dreaptă a lui Camon — luă sipetul cu lacrele Cultului și ieși în față, cu el în brațe. I-l oferi lui Kelsier.

— Banii pe care i-a luat Camon de la Cult, explică el. Trei mii de lacre.

Milev e atât de nerăbdător să-i facă pe plac, cugetă Vin. *Aici e vorba de ceva mai presus decât Norocul — fie asta, fie e un soi de Noroc pe care eu n-am fost niciodată în stare să-l întrebuințez.*

Kelsier rămase o clipă nemișcat, apoi acceptă sipetul.

— Iar tu ești?

— Milev, jupâne Kelsier.

— Ei, căpetenie de ceată Milev, o să fiu mulțumit de plată — dacă mai faceți încă un lucru pentru mine.

Milev păstră o clipă tăcerea.

— Despre ce lucru ar fi vorba?

Kelsier înclină din cap către Camon, care între timp leșinase.

— Ocupați-vă de el.

— Sigur că da, spuse hoțul.

— Vreau să rămână în viață, Milev, zise Kelsier, ridicând un deget. Dar să nu se bucure de ea.

Noua căpetenie dădu din cap.

— O să-l facem cerșetor. Lordului Legiuitor nu-i plac cei care se-ndeletnicesc cu

așa ceva — lui Camon n-o să-i fie ușor aici, în Luthadel.

Și Milev o să scape oricum de el, imediat ce-o să fie de părere că acest Kelsier nu-i mai dă atenție.

— Bine, încuviință Kelsier. Deschise sipetul cu monede și începu să numere niște lacre de aur. Ești descurcăreț, Milev. Iute de minte, și nu te lași intimidat la fel de ușor ca toți ceilalți.

— Am mai avut de-a face și altă dată cu Cețurieni, jupâne Kelsier, răspunse Milev.

Kelsier dădu din cap.

— Dox, îi spuse apoi însoțitorului său, unde-o să ne ținem întâlnirea în seara asta?

— Mă gândisem la prăvălia lui Ciomege, răspunse al doilea bărbat.

— Nu e tocmai pe teren neutru, comentă Kelsier. Mai ales dacă el nu se hotărăște să ni se-alăture.

— Adevărat.

Kelsier se uită la Milev.

— Pun la cale o lovitură în locurile astea. Mi-ar prinde bine sprijinul unor oameni de aici. Întinse un morman care părea de o sută de lacre. Vrem să folosim deseară casa voastră secretă. Se poate aranja?

— Bineînțeles, răspunse Milev, luând monedele cu lăcomie.

— Bun, zise Kelsier. Acum ieșiți afară.

— Afară? întrebă șovăitor Milev.

— Da, răspunse Kelsier. Ia-ți oamenii — și pe fosta voastră căpetenie — și pleacă. Vreau să vorbesc cu jupâneasa Vin, fără martori.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea, și Vin știu că nu era singura care se-ntreba de unde-i știa Kelsier numele.

— Ei, n-ați auzit ce-a spus? se răsti Milev.

Își flutură mâna către un grup de hoți, cerându-le să-l înșface pe Camon, apoi îi goni pe toți ceilalți în direcția scărilor. Vin îi privi plecând, din ce în ce mai neliniștită. Acest Kelsier era un bărbat puternic, și instinctul îi spunea că bărbații puternici erau periculoși. Oare știa de Norocul ei? Bineînțeles că da; din ce alt motiv ar fi ales-o dintre ceilalți?

Cum are de gând să-ncerce să mă folosească? se gândi, frecându-și brațul în locul unde și-l izbise de podea în cădere.

— Fiindcă tot a venit vorba, Milev, adăugă cu nepăsare Kelsier, când am spus „fără martori”, am vrut să dau de-nțeles că nu doresc să fiu spionat de cei patru oameni care ne privesc de dincolo de peretele din partea cealaltă prin bortele-de-pândă. Ai bunătatea să-i iei cu tine, pe stradă.

Milev păli.

— Firește, jupâne Kelsier.

— Bun. A, și pe alee o să-i găsești morți pe cei doi spioni ai Cultului. Fii bun și scapă-ne de leșuri.

Noua căpetenie dădu din cap, întorcându-se să plece.

— Și, Milev, adăugă Kelsier.

Hoțul se răsuci din nou spre el.

— Ai grijă să nu ne trădeze niciun om de-al tău, îi ceru Kelsier, cu voce scăzută.

Și Vin o simți iarăși — o apăsare reînnoită asupra sentimentelor ei.

— Ceata voastră a atras deja atenția Cultului de Oțel — nu vă faceți un dușman și din mine.

Milev se grăbi să dea iarăși din cap, apoi dispăru pe scară, închizând ușa în urma lui. Câteva clipe mai târziu, Vin auzi pași în odăile de pândă; apoi se lăsă tăcerea. Rămăsese singură cu un bărbat care era — dintr-un anumit motiv — atât de extraordinar de impresionant, încât putea intimida hoții și ucigașii dintr-o întreagă încăpere.

Aruncă o privire spre trapă. Kelsier se uita la ea. Oare ce-ar fi făcut dac-o vedea luând-o la fugă?

Pretinde că a ucis un Inchizitor, cugetă ea. *Și... s-a folosit de Noroc. Trebuie să rămân, măcar atât cât trebuie ca să aflu ce știe.*

Zâmbetul lui Kelsier căpătă profunzime și, în cele din urmă, izbucni în râs.

— A fost *mult* prea amuzant, Dox.

Celălalt bărbat, pe care Camon îl numise Dockson, pufni și o luă spre ușa din față. Vin se încordă, dar el nu veni spre ea, îndreptându-se în schimb agale către tejghea.

— Erai destul de nesuferit și înainte, Kell, spuse. Nu știu cum o să mă descurc cu noua ta reputație. Cel puțin, nu știu sigur cum o să-i fac față, păstrându-mi în același timp seriozitatea.

— Ești invidios.

— Da, asta e, răspunse Dockson. Sunt cumplit de invidios fiindcă n-am talentul tău de

a intimida găinarii. Dacă are vreo importanță pentru tine, cred c-ai fost prea aspru cu Camon.

Kelsier se așeză la una dintre mese. Veselia îi păli puțin când începu să vorbească.

— Ai văzut ce-i făcea fetei.

— De fapt, n-am văzut nimic, spuse sec Dockson, cotrobăind prin proviziile de sub tejghea. Cineva stătea în ușă.

Kelsier ridică din umeri.

— Uită-te la ea, Dox. Sărmana a fost bătută aproape până la leșin. Nu mi-e câtuși de puțin milă de omul ăla.

Vin rămase locului, urmărindu-i pe amândoi bărbații din priviri. Când încordarea momentului începu să se risipească, își simți din nou rănile zvâcnind. Lovitura dintre omoplați — vânătaia avea să fie imensă — și obrazul pălmuit o ardeau cu aceeași putere. Încă mai era ușor năucită.

Kelsier se uita la ea. Vin strânse din dinți. Durere. Durerii putea să-i facă față.

— Ai nevoie de ceva, copilă? o întrebă Dockson. Poate-o batistă umedă, s-o pui pe față?

Ea nu răspunse, rămânând în schimb concentrată asupra lui Kelsier. *Haide. Spune-mi ce vrei de la mine. Fă-ți jocul.*

Dockson sfârși prin a ridica din umeri, apoi se aplecă pentru o clipă sub tejghea. Și în final se ridică scoțând două sticle.

— Ceva bun? întrebă Kelsier, întorcându-se spre el.

— Tu ce crezi? Camon nu e vestit nici măcar printre hoți pentru rafinamentul lui. Am ciorapi mai scumpi decât vinul ăsta.

Kelsier oftă.

— Dă-mi oricum o cană. Se uită iarăși la Vin. Tu vrei ceva?

Ea nu răspunse.

Kelsier zâmbi.

— Nu te teme — nu suntem nici pe departe atât de înfricoșători cum cred prietenii tăi.

— Nu cred că sunt prietenii ei, Kell, se amestecă Dockson, din spatele tejghelei.

— Bine spus. Oricum, copilă, n-are de ce să-ți fie frică de noi. Dacă nu punem la socoteală răsuflarea lui Dockson.

Acesta își rostogoli ochii.

— Sau glumele lui Kell.

Vin stătea tăcută în picioare. Ar fi putut s-o facă pe nevolnica, așa cum se prefăcea față de Camon, dar instinctele îi spuneau că o asemenea tactică n-ar fi primit o reacție favorabilă de la cei doi bărbați. Așa că rămase neclintită, cântărind lucrurile.

Deveni din nou foarte calmă. Și asta o încuraja să se simtă în largul ei, să fie încrezătoare, să facă, pur și simplu, ceea ce-i sugerau bărbații…

Nu! Rămase unde era.

Kelsier ridică dintr-o sprânceană.

— Iată ceva neașteptat.

— Ce? întrebă Dockson, umplând o cană.

— Nimic, răspunse Kelsier, studiind-o pe Vin.

— Fetițo, tu vrei să bei sau nu? întrebă Dockson.

Ea nu răspunse. Toată viața, de când ținea minte, avusese Norocul ei. O făcea puternică, îi oferea un avantaj asupra celorlalți hoți. Probabil mulțumită lui mai era încă în viață. Însă, în tot acest timp, nu știuse niciodată cu adevărat nici ce era, nici de ce îl putea folosi. Rațiunea și instinctul îi spuneau acum același lucru — că trebuia să afle ce știa bărbatul ăla.

Indiferent cum voia s-o folosească și oricare i-ar fi fost planurile, era necesar să le suporte. Trebuia să afle cum ajunsese el atât de puternic.

— Bere, răspunse, în cele din urmă.

— Bere? întrebă Kelsier. Doar atât?

Vin încuviință dând din cap și privindu-l cu prudență.

— Îmi place.

Bărbatul își frecă bărbia.

— Va trebui să ne ocupăm de asta, spuse. Oricum, stai jos.

Vin se apropie șovăind și se așeză la masa mică, în fața lui. Rănile îi zvâcneau, dar nu-și putea îngădui să-și arate slăbiciunea. Slăbiciunea ucidea. Trebuia să pretindă că nu se sinchisea de durere. Cel puțin acum, când stătea pe scaun, i se limpezi capul.

Dockson li se alătură o clipă mai târziu, aducând un pocal cu vin pentru Kelsier și o cană de bere pentru Vin. Ea nu se atinse de băutură.

— Cine ești? întrebă, cu voce joasă.

Kelsier înălță dintr-o sprânceană.

— Nu umbli cu ocolișuri, eh?

Ea nu răspunse.

El oftă.

— S-a zis cu incitantul meu aer de mister.

Dockson pufni în surdină.

Kelsier zâmbi.

— Mă numesc Kelsier. Sunt ceea ce ai putea numi o căpetenie de ceată — deși ceata pe care-o conduc nu seamănă cu nicio alta din cele de care ai dat probabil până acum. Bărbaților de soiul lui Camon și al oamenilor lui le place să vadă în ei înșiși niște prădători, care se hrănesc cu nobilimea și cu diversele părți ale Cultului.

Vin clătină din cap.

— Nu prădători. Mâncători de hoituri.

Unii își imaginau că atât de aproape de Lordul Legiuitor nu puteau exista nici cete de hoți, nici altceva asemănător. Însă Reen îi dovedise că, în realitate, lucrurile stăteau exact pe dos: puternică, nobilimea bogată se strângea în jurul Lordului Legiuitor. Iar acolo unde exista putere și bogăție era loc și pentru corupție — mai ales de când același Lord Legiuitor avea tendința să-și supravegheze nobilii mult mai puțin decât pe skaa. Fapt care ținea, în aparență, de dragostea lui pentru strămoșii lor.

Oricum, cetele de hoți ca a lui Camon erau șobolanii care se îndoapă cu corupția cetății. Și, așa cum se întâmpla și cu șobolanii, era imposibil să-i razi de pe fața pământului — mai ales într-un oraș atât de populat ca Luthadel.

— Mâncători de hoituri, repetă Kelsier, zâmbind; și se părea că zâmbea foarte des. E o descriere potrivită, Vin. Păi, eu și Dox suntem tot mâncători de hoituri… numai că unii mai de soi. Ai putea spune că avem o educație mai aleasă — sau poate doar mai multă ambiție.

Ea se încruntă.

— Sunteți nobili?

— Cerule, nu, se amestecă Dockson.

— Sau, adăugă Kelsier, cel puțin nu nobili pursânge.

— Despre cei cu sânge amestecat se presupune că nu există, zise Vin, cu prudență. Cultul îi vânează.

Kelsier își înălță o sprânceană.

— Cei cu sânge amestecat, ca tine?

Ea avu un șoc.

De unde…?

— Nici măcar Cultul de Fier nu e mai presus de greșeli, Vin. Dacă tu le-ai scăpat, le mai pot scăpa și alții.

Ea tăcu și căzu o clipă pe gânduri.

— Milev. V-a numit Cețurieni. Ăștia sunt un soi de Allomanți, nu?

Dockson se uită la Kelsier.

— Nu-i scapă nimic, spuse bărbatul mai scund, dând admirativ din cap.

— Așa e, încuviință Kelsier. Ne-a numit Cețurieni, Vin, cu toate că s-a pripit, fiindcă, practic, nici eu, nici Dockson nu ne numărăm printre aceștia. Însă ne-nhăităm cu ei, cu foarte mulți.

Vin păstră pentru un moment tăcerea, rămânând sub privirile atente ale celor doi.

Allomanția. Puterea mistică oferită de Lordul Legiuitor nobilimii, cu vreo mie de ani înainte, ca răsplată a loialității. Așa suna doctrina fundamentală a Cultului; până și o skaa de soiul lui Vin știa atâta lucru. Nobilii aveau Allomația și privilegiile datorită strămoșilor lor; skaa erau pedepsiți din același motiv.

Adevărul era că, oricum, ea nu știa de fapt în ce consta Allomanția. Își imaginase întotdeauna că avea o legătură cu lupta. Despre un „Cețurian”, cum erau numiți, se spunea că e destul de puternic ca să ucidă o întreagă ceată de hoți. Însă ea nu cunoscuse vreodată vreun skaa care să vorbească despre puterea aceea altfel decât în șoapte pline de îndoieli. Și până atunci nu-și oferise niciodată un răgaz în care să se-ntrebe dacă nu era cumva Norocul ei unul și același lucru.

— Spune-mi, Vin, îi ceru Kelsier, aplecându-se spre ea cu interes, îți dai seama ce i-ai făcut obligatorului din Cantonul Vistieriei?

— Mi-am folosit Norocul, răspunse ea, cu voce scăzută. Îl folosesc ca să domolesc furia oamenilor.

— Sau bănuielile lor, adăugă Kelsier. Ca să poată fi înșelați mai ușor.

Vin dădu din cap.

El ridică un deget.

— Sunt multe lucruri pe care va trebui să le-nveți. Moduri de lucru, reguli, exerciții. Însă una dintre lecții nu mai poate aștepta. Nu întrebuința *niciodată* Allomanția sentimentelor asupra unui obligator. Sunt antrenați ca să-și

dea seama când le sunt manipulate emoțiile. Până și înaltei nobilimi îi este interzis să Tragă de sentimentele unui obligator sau să le Împingă. Din cauza ta a trimis obligatorul după un Inchizitor.

— Roagă-te să nu-ți mai ia niciodată urma creatura aia, fetițo, o sfătui Dockson cu voce joasă, sorbind din vin.

Ea păli.

— Nu l-ai ucis pe Inchizitor?

Kelsier clătină din cap.

— I-am abătut pentru scurt timp atenția, atâta tot — și aș putea adăuga c-a fost destul de periculos. Nu-ți face griji, multe dintre zvonurile despre ei nu sunt adevărate. Acum, după ce ți-a pierdut urma, n-o s-o mai poată regăsi.

— Aproape cu siguranță, zise Dockson.

Vin îi aruncă o privire speriată.

— Aproape cu siguranță, încuviință Kelsier. Sunt multe lucruri pe care nu le știm despre Inchizitori — nu par să se supună regulilor obișnuite. De pildă, piroanele alea din ochii lor ar trebui să-i ucidă. Nimic din ceea ce am învățat despre Allomanție nu mi-a oferit vreodată o explicație a modului în care reușesc să supraviețuiască. Dacă n-ai fi urmărită decât de un simplu Căutător Cețurian, n-ar trebui să ne facem griji. Dar un Inchizitor… ei, o să-ți dorești să fii cu ochi-n patru. Firește, s-ar părea că la asta te pricepi deja foarte bine.

Vin rămase o clipă neclintită, pradă neliniștii. În cele din urmă, Kelsier arătă spre berea ei cu o înclinare a capului.

— Nu bei.

— S-ar putea să-mi fi strecurat ceva în ea, răspunse Vin.

— Oh, nu e nevoie să-ți pun ceva pe furiș în băutură, zâmbi Kelsier, scoțând un obiect din buzunar. În final, o să-ți dorești să bei conținutul misterios al acestui flacon.

Îl puse pe masă. Vin se încruntă, cu ochii la lichidul din interior. Pe fund se vedea o depunere de culoare întunecată.

— Ce este? întrebă ea.

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi misterios, zâmbi din nou Kelsier.

Dockson își rostogoli ochii.

— Flaconul e umplut cu o soluție de alcool și cu niște așchii de metal, Vin.

— Metal? se miră ea, cu o încruntare.

— Două dintre metalele Allomantice fundamentale, o lămuri Kelsier. Trebuie să facem niște încercări.

Vin se uită la flacon.

Kelsier ridică din umeri.

— Trebuie să bei dacă vrei să afli mai multe despre Norocul ăsta al tău.

— Mai întâi bea tu o jumătate, îi ceru ea.

Kelsier înălță dintr-o sprânceană,

— Din câte văd, există un strop de spaimă bolnăvicioasă.

Vin nu răspunse.

El sfârși prin a ofta, luă flaconul și îi scoase dopul.

— Scutură-l mai întâi, zise fata. Ca să-nghiți și-o parte din depunere.

El își rostogoli ochii, dar se supuse, agită sticluța și bău jumătate din conținut. O puse la loc, pe masă, cu un pocnet.

Vin se încruntă, apoi se uită la Kelsier, care zâmbi. Știa că o convinsese. Îi arătase puterea lui, tentând-o. *Singurul motiv care te face să li te supui celor puternici e dorința de a învăța cum să le iei într-o bună zi ceea ce au.*

Cuvintele lui Reed.

Vin întinse mâna și luă flaconul, apoi îi dădu peste cap conținutul. Rămase nemișcată, așteptând o preschimbare magică sau un val de putere — sau chiar semnele otrăvirii. Nu simți nimic.

Ce... dezamăgitor. Își încreți fruntea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Din pură curiozitate, își pipăi Norocul.

Și se simți făcând ochii mari, șocată.

Era acolo, ca un morman imens de aur. O provizie de forță atât de incredibilă, încât depășea puterea ei de înțelegere. Înainte fusese întotdeauna nevoită să-l întrebuințeze cu zgârcenie, păstrând ceva de rezervă, gospodărind cu multă cumpătare fiecare firimitură. Acum se simțea ca o femeie înfometată invitată la ospățul unui mare nobil. Rămase așa, uluită, contemplând imensa bogăție din ea însăși.

— Ei, îi ceru Kelsier, îmboldind-o cu tonul vocii. Încearcă-l. Liniștește-mă.

Vin se întinse, atingând șovăitoare nou-găsita grămadă de Noroc. Luă o bucățică și o îndreptă spre Kelsier.

— Bun. Bărbatul se aplecă spre ea, cu nerăbdare. Dar știam deja că poți face asta. Acum urmează adevărata încercare, Vin. Poți și invers? În loc să-mi liniștești sentimentele, le poți și îmboldi să se învăpăieze?

Vin se încruntă iarăși. Nu-și folosise niciodată astfel Norocul; nici măcar nu-și dăduse seama că ar fi putut. Și de ce era el atât de nerăbdător?

Bănuitoare, se întinse către provizia de Noroc. Și atunci observă ceva interesant. Ceea ce luase la început drept un singur izvor masiv de putere era de fapt o pereche de izvoare diferite. Erau soiuri diferite de Noroc.

Opt. A spus că sunt opt. Dar… celelalte ce fac?

Kelsier continua să aștepte. Ea se întinse către al doilea izvor de Noroc, cel necunoscut, făcând ceea ce făcuse și înainte și îndreptându-l tot către Kelsier.

Zâmbetul bărbatului se lăți, și se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii la Dockson.

— Atunci asta e tot. A făcut-o.

Celălalt clătină din cap.

— Ca să fiu sincer, Kell, nu știu sigur ce-ar trebui să cred. E destul de neliniștitor să-l am în preajmă pe unul dintre voi. Dar doi…

Vin îl privi bănuitoare, cu ochii îngustați.

— Doi ce?

— Vin, spuse Kelsier, Allomanția apare foarte rar chiar și printre nobili. E adevărat că e un har care se moștenește, și cele mai puternice dintre formele sale se întâlnesc în rândurile înaltei nobilimi. Însă obârșia în sine

nu e de ajuns ca să ofere, cu certitudine, întreaga putere Allomantică. Mulți nobili nu pot folosi decât un singur talent Allomantic. Oamenii ca ei — care nu pot săvârși Allomanția decât sub una dintre cele opt forme fundamentale ale sale — sunt numiți Cețurieni. Și aceste talente apar uneori la câte un skaa — numai și numai dacă unul dintre strămoșii săi apropiați a avut sânge nobil. De obicei găsim un singur Cețurian printre… oh, printre vreo zece mii de skaa cu sânge amestecat. Cu cât mai puternic, mai apropiat și mai nobil e străbunul, cu atât e mai probabil ca urmașul său skaa să fie un Cețurian.

— Cine au fost părinții tăi, Vin? întrebă Dockson. Îi ții minte?

— Am fost crescută de fratele meu vitreg, Reen, răspunse ea, stânjenită, cu voce înceată.

Nu erau lucruri despre care să stea de vorbă cu alții.

— Ți-a povestit despre mama și despre tatăl tău? continuă Dockson cu întrebările.

— Din când în când, recunoscu ea. Reen spunea că mama noastră a fost târfă. Nu fiindcă așa a vrut ea, dar, în lumea fărădelegii…

Glasul i se stinse. Mama ei încercase s-o omoare, cândva, când era foarte mică. Totul îi rămăsese în minte ca o amintire neclară. Reen o salvase.

— Dar tatăl tău, Vin? zise Dockson.

Ea își înălță privirea.

— E un prelan de rang înalt din Cultul de Oțel.

Kelsier fluieră ușurel.

— Ei, *iată* o încălcare oarecum ironică a datoriei.

Vin își lăsă ochii în jos, către tăblia mesei. În cele din urmă, întinse mâna și luă o înghițitură sănătoasă din cana cu bere.

Kelsier zâmbi.

— Cei mai mulți obligatori de rang înalt din Cult sunt din marea nobilime. Tatăl tău ți-a oferit, prin sânge, un har foarte rar întâlnit.

— Atunci… mă număr printre Cețurienii despre care vorbeai?

Kelsier clătină din cap.

— De fapt, nu. Înțelegi, tocmai din cauza asta ne interesezi atât de mult, Vin. Cețurienii nu au decât un singur talent Allomantic. Tu ai dovedit că ai două. Și, dacă stăpânești două din opt, atunci le stăpânești și pe toate celelalte. Așa stau lucrurile — dacă ești Allomant, ai moștenit fie numai un singur talent, fie pe toate opt.

Kelsier se aplecă spre ea.

— Tu, Vin, ești ceea ce numim, de obicei, o Născută-din-Ceață. Aceștia apar incredibil de rar, chiar și printre nobili. Iar printre skaa… ei bine, în toată viața mea n-am mai întâlnit decât un singur alt Născut-din-Ceață.

Încăperea se cufundă, cumva, într-o liniște mai adâncă. Într-o încremenire mai deplină. Vin își privea berea cu ochii plini de alte griji, de neliniște. *Născută-din-Ceață*. Auzise poveștile, firește. Legendele.

Kelsier și Dockson păstrau tăcerea, lăsând-o să se gândească. Într-un târziu, ea le vorbi:

— Și... ce-nseamnă toate astea?

— Înseamnă, zâmbi Kelsier, că tu, Vin, ești o făptură foarte deosebită. Stăpânești o putere invidiată de cei mai mulți nobili de obârșie înaltă. E o putere care, dacă ai fi fost aristocrată prin naștere, te-ar fi făcut una dintre cele mai letale și mai influente femei de pe întreg teritoriul Ultimului Imperiu.

Bărbatul se aplecă din nou către ea.

— Însă tu nu te-ai născut într-o casă nobilă, Vin. Nu te numeri printre aristocrați. Nu trebuie să joci după regulile lor — și asta te face încă și *mai* puternică.

După cum s-ar părea, următorul stadiu al căutării mele ne va purta prin ținuturile înalte din Terris. Despre acestea se spune că sunt un tărâm rece, necruțător — unde munții înșiși sunt zămisliți din gheață.

Însoțitorii noștri obișnuiți nu vor face față unei asemenea călătorii. Vom fi probabil nevoiți să angajăm cărăuși din partea locului ca să ne ducă bagajele.

CAPITOLUL 4

— Ați auzit ce-a spus! Plănuiește o lovitură. În ochii lui Ulef strălucea excitarea. Mă-ntreb pe care dintre Marile Case a pus ochii.

— O să fie una dintre cele mai puternice, zise Disten, care se numărase printre cei mai importanți oameni de încredere ai lui Camon. Îi

lipsea o mână, dar puțini hoți din ceată aveau un văz mai pătrunzător ca al lui și un auz mai ascuțit. Kelsier nu se obosește niciodată pentru lovituri mărunte.

Vin tăcea, iar cana cu bere — cea oferită de Kelsier — continua să-i stea în față, aproape plină. La masa ei se îngrămădiseră o mulțime de oameni; Kelsier le îngăduise hoților să se-ntoarcă în ascunzătoarea lor pentru scurt timp, înainte de începerea întâlnirii. Însă Vin ar fi preferat să rămână singură. Viața alături de Reen o obișnuise cu singurătatea — dacă lași pe cineva să se-apropie prea mult, îi oferi ocazii mai bune ca să te trădeze.

Chiar și după dispariția lui Reen, ea se ținuse la distanță de ceilalți. Nu simțise dorința să plece; dar nu simțise nici nevoia să se apropie de restul hoților din ceată. Iar aceștia, la rândul lor, preferaseră s-o lase în pace. Avusese o poziție nesigură, prietenia ei i-ar fi putut stigmatiza. Ulef era singurul care se străduise să i-o câștige.

Dacă lași pe cineva să se apropie de tine, n-o să te-alegi decât cu mai multă suferință când o să te trădeze, părea să-i șoptească vocea lui Reen în minte.

Și oare Ulef îi fusese cu adevărat prieten? Sigur era că o vânduse destul de repede. În plus, oamenii din ceată trecuseră cu ușurință atât peste bătaia primită de Vin, cât și peste salvarea ei fără să pomenească nici de trădarea lor, nici de ajutorul pe care i-l refuzaseră. Nu făcuseră decât ceea ce era de așteptat.

— În ultima vreme, Supraviețuitorul nu s-a mai obosit pentru *niciun* fel de lovitură, spuse Harmon, un spărgător mai bătrân, cu barba încâlcită. În anii din urmă, abia dac-a mai fost văzut de câteva ori în Luthadel. De fapt, n-a mai pus la cale nicio lovitură de când…

— Asta e prima? întrebă Ulef, cu înflăcărare. Prima de când a scăpat din Puțuri? Atunci o să fie spectaculoasă!

— N-a spus nimic despre asta, Vin? întrebă Disten. Vin?

Își flutură un braț butucănos în direcția ei, atrăgându-i atenția.

— Ce? tresări ea, ridicându-și privirea.

După bătaia primită de la Camon, se curățase într-o oarecare măsură, acceptând în cele din urmă o batistă de-a lui Dockson ca să-și șteargă sângele de pe față. Însă în privința vânătăilor nu putea face mare lucru. Continuau să-i zvâcnească. Din fericire, scăpase fără niciun os rupt.

— Kelsier, repetă Disten. A spus ceva despre lovitura pe care-o pune la cale?

Vin clătină din cap. Și se uită în jos, către batista însângerată. Kelsier și Dockson o părăsiseră cu puțin timp în urmă, făgăduindu-i să se întoarcă după ce-i lăsau răgaz să se gândească la tot ce-i dezvăluiseră. Oricum, cuvintele lor ascundeau un subînțeles — o ofertă. Indiferent ce plănuiau, ea era invitată să ia parte.

— Dar, Vin, de ce te-a ales ca mijlocitoare? întrebă Ulef. Ți-a spus?

Asta își închipuiau cu toții — că fusese aleasă de Kelsier drept om de legătură cu ceata lui Camon… a lui Milev.

Lumea fărădelegii din Luthadel se împărțea în două. Existau cetele obișnuite, ca a lui Camon. Și cele *speciale*. Grupurile alcătuite din oameni extrem de iscusiți, extrem de cutezători și extrem de talentați. Din Allomanți.

Cele două laturi ale lumii fărădelegii nu se amestecau. Hoții de duzină îi lăsau în pace pe cei mai buni decât ei. Totuși, din când în când, câte o ceată de Cețurieni angaja una obișnuită, ca să-i facă treburile de rutină, și pentru asta își alegeau un mijlocitor — un om de legătură — care să lucreze cu ambele grupuri. De aici presupunerea lui Ulef despre Vin.

Hoții din ceata lui Milev văzură că ea n-avea chef de vorbă, așa că-și aleseră un alt subiect: Cețurienii. Vorbeau despre Allomanție pe un ton nesigur, în șoaptă, iar ea îi asculta stânjenită. Cum putea să fie legată de ceva privit de ceilalți cu o asemenea teamă respectuoasă? Norocul ei… Allomanția ei… era ceva mărunt, ceva de care se folosise ca să supraviețuiască, dar cu totul lipsit de însemnătate.

Însă o astfel de putere…, se gândi, privindu-și provizia de Noroc.

— Mă întreb ce-o fi-nvârtit Kelsier în ultimii câțiva ani, zise Ulef.

La începutul discuției, lăsase impresia că nu se simțea tocmai în largul lui în apropierea lui Vin, însă îi trecuse repede. O trădase, dar așa era lumea fărădelegii. Fără prieteni.

Între Kelsier și Dockson lucrurile păreau să stea altfel. Păreau să se încreadă unul în celălalt. Era de ochii lumii? Sau alcătuiau, pur și simplu, unul dintre acele grupuri rare în care într-adevăr nu te temeai c-o să fii trădat de ceilalți?

Cei doi o neliniștiseră cel mai mult fiindcă îi vorbiseră atât de deschis. Păruseră dispuși să-i acorde încredere, ba chiar și s-o accepte, după un timp mai degrabă scurt. Nu puteau fi sinceri — nimeni n-ar fi supraviețuit în lumea fărădelegii folosind o asemenea tactică. Însă purtarea lor prietenoasă o deruta.

— Doi ani..., spuse Hrud, un hoț tăcut, cu fața turtită. Probabil că și-a petrecut tot timpul punând la cale lovitura asta.

— Trebuie să fie într-adevăr una pe cinste, zise Ulef.

— Povestiți-mi despre el, le ceru Vin, cu voce joasă.

— Despre Kelsier? întrebă Disten.

Vin încuviință cu o înclinare a capului.

— În sud nu se vorbea despre el?

Ea clătină din cap.

— Era cea mai bună căpetenie de ceată din Luthadel, o lămuri Ulef. O adevărată legendă, chiar și printre Cețurieni. A jefuit cele mai bogate Case Mari din oraș.

— Și? întrebă Vin.

— Cineva l-a trădat, spuse încet Harmon.

Bineînțeles, se gândi Vin.

— L-a prins însuși Lordul Legiuitor, continuă Ulef. I-a trimis, pe el și pe nevasta lui, la Puțurile din Hathsin. Însă Kelsier a *fugit*. A

fugit din Puțuri, Vin! E singurul care-a izbutit vreodată.

— Și nevasta lui? întrebă Vin.

Ulef se uită la Harmon, care clătină din cap.

— Ea n-a scăpat.

Înseamnă că și el a pierdut pe cineva. Cum de poate să râdă atât de mult? Atât de sincer?

— Știi, de-acolo s-a ales cu cicatricele alea, spuse Dosten. Cele de pe brațe. Le-a căpătat în Puțuri, când s-a cățărat pe un zid înalt de piatră, ca să fugă.

Harmon pufni.

— Nu le-a căpătat așa. A ucis un Inchizitor când a fugit — și atunci s-a ales cu cicatricele.

— Eu am auzit că le-a căpătat luptându-se cu unul dintre monștrii care păzesc Puțurile, spuse Ulef. Și-a vârât brațele în gura lui și l-a sugrumat *din interior*. Colții lui i le-au făcut.

Disten se încruntă.

— Cum sugrumi pe cineva din interior?

Ulef ridică din umeri.

— Am spus exact ce-am auzit.

— Omul ăsta nu e normal, mormăi Hrud. I s-a întâmplat ceva în Puțuri, ceva rău. Știți, înainte nu era Allomant. A intrat acolo fiind un skaa obișnuit, iar acum… Ei, e cu siguranță Cețurian — dacă măcar mai e încă om. A stat foarte mult afară, în ceață. Unii spun că adevăratul Kelsier e mort și că această creatură care-i poartă chipul e… altceva.

Harmon clătină din cap.

— Ei, asta nu e decât o prostie inventată de skaa de pe plantații. Noi umblăm cu toții prin ceață.

— Nu prin ceața din afara cetății, insistă Hrud. Acolo sunt nălucile-de-ceață. Ele înșfacă oamenii și le iau chipurile, e ceva tot atât de adevărat ca existența Lordului Legiuitor.

Harmon își rostogoli ochii.

— Hrud are dreptate într-o singură privință, zise Disten. Acest Kelsier nu e făptură omenească. Poate n-o fi fiind nălucă-de-ceață, dar nici skaa nu e. Am auzit că face anumite lucruri de care nu sunt în stare decât *ei*. Cei care umblă noaptea. Ați văzut ce i-a făcut lui Camon.

— Născut-din-Ceață, murmură Harmon.

Născut-din-Ceață. Vin mai auzise termenul și înainte de a-l rosti Kelsier, firește. Cine nu-l auzise? Însă, prin comparație cu zvonurile despre Născuții-din-Ceață, istorisirile despre Inchizitori și Cețurieni păreau raționale. Se spunea că Născuții-din-Ceață erau heralzii ceții, înzestrați de Lordul Legiuitor cu puteri imense. Numai nobilii de obârșie înaltă puteau fi Născuți-din-Ceață; se spunea că erau o confrerie secretă de asasini, care îl slujea numai ieșind noaptea. Reen o învățase dintotdeauna că nu reprezentau decât un mit, iar ea își închipuise că avea dreptate.

Și Kelsier spune că eu — ca și el — mă număr printre ei. Cum ar fi putut fi ea ce spunea el? Fiică a unei prostituate, era o nimeni. Un nimic.

Să n-ai niciodată încredere într-un om care-ți aduce vești bune, o învățase întotdeauna Reen. *E cel mai vechi, dar și cel mai simplu mod de a înșela pe cineva.*

Însă Vin avea Norocul ei. Allomanția ei. Încă mai putea să simtă proviziile pe care i le dăruise flaconul lui Kelsier, și își încercase deja puterile asupra hoților din ceață. Nemaifiind nevoită să se descurce cu o singură fărâmă de Noroc pe zi, descoperise că putea să facă lucruri mult mai spectaculoase.

Vin începea să înțeleagă că vechiul țel al vieții ei — simpla supraviețuire — nu se mai potrivea. Ar fi putut face mult mai mult decât atât. Fusese sclava lui Reen; fusese sclava lui Camon. Era gata să fie și sclava lui Kelsier, dacă asta o putea conduce către o posibilă libertate.

La masa lui, Milev își privi ceasul de buzunar, apoi se ridică în picioare.

— Bun, toată lumea afară.

Sala începu să se golească, fiind astfel pregătită pentru întrunirea lui Kelsier. Vin nu se clinti: el le spusese celorlalți cât se putea de limpede că era invitată. Rămase liniștită o vreme, încăperea părându-i-se mult mai confortabilă acum, când era pustie. Prietenii lui Kelsier începură să sosească la scurt timp după aceea.

Primul bărbat care coborî treptele avea constituția unui oștean. Purta o cămașă largă, fără mâneci, care-i lăsa la vedere brațele sculpturale. Era impresionant de musculos, dar

nicidecum masiv, cu părul scurt conturându-i lejer forma capului.

Însoțitorul oșteanului era un bărbat elegant, în costum complet de nobil — vestă de culoarea prunei, nasturi de aur, haină neagră —, cu o pălărie cu boruri înguste și baston pentru duel. Era mai bătrân decât oșteanul și ceva cam prea gras. Își scoase pălăria când intră, descoperindu-și părul negru, pieptănat cu grijă. Cei doi mergeau discutând prietenește, dar se opriră la vederea sălii goale.

— A, ea trebuie să fie mijlocitoarea noastră, spuse cel în costum. Kelsier încă n-a sosit, draga mea?

Vorbea cu o familiaritate lipsită de pretenții, de parcă ar fi fost prieteni vechi. Fără să vrea, Vin se pomeni brusc că îi plăcea bărbatul acela bine îmbrăcat, care i se adresa atât de frumos.

— Nu, răspunse ea, cu voce scăzută.

Deși salopeta și cămașa de lucru i se potriviseră întotdeauna, acum își dori, brusc, să fi avut ceva mai arătos.

Purtările bărbatului păreau să ceară, ele însele, o atmosferă mai protocolară.

— Ar fi trebuit să știm c-o să-ntârzie Kell — la propria lui întrunire, spuse oșteanul, așezându-se la o masă din apropierea centrului încăperii.

— Într-adevăr, răspunse bărbatul în costum. Presupun că întârzierea asta ne oferă prilejul să ne refacem forțele. Mie mi-ar prinde bine ceva de băut...

— Îți aduc eu ceva, se repezi Vin, sărind în picioare.

— Ce amabil din partea ta, spuse el, alegându-și un scaun de lângă oștean.

Se așeză picior peste picior, ținându-și bastonul de duel în lateral, cu vârful sprijinit pe podea, și odihnindu-și o mână pe masă.

Vin se duse la tejghea și începu să caute băuturi.

— Boare…, spuse oșteanul, pe un ton care punea în gardă, în timp ce ea alegea o sticlă din cel mai bun vin al lui Camon și turna într-un pocal.

— Mhm…? făcu celălalt, înălțându-și o sprânceană.

Oșteanul o arătă pe Vin cu o înclinare a capului.

— Oh, bine, răspunse bărbatul în costum cu un oftat.

Ea se opri, cu vinul turnat pe jumătate, și se încruntă ușor. *Ce fac?*

— Îți jur, Ham, zise bărbatul în costum, că uneori ești groaznic de rigid.

— Simplul fapt că poți Împinge pe cineva nu înseamnă că trebuie s-o și faci, Boare.

Vin încremeni, uluită. *Și-a… folosit Norocul asupra mea.* Când încercase Kelsier s-o manevreze, îi simțise atingerea și izbutise să reziste. Însă de data asta nu-și dăduse seama ce făcea.

Își ridică privirea către el, îngustându-și ochii.

— Născut-din-Ceață.

Bărbatul în costum, Boare, chicoti.

— N-aș zice. Kelsier e singurul skaa Născut-din-Ceață pe care o să-l întâlnești probabil vreodată, draga mea — și roagă-te să nu dai nicicând peste unul nobil. Nu, eu nu sunt decât un simplu Cețurian umil.

— Umil? întrebă Ham.

Boare ridică din umeri.

Vin se uită la pocalul pe jumătate plin.

— Ai Tras de sentimentele mele. Cu… Allomanția, asta vreau să spun.

— De fapt, le-am Împins, zise Boare. Tragerea te face să devii mai neîncrezător și mai hotărât. Împingerea sentimentelor… Domolirea lor — te face mai încrezător.

— Nu contează, m-ai controlat, zise Vin. M-ai silit să-ți aduc de băut.

— Oh, n-aș spune că te-am *silit*, o contrazise Boare. N-a fost decât o mică schimbare a sentimentelor tale, te-am pus într-o stare în care era mai probabil să faci ce voiam eu.

Ham își frecă bărbia.

— Știu și eu, Boare. Uite o întrebare interesantă. Influențându-i sentimentele, ai lipsit-o de puterea de a alege? Dacă, de pildă, ar fi ucis sau ar fi furat cât se afla sub controlul tău, vina ar fi fost a ei sau a ta?

Boare își rostogoli ochii.

— În toată povestea asta nu există nicio întrebare. N-ar trebui să te gândești la astfel de lucruri, Hammond — creierul tău are de suferit. Am încurajat-o, pur și simplu, prin mijloace neobișnuite.

— Dar…

— N-am de gând să mă cert cu tine, Ham.

Bărbatul musculos oftă, părând oarecum disperat.

— Îmi aduci băutura? întrebă Boare, plin de speranță, cu ochii la Vin. Vreau să spun că ești deja în picioare și oricum o să treci pe-aici ca să te-ntorci la scaunul tău...

Ea își studie sentimentele. Se simțea neobișnuit de atrasă de bărbatul care o ruga? O manevra iarăși? În cele din urmă, se mulțumi să plece de lângă tejghea, lăsând pocalul acolo.

Boare oftă. Însă nu se ridică să-și ia singur băutura.

Vin se apropie șovăind de masa celor doi. Era obișnuită cu umbrele și cu ungherele — destul de aproape ca să tragă cu urechea, destul de departe ca să poată fugi. Însă de oamenii aceia nu se putea ascunde — nu în vreme ce încăperea era atât de pustie. Așa că își alese un scaun la masa de lângă a lor și se așeză cu prudență. Avea nevoie să afle cât mai multe — cât timp nu știa mai nimic avea să se simtă ca o schiloadă în acea nouă lume a cetelor de Cețurieni.

Boare chicoti.

— Micuța e nervoasă, nu?

Vin nu-l luă în seamă.

— Și tu, spuse, dând din cap către Ham. Ești tot... Cețurian?

El încuviință cu o înclinare a capului.

— Sunt Brutal.

Ea se încruntă, nedumerită.

— Ard fludor, zise Ham.

Ea îi aruncă o altă privire întrebătoare.

— Se poate face mai puternic, draga mea, o lămuri Boare. Pocnește lucrurile — mai ales alți oameni — care încearcă să ne stânjenească pe noi, ceilalți.

— E vorba de mult mai mult decât atât, adăugă Ham. Am grijă ca acțiunile noastre să nu ne pună în pericol, făcându-i rost căpeteniei cetei de mână de lucru și de luptători atunci când e nevoie de așa ceva.

— Iar în restul timpului încearcă și reușește să plictisească lumea filosofând la nimereală, completă Boare.

Ham oftă.

— Boare, sincer, uneori nu știu de ce…

Vocea i se stinse când ușa se deschise iarăși, lăsând să intre un alt bărbat.

Noul sosit purta o haină de un cafeniu spălăcit, o pereche de pantaloni maro și o cămașă simplă. Însă fața lui atrăgea atenția mult mai mult decât hainele. Era colțuroasă și cioturoasă, ca o bucată de lemn răsucit, și în ochi îi străluceau acea dezaprobare și acea nemulțumire pe care nu izbutesc să le arate decât vârstnicii. Vin n-ar fi putut spune câți ani avea — era destul de tânăr ca să nu i se gârbovească spatele și destul de bătrân pentru ca, prin comparație, chiar și Boare să aibă o înfățișare tinerească, deși ajunsese la vârsta mijlocie.

Nou-venitul se uită la Vin și la ceilalți, pufni disprețuitor, apoi se îndreptă spre o masă din partea opusă a încăperii și se așeză. Avea un șchiopătat aparte, vizibil la fiecare pas.

Boare oftă.

— O să-i simt lipsa lui Capcană.

— O să i-o simțim cu toții, spuse Ham, cu voce scăzută. Totuși, Ciomege e foarte bun. Am mai lucrat cu el.

Boare îl studie pe noul sosit.

— Mă întreb dacă *pe el* l-aș putea face să-mi aducă de băut…

Ham chicoti.

— Aș plăti ca să văd asta.

— Nu mă-ndoiesc, zise Boare.

Vin se uită la al treilea bărbat, care părea cu desăvârșire mulțumit, nedându-le nicio atenție ei și celorlalți doi.

— El ce e?

— Ciomege? întrebă Boare. El, draga mea, e un Fumegător. O să ne-ajute pe noi toți, ceilalți, să nu fim descoperiți de vreun Inchizitor.

Vin își mușcă buza, digerând noua dezvăluire în timp ce-l studia pe Ciomege. Bărbatul îi aruncă o privire, și ea își feri ochii. Când se întoarse, văzu că Ham se uita la ea.

— Îmi placi, fetițo, zise el. Ceilalți mijlocitori cu care-am lucrat erau fie prea intimidați ca să stea de vorbă cu noi, fie geloși fiindcă pătrundeam pe teritoriul lor.

— Așa e, întări Boare. Nu ești ca alte firimituri. Firește că mi-ai plăcea cu mult mai mult dacă mi-ai aduce pocalul ăla cu vin…

Vin nu-l băgă în seamă, rămânând cu ochii la Ham.

— Firimituri?

— Așa îi numesc unii dintre membrii încrezuți ai grupului nostru pe hoții mai lipsiți

de însemnătate, o lămuri Ham. Vă spun firimituri fiindcă sunteți înclinați să vă băgați în… planuri mai puțin inspirate.

— Fără intenția de a jigni, firește, zise Boare.

— Oh, nu m-aș simți niciodată jignită de…

Vin tăcu, simțind o dorință neobișnuită de a-i face pe plac bărbatului bine îmbrăcat. Îl privi cu asprime:

— Termină cu asta!

— Uite, vezi? îi spuse Boare lui Ham. Încă mai are putere să aleagă.

— Ești de nelecuit.

Mă cred mijlocitoare, se gândi Vin. *Așadar, Kelsier nu le-a spus ce sunt. De ce?* Timp prea scurt? Sau taina era prea valoroasă ca să fie împărtășită? Și, dac-o credeau o simplă „firimitură”, de ce se purtau atât de frumos cu ea?

— Pe cine mai așteptăm? întrebă Boare, aruncând o privire spre ușă. Adică, în afară de Kell și Dox.

— Pe Yeden, răspunse Ham.

Boare se încruntă, cu o mutră acră.

— Ah, da.

— Sunt de acord, zise Ham. Dar aș face pariu că el simte același lucru în privința noastră.

— Nici măcar nu văd de ce-a fost invitat, spuse Boare.

Ham ridică din umeri.

— Dintr-un motiv care are legătură cu planul lui Kell, e limpede.

— Ah, „planul” infam, zise Boare, dus pe gânduri. Ce lovitură ar putea fi pentru ca, într-adevăr, să…

Ham clătină din cap.

— Kell, cu blestematul lui de simț al spectacolului.

— Chiar așa.

Ușa se deschise câteva clipe mai târziu și cel despre care vorbiseră, Yeden, pătrunse înăuntru. Se dovedi a fi un bărbat modest, și lui Vin i se păru greu de priceput de ce îi nemulțumea pe ceilalți prezența lui într-o atât de mare măsură. Scund, cu părul castaniu buclat, Yeden era îmbrăcat în veșmintele simple, cenușii purtate de skaa și avea o haină maronie de muncitor, peticită și pătată de funingine. Cercetă locul cu priviri dezaprobatoare, dar fără nimic din ostilitatea fățișă a lui Ciomege, care continua să stea în partea opusă a sălii, încruntându-se la oricine se uita către el.

Nu e o ceată foarte mare, cugetă Vin. *Cu Kelsier și Dockson, sunt șase.* Desigur, Ham spusese că el conducea o ceată de „Brutali”. Oare bărbații veniți la întrunire erau simpli reprezentanți? Căpeteniile unor grupuri mai mici, specializate? Existau cete care lucrau astfel.

Boare se uită la ceasul lui de buzunar de încă trei ori înainte de a-și face în sfârșit apariția Kelsier. Căpetenia Născută-din-Ceață a cetei dădu buzna pe ușă cu entuziasmul său plin de veselie și cu Dockson venindu-i agale pe urme. Ham se ridică imediat, zâmbind larg, și

strânse mâna lui Kelsier. Se ridică și Boare și, cu toate că salutul lui se dovedi ceva mai rezervat, Vin se văzu nevoită să admită că nu mai văzuse nicicând o căpetenie de ceată întâmpinată cu atâta veselie de oamenii săi.

— Ah, spuse Kelsier, uitându-se către partea opusă a încăperii. Și Ciomege, și Yeden. Așadar, e toată lumea aici. Bun — nu-mi place absolut deloc că v-am lăsat să așteptați.

Boare înălță dintr-o sprânceană în timp ce el și Ham se reașezau pe scaunele lor, iar Dockson se instala la aceeași masă.

— O să primim o lămurire pentru întârzierea ta?

— Eu și Dockson i-am făcut o vizită fratelui meu, le destăinui Kelsier, îndreptându-se spre partea din față a bârlogului.

Se întoarse, se sprijini de tejghea și cercetă încăperea, făcându-i cu ochiul lui Vin când se uită la ea.

— Fratelui tău? zise Ham. Marsh vine la întrunire?

Kelsier și Dockson schimbară o privire.

— Nu în seara asta, răspunse cel dintâi. Dar, în final, o să se-alăture cetei noastre.

Vin îi studie pe ceilalți. Păreau neîncrezători. *Între Kelsier și fratele lui există, poate, o situație încordată?*

Boare își ridică bastonul de duel, îndreptându-i vârful spre căpetenie.

— Foarte bine, Kelsier, păstrezi deja taina acestei „lovituri” de opt luni. Știm că e vorba de ceva măreț, știm că ești entuziasmat și ne-am enervat cu toții atât cât trebuie, fiindcă ești

atât de secretos. Prin urmare, ce-ar fi să ne spui despre ce e vorba?

Kelsier zâmbi. Își îndreptă spatele, fluturându-și mâna către Yeden, bărbatul murdar cu înfățișare banală.

— Domniile voastre, faceți cunoștință cu noul vostru patron.

Știrea era, după toate aparențele, cu adevărat șocantă.

— *El?* se miră Ham.

— El, întări Kelsier, dând din cap.

Yeden deschise pentru prima oară gura.

— Ce e? Vă e greu să lucrați cu cineva care are într-adevăr niște idealuri?

— Nu e asta, dragul meu, zise Boare, punându-și bastonul de duel pe genunchi. Numai că, ei bine, eu unul aveam strania impresie că nu prea-ți *plac* oamenii de soiul nostru.

— Nu-mi plac, răspunse sec Yeden. Sunteți egoiști și zurbagii, și le-ați întors spatele celorlalți skaa. Vă îmbrăcați frumos, dar pe dinăuntru sunteți tot atât de murdari cum e cenușa.

Vin îi privea în tăcere, mușcându-și buza. Yeden era, fără nicio îndoială, muncitor într-o forjă sau într-o țesătorie. Ce legătură avea cu lumea fărădelegii? Și… cum de-și putea îngădui să ia în slujba lui o ceată de hoți, mai ales una atât de specializată cum părea a lui Kelsier?

Poate că acesta din urmă îi observase nedumerirea, fiindcă descoperi că se uita la ea în timp ce continuau ceilalți să vorbească.

— Încă nu m-am dumirit pe deplin, spuse Ham. Yeden, știm cu toții care e părerea ta despre hoți. Așa că… de ce ne angajezi?

Cel întrebat se foi o clipă.

— Fiindcă, răspunse el în cele din urmă, toată lumea știe cât de buni sunteți.

Boare chicoti.

— Faptul că-ți displac principiile noastre nu-ți taie, după cum văd, cheful de a ne folosi talentele. Atunci, care-i treaba? Ce dorește de la noi răzvrătirea skaa?

Răzvrătirea skaa? chibzui Vin, începând să priceapă despre ce se vorbea. Lumea fărădelegii era împărțită în două. Una cu mult mai mare, alcătuită din hoți, cete, târfe și cerșetori, cu toții încercând să supraviețuiască în afara curentului principal al culturii populației skaa.

Pe lângă toți aceștia, existau răzvrătiții. Indivizi ale căror fapte lucrau împotriva Ultimului Imperiu. Reen îi numise întotdeauna zevzeci — un sentiment împărtășit de aproape toți oamenii, atât de cei din lumea fărădelegii, cât și de toți skaa obișnuiți pe care avusese ea ocazia să-i întâlnească.

Toți ochii se întoarseră încet către Kelsier, care se sprijini din nou de tejghea.

— Mulțumită lui Yeden, conducătorul său, răzvrătirea skaa ne-a angajat pentru o treabă cât se poate de specifică.

— De ce soi? întrebă Ham. Jaf? Asasinat?

— Câte puțin din amândouă, răspunse Kelsier, și în același timp, nici una, nici alta. Domniile voastre, asta n-o să fie o lovitură

obișnuită. O să difere de orice a-ncercat vreodată să înfăptuiască vreo ceată de hoți. O să-l ajutăm pe Yeden să răstoarne Ultimul Imperiu.

Tăcere.

— Vrei să repeți? îi ceru Ham.

— M-ai auzit foarte bine, zise Kelsier. Asta e lovitura pe care-o pun la cale — distrugerea Ultimului Imperiu. Sau, cel puțin, a grupului care-l conduce. Yeden ne-a angajat ca să-i facem rost de o oaste și ca să-i oferim o ocazie favorabilă pentru a cuceri cetatea asta.

Ham se lăsă pe spătarul scaunului, apoi schimbă o privire cu Boare. Amândoi se întoarseră spre Dockson, care dădu din cap cu un aer solemn. Tăcerea din încăpere se prelungi pentru încă o clipă; apoi se sparse când Yeden începu să râdă, cu tristețe, pentru sine însuși.

— N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu așa ceva, zise el, clătinând din cap. Acum, după ce-ai spus-o, îmi dau seama ce caraghios sună totul.

— Ai încredere în mine, Yeden, răspunse Kelsier. Oamenii ăștia și-au făcut un obicei din înfăptuirea planurilor care par caraghioase la prima vedere.

— Asta ar putea fi un adevăr, Kell, se amestecă Boare. Dar, în cazul de față, eu unul împărtășesc părerea prietenului nostru dezaprobator. Răsturnarea Ultimului Imperiu… skaa răzvrătiți se străduiesc de o mie de ani să-l distrugă! Ce te face să crezi că noi o să izbutim acolo unde-au dat greș acești oameni?

Kelsier zâmbi.

— O să izbutim fiindcă noi avem viziune, Boare. Cu alte cuvinte, ceva care le-a lipsit răzvrătiților întotdeauna.

— Ce-ai spus? zise indignat Yeden.

— Din nefericire, e adevărat, răspunse Kelsier. Răzvrătiții ne condamnă pentru lăcomia noastră, dar, în ciuda înaltelor lor idealuri — pe care, fiindcă a venit vorba, țin să spun că le respect —, nu fac niciodată nimic. Yeden, oamenii voștri se ascund în păduri și pe dealuri, plănuind să se ridice într-o bună zi la luptă și să conducă un război glorios împotriva Ultimului Imperiu. Dar cei de soiul vostru n-au idee cum să pună la cale și cum să înfăptuiască un plan potrivit pentru țelul lor.

Fața lui Yeden se înnegură.

— Iar *tu* n-ai idee despre ce vorbești.

— Oh? zise vesel Kelsier. Spune-mi, ce-a izbutit răzvrătirea voastră să facă în timpul luptei ei de o mie de ani? Care vă sunt izbânzile? Masacrul de la Tougier, de acum trei sute de ani, când au fost măcelăriți șapte mii dintre răzvrătiții skaa? Atacurile întâmplătoare ale unor corăbii pe canal sau răpirea câte unui nobil mărunt din slujba imperiului?

Obrajii lui Yeden se împurpurară.

— Sunt cele mai bune lucruri pe care le putem face cu un popor ca al nostru! Nu-i învinui pe oamenii mei pentru neizbânzile lor — învinuiește-i pe ceilalți skaa. Nu ne dau niciun ajutor, niciodată. Au fost înfrânți acum un mileniu, nu le-a mai rămas niciun strop de entuziasm. E destul de greu să găsim unul

dintr-o mie care să ne asculte, darămite să se mai și revolte!

— Să facem pace, Yeden, zise Kelsier, întinzându-i mâna. Nu-ncerc să vă insult curajul. Ai uitat că suntem în aceeași tabără? Ai venit la mine în primul rând fiindcă vă e greu să găsiți oameni pentru o armată.

— O hotărâre pe care-o regret din ce în ce mai mult, hoțule.

— E bine, ne-ai plătit deja, spuse Kelsier. Așa că e cam târziu ca să mai dai înapoi. Însă o să-ți adunăm oastea, Yeden. Oamenii din odaia asta sunt cei mai pricepuți, cei mai deștepți și cei mai iscusiți Allomanți din cetate. O să vezi.

În încăpere se lăsă din nou liniștea. Vin stătea la masa ei, privind încruntată tot ce se petrecea. *Care e jocul tău, Kelsier?* Vorbele lui despre răsturnarea Ultimului Imperiu nu erau, firește, decât o mască. Ei i se părea că, mai degrabă decât orice altceva, avea de gând să tragă răzvrătirea skaa pe sfoară. Însă… dacă deja fusese plătit, de ce mai continua mascarada?

Kelsier își desprinse privirea de Yeden, întorcându-se spre Boare și Ham.

— Bun, domniile voastre. Ce părere aveți?

Cei doi schimbară o privire. În cele din urmă, Boare începu să vorbească.

— Lordul Legiuitor știe că eu nu refuz niciodată o provocare. Dar, Kell, îți pun logica la-ndoială. Ești sigur că putem face asta?

— Sunt foarte sigur, răspunse Kelsier. Până acum, încercările de detronare a Lordului Legiuitor au dat greș fiindcă n-au fost plănuite

și organizate așa cum ar fi trebuit. Noi, domniile voastre, suntem hoți — și încă unii nemaipomenit de pricepuți. Îi putem jefui pe cei de nejefuit și îi putem păcăli pe cei de nepăcălit. Știm cum să luăm o acțiune incredibil de complicată ca s-o spargem în părți cu care ne putem descurca și cum să-i facem apoi față fiecăreia dintre ele. Iată de ce suntem perfecți pentru acest plan aparte.

Boare se încruntă.

— Și ce plată primim pentru înfăptuirea imposibilului?

— Treizeci de mii de lacre, răspunse Yeden. Jumătate acum, jumătate când ne dați oastea.

— Treizeci de mii? zise Ham. Pentru o acțiune atât de vastă? Abia dacă ne vor acoperi cheltuielile. O s-avem nevoie de spioni printre nobili, ca să afle toate zvonurile, de câteva case secrete, ca să nu mai vorbesc de un loc destul de mare ca s-ascundem și să instruim o întreagă oștire…

— N-are rost să te tocmești, hoțule, se răsti Yeden. Treizeci de mii s-ar putea să nu pară prea mult pentru unii de teapa voastră, dar pentru noi înseamnă tot ce-am pus deoparte vreme de câteva zeci de ani. Nu vă putem plăti mai mult, fiindcă n-avem mai mult.

— E o treabă bună, domniile voastre, remarcă Dockson, amestecându-se în vorbă pentru prima oară.

— Da, da, totul e nemaipomenit, spuse Boare. Eu unul mă consider un om destul de cumsecade. Dar… toată povestea asta mi se

pare un pic cam prea filantropică. Ca să nu mai spun că e prostească.

— Ei…, zise Kelsier, s-ar putea să primim ceva mai mult…

Vin ciuli urechile, iar Boare zâmbi.

— Tezaurul Lordului Legiuitor, continuă Kelsier. Planul, așa cum e acum, are în vedere pregătirea unei oști pentru Yeden și oferirea unei ocazii de a pune mâna pe cetate. Odată ce-o să cucerească palatul, va lua în stăpânire tezaurul și îl va folosi ca să-și consolideze puterea. Iar cea mai prețioasă parte a acestuia…

— E atiul Lordului Legiuitor, completă Boare.

Kelsier dădu din cap.

— Înțelegerea noastră cu Yeden ne făgăduiește jumătate din atiul găsit în palat, indiferent cât de mult ar fi.

Atiu. Vin auzise de metalul ăsta, dar nu-l văzuse niciodată. Era incredibil de rar și se presupunea că nu-l întrebuințau decât nobilii.

Ham zâmbea.

— Ei, da, zise el alene, e un câștig aproape suficient de mare ca să fie tentant.

— Se presupune că rezerva de atiu e imensă, continuă Kelsier. Lordul Legiuitor vinde numai câte-o fărâmă, cerându-le nobililor prețuri scandalos de mari. *Trebuie* să păstreze o provizie enormă, ca să fie sigur că poate controla piața și că are destulă avere ca să se descurce în împrejurări neprevăzute.

— Adevărat…, spuse Boare. Dar ești sigur că vrei așa ceva, după… cele întâmplate la

ultima noastră încercare de pătrundere în palat?

— De data asta vom face totul altfel, răspunse Kelsier. Domniile voastre, o să fiu sincer. Nu e ceva care se poate înfăptui cu ușurință, dar *poate* avea sorți de izbândă. Planul e simplu. O să găsim o cale de a scăpa de garnizoana orașului Luthadel — lăsându-l fără nicio forță de poliție. Apoi o să aruncăm cetatea în haos.

— O putem face în două moduri, zise Dockson. Dar o să discutăm despre asta mai târziu.

Kelsier dădu din cap.

— Pe urmă, în acel haos, Yeden își va aduce armata în Luthadel și va pune mâna pe Palat, luându-l prizonier pe Lordul Legiuitor. În timp ce el va asigura paza cetății, noi vom fura atiul. Îi vom da jumătate, apoi ne vom face nevăzuți cu restul. După asta, o să fie treaba lui să păstreze ce-a înhățat.

— Pare puțin cam periculos pentru tine, Yeden, zise Ham, uitându-se la conducătorul răzvrătiților.

Acesta ridică din umeri.

— Poate. Dar dacă, prin vreun miracol, sfârșim prin a lua în stăpânire palatul, cel puțin vom fi făcut ceva care nu le-a mai izbutit niciodată vreunor skaa răzvrătiți. Pentru oamenii mei, asta nu ține de dorința de îmbogățire — și nici măcar de cea de supraviețuire. E vorba despre a înfăptui ceva măreț, ceva minunat, de a oferi speranță

oricărui skaa. Dar nu m-aștept să-nțelegeți voi asta.

Kelsier îi aruncă o privire neînsoțită de vorbe și Yeden fornăi, lăsându-se pe spătarul scaunului. *S-o fi folosit de Allomanție?* se întrebă Vin. Mai văzuse și în alte dăți cum stăteau lucrurile între un patron și o ceată și i se părea că mai degrabă Yeden se afla sub controlul lui Kelsier decât invers.

Cel din urmă se întoarse iarăși spre Ham și Boare.

— Toate astea înseamnă mai mult decât o simplă dovadă de curaj. Dacă reușim să furăm atiul, dăm o lovitură zdravănă în temelia puterii financiare a Lordului Legiuitor. Depinde de câștigul scos din vânzarea lui — dacă-l pierde, ar fi posibil să nu-și mai poată plăti oștile.

Chiar dacă scapă din cursa noastră — sau dacă ne hotărâm să cucerim cetatea când lipsește de aici, ca să avem cât mai puțin de-a face cu el — va fi ruinat. N-o să-și mai poată aduce oștenii să recucerească orașul de la Yeden. Dacă totul merge bine, în oraș va fi haos oricum, iar nobilii vor fi prea slăbiți ca să li se împotrivească forțelor răzvrătite. Lordul Legiuitor va fi năucit și nu va izbuti s-adune o oaste destul de mare.

— Și kolossii? întrebă Ham, cu voce scăzută.

Kelsier tăcu o clipă.

— Dacă aduce creaturile alea să lupte împotriva propriei sale capitale, distrugerile ar putea fi chiar mai periculoase decât

nesiguranța datorată lipsei banilor. În haosul creat, nobilii din provincii se vor răzvrăti și se vor proclama regi, iar Lordul Legiuitor nu va avea oști cu care să-i supună. Răzvrătiții lui Yeden vor izbuti să păstreze palatul, iar noi, prieteni, vom fi foarte, foarte bogați. Toată lumea va primi ceea ce își dorește.

— Uiți de Cultul de Oțel, se răsti Ciomege, stând aproape uitat într-o margine a încăperii. Inchizitorii nu ne vor lăsa s-aruncăm în haos prețioasa lor teocrație.

Kelsier se întrerupse, întorcându-se către bărbatul noduros.

— Va trebui să găsim un mod de a-i face față Cultului — am câteva planuri în privința asta. Oricum ar fi, asemenea probleme sunt lucruri pe care va trebui să le rezolvăm noi — ca o ceată. Trebuie să scăpăm de garnizoana din Luthadel — n-o să putem face nimic dac-o să patruleze pe străzi. Va trebui să găsim un mod potrivit de aruncare a orașului în haos și unul de îndepărtare a obligatorilor din calea noastră. Dar, dacă o să ne jucăm bine cărțile, o să izbutim să-l silim pe Lordul Legiuitor să-și trimită în oraș garda palatului, ba poate chiar și pe Inchizitori, ca să facă ordine. Și astfel va lăsa palatul fără apărare, oferindu-i lui Yeden o ocazie perfectă pentru atac. Pe urmă n-o să mai conteze ce se va-ntâmpla cu garnizoana și Cultul — Lordul Legiuitor nu va mai avea bani cu care să păstreze controlul imperiului.

— Nu știu, Kell, zise Boare, clătinând din cap. Neseriozitatea lui era ținută în frâu; părea să se gândească serios la plan. Lordul Legiuitor

a luat de undeva atiul ăla. Dacă se duce să scoată altul din mine?

Ham dădu din cap.

— Nimeni nu știe unde e mina de atiu.

— N-aș zice că nu știe nimeni, zâmbi Kelsier.

Boare și Ham schimbară o privire.

— Știi tu? întrebă cel de-al doilea.

— Bineînțeles, răspunse Kelsier. Mi-am petrecut un an din viață muncind acolo.

— Puțurile? făcu Ham, cu surprindere.

Kelsier dădu din cap.

— De aceea se asigură Lordul Legiuitor că nu supraviețuiește nimeni muncii din locul ăla — nu poate îngădui să se afle taina. Nu e doar o temniță în care trudești, nu doar un loc unde sunt trimiși skaa să moară. E o mină.

— Firește..., zise Boare.

Kelsier își îndreptă spatele și se îndepărtă de tejghea, pornind-o către masa acestuia și a lui Ham.

— Aici ni se oferă o șansă, domniile voastre. Șansa de a înfăptui ceva diferit — pe care nu l-a mai făcut nicio ceată de hoți. O să furăm chiar de la Lordul Legiuitor! Dar e vorba de mai mult decât atât. Puțurile aproape că m-au ucis și, de când am scăpat, am început să văd lucrurile... într-un alt mod. Îi văd pe skaa muncind fără nicio speranță. Văd cetele de hoți încercând să supraviețuiască din resturile rămase de la masa aristocrației și fiind adesea uciși — ei și alți skaa — pe când se străduiesc s-o facă. Îi văd și pe ceilalți skaa, cei răzvrătiți, dându-și silința să i se împotrivească Lordului

Legiuitor din toate puterile, dar fără să izbândească vreodată. Răzvrătirea dă greș fiindcă e prea greoaie și prea răsfirată. Oricând își ia avânt una dintre numeroasele ei piese, Cultul de Oțel o zdrobește. Nu așa poate fi înfrânt Ultimul Imperiu, domniile voastre. Însă un grup mic — specializat și foarte priceput — e o speranță. Noi putem lucra la adăpost de marele pericol al demascării. Știm cum să ne ferim de tentaculele Cultului de Oțel. Știm cum gândește înalta nobilime, cum să ne folosim de ea. Putem face asta!

Se opri lângă masa lui Boare și Ham.

— Nu știu, Kell, zise acesta din urmă. Nu fiindcă n-aș fi de acord cu motivele tale. Numai că... ei, totul pare puțin cam nesăbuit.

Kelsier zâmbi.

— Știu că așa pare. Dar tu o să ni te alături oricum, nu?

Ham tăcu o clipă, apoi dădu din cap.

— Știi că eu mă alătur cetei tale indiferent despre ce-ar fi vorba. Ce vrei să facem acum sună a nebunie, dar așa sunt cele mai multe dintre planurile noastre. Doar... spune-mi doar un singur lucru. Vorbești serios despre detronarea Lordului Legiuitor?

Kelsier încuviință cu o înclinare a capului. Dintr-un anumit motiv, Vin aproape că se simți tentată să-l creadă.

Ham dădu din cap cu hotărâre.

— Bine, atunci. Contează pe mine.

— Boare? întrebă Kelsier.

Bărbatul elegant clătină din cap.

— Nu-s sigur, Kell. Întrece cam prea tare măsura. Chiar și pentru tine.

— Avem nevoie de tine, Boare, zise Kell. Nimeni nu poate Domoli o gloată așa cum poți tu. Dac-o să ridicăm o oaste, o s-avem nevoie de Allomanții tăi — și de puterile voastre.

— Ei, asta e adevărat, încuviință Boare. Totuși…

Kelsier zâmbi, apoi puse ceva pe masă — pocalul umplut de Vin pentru Boare. Ea nici măcar nu băgase de seamă când îl luase de pe tejghea.

— Gândește-te la provocare, Boare, spuse Kelsier.

Boare se uită la pocal, apoi în sus, către el. În cele din urmă râse, întinzând mâna spre băutură.

— Minunat. Sunt alături de voi.

— E imposibil, se auzi, din fundul încăperii, o voce țâfnoasă. Ciomege stătea cu brațele încrucișate. Ce pui de fapt la cale? îl întrebă pe Kelsier, privindu-l încruntat.

— Sunt sincer, veni răspunsul. Plănuiesc furtul atiului Lordului Legiuitor și răsturnarea imperiului său.

— Nu se poate. E o idioțenie. Inchizitorii ne vor spânzura pe toți, cu beregatele înfipte în cârlige.

— Poate, spuse Kelsier. Dar gândește-te care ne va fi răsplata dacă reușim. Bogăție, putere și o lume în care skaa vor trăi ca oamenii, nu ca sclavii.

Ciomege pufni zgomotos. Pe urmă se ridică, cu scaunul răsturnându-i-se pe podea, în spatele lui.

— Nicio răsplată n-ar fi destul de mare. Lordul Legiuitor a-ncercat o dată să scape de tine, punând să fii ucis — văd că n-o să fii mulțumit până când n-o să izbutească.

Cu asta, bărbatul mai vârstnic se răsuci pe călcâie și șchiopătă furios către ușa pe care-o trânti în urma lui.

În bârlog se lăsă tăcerea.

— Ei, cred c-o s-avem nevoie de un alt Fumegător, zise Dockson.

— Îl lăsați să plece? întrebă Yeden. Știe totul!

Boare chicoti.

— Nu tu ar trebui să fii omul cu principii morale din micul nostru grup?

— Morala n-are nimic de-a face cu asta, spuse Yeden. Să lași pe cineva să plece astfel e o prostie! Ar putea aduce obligatorii aici peste numai câteva minute.

Vin își înclină aprobator fruntea, dar Kelsier se mulțumi să clatine din cap:

— Eu nu lucrez așa, Yeden. L-am invitat pe Ciomege la o întrunire unde-am schițat un plan periculos — unii l-ar putea numi chiar prostesc. N-o să pun să fie asasinat fiindcă a hotărât că e prea riscant. Dacă tu gândești așa, în primul rând, în scurtă vreme n-o să mai găsești pe nimeni care să-ți asculte planurile.

— În plus, adăugă Dockson, la întrunirile astea nu invităm pe nimeni dacă n-avem încredere în el, știind că n-o să ne trădeze.

Imposibil, se gândi Vin, încruntându-se. Probabil că blufa, ca să nu scadă moralul cetei; nimeni nu era atât de încrezător. La urma urmelor, nu spuseseră ceilalți că eșecul lui Kelsier petrecut cu câțiva ani în urmă — când fusese trimis la Puțurile din Hathsin — fusese din cauza unei trădări? Probabil avea asasini care-l urmăreau pe Ciomege chiar în clipa aceea, asigurându-se că nu se ducea la slujitorii puterii.

— Bun, Yeden, zise Kelsier, revenind la afaceri. Ei au acceptat. Planul se pune în mișcare. Tu păstrezi învoiala noastră?

— Dacă spun nu, dai înapoi banii răzvrătiților?

Ham chicoti pe înfundate, acesta fiind singurul răspuns. Yeden se înnegură la față, dar clătină din cap.

— Dacă aș avea de ales…

— Oh, nu te mai plânge atâta, zise Kelsier. Acum faci oficial parte dintr-o ceată de hoți, așa că ai putea să vii încoace și să stai lângă noi.

Yeden rămase o clipă nemișcat, apoi oftă, se apropie și se instală la masa lui Boare, Ham și Dockson, lângă care Kelsier continua să stea în picioare. Vin era așezată la masa de alături.

Kelsier se întoarse și se uită la ea.

— Dar tu, Vin?

Ea șovăi. *De ce mă-ntreabă? Știe că deja are putere asupra mea. Nu contează ce lovitură dăm, atâta vreme cât mă-nvață ce știe el.*

Kelsier aștepta.

— Iau parte, răspunse Vin, sperând că asta voia s-audă.

Probabil că ghicise, pentru că el zâmbi, apoi arătă cu o înclinare a capului către ultimul scaun liber de la masă.

— Cine e copila asta? întrebă Yeden.

— O mijlocitoare, zise Boare.

Kelsier își înclină o sprânceană.

— De fapt, Vin e un soi de recrut nou. Acum câteva luni, fratele meu a surprins-o Domolindu-i sentimentele.

— O Domolitoare, eh? întrebă Ham. Cred că întotdeauna putem folosi încă un om care are talentul ăsta.

— De fapt, adăugă Kelsier, s-ar părea că poate, la fel de bine, și să Ațâțe sentimentele altora.

Boare tresări.

— Serios? întrebă Ham.

Kelsier dădu din cap.

— Eu și Dox am pus-o la-ncercare acum câteva ore.

Boare chicoti.

— Și eu i-am spus, aici, că probabil n-o să mai întâlnească niciodată un alt Născut-din-Ceață, în afară de tine.

— Un al doilea Născut-din-Ceață în ceata noastră... spuse cu apreciere Ham. Ei, asta ne dă, cumva, mai multe șanse.

— Ce tot spuneți? se amestecă Yeden, rostindu-și cuvintele în grabă. Un skaa nu poate fi Născut-din-Ceață. Nici măcar nu sunt sigur că Născuții-din-Ceață există. Eu știu sigur că n-am întâlnit niciunul.

Boare înălță dintr-o sprânceană și îi puse o mână pe umăr.

— Ar trebui să-ncerci să nu mai vorbești atât de mult, prietene, sugeră el. Îl felul ăsta n-o să mai pari nici pe departe atât de prost.

Yeden se scutură, respingându-i mâna, și Ham râse. Însă Vin rămase tăcută, cu gândul la implicațiile spuselor lui Kelsier. Partea legată de furtul rezervelor de atiu era tentantă, dar să cucerești orașul ca să le iei în stăpânire? Oare oamenii ăia erau într-adevăr chiar atât de nesăbuiți?

Kelsier își trase un scaun lângă masă și se așeză pe el de-a-ndoaselea, sprijinindu-și brațele de spătar.

— Bun, spuse. Avem o ceată. O să stabilim amănuntele la următoarea întâlnire, dar vreau să vă gândiți cu toții la asta. Eu am niște planuri, dar aș vrea și părerile unor minți care iau acum pentru prima oară-n considerare însărcinarea noastră. Va trebui să discutăm despre modurile în care am putea să scoatem garnizoana din Luthadel și s-aruncăm locul ăsta într-un haos atât de cumplit, încât Marile Case să nu izbutească să-și adune forțele ca să oprească atacul oștii lui Yeden.

În afară de cel al cărui nume tocmai îl rostise, toți membrii grupului dădură din cap.

— Însă, înainte de a ne încheia seara, vreau să vă mai atrag atenția asupra unei alte părți a planului.

— Încă una? întrebă Boare, chicotind. Nu e de-ajuns dacă furăm averea Lordului Legiuitor și-i distrugem imperiul?

— Nu, zise Kelsier. Dac-o să pot, o să-l și omor.

Tăcere.

— Kelsier, spuse răspicat Ham. Lordul Legiuitor e o Șuviță din Infinit. O parte din Divinitatea Însăși. Nu-l poți ucide. Probabil că până și capturarea lui se va dovedi imposibilă.

Kelsier nu răspunse. Însă în ochi i se citea hotărârea.

Asta e, cugetă Vin. *Trebuie să fie nebun.*

— Eu și Lordul Legiuitor, spuse încet Kelsier, avem de încheiat o socoteală. Mi-a luat-o pe Mare, aproape că mi-a luat și sănătatea minții. Recunosc în fața voastră, a tuturor, că, în parte, am făcut acest plan din dorința de răzbunare. O să-i iau conducerea imperiului, casa și averea. Oricum, pentru a înfăptui ce ne-am pus în gând, trebuie să scăpăm de el. Poate închizându-l în propria lui temniță — sau va trebui, cel puțin, să-l scoatem din oraș. Dar mă pot gândi la ceva mai bun decât oricare dintre aceste două versiuni. Jos, în Puțurile alea în care m-a trimis, m-am Dezlănțuit și mi s-au trezit puterile Allomantice. Acum vreau să le folosesc ca să-l ucid.

Își duse mâna în buzunar și scoase ceva. Puse obiectul pe masă.

— În nord, au o legendă, continuă apoi. Una care spune că Lordul Legiuitor nu e nemuritor — nu pe deplin. Se zice că poate fi ucis cu metalul potrivit. Cu Al Unsprezecelea Metal. Cu ăsta.

Toți ochii se întoarseră către ceea ce pusese pe tăblia mesei. Era o bară subțire de metal, poate de lungimea și de grosimea degetului mic al lui Vin, cu margini drepte. Și de culoare alb-argintie.

— Al Unsprezecelea Metal? întrebă șovăitor Boare. N-am auzit nicio legendă de soiul ăsta.

— Lordul Legiuitor a împiedicat-o să se răspândească. Dar încă o mai poți afla, dacă știi unde să cauți. Teoria Allomantică vorbește despre zece metale: opt de bază și două mai presus de ele. Însă mai există încă unul, necunoscut de cei mai mulți dintre oameni. Unul mult mai puternic, chiar și decât celelalte zece împreună.

Boare se încruntă, neîncrezător.

Dar Yeden părea intrigat.

— Și metalul ăsta îl poate ucide cumva pe Lordul Legiuitor?

Kelsier dădu din cap.

— E punctul lui slab. Cultul de Oțel vrea să-l credem nemuritor, dar până și el poate fi ucis — de un Allomant care arde asta.

Ham întinse mâna și luă bara subțire.

— De unde-o ai?

— Din nord. Dintr-un ținut de lângă Peninsula Îndepărtată, unde oamenii încă-și mai aduc aminte cum se numea vechiul lor regat în zilele de dinaintea Înălțării.

— Cum lucrează? întrebă Boare.

— Încă nu sunt sigur, răspunse cu sinceritate Kelsier. Dar am de gând să aflu.

Ham se uită la metalul de culoarea porțelanului, răsucindu-l între degete.

Să-l ucidă pe Lordul Legiuitor? se gândi Vin. Lordul Legiuitor era o forță, ca vântul și ceața. Nu puteai omorî astfel de lucruri. Pentru că, de fapt, nu erau vii. Pur și simplu *erau*.

— Oricum, sublinie Kelsier, primind înapoi metalul întins de Ham, voi nu trebuie să vă faceți griji pentru asta. Uciderea Lordului Legiuitor e treaba mea. Dacă se dovedește imposibilă, o să ne mulțumim să-l atragem afară din oraș și să-l jefuim până la piele. Mă gândeam doar că trebuie să știți ce-am de gând.

M-am legat de un nebun, cugetă Vin, cu resemnare. Dar, de fapt, n-avea importanță — atâta timp cât o învăța despre Allomanție.

Nici măcar nu înțeleg ce-ar trebui să fac. Filosofii din Terris pretind că, atunci când va fi timpul, voi ști care mi-e datoria, dar asta mă liniștește mult prea puțin.

Adâncimea trebuie distrusă, și s-ar părea că sunt singurul care o poate face. Pustiește lumea chiar în aceste clipe. Dacă n-o opresc în curând, din tărâmul ăsta nu vor mai rămâne decât oasele și praful.

CAPITOLUL 5

— Aha!

Chipul triumfător al lui Kelsier se înălță din spatele tejghelei cârciumii lui Camon cu o expresie satisfăcută. Își săltă și brațul și, cu un zgomot surd, puse o sticlă de vin deasupra.

Dockson îl privi uluit.

— Unde-ai găsit-o?

— Într-unul dintre sertarele secrete, răspunse Kelsier, ștergând sticla de praf.

— Credeam că le-am descoperit pe toate, zise Dockson.

— Le-ai descoperit. Dar unul avea fund dublu.

Dockson chicoti.

— Ingenios.

Kelsier dădu din cap, destupând sticla și umplând trei pocale.

— Șmecheria e să nu-ți încetezi niciodată căutările. *Întotdeauna* mai există încă un secret.

Luă cele trei pocale și se duse să li se alăture lui Dockson și Vin, așezați la masă.

Vin acceptă băutura cu o mână șovăitoare. Întâlnirea se încheiase de puțin timp și Boare, Ham și Yeden plecaseră să chibzuiască asupra spuselor lui Kelsier. Simțea că ar fi trebuit să plece și ea, dar n-avea unde să se ducă. Iar cei doi bărbați păreau să considere de la sine înțeles că trebuia să rămână cu ei.

Kelsier sorbi îndelung din vinul rumeniu, apoi zâmbi.

— Ah, așa e *mult* mai bine.

Dockson își înclină fruntea în semn de încuviințare, dar Vin nu gustă din băutură.

— O s-avem nevoie de un alt Fumegător, remarcă Dockson.

Kelsier dădu din cap.

— Însă ceilalți au părut să vadă totul cu ochi buni.

— Boare e încă nehotărât.

— N-o să dea înapoi. Îi plac provocările, și una care s-o-ntreacă pe asta n-o să găsească niciodată. Kelsier zâmbi. În plus, înnebunește dacă știe că dăm o lovitură la care nu ia și el parte.

— Totuși, are dreptate să fie neliniștit, insistă Dockson. Și eu sunt puțin cam îngrijorat.

Kelsier își exprimă acordul cu un gest al capului, iar Vin se încruntă. *Așadar, chiar iau planul ăsta în serios? Sau continuă să se prefacă, fiindcă sunt eu de față?* Cei doi bărbați păreau atât de pricepuți. Totuși, o răsturnare a Ultimului Imperiu? În curând aveau să-mpiedice revărsarea ceții sau răsăritul soarelui.

— Când ajung aici ceilalți prieteni ai tăi? întrebă Dockson.

— Peste câteva zile. Până atunci va trebui să găsim alt Fumegător. Și-o să mai am nevoie și de niște atiu.

Dockson se încruntă.

— Deja?

Kelsier dădu din cap.

— Am cheltuit cea mai mare parte cumpărând înțelegerea încheiată cu OreSeur, și mi-am folosit ultima fărâmă pe plantația lui Tresting.

Tresting. Nobilul ucis în conacul lui, cu o săptămână înainte. *În ce fel a fost amestecat Kelsier? Și ce-a spus mai înainte despre atiu?* Pretinsese că Lordul Legiuitor ținea înalta nobilime sub control păstrându-și privilegiul de a fi singurul care vindea acel metal.

Dockson își frecă bărbia acoperită de barbă.

— Atiul nu e ușor de dobândit, Kell. A fost nevoie de aproape opt luni ca să plănuiesc furtul acelei ultime fărâme despre care vorbești.

— Asta fiindc-a trebuit să te porți cu delicatețe, zise Kelsier, cu un zâmbet prefăcut.

Dockson îl privi cu o ușoară neliniște. Se mulțumi să zâmbească, iar Dockson își rostogoli ochii. Apoi se uită la Vin.

— Nu te-ai atins de băutură.

Ea clătină din cap.

Dockson rămase în așteptarea unei explicații și, în cele din urmă, se văzu silită să-i răspundă.

— Nu beau nimic dacă n-a fost pregătit de mâna mea.

Kelsier chicoti.

— Îmi aduce aminte de Vent.

— De Vent? pufni Dockson. Fata e un pic cam prea convinsă că toată lumea e împotriva ei, dar nu *chiar* într-un asemenea hal. Jur că omul ăla era atât de fricos încât se speria până și de bătăile propriei inimi.

Cei doi râseră la unison. Însă aerul lor prietenos nu făcu altceva decât să sporească stânjeneala lui Vin. *La ce se-așteaptă de la mine? O să fiu un soi de ucenică?*

— Bine, zise Dockson, atunci ai de gând să-mi spui cum te-ai gândit să-ți faci rost de atiu?

Kelsier deschise gura să răspundă, dar de pe scări se auziră pașiicuiva care cobora.

Kelsier și Dockson se întoarseră; Vin se așezase, firește, astfel încât să poată vedea ambele intrări ale încăperii fără să se clintească.

Se aștepta ca nou-venitul să fie cineva din ceata lui Camon, trimis să afle dacă treburile lui Kelsier cu bârlogul lor se încheiaseră. Însă surprinderea o copleși cu desăvârșire când ușa se roti în balamale, dezvăluind fața ursuză și colțuroasă a bărbatului pe nume Ciomege.

Kelsier zâmbi, cu ochii scânteind.

Nu e surprins. Poate încântat, dar nu surprins.

— Ciomege, zise Kelsier.

Nou-sositul stătea în cadrul ușii, cuprinzându-i pe toți trei într-o privire impresionant de dezaprobatoare. În cele din urmă, intră șchiopătând. Un adolescent slab, cu înfățișare de băiat stângaci, pătrunse înăuntru pe urmele lui.

Băiatul îi aduse un scaun și i-l puse lângă masa lui Kelsier. Ciomege se așeză, bodogănind încet, pentru sine însuși. În cele din urmă se uită la Kelsier cu o expresie care-i îngusta ochii și-i încrețea nasul.

— Domolitorul a plecat?

— Boare? întrebă Kelsier. Da.

Ciomege mormăi. Apoi se uită la sticla cu vin.

— Servește-te, îl îndemnă Kelsier.

Ciomege îi făcu semn băiatului să-i aducă un pocal de pe tejghea, apoi se întoarse din nou spre Kelsier.

— Trebuia să fiu sigur, spuse. Niciodată nu poți avea încredere în tine însuți când e un Domolitor prin preajmă — mai ales unul ca el.

— Ești Fumegător, Ciomege, zise Kelsier. N-ar putea să-ți facă mare lucru, dacă tu nu vrei.

Celălalt ridică din umeri.

— Nu-mi plac Domolitorii. Nu e vorba doar de Allomanție — cu oameni ca el... ei bine, nu poți fi niciodată convins că nu ești manipulat când ai unul în preajmă. Cu sau fără cupru.

— Nu m-aș baza pe așa ceva ca să-ți câștig devotamentul.

— Așa am auzit, spuse Ciomege, în timp ce băiatul îi umplea pocalul. Dar trebuia să fiu sigur. Trebuia să mă gândesc la toate lucrurile fără Boare în apropierea mea.

Se încruntă, deși Vin nu izbuti să priceapă din ce motiv, apoi luă pocalul și-l goli pe jumătate dintr-o singură sorbitură lacomă.

— Bun vin, spuse, cu un mârâit. Apoi se uită la Kelsier. Așadar, Puțurile ți-au luat într-adevăr mințile, eh?

— Complet, răspunse cel întrebat, cu o figură serioasă.

Ciomege zâmbi, cu toate că fața lui avea o expresie hotărât schimonosită.

— Atunci ai de gând să mergi până la capăt? Cu această așa-zisă lovitură a ta?

Kelsier încuviință cu un gest solemn.

Ciomege dădu peste cap restul vinului.

— Atunci ți-ai făcut rost de-un Fumegător. Nu pentru bani. Dacă vorbești cu adevărat

serios despre răsturnarea cârmuirii, sunt alături de tine.

Kelsier surâse.

— Și nu-mi mai zâmbi, se răsti Ciomege. Nu pot să sufăr asta.

— N-aș cuteza.

— Ei, zise Dockson, punându-și încă un pahar, s-a rezolvat problema Fumegătorului.

— N-are prea mare importanță, spuse Ciomege. O să dați greș. Mi-am petrecut toată viața încercând s-ascund Cețurieni de Lordul Legiuitor și de obligatorii lui. În cele din urmă, îi prinde oricum pe toți.

— Atunci de ce te ostenești să ne-ajuți? întrebă Dockson.

— Pentru că, răspunse Ciomege, ridicându-se în picioare, Lordul o să mă-nhațe mai curând sau mai târziu. Măcar așa o să-l pot scuipa în față când mă curăț. Răsturnarea Ultimului Imperiu… Zâmbi. Chestia asta are stil. Să mergem, puștiule! Trebuie să pregătim prăvălia pentru vizitatori.

Vin se uită cum plecau, Ciomege șchiopătând până la ușă, iar băiatul închizând-o în urma lor. Apoi își îndreptă privirea spre Kelsier.

— Știai că urma să se-ntoarcă, nu?

El înălță din umeri, se ridică în picioare și se întinse.

— Speram. Oamenii sunt atrași de viziune. Lovitura pe care-o propun… ei, nu e genul de lucru căruia să-i întorci spatele — cel puțin dacă nu ești un moșneag sastisit, în general

supărat pe viață. Acum, Vin, întreaga clădire e, presupun, a cetei tale?

Ea dădu din cap.

— Prăvălia de sus e o mască.

— Bun, zise Kelsier, privindu-și ceasul de buzunar și întinzându-i-l apoi lui Dockson. Spune-le prietenilor tăi că-și pot lua bârlogul înapoi — probabil că-ncepe deja să apară ceața.

— Și noi? întrebă Dockson.

Kelsier zâmbi.

— Noi mergem pe acoperiș. Cum ți-am spus, trebuie să fac rost de atiu.

Ziua, Luthadel era un oraș înnegrit, pârjolit de funingine și de soarele roșu. Era dur, cu contururi clare, apăsător.

Însă noaptea venea ceața și totul devenea neclar, nedeslușit. Fortărețele înaltei nobilimi erau siluete fantomatice, amenințătoare. În ceață, străzile se îngustau, chiar și drumul principal devenea o alee pustie, periculoasă. Până și nobilii și hoții se temeau să iasă noaptea — trebuia să ai mult curaj ca să-nfrunți liniștea rău prevestitoare, cețoasă. Noaptea, orașul întunecat era un loc al deznădăjduiților și al nesăbuiților; era un tărâm al tainelor învolburate și al creaturilor bizare.

Al creaturilor bizare, ca mine, se gândi Kelsier. Stătea în picioare pe cornișa din jurul acoperișului plat. Clădirile întunecate se înălțau amenințătoare în noaptea din jur, iar ceața crea impresia că totul se legăna, că se

mișca în beznă. Prin câte o fereastră se furișa din când în când o lumină slabă, dar acele licăriri minuscule erau confuze, înspăimântate.

O pală de vânt rece mătură acoperișul, clătinând pâcla și atingând obrajii uzi de ceață ai lui Kelsier în treacăt, ca o răsuflare. Pe vremuri — înainte de a se strica lucrurile — căuta întotdeauna un acoperiș în seara de dinaintea unei lovituri, fiindcă simțea dorința să vadă orașul de sus. Își dădu seama că se supunea vechiului său obicei abia când se uită într-o parte, așteptându-se s-o zărească pe Mare acolo, alături de el, așa cum fusese întotdeauna.

Însă nu văzu decât văzduhul. Pustiu. Tăcut. Ceața o înlocuise. Și era un înlocuitor mizerabil.

Oftă și se întoarse. Vin și Dockson stăteau pe acoperiș, în spatele lui. Păreau neliniștiți fiindcă se aflau afară, în pâclă, dar își stăpâneau frica. În lumea fărădelegii nu ajungeai departe fără să te-nveți să suporți valurile de ceață.

Kelsier făcuse mai mult decât atât. În ultimii câțiva ani umblase atât de des printre ele, încât începuse să se simtă mai bine noaptea, când îmbrățișarea lor te ascundea.

— Kell, spuse Dockson, chiar *trebuie* să stai așa pe cornișa aia? Planurile noastre or fi fiind oarecum nebunești, dar aș prefera să nu se-ncheie cu tine pătând pietrele pavajului.

Kelsier zâmbi. *Încă nu se gândește la mine ca la un Născut-din-Ceață,* își spuse. *Vor avea*

cu toții nevoie de ceva timp ca să se-obișnuiască.

Cu ani în urmă, ajunsese cea mai vestită căpetenie de ceată și o făcuse fără să fie nici măcar Allomant. Mare fusese Cositoriană, însă el și Dockson… nu erau decât niște oameni obișnuiți. Unul o corcitură, celălalt un skaa fugit de pe o plantație. Împreună, îngenuncheaseră Marile Case, furând cu nerușinare de la cei mai bogați oameni din Ultimul Imperiu.

Kelsier era acum mai mult, cu atât de mult mai mult! Cândva visase la Allomație, dorindu-și o putere ca a lui Mare. Ea murise înainte de Dezlănțuirea lui, de dobândirea puterilor. N-avea să vadă niciodată cum urma să le folosească.

Înainte, înalta nobilime se temuse de Kelsier. Ca să-l prindă, fusese nevoie de o capcană pusă la cale de însuși Lordul Legiuitor. Acum… Ultimul Imperiu însuși avea să se cutremure înainte de a termina Kelsier cu el.

Își plimbă încă o dată privirea pe deasupra orașului, trăgând în plămâni ceața. Sări de pe cornișă și se îndreptă agale către Dockson și către Vin. N-aveau nimic cu care să-și lumineze calea; licărirea stelelor, difuză în ceață, era de cele mai multe ori de ajuns.

Kelsier își dezbrăcă haina și vesta, întinzându-i-le lui Dockson, apoi își scoase cămașa din pantaloni, lăsând acel veșmânt lung să atârne liber. Materialul era de o culoare

destul de închisă ca să nu-l trădeze în întuneric.

— Bun, spuse. Unde-ar trebui să-ncerc?

Dockson se încruntă.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

El zâmbi.

Dockson oftă.

— Casele Urbain și Teniert au fost atacate de curând, dar nu pentru atiul lor.

— Care casă e cea mai puternică în clipa de față? întrebă Kelsier, aplecându-se și dezlegându-și șnururile raniței, care se odihnea la picioarele lui Dockson. Pe cine nu se gândește nimeni să atace?

Dockson șovăi.

— Venture, spuse, în cele din urmă. În ultimii câțiva ani, au fost pe locul întâi. Au tot timpul o forță de câteva sute de oameni, iar printre nobilii din casă se numără două duzini bune de cețurieni.

Kelsier dădu din cap,

— Bine, atunci acolo mă duc. Au cu siguranță ceva atiu.

Deschise ranița și scoase o mantie de un cenușiu întunecat. Largă, cuprinzătoare, nu era croită dintr-o singură bucată de material — ci mai degrabă din sute de fâșii lungi, ca niște panglici. Fuseseră cusute una de alta pe umeri și pe înălțimea pieptului, dar în cea mai mare parte atârnau separate una de alta, ca niște flamuri suprapuse.

Kelsier și-o aruncă pe umeri, cu fâșiile răsucindu-se și curbându-se, aproape la fel ca fuioarele de ceață.

Dockson expiră încetișor.

— N-am mai stat niciodată atât de aproape de cineva care poartă una din asta.

— Ce e? întrebă Vin.

— O mantie pentru Născuții-din-Ceață, o lămuri Dockson. Toți poartă așa ceva — e un soi de... semn de apartenență la confreria lor.

— E colorată și croită ca să te-ascundă în ceață, adăugă Kelsier. Și avertizează garda orașului și pe ceilalți Născuți-din-Ceață să te lase-n pace. Se roti, lăsând mantia să se umfle spectaculos. Cred că mi se potrivește.

Dockson își dădu ochii peste cap.

— Bun, zise Kelsier, aplecându-se și scoțând din raniță o centură de pânză. Casa Venture. Mai e nevoie să știu și altceva?

— Se presupune că lordul Venture are un seif în biroul lui, răspunse Dockson. Probabil că acolo-și ține rezerva de atiu. O să-l găsești la etajul al doilea, cu trei odăi mai încolo de balconul deschis dinspre sud. Ai grijă, în afară de trupele obișnuite și de Cețurieni, Casa Venture ține și cam o duzină de Ucigători-de-ceață.

Kelsier dădu din cap, legându-și centura — n-avea cataramă, dar conținea două teci mici. Pe urmă scoase din traistă două pumnale de sticlă, se uită să nu fie ciobite și le strecură în teci. Își aruncă din picioare pantofii și își scoase ciorapii, rămânând desculț pe pietrele reci. Astfel scăpă și de ultima fărâmă de metal aflată asupra sa, în afară de punga cu monede și de trei flacoane din centură. Îl alese pe cel

mai mare, îi dădu conținutul peste cap, apoi i-l întinse lui Dockson.

— Atâta tot? îl întrebă.

Dockson dădu din cap.

— Noroc.

Alături de el, Vin urmărea pregătirile lui Kelsier cu o curiozitate intensă. Tăcută, mică de statură, ascundea o vigoare și o putere de concentrare pe care el le găsea impresionante. Era într-adevăr prea prudentă și prea bănuitoare, dar nu și timidă.

O să ai șansa ta, fetițo, se gândi. *Dar nu în noaptea asta.*

— Ei, spuse, scoțând o monedă din pungă și aruncând-o dincolo de marginea clădirii. Cred că trebuie să plec. Ne-ntâlnim la prăvălia lui Ciomege, în scurt timp.

Dockson dădu din cap.

Kelsier le întoarse spatele și se îndreptă din nou către cornișă. Apoi sări de pe acoperiș.

În jurul lui, ceața se ondula în aer. Arse oțel, al doilea ca importanță, din lista metalelor Allomantice. În jurul lui se iviră brusc linii albastre, translucide. Porneau din mijlocul pieptului său și duceau către câte o sursă apropiată de metale. Erau relativ palide — semn că acele surse erau sărace: balamale de uși, cuie și alte fărâme. Din soiul lipsit de importanță. Arderea fierului sau a oțelului trimitea linii indicatoare albastre către toate tipurile de metale, presupunând că se aflau destul de aproape și erau destul de mari ca să fie remarcate.

Kelsier alese linia care cobora drept sub el, către moneda pe care-o aruncase. Arzând oțel, se Împinse în ea.

Coborârea încetă imediat și fu aruncat înapoi, în aer, în direcția opusă, urmărind linia albastră. Se întinse în lateral, alese închizătoarea unei ferestre pe lângă care trecea și se Împinse în ea, lăsându-se pe-o parte. Imboldul îl trimise în sus, peste cornișa clădirii și, față de bârlogul lui Vin, pe partea opusă a străzii.

La aterizare făcu un pas sprinten, căzu ghemuindu-se, apoi fugi de-a curmezișul acoperișului în pantă al casei. Se opri în întuneric, privind cu atenție printre vârtejurile din aer. Arse cositor și îl simți cum îi prindea viață în piept ca o flacără, ascuțindu-i simțurile. Ceața păru dintr-odată mai subțire. Nu fiindcă noaptea din jur ar fi devenit mai luminoasă; lui i se ascuțiseră pur și simplu simțurile. Departe, către nord, izbuti cu greu să zărească o construcție masivă. Fortăreața Venture.

Kelsier își lăsă cositorul aprins — ardea lent, probabil nu trebuia să se teamă c-avea să se termine. Când se ridică în picioare, fuioarele de ceață i se încolăciră ușor în jurul trupului. Se răsuceau și se învârteau, trecând pe lângă el purtate de un curent greu de observat. Cețurile îl cunoșteau; îl revendicau. Puteau să simtă Allomanția.

Sări, Împingându-se în hornul metalic din spatele său, ceea ce îl trimise într-un salt larg, orizontal. Aruncă o monedă chiar în clipa

saltului, și mica fărâmă de metal licări prin întuneric și prin ceață. Înainte de a ajunge jos, Kelsier se Împinse în ea și, sub forța greutății lui, căderea deveni fulgerătoare. Imediat ce moneda pică pe pavajul din bolovani, bărbatul își repetă Împingerea în ea, înălțându-se și transformându-și a doua parte a saltului într-un arc grațios.

Ateriză pe un alt acoperiș înclinat, din lemn. Oțel-Împingerea și Fier-Tragerea fuseseră primele lucruri pe care le învățase de la Gemmel. *Când te Împingi în ceva, e ca și cum ți-ai arunca toată greutatea către obiectul acela,* îi explicase bătrânul lunatic*. Și greutatea nu ți-o poți schimba — ești Allomant, nu vreun magician nordic. Nu Trage de ceva mai ușor decât tine, dacă nu vrei să vină-n zbor în direcția ta, și nu te Împinge în ceva mai greu, dacă nu vrei să fii aruncat în direcția opusă.*

Kelsier își scărpină cicatricele, apoi își strânse mantia-de-ceață în jur, ghemuindu-se pe acoperiș, toți zgrunțurii lemnului mușcându-i picioarele desculțe. Își dorea adesea ca arderea cositorului să nu-i ascută absolut toate simțurile — sau măcar nu pe toate în același timp. Avea nevoie de un văz mai bun ca să străpungă întunericul și își putea întrebuința cu folos și auzul mult mai fin. Însă, arzând cositor, frigul nopții devenea încă și mai pătrunzător pentru pielea lui mult prea sensibilă, iar tălpile îl făceau conștient de existența tuturor pietricelelor și a denivelărilor lemnului pe care le atingeau.

Fortăreața Venture se înălță în fața lui. Prin comparație cu orașul întunecat, era atât de luminoasă, încât părea să strălucească. Înalta nobilime își ducea viața după un program diferit de al oamenilor obișnuiți; bogații își puteau permite să folosească ulei de lampă și lumânări din belșug — ba chiar și să le irosească — așa că n-aveau de ce să se plece în fața capriciilor vremii și ale soarelui.

Fortăreața era maiestuoasă — asta sărea în ochi la o simplă privire asupra arhitecturii. Deși înconjurată de un zid de apărare, era, în sine, mai degrabă o construcție artistică decât o fortificație. În lateral se arcuiau spre exterior contraforturi solide, îngăduind existența ferestrelor cu modele complicate și a unor turnuri ascuțite, de o mare delicatețe. Vitralii splendide, înalte, se întindeau de-a lungul pereților unei clădiri dreptunghiulare și prin ele se revărsa lumina din interior, dându-i ceții din jur o strălucire multicoloră.

Kelsier aprinse fier, incendiindu-l cu flacără puternică, și cercetă noaptea în căutarea unor bucăți mari de metal. Se afla prea departe de fortăreață, nu putea folosi obiecte mici, ca monedele sau balamalele. Avea nevoie de o ancoră mai mare ca s-acopere distanța.

Cele mai multe dintre liniile albastre erau palide. Kelsier văzu că două dintre ele care se mișcau încep în fața lui, respectând un tipar — erau probabil două santinele postate pe acoperiș. Le simțea platoșele și armele. În ciuda considerentelor Allomantice, majoritatea

nobililor continuau să-și înarmeze oștenii cu metal. Cețurienii care puteau să Împingă sau să Tragă metalele erau foarte puțini, iar Născuții-din-Ceață, încă și mai puțini. Cei mai mulți lorzi socoteau că nu era practic să-ți lași oștenii și străjerii efectiv neînarmați ca să contracarezi acțiunile unei părți infime a populației.

Nu, cea mai mare parte a înaltei nobilimi se baza pe alte mijloace ca să se ferească de Allomanți. Kelsier zâmbi. Dockson îi spusese că Venture avea un grup de ucigători-de-ceață; dacă era adevărat, atunci probabil urma să-i întâlnească înainte de ivirea zorilor. Își abătu pe moment atenția de la oșteni, concentrându-se în schimb asupra unei linii albastre groase, ce ducea către vârful semeț al fortăreței. Probabil că acoperișul era protejat de plăci de bronz sau de cupru. Își incendie fierul, respiră adânc și Trase de linie.

Zvâcni brusc, smuls din locul său și azvârlit în aer.

Continuă să ardă fier, trăgându-se către fortăreață cu o viteză înspăimântătoare. Zvonurile spuneau că Născuții-din-Ceață puteau zbura, însă nu era decât o exagerare încărcată de nostalgie. Trasul și Împinsul către metale semănau de obicei mai puțin cu zborul și mai degrabă cu o cădere — numai că în cealaltă direcție. Un Alloman trebuia să Tragă cu putere ca să-și capete avântul necesar, și asta-l trimitea către ancora lui cu viteze înfricoșătoare.

Kelsier era atras către fortăreață, ceața unduindu-i în jur. Vedea clar zidul de apărare care o înconjura, dar pe măsură ce înainta, trupul îi cobora ușor către pământ. Era din nou sâcâietoarea sa greutate, îl trăgea în jos. Până și cea mai rapidă săgeată se înclină către pământ în zbor.

Fiind astfel supus greutății sale, nu se îndrepta direct către acoperiș, ci descria un arc. Își continuă drumul spre zid pe o traiectorie aflându-se cu mai bine de zece metri mai jos decât vârful construcției și încă înaintând cu o viteză terifiantă.

Respiră adânc și arse fludor, întrebuințându-l ca să-i mărească forța fizică, cam în același fel în care îi ascuțea cositorul simțurile. Se răsuci în aer, lovind zidul de piatră mai întâi cu picioarele. Până și mușchii săi întăriți protestară, nemulțumiți de o asemenea purtare, dar se opri fără să-și rupă niciun os. Își întrerupse imediat legătura cu acoperișul, aruncând o monedă și Împingându-se către ea chiar în clipa când începea să cadă. Se întinse în afară, alese un obiect metalic de deasupra lui — una dintre ramele de sârmă ale vitraliilor — și se Trase într-acolo.

Moneda izbi pământul și deveni brusc în stare să-i susțină greutatea. El se avântă în sus, Împingând în monedă și Trăgând în același timp de ramă. Apoi, stingând ambele metale, lăsă inerția să-l poarte prin ceața întunecoasă pe ultimii doi–trei metri. Cu mantia fâlfâindu-i fără zgomot, ajunse pe marginea aleii de

patrulare, își făcu vânt peste balustrada ei de piatră și ateriză în tăcere pe cornișă.

Un străjer luat prin surprindere se afla la trei pași distanță. Kelsier se năpusti asupra lui într-o secundă, avântându-se în aer. Trăgând ușor de platoșa de oțel a bărbatului, îl făcu să-și piardă echilibrul. Apoi lăsă forța Fier-Tragerii să-l aducă lângă el și-și scoase cu iuțeală unul dintre pumnalele de sticlă. Coborî izbindu-l pe oștean în piept cu amândouă picioarele, apoi se ghemui și-l spintecă, rotindu-și arma cu puterea mărită de fludor.

Omul se prăbuși, cu gâtul tăiat. Kelsier ateriză cu grație alături de el și își încordă auzul, străduindu-se să surprindă, în noapte, orice sunet care ar fi dat alarma. Nu desluși niciunul.

Lăsă santinela pradă morții sale bolborositoare. Era probabil un nobil de rang neînsemnat. Un dușman. Dacă ar fi fost în schimb un soldat skaa — momit să-și trădeze poporul pentru câțiva bănuți… Ei bine, Kelsier era chiar mai încântat să trimită astfel de oameni în eternitate.

Se Împinse în platoșa muribundului, sărind de pe aleea de patrulare mai sus, chiar pe acoperiș. Îi simți sub tălpi suprafața de bronz, rece și alunecoasă. Îl traversă în goană, îndreptându-se către latura de sud a clădirii, în căutarea balconului despre care-i vorbise Dockson. Nu-și făcea prea multe griji la gândul că ar fi putut fi văzut; în seara aceea, urmărea să fure o cantitate de atiu, al zecelea ca putere dintre metalele Allomantice cunoscute de toată

lumea. Însă avea, oricum, și un al doilea scop: să stârnească tulburări.

Găsi balconul cu ușurință. Lung și lat, părea un soi de terasă, un loc de distracție pentru grupuri mici. Însă în momentul acela era cufundat în tăcere — pustiu, dacă nu puneai la socoteală cele două străji. Kelsier se ghemui fără zgomot în cețurile nopții de deasupra lui, ascuns sub mantia cenușie strânsă în jurul trupului și cu degetele picioarelor curbate în jurul marginii metalice a acoperișului. Cele două santinele pălăvrăgeau dedesubt, nebănuindu-i prezența.

E timpul să facem puțin zgomot.

Kelsier sări de pe corniță exact între cei doi soldați. Arzând fludor ca să-și întărească trupul, se întinse în afară și se Oțel-Împinse, cu sălbăticie, în ambii bărbați în același timp. Fiindcă el însuși se proptise bine pe picioare în centru, cei doi se treziră aruncați în direcții opuse. Țipară, surprinși de forța neașteptată care-i trântea pe spate, azvârlindu-i peste balustradă, în bezna de dedesubt.

Continuară să urle în cădere. Kelsier deschise ușile balconului dintr-o smucitură, lăsând zidul de ceață să se prăvălească înăuntru, înconjurându-l, cu tentaculele târându-se ca să ia în stăpânire încăperea întunecată de dincolo de el.

Cu trei odăi mai încolo de balcon, își aminti, înaintând în fugă, aplecat. Stăpânită de liniște, a doua încăpere era un soi de seră. Tufișuri cultivate și copaci de înălțime redusă se întindeau de la un capăt la altul în șiruri

scunde, iar unul dintre pereți era alcătuit din ferestre imense, din podea până-n tavan, menite să-i ofere vegetației lumina soarelui. Cu toate că domnea întunericul, Kelsier știa că plantele erau, toate, de culori întru câtva diferite de cafeniul tipic — probabil unele albe, altele roșii și, poate, câteva de un galben deschis. Orice care nu era cafeniu reprezenta o raritate cultivată și păstrată de nobilime.

Traversă în grabă sera. Iar în fața ușii următoare se opri, observându-i conturul luminos. Își stinse cositorul, pentru ca ochii lui sensibili să nu fie orbiți la intrarea în odaia luminată, apoi deschise brusc ușa.

Se repezi înăuntru, clipind din cauza luminii și cu câte un pumnal în fiecare mână. Însă încăperea era totuși pustie. Și era evident o cameră de lucru; pe fiecare perete, alături de rafturile de cărți, se afla câte un felinar aprins, iar într-un colț stătea o masă de scris.

Kelsier își puse cuțitele la loc, arzând oțel și căutând surse de metal. Într-un alt colț se găsea un seif imens, dar era prea la vedere. Așa cum era de așteptat, o altă sursă bogată își semnală prezența din interiorul peretelui estic. Kelsier se apropie și își trecu degetele peste tencuială. Ca mulți alți pereți din fortărețele nobililor, și acela era acoperit de o frescă delicată. Creaturi din alte lumi trândăveau sub un soare roșu. Peretele fals avea mai puțin de un sfert de metru pătrat și fusese plasat astfel încât îmbinările să fie ascunse de pictura murală.

Întotdeauna mai există încă un secret, se gândi Kelsier. Nu se osteni încercând să deducă în ce mod se deschidea ușa mascată. Arse pur și simplu oțel, întinzându-se și smucind de o sursă de metal săracă, care, presupuse el, era mecanismul de închidere. La început, aceasta opuse rezistență, trăgându-l către perete, dar el arse fludor și smuci mai tare. Lacătul pocni și panoul se deschise, lăsând la vedere un seif încastrat în perete.

Kelsier zâmbi. Părea destul de mic ca să poată fi cărat de un bărbat cu puterea sporită de fludor, presupunând că îl putea scoate din zid.

Făcu un salt, Fier-Trase de seif și ateriză cu picioarele lipite de perete, câte unul de fiecare parte a panoului deschis. Continuă să Tragă, menținându-se în același loc, și-și incendie fludorul. Un val de forță îi inundă picioarele, și-și incendie și oțelul, Trăgând de seif.

Se încordă, mârâind încet din cauza efortului. Era o încercare, avea să vadă ce urma să cedeze mai întâi — seiful sau picioarele lui.

Obiectul râvnit se mișcă în rama care îl fixa. Kelsier Împinse mai tare, cu toți mușchii protestând. Pentru o clipă lungă, nu se întâmplă nimic. Pe urmă, seiful se clătină și se smulse din perete. Kelsier căzu pe spate, arzând oțel și Împingându-se în seif ca să se dea deoparte din calea lui. Ateriză cu stângăcie, sudoarea picurându-i de pe frunte

când seiful se izbi de podeaua de lemn, aruncând așchii în jur.

Doi străjeri alarmați dădură buzna în încăpere.

— Era și timpul, remarcă imediat Kelsier, ridicând o mână și Trăgând de sabia unuia dintre cei doi.

Arma țâșni din teacă, răsucindu-se în aer, și își continuă drumul drept spre Kelsier, cu vârful înainte. El își stinse fierul, păși în lateral și prinse sabia de mâner când inerția o purtă pe lângă el.

— Născut-din-Ceață! țipă străjerul.

Kelsier zâmbi și făcu un salt înainte.

Oșteanul scoase un pumnal. Kelsier Împinse, smulgându-l din mâna adversarului său, apoi îl roti, despărțind capul străjerului de trup. Al doilea străjer înjură, dezlegându-și platoșa.

Kelsier se Împinse în propria sabie, exact când soldatul își încheia mișcarea. Arma i se smulse dintre degete și zbură șuierând drept către al doilea străjer. Armura acestuia căzu — împiedicându-l pe Kelsier să se Împingă în ea — exact când atingea podeaua cadavrul primului oștean. O clipă mai târziu, sabia lui Kelsier se înfipse singură în pieptul acum lipsit de platoșă al celui de-al doilea. Omul se împletici fără să scoată niciun sunet, apoi se prăbuși.

Kelsier se întoarse cu spatele la leșuri, cu mantia foșnindu-i. Furia lui era tăcută, nu la fel de înverșunată ca în noaptea când îl ucisese pe lordul Tresting. Dar o simțea totuși, o simțea în

mâncărimile pe care i le dădeau cicatricele și în amintirea țipetelor femeii pe care o iubise. Din punctul lui de vedere, oricine sprijinea Ultimul Imperiu își pierdea dreptul la viață.

Își incendie fludorul, întărindu-și trupul, apoi se ghemui lângă seif. Se clătină o clipă sub greutatea lui, apoi își găsi echilibrul și începu să-și târșâie picioarele înapoi, către balcon. Poate că-n seif era atiu, poate că nu era. Oricum, el n-avea timp să verifice.

Ajunsese la mijlocul serei când auzi pași în urma lui. Se întoarse și văzu camera de lucru umplându-se de siluete. Erau opt, toate înveșmântate în robe largi, cenușii, și având câte un baston de duel și câte un scut în loc de săbii. Ucigători-de-ceață.

Kelsier lăsă seiful jos. Ucigătorii-de-ceață nu făceau parte dintre Allomanți, dar erau antrenați să lupte cu Cețurieni și cu Născuți-din-Ceață. N-aveau pe trupuri nicio fărâmă de metal și erau pregătiți să facă față trucurilor lui.

Se retrase cu un pas, întinzându-se și zâmbind. În odaia de lucru, cei opt bărbați se răsfirară în evantai, mișcându-se cu precizie și fără zgomot.

O să fie interesant.

Ucigătorii-de-ceață atacară, dând buzna în seră doi câte doi. Ghemuindu-se brusc sub primul atacator, Kelsier își scoase pumnalele și încercă să-i spintece pieptul. Însă Ucigătorul-de-ceață făcu un salt înapoi și, cu o rotire a bastonului, îl sili să se îndepărteze.

Kelsier își incendie fludorul, lăsându-și picioarele cu mușchi acum întăriți să-l aducă înapoi printr-un salt puternic. Scoase cu o mână un pumn de monede și le Împinse către adversari. Discurile de metal zburară șuierând prin aer, dar dușmanii lui erau pregătiți. Își înălțară scuturile și monedele ricoșară din lemn, azvârlind așchii în toate părțile, dar nevătămând oamenii.

Kelsier se uită la ceilalți Ucigători-de-ceață, care umplură încăperea, îndreptându-se spre el. Nu puteau spera să-l biruie într-o înfruntare prelungită — tactica aleasă avea să fie năpustirea tuturor asupra lui, în același timp, sperând să-l dea gata repede sau cel puțin să-l țină pe loc până ce aveau să fie treziți și trimiși la luptă Allomanții. El ateriză aruncând o privire către seif.

Nu putea să plece și să îl abandoneze. Avea el însuși o tot atât de mare nevoie de o încheiere rapidă a înfruntării. Incendiind fludor, se repezi înainte cu un salt și încercă o lovitură de pumnal, dar nu reuși să treacă de scuturi. Abia avu timp să evite izbitura unui baston care-i țintea capul.

Trei dintre Ucigătorii-de-ceață se repeziră să treacă în spatele lui, tăindu-i retragerea către odaia cu balcon. *Grozav*, își spuse el, încercând să urmărească simultan mișcările tuturor celor opt adversari. Se apropiau cu precizie și prudență, luptând ca o echipă.

Scrâșnind din dinți, Kelsier își incendie din nou fludorul; observă că era pe sfârșite.

Dintre toate cele opt metale de bază, se mistuia cel mai repede.

Acum nu-i timp pentru astfel de griji. Bărbații din spatele lui îl atacară și Kelsier sări din calea lor — se trimise pe sine însuși către centrul încăperii Trăgând de seif. Și Împinse imediat ce atinse podeaua alături de el, azvârlindu-se în aer. Se îndoi de mijloc, sărind peste capetele a doi atacatori și ateriză lângă un șir de copăcei plantați cu mare grijă. Se răsuci, incendiind fludor și ridicându-și brațele într-un gest de apărare împotriva loviturii despre care știa că urma să vină.

Bastonul de duel îi izbi antebrațul. O răbufnire de durere îi coborî către încheietura mânii, dar osul întărit de fludor rezistă. Iar el rămase în mișcare, repezindu-și cealaltă mână în față și împlântând un pumnal în pieptul adversarului.

Omul se retrase surprins, împleticindu-se, și mișcarea smulse pumnalul lui Kelsier. Un al doilea Ucigător-de-ceață îl atacă, dar el se aplecă, își duse mâna liberă în jos și-și desprinse brusc punga cu monede de centură. Adversarul se pregătea să pareze lovitura pumnalului rămas, dar el își înălță cealaltă mână și-i aruncă punga cu monede în scut.

Pe urmă se Împinse în monedele din pungă.

Ucigătorul-de-ceață urlă, fiind azvârlit cu spatele înainte de forța Oțel-Împingerii. Kelsier își incendie oțelul, Împingând atât de tare, încât fu el însuși azvârlit înapoi — departe de cei doi bărbați care încercaseră să-l atace. El și

adversarul lui se treziră aruncați în direcții opuse. Kelsier se ciocni de peretele din spatele său, dar continuă să Împingă, izbindu-și potrivnicul — cu tot cu pungă și scut — de una dintre ferestrele imense ale serei.

Scânteierile unui felinar din camera de lucru prinseră să danseze peste cioburile geamului. Figura disperată a Ucigătorului-de-ceață dispăru în întunericul de dincolo de acesta, iar ceața — tăcută, dar amenințătoare — prinse să se târască prin fereastra spartă.

Ceilalți șase bărbați înaintau fără încetare, și Kelsier fu nevoit să-și uite durerea din braț în vreme ce se apleca, evitând două lovituri.

Se răsuci, ferindu-se și atingând în treacăt un copăcel, dar un al treilea Ucigător-de-ceață se repezi, pocnindu-l cu bastonul peste coaste.

Atacul îl aruncă în locul unde era plantat micul arbore. Se împiedică, apoi căzu la intrarea în încăperea luminată, scăpând pumnalul. Icni, cu răsuflarea tăiată de durere, lăsându-se în genunchi și ținându-se de coaste. Lovitura ar fi frânt coastele oricui altcuiva. Până și el avea să se-aleagă cu o vânătaie imensă.

Adversarii săi își continuară înaintarea, răspândindu-se și înconjurându-l. El se ridică împleticindu-se, cu ochii din ce în ce mai împăienjeniți de durere și de efort. Scrâșni din dinți, luă unul dintre flacoanele cu metal rămase. Îi goli conținutul dintr-o singură înghițitură, refăcându-și rezerva de fludor, apoi arse cositor. Lumina aproape că îl orbi, iar

durerea din braț păru dintr-odată mai violentă, dar răbufnirea senzațiilor intensificate îi limpezi capul.

Cei șase Ucigători-de-ceață se năpustiră, atacându-l brusc, toți ca unul.

Kelsier își repezi mâna în lateral, arzând fier și căutând metale. Cea mai apropiată sursă era o greutate argintie, un obiect masiv, care presa un teanc de hârtii de pe o masă din apropiere. Și-o aduse în mână, apoi se întoarse, luând poziție de atac, cu brațul întins spre bărbații ce se apropiau.

— Bun, mârâi el.

Arse oțel, cu o străfulgerare de putere. Lingoul i se desprinse de mână și despică aerul. Cel mai apropiat Ucigător-de-ceață își înălță scutul, dar cu o mișcare prea lentă. Lingoul îl pocni în umăr cu un scrâșnet, și el se prăbuși urlând.

Kelsier se răsuci în lateral, plecându-se ca să evite o lovitură de baston și punând un alt Ucigător-de-ceață între el și bărbatul căzut. Arse fier, Trăgând lingoul înapoi, către sine. Obiectul străbătu aerul, izbindu-l pe al doilea Ucigător-de-ceață în tâmplă. Omul se prăvăli, iar lingoul făcu un salt.

Unul dintre adversarii rămași înjură, repezindu-se să atace. Kelsier împinse lingoul încă în zbor, îndepărtându-l de sine — și de bărbatul care îl ataca, având scutul ridicat. Auzi bucata de metal căzând pe podea, în spatele lui, întinse brațul — arzând fludor — și prinse bastonul Ucigătorului-de-ceață, întrerupându-i lovitura.

Omul mârâi, înfruntând puterea sporită a lui Kelsier. Acesta nu se osteni să-ncerce să-i smulgă arma; în schimb, Trase brusc de lingoul căzut, azvârlindu-l în spate cu o viteză letală. Se răsuci în ultima clipă, folosindu-și avântul ca să-și răsucească adversarul — aducându-l exact în calea lingoului.

Bărbatul căzu lat.

Kelsier incendie fludor, întărindu-se ca să facă față atacurilor. Cum era de așteptat, un baston îl izbi peste umeri. Se poticni și căzu în genunchi când lemnul se fisură trosnind, dar arse cositor ca să nu leșine. Durerea și luciditatea îi străfulgerară prin minte. Trase de lingou — desprinzându-l brusc de spatele muribundului — și păși în lateral, lăsând arma improvizată să-i zboare pe lângă trup.

Cei doi Ucigători-de-ceață mai apropiați de el se ghemuiră, prevăzători. Lingoul se lovi de scutul unuia dintre ei, dar Kelsier nu continuă să-mpingă, ca nu cumva să-și piardă echilibrul. Arse în schimb fier, smucind bucata de metal și aducând-o spre el. Se aplecă, stingându-și fierul, și simți lingoul șuierându-i pe deasupra capului. Se auzi un pocnet când se ciocni cu bărbatul care tocmai se furișa către el.

Kelsier se răsuci, arzând fier și oțel ca să trimită lingoul către ultimii doi bărbați și făcându-l să cadă pe podea, exact în fața lor. Aceștia îl priviră bănuitori, cu atenția distrasă de la Kelsier, care începu să alerge și sări, Oțel-Împingându-se către lingou și trecând peste creștetele celor doi. Ucigătorii-de-ceață

înjurară și se răsuciră. În timp ce ateriza, Kelsier trase din nou de lingou, care izbi din spate țeasta unui adversar, zdrobind-o.

Ucigătorul-de-ceață amuți. Lingoul se răsuci de câteva ori și Kelsier îl prinse din zbor, simțindu-i suprafața rece lipicioasă de sânge. Ceața pătrunsă prin fereastra spartă i se scurgea pe lângă picioare, încolăcindu-se în jurul lor. Își coborî mâna, îndreptând-o direct către ultimul Ucigător-de-ceață.

Undeva, în încăpere, un bărbat căzut gemu.

Supraviețuitorul se retrase cu un pas, își lăsă arma să cadă și o rupse la fugă. Kelsier zâmbi, coborându-și mâna.

Lingoul îi fu Împins brusc printre degete. Zbură prin încăpere și o părăsi spărgând un alt geam. Kelsier înjură și se răsuci pe călcâie, dând cu ochii de un grup de bărbați și mai numeros, care se revărsa în camera de lucru. Purtau cu toții haine de nobili. Allomanți.

Mai mulți își înălțară mâinile și spre Kelsier își luă zborul o rafală de monede. El incendie oțel, Împingându-le într-o parte. Micile discuri metalice împroșcară toată încăperea, spărgând geamurile și făcând țăndări lemnul. Kelsier simți ceva smucindu-l de centură și ultimul flacon cu metale îi fu smuls, Tras către odaia alăturată. Mai mulți bărbați solizi se apropiară alergând ghemuiți pe sub tirul de monede. Brutali — Cețurieni care, ca și Ham, puteau să ardă fludor.

E timpul să plec, se gândi Kelsier, deviind un alt val de monede și scrâșnind din dinți,

chinuit de durerea din coaste și din braț. Se uită peste umăr; avea la dispoziție câteva clipe, dar n-ar fi reușit niciodată să se-ntoarcă pe balcon. În vreme ce de el se apropiau tot mai mulți Cețurieni, trase aerul adânc în piept și se repezi către una dintre ferestrele de înălțimea peretelui, acum spartă. Sări în ceață, rotindu-se în timp ce cădea, și se întinse să Tragă cu hotărâre de seiful de pe dușumea.

Zvâcni în aer, înclinându-se către clădire, de parc-ar fi fost legat de seif cu o funie. Și simți că greutatea lui trăgea de obiect, îl făcea să alunece, frecându-se de podeaua serei. Se izbi de perete, dar continuă să Tragă, prinzându-se de partea de sus a pervazului. Stând cu capul în jos în nișa ferestrei, se încordă, Trăgând de seif fără întrerupere.

Acesta apăru pe marginea podelei de deasupra. Se legănă, apoi căzu pe fereastră, plonjând drept spre Kelsier. El zâmbi, își stinse fierul și se împinse cu picioarele ca să se îndepărteze de clădire, aruncându-se în ceață ca un scufundător nebun. Căzu pe spate prin întuneric, abia întrezărind o față furioasă ieșind prin geamul spart de deasupra.

Kelsier trase cu prudență de seif, mișcându-se prin aer. Ceața i se încolăci în jur, ascunzând totul, creându-i impresia că nu cădea nicidecum — că era doar suspendat în neant.

Se întinse spre seif, apoi se răsuci în aer și se Împinse către el, aruncându-se în sus. Seiful se prăbuși pe pietrele pavajului de dedesubt. Kelsier se împinse ușor către el, încetinindu-și

căderea până când se opri, cu o zvâcnire, în aer, cam la un metru deasupra pământului. Rămase o clipă suspendat în ceață, cu panglicile mantiei ondulându-se și fluturând în vânt, apoi se lăsă să cadă alături de seif.

Aceasta se zdrobise în momentul căderii. Kelsier îi forță ușa deformată, concentrându-și auzul ascuțit de cositor ca să deslușească orice strigăt de alarmă din clădirea de alături. În seif găsi o pungă mică plină cu nestemate, plus două polițe de câte zece mii de lacre, și-și puse totul în buzunar. Continuă să caute, pe pipăite, dintr-odată temându-se că tot efortul din noaptea aceea fusese zadarnic. Apoi degetele lui o găsiră — o altă pungă mică, tocmai în fund.

O deschise și descoperi o grămadă de fărâme de metal, părând tot atâtea mărgele. Atiu. Cicatricele îl arseră și amintirile din timpul petrecut în Puțuri îi reveniră în minte.

Strânse punga în pumn și se ridică. Observă, cu încântare, o siluetă contorsionată, care zăcea pe pavaj la o mică distanță — rămășițele Ucigătorului-de-ceață pe care-l aruncase pe fereastră. Se îndreptă spre ele și își recuperă punga cu monede cu o Fier-Tragere.

Nu, noaptea n-a fost irosită. Chiar dacă n-ar fi găsit atiu, orice noapte care se sfârșea cu moartea unui grup de nobili era, după părerea lui Kelsier, încununată de izbândă.

Strânse punga lui într-o mână și pe cea cu atiu în cealaltă. Își lăsă fludorul să ardă — fără puterea pe care i-o împrumuta trupului său,

probabil că s-ar fi prăbușit din cauza durerii provocate de răni — și se grăbi să dispară în noapte, îndreptându-se spre prăvălia lui Ciomege.

E adevărat că nu mi-am dorit niciodată asta. Dar cineva trebuie s-oprească Adâncimea. Și, după toate aparențele, Terris e singurul loc unde se poate înfăptui așa ceva.

Oricum, în această privință nu trebuie să-i cred pe cuvânt pe filosofi. Acum pot să simt țelul nostru, pot să-l înțeleg, cu toate că alții nu sunt în stare. Pulsează... în mintea mea, de departe, din munți.

CAPITOLUL 6

Vin se trezi într-o odaie tăcută, cu lumina roșie a soarelui pătrunzând prin crăpăturile obloanelor. Rămase o clipă întinsă în pat, tulburată. Ceva nu era așa cum ar fi trebuit. Nu faptul că se trezise într-un loc nefamiliar — călătorind împreună cu Reen se obișnuise cu viața nomadă. Avu nevoie de o clipă ca să priceapă ce anume o stânjenea.

Odaia era pustie.

Nu numai că era pustie, era spațioasă. Nu era ticsită de oameni. Și era... confortabilă. Se afla pe o saltea adevărată, înălțată pe suporți, cu cearșafuri și cu o cuvertură de pluș. Odaia era împodobită cu un șifonier solid, din lemn, și avea chiar și un covor rotund. Poate că altora li s-ar fi părut înghesuită și ascetică, dar pentru Vin era luxoasă.

Se ridică, încruntându-se. Nu i se părea în ordine să aibă o odaie numai a ei. Stătuse

întotdeauna înghesuită în săli de cazarmă, pline cu membrii unei bande. Chiar și atunci când călătorise, dormise pe poteci ale cerșetorilor sau în peșterile răzvrătiților, iar Reen fusese acolo, împreună cu ea. Fusese întotdeauna nevoită să facă eforturi ca să găsească un strop de intimitate. Faptul că o dobândise cu atâta ușurință părea să devalorizeze anii pe care și-i petrecuse savurându-și scurtele momente de singurătate.

Coborî din pat, fără să se ostenească să deschidă obloanele. Lumina palidă a soarelui îi dădea de înțeles că era încă dimineața devreme, dar auzea deja oameni mergând pe coridor. Se apropie tiptil de ușă, o întredeschise și aruncă o privire.

În noaptea de dinainte, după plecarea lui Kelsier, Dockson o condusese la prăvălia lui Ciomege. Fiindcă era târziu, acesta îi găzduise imediat pe fiecare în camera lui separată. Însă Vin nu intrase imediat în pat. Așteptase să adoarmă toată lumea, apoi se furișase afară, să cerceteze locul.

Clădirea arăta mai degrabă a han decât a prăvălie. Deși avea jos o încăpere în care era expusă marfa și un atelier mare în partea din spate, primul etaj era ocupat, în cea mai mare parte, de mai multe coridoare lungi, de-a lungul cărora se înșirau odăi pentru oaspeți. Exista și un al doilea etaj, unde distanțele dintre uși erau mai mari, sugerând că și despre încăperi se putea spune același lucru. Nu ciocănise ca să caute trape sau pereți falși — zgomotul ar fi putut trezi pe cineva —, dar știa

din experiență că n-ar fi putut fi un bârlog bun fără să aibă măcar un subsol secret și niște borte de fugă.

Una peste alta, era impresionată. Uneltele de dulgherie și lucrările pe jumătate terminate de la parter vorbeau despre un atelier onorabil, folosit drept fațadă. Bârlogul era sigur, bine aprovizionat și bine întreținut. Privind prin crăpătura ușii, zări un grup de vreo șase bărbați tineri, năuci de somn, ieșind de pe culoarul din partea opusă celui în care se afla ea. Purtau haine simple și coborâră scările către atelier.

Ucenici tâmplari, se gândi Vin. *Asta-i acoperirea lui Ciomege — e un meșteșugar skaa.* Cei mai mulți skaa duceau o viață trudită, pe plantații; chiar și cei care locuiau într-un oraș erau în general siliți să facă o muncă umilă. Însă acelor câțiva care se dovedeau talentați le era îngăduit să aibă o meserie. Și rămâneau totuși skaa; erau plătiți cu zgârcenie și se aflau întotdeauna la bunul plac al capriciilor nobilimii. Însă se bucurau de o oarecare libertate, invidiată de majoritatea semenilor lor.

Ciomege era, probabil, un maistru tâmplar. Ce-l îndemna pe un asemenea om — care, în viziunea oricărui skaa, ducea o viață extraordinară — să riște alăturându-li-se celor din lumea fărădelegii?

E Cețurian, se gândi Vin. *Kelsier și Dickson l-au numit „Fumegător”.* Probabil că trebuia să descopere singură ce însemna asta; experiența îi spunea că un bărbat puternic

avea să-și ascundă cunoștințele de ea cât mai mult cu putință, păstrându-și devotamentul ei prin câte-o fărâmă fascinantă, oferită când și când. Aceste cunoștințe o legau de el — n-ar fi fost înțelept să i le dezvăluie prea curând.

Afară se auziră pași, și ea continuă să tragă cu ochiul prin crăpătură.

— Probabil că vrei să te pregătești, Vin, spuse Dockson, trecând pe lângă ușa ei.

Purta o cămașă albă, de nobil, și pantaloni lejeri, și se părea că se trezise de mult și se dichisise. Făcu o pauză, apoi adăugă:

— În camera de la capătul coridorului e o cadă cu apă proaspăt pregătită pentru tine, și l-am pus pe Ciomege să-ți caute câteva schimburi de haine. O să-ți fie destul de bune până când o să-ți putem face rost de ceva mai potrivit. Nu te grăbi cu baia — Kell a plănuit o întâlnire pentru după-amiaza asta, dar nu putem începe până nu sosesc Boare și Ham.

Dockson îi zâmbi, privind-o prin crăpătura ușii, apoi își continuă drumul pe coridor. Vin roși fiindcă fusese surprinsă. *Sunt oameni cărora nu le scapă nimic. Va trebui să țin minte.*

Pe culoar se lăsă liniștea. Ea se strecură afară și se îndreptă tiptil către odaia despre care i se vorbise, unde se simți pe jumătate surprinsă văzând că o aștepta într-adevăr o baie caldă. Se încruntă, cercetând podeaua de mozaic și cada de metal. Apa mirosea a parfum, așa cum era moda pentru doamnele de obârșie înaltă.

Oamenii ăștia trăiesc mai degrabă ca niște nobili decât ca niște skaa, se gândi. Nu știa sigur ce să creadă despre asta. Însă era evident că se așteptau să se poarte și ea la fel ca ei, așa că închise ușa, trase zăvorul, apoi se dezbrăcă și intră în cadă.

Propriul ei miros i se părea straniu.

Cu toate că parfumul era slab, câte o adiere o făcea din când în când să și-l simtă. Era mirosul unei femei nobile în trecere, mirosul unui sertar deschis de degetele hoațe ale fratelui ei. Devenea tot mai greu de deslușit pe măsură ce dimineața era tot mai târzie, dar continuă s-o îngrijoreze. Avea s-o deosebească de celelalte skaa. Dacă grupul aștepta din partea ei să facă asemenea băi cu regularitate, atunci trebuia să ceară îndepărtarea parfumurilor.

Masa de dimineață îi depăși cu mult așteptările. Mai multe femei skaa, de vârste diferite, lucrau în bucătăria prăvăliei, pregătind rulouri înfășurate — pâine subțire, plată, rulată în jurul unei umpluturi fierte, din orz și legume. Vin se opri în cadrul ușii, privindu-le cum munceau. Niciuna nu mirosea ca ea, dar erau mult mai curate și mai îngrijite decât femeile skaa de rând.

De fapt, în toată clădirea domnea o curățenie bizară. Noaptea n-avusese cum să observe, din cauza întunericului, dar podeaua era curată, frecată cu peria. Toți lucrătorii — femeile de la bucătărie și ucenicii — aveau fețele și mâinile spălate. Ei i se părea ciudat. Era obișnuită să-și aibă propriile degete

murdare de cenușă; când era cu Reen, dacă-și spăla vreodată fața, se grăbea să și-o frece din nou cu cenușă. O față curată sărea în ochi pe străzi.

Nici urmă de cenușă prin colțuri, se gândi, privind podeaua. *Aici se mătură mereu*. Până atunci nu mai locuise niciodată într-un asemenea loc. Era aproape ca și cum ar fi trăit în casa unui nobil.

Se uită din nou la femeile din bucătărie. Purtau rochii simple, albe cu cenușiu, aveau eșarfe pe cap și părul împletit în cozi lungi care le atârnau pe spate. Vin își trecu mâinile prin propriul păr. Și-l ținea scurt, ca al unui băiat — era tuns neuniform de unul dintre membrii bandei. Ea nu semăna cu femeile alea — nu semănase niciodată. Ascultând porunca lui Reen, trăise astfel încât toată lumea să vadă în ea mai întâi un hoț și apoi o fată.

Dar acum ce sunt? Parfumată după baie, însă purtând pantalonii cafenii și cămașa unui ucenic tâmplar, avea senzația clară a nepotrivirii cu locul unde se afla. Și asta era rău — se simțea stângace și fără îndoială că așa și părea. Un alt fapt care-o făcea să sară-n ochi.

Se întoarse s-arunce o privire în atelier. Ucenicii erau gata să-și înceapă munca de dimineață, lucrând la diverse piese de mobilier. Erau în partea din spate, în timp ce Ciomege lucra în sala principală a prăvăliei, unde le dădea obiectelor expuse tușa finală, ocupându-se de amănunte.

Ușa din spate a bucătăriei se deschise pe neașteptate. Vin păși din reflex într-o parte, lipindu-se cu spatele de perete și rotindu-și privirea prin încăpere.

Ham stătea în cadrul ușii, cu silueta înconjurată de lumina roșie a soarelui. Purta o cămașă largă și o vestă, ambele fără mâneci, și aducea mai multe pachete mari. Nu era murdar de funingine — niciunul dintre membrii cetei nu fusese, niciodată, în cele câteva rânduri când îi văzuse Vin.

Ham traversă bucătăria și intră în atelier.

— Ei, întrebă, lăsând pachetele să cadă, știe cineva care e camera mea?

— O să-l întreb pe meșterul Cladent, răspunse unul dintre ucenici, pornind-o către încăperea din față.

Ham zâmbi, se întinse, apoi se răsuci spre Vin.

— ’Neața, Vin. Știi, nu trebuie să te-ascunzi de mine. Facem parte din aceeași ceată.

Ea se destinse, dar rămase locului, dincolo de un șir de scaune aproape terminate.

— Și tu o să locuiești aici?

— Merită întotdeauna să stai lângă Fumegător, zise el, întorcându-i spatele și dispărând în bucătărie.

Reveni o clipă mai târziu, cu un teanc de patru rulouri înfășurate mari.

— Știe cineva unde e Kell?

— Doarme, îl lămuri Vin. Aseară s-a-ntors târziu, și încă nu s-a trezit.

Ham mormăi, mușcând dintr-o înfășurată.

— Dox?

— E-n camera lui de la etajul doi, răspunse Vin. S-a trezit devreme, a coborât să mănânce ceva și a urcat înapoi.

Nu adăugă că se uitase pe gaura cheii și știa și că scria ceva, așezat la masa lui de lucru.

Ham ridică dintr-o sprânceană.

— Întotdeauna ții pe toată lumea sub observație așa?

— Da.

El păstră o clipă tăcerea, apoi chicoti.

— Ești o copilă ciudată, Vin.

Își adună pachetele în timp ce se-ntorcea ucenicul și urcară amândoi scările.

Ea rămase în picioare, ascultându-le zgomotul pașilor. Se opriră la jumătatea primului coridor, probabil la câteva uși distanță de camera ei.

Mirosul de orz aburind îi făcea poftă. Aruncă o privire în bucătărie. Ham se dusese înăuntru și luase mâncare. Oare îi era și ei îngăduit să facă același lucru?

Străduindu-se să capete un aer plin de încredere în sine, Vin intră cu pași mari. Un teanc de rulouri înfășurate stătea pe un platou, urmând probabil să le fie duse ucenicilor în timp ce lucrau. Ea luă două. Niciuna dintre femei nu protestă. De fapt, câteva o priviră dând respectuoase din cap.

Acum sunt o persoană importantă, se gândi, cu o oarecare jenă. Oare știau că era… Născută-din-Ceață? Sau o tratau cu respect pur și simplu fiindcă era un oaspete?

În final, luă un al treilea înfășurat și fugi în camera ei. Nu putea mânca atât de mult, însă intenționa să răzuiască orezul și să păstreze pâinea, care avea să reziste până mai târziu, pentru cazul că i-ar fi fost necesară.

Cineva îi bătu în ușă. Ea răspunse, deschizând cu o mișcare prudentă. De cealaltă parte a pragului stătea un tânăr — băiatul care-l însoțise pe Ciomege în bârlogul lui Camon cu o seară înainte.

Înalt și slab, părea stânjenit și purta haine cenușii. Probabil că avea vreo cincisprezece ani, deși, fiind atât de înalt, arăta ca și cum ar fi fost mai vârstnic. Părea nervos, dintr-un motiv oarecare.

— Da? întrebă Vin.

— Ăă…

Ea se încruntă.

— Ce e?

— Ești dorită, răspunse el, cu accentul pronunțat al oamenilor din est. Sus, în undele de deasupra, cu făcătura. Cu meșterul Jumps, la al doilea cat. Ăă…, tre’ să plec.

Băiatul se înroși, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă grăbit, luând-o în susul treptelor.

Vin rămase în ușă, uluită. *Asta ar trebui să aibă vreun înțeles?* se întrebă.

Se uită în lungul coridorului. Băiatul părea să se-aștepte să-l urmeze. În cele din urmă, se hotărî s-o facă și începu să urce scara cu prudență.

În capătul culoarului era o încăpere cu ușa deschisă, de unde se auzeau voci. Vin se

apropie, se uită de după colț și descoperi o odaie frumos împodobită, cu un covor minunat și cu scaune ce păreau confortabile. Pe o latură se afla un cămin în care ardea focul, iar scaunele erau așezate cu fața către o placă mare, pe care se putea scrie cu cărbune, sprijinită pe un șevalet.

Kelsier stătea în picioare, cu un cot sprijinit de soba din cărămidă și cu un pocal de vin în mână. Aplecându-se ușor, Vin văzu că stătea de vorbă cu Boare. Domolitorul sosise pe la miezul zilei și luase în stăpânire jumătate dintre ucenicii lui Ciomege ca să-i descarce lucrurile. Vin se uitase de la fereastra ei la tinerii care cărau bagajele — deghizate sub forma unor lăzi cu resturi de lemn — sus, în odaia lui. Boare nu se ostenise să-i ajute.

Ham era înăuntru, ca și Dockson, iar Ciomege se instalase pe un scaun tapisat, cu umplutură din belșug, la cea mai mare distanță posibilă de Boare. Băiatul care o călăuzise pe Vin era așezat lângă Ciomege, pe un taburet, și era evident că-și propusese să nu se uite în direcția ei. Pe ultimul scaun ocupat stătea Yeden, îmbrăcat — ca și mai înainte — în hainele de lucru obișnuite pentru un skaa. Nu se sprijinea de spătar, de parcă i-ar fi dezaprobat moliciunea catifelată. Avea fața murdară de funingine, așa cum se aștepta Vin să fie a unui muncitor skaa.

Două scaune erau libere. Kelsier o văzu stând în prag și îi adresă unul dintre zâmbetele lui îmbietoare.

— Ei, iat-o. Intră.

Vin studie încăperea. Avea o fereastră, deși cu obloanele trase, fiindcă urma să se întunece în curând. Singurele scaune erau cele din semicercul lui Kelsier. Se apropie, resemnată, și se așeză pe cel liber de lângă Dockson. Era prea mare pentru cineva de statura ei, așa că se cocoță cu picioarele îndoite sub ea.

— Ăștia suntem toți, spuse Kelsier.

— Pentru cine e ultimul scaun? întrebă Ham.

Kelsier zâmbi, le făcu tuturor cu ochiul și lăsă întrebarea fără răspuns.

— Bun, să stăm de vorbă. Avem în față o sarcină grea și e cu atât mai bine cu cât începem mai repede să conturăm un plan.

— Credeam că ai unul, spuse Yeden, neliniștit.

— Am un schelet al planului, spuse Kelsier. Știu ce trebuie să se petreacă și am câteva idei în privința modului în care-o să acționăm. Dar nu aduni un grup ca al nostru și le spui oamenilor, pur și simplu, ce-au de făcut. Trebuie să punem totul la punct împreună, începând cu o listă a problemelor pe care trebuie să le rezolvăm dacă vrem să meargă planul.

— Păi, zise Ham, lăsați-mă să mă lămuresc mai întâi cu scheletul. Planul e să-i adunăm lui Yeden o oaste, să provocăm haos în Luthadel, să luăm în stăpânire palatul, să furăm atiul Lordului Legiuitor și să facem toată cârmuirea să cadă?

— În esență, încuviință Kelsier.

— Atunci, continuă Ham, principala noastră problemă e garnizoana. Dacă vrem haos în Luthadel, nu putem lăsa aici douăzeci de mii de oșteni care să mențină pacea. Ca să nu mai spun că oamenii lui Yeden nu vor cuceri niciodată cetatea atâta vreme cât pe ziduri opun rezistență oameni înarmați.

Kelsier dădu din cap. Luă o bucată de cărbune și scrise pe tablă *Garnizoana din Luthadel*.

— Altceva?

— O să fie necesar să descoperim un mod în care să stârnim haosul, spuse Boare, gesticulând cu un pocal cu vin. Instinctele tale nu te înșală, dragul meu. Ăsta e orașul în care-și are Cultul cartierul general și din care își conduc Marile Case imperiile negustorești. Avem nevoie să cadă Luthadelul dacă vrem ca Lordul Legiuitor să nu mai poată conduce.

— Dacă vorbim de nobilime, adăugă Dockson, atunci mai e și altceva. Marile Case au forțe de pază în cetate, ca să nu mai vorbim de Allomanții lor. Dacă vrem să-i predăm orașul lui Yeden, trebuie să ne ocupăm de nobilii ăștia.

Kelsier dădu din cap și scrise pe tablă, alături de *Garnizoana din Luthadel*, *Haos* și *Marile Case*.

— Cultul, zise Ciomege, lăsându-se pe spătarul scaunului atât de tare încât Vin aproape nu mai reușea să-i vadă fața morocănoasă. În privința conducerii n-o să se schimbe nimic atâta vreme cât Inchizitorii de Oțel au un cuvânt de spus.

Kelsier adăugă pe tablă și *Cultul*.

— Altceva?

— Atiul, spuse Ham. Ai putea foarte bine să-l scrii și pe el acolo — va trebui să luăm palatul în stăpânire repede, imediat ce începe debandada, ca să fim siguri că nu profită altcineva de ocazie ca s-ajungă la tezaur.

Kelsier dădu încă o dată din cap, scriind pe tablă *Atiu — Paza Tezaurului*.

— Va trebui să găsim o metodă de strângere a oștii lui Yeden, adăugă Boare. O să fie necesar s-o facem fără zarvă, dar repede, și să instruim oamenii într-un loc unde nu pot fi găsiți de Lordul Legiuitor.

— Va trebui și să fim siguri că răzvrătirea skaa e pregătită să preia controlul asupra orașului Luthadel, adăugă Dockson. Pătrunderea în palat și ocuparea lui va fi o poveste spectaculoasă, dar ar fi frumos dacă, după ce se va-ncheia totul, Yeden și oamenii lui ar fi cu adevărat în stare să conducă.

Cuvintele *Oaste* și *Răzvrătirea Skaa* apărură pe tablă.

— Iar eu, spuse apoi Kelsier, o să-l adaug pe Lordul Legiuitor. Dacă toate celelalte cad, vreau măcar să facem un plan pentru a-l scoate din oraș. Scrise pe listă și *Lordul Legiuitor*, apoi se întoarse din nou către grup. Am uitat ceva?

— Păi, zise sec Yeden, dacă tot înșiri toate problemele pe care trebuie să le depășim, ar trebui să notezi și că suntem nebuni de legat — deși nu cred că asta se poate anula.

Toată lumea chicoti, iar Kelsier scrise pe tablă *Atitudinea Supărătoare a lui Yeden*. Pe urmă se retrase cu un pas și studie lista.

— Dacă împărțim astfel ceea ce-avem de făcut, nu sună chiar atât de rău, nu?

Vin se încruntă, străduindu-se să-și dea seama dacă nu cumva Kelsier încerca să glumească. Lista nu era doar descurajatoare — era alarmantă. Douăzeci de mii de soldați imperiali? Forțele unite și puterea înaltei nobilimi? Cultul? Se spunea că un Inchizitor de Oțel era mai puternic decât o mie de oșteni.

Însă mult mai deranjant era modul prozaic în care priveau lucrurile. Cum putea până și să le treacă prin gând să i se împotrivească Lordului Legiuitor? El era… ei bine, era *Stăpânul*. Conducea întreaga lume. Era creatorul, apărătorul și judecătorul omenirii. El îi salvase de Adâncime, apoi adusese cenușa și ceața, ca pedepse pentru necredința poporului. Vin nu era credincioasă în mod deosebit — hoții inteligenți știau să se ferească de Cultul de Oțel —, dar cel puțin cunoștea legendele.

Cu toate acestea, banda își privea lista de „probleme” cu hotărâre. Afișau o veselie sumbră — ca și cum ar fi înțeles că aveau mai multe șanse să facă soarele să răsară în toiul nopții decât să răstoarne Ultimul Imperiu. Însă intenționau totuși să-ncerce.

— Pe Lordul Legiuitor, șopti ea. Vorbiți *serios*. Chiar vreți s-o faceți.

— Nu-i folosi numele drept blestem, Vin, spuse Kelsier. Până și blasfemia îl onorează — când înjuri pomenindu-l, îl recunoști drept zeu.

Vin amuți și se lăsă pe spătarul scaunului ei, cuprinsă de o vagă indiferență.

— Oricum, spuse Kelsier, zâmbind ușor. Are cineva idee cum putem depăși toate problemele astea? Firește, lăsând deoparte părerea lui Yeden — știm cu toții că el e de nelecuit.

În încăpere se lăsă tăcerea și toată lumea păru să cadă pe gânduri.

— Idei? întrebă Kelsier. Puncte de vedere? Impresii?

Boare clătină din cap.

— Acum, când e totul scris aici, nu pot să nu mă-ntreb dacă puștoaica n-are cumva dreptate. E o sarcină descurajantă.

— Dar se *poate* înfăptui, sublinie Kelsier. Să vorbim, pentru început, despre căderea orașului. Ce putem face, destul de amenințător pentru ca nobilimea să se trezească în plin haos, și poate și pentru ca garda palatului să iasă din cetate, ajungând la discreția oștirii noastre? Ceva care să abată atenția Cultului, ba chiar și pe a Lordului Legiuitor, în timp ce ne conducem oamenii la asalt?

— Păi, zise Ham, în minte îmi vine o revoltă a întregii populații.

— N-o să meargă, spuse Yeden, sigur pe sine.

— De ce nu? întrebă Ham. Știi cum sunt tratați oamenii. Trăiesc în mahalale, lucrează în fabrici și fierării de dimineață până seara și jumătate din ei tot rabdă de foame.

Yeden clătină din cap.

— Nu înțelegeți? Răzvrătirea încearcă de *o mie de ani* să facă populația skaa din orașul ăsta să se revolte. Nu reușește niciodată. Au suferit o înfrângere prea puternică — nici nu mai vor să se opună, nici nu mai speră că o pot face. De aceea am venit la voi ca să fac rost de-o armată.

Încăperea căzu în nemișcare. Însă Vin dădu încet din cap. Ea văzuse asta — o *simțise*. Nimeni nu se lupta cu Lordul Legiuitor. Chiar și ducând viața unui hoț, undeva, pe marginea societății, știa. N-avea să fie nicio revoltă.

— Mă tem că are dreptate, recunoscu Kelsier. Skaa nu se vor răscula, nu în situația lor de acum. Dacă vrem să răsturnăm cârmuirea, trebuie s-o facem fără ajutorul mulțimii. Probabil c-o să putem recruta oșteni, dar nu e cazul să contăm pe întreaga populație.

— Putem provoca un soi de dezastru? sugeră Ham. Poate un incendiu?

Kelsier clătină din cap.

— Ar întrerupe negoțul pentru o vreme, dar mă-ndoiesc c-o să aibă efectul dorit. În plus, ar costa prea multe vieți de skaa. Mahalalele ar arde, dar nu și fortărețele nobililor.

Boare oftă.

— Atunci ce-ar trebui să facem?

Kelsier zâmbi, cu ochii scânteindu-i.

— Dacă am întoarce Marile Case una împotriva alteia?

Boare păstră o clipă tăcerea.

— Un război al caselor…, spuse apoi, sorbind din vin cu un aer meditativ. A trecut

ceva timp de când orașul n-a mai avut parte de așa ceva.

— Ceea ce înseamnă că încordarea a avut o grămadă de timp ca să dea în clocot, comentă Kelsier. Marea nobilime devine incredibil de puternică — Lordul Legiuitor abia mai izbutește s-o țină sub control, și asta ne oferă șansa să-i spulberăm strânsoarea. Marile Case din Luthadel sunt cheia — ele controlează negoțul din imperiu, ca să nu mai spun că-i au în sclavie pe cei mai mulți skaa.

Arătă către tablă, plimbându-și degetul de pe rândul pe care scrisese *Haos* pe cel unde scrisese *Marile Case*.

— Dacă reușim să-ntoarcem casele din Luthadel una împotriva tuturor celorlalte, putem face să cadă cetatea. Născuții-din-Ceață vor începe să-i asasineze pe capii familiilor. Averile se vor nărui. N-o să dureze mult până ce vor ajunge să se bată fățiș, pe străzi. O parte din înțelegerea noastră spune c-o să-i oferim lui Yeden un prilej ca să cucerească orașul. Vă puteți gândi la unul mai bun?

Boare încuviință, zâmbind.

— Are stil — și-mi place ideea, nobilii stârniți să se ucidă între ei.

— Ție, Boare, îți place *întotdeauna* mai mult când fac alții treaba, dădu din cap Ham.

— Dragul meu prieten, ripostă Boare, întreg sensul vieții constă în a găsi metode prin care să-i pui pe alții la muncă în locul tău. Nu știi nimic despre bazele științei creării bunurilor?

Ham înălță dintr-o sprânceană.

— De fapt…

— A fost o întrebare retorică, îl întrerupse Boare, dându-și ochii peste cap.

— Astea sunt de soiul cel mai bun! ripostă Ham.

— Lasă filosofia pe mai târziu, Ham, îi ceru Kelsier. Rămâi la subiect. Ce zici de propunerea mea?

— Ar putea să meargă, răspunse cel întrebat, lăsându-se pe spătarul scaunului. Dar nu-l văd pe Lordul Legiuitor lăsând lucrurile s-ajungă atât de departe.

— E treaba noastră să nu-i lăsăm de-ales, sublinie Kelsier. Se știe că-și lasă nobilii să se ciorovăiască pentru nimicuri, probabil ca să nu le rămână timp să-și găsească un echilibru. Facem încordarea să crească, apoi silim cumva garnizoana să plece. Când casele vor începe să se lupte cu toată seriozitatea, Lordul Legiuitor n-o să le poată opri — decât trimițându-și eventual garda palatului pe străzi, și noi tocmai asta vrem să facă.

— Ar putea și să cheme o oaste de kolossi, remarcă Ham.

— Adevărat, răspunse Kelsier. Numai că ăștia se află destul de departe. E un punct slab de care trebuie să ne folosim. Kolossi sunt osteni minunați, dar trebuie ținuți la distanță de așezările civilizate. Însuși centrul Ultimului Imperiu e în primejdie, însă Lordul Legiuitor se încrede în puterea sa — și de ce nu? De-a lungul veacurilor, a făcut față unor pericole serioase. În majoritatea cetăților e nevoie de foarte puține forțe de ordine.

— Douăzeci de mii de oameni nu prea înseamnă „puțin”, observă Boare.

— Vorbesc despre întreaga țară, zise Kelsier, ridicând un deget. Lordul Legiuitor își ține cea mai mare parte a oștilor la marginea imperiului, unde pericolul izbucnirii unei revolte e cel mai puternic. De-aia o să-l lovim aici, chiar în Luthadel — și de-aia o să-nvingem.

— Presupunând c-o să ne descurcăm cu garnizoana, sublinie Dockson.

Kelsier dădu din cap și se întoarse să scrie, sub *Marile Case* și *Haos*, *Războiul Caselor*.

— Foarte bine. Atunci să vorbim despre garnizoană. Ce facem cu ea?

— Păi, spuse meditativ Ham, istoria ne învață că, pentru a face față unui număr mare de oșteni, cel mai bine e să ai tu însuți o forță alcătuită dintr-un număr mare de oșteni. O să-i strângem lui Yeden o oaste — de ce să n-o lăsăm s-atace garnizoana? Nu e ăsta principalul motiv pentru care e nevoie de o armată?

— N-o să meargă, Hammond, zise Boare.

Se uită la pocalul său gol, apoi îl ridică înspre băiatul așezat lângă Ciomege, care se grăbi să i-l umple fără întârziere.

— Dacă vrem să-nfrângem garnizoana, continuă el, avem nevoie de o forță *cel puțin* la fel de numeroasă. Dar o să vrem, probabil, una mult mai mare, fiindcă oamenii noștri vor fi recruți abia instruiți. O să-i putem aduna lui Yeden o oaste — poate chiar una destul de

mare ca să-și mențină o vreme stăpânirea asupra cetății. Dar una destul de numeroasă ca să-nfrunte garnizoana aflată în interiorul fortificațiilor? Dacă ăsta e planul nostru, ne putem lăsa păgubași de pe-acum.

Toată lumea amuți. Vin se foi în scaun, uitându-se pe rând la toți bărbații. Cuvintele lui Boare avuseseră un efect profund. Ham deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, recăzând pe gânduri.

— Bine, spuse într-un târziu Kelsier. O să revenim la problema garnizoanei peste câteva clipe. Să ne gândim la propria noastră oaste. Cum putem strânge una mulțumitor de mare, ascunzând-o de Lordul Legiuitor?

— Iată din nou o treabă grea, răspunse Boare. Lordul Legiuitor se simte în siguranță în Stăpânirea Centrală dintr-un motiv cât se poate de întemeiat. Drumurile și canalele sunt patrulate fără întrerupere și se-ntâmplă foarte rar să călătorești o zi întreagă fără s-ajungi într-un sat sau pe o plantație. Într-un astfel de loc e greu să strângi o armată fără s-atragi atenția.

— Răzvrătirea stăpânește peșterile alea din nord, spuse Dockson. Am putea ascunde niște oameni acolo.

Yeden se albi la față.

— *Știți* de peșterile Arguois?

Kelsier își rostogoli ochii.

— Până și Lordul Legiuitor știe de ele, Yeden. Însă deocamdată răzvrătiții pur și simplu nu sunt destul de periculoși ca să-l deranjeze.

— Câți oameni aveți, Yeden? întrebă Ham. În Luthadel și în împrejurimi, plus cei din peșteri? De la ce pornim?

Yeden ridică din umeri.

— Poate vreo trei sute — cu tot cu femeile și cu copiii.

— Și câți crezi că s-ar putea ascunde în peșteri? întrebă din nou Ham.

Yeden ridică iarăși din umeri.

— Peșterile pot adăposti cu siguranță un grup mai mare, spuse Kelsier. Probabil zece mii. Am fost acolo — răzvrătirea ascunde oameni înăuntru de mulți ani, și Lordul Legiuitor nu s-a ostenit niciodată să-i nimicească.

— Îmi imaginez de ce, zise Ham. Lupta în peșteri e o treabă urâtă, mai ales pentru atacatori. Lordului Legiuitor îi place să-și reducă pierderile la minimum — e înfumurat, mai presus de orice. Oricum, zece mii. E un număr mulțumitor. Ar putea păstra palatul în stăpânire cu ușurință — ba chiar și orașul, dacă ar avea controlul zidurilor.

Dockson se întoarse spre Yeden.

— La câți oameni te-ai gândit când ai cerut o armată?

— Zece mii pare satisfăcător, așa cred, răspunse Yeden. De fapt, înseamnă ceva mai mult decât aveam în gând.

Boare își înclină ușor pocalul, învârtind vinul din el.

— Nu-mi place să mă pun încă o dată de-a curmezișul — asta-i de obicei treaba lui Hammond —, dar trebuie să revin la problema

de dinainte. Zece mii de oameni. Ăștia nici măcar nu vor *înspăimânta* garnizoana. Vorbim despre douăzeci de mii de oșteni bine înarmați și bine instruiți.

— Are dreptate, Kell, se amestecă Dockson.

Găsise undeva un carnețel și începuse să noteze ce se discuta.

Kelsier se încruntă.

Ham își exprimă acordul mai întâi printr-un gest.

— Indiferent cum ai privi lucrurile, Kell, garnizoana asta o să fie un obstacol greu de spulberat. Poate-ar trebui să ne concentrăm asupra nobilimii. Poate putem stârni un asemenea haos, încât nici măcar garnizoana să nu-i poată veni de hac.

Kelsier clătină din cap.

— Mă-ndoiesc. Prima îndatorire a garnizoanei e păstrarea ordinii în oraș. Dacă nu-i putem face față, n-o s-o scoatem niciodată la capăt. Se întrerupse, apoi se uită la Vin. Tu ce părere ai? Ai vreo propunere?

Vin înlemni. Camon nu-i ceruse niciodată părerea. Ce voia Kelsier de la ea? Se trase ușor înapoi pe scaun când văzu că toți ceilalți se întorseseră și o priveau.

— Păi…, spuse, lungind cuvântul.

— Oh, n-o intimida pe biata fată, Kelsier, spuse Boare, cu o fluturare a mâinii.

Ea dădu din cap, dar Kelsier nu-și îndreptă ochii spre altcineva.

— Nu, serios. Spune-mi la ce te gândești, Vin. Ești amenințată de un dușman mult mai puternic. Ce faci?

— Păi, răspunse ea, fără grabă. Nu te bați cu el, asta e sigur. Chiar dacă izbutești cumva să-l înfrângi, o să fii atât de rănit și de istovit, încât n-o să te mai poți lupta cu un altul.

— Are sens, încuviință Dockson. Însă e posibil să n-avem de-ales. Trebuie să scăpăm cumva de oastea asta.

— Și dac-ar pleca pur și simplu din oraș? întrebă ea. N-ar merge? Dacă trebuie să-nfrunt pe cineva puternic, încerc mai întâi să-i abat atenția, să-l fac să mă lase-n pace.

Ham chicoti.

— Baftă dacă vrei să faci garnizoana să plece din Luthadel. Lordul Legiuitor trimite din când în când grupuri în patrulare, dar singura dată când știu eu c-a plecat toată garnizoana a fost acum o jumătate de veac, la izbucnirea răscoalei skaa din Courteline.

Dockson clătină din cap.

— Ideea lui Vin e prea bună ca s-o respingem cu atâta ușurință, eu așa cred. Într-adevăr, nu ne putem lupta cu garnizoana — cel puțin nu când e apărată de fortificații. Așa că trebuie s-o facem cumva să plece din cetate.

— Da, zise Boare, dar ar fi nevoie de un moment de răscruce cu totul aparte ca să intre garnizoana în acțiune. Dacă amenințarea nu e destul de gravă, Lordul Legiuitor n-o s-o trimită pe toată. Iar dacă ar fi prea periculos, ar rămâne la adăpost și și-ar chema kolossii.

— O revoltă într-un oraș din apropiere? sugeră Ham.

— Asta ne lasă cu aceeași problemă ca mai înainte, răspunse Kelsier, clătinând din cap. Dacă nu putem face populația skaa de aici să se revolte, n-o să-i convingem niciodată nici pe cei din afara orașului.

— Ce-ați zice de un soi de atac simulat? întrebă Ham. Să presupunem că vom reuși s-adunăm un număr considerabil de oșteni. Dacă s-ar preface că atacă un loc din apropiere, poate că Lordul Legiuitor ar trimite garnizoana să-i ajute pe apărători.

— Mă îndoiesc că ar trimite-o să apere un alt oraș, spuse Boare. În niciun caz dacă el ar rămâne aici, fără apărare.

Toată lumea amuți, căzând din nou pe gânduri. Vin se uită în jur, apoi simți privirea lui Kelsier.

— Ce e? o întrebă el.

Ea se foi puțin, cu ochii în jos.

— Cât de departe de aici sunt Puțurile din Hathsin? întrebă, în cele din urmă.

Toată lumea păstră tăcerea.

Într-un târziu, Boare începu să râdă.

— Oh, *ideea* e diabolică. Nobilii nu știu că din Puțuri se scoate atiu, așa că Lordul Legiuitor nu poate face prea multă vâlvă — nu fără să dezvăluie că-n Puțurile alea e ceva cu totul aparte. Adică n-o să-și trimită kolossii.

— Oricum n-ar sosi la timp, spuse Ham. Puțurile sunt la o distanță de numai două zile. Dacă ar fi atacate, lordul ar trebui să se miște

repede. Garnizoana ar fi singura forță aflată destul de aproape ca să intervină.

Kelsier zâmbi, cu ochii strălucitori.

— Și nici n-ar fi nevoie de cine știe ce oaste ca s-amenințe Puțurile. O mie de oameni ar fi de-ajuns. Îi trimitem s-atace și, după plecarea garnizoanei, ne aducem a doua oaste, mai mare, și punem mâna pe Luthadel. Când o să-și dea garnizoana seama că totul a fost o păcăleală, o să fie prea târziu să se-ntoarcă la timp ca să ne-mpiedice să luăm în stăpânire zidurile cetății.

— Dar o să le putem păstra? întrebă neliniștit Yeden.

Ham dădu din cap cu înflăcărare.

— Cu zece mii de skaa, pot să apăr orașul ăsta de atacul garnizoanei. Lordul Legiuitor o să fie nevoit să-și trimită kolossii.

— Dar, la sosirea lor, o s-avem deja atiul, spuse Kelsier. Și Marile Case nu ne vor putea opri — vor fi prea slăbite, prea șubrezite după luptele dintre ele.

Dockson nota în carnețelul lui cu înverșunare.

— Atunci va trebui să folosim peșterile lui Yeden. Sunt la o distanță suficient de mică de ambele noastre ținte și se află mai aproape de Luthadel decât Puțurile. Dacă oastea noastră pleacă de-acolo, o s-ajungă în oraș mai repede decât se-ntoarce garnizoana de la Puțuri.

Kelsier dădu din cap.

Dockson continuă să scrie.

— Va trebui să-ncep s-adun provizii în peșteri, și poate să fac un drum, să văd ce condiții sunt acolo.

— Și cum o să ducem oștenii în locul ăla? întrebă Yeden. E la o săptămână distanță de oraș — și niciunui skaa nu i se îngăduie să călătorească de capul lui.

— În privința asta, am deja pe cineva care să ne-ajute, răspunse Kelsier, scriind pe tablă, sub *Garnizoana din Luthadel, Atacul Puțurilor lui Hathsin*. Am un prieten care ne poate oferi o acoperire ca să navigăm pe canal, către nord.

— Presupunând, spuse Yeden, că vă puteți respecta prima și cea mai importantă făgăduială, eu v-am plătit ca să-mi strângeți o oaste. Zece mii de oameni e un număr mare, dar trebuie totuși să-mi explicați, într-un mod mulțumitor, cum o să-i adunați. V-am povestit deja de ce soi de obstacole ne-am lovit când am încercat să recrutăm oameni din Luthadel.

— N-o s-avem nevoie de ajutorul întregii populații, zise Kelsier. E vorba doar de o mică parte — în Luthadel și în împrejurimi sunt aproape un milion de muncitori. De fapt, partea asta din plan ar trebui să fie cea mai ușoară, fiindcă se-ntâmplă să ne aflăm în prezența unuia dintre cei mai buni Domolitori din lume. Boare, contez pe tine și pe Allomanții tăi ca să siliți un grup de recruți bine selectați să ni se alăture.

Boare sorbi din vin.

— Kelsier, dragul meu. Aș vrea să nu mai întrebuințezi cuvinte cum ar fi „silit” când

vorbești despre talentele mele. Eu nu fac altceva decât să-ncurajez oamenii.

— Ei, și poți încuraja o oaste-ntreagă să vină alături de noi? întrebă Dockson.

— Cât timp am? întrebă Boare.

— Un an, răspunse Kelsier. Planificăm totul astfel încât să izbucnească în toamna următoare. Presupunând că Lordul Legiuitor o să-și adune forțele ca să-l atace pe Yeden după ce vom lua în stăpânire orașul, l-am putea la fel de bine sili s-o facă în iarnă.

— Zece mii de oameni, spuse Boare cu un zâmbet, adunați dintr-o populație îndărătnică în mai puțin de un an. Ar fi cu siguranță o provocare.

Kelsier chicoti.

— Venind de la tine, răspunsul ăsta înseamnă *da*. Începe din Luthadel, apoi treci la orașele din jur. Avem nevoie de oameni aflați destul de aproape ca să se poată aduna în peșteri.

Boare dădu din cap.

— O s-avem nevoie și de arme și de provizii, zise Ham. Și oamenii vor trebui instruiți.

— Am deja un plan ca să facem rost de arme, zise Kelsier. Tu poți găsi niște oameni care să se ocupe de instrucție?

Ham căzu pe gânduri.

— Probabil. Probabil. Știu niște soldați skaa care-au luptat în Campaniile Lordului Legiuitor de Înăbușire a Răscoalelor.

Yeden păli.

— Trădători!

Ham ridică din umeri.

— Cei mai mulți nu se mândresc cu ceea ce-au făcut. Însă le place și să mănânce. Trăim într-o lume dură, Yeden.

— Oamenii mei nu vor lucra niciodată cu asemenea indivizi, zise Yeden.

— Vor fi nevoiți s-o facă, spuse Kelsier, cu asprime. O mare parte dintre revoltele skaa eșuează fiindcă oamenii nu sunt bine instruiți. O să-ți dăm oșteni bine înarmați și bine hrăniți — și să fiu blestemat dac-o să-i las să fie măcelăriți fiindcă n-au învățat niciodată de care capăt să țină sabia.

Kelsier se întrerupse și se uită la Ham.

— Oricum, îți sugerez cu tărie să cauți oameni care urăsc cu înverșunare Ultimul Imperiu pentru ceea ce i-a silit să facă. N-am încredere în cei a căror loialitate se termină odată cu lacrele din buzunare.

Ham dădu din cap, iar Yeden nu mai protestă. Kelsier le întoarse spatele și scrise pe tablă, sub cuvântul *Oaste*, *Ham: instrucție* și *Boare: recrutare*.

— Mă interesează cum ai plănuit să faci rost de arme, spuse Boare. Care e, cu exactitate, modalitatea prin care ai de gând să înarmezi zece mii de oameni fără să trezești bănuielile Lordului Legiuitor? Urmărește cu *foarte* mare atenție mișcările armamentului.

— Am putea să ni le fabricăm singuri, zise Ciomege. Am destul lemn în plus, și probabil că am putea face în fiecare zi câte un baston de război sau chiar două. Probabil c-am putea să-ți facem și niște săgeți.

— Îți apreciez oferta, Ciomege, zise Kelsier. Și cred că e o idee bună. Însă n-o s-avem nevoie doar de bastoane de război. Ne vor trebui și săbii, scuturi și armuri — și încă destul de repede, ca să putem începe instrucția.

— Și-atunci ce-ai de gând? întrebă Boare.

— Marile Case pot face rost de arme, răspunse Kelsier. N-au probleme când își înarmează suita.

— Vrei să furăm de la ei?

Kelsier clătină din cap.

— Nu, o să facem și noi o dată lucrurile oarecum pe cale legală — o să ne cumpărăm armele. Sau, mai degrabă, o să punem un nobil binevoitor să ni le cumpere.

Ciomege râse fără fereală.

— Un nobil care să dea dovadă de bunăvoință față de skaa? N-o să se-ntâmple niciodată.

— Ei bine, s-a-ntâmplat cel puțin o dată, cu scurt timp în urmă, spuse Kelsier, cu veselie. Fiindcă am găsit deja pe cineva care-o să ne-ajute.

În odaie se lăsă liniștea, întreruptă doar de trosnetul focului din sobă. Vin se foi ușor în scaun, uitându-se la ceilalți. Păreau șocați.

— Pe cine? întrebă Ham.

— Se numește Renoux, lordul Renoux, răspunse Kelsier. A sosit în locurile astea acum câteva zile. Stă în Fellise — nu e destul de influent ca să se stabilească în Luthadel. În plus, cred că e prudent să-și vadă de treburi ceva mai departe de Lordul Legiuitor.

Vin își lăsă capul pe-o parte. Fellise era un oraș mic, un fel de suburbie, la o oră de mers de Luthadel; ea și Reen lucraseră acolo înainte de a se muta în capitală. Cum îl recrutase Kelsier pe acel Lord Renoux? Îl mituise sau era vorba de vreun soi de înșelătorie?

— Îl știu pe Renoux, spuse Boare, tărăgănând cuvintele. E un lord din ținuturile apusene; are foarte multă putere în Stăpânirea Îndepărtată.

Kelsier încuviință cu o mișcare a capului.

— Lordul Renoux s-a hotărât de curând să-și urce familia pe treapta de sus, aducând-o în rândurile înaltei nobilimi. Oficial, spune că a venit în sud ca să-și extindă negoțul. Speră că ducând în nord armele de bună calitate din sud o să câștige destui bani — și-o să-și facă destule relații — ca să-și poată construi o fortăreață în Luthadel la sfârșitul deceniului.

În odaie era liniște.

— Însă, spuse Ham fără grabă, armele alea vor ajunge în schimb la noi.

Kelsier încuviință.

— Va trebui totuși să falsificăm registrele cu mărfurile trimise, pentru orice eventualitate.

— Asta... e o fațadă cutezătoare, Kell, spuse Ham. Familia unui lord lucrând în folosul nostru.

— Dar, se amestecă Boare, părând derutat. Kelsier, tu îi *urăști* pe nobili.

— Ăsta e altfel, zise Kelsier, cu un zâmbet viclean.

Toată ceata îl privi cu ochi cercetători. Nu le plăcea să lucreze cu un nobil. Vin își dădea seama cu mare ușurință. Iar faptul că Renoux era atât de puternic n-avea probabil darul să-mbunătățească lucrurile.

Boare izbucni deodată în râs. Se lăsă pe spătarul scaunului, dându-și peste cap restul de vin.

— Nebun binecuvântat! L-ai omorât, nu-i așa? Pe Renoux — l-ai ucis și l-ai înlocuit cu un impostor.

Zâmbetul lui Kelsier se lăți.

Yeden înjură, iar Ham se mulțumi să zâmbească.

— Ah. Ei, asta are sens. Sau, cel puțin, are dacă ești Kelsier Nesăbuitul.

— Renoux o să se stabilească definitiv în Fellise, spuse Kelsier. O să fie acoperirea noastră când o s-avem nevoie de ceva oficial. De exemplu, o să-l folosesc ca să cumpărăm armament și provizii.

Boare dădu din cap, meditativ.

— Bine lucrat.

— Bine lucrat? întrebă Yeden. Ai ucis un nobil! Unul foarte important.

— Tu plănuiești să răstorni tot imperiul, Yeden, spuse Kelsier, dând din cap. N-o să fie singura pierdere pricinuită nobililor pentru îndeplinirea acestei neînsemnate năzuințe.

— Da, dar să pui pe cineva în locul lui? făcu Yeden. Mie mi se pare prea riscant.

— Dragul meu, se amestecă Boare, sorbind din vin, ne-ai angajat pe noi fiindcă ai vrut rezultate extraordinare. În munca noastră,

rezultatele extraordinare cer, de obicei, riscuri extraordinare.

— Le micșorăm cât de mult se poate, Yeden, zise Kelsier. Actorul meu e *foarte* bun. Oricum, ăsta e genul de lucruri pe care le vom face ca să ne-ndeplinim însărcinarea.

— Și dacă vă poruncesc să le puneți capăt câtorva dintre ele? întrebă Yeden.

— Poți renunța la însărcinarea asta oricând, zise Dockson, ridicându-și privirea din carnețelul său. Dar, atâta timp cât se desfășoară, Kelsier are ultimul cuvânt în privința planurilor, a țintelor și a căilor pe care ajungem la ținte. Așa lucrăm noi; ai știut-o când ne-au angajat.

Yeden clătină din cap cu tristețe.

— Ei? întrebă Kelsier. Continuăm sau nu? Tu hotărăști, Yeden.

— Simte-te liber să ne ceri să-ncetăm, prietene, spuse Boare, cu o voce plină de speranțe. Nu te teme că ne superi. Eu unul primesc cu dragă inimă bani fără muncă.

Vin îl văzu pe Yeden pălind ușor. După părerea ei, era norocos; Kelsier ar fi putut pur și simplu să-i ia banii și să-l înjunghie în inimă. Însă devenea din ce în ce mai convinsă că în ceata lui, lucrurile nu mergeau așa.

— E o nebunie, zise Yeden.

— Ce, să-ncerci să-l răstorni pe Lordul Legiuitor?

— Bine, oftă Yeden. Continuăm.

— Perfect, spuse Kelsier, scriind pe tablă: *Kelsier: armament și oaste*. Fațada Renoux ne oferă și o *intrare* în înalta societate din

Luthadel. Un avantaj de foarte mare importanță — dacă vrem să stârnim un război, o să fie necesar să urmărim cu atenție tacticile Marilor Case.

— Războiul ăsta s-ar putea să nu fie atât de ușor de stârnit cum crezi tu, Kelsier, îl preveni Boare. Înalta Nobilime e un grup de oameni prudenți, care-și țin inferiorii la distanță.

Kelsier zâmbi.

— Atunci e bine că te afli aici să ne ajuți, Boare. Ești foarte abil când vrei să convingi lumea să-ți facă pe plac — noi doi o să conturăm un plan, o să stabilim cum îi întărâtăm pe nobili unii împotriva altora. Războaiele puternice între case par să se dezlănțuie cam din două în două sute de ani. Priceperea celor din zilele noastre n-o să reușească decât să-i facă mai periculoși unii pentru alții, așa că n-o să fie chiar *atât* de greu să-i învrăjbim. De fapt, eu am început deja...

Boare înălță dintr-o sprânceană, apoi se uită la Ham. Brutalul bodogăni puțin, apoi scoase o monedă de aur de zece lacre și o făcu să zboare prin încăpere către un Boare încântat la culme de sine.

— Ce-a fost asta? întrebă Dockson.

— Ne-am întrebat dacă în tulburările de azi-noapte e sau nu amestecat Kelsier și am pariat, spuse Boare.

— Tulburări? se miră Yeden. Ce tulburări?

— Cineva a atacat Casa Venture, îl lămuri Ham. Se zvonește că ar fi fost trei Născuți-din-

Ceață, cu puteri depline, trimiși să-l asasineze chiar pe Straff Venture.

— Trei? pufni Kelsier. Straff are cu siguranță o părere foarte bună despre sine însuși. Nu m-am apropiat câtuși de puțin de Înălțimea Sa. M-am dus acolo după atiu — și ca să m-asigur c-am fost văzut.

— Venture nu e sigur pe cine-ar trebui să dea vina, dar, fiindc-au apărut Născuți-din-Ceață, toată lumea și-a închipuit c-a fost una dintre Casele Mari.

— Tocmai asta era ideea, spuse Kelsier, încântat. Înalta nobilime ia foarte în serios atacurile Născuților-din-Ceață — au o tainică înțelegere, care spune că nu se vor folosi de ei ca să se omoare unii pe alții. Încă vreo câteva lovituri ca asta și-o să-i fac să-și arate colții unii altora, ca niște animale înspăimântate.

Se întoarse și adăugă pe tablă, sub cuvintele *Marile Case, Boare: planuri* și *Kelsier: balamuc general*.

— Oricum, continuă apoi, va trebui să stăm cu ochii pe politica locală și s-aflăm ce Case fac alianțe. Ceea ce-nseamnă să trimitem un spion la niște ceremonii de-ale lor.

— Chiar e necesar? întrebă neliniștit Yeden.

Ham dădu din cap.

— Se face *ori de câte ori* dai o lovitură în Luthadel. Dacă există informațiile necesare, se vor strecura printre buzele potentaților de la curte. E întotdeauna bine să ai o pereche de urechi ciulite care să se-nvârtă prin cercurile lor.

— Păi, ar trebui să fie simplu, zise Boare. Îl luăm pe impostorul tău și-l trimitem la petreceri.

Kelsier clătină din cap.

— Din nefericire, lordul Renoux nu poate veni personal în Luthadel.

Yeden se încruntă.

— De ce nu? Nu face față unei cercetări mai atente?

— Oh, seamănă foarte bine cu lordul Renoux, zise Kelsier. De fapt, îi seamănă *leit*. Numai că nu-l putem lăsa în apropierea unui Inchizitor...

— Ah, făcu Boare, schimbând o privire cu Ham. E unul din *ăia*... Bine, atunci.

— Ce? întrebă Yeden. Ce-nseamnă asta?

— Nu vrei să știi, spuse Boare.

— Nu vreau?

Boare clătină din cap.

— Știi cum te-ai neliniștit când a spus Kelsier că l-a-nlocuit pe lordul Renoux cu un impostor? Ei bine, e ceva de zece ori mai rău. Crede-mă — cu cât știi mai puțin, cu atât o să te simți mai bine.

Yeden se uită la Kelsier, care zâmbea cu gura până la urechi. Yeden păli și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Probabil c-ai dreptate.

Vin se încruntă, uitându-se la toți ceilalți din încăpere. Se părea că știau despre ce vorbea Kelsier. Trebuia să cerceteze cândva cum stăteau lucrurile cu acel lord Renoux.

— Oricum, adăugă Kelsier, vreau să trimit pe cineva la ceremoniile lor. Dox, tu o să joci

rolul nepotului și moștenitorului lui Renoux, un vlăstar al familiei care i-a câștigat de curând favorurile.

— O clipă, Kell, spuse Dockson. Nu mi-ai pomenit nimic despre asta.

Kelsier ridică din umeri.

— O s-avem nevoie de un informator printre nobili. Am presupus că ție ți se potrivește rolul.

— Nu pot fi eu. Am fost marcat în timpul poveștii cu Eiser, acum două luni.

Kelsier se încruntă.

— Ce? întrebă Yeden. Acum vreau să știu despre ce e vorba?

— Adică e căutat de Cult, îl lămuri Boare. S-a dat drept nobil și ei au aflat.

Dockson încuviință cu o înclinare a capului.

— O dată m-a văzut chiar și Lordul Legiuitor, și memoria lui e fără cusur. Chiar dacă reușesc să-l evit, cineva tot o să mă recunoască până la urmă.

— Atunci…., zise Yeden.

— Atunci, completă Kelsier, o s-avem nevoie de altcineva care să joace rolul moștenitorului lui Renoux.

— Nu te uita la mine, spuse Yeden.

— Nu s-a gândit nimeni la tine, crede-mă, ripostă Kelsier, cu voce plată. Și Ciomege iese din discuție — e un meșteșugar skaa mult prea cunoscut în oraș.

— Și eu ies, zise Boare. Nobilimea mă cunoaște deja sub mai multe nume false. Presupun că m-aș putea folosi de unul dintre

ele, dar n-aș putea să merg la cele mai importante baluri și petreceri — ar fi destul de jenant să-ntâlnesc pe cineva care m-a cunoscut sub alt nume.

Kelsier se încruntă, căzând pe gânduri.

— Aș putea s-o fac eu, zise Ham. Dar știi că nu sunt un actor bun.

— Dar nepotul meu? propuse Ciomege, arătând către tânărul de lângă el.

Kelsier îl cântări pe băiat.

— Cum te cheamă, fiule?

— Lestibournes.

Kelsier înălță dintr-o sprânceană.

— E prea lung, îți umple gura. N-ai o poreclă?

— Încă nu căpătând nici de una.

— Va trebui să ne ocupăm de asta. Întotdeauna vorbești în graiul de pe străzile din est?

Băiatul ridică din umeri, evident agitându-se fiindcă ajunsese în centrul atenției.

— Fiind acolo când fiind mic.

Kelsier aruncă o privire spre Dockson, care clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună, Kell.

— De acord. Kelsier se întoarse spre Vin și zâmbi. Cred că nu ne mai rămâi decât tu. Cât de bine te pricepi să imiți o femeie nobilă?

Ea păli ușor.

— Fratele meu mi-a dat câteva lecții. Însă n-am încercat niciodată cu adevărat să...

— O să te descurci de minune, spuse el, scriind, tot sub *Marile Case, Vin: pătrundere*. Ei, Yeden, cred c-ar trebui deja să-ncepi să te

gândești cum o să ții imperiul sub control după ce se termină totul.

Yeden dădu din cap. Lui Vin i se făcu oarecum milă de el, văzând în ce măsură părea copleșit de plan — de desăvârșita sa nesăbuință. Însă îi venea greu să-l compătimească, ținând cont de ceea ce tocmai spusese Kelsier despre rolul *ei* în tot ce se punea la cale.

Să trec drept femeie nobilă? se gândi. *Există cu siguranță altcineva care-ar putea face o treabă mai bună.*

Atenția lui Boare continua să se îndrepte asupra lui Yeden și a îngrijorării lui, care sărea în ochi.

— Lasă mutra asta solemnă, dragul meu. Ei, probabil că de fapt n-o să fii niciodată nevoit să conduci orașul. Avem toate șansele să fim prinși și executați, cu mult înainte de a se-ntâmpla asta.

Yeden răspunse cu un zâmbet stins.

— Și dacă n-o să fim? Ce-o să vă-mpiedice pe voi toți să mă-njunghiați și să-mi luați imperiul?

Boare își rostogoli ochii.

— Noi, dragul meu, suntem hoți, nu politicieni. O națiune reprezintă o marfă prea greu de mânuit ca să merite timpul nostru. Odată ce-o să ne luăm atiul, o să fim fericiți.

— Ca să nu mai spunem că vom fi și bogați, adăugă Ham.

— Cele două cuvinte sunt sinonime, Hammond, sublinie Boare.

— Pe lângă asta, i se adresă Kelsier lui Yeden, n-o să-ți dăm tot imperiul — din fericire, o să se dezmembreze imediat ce Luthadel o să-și piardă stabilitatea. O să ai orașul ăsta și, probabil, o bucată zdravănă din Stăpânirea Centrală — presupunând c-o să poți mitui oștile din regiune ca să te susțină.

— Și… Lordul Legiuitor? întrebă Yeden.

Kelsier zâmbi.

— Încă mai pun la cale cum să mă socotesc personal cu el — nu-mi mai rămâne decât să descopăr cum să fac al unsprezecelea metal să funcționeze.

— Și dacă nu izbutești?

— Păi, răspunse Kelsier, scriind pe tablă, sub *Răzvrătirea Skaa, Yeden: pregătire și cârmuire*, o să-l momim cumva afară din oraș. Poate-l putem face să plece la Puțuri, cu armata lui, ca să liniștească lucrurile acolo.

— Și apoi? întrebă Yeden.

— O să vedem cum ne descurcăm cu el, zise Kelsier. Nu ne-ai angajat ca să-l ucidem, Yeden — asta n-ar fi decât un câștig în plus, pe care am de gând să ți-l ofer dac-o să pot.

— Eu nu mi-aș face prea multe griji, Yeden, adăugă Ham. Fără oaste și fără bani, n-o să fie în stare de mare lucru. E un Allomant foarte puternic, dar nicidecum atotputernic.

Boare zâmbi.

— Deși, dacă stai să te gândești, falșii zei detronați și ostili sunt, probabil, vecini neplăcuți. Va trebui să descoperi ce e de făcut în privința lui.

Yeden nu părea încântat de o asemenea idee, dar nu continuă discuția.

Kelsier se întoarse spre ei.

— Atunci, asta e tot.

— Ăă…, spuse Ham, dar Cultul? N-ar trebui măcar să ne gândim cum să nu-i scăpăm din ochi pe Inchizitori?

Kelsier zâmbi iarăși.

— O să-l lăsăm pe fratele meu să se ocupe de ei.

— Vezi să nu, se auzi o nouă voce, din spatele încăperii.

Vin sări în picioare, se răsuci și-și îndreptă privirea spre ușa aflată în umbră. În prag stătea un bărbat. Înalt, cu umeri lați, de o rigiditate statuară. Avea haine modeste — o cămașă simplă și pantaloni la fel de simpli, cu o haină largă, purtată de obicei de skaa. Își ținea brațele încrucișate pe piept, într-un gest de nemulțumire, și avea o față pătrățoasă, cu trăsături dure, care părea oarecum familiară.

Vin se uită peste umăr la Kelsier. Asemănarea era izbitoare.

— Marsh? spuse Yeden, ridicându-se. Marsh, tu *ești*! El mi-a promis c-o să ni te alături, dar n-am… ei… bine-ai revenit!

Figura lui Marsh rămase impasibilă.

— Încă nu sunt sigur dac-am „revenit” sau nu, Yeden. Dacă nu vă supărați, cu toții, aș vrea să vorbesc cu frățiorul meu între patru ochi.

Kelsier nu păru intimidat de tonul aspru al nou-venitului. Dădu din cap către ceilalți.

— Pentru seara asta am terminat, prieteni.

Se ridicară cu toții încet și ieșiră ocolindu-l pe Marsh pe departe. Vin îi urmă, închizând ușa și coborând scările, ca să lase impresia că se-ntorcea în camera ei.

Peste nici trei minute era înapoi, în fața ușii, ascultând cu atenție discuția din încăpere.

Rashek e un bărbat înalt — firește, cei mai mulți dintre acești terrisieni sunt înalți. E tânăr, pentru cineva atât de respectat de toți ceilalți cărăuși. Are charismă și femeile de la curte l-ar considera probabil chipeș, într-un mod cumva necizelat.

Însă sunt uimit fiindcă e cu putință să-i acorde cineva atenție unui om care vorbește cu atâta ură. N-a văzut niciodată orașul Khlennium, însă îl blestemă. Pe mine nu mă cunoaște, dar îi văd deja în priviri furie și dușmănie.

CAPITOLUL 7

În trei ani, Marsh nu se schimbase prea mult la înfățișare. Era în continuare la fel de sever și de dominator cum îl știa Kelsier din copilărie. Își păstrase licărul dezamăgirii din ochi și vorbea pe același ton dezaprobator.

Cu toate astea, dacă Dockson era demn de crezare, din acea zi rămasă cu trei ani în urmă părerile lui Marsh se schimbaseră într-o foarte mare măsură. Lui Kelsier încă îi venea greu să creadă că fratele său renunțase la conducerea răzvrătirii skaa. Făcea întotdeauna totul cu pasiune.

După toate aparențele, pasiunea aceea se stinsese. Marsh se aproprie, privind tabla de scris cu un ochi critic. Avea hainele ușor pătate de cenușă neagră, dar, pentru un skaa, fața îi era relativ curată. Se opri o clipă, uitându-se la notațiile lui Kelsier. În cele din urmă, se întoarse și aruncă pe scaunul de lângă fratele său o hârtie mototolită.

— Ce-i asta? întrebă Kelsier, ridicând-o.

— Numele celor unsprezece bărbați pe care i-ai măcelărit azi-noapte, răspunse el. M-am gândit că vrei măcar să le știi.

Kelsier azvârli hârtia în flăcările care trosneau.

— Erau slugile Ultimului Imperiu.

— Erau *bărbați*, Kelsier, se răsti March. Aveau viețile lor, familiile lor. Unii erau skaa.

— Trădători.

— Oameni, spuse Marsh. Oameni care se străduiau să ia cea mai bună parte din ce le oferea viața.

— Păi și eu fac exact același lucru, ripostă Kelsier. Și, din fericire, *mie* viața mi-a dat talentul de a împinge oameni ca ei de pe acoperișurile clădirilor. Dacă vor să mi se împotrivească, ca nobilii, atunci trebuie să moară tot ca niște nobili.

Marsh se întunecă la față.

— Cum poți trata așa ceva cu atâta neseriozitate?

— Fiindcă râsul e singurul lucru care mi-a mai rămas, Marsh. Râsul și hotărârea.

Celălalt pufni ușor.

— Ar trebui să fii încântat, continuă Kelsier. După zecile de ani în care ți-am ascultat predicile, m-am hotărât în sfârșit să-mi folosesc talentele pentru ceva care merită. Acum sunt sigur că ai venit să ne-ajuți…

— N-am venit pentru asta, îl întrerupse Marsh.

— Atunci pentru ce?

— Ca să-ți pun o întrebare.

Marsh înaintă cu încă un pas, oprindu-se exact în fața lui Kelsier.

Erau cam de aceeași înălțime, dar severitatea care-l caracteriza îl făcuse întotdeauna pe Marsh să pară mai înalt, cu un aer amenințător.

— Cum îndrăznești? întrebă el, cu voce scăzută. Eu mi-am dedicat viața răsturnării Ultimului Imperiu. În timp ce tu și amicii tăi hoțomani petreceați, eu ascundeam fugari. În timp ce tu puneai la cale jafuri mărunte, eu plănuiam atacuri. În timp ce tu trăiai în lux, eu priveam oameni curajoși murind de foame.

Marsh întinse mâna, înfigându-și un deget în pieptul lui Kelsier.

— *Cum îndrăznești?* Cum îndrăznești să te folosești de răzvrătire pentru una dintre „loviturile” tale mărunte? Cum îndrăznești să folosești un asemenea vis drept mijloc de îmbogățire?

Kelsier îi împinse degetul.

— Nu e vorba despre așa ceva.

— Oh? se miră Marsh, bătând cu unghia în cuvântul atiu de pe tablă. De ce e nevoie de jocul ăsta, Kelsier? De ce-l târăști pe Yeden

după tine, pretinzând că e „patronul” tău? De ce te porți ca și cum ți-ar păsa de ceilalți skaa? Știm amândoi ce urmărești de fapt.

Kelsier își încleștă fălcile, cu o parte din cheful de râs spulberându-i-se. *Întotdeauna a izbutit să-mi facă asta.*

— Acum nu mă mai cunoști, Marsh, spuse, cu voce joasă. Aici nu e vorba de bani — cândva am avut mai mulți decât poate cheltui orice om. Lovitura asta are un cu totul alt țel.

Marsh rămase lângă el, cercetându-i ochii, ca și cum ar fi căutat adevărul în adâncul lor.

— Ai fost întotdeauna un mincinos talentat, spuse, într-un târziu.

Kelsier își dădu ochii peste cap.

— Bine, n-ai decât să crezi ce vrei. Dar nu-mi ține mie predici. Răsturnarea imperiului o fi fost cândva visul tău — dar acum ai devenit un skaa mărunt și cuminte, stai în prăvălia ta, gudurându-te pe lângă nobilii care te vizitează.

— Am acceptat realitatea, spuse Marsh. Tu n-ai fost niciodată bun la așa ceva. Chiar dacă ești serios în privința acestui plan, o să eșuezi. Tot ce-a făcut răzvrătirea — atacurile, tâlhăriile, omorurile — n-a dus la nimic. Cele mai puternice dintre strădaniile noastre n-au fost niciodată pentru Lordul Legiuitor nimic mai mult decât niște belele neînsemnate.

— Ah, ripostă Kelsier, dar să fiu o belea *mă* pricep foarte bine. De fapt, sunt mai mult decât o „belea neînsemnată” — oamenii îmi spun că pot fi absolut stânjenitor. Mi-aș putea pune și talentul ăsta în slujba binelui, nu?

Marsh oftă și își feri privirea.

— Aici nu e vorba de o „cauză”, Kelsier. E vorba de răzbunare. E vorba de tine, așa cum e mereu. Pot să cred că nu umbli după bani — pot să cred și că ai de gând să-i dai lui Yeden oastea aia pentru care s-ar părea că te plătește. Dar nu pot să cred că-ți pasă.

— Aici te înșeli, Marsh, spuse încet Kelsier. Aici te-ai înșelat întotdeauna în privința mea.

Marsh se încruntă.

— Poate. Oricum, în ce fel au început toate astea? Yeden a venit la tine sau tu te-ai dus la el?

— Are vreo importanță? întrebă Kelsier. Uite, Marsh. Am nevoie de cineva care să se strecoare-n sânul Cultului. Planul ăsta n-o să ducă nicăieri dacă nu găsim o cale de a sta cu ochii pe Inchizitori.

Marsh se întoarse.

— Chiar te-aștepți să te-ajut?

Kelsier dădu din cap.

— De-asta ai venit, indiferent ce-ai zice. Cândva mi-ai spus că, după părerea ta, aș putea face lucruri mari dacă m-aș devota unui țel care să merite. Ei, asta fac acum — iar tu o să m-ajuți.

— Nu mai e ușor, Kell, răspunse Marsh, clătinând din cap. Unii s-au schimbat între timp. Iar alții… nu mai sunt.

Kelsier lăsă să se aștearnă tăcerea. Până și focul din cămin începea să se stingă.

— Și eu îi simt lipsa.

— Sunt sigur că i-o simți — dar trebuie să fiu sincer cu tine, Kell. În ciuda a tot ce a făcut

ea… uneori îmi doresc să nu fi fost tu cel care-a scăpat viu din Puțuri.

— Eu îmi doresc asta în fiecare zi.

Marsh se întoarse și-și cântări fratele cu ochii lui reci, pătrunzători. Ochii de Căutător. Indiferent ce descoperi că reflecta sufletul lui Kelsier primise probabil în sfârșit acceptul sa.

— Plec, spuse. Dar, dintr-un anumit motiv, de data asta chiar pari sincer. O să mă-ntorc și-o s-ascult planul pe care l-ai născocit, oricât de nebunesc ar fi. Pe urmă… ei, o să mai vedem.

Kelsier zâmbi. Dincolo de toate, Marsh era un om bun — mai bun decât fusese el însuși vreodată. Când fratele său se întoarse către ușă, Kelsier întrezări zvâcnirea unei mișcări ascunse dincolo de prag. Arse imediat fier și liniile albastre translucide îi țâșniră din trup, unindu-l cu toate sursele de metal din apropiere. Firește că Marsh n-avea asupra lui niciuna — nici măcar monede. Drumul prin cartierele locuite de skaa ale orașului putea fi foarte periculos pentru cineva cu o înfățișare cât de cât prosperă.

Însă altcineva încă nu învățase să nu poarte metale asupra lui. Liniile albastre erau palide și subțiri — trecerea prin lemn nu le pria — dar se vedeau destul de bine ca să-i permită lui Kelsier să localizeze catarama centurii cuiva de pe coridor, care se îndepărta de ușă repede și fără zgomot.

Kelsier zâmbi în sinea lui. Fata era remarcabil de înzestrată. Însă timpul petrecut pe străzi îi lăsase și cicatrice remarcabile. Din

fericire, era posibil să-i încurajeze harurile în timp ce-o ajuta să-și vindece cicatricele.

— Mă-ntorc mâine, spuse Marsh, când ajunse la ușă.

— Numai să nu vii prea devreme, îi ceru Kelsier, făcându-i cu ochiul. În noaptea asta am niște treburi.

Vin așteptă în liniște în camera ei întunecată, ascultând pașii care tropăiau pe scări, către parter. Se ghemui lângă ușă, încercând să-și dea seama dacă ambele perechi de picioare își continuau coborârea. Pe culoar se așternu tăcerea, și ea scoase un abia auzit oftat de ușurare.

Bătaia în ușă răsună la numai câțiva centimetri de capul ei.

Luată prin surprindere, tresări atât de tare, încât fu cât pe ce să cadă pe podea. *E bun!* se gândi.

Se grăbi să-și ciufulească părul și se frecă la ochi, încercând să creeze impresia că dormea. Își descheie cămașa și nu deschise ușa decât după ce auzi o nouă ciocănitură.

Kelsier se sprijinea de toc, luminat din spate de singura lampă de pe coridor. Bărbatul înalt își înălță o sprânceană la vederea înfățișării ei dezordonate.

— Da? întrebă Vin, încercând să pară adormită.

— Ei, cum ți s-a părut Marsh?

— Nu știu, răspunse ea. N-am apucat să-l văd prea bine înainte să ne dea afară.

Kelsier zâmbi.

— N-ai de gând să recunoști că te-am prins, nu-i așa?

Vin aproape că-i întoarse zâmbetul. Lecțiile date de Reen îi veniră în ajutor. *Cel mai mult trebuie să te temi de omul care vrea să-ți câștige încrederea.* I se păru că auzea vocea fratelui șoptindu-i în minte. Devenise tot mai puternică de când îl cunoscuse pe Kelsier, ca și cum instinctele ei s-ar fi încordat la maximum.

El o studie o clipă, apoi se retrase din cadrul ușii.

— Vâră-ți cămașa aia în pantaloni și urmează-mă.

Ea se încruntă.

— Unde mergem?

— Să-ncepem instruirea ta.

— Acum? întrebă Vin, aruncând o privire către obloanele întunecate ale odăii sale.

— Bineînțeles, răspunse Kelsier. E o noapte ideală pentru o plimbare.

Ea își aranjă hainele și i se alătură pe coridor. Dacă el voia într-adevăr să-nceapă s-o învețe, atunci nici prin gând nu-i trecea să se plângă, oricare ar fi fost ora. Coborâră la parter. În atelier era întuneric, mobilele pe jumătate terminate stăteau în umbră. Însă bucătăria strălucea de lumină.

— O clipă, spuse Kelsier, luând-o într-acolo.

Vin se opri în întunecimea atelierului, lăsându-l să intre în bucătărie singur. Abia dacă vedea câte ceva înăuntru. Dockson, Boare și Ham stăteau, alături de Ciomege și de

ucenicii lui, în jurul unei mese largi. Vinul și berea erau prezente, deși în cantități mici, iar bărbații înfulecau zgomotos o gustare simplă, alcătuită din plăcinte pufoase cu orz și din legume.

Râsetele pătrundeau în atelier. Nu erau răgușite, ca acelea de la masa lui Camon. Sunetul era mai dulce — ceva care sugera o veselie sinceră, amuzamentul unor oameni cumsecade.

Vin nu era sigură ce anume o împiedica să intre în bucătărie. Șovăi — de parcă lumina și râsetele ar fi fost o barieră — și rămase în schimb în tăcerea și solemnitatea atelierului. Se uita totuși din întuneric, nefiind pe deplin în stare să-și alunge dorința de a li se alătura.

Kelsier se întoarse o clipă mai târziu, aducându-și ranița și un pachet înfășurat în pânză. Vin se uită curioasă la acesta din urmă, și el i-l întinse zâmbind.

— Un dar.

Degetele ei simțiră luciul și moliciunea pânzei și înțelese repede ce era. Lăsă materialul cenușiu să i se desfășoare între degete, dezvăluind o mantie de Născut-din-Ceață. Aidoma veșmântului purtat de Kelsier cu o noapte înainte, era croită din fâșii complet separate, ca niște panglici.

— Pari surprinsă, observă el.

— Credeam… credeam că va trebui s-o merit cumva.

— Ce e de meritat? întrebă Kelsier, punându-și-o pe a lui. Asta reprezintă ceea ce ești, Vin.

Ea se opri, apoi își aruncă mantia pe spate și o legă. Părea… altfel. Groasă și grea pe umeri, dar ușoară, lejeră, în jurul brațelor și al picioarelor, nestingherindu-i mișcările. Panglicile erau cusute una de alta în partea de sus, îngăduindu-i să-și strângă mantia mai tare în jur, dacă voia. Se simțea… învelită. Apărată.

— Cum ți se pare? o întrebă Kelsier.

— E bine, răspunse ea, simplu.

El dădu din cap și scoase mai multe flacoane. Îi întinse două.

— Bea unul. Păstrează-l pe celălalt pentru cazul că vei avea nevoie. O să-ți arăt mai târziu cum să faci amestecul pentru altele.

Ea încuviință fără vorbe, dădu un flacon peste cap și și-l îndesă pe celălalt la brâu.

— Am pus să ți se facă haine noi, zise Kelsier. Îți vei dori să te obișnuiești să porți lucruri care nu conțin niciun metal; centuri fără catarame, pantofi ușor de încălțat și de descălțat, pantaloni fără copci. Poate că, mai târziu, dac-o să prinzi curaj, o să-ți facem și niște haine femeiești.

Vin roși ușor.

Kelsier râse.

— Te necăjeam doar. Oricum, tocmai intri într-o lume nouă — s-ar putea să descoperi că, în anumite situații, e în avantajul tău să arăți într-o mai mare măsură ca o tânără doamnă și mai puțin ca un hoțoman dintr-o ceată.

Vin dădu din cap, luându-se după el când o porni către ușă. Kelsier o deschise, dezvăluind un zid de fuioare de ceață,

întunecate, unduitoare. Păși dincolo de prag, în ele. Vin respiră adânc și îl urmă.

Kelsier închise ușa în urma lor. Lui Vin i se păru că pe strada pavată cu bolovani totul era înăbușit și, totodată, ușor umezit de cețurile mișcătoare. Nu vedea prea departe în nicio direcție, iar capetele străzii păreau pierdute în neant, cărări către eternitate. Deasupra nu exista cer, doar curenți învârtejiți, cenușiu peste cenușiu.

— Bun, să-ncepem, spuse Kelsier.

Pe strada pustie, tăcută, vocea lui părea sonoră. În ton i se simțea încrederea în sine, ceva de care — înfruntând toate cețurile din jur — Vin ducea cu siguranță lipsă.

— Prima ta lecție, continuă el, mergând cu pași mari, cu Vin alături, nu e despre Allomanție, ci despre atitudine. Își plimbă mâna prin ceața din fața lor. Asta, Vin. Asta e *a noastră*. Noaptea, cețurile — ne aparțin. Skaa se feresc de ceață de parc-ar fi totuna cu moartea. Hoții și soldații ies noaptea, dar se tem totuși de ea. Nobilii simulează nepăsarea, dar ceața îi face să nu se simtă în largul lor.

Se întoarse și se uită la ea.

— Ceața e prietena ta, Vin. Te ascunde, te apără... și îți dă putere. Doctrina Cultului — foarte rar dezvăluită populației skaa — pretinde că Născuții-din-Ceață sunt urmașii singurului bărbat care i-a rămas credincios Lordului Legiuitor în zilele de dinaintea Înălțării Sale. Alte legende spun că e vorba de ceva mai presus de puterile lui, ceva care a

luat ființă în ziua când s-au adunat pentru prima oară cețurile deasupra pământului.

Vin dădu ușor din cap. I se părea straniu să-l audă pe Kelsier vorbindu-i atât de deschis. Clădirile pline cu skaa adormiți se conturau, neclare, pe ambele părți ale străzii. Însă obloanele întunecate și tăcerea din aer îi dădeau senzația că ea și Kelsier erau singuri. Singuri în cel mai populat, în cel mai aglomerat oraș de pe întreg teritoriul Ultimului Imperiu.

Kelsier își continuă mersul, cu elasticitatea pașilor în contrast cu întunericul sumbru.

— N-ar trebui să ne facem griji din pricina soldaților? întrebă Vin, cu voce scăzută.

Bandele de hoți erau nevoite să se ferească la vreme de noapte de oștenii din garnizoană, care patrulau pe străzi.

Kelsier clătină din cap.

— Chiar dacă ne-am purta cu atâta neglijență încât să fim observați, nicio patrulă imperială n-ar cuteza să tulbure un Născut-din-Ceață. Ne-ar zări mantiile și s-ar face că nu ne văd. Nu uita, aproape toți Născuții-din-Ceață fac parte din Marile Case — iar restul sunt din case de mai mică însemnătate din Luthadel. Însă toți sunt persoane importante.

Vin se încruntă.

— Așadar, străjile îi ignoră, pur și simplu, pe Născuții din-Ceață?

Kelsier ridică din umeri.

— Dai dovadă de proastă creștere dacă recunoști că silueta pe care-o vezi furișându-se pe acoperiș e de fapt un lord important și

foarte distins — sau chiar o înaltă doamnă. Născuții-din-Ceață sunt atât de rari, încât casele nu-și îngăduie să țină cont, în cazul lor, de prejudecățile legate de gen. Oricum, cei mai mulți Născuți-din-Ceață trăiesc două vieți — una de aristocrat de la curte și alta de Allomant care se furișează, spionând. Identitățile Născuților-din-Ceață sunt secrete păzite cu grijă de toate casele — zvonurile care spun cine e și cine nu e Născut-din-Ceață sunt întotdeauna în centrul bârfelor înaltei nobilimi.

Kelsier intră pe o altă stradă. Vin îl urmă, încă pradă unei ușoare nervozități. Nu știa sigur unde o ducea și era ușor să te rătăcești în noapte. Poate că nici măcar n-avea o destinație, voia doar s-o deprindă cu ceața.

— Bun, zise Kelsier, acum să te obișnuim cu metalele de bază. Îți simți rezervele?

Vin nu spuse nimic. Se concentră și reuși să distingă în interiorul ei opt surse de putere — fiecare dintre ele mai bogată decât cele două pe care i le dăduse Kelsier în ziua când o pusese la încercare. De atunci n-o mai trăsese inima să-și folosească prea mult Norocul. Începuse să-și dea seama că, de fapt, întrebuința o armă pe care n-o înțelegea cu adevărat și care atrăsese întâmplător atenția unui Inchizitor de Oțel.

— Începe să le arzi, unul câte unul, îi spuse Kelsier.

— Să le ard?

— Așa spunem în momentul când ne întrebuințăm o putere Allomantică. „Ardem” metalul asociat cu puterea aceea. O să-ți dai

seama ce vreau să spun. Începe cu metalele despre care încă nu știi nimic — de Domolirea și de Ațâțarea sentimentelor o să ne ocupăm altă dată.

Vin dădu din cap și se opri în mijlocul străzii. Se întinse cu prudență către una dintre noile surse de putere. Una îi era vag familiară. Oare o mai întrebuințase fără să-și dea seama? Oare ce putea să-nfăptuiască?

Nu pot afla decât într-un singur mod… Neștiind exact ce trebuia să facă, prinse sursa de putere și încercă s-o întrebuințeze.

Simți imediat o răbufnire de căldură în piept. O senzație stânjenitoare, dar evidentă, distinctă. Odată cu căldura veni și altceva — o senzație de reînnoire și de forță. Se simțea, cumva… mai *masivă*.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Kelsier.

— Mă simt altfel, răspunse Vin.

Își ridică mâna și i se păru că răspunsul mușchilor venise puțin cam prea repede. Fuseseră nerăbdători.

— Corpul meu e straniu. Nu mă mai simt obosită, sunt vioaie.

— Ah, spuse Kelsier. Ăsta e fludorul. Îți îmbunătățește abilitățile fizice, te face mai puternică, mai rezistentă la oboseală și la durere. O să reacționezi mai repede când o să-l arzi, trupul tău o să fie mai viguros.

Vin își îndoi mijlocul, de probă. Mușchii nu păreau mai mari, însă le simțea forța. Însă nu era vorba doar de mușchi, ci de tot ce făcea parte din ea. Oasele, carnea, pielea. Se întinse

către provizia pe care-o avea și o simți micșorându-se.

— Se termină, spuse.

Kelsier dădu din cap.

— În comparație cu altele, fludorul arde repede. Flaconul pe care ți l-am dat avea o doză calculată pentru zece minute de ardere continuă — deși o să se mistuie mai repede dac-o să-l incendiezi des și mai încet dac-o să-l întrebuințezi cu grijă.

— Să-l incendiez?

— Dacă te străduiești, poți să-ți arzi metalele cu ceva mai multă putere. Așa le termini mai repede și incendierea e dificil de menținut, însă îți vor oferi mai mult ajutor.

Vin se încruntă, încercând să facă așa cum îi explicase el. Cu un efort brusc, izbuti să-și aprindă flăcări în piept, învăluind în ele fludorul.

Era ca și cum ar fi tras aer în plămâni înainte de o săritură primejdioasă. O răbufnire bruscă de energie și de vigoare. Trupul i se încordă, anticipând, și, pentru o clipă, se simți invincibilă. Pe urmă senzația dispăru și corpul i se destinse încet.

Interesant, se gândi, reținând cât de repede îi arsese fludorul în acel moment.

— Ei, trebuie să știi un anumit lucru despre metalele Allomantice, îi spuse Kelsier, în timp ce-și continuau plimbarea prin ceață. Te ajută cu atât mai mult cu cât sunt mai pure. Flacoanele pe care le preparăm conțin metale cu desăvârșire pure, pregătite și vândute special pentru Allomanți.

Aliajele — cum e fludorul — sunt mai delicate, fiindcă metalele trebuie combinate în cantitățile corecte, dacă vrei maximum de putere. De fapt, dacă nu ești atent când îți cumperi metalele, s-ar putea să obții un aliaj cu totul nepotrivit.

Vin se încruntă.

— Vrei să spui că s-ar putea să mă înșele cineva?

— Nu intenționat, spuse Kelsier. Problema este că termenii care se folosesc — cuvinte ca „alamă”, „bronz” sau „fludor” — sunt de fapt foarte vagi, când le iei la bani mărunți. De pildă, „fludorul” e un aliaj de cositor amestecat cu plumb și, poate, cu puțin cupru și cu puțin argint, după scopul și împrejurările în care e folosit. Însă fludorul Allomantului e un aliaj din nouăzeci și unu de părți de cositor cu nouă părți de plumb. Dacă vrei să obții maximum de putere de la metalul tău, trebuie să folosești cantitățile astea.

— Și… dacă arzi un aliaj din cantități greșite? întrebă Vin.

— Dacă amestecul e greșit doar într-o mică măsură, o să-ți ofere totuși ceva forță, răspunse Kelsier. Însă, dacă diferența e prea mare, s-ar putea să-ți facă rău.

Vin dădu încet din cap.

— Cred… cred că am mai ars metalul ăsta și înainte. Din când în când, în cantități foarte mici.

— Urme metalice, zise Kelsier. Din apa de băut contaminată cu metale sau dac-ai mâncat cu tacâmuri sau din vase de fludor.

Ea dădu din cap. O serie de căni din bârlogul lui Camon fuseseră din fludor.

— Bun, spuse Kelsier. Stinge fludorul și să trecem la un alt metal.

Ea făcu cum i se ceruse. Retragerea puterii îi lăsă o senzație se slăbiciune, de oboseală și de vulnerabilitate.

— Acum, spuse Kelsier, ar trebui să poți observa că rezervele tale de metal formează un fel de perechi.

— Cum sunt cele două metale pentru sentimente, zise Vin.

— Întocmai. Găsește metalul legat de fludor.

— Îl văd, zise Vin.

— Pentru fiecare putere există câte două metale. Unul Împinge, altul Trage — al doilea e, de obicei, un aliaj al primului. Pentru sentimente — puterile mentale externe — Tragi cu zinc și Împingi cu alamă. Tu tocmai ai folosit fludor ca să-ți Împingi corpul. E una dintre puterile fizice interne.

— Ca Ham, zise Vin. El arde fludor.

Kelsier dădu din cap.

— Cețurienii care pot să ardă fludor se numesc Brutali. Un termen grosolan, cred — dar ei sunt înclinați către brutalitate. Dragul nostru Hammond e un soi de excepție de la regulă.

— Și ce face al doilea metal fizic intern?

— Încearcă și-o să vezi.

Vin se supuse cu râvnă și lumea din jur deveni brusc mai strălucitoare. Sau… ei bine, nu era exact așa. Putea să vadă mai bine și

vedea până mai departe, dar ceața era încă acolo. Numai că devenise pur și simplu… mai translucidă. Lumina din jur părea cumva… mai strălucitoare.

Erau și alte schimbări. Putea să-și simtă hainele. Își dădu seama că putuse să le simtă întotdeauna, dar de obicei nu le dăduse atenție. Însă acum senzația mergea până la amănunte. Ar fi putut să descrie țesătura și era extrem de conștientă de locurile unde îmbrăcămintea i se lipea strâns de trup.

Îi era foame. Ignorase și asta — însă acum senzația era mai apăsătoare. Pielea ei părea mai umedă și simțea mirosul aerului proaspăt, amestecat cu cele de țărână, funingine și gunoi.

— Cositorul îți ascute simțurile, o lămuri Kelsier, cu vocea părând dintr-odată foarte puternică. Și e unul dintre metalele care ard cel mai încet — cel din flaconul ăsta îți ajunge pentru mai multe ore. Majoritatea Născuților-din-Ceață îl lasă să ardă tot timpul când sunt în cețuri — eu mi l-am lăsat de când am plecat din prăvălie.

Vin dădu din cap. Abundența senzațiilor era aproape copleșitoare. Auzea scârțâieli și pași târșiți în întuneric, sunete care-o îndemnau să tresară, alarmată, convinsă că-n spatele ei se furișa cineva.

O să fie nevoie de ceva timp ca să mă-nvăț cu asta.

— Lasă-l să ardă, îi spuse Kelsier și-și continuă drumul, invitând-o cu un semn al mâinii să i se alăture. O să fii dornică să te

deprinzi cu aceste simțuri mai puternice. Dar să nu-l arzi în permanență. Nu numai c-o să-l termini foarte repede, dar arderea neîntreruptă a metalelor le face.. lucruri stranii oamenilor.

— Stranii? întrebă Vin.

— Metalele — mai ales cositorul și fludorul — îți încordează corpul. Arderea lor mărește încordarea. Încordează prea tare și prea mult timp, și câte ceva începe să se rupă.

Vin dădu din cap, neliniștită. Kelsier tăcu și își continuară drumul. Vin își cercetă noile senzații, cercetă lumea nouă pe care i-o oferea cositorul. Înainte nu vedea decât interiorul unui buzunar îngust, croit în noapte. Acum zărea un întreg oraș învăluit de vârtejurile cețurilor mișcătoare. Putea să deslușească fortărețele în depărtare, ca pe niște munți mici, întunecați, și vedea măruntele pete luminoase ale ferestrelor, ca pe niște găuri cât vârful de ac în noapte. Iar deasupra… vedea lumina stelelor.

Se opri, uitându-se în sus uimită. Erau palide, neclare chiar și pentru ochii ajutați de cositor, dar măcar putea să le zărească. Cu sutele. Cu miile. Atât de mici, ca tăciunii trăgând să moară în capătul lumânărilor abia stinse.

— Stele, spuse Kelsier, venind agale lângă ea. Nu le poți vedea prea des, chiar și cu cositorul. Trebuie să fie o noapte deosebit de senină. Pe vremuri, oamenii le vedeau în fiecare noapte dacă-și ridicau privirile — asta înainte de a veni cețurile, înainte de a începe

Munții-de-Cenușă s-azvârle cenușă și fum către cer.

Vin se uită la el.

— De unde știi?

Kelsier zâmbi.

— Lordul Legiuitor s-a străduit din greu să distrugă amintirile din zilele de-atunci, însă unele au rămas.

Fără să fi răspuns cu adevărat la întrebarea ei, îi întoarse spatele și merse mai departe. Vin i se alătură. Brusc, datorită cositorului, ceața din jur nu i se mai păru atât de înfricoșătoare. Începu să înțeleagă de ce umbla Kelsier noaptea cu atâta încredere în sine.

— Bun, spuse el, în cele din urmă. Să mai încercăm încă un metal.

Ea dădu din cap, își lăsă cositorul să ardă, dar mai alese și altceva care să ardă odată cu el. Atunci se petrecu ceva foarte straniu — o mulțime de linii de un albastru palid îi țâșniră din piept, întinzându-se printre cețurile rotitoare. Înlemni, icnind ușor și uitându-se în jos, la propriul piept. Cele mai multe linii erau subțiri, ca niște bucăți de sfoară translucide, însă vreo două păreau la fel groase ca o funie.

Kelsier chicoti.

— Deocamdată lasă metalul ăla și perechea lui în pace. Sunt ceva mai complicate decât celelalte.

— Ce....? întrebă ea, urmărind cu privirea liniile de lumină albastră. Duceau către diverse obiecte, la întâmplare. Către uși, către ferestre... vreo două chiar și către Kelsier.

— O s-ajungem și-aici, îi promise el. Stinge-l și-ncearcă unul dintre ultimele două.

Vin stinse metalul straniu și nu-i luă în seamă perechea, alegând în schimb unul dintre celelalte. Simți imediat o vibrație ciudată. Se opri. Pulsațiile nu scoteau niciun sunet pe care să-l poată auzi, însă le simțea traversând-o. Păreau să vină dinspre Kelsier. Se uită la el încruntând din sprâncene.

— Probabil că e bronzul, spuse Kelsier. Metalul pentru Tragere mentală internă. Îți permite să simți dacă în apropierea ta folosește cineva Allomanția. Căutătorii, cum e fratele meu, îl întrebuințează. De obicei nu e foarte util — dacă nu ești cumva un Inchizitor de Oțel în căutare de Cețurieni.

Vin păli.

— Inchizitorii pot întrebuința Allomanția?

El dădu din cap.

— Sunt Căutători, cu toții — nu știu sigur dacă sunt aleși să devină Inchizitori fiindcă sunt căutători sau dacă transformarea în Inchizitor oferă puterea asta. Oricum, de vreme ce principala lor îndatorire e să descopere copii corciți și nobili care nu întrebuințează Allomanția așa cum se cuvine, o asemenea abilitate le e foarte utilă. Din nefericire, ceea ce pentru ei înseamnă „util” pentru noi înseamnă „destul de supărător”.

Vin vru să dea din cap, apoi încremeni. Vibrațiile încetaseră.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

— Am început să ard cupru, spuse Kelsier, perechea bronzului. Când îl arzi, te ascunde de

alți Allomanți, nu-i lasă să vadă că-ți folosești puterile. Dacă vrei, poți încerca să-l arzi acum, însă n-o să simți mare lucru.

Vin o făcu. Senzația unei ușoare vibrații în trupul ei reprezentă singura schimbare.

— E vital să-nveți să folosești cuprul, adăugă Kelsier. Te ascunde de Inchizitori. Probabil că-n noaptea asta n-avem de ce să ne facem griji — Inchizitorii ne vor lua drept Născuți-din-Ceață obișnuiți, de obârșie nobilă, ieșiți pentru antrenament. Însă, dacă ești vreodată în haine de skaa și trebuie să arzi metale, nu uita că primul trebuie să fie cuprul.

Ea dădu din cap, în semn de mulțumire.

— De fapt, continuă Kelsier, mulți Născuți-din-Ceață își țin cuprul aprins tot timpul. Arde încet și te face invizibil pentru alți Allomanți. Te ascunde de bronz și, în același timp, îi împiedică pe alții să-ți manipuleze sentimentele.

Ea ciuli urechile.

— M-am gândit că s-ar putea să te intereseze, adăugă el. Oricine arde cupru e imun la Allomanția sentimentelor. În plus, influența cuprului dă naștere unei bule în jurul tău. Norul ăsta — numit nor cupric — ascunde pe oricine se află în interiorul lui de simțurile unui Căutător, deși nu-l ferește de Allomanția sentimentelor, așa cum te apără pe tine.

— Ciomege, spuse Vin. Asta face un Fumegător.

Kelsier încuviință cu o mișcare a capului.

— Dacă unul dintre oamenii noștri e remarcat de un Căutător, poate să dea fuga

înapoi, în bârlog, și-și pierde urma. Și Fumegătorii își pot folosi talentul fără să se teamă că vor fi descoperiți. Vibrațiile Allomantice pornite dintr-un atelier plasat în partea locuită de skaa a orașului ar fi un indiciu trădător, observat imediat de un Inchizitor în trecere.

— Dar tu poți să arzi cupru, spuse Vin. De ce te îngrijora atât de mult lipsa unui Fumegător din ceată?

— E adevărat că eu pot să ard cupru. Așa cum poți și tu. Noi ne putem folosi toate puterile, dar nu putem fi pretutindeni. Un bun șef de ceată trebuie să știe cum să împartă munca, mai ales când e vorba de o lovitură ca a noastră. Se obișnuiește ca norul cupric să acopere în permanență bârlogul. Ciomege n-o face tot timpul — o parte dintre ucenicii lui sunt Fumegători. Când îl angajezi pe unul ca el, e de la sine înțeles că îți oferă un cartier general și o echipă de Fumegători destul de buni ca să-l ascundă fără întrerupere.

Vin dădu din cap. Oricum, în primul rând, o interesa puterea cuprului de a-i apăra sentimentele. Trebuia să găsească destul de mult ca să-l poată arde tot timpul.

Se puseră din nou în mișcare, iar Kelsier îi oferi încă un răstimp în care să ardă cositor. Însă gândurile începură să-i alerge. Ceva nu se părea… în ordine. De ce-i spunea Kelsier toate acele lucruri? Părea să-i dezvăluie secretele cu prea multă ușurință.

În afară de unul, se gândi, bănuitoare. *Metalul cu linii albastre. Încă n-a revenit la el.*

Poate asta voia s-ascundă de ea, poate era vorba despre ceea ce avea de gând să păstreze ca s-o poată controla.

Probabil că e puternic. Cel mai puternic dintre toate opt.

În timp ce străbăteau străzile tăcute, Vin se întinse ezitând în interior. Trase cu ochiul la Kelsier, apoi aprinse cu prudență metalul necunoscut. Liniile albastre țâșniră iarăși din ea, îndreptându-se în direcții aparent întâmplătoare.

Liniile se mișcau odată cu ea. Un capăt rămânea lipit de pieptul ei, iar celălalt, de un anumit loc de pe stradă. Pe măsură ce înainta, apăreau linii noi, iar cele vechi păleau, dispărând în urmă. Aveau grosimi diferite și unele erau mai strălucitoare decât altele.

Curioasă, Vin le cercetă cu mintea, încercând să le descopere secretul. Alese una care părea deosebit de firavă și de inofensivă și descoperi că, dacă se concentra, putea s-o simtă, despărțind-o de celelalte. Aproape c-avea senzația că ar fi putut s-o atingă. Își întinse mintea către ea și trase ușor.

Linia se cutremură și, din întuneric, ceva zbură imediat către ea. Țipă, încercând să sară într-o parte, dar obiectul — un cui ruginit — continuă să se năpustească în direcția ei.

Dar ceva îl înșfăcă pe neașteptate, smulgându-l și azvârlindu-l înapoi în beznă.

Vin se opri din rostogolire și rămase ghemuită, încordată, cu mantia fâlfâind în jurul ei. Scrută întunericul, apoi se uită la Kelsier, care chicotea încetișor.

— Ar fi trebuit să știu c-o să faci încercarea asta, spuse el.

Ea roși, stânjenită.

— Haide, spuse el, făcându-i semn cu mâna. N-ai pățit nimic.

— Cuiul m-a atacat!

Oare metalul ăla însuflețea obiectele? Ar fi fost o putere într-adevăr incredibilă.

— De fapt, într-un fel te-ai atacat singură, spuse Kelsier.

Vin se ridică prudentă, apoi i se alătură când el o porni din nou în josul străzii.

— O să-ți explic peste câteva clipe ce-ai făcut, îi făgădui el. Însă mai întâi trebuie să-nțelegi ceva în privința Allomanției.

— O altă regulă?

— Mai degrabă o filosofie, zise Kelsier. E vorba despre urmări.

Ea se încruntă.

— Cum adică?

— Orice acțiune are niște urmări, Vin. Am descoperit că atât în Allomanție, cât și în viață, cei care pot aprecia cel mai bine ce urmări vor avea faptele lor au parte de cele mai multe izbânzi. Să luăm, de pildă, arderea fludorului. Care sunt urmările?

Ea ridică din umeri.

— Devii mai puternic.

— Și ce se-ntâmplă dacă ai în mâini un obiect greu când ți se termină fludorul?

Vin răspunse după o pauză.

— Cred că-l scapi jos.

— Și dacă e prea greu, te poți răni destul de grav. Mulți Cețurieni Brutali n-au luat în

seamă o rană cumplită în timpul luptei și au murit din pricina aceleiași răni după ce li s-a terminat fludorul.

— Înțeleg, spuse ea, cu voce scăzută.

— *Aa!*

Vin sări în sus, șocată, repezindu-se să-și astupe cu palmele urechile sensibile.

— Au! se plânse, uitându-se urât la Kelsier.

El zâmbi.

— Și arderea cositorului are urmări. Dacă se aprinde brusc o lumină sau cineva scoate un sunet pe neașteptate, poți să fii orbită sau asurzită.

— Dar ce legătură are asta cu ultimele două metale?

— Fierul și oțelul îți oferă puterea de a manevra alte metale din jurul tău, o lămuri el. Cu fier, poți să Tragi o sursă de metal către tine. Cu oțel poți s-o Împingi. Ah, uite c-am ajuns.

Kelsier se opri, uitându-se drept înainte.

Vin desluși prin ceață zidul masiv al orașului, conturându-se neclar deasupra lor.

— Ce facem aici?

— O să exersăm Fier-Tragerea și Oțel-Împingerea, răspunse Kelsier. Dar să subliniem mai întâi câteva lucruri esențiale.

Scoase ceva din centură — un bănuț, de cea mai mică valoare posibilă. Îl ținu în fața ei, plasându-se pe sine însuși în lateral.

— Arde oțel, opusul metalului pe care l-ai ars acum câteva clipe.

Ea dădu din cap. Liniile albastre țâșniră iarăși în jurul ei. Una se îndrepta direct către bănuțul din mâna lui Kelsier.

— Bun, zise el. Acum Împinge-l.

Ea se întinse către linia aleasă și Împinse ușor. Bănuțul sări dintre degetele lui Kelsier, îndepărtându-se exact în direcția opusă lui Vin. Ea continuă să se concentreze asupra liniei, Împingând moneda prin aer până când se lovi de zidul unei case din apropiere.

Vin fu aruncată brusc pe spate, o mișcare violentă, zvâcnită. Kelsier o prinse, împiedicând-o să cadă la pământ.

Ea se împletici și-și regăsi echilibrul. De partea cealaltă a străzii, moneda — acum eliberată de sub controlul ei — căzu pe pavaj cu un clinchet scurt.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Kelsier.

Vin clătină din cap.

— Nu știu. Am Împins în monedă și a zburat. Dar, când a lovit peretele, am fost împinsă eu.

— De ce?

Ea se încruntă, căzând pe gânduri.

— Cred… cred că moneda nu s-a mai putut duce nicăieri, așa că a trebuit să fiu eu cea care să se miște.

Kelsier dădu aprobator din cap.

— Urmările, Vin. Pentru Oțel-Împingere, îți întrebuințezi propria greutate. Dacă ești mult mai grea decât ancora ta, ea o să zboare, îndepărtându-se de tine, așa cum a făcut moneda. Însă dacă obiectul e mai greu decât tine — sau dacă se lovește de ceva mai greu —

Împinsă o să fii tu. Fier-Tragerea e similară — fie ești Trasă către obiect, fie e el tras către tine. Dacă aveți greutăți egale, o să vă mișcați amândoi. Asta e marea artă a Allomanției, Vin. Știind cât de mult sau de puțin te miști când arzi fier sau oțel, o să ai un avantaj major asupra potrivnicilor tăi. O să descoperi că aceste două puteri sunt cele mai adaptabile și cele mai folositoare.

Ea dădu din cap.

— Acum ține minte, continuă el. În ambele cazuri, forța cu care Împingi sau Tragi e îndreptată fie în direcția opusă ție, fie către tine. Nu poți face lucrurile să sară încoace și încolo folosindu-ți mintea, nu poți controla încotro se duc. Allomanția nu lucrează așa, fiindcă nu așa se întâmplă în lumea fizică. Când împingi în ceva — cu Allomanția sau cu mâinile —, se duce drept în direcția opusă ție. Forță, reacții, urmări. Înțelegi?

Ea dădu din cap încă o dată.

— Bun, spuse Kelsier, încântat. Acum hai să sărim peste zidul ăsta.

— Ce?

O lăsă uluită în mijlocul străzii. Vin îl privi apropiindu-se de baza zidului, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Ești nebun! zise, cu voce joasă.

Kelsier zâmbi.

— Cred că azi mi-o spui pentru a doua oară. Trebuie să fii mai atentă — dacă i-ai fi ascultat pe toți ceilalți, ai fi știut că sănătatea minții mele s-a dus de mult timp.

— Kelsier, zise ea, uitându-se în susul zidului. Nu pot… adică, până în seara asta n-am folosit cu adevărat Allomanția niciodată!

— Da, dar înveți atât de repede, ripostă el, scoțând de sub mantie ceva ce părea a fi o centură. Uite, pune-ți asta. De ea sunt legate greutăți de metal. Dacă n-o să meargă totul bine, probabil c-o să izbutesc să te prind.

— Probabil? întrebă Vin, agitată, punându-și centura.

Kelsier zâmbi, apoi lăsă un lingou mare de metal să-i cadă la picioare.

— Așază-l exact sub tine și ține minte să Oțel-Împingi, nu să Fier-Tragi. Nu înceta să Împingi până nu ajungi lângă culmea zidului.

Pe urmă se aplecă și sări.

Fu azvârlit în aer și silueta lui întunecată dispăru în valurile de ceață. Vin așteptă o clipă, dar el nu se prăbuși pentru a-și găsi moartea.

În jur domnea tăcerea, chiar și pentru auzul ei îmbunătățit. Ceața i se rotea jucăușă în jur. Luând-o în râs. Provocând-o.

Aruncă o privire către lingou, arzând oțel. Linia albastră prinse să strălucească, împrăștiind o lumină palidă, fantomatică. Păși deasupra bucății de metal, cu câte un picior de fiecare parte a ei. Se uită în sus, în ceață, apoi în jos, pentru o ultimă oară.

În cele din urmă, respiră adânc și Împinse în lingou cu toată puterea.

„Le va apăra obiceiurile și totuși le va nesocoti. Va fi mântuitorul lor, și totuși îl vor numi eretic. Numele lui va fi Discordie și totuși îl vor iubi pentru asta.”

CAPITOLUL 8

Vin fu azvârlită în aer. Își înăbuși un țipăt, amintindu-și să continue să Împingă, în ciuda spaimei. Zidul de piatră era ca o mișcare fără contur, la un metru distanță de ea. Pământul dispăru dedesubt, iar linia albastră care ducea spre lingou era din ce în ce mai palidă.

Ce se-ntâmplă când dispare?

Începu să încetinească. Cu cât mai ștearsă devenea linia, cu atât scădea viteza. După numai câteva momente de zbor, ajunse să se oprească — și rămase atârnând în aer, deasupra liniei albastre aproape invizibile.

— Mi-a plăcut întotdeauna priveliștea de aici, de sus.

Vin se uită într-o parte. Kelsier se afla la foarte mică depărtare; fusese atât de concentrată, încât nu observase că el plana cam la un metru distanță de creasta zidului.

— Ajutor! strigă Vin, continuând să Împingă cu disperare, de teamă să nu cadă cumva.

Sub ea, ceața se legăna și se rotea, ca un ocean întunecat de suflete osândite.

— Nu e nevoie să-ți faci prea multe griji, zise Kelsier. E mai ușor să-ți ții echilibrul în aer când ai un trepied din ancore, dar te poți descurca și cu una singură. Corpul tău e obișnuit să stea în echilibru. Câte ceva din tot ce-ai făcut de când ai învățat să mergi trece în Allomanție. Atâta timp cât stai nemișcată, suspendată la limita puterii tale de Împingere, o să ai o poziție stabilă — mintea și trupul tău vor corecta orice mică abatere față de centrul

ancorei tale de jos, împiedicându-te să cazi într-o parte sau alta. Însă dacă Împingi în altceva sau dacă faci o mișcare care te duce prea mult în lateral…, ei, o să-ți pierzi ancora de dedesubt și n-o să te mai împingi, în linie dreaptă, în nimic. Atunci o să te-nclini ca o greutate de plumb din vârful unui par foarte înalt.

— Kelsier…, spuse ea.

— Sper că nu ți-e frică de înălțimi, Vin, continuă el. Pentru un Născut-din-Ceață, e un dezavantaj serios.

— Nu… mi-e… frică… de… înălțimi, răspunse ea, printre dinții încleștați. *Dar nu sunt nici obișnuită s-atârn în aer la treizeci de metri deasupra străzii ăsteia blestemate!*

Kelsier chicoti, dar Vin simți o forță smucind-o de centură și trăgând-o prin văzduh în direcția lui. O înșfăcă și o trecu peste balustrada de piatră, apoi o lăsă jos, alături de el. O secundă mai târziu, lingoul se avântă în aer, zgâriind zidul, până când se răsuci, ajungând în mâna lui, care-l aștepta.

— Bună treabă, spuse el. Acum coborâm.

Azvârli lingoul peste umăr, trimițându-l în ceața întunecată din cealaltă parte a zidului.

— Chiar mergem afară? întrebă Vin. În afara zidurilor orașului? *Noaptea?*

Kelsier zâmbi, în stilul lui enervant. Se apropie de creneluri și se cocoță pe ele.

— Modificarea forței cu care Împingi sau Tragi e dificilă, dar nu imposibilă. E mai bine să te lași să cazi puțin, apoi să Împingi ca să-ți încetinești mișcarea. Pe urmă-ți dai drumul și

mai cazi, și te încetinești iarăși. Dacă prinzi ritmul corect, ajungi pe pământ cu bine.

— Kelsier, spuse ea, apropiindu-se de creneluri. Nu…

— Acum ești pe creasta zidului orașului, Vin, o întrerupse el, pășind în aer.

Rămase atârnat, planând și păstrându-și echilibrul cum îi explicase mai devreme.

— Nu poți coborî decât în două feluri. Fie sari, fie încerci să-i explici patrulei ăleia de ce are nevoie o Născută-din-Ceață să folosească niște scări.

Ea se răsuci, îngrijorată, și văzu cum tresălta lumina unui felinar, apropiindu-se prin pâcla întunecată.

Se întoarse din nou spre Kelsier, dar el dispăruse. Înjură, aplecându-se peste margine și uitându-se în jos, în ceață. Auzea străjerii, undeva, în spate, vorbind încet între ei cu glasuri scăzute în timp ce mergeau de-a lungul zidului.

Kelsier avea dreptate. Nu existau mai multe posibilități. Furioasă, se urcă pe creneluri. Nu se temea în mod special de înălțimi, dar cine ar fi putut sta cocoțat pe zid, privind în jos, către locul unde și-ar fi putut găsi moartea, fără să simtă nicio teamă?

Sper că nu-mi stă Kelsier în drum, se gândi, uitându-se la linia albastră ca să fie sigură că se afla deasupra lingoului. Apoi păși în gol.

Începu imediat să cadă ca un bolovan. Împinse instinctiv cu oțelul, dar se abătuse de la linia dreaptă; căzuse în lateralul lingoului,

nu către el. Așa că Împingerea o îndepărtă și mai mult și începu să se rostogolească în aer.

Intrând în panică, Împinse din nou — de data asta mai tare, incendiindu-și oțelul. Efortul brusc o aruncă înapoi, în sus, făcând-o să tresalte în văzduh, de-a lungul crestei zidului. Străjerii în trecere se răsuciră surprinși, dar fețele lor deveniră repede de nedeslușit când Vin reîncepu să cadă.

Cu mintea tulburată de groază, se întinse din instinct și Trase de lingou, încercând să se smucească în direcția lui. Și firește că obiectul se repezi supus către ea.

Sunt moartă.

Trupul îi zvâcni brusc în lateral, tras în sus de centură. Coborârea i se încetini, până când ajunse să plutească lin prin aer. Kelsier apăru din ceață, pe pământ, sub ea; zâmbea — firește.

O lăsă să cadă pe ultimii doi metri, o prinse și o așeză în picioare, pe terenul moale. Ea rămase o clipă locului, tremurând și respirând scurt, tulburată.

— Ei, a fost amuzant, spuse el, vesel.

Vin nu răspunse.

Kelsier se așeză pe un bolovan din apropiere, evident lăsându-i timp să-și limpezească mintea. În cele din urmă, ea arse fludor, folosind senzația de soliditate ca să-și liniștească nervii.

— Te-ai descurcat bine, spuse Kelsier.

— Am fost la un pas de moarte.

— Toată lumea pățește la fel prima oară, zise el. Fier-Tragerea și Oțel-Împingerea sunt

deprinderi primejdioase. Poți să te străpungi cu o bucățică de metal pe care ți-o Tragi în trup sau poți să sari și să-ți lași ancora prea departe în urmă, sau poți face o duzină de alte greșeli. Experiența mea — puțină cum este — îmi spune că e mai bine să te afli în situații extreme cât mai la început, când te supraveghează cineva. Oricum, sper că ai înțeles de ce e important ca un Allomant să nu poarte metale asupra lui.

Ea încuviință cu un gest, apoi păstră tăcerea, ducându-și mâna la ureche.

— Cercelul meu, spuse. Va trebui să nu-l mai port.

— Are o prindere în partea din spate? o întrebă Kelsier.

Vin clătină din cap.

— Nu e decât o bobiță, iar acul din spatele ei se îndoaie în jos.

— Atunci nu-ți poate face niciun rău. Metalele din corpul tău — chiar dacă ai în corp numai o parte din ele — nu pot fi nici Trase, nici Împinse. Altminteri un alt Allomant ți le-ar putea smulge pe cele din stomac în timp ce le arzi.

E bine de știut, se gândi Vin.

— Din același motiv se pot plimba Inchizitorii atât de siguri pe ei cu o pereche de piroane de oțel ieșindu-le din ochi. Metalul le străpunge trupurile, așa că un alt Allomant n-are nicio putere asupra lui. Păstrează-ți cercelul — e mic, n-o să poți face mare lucru cu el, dar o să-l poți folosi ca armă în caz de pericol.

— Bine.

— Ei, ești gata să mergem?

Ea se uită în sus, la zid, pregătindu-se să sară din nou, apoi dădu din cap.

— Nu ne întoarcem sus, spuse Kelsier. Haide.

Vin se încruntă când îl văzu pornind-o la drum prin ceață. *Așadar are totuși o destinație — sau a decis pur și simplu să se mai plimbe puțin?* Era ciudat, dar indiferența lui plină de bunăvoință te împiedica într-o foarte mare măsură să-i ghicești intențiile.

Se grăbi să țină pasul cu el, nevrând să rămână singură în ceață. Pământul din jurul Luthadelului era golaș, cu excepția tufișurilor și a buruienilor. Ghimpi și frunze uscate — pe care ultima cădere de cenușă nu se sfiise să se depună — i se frecau de picioare în timpul mersului. Iar tufele scârțâiau încet sub atingerea lor, ușor umezite de apa lăsată de ceață.

Din când în când treceau pe lângă mormane de cenușă scoasă din oraș. Însă cenușa era cel mai adesea aruncată în fluviul Channerel, care trecea prin cetate. Apa o dizolva până la urmă — sau cel puțin așa își imagina Vin. Altminteri tot continentul ar fi fost îngropat de multă vreme.

Vin mergea ținându-se aproape de Kelsier. Deși mai călătorise și înainte în afara orașelor, făcuse întotdeauna parte dintr-un grup de barcagii — erau tot lucrători skaa și duceau corăbii înguste și barje îi susul și în josul numeroaselor canale din Ultimul Imperiu.

Fusese o muncă grea — majoritatea nobililor nu foloseau cai, ci skaa pentru a trage corăbiile la edec —, dar avusese o anumită senzație de libertate știind că măcar călătorea, pe când cei mai mulți skaa, chiar și hoții nu-și părăseau niciodată plantația sau orașul.

Mutarea necontenită dintr-un oraș într-altul fusese alegerea lui Reen; dorința lui de a nu rămâne blocat nicăieri era o obsesie. Găsea întotdeauna loc pentru ei pe corăbii cu echipaje din lumea fărădelegii și nu rămânea niciodată într-un loc mai mult de un an. Se muta mereu, era întotdeauna în mișcare. Ca și cum ar fi fugit de ceva.

Își continuară drumul. Noaptea, până și dealurile sterpe și câmpul plin de tufe aveau ceva amenințător. Vin nu vorbea și se străduia să nu facă, pe cât posibil, niciun zgomot. Auzise povești despre ceea ce rătăcea noaptea prin pustietăți, iar ceața care învăluia totul — deși acum, mulțumită cositorului, o străpungea cu vederea — îi crea impresia că era urmărită.

Senzația devenea tot mai neliniștitoare pe măsură ce înaintau. Curând, începu s-audă zgomote în beznă. Înăbușite, firave — buruieni uscate pârâind, ecourile unor pași târșiți, purtate de ceață.

Ești pur și simplu nebună! își spuse, când un sunet pe jumătate imaginar o făcu să tresară. Însă în cele din urmă nu mai putu suporta.

— Kelsier! șopti, cu insistență — și, pentru auzul ei îmbunătățit, cuvântul răsună trădător de tare. Cred că acolo e ceva.

— Hmm? întrebă el.

Părea pierdut în gânduri.

— Cred că ne urmărește ceva!

— Oh! Da, ai dreptate. E o nălucă-de-ceață.

Vin încremeni locului. Însă el merse mai departe.

— Kelsier! strigă ea, făcându-l să se oprească. Vrei să spui că *sunt reale*?

— Bineînțeles. Cum crezi c-au apărut toate poveștile?

Vin îngheță, cutremurată.

— Vrei s-o vezi? întrebă Kelsier.

— *Să mă uit la o nălucă-de-ceață?* se minună ea. Ești...?

Tăcu.

Kelsier chicoti, venind lângă ea.

— Nălucile-de-ceață arată destul de neliniștitor, dar sunt relativ inofensive. Cele mai multe se hrănesc cu hoituri. Vino.

Kelsier se întoarse pe propriile lor urme, făcându-i semn să-l însoțească. Vin se supuse șovăind — dar îmboldită de o curiozitate morbidă. El mergea cu pași sprinteni, conducând-o către culmea unei coline, acoperită de mai puține tufe decât restul locului. Se ghemui și o invită cu un gest să-l imite.

— Auzul lor nu e foarte bun, îi spuse, în timp ce ea îngenunchea alături, pe pământul bolovănos, plin de cenușă. Dar au un simț al mirosului — sau mai degrabă al gustului — foarte ascuțit. Probabil că aceasta ne

urmărește sperând c-o să aruncăm ceva bun de mâncare.

Vin cercetă întunericul.

— Nu pot s-o văd, spuse, încercând să descopere în ceață un soi de siluetă întunecată.

— Acolo, spuse Kelsier, arătându-i o movilă scundă.

Vin se încruntă, imaginându-și o creatură ghemuită pe culme care o urmărea din priviri.

Pe urmă movila se mișcă.

Vin tresări ușor. Mormanul întunecat — probabil înalt de vreo trei metri și lung de vreo două ori pe-atât — avea un mers straniu, legănat și târșit, și ea se aplecă în față, străduindu-se să-l vadă mai bine.

— Incendiază-ți cositorul, o sfătui Kelsier.

Ea dădu din cap, chemând o cantitate suplimentară de energie Allomantică. Totul se lumină brusc, ceața care-i împiedica vederea părând să se rărească.

Ceea ce desluși o făcu să se cutremure — fascinată, revoltată și foarte tulburată. Creatura avea pielea fumurie, translucidă și Vin îi putea desluși oasele. Avea zeci și zeci de membre, și fiecare arăta de parcă ar fi venit de la un alt animal. Erau mâini omenești, picioare cu copite de vaci, labe de câini și altele, pe care nu le recunoștea.

Membrele de tot soiul, nepotrivite între ele, îi îngăduiau creaturii să meargă — deși era vorba mai degrabă de o târșâire. Se târa încet, ca un centiped stângaci. Însă multe dintre membrele sale nici măcar nu păreau de vreun

folos — îi ieșeau din carne răsucite în poziții nefirești.

Trupul era bulbos și alungit. Nu era chiar ca o pată lichidă, deși… în forma sa se ghicea o logică stranie. Avea un schelet distinct și — cercetând-o cu vederea ei ascuțită de cositor — Vin avu impresia că zărea, în jurul oaselor, tendoane translucide și mușchi la fel de translucizi. Ca să se miște, creatura contracta grupări bizare ale acestora din urmă, și părea să aibă o duzină de coșuri ale pieptului, diferite între ele. Brațele și picioarele îi atârnau de-a lungul corpului principal sub unghiuri care te umpleau de spaimă.

Și capetele — Vin numără șase. În ciuda pielii translucide, recunoscu unul de cal, alături de unul de căprioară. Un altul se întoarse către ea, și îi văzu țeasta omenească. Era plasată deasupra unei coloane vertebrale lungi, atașată de un soi de piept de animal, atașat, la rândul său, de un amestec de oase bizare.

Vin fu cât pe ce să vomite.

— Ce…? Cum…?

— Nălucile-de-ceață au trupuri adaptabile, o lămuri Kelsier. Își pot schimba forma pielii, înconjurând un schelet, și pot chiar să recreeze mușchi și organe, dacă au un model pe care să-l imite.

— Vrei să spui că…?

El încuviință dând din cap.

— Când găsesc un leș, îl înfășoară și îi mistuie încet mușchii și organele. Pe urmă folosesc ceea ce au mâncat drept tipar și

creează o dublură identică a creaturii moarte. Rearanjează un pic părțile care-o alcătuiesc, eliminând oasele pe care nu le doresc și adăugând în schimb altele, pe care le vor în trupul lor — și dau astfel naștere unui amestec precum acela pe care-l vezi.

Vin se uită la creatura care se târâia pe câmp, pe urmele ei. Sub burtă îi atârna o clapă pe piele vâscoasă, măturând pământul. *Ne savurează aromele,* se gândi Vin. *Urmărește mirosul trecerii noastre.* Lăsă arderea cositorului să revină la normal, și năluca-de-ceață își recăpătă, în ochii ei, înfățișarea unei movile întunecate. O siluetă care nu făcea altceva decât să-ntărească impresia de diformitate.

— Atunci sunt inteligente? întrebă ea. Dacă pot să împartă un… trup și să pună părțile cum vor ele?

— Inteligente? Nu, nu și cele atât de tinere ca asta. Mai degrabă instinctive decât inteligente.

Vin se cutremură din nou.

— Oamenii știu de creaturile astea? Adică mai știu și altceva în afară de legende?

— Ce înțelegi prin „oameni”? o întrebă Kelsier. O mulțime de Allomanți știu de existența lor și nu mă îndoiesc că știe și Cultul. Cât despre oamenii de rând… ei, ăștia pur și simplu nu ies noaptea. Cei mai mulți skaa se tem de nălucile-de-ceață și le blestemă, dar își petrec întreaga viață fără să vadă de fapt niciuna.

— Sunt norocoși, murmură Vin. De ce nu face nimeni nimic în privința nălucilor?

Kelsier ridică din umeri.

— Nu sunt periculoase.

— Asta are un cap de om!

— Probabil c-a găsit un leș, zise Kelsier. N-am auzit niciodată de vreo nălucă-de-ceață care s-atace un om matur, sănătos. Probabil că de-asta le lasă toată lumea în pace. Și firește că înalta nobilime și-a inventat propriile moduri de folosire a acestor creaturi.

Vin îi adresă o privire întrebătoare, dar el nu mai spuse nimic, se ridică și începu să coboare dealul. Ea se mai uită încă o dată la creatura nefirească, apoi se luă după Kelsier.

— M-ai adus aici ca să le văd? îl întrebă.

El chicoti.

— Nălucile-de-ceață au o înfățișare stranie, dar nu merită să bați atâta cale. Nu, mergem într-acolo.

Ea îi urmări mișcarea mâinii și izbuti să deslușească o schimbare a peisajului din fața lor.

— Drumul imperial? Am ocolit cetatea ca s-ajungem în partea din față.

Kelsier încuviință cu un gest al capului. După ce străbătură încă o scurtă porțiune de câmp — timp în care Vin se uită în urmă de nu mai puțin de trei ori, asigurându-se că năluca-de-ceață nu-i ajungea din urmă —, ieșiră dintre tufe, pășind pe pământul neted, bine bătătorit al drumului imperial. Kelsier se opri și se uită în ambele direcții. Vin se încruntă, întrebându-se ce făcea.

Pe urmă zări trăsura. Era oprită pe margine și Vin văzu că alături aștepta un bărbat.

— Salutare, Sazed, spuse Kelsier, înaintând.

Celălalt se înclină.

— Stăpâne Kelsier, spuse, cu sunetul calm al vocii călătorindu-i până departe prin aerul nopții. Avea o tonalitate înaltă și un accent aproape melodios. Tocmai începusem să mă gândesc că te-ai hotărât să nu vii.

— Doar mă cunoști, Saze, spuse Kelsier, bătându-l cu jovialitate pe umăr. Sunt esența punctualității. Se răsuci și-și flutură mâna către Vin. Această mică făptură neliniștită e Vin.

— Ah, da, zise Sazed, rostind cuvintele tărăgănat și foarte clar.

Accentul lui avea ceva straniu. Vin se apropie prudentă, cercetându-l. Bărbatul avea fața lungă, cu trăsături plate și trupul zvelt. Era chiar mai înalt decât Kelsier — destul de înalt ca să pară oarecum anormal — și avea brațe neobișnuit de lungi.

— Ești terrisian, spuse ea.

Lobii urechilor lui fuseseră lungiți, iar urechile îi erau împodobite cu cercei pe tot conturul. Purta veșmintele bogate, pline de culoare ale majordomilor din Terris — alcătuite din mai multe staturi brodate suprapuse, în formă de V, care alternau cele trei culori ale casei stăpânului.

— Da, copilă, răspunse el, cu o plecăciune. Ai cunoscut mulți oameni din poporul meu?

— Niciunul, răspunse Vin. Dar știu că înalta nobilime vă preferă ca majordomi și slujitori.

— Într-adevăr, copilă, încuviință el. Apoi se întoarse spre Kelsier. Ar trebui să plecăm, stăpâne Kelsier. E târziu și mai avem încă o oră de mers până în Fellise.

Fellise, cugetă Vin. *Așadar, mergem să-l vedem pe falsul lord Renoux.*

Sazed le deschise portiera trăsurii, apoi o închise în urma lor. Vin se instală pe una dintre banchetele de pluș în timp ce-l auzea pe Sazed cățărându-se deasupra și dând bice cailor.

Kelsier se așeză în tăcere. Oblonul lăsat apăra fereastra trăsurii de ceață, iar felinarul mic, pe jumătate umbrit, atârna într-un colț. Vin stătea chiar pe locul din fața lui — cu picioarele strânse sub ea și ascunse, ca și brațele, sub mantia-de-ceață, bine strânsă în jurul ei.

Întotdeauna face asta, se gândi Kelsier. *Indiferent unde s-ar afla, încearcă să pară cât mai neînsemnată, să treacă neobservată în cea mai mare măsură posibilă. E atât de încordată.* Vin nu se așeza, se ghemuia. Nu mergea, se furișa. Părea că-ncearcă să se-ascundă chiar și când stătea într-un loc deschis.

Însă e curajoasă. În timpul propriului său antrenament, Kelsier nu fusese chiar atât de dornic să se-arunce de pe zidul cetății — bătrânul Gemmel se văzuse nevoit să-l împingă.

Vin îl urmărea cu ochii ei calmi, întunecați. Când observă că el o privea cu atenție, se uită în altă parte, ghemuindu-se și

mai strâns sub mantie. Însă, surprinzător, începu să vorbească.

— Fratele tău, spuse, cu voce slabă, pe jumătate în șoaptă. Nu vă înțelegeți foarte bine.

Kelsier ridică dintr-o sprânceană.

— Nu. Adevărul e că nu ne-am înțeles niciodată. E o rușine. Ar trebui, dar, pur și simplu… nu izbutim.

— E mai mare decât tine?

Kelsier dădu din cap.

— Te bătea des? întrebă Vin.

El se încruntă.

— Să mă bată? Nu, nu mă bătea niciodată.

— Atunci îl opreai? insistă ea. Poate că de-aia nu-i placi. Cum reușeai să scapi? Fugeai sau erai mai puternic decât el?

— Vin, Marsh n-a *încercat* niciodată să mă bată. Ne certam, așa e — dar n-am vrut niciodată cu adevărat să ne facem rău unul altuia..

Vin nu-l contrazise, dar Kelsier putea să vadă în ochii ei că nu-l credea.

Ce viață…, se gândi el, amuțind. În lumea fărădelegii erau atât de mulți copii ca Vin. Și cei mai mulți mureau, bine-nțeles, înainte de a ajunge la vârsta ei. Kelsier se numărase printre cei norocoși. Mama lui fusese metresa descurcăreață a unui nobil de obârșie înaltă, o femeie inteligentă, care reușise să-i ascundă lordului ei faptul că era o skaa. Kelsier și Marsh crescuseră fiind privilegiați — considerați copii nelegitimi, dar totuși nobili —

până când tatăl lor descoperise în cele din urmă adevărul.

— De ce m-ai învățat toate lucrurile astea? întrebă Vin, întrerupându-i gândurile. Adică despre Allomanție.

Kelsier își încreți fruntea.

— Ți-am făgăduit c-o s-o fac.

— Acum, când îți cunosc secretele, ce mă-mpiedică să fug de la tine?

— Nimic, răspunse el.

Privirea ei bănuitoare îi spuse din nou că nu-l credea.

— Au mai rămas metale despre care nu mi-ai vorbit. La întâlnirea noastră din prima zi ai spus că sunt zece.

Kelsier dădu din cap, aplecându-se în față.

— Așa e. Dar nu le-am lăsat deoparte pe ultimele două fiindcă am vrut să-ți ascund ceva. Pur și simplu… e greu să te-nveți cu ele. O să-ți vină mai ușor dacă exersezi mai întâi cu metalele de bază. Dar, dacă vrei să afli cum e cu ultimele două, pot să te-nvăț imediat ce-ajungem la Fellise.

Ochii lui Vin se îngustară.

Kelsier și-i rostogoli pe-ai săi.

— Nu-ncerc să te trag pe sfoară, Vin. Oamenii rămân în cetele mele pentru că așa vor ei, iar eu izbândesc ce-mi pun în gând fiindcă ei se pot încrede unii într-alții. Fără bănuieli, fără trădări.

— În afară de una singură, șopti Vin. Cea care te-a trimis la Puțuri.

Kelsier înlemni,

— Unde-ai auzit asta?

Ea ridică din umeri.

Kelsier oftă, frecându-și fruntea cu o mână. De fapt, voia să facă altceva — să-și scarpine cicatricele, pe cele care i se întindeau de-a lungul degetelor și al mâinilor, răsucindu-și brațele către umeri. Se stăpâni.

— Nu merită să vorbim despre asta, spuse.

— Dar a existat un trădător, insistă Vin.

— Nu știm sigur. Vocea îi suna fără vlagă, chiar și în propriile urechi. Oricum, cetele mele sunt întemeiate pe încredere. Adică nimeni nu e constrâns. Dacă vrei să pleci, ne-ntoarcem imediat la Luthadel. Îți arăt ultimele două metale, apoi te poți duce unde vrei.

— N-am destui bani ca să supraviețuiesc de una singură, spuse ea.

Kelsier își duse mâna sub mantie și scoase o pungă cu monede, apoi o aruncă pe locul de lângă ea.

— Trei mii de lacre. Banii pe care i-am luat de la Camon.

Vin aruncă o privire neîncrezătoare către pungă.

— Ia-i, o îndemnă Kelsier. Tu ești cea care i-a câștigat — din câte am reușit să aflu, în spatele ultimelor izbânzi ale lui Camon s-a aflat Allomanția ta și tu ai fost cea care a riscat Împingând sentimentele unui obligator.

Vin nu se clinti.

Minunat, își spuse Kelsier, întinzându-se și ciocănind sub bancheta vizitiului. Trăsura se opri și Sazed apăru în scurt timp la fereastră.

— Întoarce trăsura, te rog, îi ceru Kelsier. Du-ne înapoi, la Luthadel.

— Da, stăpâne Kelsier.

Peste câteva clipe, trăsura mergea din nou, de data asta în direcția din care venise. Vin îl privea tăcută, dar părând ceva mai puțin sigură pe ea însăși. Se uită la punga cu monede.

— Vorbesc serios, Vin, spuse Kelsier. Nu pot avea în ceată pe cineva care nu vrea să lucreze cu mine. Nu te las pe dinafară ca să te pedepsesc; doar fiindcă așa trebuie să fie.

Ea nu răspunse. Faptul că îi îngăduia să plece era un risc — dar silind-o să rămână risca mai mult. Stătu neclintit, încercând să-i citească gândurile, s-o înțeleagă. Oare avea să-i trădeze Ultimului Imperiu dacă pleca? El unul credea că nu. Nu era rea din fire.

Dar își închipuia că toți ceilalți erau.

— Cred că planul tău e o nebunie, spuse ea, cu voce scăzută.

— Așa cred jumătate din oamenii din ceată.

— Nu puteți înfrânge Ultimul Imperiu.

— Nici nu e nevoie, zise Kelsier. Nu trebuie decât să-i facem rost lui Yeden de o armată și să punem mâna pe palat.

— Lordul Legiuitor o să vă oprească, spuse ea. Nu-l puteți înfrânge — e nemuritor.

— Avem al Unsprezecelea Metal. O să aflăm o cale să-l ucidem.

— Cultul e prea puternic. O să vă găsească oastea și-o să v-o distrugă.

Kelsier se aplecă spre Vin și o privi în ochi.

— Ai avut destulă încredere în mine ca să sari de pe zid, iar eu te-am prins. Va trebui să ai încredere și de data asta.

Era limpede că ei nu-i plăcea prea mult cuvântul „încredere”. Îl măsură în lumina slabă a felinarului, păstrând tăcerea destul de mult ca să devină stânjenitoare.

În cele din urmă, înșfăcă punga cu monede și se grăbi să și-o ascundă sub mantie.

— O să rămân, spuse. Dar nu fiindcă am încredere în tine.

El înălță dintr-o sprânceană.

— Atunci de ce?

Ea ridică din umeri și, când vorbi, păru cu desăvârșire sinceră.

— Fiindcă vreau să văd ce se-ntâmplă.

Dacă avea o fortăreață în Luthadel, o Casă era recunoscută ca făcând parte din înalta nobilime. Însă, dac-o aveai, nu însemna că trebuia neapărat să și locuiești în ea. Multe familii își păstrau câte o reședință și în orașele din jurul Luthadelului.

Mai puțin aglomerat, mai curat și dând dovadă de mai puțină strictețe în privința respectării legilor imperiale, Fellise era un oraș bogat. Mai degrabă decât să adăpostească fortărețe impozante, cu contraforturi, era plin de vile luxoase. Unele străzi erau chiar mărginite de copaci; printre aceștia se numărau mai ales plopi tremurători, cu scoarța lor de culoarea albă a oaselor, reușind cumva să reziste fără să fie decolorată de cenușă.

Vin privea orașul învăluit în ceață pe fereastră, felinarul din trăsură fiind stins la cererea ei. Arzând cositor, putea să studieze străzile sistematizate și bine curățate. Treceau printr-un cartier din Fellise pe care-l văzuse de foarte puține ori; în ciuda opulenței orașului, mahalalele sale erau remarcabil de asemănătoare cu acelea din oricare alt oraș.

Kelsier se uita, încruntat, pe fereastra din partea lui.

— Nu-ți place risipa, ghici Vin, cu vocea o șoaptă.

Sunetul avea să fie prins de auzul îmbunătățit al lui Kelsier.

— Vezi bogățiile acestui oraș și te gândești la toți acei skaa care-au muncit ca s-o creeze.

— Asta e doar o parte, răspunse Kelsier, abia șoptit. Mai e și altceva. Dacă te gândești câți bani se cheltuiesc pentru el, orașul ar trebui să fie frumos.

Vin îl privi pieziș.

— Este.

Kelsier clătină din cap.

— Casele sunt tot pătate cu negru. Pământul e tot arid, fără viață. În copaci cresc tot frunze cafenii.

— Bineînțeles că sunt cafenii. Cum altfel ar trebui să fie?

— Verzi, răspunse el. Totul ar trebui să fie verde.

Verde? se gândi Vin. *Ce idee stranie!* Încercă să-și închipuie copaci cu frunze verzi, dar imaginea părea prostească. Kelsier avea,

cu siguranță, ciudățeniile lui — însă, după atât de mult timp petrecut în Puțurile din Hathsin, nimeni n-avea cum să nu rămână un pic cam bizar.

Kelsier se întoarse spre ea.

— Până nu uit, despre Allomanție trebuie să mai știi încă două lucruri.

Vin dădu din cap.

— În primul rând, la venirea zorilor, nu uita să arzi orice metal nefolosit pe care-l ai în tine. O parte dintre cele pe care le întrebuințăm pot fi otrăvitoare dacă le digeri; e cel mai bine să nu dormi cu ele în stomac.

— Bine, zise ea.

— De asemenea, nu încerca niciodată să arzi un metal care nu se numără printre cele zece. Te-am prevenit că metalele și aliajele impure te pot îmbolnăvi. Ei, dacă încerci să arzi un metal nesănătos din punctul de vedere al Allomanției, s-ar putea să-ți găsești moartea.

Ea dădu din nou din cap, cu un aer solemn. *E bine de știut,* se gândi.

— Ah, spuse Kelsier, reîntorcându-se către fereastră. Uite că am ajuns: conacul Renoux, cumpărat de curând. Poate c-ar trebui să-ți scoți mantia — oamenii de aici ne sunt loiali, dar merită întotdeauna să fii prudent.

Vin se declară întru totul de acord. Își scoase mantia și îl lăsă pe Kelsier s-o îndese în ranița lui. Pe urmă furișă o privire spre geamul trăsurii, uitându-se cu atenție, prin ceață, la conacul de care se apropiau. În jurul proprietății se întindea un zid scund, de piatră,

având o poartă de fier; doi paznici o deschiseră după ce îl recunoscură pe Sazed.

Drumul din interior era mărginit de plopi tremurători, iar Vin zări, pe culmea dealului din fața lor, o casă mare, prin ferestrele căreia se revărsa o lumină fantomatică.

Sazed opri trăsura în fața clădirii, îi dădu hățurile unui servitor și sări jos.

— Bine-ai venit la conacul Renoux, stăpână Vin, spuse, deschizând portiera și vrând s-o ajute să coboare.

Ea se uită la mâna lui întinsă, dar nu se lăsă ajutată, preferând să se descurce singură. Terrisianul nu păru jignit de refuzul ei.

Scara vilei era luminată de un șir dublu de stâlpi cu felinare. În timp ce sărea Kelsier din trăsură, Vin văzu un grup de oameni adunându-se în capul treptelor de marmură albă. Kelsier începu să le urce cu pași sprinteni; Vin îl urmă, observând ce curate erau. Ca să nu le păteze cenușa, trebuiau frecate. Oare lucrătorii skaa ce se ocupau de întreținerea clădirii știau că stăpânul lor era un impostor? Cum îi ajuta „mărinimosul” plan de răsturnare a Ultimului Imperiu, întocmit de Kelsier, pe oamenii de rând care curățau treptele?

Slab și bătrân, „lordul Renoux” purta un costum bogat și o pereche de ochelari aristocratici. O mustață rară, căruntă, îi colora buza și — în ciuda vârstei — nu se sprijinea în niciun baston. Îl salută pe Kelsier cu o înclinare respectuoasă a capului, dar își păstră aerul demn. Pe Vin o izbi imediat un fapt evident: *omul ăsta știe ce face*.

Camon jucase cu abilitate rolul de nobil, dar înfumurarea lui i se păruse întotdeauna ușor imatură. Existau nobili de soiul lui Camon, însă cei mai impresionanți îi semănau acelui lord Renoux: calmi, siguri pe ei. Bărbați a căror noblețe stătea în primul rând în ținuta lor, nu în talentul de a le vorbi cu dispreț celor din jur. Vin se văzu nevoită să dea dovadă de stăpânire de sine ca să nu lase capul în jos când ochii impostorului căzură asupra ei — semăna prea mult cu un nobil, și ea evita din reflex să atragă atenția nobililor, fiindcă așa fusese învățată.

— Conacul arată mult mai bine, spuse Kelsier, strângând mâna lui Renoux.

— Da, sunt impresionat de mersul lucrărilor. Echipele mele care se ocupă de curățenie sunt foarte pricepute — mai dă-ne puțin timp și conacul o să capete o asemenea măreție, că n-o să ezit să-l găzduiesc chiar și pe Lordul Legiuitor.

Kelsier chicoti.

— Ar fi într-adevăr un festin bizar. Se retrase cu un pas și arătă către Vin. Iat-o pe tânăra despre care ți-am vorbit.

Renoux o măsură cu o privire cercetătoare și ea își feri ochii. Nu-i plăcea când se uita cineva astfel la ea — o făcea să se-ntrebe cum avea de gând să-ncerce s-o folosească.

— Va trebui să vorbim mai târziu despre asta, Kelsier, spuse Renoux, arătând cu o înclinare a capului către ușa vilei. Ora e târzie, dar…

Kelsier intră în casă.

— Târziu? De ce, e abia miezul nopții. Pune-ți oamenii să pregătească pentru noi ceva de mâncare — și eu și lady Vin am sărit peste cină.

Să sară peste una dintre mesele zilei nu era o noutate pentru Vin. Însă lordul își flutură imediat mâna către niște servitori, care se puseră imediat în mișcare. Renoux intră la rândul său, iar Vin îi călcă pe urme. Dar se opri în cadrul ușii, cu Sazed așteptând răbdător în spatele ei.

Se opri și Kelsier, întorcându-se când văzu că ea nu-l urma.

— Vin?

— E atât de… curat, spuse ea, neizbutind să se gândească la o altă descriere.

Când luase parte la jafuri, văzuse din când în când câte-o casă de nobil. Însă totul se petrecuse în timpul nopții, în încăperi întunecate. Nu era pregătită pentru tabloul bine luminat din fața ochilor ei.

Podeaua de marmură albă a vilei Renoux părea să strălucească, reflectând lumina izvorâtă din zeci de lămpi. Totul era… imaculat. Pereții erau albi, cu excepția locurilor ocupate de tradiționalele picturi murale cu animale. Un candelabru splendid scânteia deasupra unei scări duble, iar restul decorațiunilor din încăpere — sculpturi de cristal, vase cu mănunchiuri de ramuri de plop — luceau, fără nicio urmă de funingine, de murdărie sau de degete.

Kelsier chicoti.

— Ei bine, reacția ei e o laudă a strădaniilor tale, îi spuse lordului Renoux.

Vin își îngădui să se lase condusă în interiorul clădirii. Grupul o luă la dreapta, intrând într-o odaie al cărei alb era ușor estompat de mobila maronie și de draperiile de aceeași culoare.

Renoux se opri.

— Poate că, pentru un moment, doamnei i-ar face plăcere să se răcorească puțin după drum, îi spuse lui Kelsier. Aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva… de o natură mai delicată.

Kelsier ridică din umeri.

— Pentru mine e perfect, zise, urmându-și gazda către o altă ușă. Saze, vrei să-i ții companie lui Vin cât discut eu cu lordul Renoux?

— Firește, stăpâne Kelsier.

El zâmbi, cu ochii la Vin, care știu, cumva, că îl lăsa pe Sazed acolo ca s-o împiedice pe ea să tragă cu urechea.

Le aruncă bărbaților care se îndepărtau o privire supărată. *Ce spuneai despre încredere, Kelsier?* Însă era mult mai supărată pe ea însăși, fiindcă se agita. De ce trebuia să se sinchisească fiindcă o excludea Kelsier? Fusese ignorată și respinsă toată viața. Până atunci n-o deranjase când vreun alt șef de ceată n-o poftise la adunările în care se făceau planuri.

Se așeză pe unul dintre scaunele maronii tari, tapisate, îngrămădindu-și picioarele sub ea. Știa ce se întâmplase. Kelsier îi arătase prea mult respect, o făcuse să se simtă prea importantă. Începuse să creadă că *merita* să

asculte confidențele lui tainice. Râsul lui Reen îi răsună în adâncurile minții, desconsiderându-i gândurile, și se așeză, supărată deopotrivă pe sine însăși și pe Kelsier și simțindu-se rușinată, dar fără să știe prea bine de ce.

Servitorii lui Renoux îi aduseră un platou cu fructe și cu pâine. Plasară alături de scaunul ei o măsuță și îi aduseră chiar și un pocal cristalin plin cu un lichid roșu, stălucitor. N-ar fi putut spune dacă era vin sau suc, și nici n-avea de gând să afle. Însă ciuguli din mâncare — instinctele n-o lăsau să nesocotească o masă gratuită, chiar dacă era pregătită de mâini necunoscute.

Sazed se apropie și se postă, în picioare, în dreapta și în spatele scaunului ei. Rămase în așteptare, țeapăn, cu mâinile încleștate în față și privind drept înainte. O postură ce se voia evident respectuoasă, însă poziția lui dominatoare n-o ajuta nicidecum să-și găsească buna dispoziție.

Încercă să se concentreze asupra spațiului din jurul ei, dar asta nu izbuti decât să-i aducă aminte cât de bogat era mobilierul. Se simțea stânjenită în mijlocul atâtor ornamente; i se părea că sărea în ochi, ca o pată neagră pe un covor curat. Nu mâncă pâinea, de teamă că ar fi putut să scape firimituri pe podea și se îngrijoră la gândul că tălpile și gambele ei — care se murdăriseră de cenușă în timpul mersului pe câmp — ar fi putut mâzgăli mobila.

Toată curățenia asta s-a făcut prin munca unor skaa, se gândi. *De ce-ar trebui să mă tem c-o s-o dau este cap?* Oricum, îi venea greu să

se simtă ofensată, fiindcă știa că totul nu era decât o mască. „Lordul Renoux” trebuia să păstreze un anumit nivel al luxului. Altminteri ar fi trezit bănuieli.

În plus, mai era ceva care-o împiedica să ia risipa în nume de rău. Servitorii erau fericiți. Munceau cu priceperea unor meseriași plătiți, fără să lase impresia că vedeau în asta o corvoadă. Afară, pe culoar, se auzeau râsete. Nu erau ale unor skaa prost tratați; dacă fuseseră sau nu incluși în planurile lui Kelsier n-avea nicio importanță.

Așa că Vin își impuse să mănânce fructe, căscând din când în când. Noaptea se dovedea într-adevăr a fi una lungă. Servitorii o lăsară până la urmă singură, deși Sazed continuă să stea, înalt, în spatele ei.

Nu pot să mănânc în stilul ăsta, își spuse în cele din urmă, nemulțumită.

— Nu s-ar putea să nu mai stai așa, peste umărul meu?

El dădu din cap. Făcu doi pași înainte, așa că acum stătea mai degrabă lângă scaunul ei, decât în spate. Și rămase în aceeași poziție țeapănă, dominând-o cu statura lui, ca și până atunci.

Ea se încruntă, iritată, apoi observă zâmbetul de pe buzele bărbatului. Se uită în jos, la ea, cu ochii sticlindu-i de veselie din pricina propriei glume, apoi se așeză pe scaunul de alături.

— Până acum n-am mai întâlnit niciun terrisian cu simțul umorului, spuse ea, sec.

Sazed înălță dintr-o sprânceană.

— Eu, stăpână Vin, trăiam cu impresia că n-ai mai întâlnit absolut niciun terrisian.

Ea păstră o clipă tăcerea.

— Ei, n-am mai *auzit* de niciunul care să aibă simțul umorului.

— Ești iscusită, stăpână, spuse Sazed.

Deși stătea țeapăn, poziția lui avea ceva… destins. Ca și cum s-ar fi simțit bine fiindcă stătea cuviincios în vreme ce alții se tolăneau.

Așa se așteaptă din partea lor să fie. Servitorii perfecți, cu desăvârșire credincioși Ultimului Imperiu.

— Te supără ceva, stăpână Vin? o întrebă el, în timp ce-l studia.

Cât de mult știe? Poate nici măcar nu-și dă seama că lordul Renoux e un impostor.

— Mă întrebam doar cum… ai ajuns aici, răspunse ea într-un târziu.

— Adică în cel fel a ajuns un majordom terrisian să facă parte dintr-un grup de răzvrătiți care vor să dărâme Ultimul Imperiu? preciză Sazed, cu vocea lui plăcută.

Vin roși. După cum se părea, bărbatul din Terris știa într-adevăr cum stăteau lucrurile.

— Întrebarea e provocatoare, stăpână, continuă el. Cu siguranță, situația mea nu e una obișnuită. Aș putea spune că am ajuns aici din cauza credinței.

— A credinței?

— Da, întări el. Spune-mi ceva, stăpână. Care e credința ta?

Vin își încreți fruntea.

— Ce soi de întrebare e asta?

— Una de soiul cel mai important, așa cred.

Vin rămase o clipă neclintită, dar era clar că el aștepta un răspuns, așa că, în final, ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Oamenii spun adesea asta, remarcă Sazed, dar eu găsesc că e rareori adevărat. Crezi în Ultimul Imperiu?

— Cred că e puternic, răspunse Vin.

— Nemuritor?

Ea ridică iarăși din umeri.

— A fost până acum.

— Dar Lordul Legiuitor? Este Avatarul Înălțat al unui Zeu? Crezi că este, așa cum ne învață Cultul, o Șuviță din Infinit?

— Nu… nu m-am mai gândit niciodată la asta.

— Poate c-ar trebui, zise Sazed. Dacă, după o cercetare temeinică, o să descoperi că învățăturile Cultului nu te mulțumesc, o să-ți ofer cu plăcere o alternativă.

— Ce alternativă?

El zâmbi.

— Depinde. Credința adevărată este, cred eu, ca o mantie pe măsura ta. Îți vine bine, îți oferă căldură și siguranță. Însă una nepotrivită te poate sufoca.

Ea rămase tăcută, încruntându-se ușor, dar Sazed se mulțumi să zâmbească. În cele din urmă, atenția ei se îndreptă din nou asupra mâncării. Și, după o scurtă așteptare, ușa laterală se deschise, iar Kelsier și Renoux se întoarseră.

— Acum, spuse Renoux în timp ce se așezau atât el, cât și Kelsier, pentru care un grup de servitori aducea o altă farfurie, să vorbim despre această copilă. Spuneai că bărbatul la care te-ai gândit n-o să poată intra în rolul nepotului meu?

— Din nefericire, răspunse Kelsier, grăbindu-se să-și dea gata mâncarea.

— Asta complică foarte mult lucrurile.

Kelsier ridică din umeri.

— O s-o facem pe Vin moștenitoarea ta.

Renoux clătină din cap.

— O fată de vârsta ei *ar putea* moșteni, dar eu aș trezi bănuieli alegând-o. Din linia de descendență Renoux fac parte o serie de veri, copii legitimi de parte bărbătească, și oricare dintre ei ar fi o alegere mult mai potrivită. Ar fi fost destul de dificil să trecem un bărbat de vârstă mijlocie de curtenii care vor face din el obiectul unei examinări atente. Cât despre o fată tânără… nu, prea mulți oameni i-ar lua trecutul la bani mărunți. Liniile de descendență născocite de noi vor supraviețui cercetărilor, dar dacă ar trimite cineva mesageri care să-i verifice posesiunile…

Kelsier se încruntă.

— În plus, adăugă Renoux, mai e și o altă problemă. Dacă numesc drept moștenitoare o fată tânără, nemăritată, mâna ei devine cea mai dorită din Luthadel. O să-i vină greu să spioneze dac-o să i se dea atât de multă atenție.

Gândul o făcu pe Vin să roșească. În timp ce vorbea bătrânul impostor, simți, spre

surprinderea ei, o strângere de inimă. *E singurul rol pe care mi l-a dat Kelsier în plan. Dacă nu-l pot juca, la ce sunt bună în ceată?*

— Atunci ce propui? întrebă Kelsier.

— Păi, nu-i *nevoie* să fie moștenitoarea mea, răspunse Renoux. Dacă ar fi, în schimb, o simplă fiică tânără a familiei, pe care-am adus-o cu mine la Luthadel? Poate că le-am promis părinților ei — niște veri îndepărtați, dar îndrăgiți — că le prezint fiica la curte? Toată lumea și-ar închipui că țelul meu ascuns e s-o mărit cu cineva din înalta nobilime, câștigând astfel pentru mine o altă legătură cu cei aflați la putere. Oricum, n-ar atrage prea multă atenție — ar fi de rang neînsemnat, ca să nu mai spunem că, într-un fel, mai de la țară.

— Ceea ce ar explica de ce nu e tot atât de rafinată ca alți nobili de la curte, adăugă Kelsier. N-o lua drept ofensă, Vin.

Ea își ridică ochii de la bucata de pâine înfășurată într-un șervețel pe care voia să și-o ascundă în buzunarul cămășii.

— De ce-ar trebui să mă simt jignită?

Kelsier zâmbi.

— N-are importanță.

Renoux dădu din cap pentru sine însuși.

— Da, o să meargă mult mai bine. Toată lumea își imaginează că, în cele din urmă, Casa Renoux va intra în rândurile înaltei nobilimi, așa că o vor accepta pe Vin printre ei din curtoazie. Însă ea însăși va fi suficient de neînsemnată, cei mai mulți nu-i vor da atenție. E situația ideală pentru ceea ce vrem să facă.

— Îmi place, încuviință Kelsier. Sunt puțini cei care se așteaptă ca un om de vârsta ta, preocupat de negoț, să vină la baluri și la petreceri, dar trimiterea unei tinere femei de lume în locul unui refuz va fi în avantajul reputației tale.

— Într-adevăr, zise Renoux. Însă ea va avea nevoie de o oarecare cizelare — și nu doar în privința înfățișării.

Vin se foi ușor sub privirile lor cercetătoare. Se părea că rolul ei din plan continua să existe — și înțelese brusc ce însemna asta. Prezența lui Renoux o făcea să se simtă stânjenită — și el *nu* era un nobil *adevărat*. Cum avea să se poarte într-o încăpere plină cu nobili autentici?

— Mă tem că va trebui să ți-l iau o vreme pe Sazed cu împrumut, spuse Kelsier.

— E în ordine, răspunse Renoux. De fapt, nu e majordomul meu, ci al tău.

— Cred că, în realitate, nu mai e majordomul *nimănui*, eh, Saze?

Acesta își lăsă capul într-o parte.

— Stăpâne Kelsier, un terrisian fără stăpân e ca un soldat fără arme. M-am simțit bine slujindu-l pe lordul Renoux, în aceeași măsură în care sunt sigur că mă voi bucura de întoarcerea în slujba ta.

— Oh, dar nu te vei întoarce în slujba mea, zise Kelsier.

Sazed ridică dintr-o sprânceană.

Kelsier arătă către Vin.

— Renoux are dreptate, Saze. Vin are nevoie de niște lecții și știu o grămadă de nobili

de obârșie înaltă mai puțin rafinați decât tine. Crezi c-o poți ajuta să se pregătească?

— Sunt sigur că-i pot oferi tinerei stăpâne un oarecare ajutor, răspunse terrisianul.

— Bun, spuse Kelsier, strecurându-și o ultimă prăjitură printre buze înainte de a se ridica. Mă bucur că s-a aranjat, fiindcă-ncep să simt oboseala — iar sărmana Vin arată ca și cum ar fi gata s-adoarmă cu capul pe farfuria cu fructe.

— Mă simt foarte bine, se grăbi Vin să spună, afirmația fiindu-i ușor știrbită de un căscat înăbușit.

— Sazed, spuse Renoux, vrei să-i conduci în camerele de oaspeți potrivite?

— Bineînțeles, stăpâne Renoux, răspunse terrisianul, ridicându-se de pe scaunul lui cu o mișcare lină.

Vin și Kelsier ieșiră din încăpere, călăuziți de bărbatul înalt, în timp ce un grup de servitori aduna resturile rămase pe masă. *Am lăsat mâncare în urmă,* remarcă Vin, simțindu-se cam somnoroasă. Nu știa ce să creadă despre o asemenea întâmplare.

Când ajunseră în capul scărilor și intrară pe un coridor lateral, Kelsier veni alături de ea.

— Îmi pare rău că te-am lăsat deoparte mai devreme, Vin.

Ea ridică din umeri.

— N-am niciun motiv să-ți cunosc toate planurile.

— Prostii, spuse el. Ca urmare a hotărârii tale din seara asta, faci parte din ceată în aceeași măsură ca oricine altcineva. Însă ceea

ce mi-a spus Renoux între patru ochi era de natură personală. E un actor minunat, dar se simte foarte stânjenit în prezența oamenilor care știu cum a luat locul lordului Renoux. Îți dau cuvântul meu că nimic din ceea ce am vorbit n-are legătură cu rolul tău în îndeplinirea planului.

Vin nu se opri din mers.

— Te… cred.

— Bun, zâmbi Kelsier. Saze, eu știu drumul către odăile de oaspeți pentru bărbați — la urma urmelor, sunt cel care-a cumpărat casa asta. De aici mă descurc singur.

— Bine, stăpâne Kelsier, spuse Sazed, înclinând din cap cu respect.

Kelsier îi zâmbi lui Vin, apoi se îndepărtă pe coridor, cu obișnuitul său mers vioi.

Ea îl privi plecând, apoi îl urmă pe Sazed pe un alt culoar lateral, gândindu-se la tot ce învățase despre Allomanție, la discuția ei cu Kelsier din trăsură și, în sfârșit, la cuvântul pe care și-l dăduse el cu câteva clipe înainte. Cele trei mii de lacre — o avere în monede — erau o greutate ciudată, atârnată de centura ei.

În cele din urmă, Sazed îi deschise o ușă și intră ca s-aprindă lămpile.

— Așternuturile sunt curate, iar mâine-dimineață o să trimit cameristele să-ți pregătească o baie.

Se răsuci și îi întinse lumânarea lui.

— Mai ai nevoie și de altceva?

Ea clătină din cap. Sazed zâmbi, îi spuse noapte bună și ieși înapoi, pe coridor. Vin rămase o clipă tăcută, studiind încăperea. Pe

urmă se întoarse cu spatele spre interior și se mai uită o dată în direcția în care dispăruse Kelsier.

— Sazed? spuse, aruncând o privire pe coridor.

Majordomul se opri și se întoarse.

— Da, stăpână Vin?

— Kelsier, spuse ea, cu voce scăzută. E un om bun, nu-i așa?

Sazed zâmbi.

— Un om foarte bun, stăpână. Unul dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut.

Ea dădu ușor din cap.

— Un om bun..., repetă, încet. Nu cred c-am mai cunoscut până acum vreunul din ăsta.

Sazed surâse, își înclină respectuos fruntea și se întoarse să plece. Vin lăsă ușa să se închidă.

Sfârșitul primei părți

PARTEA A DOUA - Răzvrătiți sub un cer de cenușă

În final, mă tem că aroganța mea
ne va distruge pe toți.

CAPITOLUL 9

Vin Împinse în monedă și se azvârli în sus, în ceață. Zbură îndepărtându-se de pământ și de piatră, planând printre curenții întunecați din văzduh, cu mantia fluturându-i în vânt.

Asta e libertatea, se gândi, trăgând adânc în piept aerul rece și umed. Închise ochii și simți trecerea vântului. *Asta e ceea ce mi-a lipsit întotdeauna, deși n-am știut niciodată.*

Deschise ochii și începu să coboare. Așteptă până în ultima clipă, apoi aruncă o monedă. Aceasta lovi pietrele pavajului, și Vin Împinse ușor în ea, încetinindu-și coborârea. Arse fludor într-o străfulgerare și lovi pământul din fugă, repezindu-se pe străzile întunecate din Fellise. Aerul toamnei târzii era rece, dar în Stăpânirea Centrală iernile erau de obicei blânde. Trecuseră câțiva ani fără nici măcar un singur fulg de zăpadă.

Aruncă o monedă în urmă, apoi o folosi ca să se Împingă ușor în sus și în dreapta. Ateriză pe un zid scund de piatră, trecând aproape fără întrerupere de la mersul cu pași mari la alergare când o porni sprintenă de-a lungul crestei. Arderea fludorului nu-i întări doar mușchii — îi spori toate puterile fizice ale corpului. Mistuindu-l lent, căpăta un simț al echilibrului pe care l-ar fi invidiat orice hoț.

Zidul cotea spre nord, iar Vin se opri la colț. Se ghemui, cu tălpile goale și cu degetele sensibile lipite de piatra rece. Având cuprul aprins ca să-și ascundă Allomanția, își incendie cositorul, pentru a-și ascuți simțurile.

Neclintire. Plopii tremurători erau șiruri lipsite de substanță în întuneric, ca niște skaa vlăguiți, aliniați în timpul lucrului. În oraș erau mai puține puncte luminoase decât în Luthadel. Multe case erau reședințe temporare, cu stăpânii plecați să viziteze alte regiuni din Ultimul Imperiu.

În fața îi apărură brusc linii albastre — atingându-i pieptul cu câte un capăt și cu celălalt pierdut în ceață. Vin sări imediat în

lateral, ferindu-se de două monede care trecură pe lângă ea prin aerul nopții, lăsând urme în ceață. Își incendie fludorul și sări pe strada pavată cu bolovani de lângă zid. Auzul ei ascuțit de cositor prinse un scârțâit: pe urmă o formă întunecată țâșni către cer, cu câteva linii albastre ducând către punga sa cu monede.

Vin aruncă un ban și se azvârli și ea în aer, pe urmele adversarului. Planară o vreme, zburând peste domeniul unui nobil care nu bănuia nimic. Potrivnicul își schimbă brusc direcția în văzduh, zvâcnind către clădirea reședinței. Vin îl urmă, abandonând moneda de sub ea și arzând în schimb fier ca să Tragă de încuietoarea uneia dintre ferestrele vilei.

Adversarul ei ajunse primul, iar când se lovi de lateralul clădirii, ea auzi o bufnitură surdă. O secundă mai târziu, el părăsi locul.

O lumină se aprinse și un cap ieși pe o fereastră, arătându-și figura nedumerită, în timp ce Vin se răsucea în aer, pentru a ateriza izbind peretele casei cu tălpile. Se desprinse imediat de suprafața verticală făcându-și vânt cu picioarele, înclinându-și ușor trupul și Împingând în încuietoarea aceleiași ferestre. Sticla pocni, iar ea se avântă în noapte înainte de a o relua gravitația în stăpânire.

Zbură prin ceață, încordându-și privirea ca să nu-l piardă din vedere pe cel urmărit. Acesta azvârli două monede înapoi, către ea, dar Vin le respinse cu un gând disprețuitor. O linie albastră, cețoasă, coborî — cădea o monedă — și adversarul se abătu din nou în lateral.

Ea își aruncă propria monedă și Împinse. Însă banul rotund zvâcni brusc, sărind pe pământ — ca urmare a unei Împingeri a adversarului. Schimbarea neașteptată modifică traiectoria lui Vin, aruncând-o într-o direcție piezișă. Ea înjură și azvârli în lateral o altă monedă, în care se Împinse ca să revină pe traseul ales. Dar între timp își pierduse prada.

Bine... își spuse, atingând pământul în interiorul zidului și la mică distanță de acesta. Își răsturnă câteva monede în palmă, apoi azvârli punga aproape plină în aer, împingând-o cu putere în direcția în care dispăruse adversarul urmărit. Punga dispăru în ceață, lăsând în urmă o dâră Allomantică de un albastru palid.

Din tufele din față țâșni brusc o ploaie de monede, îndreptându-se direct spre punga ei. Vin zâmbi. Adversarul crezuse că punga zburătoare era ea însăși. El era prea departe ca să-i vadă monedele din palmă, și aceeași depărtare o împiedicase pe ea să le vadă pe cele aflate asupra lui.

O siluetă întunecată țâșni din tufe, sărind pe zidul de piatră. Sub privirile lui Vin, care aștepta în tăcere, începu să alerge și se lăsă apoi să alunece în partea opusă.

Vin se avântă la rândul ei în aer, drept în sus, apoi își azvârli mâna de monede către silueta care trecea pe dedesubt. Adversarul Împinse imediat, respingând monedele — dar nu erau decât o diversiune. Vin ateriză pe pământ, în fața lui, cu două pumnale identice,

de sticlă, ieșindu-i brusc din teci. Fandă, despicând aerul, dar dușmanul ei sări înapoi.

Ceva nu e în ordine. Vin se lăsă în jos și se aruncă într-o parte când o mână de monede scânteietoare — monedele ei, cele pe care le Împinsese adversarul, îndepărtându-le — recăzură din cer în palma acestuia. El se întoarse și le azvârli spre ea.

Vin scăpă pumnalele cu un scâncet abia auzit, aruncându-și brațele în față și Împingând monedele. Și fu aruncată imediat pe spate când Împingerea ei o întâlni pe a adversarului.

Una dintre monede se legănă în aer, rămânând suspendată exact la mijlocul distanței dintre ei. Celelalte dispărură în ceață, împinse în lături de forțele opuse.

Zburând prin aer, Vin își incendie oțelul și-l auzi pe celălalt mormăind în timp ce era Împins înapoi. El se opri lovindu-se de zid. Ea se izbi de un copac, dar își incendie fludorul și izbuti să nu ia în seamă durerea. Întrebuință trunchiul drept sprijin, continuând să Împingă.

Moneda vibră în văzduh, prinsă între forțele amplificate ale celor doi Allomanți. Apăsarea se întețí. Vin strânse din dinți, simțind cum se îndoia micul plop tremurător în spatele ei.

Adversarul împingea cu o forță necruțătoare.

N-o... să... fiu... înfrântă! se gândi ea, incendiindu-și atât oțelul, cât și fludorul și mârâind încet în vreme ce-și dezlănțuia toată puterea asupra monedei.

Urmă o clipă de liniște. Apoi Vin dădu înapoi împleticindu-se, iar copacul se frânse cu un pocnet ce răsună în aerul nopții.

Vin atinse pământul făcând o tumbă, cu așchii de lemn împrăștiate în jurul ei. Nici măcar cositorul și fludorul nu reușiră să-i păstreze mintea limpede în timp ce se rostogolea pe bolovanii pavajului, pentru a se opri în cele din urmă, năucită. O siluetă întunecată se apropie, cu panglicile mantiei-de-ceață tălăzuindu-i în jur. Vin se ridică în picioare clătinându-se și vru să-și înhațe pumnalele, uitând că îi căzuseră.

Kelsier își lăsă gluga în jos și i le întinse. Unul se spărsese.

— Știu că gestul e instinctiv, Vin, dar nu e nevoie să-ți întinzi brațele în față când Împingi — și nici să lași să-ți cadă ce ai în mâini.

Ea se strâmbă în întuneric, frecându-și umărul, și dădu din cap când primi pumnalele.

— Bună treabă cu punga, spuse Kelsier. O clipă m-ai păcălit.

— Nu mi-a ajutat la mare lucru, bombăni ea.

— Nu faci asta decât de câteva luni, Vin, spuse el, vesel. Luând totul în considerare, progresele tale sunt fantastice. Te-aș sfătui totuși să te ferești de Împingerea directă în oameni care cântăresc mai mult decât tine. Se întrerupse, măsurând din priviri silueta ei scundă și subțire. Ceea ce-nseamnă probabil să te ferești aproape de oricine.

Ea oftă, întinzându-se ușor. Se alesese cu alte vânătăi. Măcar nu vor fi la vedere. Acum,

când cele cu care-i umpluse Camon fața dispăruseră, Sazed o prevenise să aibă mare grijă. Machiajul nu putea acoperi totul, iar ea trebuia să arate ca o tânără nobilă „cuviincioasă” dacă voia să se strecoare printre curteni.

— Uite, spuse Kelsier, întinzându-i ceva. O amintire.

Vin luă obiectul — moneda în care Împinseseră amândoi. Apăsarea o turtise.

— Ne vedem la vilă, spuse el.

Vin încuviință cu o înclinare a capului și Kelsier dispăru în ceață. *Are dreptate,* cugetă ea. *Sunt mai scundă, cântăresc mai puțin și mă pot întinde până la distanțe mai mici decât oricine altcineva cu care e posibil să mă lupt. Dacă atac direct, pierd.*

Alternativa fusese oricum întotdeauna metoda ei preferată — să se împotrivească fără vâlvă, să rămână în umbră. Trebuia să-nvețe cum să-ntrebuințeze Allomanția în același mod. Kelsier repeta întruna că devenea uimitor de repede o Allomantă dibace. Părea să creadă că asta se datora priceperii lui de profesor, dar Vin simțea că la mijloc era altceva. Ceața... și colindatul străzilor noaptea... totul i se părea *bun* pentru ea. Știa că putea ajunge să stăpânească Allomanția la timp pentru a-l ajuta pe Kelsier în lupta cu alți Născuți-din-Ceață.

Cealaltă parte a planului o îngrijora.

Oftând, Vin sări peste zid în căutarea pungii ei cu monede. În vilă — nu era a lui Renoux, ci a unui alt nobil — luminile erau aprinse și toată lumea se agita. Însă nimeni nu

se aventura adânc în noapte. Slugile skaa se temeau de nălucile-de-ceață; nobilii ghiciseră probabil că liniștea fusese tulburată de niște Născuți-din-Ceață. Și, aidoma nălucilor, nici aceștia nu reprezentau ceva pe care un om cu mintea întreagă să-și dorească să-l înfrunte.

Cu ajutorul liniilor-de-oțel, Vin își găsi în cele din urmă punga pe ramurile de sus ale unui copac. O Trase ușor, aducându-și-o în mână, apoi se întoarse pe stradă. În locul ei, Kelsier nu s-ar mai fi întors probabil după pungă — cei vreo douăzeci de creițari pe care-i conținea nu meritau timpul pierdut. Însă Vin cerșise, furase sau răbdase de foame în cea mai mare parte a vieții ei. Pur și simplu, nu-și putea impune să irosească vreodată ceva. Până și monedele aruncate când sărea îi trezeau păreri de rău.

Așa că le întrebuință cu zgârcenie pe drumul de întoarcere către locuința lui Renoux, preferând în schimb pentru Împingeri și Trageri clădirile și bucățelele de metal aruncate. Mersul unui Născut-din-Ceață, pe jumătate sărind și pe jumătate alergând, i se părea acum firesc și nu era nevoită să gândească prea mult la propriile mișcări.

Cum avea să se descurce, încercând să se dea drept femeie nobilă? Nu-și putea ascunde neliniștea, nici măcar față de ea însăși. Camon fusese bun, izbutise să imite purtările unui nobil fiindcă fusese plin de sine, un atribut de care Vin se știa lipsită. Izbânzile care-i încununau pregătirea de Allomantă nu dovedeau altceva decât că locul ei era în

cotloane și în umbră, nu la balurile de la curte, în rochii frumoase.

Însă Kelsier refuza s-o lase să bată în retragere. Vin ateriză, ghemuită, chiar lângă peretele vilei Renoux, gâfâind ușor de oboseală. Privi luminile cu un vag sentiment de neliniște.

Trebuie să-nveți s-o faci, Vin, îi tot spunea Kelsier. *Ești o Allomantă talentată, dar Oțel-Împingerile și Fier-Tragerile nu sunt de-ajuns ca să te descurci printre nobili. Până când n-o să fii în stare să te miști în lumea lor cu aceeași ușurință cu care te miști în ceață, o să fii în dezavantaj.*

Lăsând să-i scape un oftat abia auzit, Vin se ridică din locul unde se ghemuise, își scoase mantia-de-ceață și-o îndesă într-un loc de unde-o putea recupera mai târziu. Apoi urcă treptele de la intrare și pătrunse în clădire. Când întrebă unde se afla Sazed, un servitor o sfătui să-l caute în bucătărie, așa că se îndreptă către o parte izolată și ascunsă a casei, unde locuiau slugile.

Până și acolo domnea o curățenie imaculată. Vin începea să înțeleagă de ce era atât de convingător impostorul Renoux: respingea orice imperfecțiune. Dacă se păstra în limitele rolului măcar pe jumătate din măsura în care-și păstra curățenia casei, atunci Vin se îndoia că avea să-i descopere cineva vreodată înșelăciunea.

Dar, cugetă ea, *trebuie să existe totuși un punct slab. La întâlnirea de acum două luni, Kelsier a spus că Renoux n-ar putea face față*

cercetării atente a unui Inchizitor. Oare Inchizitorul ar putea să simtă ceva în privința sentimentelor lui, ceva care să-l dea de gol?

Era un amănunt, dar ea nu-l uitase. În ciuda vorbelor despre sinceritate și încredere, Kelsier continua să aibă secretele lui. Toată lumea avea secrete.

Sazed se afla într-adevăr în bucătărie. Stătea în picioare, alături de o slujnică de vârstă mijlocie. Femeia era înaltă pentru o skaa — deși, pe lângă Sazed, părea măruntă. Vin o recunoscu, se număra printre slugile casei; o chema Cosahn. Vin se străduise să memoreze numele tuturor servitorilor din vilă, fie și numai ca să nu scape pe nimeni din ochi.

Când intră, Sazed își îndreptă privirea spre ea.

— Ah, stăpână Vin. Te-ai întors exact la timp. Arătă către însoțitoarea lui. Ea e Cosahn.

Femeia se uită la Vin cu aerul cuiva care știe ce face. Ea își dori cu nostalgie să se întoarcă în ceață, unde n-o putea privi nimeni astfel.

— Cred că e destul de lung, zise Sazed.

— Probabil, răspunse Cosahn. Dar nu pot face minuni, stăpâne vaht.

Sazed dădu din cap. După toate aparențele, „vaht” era cel mai potrivit titlu pentru un majordom terrisian. Nefiind nici tocmai ce se înțelegea prin skaa, dar cu siguranță nici nobili, terrisienii ocupau un loc aparte în societatea imperială.

Vin îi scrută pe amândoi, bănuitoare.

— Vorbim despre părul tău, stăpână, spuse calm Sazed. Cosahn o să te tundă.

— Oh, zise Vin, ridicându-și mâna către cap.

Începea să aibă părul ceva cam lung pentru gustul ei — deși, cumva, se îndoia că Sazed avea s-o lase să și-l tundă băiețește.

Cosahn îi arătă un scaun, și ea se așeză fără tragere de inimă. O speria gândul că trebuia să stea acolo, docilă, în timp ce altcineva îi umbla cu o foarfecă atât de aproape de cap, dar n-avea cum să se fofileze.

După câteva momente în care-și trecu mâinile prin părul ei, lăsând să-i scape de mai multe ori câte un „țț, țț, țț” abia auzit, Cosahn începu să taie.

— Un păr atât de frumos, spuse, aproape pentru ea însăși, des, de un negru așa de profund. E o rușine că i s-a purtat atât de puțin de grijă, stăpâne vaht. Multe femei de la curte ar face moarte de om pentru un păr ca ăsta — are exact atâta volum cât trebuie ca să cadă bogat pe umeri, dar e destul de drept ca să-l aranjezi cu ușurință.

Sazed zâmbi.

— Vom avea grijă să fie mai bine îngrijit pe viitor, spuse el.

Cosahn își continuă munca, dând aprobator din cap pentru sine însăși. În cele din urmă, Sazed se așeză pe un scaun, la câțiva pași în fața lui Vin.

— Kelsier nu s-a-ntors încă, nu? întrebă ea.

El clătină din cap, și Vin oftă. Kelsier era de părere că ea încă nu exersase suficient de mult ca să-l însoțească în incursiunile lui nocturne, în care pleca, de multe ori imediat, după ce terminau antrenamentul ei. În ultimele două luni, Kelsier își făcuse apariția într-o duzină de case nobile, atât din Luthadel, cât și din Fellise. Se deghiza în mai multe feluri și pătrundea din motive aparent diferite, străduindu-se să semene confuzia printre Marile Case.

— Ce e? întrebă Vin, cu ochii la Sazed, care o privea într-un fel ciudat.

Terrisianul dădu ușor din cap, plin de respect.

— Mă întrebam dacă ai vrea s-asculți o nouă propunere.

Vin oftă, dându-și ochii peste cap.

— Bine.

Oricum nu pot face altceva decât să stau aici.

— Cred că am găsit religia ideală pentru tine, spuse el, cu figura de obicei stoică dezvăluind un strop de înflăcărare. Se numește „trelagism”, vine de la zeul Trel. Era venerat de un grup de oameni cărora li se spunea nelazani și care trăiau departe, în nord. În ținutul lor, zilele și nopțile aveau lungimi ciudate. Pe durata anumitor luni ale anului, era întuneric în cea mai mare parte a zilei. Însă la vreme de vară, nu era întuneric decât foarte puține ore de-a rândul.

Nelazanii credeau că în întuneric era frumusețe și că lumina zilei era mai degrabă

profană. Vedeau stelele ca pe cei o mie de ochi ai lui Trell, care veghea asupra lor. Soarele era singurul ochi invidios al lui Nalt, fratele lui Trell. Fiindcă nu avea decât ochiul acela, Nalt îl făcea să lumineze puternic, ca să-l întreacă în strălucire pe fratele său. Însă asta nu-i impresiona pe nelazani, preferau să-l venereze pe tăcutul Trell, care nu-și întrerupea veghea asupra lor nici măcar atunci când Nalt ascundea cerul.

Sazed tăcu. Vin nu știa ce să răspundă, așa că nu spuse nimic.

— E o religie într-adevăr bună, stăpână Vin, zise Sazed. Foarte blândă, și totuși foarte puternică. Nelazanii nu erau un popor avansat, dar erau foarte hotărâți. Au făcut o hartă a întregului cer, numărând și plasând la locurile lor toate stelele importante. Obiceiurile lor ți se potrivesc — mai ales preferința pentru noapte. Pot să-ți spun mai multe despre ei dacă dorești.

Vin clătină din cap.

— Ajunge atât, Sazed.

— Atunci înseamnă că nu e pe placul tău? întrebă el, încruntându-se ușor. Ah, bine. Trebuie să mă mai gândesc. Îți mulțumesc, stăpână Vin — ai foarte multă răbdare cu mine.

— Să te mai gândești? se miră Vin. Saze, asta e a cincea religie la care-ai încercat să mă convertești. Cât de multe pot să mai fie?

— Cinci sute șaizeci și două, răspunse el. Sau, cel puțin, atâtea cunosc eu. Sunt, probabil și din nefericire, și unele care-au trecut prin

această lume fără să lase urme, pentru a fi culese de poporul meu.

Vin păstră o clipă de tăcere.

— Și tu ai învățat pe de rost tot ce ține de religiile astea?

— În măsura în care e posibil, răspunse el. Rugăciunile lor, credințele, mitologiile. Multe sunt foarte asemănătoare — derivă unele din altele, sau sunt diverse secte.

— Chiar și așa, cum le poți ține minte pe toate?

— Am... metodele mele, răspunse el.

— Dar ce rost are?

Sazed se încruntă.

— Cred că răspunsul ar trebui să fie evident. Oamenii sunt valoroși, stăpână Vin, și tot așa — în consecință — sunt și credințele lor. După Înălțarea de acum o mie de ani au dispărut atât de multe! Cultul de Fier interzice venerarea oricărui alt zeu în afară de Lordul Legiuitor, iar Inchizitorii au distrus cu sârguință sute de religii. Dacă nu și le reamintește *nimeni*, vor dispărea pur și simplu.

— Adică, spuse Vin, nevenindu-i să creadă, vrei să mă faci să adopt niște religii care sunt moarte de o mie de ani?

El dădu aprobator din cap.

Oare toată lumea care are cât de cât o legătură cu Kelsier e nebună?

— Ultimul Imperiu n-o să dureze o eternitate, spuse el, cu voce scăzută. Nu știu dacă stăpânul Kelsier va fi sau nu acela care-i va aduce sfârșitul, dar acest sfârșit *va veni*. Iar când o să vină — când Cultul de Oțel n-o să mai

domine — oamenii vor dori să se întoarcă la credințele străbunilor lor. În ziua aceea se vor uita către Păstrători, iar noi îi vom reda omenirii adevărurile uitate.

— Păstrători? întrebă Vin, în timp ce Cosahn o ocolea și începea să-i tundă bretonul. Mai sunt și alții ca tine?

— Nu prea mulți, răspunse Sazed. Dar mai sunt câțiva. Destui ca să ducă adevărurile mai departe, către următoarea generație.

Vin căzu pe gânduri, stăpânindu-și impulsul de a se foi în timp ce o tundea Cosahn. Era sigur că femeia nu se grăbea câtuși de puțin — când îi scurtase Reen părul, o făcuse cu câteva tăieturi rapide.

— Stăpână Vin, cât așteptăm, vrei să repetăm lucrurile pe care le-ai învățat? întrebă Sazed.

Ea îi aruncă o privire și primi drept răspuns un zâmbet abia schițat. Știa că o avea acolo, captivă; nu putea să se-ascundă, și nici măcar să se ducă la fereastră, ca să se uite afară, în ceață. Nu putea face nimic altceva decât să stea și s-asculte.

— Da.

— Poți să-mi spui numele celor zece Mari Case din Luthadel, în ordinea puterii lor?

— Venture, Hasting, Elariel, Tekiel, Lekal, Erikeller, Erikell, Haught, Urbain și Buvidas.

— Bine, zise Sazed. Iar tu ești?

— Sunt lady Valette Renoux, verișoară de gradul al patrulea cu lordul Teven Renoux, care stăpânește această vilă. Părinții mei — lordul Hadren și lady Fellette Renoux —

locuiesc în Chakath, un oraș din Stăpânirea Vestică. Exportăm în primul rând lână. Familia mea face negoț cu vopsele, și anume cu roșu purpuriu, obținut din melcii care trăiesc acolo în număr mare, și cu galben, din scoarță de copac. Ca parte a unei înțelegeri de negoț încheiate cu vărul lor îndepărtat, părinții mei m-au trimis la Luthadel, ca să pot petrece un timp la curte.

Sazed dădu din cap.

— Și tu ce părere ai despre acest prilej care ți s-a oferit?

— Sunt uimită și puțin copleșită. Oamenii îmi vor da atenție, pentru că vor să intre pe sub pielea lordului Renoux. Fiindcă obiceiurile de la curte nu-mi sunt familiare, atenția lor o să mă flateze. O să mă străduiesc să intru în grațiile curtenilor, dar o să stau deoparte și-o să mă feresc de necazuri.

— Ai o memorie excelentă, stăpână, zise Sazed. Acest umil servitor se minunează gândindu-se cât de bune ar fi putut fi rezultatele dacă te-ai fi dedicat învățăturii în loc să te dedici evitării lecțiilor.

Vin îl țintui cu privirea.

— Toți „umilii servitori” terrisieni le vorbesc stăpânilor lor cu aceeași obrăznicie ca tine?

— Numai cei care-au izbândit în munca lor.

Vin continuă să-l fixeze cu privirea pentru încă o clipă, apoi oftă.

— Îmi pare rău, Saze. N-am vrut să evit lecțiile tale. Numai că... știi, ceața... uneori îmi abate atenția.

— Ei, din fericire și sincer vorbind, înveți foarte repede. Însă oamenii de la curte au toată viața la dispoziție ca să studieze eticheta. Chiar și ca femeie nobilă venită de la țară, tot trebuie să știi anumite lucruri.

— Îmi dau seama, zise Vin. Nu vreau să sar în ochi.

— Oh, asta n-o s-o poți evita, stăpână. O nou-venită, dintr-un colț îndepărtat al imperiului? Da, te vor remarca. Nu vrem decât să nu le trezim bănuielile. Trebuie să fii apreciată, apoi lăsată în pace. Dac-o să te porți prostește într-o prea mare măsură, acest lucru în sine o să-i facă bănuitori.

Minunat.

Sazed tăcu, înclinându-și ușor capul pe-o parte. Câteva clipe mai târziu, Vin auzi pași afară, pe coridor. Kelsier intră agale, cu un zâmbet plin de mulțumire de sine. Își scoase mantia-de-ceață, apoi, imediat ce o văzu, rămase cu ochii la Vin.

— Ce e? întrebă ea, afundându-se ceva mai tare în scaun.

— Tunsoarea arată bine, răspunse el. Bună treabă, Casahn.

— N-a fost mare lucru, stăpâne Kelsier. Vin îi desluși în sunetul vocii roșeața din obraji. Nu fac decât să lucrez cu ceea ce am.

— Oglindă, spuse Vin, întinzând mâna.

Femeia îi dădu una. Vin o înălță, și ceea ce văzu o făcu să-ncremenească. Arăta... ca o fată.

Cosahn îi făcuse o tunsoare remarcabilă, egalizându-i părul, și reușise să scape de șuvițele care ieșeau în evidență. Vin observase întotdeauna că, atunci când ajungea să fie prea lung, părul ei avea tendința să se onduleze. Cosahn făcuse ceva și în privința asta. Părul lui Vin continua să nu fie foarte lung — abia dacă-i acoperea urechile —, dar cel puțin era lins.

Nu vrei să se gândească nimeni la tine ca la o fată, o avertiză vocea lui Reen. Însă de data asta se pomeni dorindu-și să n-o ia în seamă.

— S-ar putea să te transformăm de-adevăratelea într-o doamnă nobilă, Vin! râse Kelsier, atrăgându-și privirea ei aspră.

— Stăpâne Kelsier, va trebui s-o convingem mai întâi să nu se mai încrunte atât de des, îi atrase atenția Sazed.

— O să fie greu, spuse el. Îi place foarte mult să se strâmbe. Oricum, bine lucrat, Cosahn.

— Încă mai trebuie să mai tai puțin, stăpâne Kelsier, zise femeia.

— Continuă, bineînțeles. Dar o să vi-l răpesc o clipă pe Sazed.

Kelsier îi făcu lui Vin cu ochiul și îi zâmbi lui Cosahn, apoi el și Sazed ieșiră din încăpere — lăsând-o din nou pe Vin într-un loc de unde nu putea să tragă cu urechea.

Kelsier aruncă o privire în bucătărie, uitându-se la Vin, care stătea bosumflată pe scaun. Tunsoarea arăta într-adevăr bine. Însă complimentele lui avuseseră și un motiv ascuns — bănuia că, într-o mult prea mare perioadă a vieții ei, i se spusese că era lipsită de orice valoare. Poate, dacă dobândea ceva mai multă încredere în ea însăși, nu s-ar mai fi străduit atât de mult să se-ascundă.

Lăsă ușa să se-nchidă și se întoarse spre Sazed. Terrisianul aștepta, ca întotdeauna, liniștit și cu răbdare.

— Cum merg lecțiile? întrebă Kelsier.

— Foarte bine, stăpâne Kelsier. Știa deja câte ceva, din cele învățate de la fratele ei. Însă, mai presus de toate, e o fată extrem de inteligentă — receptivă, reține cu ușurință. Nu mă așteptam la așa ceva din partea cuiva crescut în condițiile în care-a crescut ea.

— O mulțime de copii ai străzii au minți agere. Cei care nu sunt morți.

Sazed dădu din cap cu un aer solemn.

— E extrem de rezervată și simt că nu-și dă seama de întreaga valoare a lecțiilor mele. E foarte supusă, dar se grăbește să profite de orice greșeală sau neînțelegere. Dacă nu-i spun exact unde și când ne întâlnim, trebuie s-o caut adesea prin tot conacul.

Kelsier încuviință cu o înclinare a capului.

— Cred că e modul ei de a-și păstra cât de cât un control asupra propriei vieți. Oricum, de fapt voiam să știu dacă e sau nu pregătită.

— Nu sunt sigur, stăpâne Kelsier, răspunse Sazed. Simplele cunoștințe nu sunt

totuna cu deprinderile. Nu sunt sigur că are… stăpânirea de sine necesară ca să imite o femeie nobilă, fie și una tânără și lipsită de experiență. Am exersat modul în care se mănâncă la cină, am trecut prin tot ce ține de etichetă în cazul conversațiilor, am pus-o să memoreze bârfele. Pare să se pricepă foarte bine la toate astea, într-o situație ținută sub control. S-a descurcat bine la întâlnirile de la ora ceaiului, când Renoux are oaspeți din familii nobile. Însă nu vom ști dacă se descurcă sau nu decât după ce-o s-o trimitem singură la o petrecere unde să fie locul plin de nobili.

— Aș vrea să poată exersa mai mult, spuse Kelsier clătinând din cap. Dar, cu fiecare săptămână pe care-o petrecem pregătindu-ne, crește pericolul ca oastea noastră în formare din peșteri să fie descoperită de Cult.

— Atunci e vorba de o încercare de păstrare a echilibrului, zise Sazed. Trebuie să așteptăm destul de mult ca s-adunăm oamenii de care-avem nevoie, și totuși să ne punem în mișcare destul de repede ca să evităm să fim descoperiți.

Kelsier încuviință cu un gest.

— Nu ne putem întrerupe pentru un singur membru din ceată — trebuie să găsim pe altcineva drept spion dacă Vin nu se descurcă. Biata fată — aș fi vrut să am vreme s-o instruiesc mai bine în privința Allomanției. Abia dacă am acoperit primele patru metale. Pur și simplu n-am destul *timp*!

— Dacă aș putea sugera ceva…

— Bineînțeles, Saze.

— Trimite-o pe copilă la unii dintre Cețurienii din ceată. Am auzit că Boare e un Domolitor foarte priceput și nu mă îndoiesc că și ceilalți sunt la fel de buni. Lasă-i pe ei să-o învețe pe stăpâna Vin cum să-și folosească talentele.

Kelsier tăcu, căzând pe gânduri.

— E o idee bună, Saze.

— Dar?

Kelsier se uită din nou către ușa dincolo de care Vin continua să se lase tunsă, păstrându-și aerul bosumflat.

— Nu sunt sigur. Azi, în timpul antrenamentului, am intrat într-o Oțel-Împingere directă. Probabil are mai puțin de jumătate din greutatea mea, dar mi-a dat totuși o ripostă apreciabilă.

— În Allomanție, oamenii au puteri diferite.

— Da, dar variațiile nu sunt de obicei atât de mari, spuse Kelsier. În plus, eu am avut nevoie de luni și luni ca să-nvăț cum să lucrez cu Tragerile și cu Împingerile. Nu e atât de simplu cum pare — chiar și ceva atât de banal cum e să te Împingi în sus, pe un acoperiș, îți cere să-nțelegi cum stau lucrurile cu greutatea, cu echilibrul și cu traiectoria. Însă Vin… ea pare să știe toate astea din instinct. E adevărat că nu poate folosi cu pricepere decât primele patru metale, dar a făcut progrese uimitoare.

— E o fată deosebită.

Kelsier se declară de acord dând din cap.

— Merită mai mult timp în care să-nvețe despre puterile ei. Simt o ușoară vinovăție

fiindc-o atrag în planurile noastre. Probabil că-și va găsi sfârșitul la una dintre ceremoniile de execuție ale Cultului, alături de noi toți.

— Dar vinovăția asta n-o să te-mpiedice s-o folosești ca spion printre aristocrați.

Kelsier clătină din cap.

— Așa e, spuse el, încet. N-o să mă împiedice. Doar că… veghează asupra ei, Saze. De-acum înainte, o să joci rolul majordomului și al gărzii ei de corp la ceremoniile la care va lua parte — n-o să pară ciudat că și-a adus cu ea un servitor terrisian.

— Nicidecum, încuviință Sazed. De fapt, ar fi ciudat să trimiți o fată de vârsta ei la curte fără o escortă.

Kelsier dădu din cap.

— S-o aperi, Saze. O fi fiind ea o Allomantă puternică, dar îi lipsește experiența. O să mă simt mult mai puțin vinovat trimițând-o în bârlogul aristocraților dac-o să știu că ești cu ea.

— O s-o apăr cu prețul vieții mele, stăpâne Kelsier. Îți făgăduiesc.

Sazed își înclină umil fruntea. N-ai fi zis că e în stare să vatăme pe cineva, dar Kelsier știa ce putere ascundea. Puțini oameni, fie ei Allomanți sau nu, puteau scăpa cu bine din lupta cu un Păstrător înfuriat. Probabil că de aceea Cultul vânase secta lor, aproape izbutind s-o distrugă.

— Bun, zise Kelsier. Întoarce-te la lecțiile voastre. Lordul Venture dă un bal la sfârșitul săptămânii și — pregătită sau nu — Vin o să fie acolo.

Mă uimește numărul mare al popoarelor care s-au unit în spatele țelului nostru. Firește, încă mai există și unele care nu sunt de acord — și, din nefericire, o serie de regate au pornit războaie pe care nu le-am putut opri.

Însă, deși te umilește cumva, e magnific să privești această unitate generală. Aș vrea să nu fi fost nevoie de o amenințare atât de cumplită pentru ca popoarele să aprecieze valoarea păcii și a cooperării.

CAPITOLUL 10

Vin mergea pe străzile din Cracks — una dintre mahalalele Luthadelului locuite de skaa — cu gluga trasă pe cap. Dintr-un anumit motiv, prefera căldura înăbușitoare de sub glugă în locul apăsătoarei străluciri a soarelui roșu.

Mergea gârbovită, cu ochii în jos, ținându-se la o parte. Fiecare skaa pe lângă care trecea avea un aer tot atât de deprimat. Niciunul nu-și ridica privirea; niciunul nu mergea cu spatele drept sau cu un zâmbet optimist. În mahalale, așa ceva ar fi trezit bănuieli.

Vin aproape că uitase ce apăsător putea fi Luthadelul. Săptămânile petrecute în Fellise o obișnuiseră cu copaci și cu întinderi de piatră curată. Aici nu exista nimic alb — nici plopi tremurători, nici granit văruit. Totul era negru.

Clădirile își purtau petele lăsate de nenumărate și repetate căderi de cenușă. În aer se încolăcea fumul din infamele forje ale orașului și din miile de bucătării ale nobililor. Pietrele pavajului, ușile și colțurile erau

acoperite de cenușă — în mahalale se făcea curățenie extrem de rar.

E ca și cum... lucrurile ar fi de fapt mai strălucitoare noaptea decât ziua, cugetă Vin, strângându-și mai tare în jurul trupului mantia peticită, de skaa, în timp ce dădea colțul unei străzi. Trecea pe lângă cerșetori înghesuiți în cotloane, cu mâinile întinse în speranța unei pomeni, cu rugăminți ajunse zadarnic la urechile unor oameni care răbdau ei înșiși de foame. Trecea pe lângă lucrători, și ei cu capetele plecate și cu umerii gârboviți, cu șepci sau glugi trase pe ochi ca să li-i ferească de cenușă. Și, din când în când, trecea pe lângă străjile din garnizoana orașului, în armură completă — platoșă, coif și mantie neagră — și străduindu-se să arate cât mai intimidant cu putință.

Cei din acest ultim grup străbăteau mahalalele, slujind drept reprezentanți ai Lordului Legiuitor într-o zonă pe care cei mai mulți obligatori o găseau prea dezgustătoare ca s-o viziteze. Oștenii îi loveau pe cerșetori cu picioarele, ca să se convingă că erau într-adevăr schilozi, îi opreau pe lucrători, hărțuindu-i cu întrebări ca să afle ce căutau pe străzi când ar fi trebuit să fie la muncă și erau o pacoste pentru toată lumea. Vin se ghemui la trecerea unei patrule, strângându-și gluga mai tare în jurul feței. La anii săi, ar fi trebuit sau să poarte un copil, sau să lucreze într-o țesătorie, dar, fiind atât de scundă, silueta ei părea a unei fete mai tinere.

Fie mulțumită șiretlicului ei, fie pentru că patrula aceea nu era în căutare de săpători de șanțuri, oștenii o lăsară să-și vadă de drum fără să-i arunce nici măcar o singură privire. Ea se grăbi să cotească pe o alee plină de mormane de cenușă și îndreptându-se către cantina săracilor din capătul acesteia.

Ca multe altele de același fel, cantina era murdară și prost întreținută. Într-o lume în care nu se întâmpla aproape niciodată ca muncitorii să primească o plată directă, cantinele existau pe cheltuiala nobililor. O serie de lorzi din vecinătate — probabil proprietarii țesătoriilor și ai forjelor din zonă — îi plăteau proprietarului cantinei ca să le ofere hrană lucrătorilor skaa. Aceștia primeau jetoane pentru cantină și la jumătatea zilei li se dădea o scurtă pauză, în care puteau merge la masă. Cantina centrală le îngăduia fabricilor mai mici să scape de cheltuiala aducerii hranei la locul de muncă.

Bineînțeles că, fiind plătiți în bani, proprietarii cantinelor puteau vârî în propriul buzunar tot ce economiseau când cumpărau alimentele. Din câte aflase Vin, chiar pe pielea ei, mâncarea de la cantină era cam tot atât de gustoasă ca apa cu cenușă.

Din fericire, nu venise acolo ca să mănânce. Se așeză la coada din fața ușii, așteptând în tăcere, în vreme ce muncitorii din fața ei arătau jetoanele care le dădeau dreptul să intre. Când îi veni rândul, ea scoase un disc mic, de lemn, și-l puse în mâna bărbatului skaa de la ușă. Omul îl luă cu o mișcare lină, arătând

către dreapta lui cu un gest abia vizibil al capului.

Vin o luă în direcția indicată, trecând printr-o sală de mese murdară, cu podeaua plină de cenușa adusă înăuntru pe tălpi. Când se apropie de peretele opus, văzu în colțul încăperii o ușă din lemn cu o mulțime de crăpături. Bărbatul așezat alături îi întâlni ochii, dădu ușor din cap și împinse ușa, deschizând-o. Vin se grăbi să intre în mica încăpere de dincolo de prag.

— Vin, draga mea! exclamă Boare, care trândăvea la o masă aflată aproape în centru. Bine-ai venit! Cum a fost la Fellise?

Ea ridică din umeri și se așeză la masă.

— Ah, spuse el, aproape uitasem cât de fascinantă e conversația ta. Niște vin?

Ea clătină din cap.

— Ei, însă mie mi-ar plăcea cu siguranță.

Boare purta unul dintre costumele lui extravagante și își ținea bastonul de duel pe genunchi. Odaia era luminată doar de o lampă, însă părea mult mai curată decât prima. Dintre ceilalți patru bărbați de față, Vin nu-l recunoscu decât pe unul singur — un ucenic de la atelierul lui Ciomege. Cei doi de lângă ușă stăteau evident de pază. Iar ultimul părea să fie un muncitor skaa obișnuit — cu imaginea completată de haina înnegrită și de fața plină de cenușă. Însă aerul lui plin de încredere în sine dovedea că făcea parte din lumea fărădelegii. Era probabil unul dintre răzvrătiții lui Yeden.

Boare își ridică pocalul și bătu în el cu unghia. Răzvrătitul cântări obiectul cu o privire întunecată.

— În clipa asta, zise Boare, te-ntrebi dacă folosesc Allomanția asupra ta. Poate că da, poate că nu. Are vreo importanță? Sunt aici fiindcă m-a invitat șeful tău, iar ție ți-a poruncit să ai grijă să mă simt în largul meu. Și te asigur că pentru asta e absolut necesar să țin în mână un pocal cu vin.

Bărbatul skaa așteptă o clipă, apoi înșfăcă pocalul și se îndepărtă bățos, bombănind ca pentru sine ceva despre cheltuieli prostești și provizii irosite.

Boare înălță dintr-o sprânceană și se întoarse către Vin. Părea de-a dreptul încântat de sine însuși.

— Ei, și chiar l-ai Împins? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

— Alamă irosită. Ți-a spus Kelsier de ce ți-a cerut să vii azi aici?

— Mi-a spus să urmăresc ce faci, răspunse ea, oarecum supărată fiindcă fusese dată pe mâna lui Boare. A spus că el n-are timp să mă instruiască în privința tuturor metalelor.

— Ei, zise Boare, atunci să-ncepem. În primul rând, trebuie să-nțelegi că Domolirea înseamnă ceva mai mult decât Allomanție. Ține de delicata și nobila artă a manipulării.

— Nobilă, într-adevăr, făcu Vin.

— Ah, vorbești ca una dintre *ei*, se plânse Boare.

— Care ei?

— Ei, adică toți ceilalți. Ai văzut cum m-a tratat acest domn skaa? Nu suntem pe placul oamenilor, draga mea. Îi stânjenește ideea că e posibil să se joace cineva cu sentimentele lor, că-i poate convinge în mod „misterios” să facă anumite lucruri. Ce nu pricep ei — dar tu *trebuie* să-nțelegi — e că toți oamenii îi manipulează pe alții. Manipularea este, în realitate, miezul interacțiunilor noastre sociale.

Se lăsă pe spătarul scaunului, își ridică bastonul de duel și începu să-l întrebuințeze ca să-și însoțească vorbele cu gesturi ușoare.

— Gândește-te. Ce face un bărbat când vrea să câștige dragostea unei femei tinere? Păi, încearcă s-o manevreze astfel încât să-l vadă într-o lumină favorabilă. Ce se-ntâmplă când stau doi prieteni la un păhărel? Își spun povești, încercând să se impresioneze unul pe altul. Viața unei ființe omenești e alcătuită din atitudini și din influențe. Nu e ceva rău — de fapt, suntem dependenți de asta. E vorba de un soi de interacțiuni care ne-nvață cum să răspundem la faptele altora.

Se întrerupse și-și îndreptă bastonul către ea.

— Noi, Domolitorii, ne deosebim de oamenii obișnuiți numai fiindcă suntem conștienți de ceea ce facem. Și avem, totodată, un ușor… avantaj. Dar, în realitate, este oare avantajul ăsta la fel de „puternic” ca o personalitate charismatică sau ca două șiraguri de dinți fără cusur? Sunt de părere că nu.

Vin păstră tăcerea.

— În plus, continuă el, după cum am spus, un Domolitor bun trebuie să aibă o serie de talente cu mult mai presus decât puterea de a folosi Allomanția. Fiindcă ea nu-ți îngăduie să citești gânduri și să ghicești sentimente — într-un fel, ești la fel de orb ca oricine altcineva. Trimiți pulsații emoționale, țintind către o singură persoană sau către mai multe, aflate la un loc, și sentimentele lor se modifică — iar tu speri că efectul va fi cel dorit. Însă Domolitorii remarcabili sunt aceia care-și pot întrebuința fără greș ochii și instinctele ca să știe ce simte un om înainte de a fi Domolit.

— Ce contează ce simte? întrebă Vin, încercând să-și ascundă iritarea. Oricum ai de gând să-l Domolești, nu? Așa că, după ce termini, o să simtă oricum ceea ce vrei tu.

Boare oftă, clătinând din cap.

— Ce-ai zice dacă ai ști că în timpul discuției noastre te-am Domolit de trei ori?

Vin amuți pentru o clipă.

— Când? întrebă apoi.

— Contează? zise Boare. Asta e lecția pe care trebuie s-o înveți, draga mea. Dacă nu poți citi ce simte cineva, n-o să poți folosi niciodată cu subtilitate Allomanția sentimentelor. Împinge prea tare, și până și cel mai orb skaa o să-și dea seama că l-ai manipulat. Atinge-l prea ușor, și efectul n-o să fie vizibil — omul tău o să fie în continuare dominat de alte sentimente, mai puternice.

Boare clătină iarăși din cap.

— Totul e să-nțelegi oamenii, continuă el. Trebuie să-ți dai seama ce simte cineva, să-i

schimbi sentimentul cu un ghiont ușor în direcția potrivită, și să-i canalizezi apoi nou-descoperita stare emoțională în avantajul tău. Asta, draga mea, e provocarea din ceea ce fac eu! E greu, dar, pentru cei care reușesc s-o facă bine…

Ușa se deschise și bărbatul skaa morocănos se întoarse, aducând o sticlă întreagă cu vin. O puse, împreună cu un pocal, pe masă, în fața lui Boare, apoi plecă în capătul opus al încăperii, rămânând lângă bortele-de-pândă prin care se vedea sala de mese.

— Recompensele sunt imense, spuse Boare, cu un zâmbet calm.

Își turnă vin, făcându-i mai întâi cu ochiul.

Vin nu știa ce să creadă. Modul în care privea Boare lucrurile părea crud. Însă Reen o pregătise foarte bine. Dacă ea nu avea putere asupra unui lucru, acesta era în pericol să ajungă în puterea altora, care îl întrebuințau. Începu să ardă cupru — așa cum o învățase Kelsier — ca să se apere de alte manipulări ale lui Boare.

Ușa se deschise iarăși și o siluetă familiară, cu vestă, intră cu pași sonori.

— Salut, Vin, spuse Ham, făcându-i cu mâna prietenește. Se apropie de masă, cu ochii la sticla cu vin. Boare, știi că răzvrătirea n-are bani pentru așa ceva.

— O să-i despăgubească Kelsier, răspunse Boare, cu o fluturare nepăsătoare a mâinii. Pur și simplu, nu pot lucra cu gâtul uscat. Cum e zona?

— Sigură, zise Ham. Dar am pus cositorieni la colțurile casei, pentru orice eventualitate. Dacă e vreun pericol, ieșirea voastră e în spatele chepengului din colțul ăla.

Boare dădu din cap, iar Ham se întoarse către ucenicul lui Ciomege.

— Tu, Cobble, Fumegi?

Băiatul dădu din cap.

— Bine, flăcăule, zise Ham. Atunci asta-i tot. Nu mai trebuie decât s-așteptăm discursul lui Kelsier.

Boare își privi ceasul de buzunar.

— Până atunci mai sunt câteva minute. Să pun pe cineva să-ți aducă un pocal?

— O să trec peste asta, spuse Ham.

Boare ridică din umeri și sorbi din vin.

Urmă un moment de tăcere. Pe urmă vorbi Ham.

— Așadar…

— Nu, îl întrerupse Boare.

— Dar…

— Indiferent ce-ar fi, nu vrem s-auzim.

Ham îi aruncă Domolitorului o privire hotărâtă.

— Nu mă poți Împinge către automulțumire, Boare.

Celălalt își rostogoli ochii și-și duse din nou pocalul la buze.

— Ce e? întrebă Vin. Ce voiai să spui?

— Nu-l încuraja, draga mea, zise Boare.

Vin se încruntă. Și se uită la Ham, care zâmbi.

Boare oftă.

— Pe mine nu mă amestecați în asta. N-am chef de una dintre dezbaterile lui prostești.

— Nu-l lua în seamă, spuse nerăbdător Ham, trăgându-și scaunul ceva mai aproape de Vin. Așadar, uite ce întrebare mi-am tot pus. Răsturnând Ultimul Imperiu, facem ceva bun sau ceva rău?

— Are vreo importanță? întrebă Vin, după o clipă de tăcere.

Ham păru luat prin surprindere, dar Boare chicoti.

— Bun răspuns, aprecie el.

Ham se uită urât la Boare, apoi se întoarse spre Vin.

— Bineînțeles că are.

— Păi, spuse Vin, mă gândesc că facem ceva bun. Ultimul Imperiu îi asuprește pe skaa de veacuri întregi.

— Așa e, zise Ham. Dar apare o problemă. Lordul Legiuitor e Dumnezeu, nu?

Vin ridică din umeri.

— Are vreo importanță?

Ham o privi cu asprime.

Ea îi evită privirea.

— Bine. Cultul pretinde că el e Dumnezeu.

— De fapt, sublinie Boare, Lordul Legiuitor este numai o *bucată* din Dumnezeu. E o Șuviță din Infinit — nu e atotștiutor sau omniprezent, ci e o parte independentă a unei conștiințe care *există*.

Ham oftă.

— Credeam că nu vrei să te-amesteci.

— Am vrut doar să mă asigur că-nțelege toată lumea corect cum stau lucrurile, spuse vesel Boare.

— Oricum, continuă Ham. Dumnezeu e creatorul tuturor lucrurilor, nu? E forța care stabilește legile universului și, prin urmare, sursa fundamentală a eticii. E moralitatea absolută.

Vin clipi, neînțelegând.

— Vedeți dilema? întrebă Ham.

— Eu văd un idiot, bombăni Boare.

— Sunt derutată, zise Vin. Care e problema?

— Noi pretindem că facem ceva bun, o lămuri Ham. Dar — fiind Dumnezeu — Lordul Legiuitor definește binele. Așa că, opunându-ne lui, noi suntem de fapt Răul. Însă, de vreme ce el face lucruri rele, în cazul ăsta răul devine de fapt bine?

Fruntea lui Vin se încreți.

— Ei? întrebă Ham.

— Îmi dai dureri de cap, se plânse ea.

— Te-am prevenit, sublinie Boare.

Ham oftă.

— Dar nu credeți că merită să ne gândim la asta?

— Nu sunt sigură.

— Eu sunt, zise Boare.

Ham clătină din cap.

— Aici nu e nimeni căruia să-i placă discuțiile decente, inteligente.

Răzvrătitul din colț își ridică brusc privirea.

— A venit Kelsier!

Ham înălță dintr-o sprânceană, apoi se săltă în picioare.

— Ar trebui să mă duc să verific perimetrul. Gândește-te la întrebarea aia, Vin.

— Bine…, spuse ea, în timp ce Ham ieșea.

— Vino aici, Vin, spuse Boare, ridicându-se. În perete sunt borte de pândă pentru noi. Fii drăguță și adu și scaunul meu, vrei?

Nu se uită peste umăr, să vadă dacă ea făcea ce i se ceruse. Vin rămase neclintită, șovăind. Având cuprul aprins, el nu putea s-o Domolească, dar… În cele din urmă, oftă și aduse ambele scaune lângă perete. Boare făcu să alunece o stinghie lungă și îngustă din perete, dezvăluind un gol prin care se vedea sala cantinei.

La mese stăteau bărbați skaa murdari, purtând haine de lucru cafenii sau mantii zdrențuite. Alcătuiau un grup sumbru, cu pielea pătată de cenușă, în poziții care le trădau oboseala. Însă prezența lor la adunare demonstra că erau dornici să asculte. Yeden era așezat la o masă din partea din față, în obișnuita lui haină de lucru peticită și cu părul buclat pe care și-l tunsese scurt cât timp lipsise Vin.

Ea se așteptase să-l vadă pe Kelsier făcându-și o intrare spectaculoasă. Însă el apăru fără zgomot din bucătărie. Se opri lângă masa lui Yeden, zâmbind și vorbind o clipă cu el, cu voci scăzute, apoi trecu în fața muncitorilor așezați pe scaune.

Vin nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat atât de simplu. Purta o haină cafenie, ca orice

skaa, și pantaloni de aceeași culoare, ca mulți dintre cei veniți să-l asculte. Însă hainele lui erau curate. Fără nicio pată de funingine și, cu toate că erau croite din același material grosolan folosit de obicei de skaa, fără petice și rupturi. Diferența sărea în ochi îndeajuns, hotărî Vin — dac-ar fi venit în costum de nobil, ar fi întrecut măsura.

El își duse mâinile la spate și mulțimea de muncitori amuți treptat. Privind prin deschiderea îngustă, Vin se încruntă, minunându-se de abilitatea cu care liniștea Kelsier o sală plină de bărbați flămânzi stând, pur și simplu, în fața lor. Poate-și folosea Allomanția? Însă, chiar și arzându-și cuprul, ea simțea dinspre el… o prezență.

Odată ce în încăpere se lăsă liniștea, Kelsier începu să vorbească.

— Probabil că, până acum, ați auzit cu toții de mine. Și nu v-ați afla aici dacă nu v-ați simți atrași de cauza mea, oricât de puțin.

Lângă Vin, Boare sorbi din pocal.

— Domolirea și Ațâțarea nu sunt ca alte soiuri de Allomanție, îi spuse, cu voce scăzută. Cu majoritatea metalelor, Împingerea și Tragerea au efecte contrare. Însă, în privința sentimentelor, poți adesea să ajungi la același rezultat indiferent dacă Domolești sau Întărâți. În cazul stărilor emoționale extreme — lipsa oricărui sentiment sau pasiunea absolută — lucrurile nu stau așa. Dar, de cele mai multe ori, nu contează pe care dintre cele două puteri o întrebuințezi. Oamenii nu sunt ca niște lingouri solide de metal — în fiecare clipă, în ei

clocotesc zeci de sentimente diferite. Un Domolitor experimentat poate să le amuțească pe toate, astfel încât să domine cel pe care-l dorește.

Boare se răsuci ușor.

— Rudd, trimite-o te rog înăuntru pe servitoarea în albastru.

Unul dintre oamenii de strajă dădu din cap, crăpă ușa și îi șopti ceva bărbatului de afară. O clipă mai târziu, Vin văzu o slujitoare într-o rochie de un albastru spălăcit trecând prin mulțime și umplând pocalele.

— Domolitorii mei sunt amestecați printre oameni, zise Boare, și vocea lui începu să sugereze că gândurile îi erau în altă parte. Servitoarele sunt un indiciu, le spun ce sentimente să domolească. Ei trec la treabă, așa cum fac și eu…

Glasul i se stinse în timp ce privea concentrat mulțimea.

— Oboseala…, șopti el. Nu e o senzație necesară acum. Foamea… abate atenția. Bănuielile… nu sunt de folos, hotărât lucru. Da, și în timp ce lucrează Domolitorii, Ațâțătorii întărâtă sentimentele pe care vrem să le simtă grupul. Curiozitatea… asta e cea de care avem nevoie. Da, ascultați-l pe Kelsier. Ați auzit legende și povești. Acum îl vedeți cu ochii voștri, trebuie să fiți impresionați.

— Știu de ce-ați venit azi aici, continuă Kelsier, cu voce joasă. Vorbea cu o mică parte din înflăcărarea pe care-o asocia Vin cu el, pe un ton calm, dar hotărât. Douăsprezece ore pe zi într-o țesătorie, într-o mină sau într-o forjă.

Bătăi, niciun ban, mâncare proastă. Și pentru ce? Ca să vă puteți întoarce la sfârșitul zilei în casa voastră închiriată, unde vă așteaptă o altă tragedie? Un prieten măcelărit de un supraveghetor căruia puțin îi pasă. O fiică, luată ca să devină jucăria unui nobil. Un frate ucis în trecere de mâna unui lord care-avea o zi proastă.

— Da, șopti Boare. Bun. Roșu, Rudd. Trimite-o pe fata în roșu-deschis.

În sală intră o altă servitoare.

— Pasiune și furie, spuse Boare, cu vocea aproape un simplu murmur. Doar un strop. Doar un ghiont — o aducere aminte.

Curioasă, Vin își stinse cuprul o clipă, arzând în schimb bronz, într-o încercare de a-l simți pe Boare întrebuințând Allomanția. Dar dinspre el nu venea nicio vibrație.

Firește, se gândi. *Am uitat de ucenicul lui Ciomege — mă-mpiedică să simt pulsațiile Allomantice.* Își aprinse din nou cuprul.

Kelsier continua să vorbească.

— Prieteni, în această tragedie a voastră, nu sunteți singuri. Ca voi mai sunt și alții, cu milioanele. Și au nevoie de voi. N-am venit să vă cerșesc ajutorul — de cerșetorie am avut deja parte destul în viețile noastre. Vă cer, pur și simplu, să gândiți. Cum v-ar plăcea mai mult să vă cheltuiți forțele? Făurind arme pentru Lordul Legiuitor? Sau făcând ceva mai valoros?

Nu vorbește despre oștenii noștri, cugetă Vin. *Nu spune nici măcar ce vor face aceia care sunt dornici să i se alăture. Nu vrea să afle muncitorii amănuntele. Ideea e probabil bună*

— cei recrutați vor fi trimiși la oaste, iar ceilalți nu vor fi în stare să dea informații exacte.

— Știți de ce mă aflu aici, spuse Kelsier. Îl cunoașteți pe prietenul meu Yeden, știți ce reprezintă. Orice skaa din oraș știe de existența răzvrătirii. Poate că v-ați gândit să v-alăturați. Cei mai mulți dintre voi nu o veți face — o să vă-ntoarceți în țesătoriile murdare de cenușă, în dogoarea forjelor, în casele în ruină. O să vă duceți înapoi, fiindcă viața asta cumplită vă e familiară. Dar unii dintre voi… unii dintre voi vor merge cu mine. Și ei vor fi oamenii care vor rămâne în amintire în anii ce vor veni. Lumea o să-și aducă aminte de ei, fiindcă vor fi făcut ceva măreț.

Mulți muncitori schimbară priviri, în timp ce alții se mulțumiră să se holbeze la castroanele lor pe jumătate goale. În cele din urmă, se auzi glasul unui bărbat din fundul sălii.

— Ești un idiot. Lordul Legiuitor o să te omoare. Nu te revolți împotriva lui Dumnezeu în *propria lui cetate*.

În încăpere se lăsă tăcerea. Vin își îndreptă spatele, în timp ce Boare bombănea ceva pentru el însuși.

Dincolo de ușă, Kelsier păstră o clipă tăcerea. În cele din urmă, își întinse brațele și își suflecă mânecile hainei, dezvăluindu-și cicatricele încrucișate.

— Lordul Legiuitor nu e Dumnezeul nostru, spuse, fără să ridice tonul. Și nu mă poate omorî. A mai încercat, dar a dat greș.

Fiindcă eu sunt creatura pe care n-o poate ucide niciodată.

Cu asta, Kelsier se întoarse cu spatele, ieșind din încăpere pe ușa pe care intrase.

— Hm, făcu Boare, ei bine, a fost puțin cam prea dramatic. Rudd, cheam-o înapoi pe cea în roșu și trimite-o pe fata în cafeniu.

Printre oameni își făcu apariția o servitoare în rochie cafenie.

— Uluire, spuse Boare. Și, da, mândrie. Pe moment, furia trebuie Domolită…

Mulțimea rămase o vreme liniștită, sala de mese fiind cuprinsă de o încremenire nefirească. În cele din urmă, Yeden se ridică să vorbească, încurajând și spunând ce aveau de făcut cei dornici să afle mai multe. În timp ce vorbea, oamenii reîncepură să mănânce.

— Verde, Rudd, spuse Boare. Hmm, da. Să vă punem pe toți pe gânduri, să vă-mboldim puțin loialitatea. Nu vrem să dea nimeni fuga la obligatori, nu-i așa? Kell și-a acoperit temeinic urmele, dar e cu atât mai bine cu cât ăia de la putere știu mai puțin. Oh, dar tu, Yeden? Ești puțin cam prea nervos. Să Domolim asta, să te scăpăm de îngrijorare. Să lăsăm numai pasiunea aia a ta — din fericire, va fi de-ajuns ca să-ți acopere tonul prostesc al vocii.

Vin continuă să privească. Acum, după plecarea lui Kelsier, i se păru mai ușor să se concentreze asupra reacțiilor mulțimii și a muncii lui Boare. În timp ce vorbea Yeden, muncitorii de afară păreau să se poarte urmând întocmai instrucțiunile murmurate de el. Și la Yeden apărură efectele Domolirii: pe

măsură ce vorbea păru să se simtă tot mai în largul lui, cu tot mai multă încredere în sine răzbătându-i din glas.

Curioasă, Vin își stinse din nou cuprul. Se concentră, vrând să vadă dacă putea simți influența lui Boare asupra sentimentelor ei; avea să fie inclusă printre cei atinși de puterile lui Allomantice. Domolitorul n-avea timp s-aleagă niște oameni anume, poate doar cu excepția lui Yeden. Și atingerea lui se dovedi foarte, foarte greu de deslușit. Însă începu să fie cuprinsă chiar de sentimentele pe care le descria el, murmurând pentru sine însuși.

Nu putea să nu se simtă impresionată. În cele câteva rânduri când Kelsier întrebuințase Allomanția ca să-i influențeze sentimentele, atingerea lui fusese ca un pumn greu primit brusc în față. Avea putere, dar foarte puțină subtilitate.

Atingerea lui Boare era de o delicatețe incredibilă. Domolea anumite senzații, înmuindu-le, în vreme ce pe altele le lăsa neatinse. Vin se gândi că-i putea simți și pe oamenii lui Ațâțând-o, dar atingerile lor nu erau nici pe departe la fel de subtile. Își lăsă cuprul stins, observând atingerile asupra sentimentelor ei în timp ce-și continua Yeden discursul. Spunea că oamenii care aveau să li se alăture trebuiau să-și părăsească familia și prietenii pentru o vreme — cam pentru un an —, dar aveau să fie bine hrăniți în acel răstimp.

Vin era cuprinsă de tot mai mult respect pentru Boare. Dintr-odată, nu se mai simți atât de supărată pe Kelsier fiindcă o trimisese la

alții. Boare nu putea face decât un singur lucru, dar îl practicase evident foarte mult. Fiind un Născut-din-Ceață, Kelsier trebuise să-și însușească toate deprinderile Allomantice; era logic să nu se poată concentra la fel de mult asupra unei singure puteri.

Trebuie să fiu sigură că m-a trimis la alții ca să-nvăț mai multe, se gândi ea*. Sunt maeștri când e vorba să-și folosească puterile.*

Se concentră din nou asupra sălii de mese când Yeden ajunse la sfârșitul cuvântării sale.

— L-ați auzit pe Kelsier, Supraviețuitorul de la Hathsin, spunea el. Tot ce se zvonește despre el e adevărat — a renunțat la viața lui de hoț și atenția sa, demnă de tot respectul, s-a îndreptat asupra muncii alături de răzvrătirea skaa! Oameni buni, pregătim ceva măreț. Ceva care, în final, ar putea deveni cu adevărat ultima noastră luptă împotriva Ultimului Imperiu. Veniți alături de noi. Alăturați-vă fraților voștri. Alăturați-vă Supraviețuitorului!

În sala de mese se așternu liniștea.

— Roșu-aprins, spuse Boare. Vreau să fie cu toții pasionați de ceea ce-au auzit când vor pleca de aici.

— Dar sentimentele vor păli, nu-i așa? întrebă Vin, în vreme ce în mulțime intra servitoarea îmbrăcată în roșu.

— Da, răspunse Boare, lăsându-se pe spătarul scaunului și punând la loc panoul de scândură. Dar amintirile rămân. Oamenii țin mai bine minte evenimentele dacă le asociază cu un sentiment puternic.

Câteva clipe mai târziu, pe ușa din spate intră Ham.

— A mers bine. Oamenii pleacă înviorați, iar câțiva rămân în urmă. O s-avem de trimis în peșteri un grup zdravăn de voluntari.

Boare clătină din cap.

— Dar nu e suficient. Lui Dox îi trebuie câteva zile ca s-organizeze o adunare ca asta, și de la fiecare nu ne-alegem decât cu vreo douăzeci de oameni. Într-un asemenea ritm, n-o să strângem nicidecum zece mii la timp.

— Crezi că avem nevoie de mai multe adunări? întrebă Ham. O să fie greu — trebuie să fim foarte prudenți, să nu chemăm numai oameni în care ne putem încrede într-un mod rezonabil.

Boare rămase o clipă neclintit. Apoi își dădu peste cap restul de vin.

— Nu știu — dar trebuie să ne gândim la ceva. Până una-alta, să ne-ntoarcem la atelier. Cred că-n seara asta Kelsier vrea să ne-adunăm, să vorbim despre situația noastră.

Kelsier aruncă o privire către apus. De un roșu înveninat, soarele după-amiezii strălucea mânios pe un cer de fum. Iar sub el deslușea conturul unui pisc neguros. Tyrian, cel mai apropiat Munte de Cenușă.

Stătea pe acoperișul plat al atelierului lui Ciomege, ascultând zgomotele care însoțeau întoarcerea acasă a lucrătorilor pe străzile de dedesubt. Mai toate clădirile locuite de skaa aveau acoperișuri țuguiate, fiindcă unul plat însemna că din când în când trebuia să pui

mâna pe lopată și s-arunci cenușa, dar Kelsier era de părere că priveliștea oferită merita osteneala.

Jos, lucrătorii skaa treceau în șiruri, târșâindu-și descurajați picioarele și înălțând un mic nor de cenușă. Se întoarse cu spatele către ei, uitându-se către orizontul dinspre miazănoapte… către Puțurile din Hathsin.

Unde se duce? se gândea. *Atiul ajunge în oraș, apoi dispare. Nu e mâna Cultului — i-am supravegheat pe cei de acolo — și niciun skaa nu se-atinge de metal. Credem c-ajunge în Tezaur. Sau cel puțin așa sperăm.*

Arzând atiu, un Născut-din-Ceață era cu adevărat de neoprit, acesta reprezentând unul dintre motivele pentru care metalul era atât de valoros. Însă planul lui n-avea drept unică țintă îmbogățirea. Știa cât de mult atiu se scotea din Puțuri, iar Dockson aflase ce cantități împărțea Lordul Legiuitor — la prețuri fabuloase — nobilimii. În mâinile acesteia abia dacă ajungea a zecea parte din tot ce se extrăgea.

De un mileniu, tot restul de atiu adunat din întreaga lume era pus la păstrare, an de an. Cu o cantitate atât de mare, banda lui Kelsier ar fi putut teroriza până și cea mai puternică dintre Marile Case. Planul lui Yeden de a lua palatul în stăpânire părea probabil zadarnic în ochii multora și, luat ca atare, era într-adevăr sortit eșecului. Însă celelalte planuri ale lui Kelsier…

Își coborî privirea către minusculul lingou alb din mâna sa. Al Unsprezecelea Metal. Cunoștea zvonurile care vorbeau despre asta —

pentru că porniseră de la el. Nu mai trebuia decât să le perfecționeze.

Oftă, întorcându-se către est, către Kredik Shaw, palatul Lordului Legiuitor. Numele era în graiul din Terris; însemna „Dealul celor o mie de turle”. Și se potrivea de minune, fiindcă palatul imperial semăna cu un pâlc de săgeți negre imense înfipte în pământ. O parte din turle erau răsucite, altele erau drepte. Unele erau turnuri groase, altele erau subțiri ca niște ace. Înălțimile lor variau, dar niciunul nu era scund. Și toate se terminau cu câte un vârf ascuțit.

Kredik Shaw. Acolo sfârșise totul cu trei ani înainte. Și trebuia să se-ntoarcă.

Trapa se deschise și cineva urcă pe acoperiș. Kelsier se întoarse și ridică dintr-o sprânceană în timp ce Sazed își scutură roba și se apropie, cu obișnuita sa înfățișare respectuoasă. Nici măcar un terrisian răzvrătit nu renunța la manifestările exterioare cu care fusese deprins.

— Stăpâne Kelsier, zise el, cu o plecăciune.

Kelsier îi răspunse cu o înclinare a capului și Sazed veni alături de el, îndreptându-și privirea către palatul imperial.

— Ah, spuse, ca pentru sine, ca și cum ar fi înțeles gândurile lui Kelsier.

Acesta zâmbi. Sazed era într-adevăr o descoperire valoroasă. Păstrătorii erau nevoiți să se-ascundă neapărat, fiindcă Lordul Legiuitor îi vânase întotdeauna, începând, practic, chiar din Ziua Înălțării. O serie de

legende pretindeau că subjugarea deplină a poporul din Terris de către Legiuitor — inclusiv programele de reproducere și de instruire a majordomilor — era, pur și simplu, o urmare a urii sale față de Păstrători.

— Mă întreb ce-ar zice dacă ar ști că un Păstrător a ajuns în Luthadel, spuse Kelsier, la câțiva pași de palatul imperial.

— Să sperăm că n-o să afle niciodată, stăpâne Kelsier.

— Îți sunt recunoscător fiindc-ai acceptat să vii în oraș, Saze. Știu că e primejdios.

— E o treabă bună. Iar planul e periculos pentru toți cei care i s-au alăturat. Cred că pentru mine viața însăși e un pericol. Nu e câtuși de puțin sănătos să aparții unei secte de care se teme Lordul Legiuitor.

— Se teme? întrebă Kelsier, răsucindu-se ca să se uite la Sazed. În ciuda înălțimii sale peste medie, terrisianul îl depășea cu mai bine de un cap. Nu sunt sigur că el se teme de ceva, Saze.

— Se teme de Păstrători. Sigur și inexplicabil. Poate din cauza puterilor noastre. Nu suntem Allomanți, ci… altceva. Ceva necunoscut pentru el.

Kelsier dădu din cap, întorcându-se din nou cu fața către oraș. Avea atât de multe planuri, atât de multe lucruri de făcut — și în mijlocul tuturor se aflau skaa. Sărmanii, umilii, înfrânții skaa.

— Povestește-mi despre o altă religie, Sazed, zise Kelsier. Despre una plină de putere.

— Putere? E un termen relativ când vorbim despre religie. Poate că ți-ar plăcea să afli ce era jaismul. Adepții săi erau foarte pioși și foarte sinceri.

— Vorbește-mi despre ei.

— Jaismul a fost fondat de un singur om, începu Sazed. Adevăratul lui nume s-a pierdut, iar discipolii săi îl numeau pur și simplu „Ja”. A fost ucis de un rege din partea locului, pentru că a predicat în favoarea discordiei — ceva la care se pare că se pricepea foarte bine —, dar asta n-a făcut altceva decât să-i mărească numărul adepților. Jaiștii credeau că fericirea dobândită e pe măsura evlaviei arătate fățiș și erau vestiți pentru desele și înflăcăratele lor profesiuni de credință. În aparență, discuția cu unul dintre ei putea fi frustrantă, fiindcă-și începea aproape toate frazele cu „Lăudat fie Ja”.

— Asta-i frumos, Saze, spuse Kelsier. Dar puterea înseamnă mai mult decât niște cuvinte.

— Oh, într-adevăr, încuviință Sazed. Jaiștii erau puternici în credința lor. Legendele spun că, din cauză că niciunul dintre ei nu-l accepta pe Lordul Legiuitor drept zeu, Cultul a fost nevoit să-i radă de pe fața pământului. După Înălțare, n-au supraviețuit prea mult, tocmai fiindcă ieșeau atât de mult în evidență, încât era ușor să fie vânați și uciși.

Kelsier dădu din cap, apoi zâmbi, cu ochii la Sazed.

— Nu m-ai întrebat dacă vreau să mă convertesc.

— Scuzele mele, stăpâne Kelsier, zise terrisianul, dar religia asta nu ți se potrivește, așa cred. Are un anumit nivel de nesăbuință pe care s-ar putea să-l găsești atrăgător, dar probabil că teologia o să ți se pară simplistă.

— Începi să mă cunoști foarte bine, spuse Kelsier, continuând să privească orașul. În final, după căderea regatelor și înfrângerea oștilor, religiile au continuat să lupte, nu-i așa?

— Într-adevăr, încuviință Sazed. Cele mai maleabile au rezistat până în secolul al cincilea.

— Ce le făcea atât de puternice? întrebă Kelsier. Cum izbuteau, Saze? Ce le dădea acestor teologii atâta putere asupra oamenilor?

— Cred că nu era vorba de un singur lucru. Unele erau puternice mulțumită credinței sincere, altele, datorită speranței pe care o ofereau. Altele se bazau pe constrângere.

— Dar în toate exista pasiune.

— Da, spuse Sazed, dând din cap. E mai mult decât adevărat.

— Asta am pierdut noi, zise Kelsier, plimbându-și privirile peste orașul ce adăpostea sute de mii de suflete, printre care abia dacă exista o mână de oameni care-ndrăzneau să lupte. Nimeni nu crede în Lordul Legiuitor, toată lumea se teme, pur și simplu. Oamenilor nu le-a mai rămas nimic în care să creadă.

— Dacă-mi este îngăduit să-ntreb, *tu* în ce crezi, stăpâne Kelsier?

El înălță dintr-o sprânceană.

— Încă nu sunt sigur, recunoscu. Însă răsturnarea Ultimului Imperiu pare un început bun. În lista ta sunt religii care includ, ca datorie sacră, măcelărirea nobilimii?

Sazed se încruntă, cu o expresie dezaprobatoare.

— Nu cred, stăpâne Kelsier.

— Poate ar trebui să găsești una, spuse acesta, cu un zâmbet. Oricum, Boare și Vin s-au întors?

— Au sosit chiar înainte de a urca eu aici.

— Bun, zise Kelsier, dând din cap. Spune-le c-o să cobor și eu, într-o clipă.

În camera rezervată pentru discuții, Vin stătea pe un scaun tapisat, moale, cu picioarele strânse sub ea, străduindu-se să-l studieze pe Marsh cu coada ochiului.

Semăna atât de bine cu Kelsier. Era numai... sever. Nu era nici furios, nici ursuz, precum Ciomege. Pur și simplu, nu era fericit. Stătea pe scaunul lui, cu o expresie neutră.

În afară de Kelsier, sosiseră cu toții și vorbeau între ei cu voci scăzute. Vin prinse privirea lui Lestibournes și-i făcu semn să vină lângă ea. Adolescentul se apropie și se lăsă pe vine, alături de scaunul ei.

— Marsh, șopti ea, destul de încet pentru ca vocea să-i fie acoperită de zumzetul general din încăpere. E o poreclă?

— Nimic fără cererea părinților lui.

Vin rămase tăcută, străduindu-se să priceapă graiul din est vorbit de băiat.

— Adică n-are poreclă?

Lestibournes clătină din cap.
— Având totuși una.
— Care?
— Ochi de fier. Alții încetat folosind. Prea aproape de fier în ochi adevărați, eh? Inchizitor.
Vin se uită din nou la Marsh. Avea o expresie dură, cu ochi neînduplecați, aproape ca și cum *ar fi fost* din fier. Înțelegea de ce încetase lumea să-i folosească porecla; ea se cutremura numai când auzea pomenindu-se de un Inchizitor de Oțel.
— Mulțumesc.
Lestibournes zâmbi. Era un băiat serios. Ciudat, înverșunat, iritabil — dar serios. Se retrase pe taburetul lui când apăru în sfârșit Kelsier.
— Bun, fraților, zise el. Ce-avem de spus?
— În afară de veștile proaste? întrebă Boare.
— Să le-auzim.
— Au trecut douăsprezece săptămâni și noi am adunat mai puțin de două mii de oameni, începu Ham. Chiar și adăugându-i pe cei care se numărau dinainte printre răzvrătiți, n-o să strângem destui.
— Dox? întrebă Kelsier. Putem organiza mai multe adunări?
— Probabil, răspunse Dox, din spatele unei mese pline cu teancuri de registre.
— Kelsier, ești sigur că vrei să riști atât de mult? întrebă Yeden.
Atitudinea lui se schimbase în bine în ultimele câteva săptămâni — mai ales de când

începuseră să apară, rând pe rând, recruții lui Kelsier. Așa cum spunea întotdeauna Reen, izbânzile îți aduc repede prieteni.

— Suntem deja în primejdie, continuă Yeden. Zvonurile au umplut lumea fărădelegii. Dacă întețim agitația, Cultul o să-și dea seama că se-ntâmplă ceva de mare importanță.

— Probabil că are dreptate, Kell, zise Dockson. În plus, există un număr limitat de skaa dispuși să ne-asculte. Luthadel e mare, sigur că da, dar mișcarea noastră are aici niște limite.

— Bine, spuse Kelsier. Atunci o să-ncepem să lucrăm în celelalte orașe din regiune. Boare, poți să-ți împarți echipa în două grupuri care să facă treabă bună?

— Cred că da, răspunse șovăitor Boare.

— Putem avea una la lucru în Luthadel și alta în orașele din jur. Eu o să pot probabil ajunge la toate adunările dac-o s-avem grijă să nu fie două în același timp.

— Mai multe adunări ne vor pune în pericol încă și mai mult, zise Yeden.

— Și, fiindcă tot a venit vorba, asta mă duce cu gândul la o altă problemă, spuse Ham. N-a fost vorba c-o să avem spioni printre oamenii Cultului?

— Ei? întrebă Kelsier, cu ochii la Marsh.

Acesta clătină din cap.

— Cultul lasă prea puțin loc pentru asta — am nevoie de mai mult timp.

— N-o să se-ntâmple niciodată, bodogăni Ciomege. Răzvrătirea a-ncercat deja.

Yeden dădu din cap.

— Am încercat de zeci de ori să ne strecurăm spionii în Cercul Interior al Cultului. E imposibil.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Am o idee, spuse Vin, cu voce scăzută.

Kelsier înălță dintr-o sprânceană.

— Camon, spuse ea. Se ocupa de o lovitură înainte de a mă recruta voi. De fapt, din cauza asta am atras atenția obligatorilor. Esența planului a fost pusă la punct de un alt hoț, un șef de ceată pe nume Theron. A pregătit un convoi fals, cu gândul să transporte pe canal, către Luthadel, banii adunați de Cult.

— Și? întrebă Boare.

— Mai multe corăbii urmau să-i aducă la Luthadel pe noii acoliți ai Cultului, pentru ultima parte a pregătirii lor. Theron avea un om de legătură pe traseu, un obligator de rang inferior tentat să primească mită. Poate izbutiți să-l convingeți să adauge grupului un „acolit” din dieceza lui.

Kelsier dădu din cap, cu un aer meditativ.

— Merită să ne gândim la asta.

Dockson scrise ceva pe o foaie de hârtie.

— O să-l caut pe Theron, să văd dacă informatorul lui mai poate fi folosit.

— Cum ne descurcăm, facem rost de tot ce e necesar? întrebă Kelsier.

Dockson ridică din umeri.

— Ham a găsit doi foști osteni, ca instructori. Însă armele… ei, eu și Renoux găsim negustori și ne înțelegem cu ei, dar nu ne putem mișca foarte repede. Din fericire, când vor sosi, armele vor fi în cantități mari.

Kelsier dădu din cap.

— Asta-i tot, nu?

Boare își drese glasul.

— Am… am auzit pe străzi o mulțime de zvonuri, Kelsier. Oamenii vorbesc despre acel al Unsprezecelea Metal al tău.

— Bun, zise Kelsier.

— Nu te temi c-o s-ajungă la urechile Lordului Legiuitor? Dac-o să afle ce ți-ai pus în gând, o să fie mult mai greu să… i te-mpotrivești.

N-a spus să-l omori, se gândi Vin. *Niciunul dintre ei nu-l crede în stare s-o facă*.

Kelsier se mulțumi să zâmbească.

— Nu mă-ngrijorez din pricina Lordului Legiuitor — țin lucrurile sub control. De fapt, am de gând să-i fac o vizită într-una din zilele următoare.

— O vizită? întrebă neliniștit Yeden. Vrei să-l vizitezi pe Lordul Legiuitor? Ești ne…? Vocea lui Yeden se stinse, apoi se uită la toți ceilalți. Așa e. Am uitat.

— Începe să priceapă, remarcă Dockson.

Pe coridor se auziră pași grei și, o clipă mai târziu, în încăpere intră unul dintre paznicii puși de Ham. Se apropie de scaunul lui și îi șopti câteva cuvinte.

Ham se încruntă.

— Ce e? întrebă Kelsier.

— O întâmplare neplăcută, răspunse Ham.

— Întâmplare neplăcută? întrebă Dockson. Ce întâmplare?

— Știți bârlogul ăla în care ne-am întâlnit acum câteva săptămâni? răspunse Ham. Unde ne-a vorbit Kell prima dată despre planul lui?

Bârlogul lui Camon, se gândi Vin, neliniștindu-se.

— Ei, continuă Ham, s-ar părea că l-a găsit Cultul.

S-ar părea că Rashek reprezintă o facțiune în creștere a culturii din Terris. O mare parte dintre tineri cred că puterile lor neobișnuite n-ar trebui întrebuințate doar pentru lucrul câmpului, pentru munca în gospodărie și pentru cioplitul pietrelor. Sunt gălăgioși, ba chiar și violenți — cu totul deosebiți de filosofii și de oamenii sfinți, calmi și rafinați pe care i-am cunoscut în Terris.

Acești terrisieni vor trebui supravegheați cu atenție. Ar putea fi foarte periculoși dacă ar avea ocazia și motive.

CAPITOLUL 11

Kelsier se opri în ușă, împiedicând-o pe Vin să privească înăuntru. Ea se aplecă, încercând să tragă cu ochiul pe lângă el, dar îi stăteau în drum prea mulți oameni. Nu putea spune decât că ușa atârna spartă, cu balamaua de sus răsucită și desprinsă.

Kelsier rămase neclintit îndelung. Într-un târziu se întoarse, uitându-se în direcția ei pe lângă Dockson.

— Ham are dreptate, Vin. S-ar putea să nu vrei să vezi asta.

Ea rămase nemișcată, privindu-l cu hotărâre. În cele din urmă, Kelsier oftă și intră

în încăpere. Dockson îl urmă și Vin văzu în sfârșit ce-i ascunseseră.

Podeaua era presărată cu leșuri, ale căror membre contorsionate aruncau umbre înfiorătoare când le atingea lumina singurului felinar, ținut de Dockson. Încă nu intraseră în putrefacție — atacul avusese loc în dimineața aceea — dar sala avea deja mirosul morții. Mirosul sângelui care se usca încet, al suferinței și al groazei.

Vin rămase în ușă. Mai văzuse moartea și înainte — adesea, pe străzi. Lupte cu cuțitul pe alei. Bătăi în bârloguri. Copii morți de foame. Odată văzuse gâtul unei bătrâne frânt de lovitura dată cu dosul palmei de un lord înfuriat.

Cadavrul zăcuse pe stradă trei zile înainte de a veni după el echipa de skaa culegători de hoituri.

Însă nimic din toate astea nu-i lăsase aceeași impresie de măcel săvârșit cu bună știință pe care i-o făcea bârlogul lui Camon. Oamenii nu fuseseră uciși pur și simplu, fuseseră sfâșiați. Membrele erau despărțite de trupuri. Mese și scaune sfărâmate le străpungeau piepturile. Nu existau decât vreo câteva petice de podea neacoperite de sânge negru, încleiat.

Kelsier se uită la ea, evident așteptându-se la o reacție. Vin stătea pur și simplu, privind moartea și simțindu-se… amorțită. Ce ar fi trebuit să facă? Erau oameni care se purtaseră urât cu ea, furaseră de la ea, o bătuseră. Dar, pe de altă parte, erau oameni care o

adăpostiseră, o primiseră printre ei și o hrăniseră, pe când alții ar fi dat-o pur și simplu pe mâna codoșilor.

Probabil că Reen ar fi ocărât-o fiindcă, prin tristețea pe care i-o trezea vederea lor, se trăda pe sine însăși. Bineînțeles că el se înfuria întotdeauna când — copilă fiind — Vin începea să plângă în momentul plecării dintr-un oraș într-altul, pentru că nu voia să se despartă de oamenii pe care ajunsese să-i cunoască, indiferent cât de cruzi și de nepăsători ar fi fost. Era o slăbiciune de care se părea că nu izbutise să scape. Intră în încăpere fără să verse vreo lacrimă pentru cei morți și, în același timp, dorind să nu fi avut un asemenea sfârșit.

În plus, chiar și numai sângele închegat era tulburător. Se strădui să-și păstreze trăsăturile încremenite în fața celorlalți, dar se pomeni tresărind când și când de spaimă și îndepărtându-și privirea de la leșurile mutilate. Atacatorii fuseseră extrem de… minuțioși.

Pare să fie ceva ieșit din comun, chiar și pentru Cult, se gândi ea*. Ce fel de om ar face una ca asta?*

— Inchizitor, spuse încet Dockson, îngenunchind lângă un cadavru.

Kelsier încuviință dând din cap. În spatele lui Vin, Sazed intră în încăpere, având mare grijă să nu-și murdărească roba de sânge. Vin se întoarse spre terrisian, lăsând ca apariția lui să-i abată atenția de la un cadavru din cale-afară de oribil. Kelsier era un Născut-din-Ceață, iar Dockson, după toate aparențele, un

luptător foarte bun. Ham și oamenii lui stăteau de strajă. Însă ceilalți — Boare, Yeden și Ciomege — nu veniseră. Locul era prea periculos. Kelsier se împotrivise chiar și dorinței ei de a-i însoți.

Dar pe Sazed îl adusese aparent fără nicio șovăire. Oricât de subtil ar fi fost, faptul o îndemna să-l privească pe majordom cu o nouă curiozitate. Ce putea fi prea primejdios pentru o Născută-din-Ceață, dar sigur pentru un majordom terrisian? Oare Sazed era un luptător? Cum ar fi putut învăța să lupte? Se presupunea că terrisenii erau educați, încă de la naștere, de instructori foarte scrupuloși.

Mișcările line ale lui Sazed și figura lui calmă nu trădau prea multe. Însă nu părea șocat de măcel.

Interesant, se gândi Vin, strecurându-se printre mobilele sfărâmate și ocolind bălțile de sânge ca să ajungă lângă Kelsier. El se lăsase pe vine lângă două cadavre. Dintre care unul îi aparținea lui Ulef, își dădu seama Vin, într-o clipă de șoc. Fața băiatului era schimonosită de durere, iar partea de sus a trunchiului i se transformase într-o masă de oase rupte și de carne sfâșiată — ca și cum i-ar fi deschis cineva coșul pieptului cu mâinile. Vin se cutremură și-și întoarse ochii în altă parte.

— Nu e bine, spuse Kelsier, cu voce scăzută. Inchizitorii de Oțel nu se deranjează de obicei pentru o simplă bandă de hoți. Sunt trimiși obligatorii, care vin cu oștenii aflați în slujba lor, îi înhață pe toți și-i folosesc pentru un spectacol bun într-o zi de execuții. Un

Inchizitor intervine numai când îl interesează ceata în mod deosebit.

— Crezi că…? Crezi că a fost tot cel de mai înainte? întrebă Vin.

Kelsier dădu din cap.

— În Ultimul Imperiu nu există decât vreo douăzeci de Inchizitori și, într-un moment oarecare, zece dintre ei sunt plecați din Luthadel. Să atragi atenția unuia dintre ei, să scapi și apoi un altul să descopere bârlogul mi se pare o coincidență prea mare.

Vin rămase în picioare, tăcută, silindu-se să se uite la trupul lui Ulef și să-și înfrunte tristețea. O trădase în final, dar pentru o vreme aproape că-i fusese prieten.

— Atunci, spuse ea încet, Inchizitorul încă mai e pe urmele mele?

Kelsier dădu din cap, rămânând locului.

— Înseamnă că eu sunt de vină, spuse ea. Ulef și ceilalți…

— Vina e a lui Camon, spuse hotărât Kelsier. El a-ncercat să tragă pe sfoară un obligator. Tăcu, apoi se uită la ea. Poți să faci față?

Vin aruncă o privire către cadavrul mutilat al lui Ulef, străduindu-se să rămână puternică.

— Niciunul dintre ei nu mi-a fost prieten.

— Asta-i un soi de insensibilitate, Vin.

— Știu, spuse ea, dând ușor din cap.

Kelsier o privi o clipă, apoi traversă încăperea ca să stea de vorbă cu Dockson.

Ea se uită din nou la rănile lui Ulef. Păreau făcute de un animal turbat, nu de un singur om.

Inchizitorul a avut probabil ajutoare, își spuse. *E imposibil ca un singur om, fie el și Inchizitor, să facă toate astea.* Lângă ușa cu zăvor se înălța un morman de leșuri, și o numărătoare rapidă îi demonstră că acolo era cea mai mare parte a hoților din ceată — dacă nu chiar toată ceata. Un singur om n-ar fi putut să scape de toți destul de repede… sau putea?

Sunt multe lucruri pe care nu le știm despre Inchizitori, îi spusese Kelsier. *Nu par să se supună regulilor obișnuite.*

Vin se cutremură iarăși.

Pe scări se auziră pași, iar ea se încordă, ghemuindu-se și pregătindu-se s-o rupă la fugă.

Silueta familiară a lui Ham apăru în capul scării.

— Zona e sigură, anunță el, înălțând un al doilea felinar. Nici urmă de obligatori sau de soldați din garnizoană.

— Ăsta e stilul lor, spuse Kelsier. Vor să fie descoperit masacrul — lasă morții în chip de mesaj.

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de cuvintele murmurate încet de Sazed, care stătea în picioare, în capătul opus al încăperii. Vin se strecură în direcția lui, ascultându-i cadența vocii. Terrisianul tăcu în cele din urmă, apoi își înclină fruntea și închise ochii.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Vin când își ridică din nou privirea.

— O rugăciune. Un cântec funebru de-al cazzilor. E menit să trezească spiritele morților, să le ademenească, făcându-le să se

desprindă de carne și să se întoarcă în muntele de suflete.

Sazed se uită la ea.

— Dacă vrei, te pot învăța religia asta, stăpână. Cazzii erau oameni interesanți — foarte familiarizați cu moartea.

Vin clătină din cap.

— Nu acum. Ai spus rugăciunea lor — asta e și religia ta?

— Toate sunt religiile mele.

Ea se încruntă.

— Niciunele dintre ele nu se contrazic cu altele?

Sazed zâmbi.

— Oh, se contrazic foarte des. Însă eu respect adevărurile din spatele tuturor — cred în nevoia tuturor de a nu fi uitate.

— Atunci cum te-ai hotărât din care să iei rugăciunea?

— Pur și simplu asta mi s-a părut… potrivită, răspunse Sazed cu voce scăzută, privind jocul umbrelor peste scena morții.

— Kell, strigă Dockson. Vino să vezi ceva.

Kelsier i se alătură, ceea ce făcu și Vin. Dockson stătea în odaia ca un coridor, care fusese dormitorul cetei. Vin își strecură capul înăuntru, așteptându-se să vadă o scenă asemănătoare celei din sala comună. Însă înăuntru nu era decât un singur cadavru, legat de un scaun. În lumina slabă, abia izbuti să-și dea seama că avea ochii scoși.

— E bărbatul pe care l-am pus șef, zise Kelsier, după un moment de tăcere.

— Milev, spuse Vin, dând din cap. Ce e cu el?

— A fost ucis încetul cu încetul, răspunse Kelsier. Uită-te cât sânge e pe podea și cum îi sunt răsucite brațele și picioarele. A avut timp să urle și să se zbată.

— Tortură, adăugă Dockson, cu un gest aprobator al capului.

Pe Vin o străbătu un fior. Se uită în sus, la Kelsier.

— Să ne mutăm baza? întrebă Ham.

Kelsier clătină încet din cap.

— Când a fost în bârlogul ăsta, Ciomege s-a deghizat și la venire, și la plecare, ascunzându-și șchiopătatul. E treaba lui de Fumegător să se-asigure că nu poate fi găsit de cineva care doar pune întrebări pe stradă. Niciunul dintre oamenii din ceata asta n-a putut să ne trădeze — ar trebui să fim încă în siguranță.

Nimeni nu spuse ceea ce era evident. *Inchizitorul n-ar fi trebuit să găsească nici bârlogul ăsta.*

Kelsier se întoarse în încăperea principală, unde îl luă deoparte pe Dockson și începu să-i vorbească în șoaptă. Vin se apropie tiptil, vrând să audă ce spuneau, dar Sazed o opri punându-i o mână pe umăr.

— Stăpână Vin, i se adresă el, dezaprobator, dacă stăpânul Kelsier ar fi vrut să-l auzim și noi, oare n-ar fi vorbit mai tare?

Ea îi aruncă terrisianului o privire furioasă. Apoi se întinse în interior și arse cositor.

Duhoarea sângelui o izbi brusc, aproape făcând-o să se clatine. Auzea respirația lui Sazed. În încăpere nu mai era întuneric — de fapt, îi lăcrimau ochii din cauza strălucirii puternice a celor două felinare. Își dădu seama că aerul era greu, stătut.

Și auzi, foarte clar, vocea lui Dockson.

— ... am fost de două ori să văd ce e cu el, așa cum mi-ai cerut. Îl găsești la trei străzi, către vest, de răscrucea Patru Fântâni.

Kelsier dădu din cap.

— Ham, spuse apoi, cu glas tare, făcând-o pe Vin să tresară.

Sazed se uită în jos, la ea, cu ochi dezaprobatori.

Știe câte ceva despre Allomanție, se gândi Vin, citindu-i expresia feței. *A ghicit ce făceam.*

— Da, Kell, răspunse Ham, scoțând capul din odaia din spate

— Du-i pe ceilalți înapoi, la prăvălie, îi ceru Kelsier. Și fii prudent.

— Firește, făgădui Ham.

Vin aruncă o privire spre Kelsier apoi, cu nemulțumire, se lăsă scoasă din bârlog împreună cu Sazed și Dockson.

Ar fi trebuit să iau trăsura, se gândi Kelsier, nemulțumit fiindcă mergea prea încet. *Ceilalți s-ar fi putut întoarce pe jos din bârlogul lui Camon.*

Își dorea nebunește să ardă oțel și să se-ndrepte spre destinația sa înaintând în salturi. Din nefericire, era greu să treci neobservat când zburai prin oraș în lumina zilei.

Își potrivi pălăria și-și continuă mersul. Un nobil care mergea pe jos nu era ceva neobișnuit, mai ales în cartierul negustorilor, unde cei mai norocoși dintre skaa și cei mai ghinioniști dintre nobili se amestecau pe străzi — deși fiecare grup se străduia din răsputeri să dea impresia că nu-l vedea pe celălalt.

Răbdare. Viteza n-are importanță. Dacă știu de el, e mort deja.

Intră în piața largă de la o răscruce. În colțuri se aflau patru fântâni, iar o alta, masivă, de cupru — cu suprafața verde acoperită și înnegrită de funingine — domina centrul.

Statuia îl înfățișa pe Lordul Legiuitor într-o postură spectaculoasă, cu mantie și armură și cu ceva inform, care reprezenta Adâncimea moartă, în apa de la picioarele sale.

Kelsier trecu de fântâna cu cenușă așternută pe ape în timpul ultimei căderi. Cerșetorii skaa strigau de pe margini, cu vocile lor jalnice aflate undeva pe hotarul firav dintre puterea de a ajunge la urechi și iritare. Lordul Legiuitor abia reușea să-i suporte; niciunui skaa fără diformități grave nu-i era îngăduit să cerșească. Însă viața lor demnă de milă nu era invidiată nici măcar de vreun skaa de pe plantații.

Kelsier le azvârli câteva monede, fără să-i pese că astfel atrăgea atenția, și-și continuă drumul. Trei străzi mai încolo, găsi o răspântie mult mai mică. Era tot plină de cerșetori pe margini, dar în centru nu-și împrăștia apa nicio fântână, și nici în colțuri nu era vreuna, ca să atragă trecătorii.

Cerșetorii erau încă și mai prăpădiți — oameni amărâți, într-o stare atât de jalnică, încât nu se puteau lupta pentru un loc într-o piață importantă. Copii lihniți de foame și adulți ofiliți de bătrânețe strigau cu glasuri temătoare; bărbați cu unul sau mai multe membre lipsă se îngrămădeau în colțuri, cu siluetele murdare de funingine aproape invizibile în umbră.

Kelsier își duse instinctiv mâna la punga cu monede. *Vezi-ți de treaba ta,* își spuse. *Nu-i poți salva pe toți, nu cu monede. Pentru asta o să fie destul timp după dispariția Ultimului Imperiu.*

Neluând în seamă țipetele jalnice — întețite când cerșetorii își dădură seama că se uita la ei —, studie pe rând fiecare chip. Nu-l văzuse pe Camon decât pentru foarte scurt timp, dar credea că-l putea recunoaște. Oricum, niciuna dintre figuri nu părea să se potrivească și niciun cerșetor n-avea mijlocul gros al fostului șef de ceată, care ar fi trebuit să atragă atenția chiar și după mai multe săptămâni de înfometare.

Nu e aici, își spuse nemulțumit Kelsier. Porunca pe care o dăduse el însuși — lui Milev, noul șef cetei — fusese dusă la îndeplinire, Camon ajunsese cerșetor. Dockson venise să verifice, ca să fie siguri.

Absența fostei căpetenii de hoți putea însemna că-și câștigase un loc mai bun. Sau că încăpuse pe mâna Cultului. Kelsier se opri, ascultând murmurele chinuite ale milogilor. Din cer începu să cadă cenușă.

Ceva nu era în ordine. În colțul dinspre miazănoapte al răspântiei nu era niciun cerșetor. Arse cositor și simți mirosul de sânge din aer.

Își scoase pantofii, apoi își desfăcu centura. Urmă agrafa mantiei, și veșmântul fin căzu pe pietrele pavajului. Acestea odată înfăptuite, singurul metal rămas asupra sa era punga cu monede. Își răsturnă câțiva bănuți în palmă, apoi înaintă cu prudență, lăsându-le cerșetorilor veșmintele aruncate.

Mirosul morții deveni mai puternic, dar nu auzea nimic, în afară de zgomotele încăierării milogilor din spatele său. Intră tiptil pe strada dinspre miazănoapte și observă imediat, în stânga lui, o alee îngustă. Respiră adânc, incendie fludor și se repezi într-acolo.

Pasajul îngust și întunecos era înfundat cu gunoi și cu cenușă. Și nu-l aștepta nimeni — sau, cel puțin, nimeni care să mai fie în viață.

Camon, șeful de ceată transformat în cerșetor, atârna de o frânghie legată de undeva, de foarte sus. Leșul i se rotea nestânjenit în bătaia vântului, cu cenușa plutindu-i lin în jur. Nu fusese spânzurat în modul obișnuit — de funie era legat un cârlig, care-i fusese îndesat pe gât. Vârful însângerat se vedea răsărindu-i din pielea de sub bărbie, iar leșul se rotea cu capul dat pe spate și cu funia ieșindu-i din gură. Avea mâinile legate, iar pe trupul încă rotofei se zăreau urmele torturii.

Nu e bine.

Un picior scârțâi pe pietrele pavajului din spatele lui și Kelsier se răsuci, incendiind oțel și aruncând în evantai o mână de monede.

Cu un țipăt de fetișcană, o siluetă măruntă se ghemui la pământ, arzând oțel ca să abată monedele din drum.

— *Vin?* spuse el.

Înjură, întinzând brațul și trăgând-o dintr-o smucitură de pe alee. Se uită dincolo de colț, la cerșetorii care ciuliră urechile auzind cum monedele loveau caldarâmul.

— Ce cauți aici? o întrebă, întorcându-se spre ea.

Vin purta aceeași salopetă maro și aceeași cămașă cenușie de mai înainte, dar avusese măcar destulă minte ca să-și pună o mantie greu de descris, cu gluga ridicată.

— Am vrut să văd ce faci, răspunse ea, ghemuindu-se ușor în fața furiei lui.

— Ar fi putut fi periculos! zise Kelsier. Ce-a fost în capul tău?

Vin se făcu și mai mică.

El se calmă. *Nu poți s-o condamni fiindc-a fost curioasă,* se gândi, în vreme ce vreo câțiva cerșetori curajoși se repezeau în stradă, după monede. *E, pur și simplu…*

Kelsier înlemni. Atingerea era atât de subtilă, încât aproape n-o simțise. Vin îi Domolea sentimentele.

Se uită în jos. Fata se străduia, evident, să se facă nevăzută lipindu-se de colțul zidului. Părea atât de sfioasă, și totuși îi surprinse licărul de hotărâre ascuns în ochi. Știa să lase

impresia că era inofensivă și chiar făcuse din asta o artă.

Atât de subtil! se gândi Kelsier. *Cum a ajuns atât de bună într-un timp atât de scurt?*

— Nu-i nevoie să te folosești de Allomanție, Vin, i se adresă, cu blândețe. N-o să-ți fac niciun rău. Știi asta.

Ea roși.

— N-am vrut să... e doar un obicei. N-am scăpat de el.

— E-n ordine. Kelsier îi puse mâna pe umeri. Dar, ține minte — indiferent ce-ar spune Boare, nu se face să te-atingi de sentimentele prietenilor tăi. În plus, pentru nobili, întrebuințarea Allomanției la întâlniri protocolare e o insultă. Deprinderea asta ți-ar putea face necazuri dacă nu-nveți s-o controlezi.

Ea dădu din cap, ridicându-se pentru a se uita la Camon. Kelsier se așteptase să-și întoarcă privirea, dezgustată, dar ea stătea pur și simplu tăcută, cu o expresie de mulțumire cruntă pe chip.

Nu, fata asta nu e o fire slabă, se gândi Kelsier. *Indiferent ce-ar vrea să te facă să crezi.*

— L-au torturat aici? întrebă ea. Sub cerul liber?

El încuviință cu un gest al capului, imaginându-și urletele care reverberaseră în urechile cerșetorilor neliniștiți. Cultului îi plăcea să pedepsească în văzul lumii.

— De ce-a fost nevoie de cârlig? întrebă Vin.

— E o execuție ritualică, rezervată celor mai nemernici dintre păcătoși: celor care abuzează de Allomanție.

Vin se încruntă.

— Camon era Allomant?

Kelsier clătină din cap.

— Probabil c-a recunoscut ceva scandalos în timpul torturii. Se uită la Vin. Probabil își dăduse seama ce ești. Te-a folosit cu bună știință.

Ea păli ușor.

— Atunci… Cultul știe că sunt Născută-din-Ceață?

— Poate. Depinde ce știa Camon și ce nu. S-ar putea să-și fi închipuit că nu ești decât Cețiană.

Ea păstră o clipă tăcerea.

— Și ce-nseamnă asta pentru rolul pe care-l am de jucat?

— O să continuăm așa cum am plănuit, zise Kelsier. În clădirea Cantonului nu te-au văzut decât doi obligatori, și extrem de puțini oameni își pot da seama că o servitoare skaa și o femeie nobilă elegantă sunt una și aceeași persoană.

— Și Inchizitorul? întrebă încet Vin.

Pentru asta, Kelsier n-avea răspuns.

— Haide, spuse, într-un târziu. Deja am atras prea mult atenția.

Cum ar fi dacă toate popoarele — de la insulele din miazăzi până la colinele Terris din miazănoapte — s-ar uni sub o singură conducere? Ce minuni s-ar putea înfăptui, cât

de departe s-ar putea ajunge dacă omenirea și-ar lăsa o dată pentru totdeauna ciorovăielile deoparte și s-ar uni?

Probabil înseamnă prea mult, chiar și numai ca simplă speranță. Un singur imperiu, unificat, al omului? N-o să fie posibil niciodată.

CAPITOLUL 12

Vin își înfrânse imboldul de a se trage de rochia de nobilă. Chiar și după câteva zile în care fusese silită să poarte una — ideea lui Sazed —, veșmântul umflat i se părea stânjenitor. Îi strângea mijlocul și pieptul și cădea pe podea în mai multe straturi de material încrețit, îngreunând mersul. Avea tot timpul senzația că era gata să se-mpiedice — și, în ciuda grosimii fustei, se simțea cumva expusă din cauza corsajului atât de strâmt, fără a mai aminti decolteul adânc. Deși își lăsa la vedere exact tot atât de multă piele și când purta cămăși obișnuite, cu nasturi, acum totul părea, cumva, altfel.

Însă rochia schimba multe, trebuia s-o recunoască. Fata care stătea în fața ei, în oglindă, era o creatură stranie, din altă lume. Rochia de un albastru deschis, cu volane și dantele albe, se asorta cu agrafele cu safire din părul ei. Sazed pretindea că nu putea să se simtă fericit înainte ca părul ei să-i crească măcar până la umeri, dar sugerase totuși să cumpere agrafele ca niște broșe și să-și pună câte una deasupra fiecărei urechi.

— Aristocrații obișnuiesc adesea să nu-și ascundă defectele, îi explicase el. Le scot în

schimb în evidență. Atrage atenția asupra părului tău scurt și, în loc să creadă că nu ții pasul cu moda, ar putea fi impresionați de mesajul tău fără cuvinte.

Purta și un colier de safire — modest după părerea nobilimii, dar valorând totuși peste două sute de lacre. Îl completa o singură brățară de rubine. După toate aparențele, moda zilei impunea o singură pată de o altă culoare, pentru contrast.

Și totul era al ei, plătit din banii cetei. Dacă fugea, luând bijuteriile și cele trei mii de lacre, avea din ce trăi câteva zeci de ani. Se simțea mult mai tentată decât voia să recunoască. Imaginile oamenilor lui Camon, trupurile lor schimonosite, fără viață în subsolul tăcut, îi tot reveneau în minte. Probabil că asta o aștepta și pe ea dacă rămânea.

Și atunci, de ce nu pleca?

Se întoarse cu spatele la oglindă, punându-și un șal de mătase albastru-deschis purtat de aristocrate în loc de mantie. De ce nu pleca? Poate fiindcă îi promisese lui Kelsier. El îi dăruise Allomanția și tot el depindea de ea. Poate că era datoria ei față de ceilalți. Pentru a supraviețui, o ceată avea nevoie ca fiecare om să facă o treabă aparte.

De la Reen învățase că astfel de oameni erau niște neghiobi, însă era tentată, momită de posibilitatea oferită de Kelsier și de ceilalți. În final, nu rămânea nici din cauza bogăției, nici fiindcă o încânta ce aveau de făcut. Era speranța ascunsă — greu de crezut și lipsită de

noimă, dar totuși atrăgătoare — a existenței unui grup de oameni care aveau într-adevăr încredere unii în alții. Trebuia să rămână. *Trebuia* să vadă dacă avea să dureze, sau dacă totul nu era — așa cum îi spuneau șoaptele tot mai insistente ale lui Reen — decât o minciună.

Se întoarse și părăsi încăperea, îndreptându-se către ușa din față a conacului Renoux, unde o aștepta Sazed cu o trăsură. Se hotărâse să rămână, și asta însemna că trebuia să joace rolul care îi revenea.

Era timpul pentru prima ei apariție de aristocrată.

Trăsura se zgâlțâi brusc, și Vin tresări, surprinsă. Însă vehiculul continuă să înainteze normal și Sazed nu se clinti de pe locul lui de vizitiu.

De sus se auzi un sunet. Vin își incendie metalele, încordându-se, când o siluetă sări de pe acoperișul trăsurii, aterizând pe locul lacheului, chiar în afara portierei ei. Kelsier îi zâmbi când își strecură capul pe geam.

Vin răsuflă ușurată, lăsându-se pe spătarul banchetei sale.

— Ai fi putut, pur și simplu, să ne ceri să te luăm.

— Nu era nevoie, spuse el, deschizând portiera și făcându-și vânt înăuntru. Afară se întunecase deja și el își purta mantia-de-ceață. L-am prevenit pe Sazed c-o să apar la un moment dat, pe drum.

— Și mie nu mi-ai spus?

Kelsier îi făcu cu ochiul în timp ce închidea portiera.

— Mi-am închipuit că încă-ți mai eram dator fiindcă m-ai luat prin surprindere săptămâna trecută, pe aleea aia.

— Ce matur din partea ta, spuse Vin, cu voce plată.

— Am avut întotdeauna foarte mare încredere în imaturitatea mea. Ei, ești pregătită pentru seara asta?

Ea ridică din umeri, încercând să-și ascundă nervozitatea. Se uită în jos.

— Cum…ăă, arăt?

— Splendid, răspunse Kelsier. Întocmai ca o tânără de neam nobil. Să nu fii nervoasă, Vin — deghizarea e perfectă.

Dintr-un anumit motiv, răspunsul nu păru să fi fost cel pe care voia ea să-l audă.

— Kelsier?

— Da?

— Mă tot gândesc de-o vreme să te întreb ceva, spuse, uitându-se pe geam, deși nu putea să vadă nimic altceva în afară de ceață. Înțeleg, tu crezi că e important — să ai un spion printre nobili. Dar… ei, chiar trebuie s-o facem în felul ăsta? Nu putem plăti niște informatori de pe stradă ca să ne spună tot ce e nevoie să știm despre intrigile caselor?

— Poate că da, răspunse Kelsier. Dar oamenii ăia sunt numiți „informatori" dintr-un anumit motiv, Vin. Orice întrebare pe care le-o pui le dezvăluie câte ceva despre adevăratele tale intenții — până și faptul că te întâlnești cu ei oferă o informație pe care-o pot vinde apoi altcuiva. E bine să ne bizuim pe ei cât mai puțin cu putință.

Ea oftă.
— Nu te pun în pericol fără să mă sinchisesc, Vin, spuse Kelsier, aplecându-se în față. Avem într-adevăr nevoie de un spion printre nobili. Informatorii află de obicei noutățile de la slujitori, însă cei mai mulți dintre aristocrați nu sunt proști. Întâlnirile importante se țin în locuri unde niciun servitor nu poate trage cu urechea.
— Și te aștepți din partea mea să pot ajunge la astfel de adunări?
— Poate. Sau poate nu. Oricum ar fi, am învățat că e întotdeauna bine să strecori pe cineva printre nobili. Trăgând cu urechea, tu și Sazed veți afla lucruri pe care informatorii de pe stradă nu le-ar considera importante. De fapt, prin simplul fapt c-o să mergi la aceste petreceri — chiar dacă n-o să-ți ajungă nimic la urechi — o să ne-aduci informații.
— Cum așa? se încruntă Vin.
— Ține-i minte pe oamenii care par interesați de tine, zise Kelsier. Vor fi din casele pe care vrem să le supraveghem. Dacă-ți acordă atenție ție, probabil că-i interesează lordul Renoux — și asta numai dintr-un singur motiv.
— Arme, spuse ea.
Kelsier dădu din cap.
— Faptul că e negustor de arme va face din Renoux un om foarte valoros în ochii celor care pun la cale o luptă. Și caselor lor va trebui să le dau cea mai mare atenție. În sânul nobilimii ar trebui să existe deja o oarecare încordare — să sperăm că-ncep deja să se-

ntrebe ce familii se întorc împotriva altora. Între Marile Case nu s-a mai dezlănțuit niciun război general de mai bine de un veac, însă ultimul a fost devastator. Trebuie să-l repetăm.

— Ar putea aduce moartea unui mare număr de nobili, zise Vin.

Kelsier zâmbi.

— Pot trăi cu gândul ăsta. Tu nu?

Vin zâmbi, în ciuda încordării.

— Există și un alt motiv pentru care trebuie s-o faci, adăugă el. La un moment dat, în timpul desfășurării acestui plan dezastruos al meu, am putea fi nevoiți să-l înfruntăm pe Lordul Legiuitor. Am senzația că va fi cu atât mai bine, cu cât vom avea nevoie să strecurăm mai puțini oameni în locurile unde e prezent. O skaa Născută-din-Ceață ascunsă printre nobili… ei, ar putea fi un mare avantaj.

Vin se înfioră ușor.

— Lordul Legiuitor… o să fie acolo în seara asta?

— Nu. Probabil că printre participanți vor fi obligatori, dar niciun Inchizitor — și cu siguranță nu Lordul Legiuitor. O asemenea petrecere nu e câtuși de puțin demnă de interesul lui.

Ea dădu din cap. Nu-l văzuse niciodată pe Lordul Legiuitor, și nici nu-și dorise vreodată să-l vadă.

— Nu-ți mai face atâtea griji, zise Kelsier. Chiar dacă se va-ntâmpla să-l întâlnești, o să fii în siguranță. Nu poate citi gândurile.

— Ești sigur?

Kelsier păstră pentru o clipă tăcerea.

— Ei bine, nu. Dar, chiar dacă o fi *putând,* nu le citește chiar pe ale tuturor. Am cunoscut mai mulți skaa care s-au dat drept nobili în prezența lui — și eu am făcut-o de vreo câteva ori, înainte…

Vocea i se stinse, și își coborî privirea către mâinile acoperite de cicatrice.

— În cele din urmă te-a prins, zise ea.

— Și probabil c-o să mă mai prindă, spuse el, făcându-i cu ochiul. Dar deocamdată nu-ți face griji din cauza lui — în seara asta, țelul nostru e s-o prezentăm pe lady Valette Renoux. N-o să fie nevoie de nimic periculos sau neobișnuit. Nu trebuie decât să-ți faci apariția și să pleci apoi, când o să-ți spună Sazed. O să vedem mai târziu cum le câștigăm încrederea.

Vin dădu din cap.

— Ești o fată bună, spuse Kelsier, deschizând portiera. O să fiu ascuns în apropierea fortăreței, cu ochii în patru și trăgând cu urechea.

Ea își înclină capul, în semn de recunoștință, și Kelsier sări din trăsură, făcându-se nevăzut în ceața întunecată.

Vin nu se așteptase ca fortăreața Venture să strălucească atât de puternic în beznă. Clădirea masivă era învăluită de o aură de lumină cețoasă. Când trăsura ajunse mai aproape, Vin văzu că pe zidul exterior al clădirii dreptunghiulare erau fixate opt felinare enorme. Dădeau o lumină puternică, aidoma celei răspândite de focurile de tabără, dar mai puțin pâlpâitoare, iar în spatele lor erau plasate oglinzi, ca să-și reverse toată

strălucirea direct asupra fortăreței. Vin nu pricepea la ce serveau. Balul se ținea înăuntru — de ce era nevoie de lumină afară?

— Nu mai scoate capul pe geam, stăpână Vin, te rog, spuse Sazed, din locul lui de deasupra. O tânără bine-crescută nu cască gura.

Vin îi aruncă o privire supărată, pe care el nu putu s-o vadă, dar își retrase capul în interior, așteptând cu nervozitate și nerăbdare în timp ce trăsura se oprea lângă fortăreața imensă. Încremeni în sfârșit locului, și un lacheu din casa Venture deschise imediat portiera. Un al doilea lacheu se apropie și întinse mâna, s-o ajute să coboare.

Vin i-o acceptă și se strădui să-și scoată din trăsură poalele umflate de volane ale rochiei, cu toată grația de care era în stare. În timp ce cobora cu băgare de seamă — încercând să nu se împiedice — se simți recunoscătoare pentru stabilitatea mâinii lacheului și înțelese de ce se aștepta din partea bărbaților să ajute doamnele la coborârea din trăsură. La urma urmelor, obiceiul nu era prostesc — prostească era îmbrăcămintea.

Sazed înconjură trăsura și își ocupă locul, la câțiva pași în urma ei. Purta robe dintr-un material încă și mai fin decât de obicei; cu toate că-și păstrau tiparul în formă de V, erau strânse cu o cingătoare și aveau mâneci largi, învăluitoare.

— Drept înainte, stăpână, o călăuzi el, din spate, cu voce scăzută. Pe covor, ca să nu

ștergi pavajul cu rochia, și intră apoi pe ușa principală.

Vin dădu din cap, încercând să-și alunge stânjeneala. Continuă să înainteze, trecând pe lângă nobili și pe lângă doamne și costume și rochii de tot felul. Deși nu se uitau la ea, se simțea expusă. Pașii ei nu erau nici pe departe la fel de grațioși ca ai celorlalte doamne, care păreau frumoase și în largul lor în rochii. Palmele începură să-i asude în mănușile prostești, albastre cu alb.

Se sili să meargă înainte. Odată ce ajunse la intrare, Sazed o prezentă, arătându-le ușierilor invitația. Cei doi bărbați îmbrăcați în costumele negru cu roșu ale servitorilor se înclinară și o invitară înăuntru cu un gest. În hol se aduna treptat o mulțime de aristocrați, așteptând să intre în sala mare.

Ce fac? se gândi ea, înnebunită. Putea să țină piept ceții și Allomanției, găinarilor și tâlharilor, nălucilor-de-ceață și bătăilor. Însă să dea ochii cu atâția nobili și cu doamnele lor… să meargă printre ei în plină lumină, în văzul tuturor, neavând unde să se ascundă… asta o îngrozea.

— Mergi înainte, stăpână, spuse Sazed, cu voce mângâietoare. Amintește-ți lecțiile noastre.

Ascunde-te! Găsește un cotlon! Întuneric, ceață, orice!

Vin mergea ținându-și mâinile în față, încleștate, rigide. Sazed mergea alături de ea. Tot ce-o învățase părea să-și ia zborul —

vaporos, ca însăși ceața. Nu-și mai putea aduce aminte nici nume, nici obiceiuri, nimic.

Se opri chiar în mijlocul holului, și un nobil cu înfățișare arogantă, într-un costum negru, se întoarse s-o privească. Ea îngheță.

Bărbatul o măsură cu o expresie disprețuitoare, apoi îi întoarse spatele. Ea auzi clar cuvântul „Renoux” rostit în șoaptă, și se uită neliniștită în lateral. Mai multe femei o priveau.

Cu toate acestea, n-avea senzația că o vedeau. Îi studiau rochia, părul și bijuteriile. Se uită în partea cealaltă, de unde o privea un grup de bărbați. Îi vedeau linia decolteului, rochia frumoasă și machiajul, dar nu și pe *ea*.

Niciunul dintre ei nu putea s-o vadă pe Vin, nu zăreau decât chipul pe care și-l pusese — fața pe care voia ea s-o vadă ceilalți. O vedeau pe lady Valette. Ca și cum Vin n-ar fi fost acolo.

Ca și cum… s-ar fi ascuns, ca și cum ar fi stat ascunsă chiar în fața ochilor lor.

Și încordarea ei începu brusc să dispară. Își goli pieptul de aer cu o răsuflare prelungă, liniștitoare, iar teama își luă zborul. Tot ce-o învățase Sazed îi reveni în minte, și adoptă privirea unei fete încântate de primul ei bal oficial. Păși în lateral, întinzându-și șalul unui slujitor, și, alături de ea, Sazed se destinse. Vin îi aruncă un zâmbet, apoi intră în sala principală.

Putea s-o facă. Încă mai era nervoasă, dar momentul de panică trecuse. N-avea nevoie de întuneric sau de cotloane — nu-i trebuia decât

o mască din safire, machiaj și țesătură albastră.

Sala principală din fortăreața Venture oferea o priveliște măreață, impozantă. Având înălțimea intimidantă a patru sau cinci etaje, era de câteva ori mai lungă decât lată. Pe toată lungimea se înșiruiau ferestre dreptunghiulare imense, cu vitralii, și luminile stranii și puternice de afară băteau direct în ele, azvârlind o cascadă de culori ce traversa încăperea. Coloane de piatră masive, bogat ornamentate, erau încastrate în pereți, înălțându-se între ferestre. Chiar înainte de întâlnirea lor cu podeaua, peretele se subția, dând naștere unei galerii de înălțimea unui singur etaj, sub ferestrele propriu-zise. Acoperite cu fețe de masă albe, în zona aceea se aflau zeci de mese, în umbra din spatele coloanelor și de sub arcadă. Departe, în capătul opus al sălii, Vin zări un balcon încastrat în perete, la joasă înălțime, pe care se găseau alte mese, mai puține.

— Acolo cinează lordul Straff Venture, șopti Sazed, arătând către balconul îndepărtat.

Ea dădu din cap.

— Și luminile alea, de afară?

— Calcar luminos, stăpână, o lămuri Sazed. Nu știu sigur cum se face — bolovanii de calcar pot să fie înfierbântați până la strălucire, fără să se topească.

Pe o platformă din stânga ei cânta o orchestră de coarde, pentru perechile care dansau chiar în centrul sălii. În dreapta, mesele de serviciu găzduiau platouri peste

platouri cu mâncare, aduse de servitori grăbiți, îmbrăcați în alb.

Sazed se apropie de un slujitor și îi arătă invitația lui Vin. Bărbatul dădu din cap, apoi șopti ceva la urechea altuia, mai tânăr. Tânărul se înclină în fața lui Vin, apoi o conduse prin încăpere.

— Am cerut o masă mică, izolată. Cred că-n timpul acestei vizite nu e nevoie să te amesteci printre oaspeți. E suficient să fii văzută.

Vin dădu din cap, recunoscătoare.

— Masa izolată va da de înțeles că ești singură, o preveni Sazed. Mănâncă încet — odată ce-o să termini, bărbații vor veni să te invite la dans.

— Nu m-ai învățat să dansez! șopti ea, pe un ton îngrijorat.

— N-a fost timp, stăpână. Nu-ți face griji — poți să refuzi, cuviincios și respectuos. Își vor închipui că ești pur și simplu tulburată la primul tău bal, și n-o să se-ntâmple nimic rău.

Ea dădu iarăși din cap, și servitorul o conduse la o masă mică, din apropierea centrului sălii. Se așeză pe singurul scaun, în timp ce Sazed comanda mâncarea. După care terrisianul se plasă în spatele scaunului ei.

Vin rămase într-o postură afectată, așteptând. Cele mai multe mese se înșiruiau chiar sub balconul galeriei — aproape de locul unde se dansa, lăsând în spatele lor, lângă perete, o alee ca un coridor. Pe aceasta treceau perechi și grupuri, vorbind cu voci scăzute. Din

când în când, câte cineva gesticula sau dădea din cap în direcția ei.

Bun, partea asta din planul lui Kelsier merge. Era remarcată. Însă se sili să nu se ghemuiască și să nu se afunde în scaun când pe aleea din spatele ei trecu agale un înalt prelan. Din fericire, nu era cel pe care-l întâlnise, deși purta aceleași robe cenușii, avea aceleași tatuaje în jurul ochilor.

De fapt, la petrecere obligatorii se aflau în număr destul de mare. Se plimbau de colo-colo, amestecându-se cu petrecăreții. Însă aveau o anumită… răceală. Ceva care-i separa. Dădeau târcoale, aproape ca niște supraveghetori.

Garnizoana îi urmărește pe skaa, se gândi Vin. *S-ar părea că obligatorii au același rol printre nobili.* Era o priveliște stranie — ea îi crezuse întotdeauna pe nobilii liberi. Și erau într-adevăr mult mai încrezători în ei decât orice skaa. Mulți păreau să se distreze, iar obligatorii nu păreau să se poarte cu adevărat ca o poliție, și nici măcar, în mod deosebit, ca niște spioni. Totuși erau acolo. Foindu-se, luând parte la conversații. Amintind fără încetare de Lordul Legiuitor și de imperiul lui.

Vin încetă să le mai acorde atenție obligatorilor — prezența lor încă o mai împiedica, într-o mică măsură, să se simtă în largul ei — și găsi în schimb altceva asupra căruia să se concentreze: ferestrele superbe. Din locul unde se afla, le vedea pe cele situate în fața ei, dar ceva mai sus.

Aveau subiecte religioase, ca multe alte imagini preferate de aristocrați. Poate voiau să-

și arate evlavia sau poate li se impunea. Vin nu știa prea multe despre asta — dar probabil că nici Valette n-ar fi avut de unde să știe, așa că era în ordine.

Din fericire, recunoștea însă o parte dintre scene — mai ales mulțumită celor învățate de la Sazed. Terrisianul părea să cunoască mitologia Lordului Legiuitor la fel de bine ca pe oricare alta, deși ei i se părea ciudat că studiase tocmai religia pe care o găsea atât de opresivă.

Tema centrală a celor mai multe dintre ferestre era Adâncimea. De un negru intens — sau, așa cum apărea pe ferestre, de culoare violet —, era informă, cu ceva ca niște tentacule răzbunătoare, târându-se de-a latul mai multor geamuri. Vin se uită în sus, cuprinzând-o în aceeași privire cu imaginea Lordului Legiuitor, pictat în culori strălucitoare, și descoperi că o ușoară fascinație o împiedica să-și ia ochii de la scenele luminate din spate.

Ce era? se întrebă. *Ce era Adâncimea? De ce apare peste tot atât de lipsită de formă — de ce nu e înfățișată așa cum arăta în realitate?*

Până atunci nu-și mai pusese niciodată întrebări despre Adâncime, dar lecțiile lui Sazed o lăsaseră cu multe semne de întrebare. Instinctele îi șopteau că nu era decât o înșelătorie. Lordul Legiuitor născocise un pericol cumplit pe care izbutise să-l distrugă în trecut, înainte de a-și „dobândi” coroana imperială. Însă uitându-se în sus, la creatura oribilă, contorsionată, Vin aproape credea.

Dacă așa ceva *existase* totuși? Și, dacă era adevărat, cum izbutise Lordul Legiuitor s-o înfrângă?

Oftă, alungându-și ideile din minte. Începuse deja să gândească prea mult pentru o femeie nobilă. Admira frumusețea ornamentelor — cugetând la ceea ce însemnau — fără nici măcar un singur gând trecător la averea care le crease. Medita asupra simplului fapt că totul era atât de nespus de frumos și de împodobit.

Coloanele nu erau doar stâlpi de susținere, ci capodopere ale sculpturii. Stindarde albe atârnau deasupra ferestrelor, prinse de tavanul înalt, boltit, presărat cu chei de boltă și susținut de contraforturi. Știa, cumva, că toate cheile de boltă erau împodobite cu sculpturi complicate, deși aflate prea sus ca să se poată vedea.

Iar dansatorii se potriveau cu decorul superb, poate chiar eclipsându-l. Perechile se roteau cu grație, pășind aparent fără niciun efort în ritmul lent al muzicii. Mulți parteneri stăteau până și de vorbă în timpul dansului. Femeile se mișcau lejer în rochiile lor — și Vin observă că, prin comparație cu o mare parte dintre acestea, veșmântul ei bogat în volane părea simplu. Sazed avusese dreptate. Părul lung era fără nicio îndoială la modă, deși numărul doamnelor care și-l purtau ridicat în cocuri era egal cu al celor care-l lăsaseră să cadă pe umeri.

În mijlocul sălii impunătoare, bărbații în costume elegante păreau, cumva, diferiți.

Distinși. Erau aceleași creaturi care-i băteau prietenii și-i țineau pe skaa în robie? Păreau prea... perfecți, cu maniere prea alese, ca să poată săvârși fapte atât de oribile.

Mă-ntreb dacă măcar observă că afară există o lume, se gândi, privind dansul cu brațele încrucișate pe masă. *Poate nu sunt în stare să vadă dincolo de fortărețele și de balurile lor — așa cum nu sunt în stare să vadă nici dincolo de rochia și de machiajul meu.*

Sazed o bătu pe umăr și ea oftă, adoptând o poziție mai potrivită pentru o doamnă. Mâncarea sosi câteva minute mai târziu — un ospăț cu arome atât de stranii, încât s-ar fi simțit intimidată dacă, în ultimele câteva luni, n-ar fi mâncat delicatese identice. Din lecțiile lui Sazed lipsise dansul, dar ele fuseseră foarte vaste în privința etichetei pe care trebuia s-o respecte la masă, fapt pentru care Vin se simți recunoscătoare. Așa cum spusese Kelsier, principala ei țintă din seara aceea era să-și creeze o imagine — și era important să fie una cuviincioasă.

Mâncă totul cu delicatețe, cum fusese învățată, iar asta îi permise să se miște încet, cu meticulozitate. Nu-i plăcea ideea de a fi invitată la dans; se temea să nu intre iarăși în panică dacă îi vorbea cineva cu adevărat. Însă nu putea lungi prea mult cina — mai ales cu porțiile mici pe care le primea o doamnă. Le dădu gata în curând, și își așeză furculița de-a curmezișul farfuriei, semn că terminase cu mâncarea.

Primul doritor se apropie peste două minute.

— Lady Valette Renoux? întrebă tânărul, înclinându-se ușor. Purta o vestă verde pe sub haina lungă a costumului de culoare întunecată. Sunt lordul Brian Strobe. Ai vrea să dansezi?

— Domnul meu, răspunse ea, uitându-se cu sfială în jos. Ești foarte amabil, dar e primul meu bal, și aici totul e atât de grandios! Mă tem că sunt atât de emoționată încât m-aș împiedica. Poate data viitoare…?

— Firește, doamna mea, răspunse el, cu o înclinare curtenitoare a capului, apoi se retrase.

— Un răspuns foarte bun, stăpână, zise Sazed. Ai subliniat cu abilitate motivul. Bineînțeles că la următorul bal va trebui să dansezi cu el. Dar până atunci te vom învăța cu siguranță, eu așa cred.

Vin roși ușor.

— Poate n-o să fie acolo.

— Poate. Dar mă îndoiesc. Tinerii de viță nobilă se dau în vânt după distracțiile lor nocturne.

— Fac asta în fiecare noapte?

— Aproape, răspunse Sazed. La urma urmelor, balurile sunt principalul motiv care-i aduce la Luthadel. Dacă te afli în oraș și e un bal — și asta se-ntâmplă aproape întotdeauna —, atunci iei în general parte, mai ales dacă ești tânăr și necăsătorit. Din partea ta n-o să se aștepte probabil să fii prezentă chiar atât de

des, dar presupun că vei ajunge să mergi la câte două sau trei pe săptămână.

— Două sau trei…, spuse ea. O să am nevoie de mai multe rochii!

El zâmbi.

— Aș, gândești deja ca o femeie de neam. Acum, stăpână, dacă vrei să mă scuzi…

— Să te scuz? se miră ea, răsucindu-se.

— Trebuie să merg la cina majordomilor, o lămuri el. Un servitor de rangul meu e de obicei lăsat să plece după ce servește stăpânul lui masa. Nu-mi vine să plec și să te las, dar încăperea aia o să fie plină de slugi înfumurate ale înaltei nobilimi. Se vor purta discuții pe care stăpânul Kelsier ar vrea să le-ascult.

— Mă lași aici singură?

— Te-ai descurcat bine până acum, stăpână, zise Sazed. Fără nicio greșeală gravă — sau cel puțin fără niciuna care nu e de așteptat din partea unei nou-venite la curte.

— Cum ar fi? întrebă ea, neliniștită.

— O să vorbim despre ele mai târziu. Rămâi pur și simplu la masă, soarbe din vin — ai grijă să nu-ți fie reumplut prea des paharul — și așteaptă-mă. Dacă se mai apropie vreun tânăr, refuză-l cu tot atâta delicatețe ca prima oară.

Ea dădu din cap, șovăitoare.

— Mă întorc cam peste o oră, îi făgădui terrisianul.

Însă nu se clinti, ca și cum ar fi așteptat ceva.

— Ăă… poți să pleci, spuse Vin.

— Mulțumesc, stăpână, spuse el, înclinându-se și retrăgându-se.

Lăsând-o singură.

Nu sunt singură, își spuse. *Kelsier se află undeva, afară, așteptând în noapte.* Gândul o liniști, cu toate că își dorea să nu fi simțit atât de intens locul gol din spatele scaunului ei.

Încă trei tineri se apropiară s-o invite la dans, dar acceptară cu toții refuzul ei politicos. Pe urmă nu mai veni nimeni; probabil se dusese vestea că dansul nu o tenta. Memoră numele celor patru bărbați care o invitaseră — Kelsier avea să fie dornic să le afle — și începu să aștepte.

În mod bizar, descoperi curând că se plictisea. Sala era foarte bine ventilată, dar ea simțea totuși căldura sub straturile de material. Mai ales picioarele aveau de suferit, acoperite de pantalonașii care-i ajungeau până la glezne. Nici mânecile lungi nu-i erau de ajutor, deși atingerea materialului mătăsos pe piele era foarte delicată. Dansul continuă, și ea îl privi o vreme cu interes. Însă atenția i se îndreptă în curând asupra obligatorilor.

Era interesant că niciunul nu părea să aibă vreun rol anume la petrecere. Deși se țineau cel mai adesea departe grupurile de nobili care discutau, se alăturau din când în când câte unuia dintre ele. Și, tot din când în când, câte un grup amuțea și căuta din ochi un obligator, pe care-l chema cu un gest respectuos.

Vin se încruntă, străduindu-se să-și dea seama ce anume îi scăpa. În cele din urmă, un

grup de la o masă din apropiere îi făcu semn unui obligator în trecere. Masa se afla la o distanță prea mare ca să poată trage cu urechea fără să fie ajutată, dar, cu cositor…

Se întinse în interior să ardă metalul, apoi se opri. Mai întâi cupru, își spuse, aprinzându-l. Trebuia să se obișnuiască să-l lase așa tot timpul, ca să nu se pună în pericol.

Cu Allomanția ascunsă, arse cositor. Lumina din sală i se păru imediat orbitoare și fu nevoită să-nchidă ochii. Muzica orchestrei deveni mai sonoră și o duzină de conversații din jur se transformară din zumzete în voci distincte. Încercă să se concentreze asupra celei care o interesa și, masa fiind una dintre cele mai apropiate, deosebi în curând vocile dorite.

— … jur că el va fi primul căruia o să-i dau vestea despre logodna mea, spunea cineva.

Vin întredeschise ochii — era unul dintre nobilii de la masă.

— Foarte bine, răspunse obligatorul. Depun mărturie și înregistrez asta.

Nobilul întinse mâna și se auzi zornăit de monede. Vin își stinse cositorul și deschise larg ochii, la timp ca să-l vadă pe obligator îndepărtându-se de masă și strecurându-și ceva — probabil monedele — într-un buzunar al robelor.

Interesant, își spuse Vin.

Din păcate, oamenii de la masa aceea se ridicară în curând și se împrăștiară, și nu mai rămase nimeni destul de aproape de ea ca să poată trage cu urechea. Plictiseala reveni în

timp ce-l urmărea cu privirea pe obligator, care traversă sala, îndreptându-se către unul dintre însoțitorii săi. Ea începu să bată cu degetele în masă, uitându-se nepăsătoare la cei doi obligatori, până când își dădu seama de ceva anume.

Îl recunoștea pe unul dintre ei. Nu pe cel care luase mai devreme banii, ci pe însoțitorul lui, un bărbat mai bătrân. Scund și cu trăsături ferme, avea un aer poruncitor. Până și celălalt obligator părea să-l trateze cu respect.

La început, crezu că i se părea familiar fiindcă-l văzuse la Cantonul Vistieriei, când ajunsese acolo cu Camon, și simți împunsătura panicii. Însă apoi realiză că nu era același bărbat. Îl mai văzuse, dar nu acolo. Era…

Tatăl meu, își dădu ea seama, cu stupefacție.

Fratele ei i-l arătase o dată, când abia sosiseră în Luthadel, cu un an în urmă; obligatorul era în inspecție la o forjă din împrejurimi. Reen o luase și se furișaseră împreună înăuntru, fiindcă el susținea cu insistență că Vin trebuia să-și vadă tatăl măcar o singură dată — deși ea nu pricepea de ce.

Se împotrivi imboldului de a se face mică în scaun. Bărbatul n-avea cum s-o recunoască — nici măcar nu știa de existența ei. Se sili să-și îndrepte atenția în altă parte, uitându-se în schimb la ferestre. Însă nu reușea să le vadă prea bine, fiindcă erau ascunse, în parte, de coloane și de proeminența galeriei.

Stând astfel, văzu ceva care-i scăpase până atunci — un balcon intercalat la mare

înălțime, care se întindea de-a lungul întregului perete opus. Părea un soi de pereche a alcovului de sub ferestre, cu deosebirea că se găsea sus, între ferestrele cu vitralii și plafon. Zări acolo oameni în mișcare, perechi sau singuri, plimbându-se agale și privind petrecerea aflată în desfășurare dedesubt.

Instinctele o atrăgeau către balcon, de unde ar fi putut să urmărească balul fără să fie văzută. Și i s-ar fi oferit o vedere minunată a stindardelor și a ferestrelor aflate chiar deasupra mesei sale, fără a mai pune la socoteală și că ar fi putut să studieze sculpturile în piatră fără să dea impresia că rămăsese cu gura căscată.

Sazed îi spusese să nu plece de la masă, dar, cu cât stătea locului mai mult, cu atât mai mult îi atrăgea ochii balconul ascuns. Avea o poftă nebună să se ridice și să se miște, să-și întindă picioarele, și poate să le lase să hoinărească puțin. Prezența tatălui său — indiferent dacă știa sau nu de existența ei — nu era decât încă un motiv pentru care voia să plece de pe nivelul principal al sălii.

N-o să mă mai invite nimeni altcineva la dans, se gândi. *Și am făcut ce voia Kelsier. Am fost văzută de nobili.*

Își oferi un răgaz, apoi își flutură mâna către un servitor.

Omul se apropie în grabă.

— Da, lady Renoux?

— Cum ajung acolo, sus? întrebă ea, arătând către balcon.

— Sunt scări chiar lângă orchestră, doamna mea. Urcați până la ultimul palier.

Vin îi mulțumi cu o înclinare a capului. Pe urmă se ridică, hotărâtă, și se îndreptă spre partea din față a sălii. Dintre cei pe lângă care trecu, nu-i aruncă nimeni mai mult de o singură privire, așa că, în drum către scări, traversă sala pășind cu mult mai multă încredere în sine.

Coridorul de piatră urca răsucindu-se, curbat în el însuși, cu trepte scunde, dar abrupte. Ferestre mici, nu mai late decât palma ei, dar cu vitralii, se înșiruiau pe peretele exterior — deși aveau culori neguroase, fiindcă lumina din afară le lipsea. Vin urca nerăbdătoare, consumându-și energia dată de agitația care o stăpânea, dar începu în curând să gâfâie din cauza greutății rochiei și a strădaniilor de a o ține ridicată, ca nu cumva să se-mpiedice. Însă o fărâmă de fludor ars o ajută să urce cu suficient de puține sforțări pentru ca transpirația să nu-i strice machiajul.

Și se dovedi că urcușul meritase efortul. Balconul de sus era întunecos — sigura lumină fiind dată de câteva felinare mici, cu sticla albastră, de pe pereți — și oferea o imagine uimitoare a ferestrelor cu vitralii. Locul era liniștit și Vin se simți practic singură când se apropie de balustrada de fier dintre două coloane, uitându-se apoi în jos. Dalele de piatră ale pardoselii de dedesubt alcătuiau un model pe care nu-l observase, un soi de forme ce se curbau cenușii pe alb, părând să curgă după bunul lor plac.

Cețuri? se întrebă, într-o doară, sprijinindu-se de balustradă. Aidoma suportului felinarului din spatele lui Vin, și aceasta era alambicată și lucrată cu migală — ambele fuseseră forjate dându-li-se forma unor lujeri groși, încovoiați. De o parte și de alta, vârfurile sculptate ale celor două coloane păreau animale împietrite în clipa saltului de pe balcon.

— Ei, iată, asta-i problema când te duci să-ți umpli pocalul cu vin.

Vocea auzită pe neașteptate o făcu pe Vin să tresară, și se răsuci. În spatele ei stătea un bărbat tânăr. Nu purta cel mai elegant costum văzut de ea, și nici vesta lui nu era la fel de strălucitoare ca mai toate celelalte. Atât haina, cât și cămașa păreau să-i fie prea largi și avea părul ușor ciufulit. Ținea în mână un pahar cu vin, iar buzunarul din afară al hainei era umflat, având forma unei cărți puțin cam prea mari pentru locul care o adăpostea.

— Problema este, continuă el, că te-ntorci și-ți găsești locul favorit furat de o fată frumoasă. Acum, un domn adevărat ar pleca în altă parte, lăsând-o cu gândurile ei. Însă ăsta e cel mai bun loc de pe balcon — singurul destul de apropiat de un felinar ca să ai lumină bună pentru citit.

Vin roși.

— Îmi cer scuze, lordul meu.

— Ei, iată, acum mă simt vinovat. Totul pentru un pocal cu vin. Uite, aici e destul loc pentru doi oameni — nu trebuie decât să te tragi puțin mai într-o parte.

Vin șovăi. Oare l-ar fi putut refuza în mod politicos? Tânărul voia evident să rămână și ea acolo — o fi știut cine era? Ar fi trebuit să afle numele lui, ca să i-l poată spune lui Kelsier?

Se retrase ușor în lateral, și bărbatul își făcu loc alături. Se sprijini de coloane din margine și, surprinzând-o, își scoase cartea și începu să citească. Avea dreptate: lumina felinarului cădea drept pe pagini. Vin rămase un moment neclintită, urmărindu-l, dar el părea complet absorbit. Nici măcar nu se întrerupse ca să-și ridice ochii spre ea.

N-are de gând să-mi dea nici cea mai mică atenție? se întrebă Vin, uimită de propria sa iritare. *Poate-ar fi trebuit să port o rochie mai elegantă.*

Bărbatul sorbi din vin, concentrat asupra cărții.

— Întotdeauna citești la baluri? îl întrebă ea.

El își înălță privirea.

— Ori de câte ori mă pot fofila ca s-o fac.

— Și asta nu zădărnicește țelul pentru care-ai venit? Ce rost are să iei parte dacă te ferești să intri în legătură cu oamenii?

— Și domnia ta e tot aici, sus, sublinie el.

Vin roși.

— Eu n-am vrut decât să arunc o scurtă privire asupra sălii.

— Oh? Și de ce i-ai refuzat pe cei trei bărbați care te-au invitat la dans?

Ea amuți pentru o clipă. Tânărul zâmbi, apoi se întoarse la cartea lui.

— Au fost patru, spuse, furioasă. Și i-am refuzat fiindcă nu știu să dansez prea bine.

Bărbatul lăsă cartea ceva mai în jos și se uită la ea.

— Știi, nu ești chiar atât de timidă cum lași impresia.

— Timidă? întrebă Vin. Nu eu mă holbez într-o carte când alături de mine e o tânără doamnă, fără să mă fi prezentat așa cum se cuvine.

El ridică dintr-o sprânceană, părând să fi căzut pe gânduri.

— Ei, iată, acum vorbești ca tata. Arăți cu mult mai bine, dar ești la fel de țâfnoasă.

Vin se uită urât la el. În cele din urmă, tânărul își dădu ochii peste cap.

— Foarte bine, atunci o să mă port ca un domn. Se înclină în fața ei, schițând un pas, rafinat și protocolar. Sunt lordul Elend. Lady Valette Renoux, pot avea plăcerea de a împărți cu domnia ta acest balcon în timp ce citesc?

Vin își încrucișă brațele. *Elend? Nume de familie sau numele mic? Ar trebui să-mi pese? Nu vrea decât să-și recapete locul. Dar... de ce știe că am refuzat invitații la dans?* Avea, cumva, bănuiala că tocmai purta o discuție despre care Kelsier ar fi vrut să i se povestească.

În mod bizar, bărbatul acela nu-i trezea dorința de a-l respinge, așa cum se întâmplase cu ceilalți. În schimb, simți o altă împunsătură a furiei când el își ridică din nou cartea.

— Încă nu mi-ai spus de ce-ți place mai mult să citești decât să iei parte la bal, zise ea.

Bărbatul oftă, lăsându-și din nou cartea în jos.

— Păi, vezi, nici eu nu sunt tocmai cel mai bun dansator.

— Ah.

— Dar, continuă el, înălțând un deget, asta nu reprezintă decât unul dintre motive. Poate că încă nu ți-ai dat seama, dar nu e deloc greu să te saturi de petreceri. După ce mergi la cinci sau șase sute de astfel de baluri, începi să ai senzația că totul se cam repetă.

Vin ridică din umeri.

— Ai fi învățat probabil să dansezi mai bine dacă ai fi exersat.

El înălță dintr-o sprânceană.

— N-o să mă lași să mă-ntorc la citit, nu-i așa?

— Nu, n-am de gând.

El oftă și-și îndesă cartea la loc, în buzunar — care începuse să ia forma cărții.

— Bine, atunci. Vrei, în schimb, să dansăm?

Vin înlemni. Elend zâmbi cu nepăsare.

Cerule! Fie e incredibil de calm, fie habar n-are cum să se poarte în societate. O nemulțumea faptul că nu izbutea să-și dea seama care era adevărul.

— Să presupun că asta-nseamnă *nu*? zise el. Bun — m-am gândit că trebuia să fac invitația, odată ce am stabilit că sunt un domn. Însă mă îndoiesc că perechile de jos ne-ar purta recunoștință dacă le-am călca pe picioare.

— De acord. Ce citești?

— Dilisteni, răspunse Elend. *Încercări memorabile*. Ai auzit de ea?

Vin clătină din cap.

— Ah, bine. Nu e prea cunoscută. Se aplecă peste balustradă, privind în jos. Ei, și cum ți se pare prima experiență la Curte?

— E foarte… copleșitoare.

Elend chicoti.

— Poți spune ce vrei despre Casa Venture — dar știu cum să facă o petrecere.

Ea dădu din cap.

— Atunci, nu-ți place Casa Venture?

Poate era una dintre rivalitățile în căutarea cărora se afla Kelsier.

— Nu, nu în mod deosebit. Fac prea multă paradă, chiar și pentru înalta nobilime. Nu pot să dea pur și simplu o petrecere, trebuie să fie *cea mai fastuoasă* cu putință. Nu contează că-și fac slugile zob ca s-o pregătească, le mai și răsplătesc cu câte-o bătaie dacă sala nu lucește de curățenie în dimineața următoare.

Vin își lăsă capul pe-o parte. *Nu sunt cuvintele pe care m-aș fi așteptat să le aud din partea unui nobil.*

Elend tăcu, părând ușor stânjenit.

— Dar, ei, asta n-are importanță. Cred că terrisianul domniei tale te caută.

Ea tresări și aruncă o privire peste balustrada de alături. Silueta înaltă a lui Sazed se afla, firește, lângă masa ei acum goală, vorbind cu un servitor.

Vin lăsă să-i scape un scheunat abia auzit.

— Trebuie să plec, spuse, întorcându-se spre scări.

— A, bine atunci, zise Elend, mă-ntorc la citit.

Schiță o fluturare de mână în semn de rămas-bun, dar își deschise cartea înainte de a coborî ea prima treaptă.

Vin ajunse jos cu răsuflarea tăiată. Sazed o zări imediat.

— Îmi pare rău, spuse ea, jenată, apropiindu-se.

— Nu-mi cere mie scuze, stăpână, zise Sazed, cu voce scăzută. Nu se cuvine, și nici nu e necesar. A fost o idee bună să te miști puțin, așa cred. Ți-aș fi sugerat-o chiar eu dacă n-ai fi fost atât de agitată.

Ea dădu din cap.

— Atunci e timpul să plecăm?

— E un moment potrivit ca să ne retragem, dacă dorești, răspunse el, aruncând o privire către balcon. Pot să te-ntreb ce făceai acolo sus, stăpână?

— Am vrut să mă uit mai bine la ferestre. Dar am sfârșit prin a sta de vorbă cu cineva. La început părea interesat de mine, dar acum nu cred c-a avut vreodată de gând să-mi dea prea multă atenție. Nu contează — nu părea destul de important ca să-l plictisesc pe Kelsier cu numele lui.

Sazed șovăi.

— Cu cine vorbeai?

— Cu bărbatul din colțul ăla, de pe balcon.

— Cu unul dintre prietenii lordului Venture?

Vin înghiță.

— Îl cheamă pe vreunul dintre ei Elend?

Sazed păli vizibil.

— Stăteai la taifas cu lordul Elend Venture?

— Ăă... da?

— Te-a invitat la dans?

Vin dădu din cap.

— Dar nu cred că vorbea serios.

— Oh, vai de mine, spuse Sazed. S-a zis cu anonimatul ținut sub control.

— Venture? se încruntă Vin. Ca fortăreața Venture?

— Moștenitorul titlului nobiliar, răspunse Sazed.

— Hm, zise ea, dându-și seama că ar fi trebuit probabil să se simtă mai intimidată decât se simțea. A fost un pic cam enervant — într-un mod plăcut.

— N-ar trebui să vorbim despre asta aici, spuse Sazed. Ești cu mult, cu foarte mult sub rangul lui. Haide, să ne retragem. N-ar fi trebuit să plec la cină...

Vocea i se stinse într-un mormăit pentru sine însuși în timp ce-o conducea pe Vin către ușă. Ea aruncă încă o privire în sala principală când își recupera șalul și arse cositor, uitându-se în lumină cu ochi îngustați, în căutarea balconului.

Elend ținea în mână cartea închisă — și Vin ar fi putut să jure că se uita în jos, în direcția ei. Zâmbi și se lăsă condusă de Sazed la trăsură.

Știu că n-ar trebui să las un simplu cărăuș să mă tulbure. Însă e din Terris, din ținutul în

care s-au născut prorocirile. Dacă poate descoperi cineva o înşelăciune, n-ar trebui să fie el acela?

Îmi continui totuşi călătoria către locul unde vestesc prezicerile că-mi voi întâlni destinul — mergând, simt în spate privirea lui Rashek. Plină de invidie. Şi de batjocură. Şi de ură.

CAPITOLUL 13

Vin era aşezată pe unul dintre fotoliile elegante ale lordului Renoux, cu picioarele încrucişate sub ea. Se simţea bine fiindcă scăpase de rochia voluminoasă, primindu-şi în schimb din nou cămaşa şi pantalonii, veşminte mult mai familiare.

Însă nemulţumirea calmă a lui Sazed o tot îndemna să se foiască. Terrisianul stătea în picioare în partea opusă a încăperii şi Vin avea impresia clară că ea dăduse de belea. Vrând să afle totul despre discuţia ei cu lordul Elend, Sazed îi pusese întrebări amănunţite. Întrebări respectuoase, fireşte, dar, în acelaşi timp, autoritare.

După părerea ei, terrisianul îşi făcea griji fără rost în privinţa cuvintelor schimbate de ea cu tânărul nobil. De fapt, nu vorbiseră despre nimic important şi, pentru un lord dintr-o Mare Casă, Elend era indiscutabil neprotocolar.

Însă avusese ceva straniu — ceva despre care Vin nu-i pomenise lui Sazed. Cu Elend, se simţise… în largul ei. Întorcându-se cu gândul la tot ce se petrecuse, îşi dădu seama că, în acele câteva clipe, ea nu fusese lady Valette.

Nu fusese nici Vin, pentru că acea parte a ei — fata sfioasă din ceata de hoți — era aproape tot atât de lipsită de autenticitate ca tânăra nobilă.

Nu, fusese pur și simplu… așa cum era ea. Se mai simțise uneori astfel, în timpul petrecut cu Kelsier și cu ceilalți, dar între limite cu mult mai înguste. Cum izbutise Elend să invoce adevărata fire în întregime și într-un timp atât de scurt?

Poate c-a folosit Allomanția asupra mea! se gândi, cu o tresărire. Elend era un nobil de rang înalt; poate era Domolitor. Poate discuția lor însemnase mai mult decât își imaginase ea.

Se lăsă pe spătarul fotoliului, încruntându-se în sinea ei. Își ținuse cuprul aprins, ceea ce însemna că el *nu avusese cum* să folosească asupra ei Allomanția sentimentelor. Pur și simplu, o prinsese, cumva, cu garda jos. Își reaminti totul, gândindu-se cât de bizar de nestânjenită se simțise. Privind în urmă, era clar că nu fusese destul de prudentă.

Data viitoare o să am mult mai multă grijă. Presupunea că aveau să se reîntâlnească. Ar fi fost bine.

Un servitor intră și șopti ceva la urechea lui Sazed. Arzând în grabă cositor, Vin auzi conversația — Kelsier se întorsese, în sfârșit.

— Te rog, dă-i de știre lordului Renoux, zise Sazed.

Servitorul în veșminte albe își înclină capul în semn că înțelesese și ieși cu pași iuți.

— Voi, ceilalți, puteți pleca, adăugă calm Sazed, și slugile din încăpere se grăbiră să se retragă.

Veghea lui tăcută le obligase să stea în picioare, așteptând în atmosfera încordată din odaie fără să scoată nicio vorbă și fără să schițeze niciun gest.

Kelsier și lordul Renoux sosiră împreună, discutând cu voci scăzute. Renoux purta un costum bogat, croit după moda din ținuturile apusene. Bărbatul în vârstă își păstra mustața căruntă subțire, tunsă și bine îngrijită, și mergea cu un aer plin de încredere în sine. Chiar și după o întreagă după-amiază petrecută printre nobili, Vin era izbită de ținuta lui aristocratică.

Kelsier încă nu-și scosese mantia-de-ceață.

— Saze? întrebă el, în timp ce intra. Ai noutăți?

— Mă tem că da, stăpâne Kelsier, veni răspunsul. S-ar părea că, la balul din seara asta, stăpâna Vin i-a atras atenția lordului Elend Venture.

— Elend? întrebă Kelsier, încrucișându-și brațele. Nu e el moștenitorul?

— Este, într-adevăr, răspunse Renoux. L-am întâlnit pe flăcăul ăsta acum vreo patru ani, cred, când a venit tatăl lui în vizită în ținutul apusean. M-a izbit faptul că e puțin cam lipsit de demnitate pentru cineva de rangul lui.

Patru ani? socoti Vin. *N-are cum s-o facă pe Lordul Renoux de atâta timp. Kelsier a scăpat din Puțuri abia acum doi ani!* Se uită la impostor, dar, așa cum se întâmpla întotdeauna, nu izbuti să găsească niciun cusur în purtările lui.

— Cât de insistent a fost băiatul? întrebă Kelsier.

— A invitat-o la dans, răspunse Sazed. Dar stăpâna Vin s-a dovedit destul de înțeleaptă ca să refuze. S-ar părea că s-au întâlnit din pură întâmplare — dar mă tem că ea s-ar putea să-i fi atras privirile.

Kelsier chicoti.

— Ai învățat-o prea bine, Saze. Pe viitor, Vin, ar trebui poate să-ncerci să fii mai puțin fermecătoare.

— De ce? întrebă ea, încercând să-și mascheze iritarea. Credeam că *vrem* să le plac tuturor.

— Dar nu și unui bărbat atât de important ca Elend, copilă, o lămuri lordul Renoux. Te-am trimis la curte ca să poți da naștere unor alianțe, nu unor scandaluri.

Kelsier dădu din cap.

— Elend e tânăr, bun de însurat și e moștenitorul unei case puternice. Legătura ta cu el ne-ar putea face probleme serioase. Ai stârni gelozia femeilor, iar bărbații mai vârstnici n-ar fi de acord cu diferența de rang. Te-ai înstrăina de grupuri mari ale nobilimii de la curte. Ca să obținem informațiile de care avem nevoie, aristocrații trebuie să te considere nesigură, lipsită de importanță și — mai presus de orice — nicidecum o amenințare.

— În plus, copilă, adăugă lordul Renoux, e puțin probabil ca Elend Venture să fie cu adevărat interesat de tine. E cunoscut drept unul dintre excentricii de la curte — și încearcă

probabil să-și întărească această reputație făcând ceva neașteptat.

Vin își simți obrajii împurpurându-se. *Probabil că are dreptate,* își spuse, cu asprime. Cu toate astea, nu se putea împiedica să se simtă sâcâită de toți trei — și mai ales de Kelsier, cu purtarea lui ușuratică, lipsită de griji.

— Da, spuse acesta, presupun că e cel mai bine să-l eviți pe Venture cu desăvârșire. Încearcă să-l ofensezi cumva. Aruncă-i vreo două priviri din alea, de-ale tale.

Vin îi răspunse cu o privire plictisită.

— Întocmai, asta e! râse el.

Ea strânse din dinți și se sili să se destindă.

— În seara asta, la bal, l-am văzut pe tata, spuse, sperând să abată atenția lui Kelsier și a celorlalți de la lordul Venture.

— Serios? Întrebă Kelsier, cu interes.

Ea încuviință cu o mișcare a capului.

— Fratele meu mi l-a arătat odată, iar acum l-am recunoscut.

— Despre ce vorbiți? întrebă Renoux.

— Tatăl lui Vin e obligator, îl lămuri Kelsier. Și, după cum s-ar părea, unul destul de important, dacă are destulă influență ca s-ajungă la un asemenea bal. Știi cum se numește?

Vin clătină din cap.

— Poți să-l descrii? întrebă Kelsier.

— Ăă… chel, cu tatuaje în jurul ochilor…

Kelsier chicoti.

— Lasă, mai bine mi-l arăți o dată, da?

Ea dădu iarăși din cap, iar el se întoarse spre Sazed.

— Ei, mi-ai adus numele nobililor care-au invitat-o la dans?

Sazed îi făcu semn că da.

— Ea mi-a dat lista, stăpâne Kelsier. Și-o să-ți spun și o serie de bârfe picante de la cina majordomilor.

— Bun, spuse Kelsier, aruncând o privire către pendula dintr-un colț al încăperii. Însă va trebui să le lași pe mâine dimineață. Trebuie să plec.

— Să pleci? se miră Vin, ciulind urechile. Dar abia ai venit!

— Asta-i partea ciudată când sosești undeva, Vin, răspunse el, făcându-i cu ochiul. Odată ce-ai ajuns, în realitate singurul lucru pe care-l mai poți face e să pleci din nou. Trage un pui de somn — arăți un pic cam obosită.

Își luă rămas-bun de la întregul grup cu o fluturare de mână, apoi se grăbi să iasă, fluierând binevoitor pentru sine însuși.

E prea nepăsător, se gândi Vin. *Și prea secretos. De obicei ne spune la ce familii are de gând să dea o lovitură.*

— Cred c-o să mă retrag, spuse apoi, căscând.

Sazed o privi bănuitor, dar o lăsă să plece în timp ce Renoux începea să i se adreseze cu voce scăzută. Vin urcă în grabă în odaia ei, își aruncă pe umeri mantia-de-ceață și deschise ușile balconului.

Ceața se revărsă în încăpere. Ea incendie fier și fu răsplătită cu apariția unei linii de metal subțiri, de culoare albastră.

Să vedem unde te duci, maestre Kelsier.

Arse oțel, Împingându-se afară, în noaptea rece și umedă de toamnă. Cositorul îi ascuți vederea, făcând în același timp aerul rece s-o gâdile în gât la fiecare răsuflare. Împinse cu putere în spatele ei, apoi trase ușor de porțile de oțel de dedesubt. Manevra o avântă, în zbor planat, și devenise un arc pe deasupra lor, și tot în ele Împinse apoi, aruncându-se mai departe, în aer.

Stătea cu un ochi pe dunga albastră care indica spre Kelsier, urmărindu-l de la o distanță destul de mare, ca să nu fie zărită. N-avea asupra ei niciun metal — nici măcar monede — și ținea cuprul aprins, ca să-și ascundă Allomanția. Teoretic, orice sunet i-ar fi putut atrage atenția lui Kelsier, trădând prezența ei, așa că se străduia să se miște făcând cât mai puțin zgomot cu putință.

Spre surprinderea ei, Kelsier nu se îndrepta spre centrul orașului. După ce trecu de porțile conacului, se întoarse către limita de nord a cetății. Vin îl urmă, aterizând și alergând apoi în liniște pe solul accidentat.

Unde se duce? se întrebă, nedumerită. *Ocolește Fellise? Merge la vreo vilă de la periferie?*

Kelsier își continuă o vreme drumul spre nord, apoi linia lui de metal începu să pălească. Vin se opri lângă un pâlc de copaci scunzi. Linia se estompa cu iuțeală. Kelsier își mărise

brusc viteza. Înjură în sinea ei, rupând-o la fugă.

În față, linia lui Kelsier pierea în noapte. Vin oftă, încetinind. Își incendie fierul, dar abia reuși să-l zărească dispărând din nou în depărtare. Îi era imposibil să țină pasul.

Însă fierul ei incendiat îi dezvălui altceva. Se încruntă, continuându-și drumul, până când ajunse la o sursă de metal neclintită — două bare mici de bronz înfipte în pământ, la ceva mai mult de o jumătate de metru una de alta. Săltă una în mână, apoi se uită în vârtejurile de ceață dinspre nord.

Kelsier sare, se gândi. *Dar de ce?* Sărind te deplasai mai repede decât mergând, dar nu avea cine știe ce sens s-o faci pe întinderea pustie.

Dacă nu cumva…

Înaintă și descoperi în curând alte două bare de bronz înfipte în pământ. Se uită în urmă. Era greu să-ți dai seama în întuneric, dar cele patru bare păreau să alcătuiască o linie ce ducea drept spre Luthadel.

Deci așa izbutește, își spuse. Kelsier avea un talent tainic, străbătea distanța dintre Luthadel și Fellise cu o viteză remarcabilă. Ea își imaginase că folosea cai, dar se părea că exista ceva mai bun. El — sau poate altcineva înaintea lui — așternuse o cale Allomantică între cele două orașe.

Strânse prima bară în palmă — îi trebuia ca să-și poată încetini căderea dacă se înșela —, apoi trecu în fața celei de-a doua perechi de bare și se avântă în aer.

Împinse cu putere și se aruncă în văzduh, cât mai sus cu putință. În timpul zborului, își incendie fierul, căutând alte două surse de metal. Și se iviră curând: două exact spre nord, iar alte două, la distanțe egale, de o parte și de alta.

Cele din lateral sunt pentru corectarea direcției, înțelese ea. Trebuia să înainteze drept spre nord, dacă voia să rămână pe drumul de bronz. Se Împinse ușor către stânga — astfel încât reuși să treacă drept printre cele două bare învecinate de pe calea principală — și se azvârli din nou înainte, într-un salt cu boltă.

Căpătă repede acea nouă deprindere, țopăind dintr-un punct într-altul, fără să coboare niciodată prea aproape de pământ. În numai câteva minute, își însuși atât de bine ritmul mișcărilor, încât aproape că nu mai avea nevoie de ajutorul barelor laterale.

Înainta incredibil de repede prin mijlocul vegetației crescute la întâmplare. Vântul mâna ceața în jurul ei și mantia îi flutura în urmă, biciuind aerul. Însă ea se silea să se miște încă și mai iute. Își petrecuse prea mult timp studiind barele de bronz. Trebuia să-l ajungă din urmă pe Kelsier; altminteri avea să sosească în Luthadel fără să știe încotro să-și continue drumul.

Începu să se arunce dintr-un punct într-altul cu o viteză aproape nesăbuită, căutând cu disperare orice semn de mișcare Allomantică. După vreo zece minute de salturi, în față i se ivi în sfârșit o linie albastră — una îndreptată

mai degrabă în sus, decât spre barele din pământ. Răsuflă ușurată.

Apoi apăru o a doua linie și o a treia.

Vin se încruntă și se lăsă să cadă cu o bufnitură înfundată. Arse cositor și din noaptea dinaintea ei se desprinse o umbră masivă, pe culmea căreia scânteiau globuri de lumină.

Zidul orașului, își spuse, uluită. *Atât de curând? Am călătorit de două ori mai repede decât un bărbat călare!*

Însă asta însemna că îl pierduse pe Kelsier. Se încruntă în sinea ei și întrebuință bara pe care-o luase cu ea ca să se arunce sus, pe creneluri. Odată ce ateriză pe piatra umedă, întinse mâna în urmă și-și Trase bara. Se apropie de cealaltă margine a zidului, făcând un salt și ghemuindu-se pe balustrada de piatră, de unde cercetă orașul.

Și acum? se gândi, supărată. *Mă întorc la Fellise? Trec pe la atelierul lui Ciomege, să văd dacă s-a dus acolo?*

Șovăi o clipă, apoi se aruncă de pe zid și-și începu drumul pe acoperișuri. Hoinărea la întâmplare, împingând în încuietorile ferestrelor și orice fărâmă de metal și folosindu-se de bara de bronz — pe care o Trăgea pe urmă înapoi, în mână — dacă era nevoie de salturi mai lungi. Abia când ajunse își dădu seama că, fără s-o știe, se îndreptase către o destinație anume.

Fortăreața Venture se înălță în fața ei din noapte. Bulgării de calcar luminos fuseseră stinși și numai în posturile de pază mai ardeau câteva torțe fantomatice.

Vin se ghemui pe marginea acoperișului, încercând să priceapă ce o adusese înapoi, la fortăreața masivă. Vântul rece îi ciufulea părul și îi ondula panglicile mantiei, și avu impresia că simțise câțiva stropi de ploaie pe obraz. Stătu așa preț de o clipă îndelungată, cu frigul luându-i în stăpânire degetele picioarelor.

Pe urmă observă o mișcare în dreapta. Se ghemui imediat, incendiindu-și cositorul.

Kelsier era pe un acoperiș, la trei case distanță, abia zărindu-se în lumina săracă din jur. Nu părea s-o fi observat. Se uita la fortăreață, fiind prea departe ca ea să-i poată citi expresia feței.

Vin îl urmări cu ochi bănuitori. Nu dăduse importanță întâlnirii ei cu Elend, dar poate-l îngrijora mai mult decât voia să recunoască. Înțepătura neașteptată a spaimei o făcu să se crispeze.

E posibil să fi venit ca să-l ucidă pe Elend? Asasinarea unui moștenitor din înalta nobilime ar fi întețit neîndoielnic încordarea dintre Marile Case.

Rămase în așteptare, neliniștită. Însă, când se ridică în cele din urmă, Kelsier se îndepărtă. Se împinse de pe acoperiș, avântându-se în aer.

Vin lăsă să cadă bara de bronz — ar fi trădat-o — și se repezi pe urmele lui. Fierul îi arăta linii albastre ce se mișcau în depărtare, și se grăbi să sară de cealaltă parte a străzii, unde se Împinse într-o poartă de sub ea, hotărâtă să nu mai piardă din nou urma lui Kelsier.

El se îndrepta spre centrul orașului. Vin își încreți fruntea, încercând să-i ghicească destinația. În direcția aceea se afla fortăreața Erikeller, o rezervă importantă de arme. Poate Kelsier avea de gând s-o împiedice cumva să le mai vândă — oferindu-i Casei Renoux o importanță cu atât mai mare pentru nobilime.

Vin ateriză pe un acoperiș și se opri, privindu-l când se avânta în noapte. *Iar se mișcă repede. Ar...*

O mână îi căzu pe umăr.

Ea țipă, făcu un salt înapoi și arse fludor.

Kelsier o privi înălțând o sprânceană.

— Ar fi trebuit să fii în pat, tânără doamnă.

Ea se uită în lateral, spre linia de metal.

— Punga mea cu monede, zâmbi el. Un hoț priceput fură trucurile ingenioase la fel de ușor cum fură lacre. Am început să fiu mai prevăzător de când m-ai urmărit săptămâna trecută — la început te-am crezut un Născut-din-Ceață Venture.

— Au vreunul?

— Nu mă îndoiesc. Cele mai multe dintre Marile Case au — dar prietenul tău Elend nu se numără printre ei. Nu e nici măcar Cețurian.

— De unde știi? Poate c-o ascunde.

Kelsier clătină din cap.

— Acum doi ani, aproape c-a fost ucis într-un raid — dacă a existat vreodată un moment potrivit ca să-și arate cineva puterile, atunci ar fi fost.

Ea dădu din cap, continuând să se uite în jos, ca să nu-i întâlnească privirea.

El oftă și se așeză pe acoperișul înclinat, cu un picior atârnându-i în afară.

— Stai jos.

Vin se instală pe acoperișul de țiglă, în fața lui. Deasupra, ceața continua să se învârtejească și începuse o burniță ușoară — dar nu se deosebea prea mult de obișnuita umiditate a nopții.

— Nu pot să te am așa pe urmele mele, Vin, spuse Kelsier. Ți-aduci aminte ce-am vorbit despre încredere?

— Dacă ai fi avut încredere în mine, mi-ai fi spus unde pleci.

— Nu neapărat, răspunse el. Poate pur și simplu nu vreau să vă-ngrijorați din pricina mea, tu și ceilalți.

— Tot ce faci tu e periculos. De ce am fi mai îngrijorați dacă ne spui despre ce e vorba?

— Unele fapte sunt mai primejdioase decât altele, răspunse Kelsier, cu voce scăzută.

Vin șovăi o clipă, apoi se uită într-o parte, urmărind direcția în care se îndreptase el. Către centrul orașului.

Către Kredik Shaw, Dealul Celor o Mie de Turle. Palatul Lordului Legiuitor.

— Ai de gând să-l înfrunți pe Lordul Legiuitor! zise ea, cu voce joasă. Ai spus săptămâna trecută că vrei să-i faci o vizită.

— Poate că „vizită” e un cuvânt prea tare. Mă *duc* în palat, dar sper cu toată sinceritatea să nu dau peste el. Încă nu sunt pregătit să-i fac față. Oricum, *tu* pleci drept către prăvălia lui Ciomege.

Ea dădu din cap.

Kelsier se încruntă.

— Ai de gând să mă urmărești iarăși, nu-i așa?

Ea șovăi, apoi dădu din cap încă o dată.

— De ce?

— Fiindcă vreau să ajut, veni răspunsul, cu voce scăzută. Până acum, rolul meu în toate astea s-a redus, în esență, la participarea la o petrecere. Însă sunt o Născută-din-Ceață — m-ai antrenat tu însuți. Nu vreau să rămân deoparte și să-i las pe toți ceilalți să se pună în primejdie în timp ce eu stau degeaba, mă duc să iau cina și mă uit la oameni care dansează.

— Tot ce faci la balurile alea e important, spuse Kelsier.

Ea dădu încă o dată din cap, privind în jos. Avea să-l lase pur și simplu să plece, pentru a-l urmări apoi. În parte, motivul era cel pe care tocmai îl dezvăluise. Începea să i se înfiripe un sentiment de camaraderie pentru cei din ceată, și nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până atunci. Voia să facă parte din tot ce se petrecea; voia să ajute.

Însă o altă parte a sa îi șoptea că el, Kelsier, nu-i spunea totul. Poate avea încredere în ea; poate nu. Însă sigur era că avea secrete. Care se legau de al Unsprezecelea Metal și de Lordul Legiuitor.

Kelsier îi întâlni ochii și probabil că-i desluși în ei intențiile. Oftă, lăsându-se pe spate.

— Vorbesc serios, Vin! Nu poți să vii cu mine.

— De ce nu? întrebă ea, renunțând la prefăcătorie. Dacă ai de făcut ceva atât de primejdios, n-ar fi mai sigur să ai un alt Născut-din-Ceață care să-ți apere spatele?

— Încă nu cunoști toate metalele, spuse Kelsier.

— Numai fiindcă încă nu m-ai învățat despre toate.

— Ai nevoie de mai mult exercițiu.

— Cel mai bine exersezi atunci când faci ceva. Fratele meu m-a învățat să fur luându-mă cu el la jafuri.

Kelsier clătină din cap.

— E prea periculos.

— Kelsier, zise ea, cu toată seriozitatea. Punem la cale *răsturnarea Ultimului Imperiu*. Oricum nu mă aștept să trăiesc mai mult de sfârșitul anului. Le tot spui celorlalți cât de mult câștigi având în ceată doi Născuți-din-Ceață. Ei, n-o să fie cine știe ce câștig dacă nu mă lași să *fiu* într-adevăr una dintre cei doi. Cât ai de gând s-aștepți? Până când sunt „pregătită”? Nu cred că asta o să se-ntâmple vreodată.

Kelsier o măsură o clipă cu privirea, apoi zâmbi.

— La prima noastră întâlnire, jumătate din timp n-am izbutit să te fac să scoți niciun cuvânt. Iar acum îmi ții predici.

Ea roși. Kelsier oftă, își duse mâna sub mantie și scoase ceva.

— Nu pot să cred că mă gândesc la asta, mormăi, întinzându-i o bucățică de metal.

Vin cercetă bara minusculă, argintie. Era atât de lucioasă și de strălucitoare, încât părea o picătură de lichid, dar atingerea dovedea că făcea parte dintre solide.

— Atiu, zise Kelsier. Al zecelea și cel mai puternic dintre metalele Allomantice cunoscute. Mărgica asta valorează mai mult decât punga cu lacre pe care ți-am dat-o mai înainte.

— Fărâma asta? întrebă ea, surprinsă.

El încuviință cu un gest al capului.

— Atiul vine dintr-un singur loc — din Puțurile din Hathsin — unde Lordul Legiuitor îi controlează extragerea și distribuirea. Marile Case trebuie să cumpere o porție lunară de atiu, iar ăsta e unul dintre principalele moduri în care le ține Lordul Legiuitor sub control. Haide, înghite-o.

Vin se uită la bucățica de metal, neștiind dacă voia să irosească un obiect atât de valoros.

— Nu poți s-o vinzi, spuse Kelsier. Cetele de hoți încearcă, dar li se ia urma și sunt nimicite. Lordul Legiuitor are foarte mare grijă de rezerva lui de atiu.

Ea dădu din cap, apoi înghiți metalul. Simți imediat cum lua ființă în trupul ei un nou izvor de putere, așteptând să fie arsă.

— Bun, spuse Kelsier, ridicându-se. Arde-l imediat ce-ncep eu să merg.

Vin îi făcu semn că înțelesese. Când se puse el în mișcare, scoase atiu din noua ei provizie și-l arse.

Kelsier păru să devină ușor neclar; pe urmă, o siluetă translucidă, ca o stafie, țâșni în ceața din fața lui. Semăna leit cu el și mergea cu doar câțiva pași înaintea lui. De la dublură se târa, către el, o foarte palidă imagine remanentă.

Era ca o… umbră inversată. Dublura făcea tot ce făcea el, numai că se mișca *prima*. Își schimbă direcția, iar Kelsier o urmă.

Gura imaginii începu să se miște. O clipă mai târziu, se auzi vocea lui Kelsier.

— Atiul îți îngăduie să vezi la o mică distanță în viitor. Sau, cel puțin, îți îngăduie să vezi o mică parte din ceea ce vor face alții în viitor. În plus, îți ascute mintea, ajutându-te să le faci față noilor informații și reacționezi repede și cu sânge rece.

Umbra se opri și Kelsier continuă să meargă până ce se contopi cu ea, când se opri la rândul său. Pe urmă umbra întinse brusc mâna și o pălmui, și Vin se mișcă din reflex, ridicându-și brațul exact când se repezea adevărata mână a lui Kelsier. I-o prinse la jumătatea mișcării.

— Atâta vreme cât arzi atiu, nimic nu te poate lua prin surprindere. Poți să scoți un pumnal, fiind sigură că dușmanul tău o să intre drept în el. Poți să te ferești de atacuri, fiindc-o să vezi exact unde ajunge fiecare lovitură. Atiul te face aproape de neînfrânt. Îți ascute mintea, îngăduindu-ți să te folosești de orice informație nouă.

Din trupul lui Kelsier țâșniră brusc zeci de alte imagini. Fiecare se repezi într-o altă

direcție, unele umblând pe acoperiș cu pași mari, iar altele avântându-se în aer. Vin îi eliberă brațul, se ridică în picioare și se retrase, derutată.

— Tocmai am ars și eu atiu, o lămuri el. Pot să văd ce-o să faci tu, și asta schimbă ceea ce am eu de gând să fac — fapt care schimbă, la rândul său, ceea ce ai tu de gând să faci. Imaginile reprezintă toate acțiunile pe care-aș putea să le-aleg.

— E năucitor, spuse Vin, urmărind harababura nebunească a imaginilor, cu cele vechi pălind fără încetare și cu cele noi apărând rapid.

Kelsier dădu din cap.

— Singurul mod în care te poți apăra de cineva care arde atiu e să-l arzi și tu — în felul ăsta, niciunul dintre voi nu mai are niciun avantaj.

Imaginile dispărură.

— Ce-ai făcut? întrebă ea, cu o tresărire.

— Nimic. Probabil ți s-a terminat atiul.

Ea descoperi, surprinsă, că ăsta era adevărul — atiul nu mai era.

— Arde atât de repede!

Kelsier încuviință fără vorbe, așezându-se din nou.

— Presupun că n-ai mai cheltuit niciodată atât de repede o avere, nu?

Ea dădu din cap, uluită.

— Pare o asemenea irosire!

Kelsier ridică din umeri.

— Atiul are valoare numai datorită Allomanției. Așa că, dacă nu-l arzi, nu mai

valorează o avere. Iar dacă-l arzi, firește că devine din ce în ce mai rar. E, cumva, un raport foarte interesant — întreabă-l când și când pe Ham despre asta. Îi place grozav să vorbească despre gospodărirea atiului. Oricum, probabil că orice Născut-din-Ceață pe care-o să-l înfrunți va avea atiu. Însă n-o să-l tragă inima să-l folosească. Și să fii sigură că nu l-a înghițit deja — atiul e fragil, sucurile gastrice îl distrug în câteva ore. Așa că va trebui să păstrezi un echilibru între păstrarea lui și eficiență. Dacă ți se pare că adversarul tău îl întrebuințează, e bine să te folosești și tu de al tău — însă convinge-te că nu te-amăgește, ca să-ți termini rezerva înainte de a și-o termina el.

Vin dădu din cap.

— Asta-nseamnă că mă iei acum cu tine?

— Probabil c-o să-mi pară rău, oftă Kelsier. Dar nu văd cum te-aș putea convinge să stai deoparte — decât poate legându-te. Însă te-am prevenit. Poate fi primejdios. *Foarte* primejdios. N-am de gând să dau ochii cu Lordul Legiuitor, dar vreau să mă furișez în fortăreața lui. Cred că știu unde s-ar putea să descopăr ceva care să-mi arate cum să-l înfrângem.

Vin zâmbi și înaintă cu un pas când o chemă el, cu o fluturare de mână. Kelsier își strecură mâna în pungă și scoase un flacon pe care i-l întinse. Un flacon Allomantic obișnuit, numai că în lichidul din interior se afla o singură picătură de metal. Bobița de atiu era

de câteva ori mai mare decât cea pe care i-o dăduse ca să exerseze.

— Nu-l folosi decât dacă e neapărat necesar, o învăță el. Ai nevoie de alte metale?

Vin făcu semn că da.

— Mi-am ars aproape tot oțelul ca s-ajung aici.

Kelsier îi întinse un alt flacon.

— Mai întâi să recuperăm punga mea cu monede.

Uneori mă-ntreb dacă nu-nnebunesc cumva.

Poate e din cauza apăsării pe care-o simt știind că trebuie să port, cumva, povara unei lumi întregi. Poate e din cauza morților la care-am fost martor, a prietenilor pe care i-am pierdut. A prietenilor pe care-am fost nevoit să-i ucid.

Oricum ar fi, uneori văd umbre urmărindu-mă. Creaturi întunecate, pe care nu le înțeleg, sau pe care nu vreau să le-nțeleg. Oare ar putea fi plăsmuiri ale minții mele copleșite?

CAPITOLUL 14

Ploaia începu imediat după ce descoperiră punga cu monede. Nu era puternică, dar părea să-mprăștie ușor ceața. Vin fu străbătută de un tremur și își ridică gluga, ghemuindu-se lângă Kelsier pe un acoperiș. El nu dădea prea mare atenție vremii, așa că n-o făcea nici ea. Puțină umezeală n-avea să le facă rău — de fapt, probabil că avea să-i ajute, ploaia acoperind zgomotele apropierii lor.

Kredik Shaw li se întindea în fața ochilor. Turlele ascuțite și turnurile drepte se înălțau în noapte aidoma unor gheare întunecate. Erau de grosimi foarte diferite — unele destul de largi ca s-adăpostească scări și odăi mari, iar altele, simple vergele metalice împungând cerul. Diversitatea îi oferea ansamblului o simetrie răsucită, descentrată — aproape un echilibru.

În noaptea umedă, cețoasă, turlele și turnurile aveau ceva prevestitor de rău — ca oasele înnegrite de cenușă ale unui leș lăsat vreme îndelungată în aer liber. Privindu-le, Vin simțea ceva… o *apăsare*, ca și cum simpla apropiere de clădirea aceea ar fi fost de-ajuns ca să-i distrugă orice speranță.

— Ținta noastră e un complex de tuneluri de la baza uneia dintre turlele îndepărtate, din dreapta, spuse Kelsier, cu vocea abia acoperind murmurul încet al ploii. Ne interesează o încăpere aflată chiar în mijlocul lor.

— Ce e înăuntru?

— Nu știu, răspunse Kelsier. Asta trebuie s-aflăm. Lordul Legiuitor intră acolo din trei în trei zile — și astăzi nu e una dintre zilele în care o vizitează. Rămâne înăuntru trei ore, apoi pleacă. Am mai încercat o dată. Acum trei ani.

— Lovitura, șopti Vin. Cea în timpul căreia…

— Am fost prins, spuse el, dând din cap. Da. Pe vremea aia, noi credeam că păstrează înăuntru tot felul de bogății. Acum nu mai cred că e așa, dar încă mai sunt curios. Se duce acolo cu atâta regularitate, vizitele par atât

de… bizare. În odaia aia e ceva, Vin. Ceva important. Poate ascunde secretul puterii și al nemuririi lui.

— De ce trebuie să-ți faci griji din pricina asta? Doar ai al Unsprezecelea Metal, cu care poți să-l înfrângi, nu?

Fruntea lui se încreți ușor. Ea așteptă răspunsul, dar nu primi niciunul.

— Data trecută am dat greș, Vin, spuse el, în schimb. Am fost aproape, dar am pătruns cu prea multă ușurință. Când am ajuns, în fața încăperii erau Inchizitori. Ne așteptau.

— Le spusese cineva că veniți?

El încuviință.

— Am plănuit lovitura luni de zile. Eram mult prea încrezători în forțele noastre, dar aveam și de ce. Eu și Mare eram cei mai buni — totul ar fi trebuit să meargă șnur. Se întrerupse și se întoarse spre Vin. Pentru noaptea asta n-am făcut niciun plan. Intrăm pur și simplu — amuțim pe oricine-ncearcă să ne-oprească și pătrundem în încăperea aia.

Vin păstră tăcerea, simțind răceala ploii pe mâinile ude și pe brațele acoperite cu mânecile jilave. Apoi făcu semn că era de acord.

El zâmbi ușor.

— N-ai nimic împotrivă?

Ea clătină din cap.

— Eu te-am făcut să mă iei cu tine. N-am dreptul să mă-mpotrivesc acum.

Kelsier chicoti.

— Cred că mi-am petrecut prea mult timp cu Boare. Pur și simplu, nu mă simt bine dacă nu-mi spune cineva că sunt nebun.

Vin ridică din umeri. Însă când se puse în mișcare pe acoperiș o simți iarăși — senzația de apăsare, venind dinspre Kredik Shaw.

— Se-ntâmplă ceva, Kelsier, spuse. Palatul pare... cumva, să fie cum n-ar trebui.

— E Lordul Legiuitor, zise el. Radiază ca un Domolitor incredibil de puternic, înăbușind sentimentele oricui se apropie de el. Aprinde-ți cuprul; ar trebui să te facă imună.

Vin îl ascultă. Senzația de apăsare dispăru.

— E bine? întrebă Kelsier.

Ea dădu din cap.

— Perfect, atunci, spuse el, întinzându-i un pumn de monede. Stai cât mai aproape de mine și ține-ți atiul la-ndemână — pentru orice eventualitate.

Apoi se aruncă de pe acoperiș, Vin îl urmă, cu panglicile mantiei împrăștiind stropii de ploaie. Arse fludor în timpul căderii și atinse pământul cu picioare mai puternice, mulțumită Allomanției.

Kelsier începu să alerge. Ea îl urmă. Viteza cu care gonea pe pavajul ud ar fi putut părea o nesăbuință, dar mușchii ei hrăniți cu fludor reacționau cu putere și cu precizie, păstrând echilibrul. Fugea prin noaptea umedă, cețoasă, arzând cositor și cupru — pe unul ca s-o ajute să vadă și pe celălalt ca s-o ajute să se ascundă.

Kelsier ocoli palatul. Era ciudat, dar n-avea niciun zid exterior. *Bineînțeles că n-are. Cine cutează să-l atace pe Lordul Legiuitor?*

Întinderea plană, pavată cu bolovani, era singura împrejmuire a Dealului Celor o Mie de Turle. Niciun copac, nicio tufă și nicio construcție nu abăteau atenția de la tulburătoarea colecție asimetrică de clădiri, turnuri și turle care era Kredik Shaw.

— Acum e-acum, șopti Kelsier, și glasul îi ajunse la auzul ei ascuțit datorită cositorului.

Se întoarse și se repezi drept către o aripă scundă, ca un fel de buncăr, a palatului. Când se apropiară, Vin zări doi străjeri în fața unei uși bogat ornamentate, care semăna mai degrabă a poartă.

Kelsier sări asupra lor într-o străfulgerare, doborându-l pe primul cu loviturile pumnalelor. Al doilea încercă să strige, dar Kelsier făcu un salt, izbindu-l în piept cu amândouă picioarele. Azvârlit în lateral de lovitura neomenesc de puternică, oșteanul se izbi de perete, apoi căzu grămadă la pământ. O secundă mai târziu, Kelsier, deja în picioare, se aruncă în ușă cu toată forța, deschizând-o.

Lumina sărăcăcioasă a unui felinar se revărsă pe culoarul de piatră din interior. Kelsier se avântă dincolo de prag. Vin își domoli arderea cositorului, apoi îl urmă, alergând aplecată, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În toată existența ei de hoață, nu mai făcuse așa ceva niciodată. Fusese o viață de furtișaguri și înșelăciuni, nu de atacuri și de jafuri cu arma în mână. Înaintând în spatele lui

Kelsier pe coridor — cu tălpile și pelerinele lăsând o dâră umedă pe piatra netedă — scoase cu un gest nervos un pumnal de sticlă și-i strânse mânerul îmbrăcat în piele în palma transpirată.

Un bărbat apăru chiar în fața lor, probabil ieșind dintr-un soi de odaie a străjilor. Kelsier ajunse lângă el dintr-un salt și îl lovi cu cotul în stomac, apoi îl izbi de perete. Și dădu buzna în încăpere chiar în clipa în care omul se prăbușea.

Vin îl urmă, pășind în haos. Kelsier Trase un candelabru de metal dintr-un colț, aducându-și-l în mâini, apoi începu să se-nvârtească odată cu el, doborând un oștean după altul. Străjerii începură să strige, îmbrâncindu-se și înșfăcând bastoanele de lângă un perete. O masă plină cu farfurii pe jumătate golite fu aruncată într-o parte în timp ce încercau să-și facă loc.

Un soldat se întoarse spre Vin și ea acționă fără să se gândească. Arse oțel și aruncă un pumn de monede. Împinse, și bucățile de metal se avântară înainte, pătrunseră în carnea bărbatului, sfâșiind-o, și-l azvârliră la pământ.

Ea arse fier și-și trase monedele înapoi, în palmă. Se răsuci, cu pumnul mânjit de sânge, și împroșcă încăperea cu metal, doborând încă trei oșteni. Kelsier îl trânti la podea pe ultimul, cu toiagul lui improvizat.

Tocmai am ucis patru oameni, se gândi Vin, uluită. Înainte, cel care omora fusese întotdeauna Reen.

În spatele lor se auzi un foșnet. Vin se răsuci și dădu cu ochii de un alt detașament de oșteni, care intra pe ușa din partea opusă. Kelsier lăsă candelabrul să cadă și făcu un pas înainte. Cele patru felinare din încăpere se smulseră brusc din perete, repezindu-se drept către el. Atunci se aruncă într-o parte, lăsându-le să se izbească unele de altele.

Odaia se afundă în beznă. Vin arse cositor și ochii i se adaptară la lumina de pe culoar. Însă străjerii se opriră împleticindu-se.

O clipă mai târziu, Kelsier era în mijlocul lor. Pumnale fulgerând în întuneric. Bărbați urlând. Pe urmă totul deveni tăcere.

Vin stătea în picioare, înconjurată de moarte, cu monedele însângerate căzându-i printre degete. Însă continua să strângă pumnalul — fie și numai ca să-și oprească tremurul brațului.

Kelsier îi puse mâna pe umăr, și ea tresări.

— Erau oameni răi, Vin, spuse el. În adâncul inimii lui, fiecare skaa știe că, dintre toate fărădelegile, cea mai cumplită e să ridici brațul în apărarea Ultimului Imperiu.

Dădu din cap, amorțită. Se simțea… cum n-ar fi trebuit. Poate că de vină era prezența morții, dar acum, când se afla în clădire, putea să jure că puterea Lordului Legiuitor continua să se abată asupra ei. Ceva părea să-i Împingă sentimentele, făcând-o să se simtă și mai deprimată, în ciuda cuprului ars.

— Haide! Timpul e scurt.

Kelsier se puse din nou în mișcare, sărind vioi peste leșuri, și ea se trezi urmându-l.

Eu i-am cerut să m-aducă aici, se gândi. *Am vrut să lupt, așa cum luptă el. O să m-obișnuiesc cu asta.*

Pătrunseră în fugă într-un al doilea coridor, și Kelsier se avântă într-un salt. Se clătină, apoi se repezi înainte. Vin făcu același lucru, sărind și zărind undeva, departe, în lungul coridorului, o ancoră de care se folosi ca să se Tragă prin aer.

Trecu în goană pe lângă coridoare laterale, cu vâjâitul curentului de aer răsunând în urechile ei sensibilizate de cositor ca un urlet. În față le apărură doi oșteni. Kelsier îl izbi pe unul cu picioarele, apoi se răsuci și înfipse un pumnal în gâtul celuilalt. Amândoi se prăbușiră.

Nici urmă de metal, se gândi Vin. *Niciun străjer din locul ăsta nu poartă metale asupra lui.* Ucigători-de-ceață, așa li se spunea. Oameni antrenați pentru lupta cu Allomanții.

Kelsier dădu buzna într-un culoar lateral și Vin se văzu nevoită s-alerge ca să poată ține pasul. Incendie fludor, vrând să-și facă picioarele să se miște mai repede. În fața ei, Kelsier se opri, și izbuti să se oprească la rândul ei alături, clătinându-se. În dreapta lor se afla o arcadă prin care se revărsa o lumină mult mai puternică decât cea a micilor felinare de pe culoar. Vin își stinse cositorul, trecând prin portal pe urmele lui Kelsier și pătrunzând în încăpere.

În colțurile unei săli mari, boltite, se înălțau nestânjenite în aer flăcările din șase vase cu mangal. Contrastând cu simplitatea coridoarelor, pereții erau acoperiți de picturi murale cu incrustații de argint. Evident că toate îl înfățișau pe Lordul Legiuitor; erau ca ferestrele pe care le studiase mai devreme, dar mai puțin abstracte. Vin văzu un munte. O peșteră imensă. Un lac de lumină.

Și ceva foarte întunecos.

Kelsier înaintă cu pași mari, iar ea îl urmă. Centrul sălii era dominat de o construcție de dimensiuni reduse — o clădire în clădire. Stătea parcă respectuoasă în fața lor, având un singur nivel, cu ornamente bogate, cu sculpturi în piatră și modele grațios arcuite. Una peste alta, liniștea și sala goală îi dădeau lui Vin o senzație stranie, de solemnitate.

Kelsier merse mai departe, călcând cu tălpile goale pe marmura netedă, neagră. Vin se ținea după el, ghemuindu-se, nervoasă; încăperea părea pustie, dar trebuiau să mai fie și alți străjeri. Kelsier se îndreptă spre clădirea interioară, apropiindu-se de o ușă din lemn de stejar, largă, cu suprafața plină de litere sculptate, pe care Vin nu le recunoscu. El întinse mâna și o deschise.

Înăuntru stătea, în picioare, un Inchizitor de Oțel. Creatura zâmbi, cu buzele arcuindu-i-se într-o expresie stranie sub cele două piroane groase care-i fuseseră înfipte în ochi, cu vârfurile înainte.

Kelsier nu șovăi decât o singură clipă

— Fugi, Vin! strigă apoi, în timp ce mâna Inchizitorului se repezea înainte, înșfăcându-l de gât.

Ea încremeni. Văzu alți doi Inchizitori în robe negre venind cu pași mari din lateral, prin arcadele deschise. Înalți, uscățivi, cu craniile lipsite de păr, erau, de asemenea, însemnați cu piroanele și cu tatuajele complicate ale Cultului, care le înconjurau ochii.

Cel mai apropiat Inchizitor îl săltă pe Kelsier în aer, ținându-l de gât.

— Kelsier, Supraviețuitorul de la Hathsin, spuse, cu voce hârâită. Apoi se întoarse spre Vin. Și… tu. Te-am căutat. Îl las pe ăsta să moară repede dacă-mi spui ce nobil te-a puit, corcitură.

Kelsier tuși, zbătându-se ca să respire în timp ce încerca să scape din strânsoarea creaturii. Inchizitorul se răsuci, privindu-l cu ochii lui în care luceau piroanele. El tuși din nou, ca și cum ar fi încercat să spună ceva, și Inchizitorul, curios, îl trase ceva mai aproape.

Mâna lui Kelsier țâșni, împlântând un pumnal în gâtul creaturii. Când aceasta se clătină pe picioare, o lovi cu pumnul în antebraț, frângându-i osul cu un pocnet. Inchizitorul îl scăpă și el căzu pe podeaua lucioasă de marmură, tușind.

Încercând să-și recapete răsuflarea, se uită la Vin cu ochii arzând.

— Am spus să *fugi*! bombăni, aruncând ceva către ea.

Vin șovăi, întinzând mâna să prindă punga cu monede. Însă aceasta se clătină brusc în

aer, avântându-se drept înainte. Și Vin înțelese dintr-odată că n-o aruncase către ea, ci în ea.

Punga o lovi în piept. Împinsă de Allomanția lui Kelsier, o azvârli în partea opusă a încăperii — purtând-o pe lângă cei doi Inchizitori uluiți — până când căzu stângace pe podea, alunecând pe marmură.

Își ridică privirea, ușor năucită. Inchizitorul principal nu părea totuși prea preocupat de pumnalul din gâtul său. Ceilalți doi stăteau între ea și Kelsier. Unul se întoarse în direcția ei, și privirea lui nefirească și înspăimântătoare o umplu de fiori reci.

— *FUGI!*

Cuvântul reverberă în sala boltită și de data asta își atinse în sfârșit scopul.

Vin se strădui să se ridice — cu spaima zgâlțâind-o, țipând la ea, îmboldind-o să se miște. Se repezi spre cea mai apropiată arcadă, neștiind dacă era sau nu cea prin care intrase. Strânse în mână punga cu monedele lui Kelsier și arse fier, căutând cu frenezie o ancoră în lungul coridorului.

Trebuie să fug de-aici!

Înșfăcă prima bucățică de metal pe care-o zări și o smulse, desprinzându-se de podea. O rupse la fugă pe coridor cu o viteză scăpată de sub control, cu spaima incendiindu-i fierul.

Se clătină pe neașteptate, și totul se învârteji. Se izbi de podea sub un unghi periculos — cu capul pocnindu-i-se de piatra neșlefuită — și rămase întinsă, amețită, întrebându-se ce se întâmplase. Punga cu monede… cineva Trăsese de pungă, folosindu-i

metalul ca s-o smucească pe ea, aducând-o înapoi.

Se rostogoli și văzu o formă întunecată zburând pe culoar. Robele Inchizitorului fluturau când se lăsă ușor cu picioarele pe podea, la mică distanță de Vin. Își continuă drumul cu pași mari, cu fața impasibilă.

Ea incendie cositor și fludor, limpezindu-și mintea și îndepărtând durerea. Azvârli câteva monede, Împingându-le spre Inchizitor.

El ridică o mână și ambele monede încremeniră în aer. Propria sa Împingere o aruncă brusc pe Vin înapoi și ea se rostogoli pe dalele de piatră, apoi alunecă.

Când se opri, auzi monedele zăngănind pe podea. Clătină din cap, cu zeci de vânătăi noi apărându-i furioase pe trup. Inchizitorul păși peste monedele căzute, venind către ea cu mers lin.

Trebuie să fug de-aici! Până și Kelsier se temuse să-nfrunte un Inchizitor. Dacă el nu se putea lupta cu unul dintre aceștia, ce șanse avea ea?

Niciuna. Lăsă punga să cadă și sări în picioare. Apoi începu s-alerge, repezindu-se prin prima arcadă pe care-o zări. Încăperea de dincolo de ea era pustie, dar în centru se afla un altar de aur. Între acesta, cele patru candelabre din colțuri și harababura altor mărunțișuri cu semnificație religioasă spațiul era strâmt.

Vin se răsuci și Trase un candelabru pe care și-l aduse în mâini, amintindu-și de trucul lui Kelsier. Inchizitorul intră apoi aproape

amuzându-se, ridică o mână și smulse candelabrul din mâinile ei printr-o ușoară Tragere Allomantică.

E atât de puternic! își spuse Vin, îngrozită. Probabil că-și menținea poziția Trăgând de suporturile felinarelor din spatele lui. Oricum, forța Fier-Tragerilor lui era cu mult mai mare decât fusese vreodată a lui Kelsier.

Vin sări, Trăgându-se ușor în sus și peste altar. În dreptul intrării, Inchizitorul întinse mâna către un bol din vârful unei coloane scunde, trăgând afară ceea ce părea să fie un pumn de triunghiuri mici, de metal. Aveau toate laturile ascuțite și tăiară palma creaturii în zeci de locuri. Inchizitorul nu-și luă în seamă rănile, ridicând către Vin o mână însângerată.

Vin scoase un scâncet, ghemuindu-se în spatele altarului în timp ce bucățile de metal împroșcau încăperea, izbindu-se de peretele din spate.

— Ești încolțită, spuse Inchizitorul, cu voce răgușită. Vino cu mine.

Vin se uită în lateral. Încăperea n-avea nicio altă ușă. Se uită în sus, aruncând o privire către Inchizitor, și o bucată de metal îi nimeri fața. Se Împinse în ea, dar Inchizitorul era prea puternic. Se văzu nevoită să se aplece și să lase metalul să zboare, de teamă ca nu cumva puterea lui s-o țintuiască de perete.

Îmi trebuie ceva cu care să-l blochez. Ceva care nu e din metal.

În timp ce-l auzea pe Inchizitor intrând în încăpere, găsi ceea ce-i trebuia — o carte

mare, legată în piele, de lângă altar. O înșfăcă, apoi se opri. Bogăția nu-i folosea la nimic dacă ea murea. Scoase flaconul primit de la Kelsier, înghiți atiul și îl arse.

Dublura Inchizitorului începu să ocolească altarul, iar el o urmă o clipă mai târziu. Umbra de atiu își deschise mâna și o rafală de pumnale mici, translucide, țâșni către ea.

Vin își înălță cartea când urmă adevăratul atac. O înclină în calea umbrelor, chiar în clipa când porneau pumnalele reale. Le prinse pe toate, și vârfurile lor ascuțite, zimțate, se înfipseră adânc în coperta de piele.

Inchizitorul se opri, și Vin fu răsplătită cu ceea ce părea o expresie de nedumerire pe fața lui diformă. Pe urmă din trup îi țâșniră o sută de umbre.

Pe Lordul Legiuitor! se gândi ea. Și el avea atiu.

Fără să piardă timp făcându-și griji pentru tot ce-nsemna asta, Vin sări peste altar, luând cu sine cartea în chip de scut împotriva altor proiectile. Inchizitorul se răsuci, urmărind-o cu ochii-piron când se repezi înapoi, pe coridor.

O aștepta un detașament de soldați. Însă toți purtau câte o umbră a viitorului. Vin dădu buzna printre ei, abia uitându-se unde aveau să lovească armele lor și reușind cumva să evite, în același timp, atacurile a doisprezece bărbați. Și, pe moment, aproape că dăduse uitării durerea și spaima — înlocuite de o incredibilă senzație de putere. Se ferea fără niciun efort, cu bastoanele rotindu-se pe deasupra ei și

alături de ea, toate ratând-o cu doar câțiva centimetri. Era de neînvins.

Se învârti printre șirurile de bărbați, neostenindu-se să-i ucidă sau să-i rănească — nu voia decât să fugă. Când scăpă de ultimul, fugi după un colț.

Și un al doilea Inchizitor, cu umbre țâșnindu-i din trup în toate părțile, făcu un pas, izbind-o cu ceva ascuțit sub coaste.

Vin icni de durere. Auzi un sunet grețos când creatura trase de armă, scoțând-o din corpul ei; era o bucată lungă de lemn de care fuseseră fixate lame ascuțite de obsidian. Se prinse cu mâna de rană și se trase înapoi împleticindu-se, simțind o cantitate înspăimântătoare de sânge cald scurgându-i-se din tăietură.

Inchizitorul i se părea cunoscut. *Primul, din cealaltă încăpere,* i se contură un gând, înfrângând durerea. *Oare… asta înseamnă că a murit Kelsier?*

— Cine e tatăl tău? întrebă Inchizitorul.

Vin își apăsă mâna sub coaste, încercând să oprească sângele. Era o rană mare. O rană urâtă. Mai văzuse astfel de răni. Ucideau întotdeauna.

Totuși, ea încă nu se prăbușise. *Fludor,* gândi mintea ei confuză. *Incendiază fludor.*

Și o făcu, iar metalul îi întări trupul, îi îngădui să rămână în picioare. Soldații se traseră înapoi, lăsându-l pe al doilea Inchizitor să se apropie din lateral. Vin se uită îngrozită de la o creatură la alta, amândouă năpustindu-se asupra ei, în timp ce sângele îi trecea

printre degete, prelingându-i-se de-a lungul trupului. Conducătorul Inchizitorilor încă mai avea arma ca o secure, cu muchia acoperită de sânge. De sângele ei.

O să mor, se gândi cu groază.

Și atunci o auzi. Ploaia. Sunetul era firav, dar urechile ei ajutate de cositor îl prinseră, venind din spate. Se răsuci, ieși clătinându-se pe o ușă și își primi răsplata când dădu cu ochii de arcada largă din partea opusă a încăperii. Ceața băltea pe podea și ploaia izbea în piatra din exterior.

Pe-aici trebuie să fi venit străjile, se gândi. Își lăsă fludorul să ardă cu vâlvătaie, uluită fiindcă trupul continua să-i lucreze atât de bine, și ieși în ploaie împleticindu-se și strângând din reflex cartea cu coperte de piele la piept.

— Crezi c-o să scapi? veni din spatele ei vocea amuzată a Conducătorului Inchizitorilor.

Amorțită, se întinse către cer și Trase de una dintre numeroasele turle ale palatului. Îl auzi pe Inchizitor înjurând când țâșni în aer, azvârlită în întunericul nopții.

O mie de turle i se înălțară în jur. Trase de una, apoi de o alta. Ploaia era acum puternică, îndesind bezna. Nu era ceață care să reflecte luminile oamenilor, iar norii ascundeau stelele. Vin nu putea să vadă încotro se îndrepta; trebuia să se slujească de Allomanție ca să simtă vârfurile metalice ale turlelor și spera că între ele locul era gol.

O atinse pe una, prinzându-se de ea în noapte și oprindu-se. *Trebuie să bandajez*

rana..., i se contură un gând firav. Începea să amorțească, mintea i se încețoșa, în ciuda fludorului și a cositorului.

Ceva se izbi de turlă deasupra ei, și auzi un mârâit gros. Vin Împinse și țâșni chiar în clipa când îl simți pe Inchizitor despicând aerul lângă ea.

Avea o singură șansă. La jumătatea saltului, se Trase în lateral, către o altă turlă. În același timp, Împinse în cartea din mâinile ei — avea bucățele de metal încastrate în copertă. Cartea își continuă mișcarea în direcția în care înaintase ea însăși până atunci, cu liniile de metal strălucind palide în noapte. Era singurul metal pe care-l avea asupra ei.

Se prinse ușor de următoarea turlă, străduindu-se, pe cât era posibil, s-o facă fără zgomot. Se încordă în noapte, arzând cositor, iar ploaia deveni tunet în urechile ei. Și avu impresia că îl acoperea ceva, sunetul distinct al izbiturii cuiva de o altă turlă, din direcția în care Împinsese cartea.

Inchizitorul căzuse în cursa ei. Oftă, agățându-se de turla ei, ploaia amestecându-i-se cu sângele. Se asigură că încă mai ardea cupru, Trase ușor de turlă ca să nu se miște din loc și-și rupse o bucată din cămașă ca să-și bandajeze rana. În ciuda minții amorțite, nu putu să nu observe cât de mare era tăietura.

Oh, Cerule! se gândi. Fără fludor și-ar fi pierdut de mult cunoștința. Ar fi fost moartă.

Ceva răsună în întuneric. Vin se uită în sus, străbătută de un fior. În jur, totul era negru.

Nu se poate. Nu se poate...

Ceva se izbi de turla ei. Vin țipă și sări. Se Trase către o altă turlă, o atinse ușor și Împinse din nou, imediat. Inchizitorul o urmă, răsunând bufnituri când sărea după ea, din turlă-n turlă.

M-a găsit. N-a putut nici să mă vadă, nici să m-audă, nici să mă simtă. Dar m-a găsit.

Atinse o altă turlă și se prinse de ea cu o mână, atârnând fără vlagă în noapte. I se scursese aproape toată puterea. *Trebuie... să plec de-aici... să m-ascund...*

Avea mâinile amorțite și mintea aproape la fel. Degetele îi alunecară de pe metalul rece și ud al turlei și se simți căzând în gol prin beznă.

Cădea împreună cu ploaia.

Însă nu străbătu decât o distanță foarte mică înainte de a ajunge, cu zgomot, pe ceva tare — era acoperișul unei aripi deosebit de înalte a palatului. Se înghesui într-un cotlon întunecos, zăcând într-o baltă adâncă de apă amestecată cu cenușă, cu brațele înfășurate în jurul trupului. Era udă de ploaie și de sânge.

Se gândi, pentru o singură clipă, că poate scăpase.

O siluetă întunecată ateriză pe acoperiș cu o bufnitură. Ploaia se domolea, și cositorul îi dezvălui un cap cu două piroane și un trup acoperit de o robă întunecată.

Era prea slăbită ca să se miște, ca să facă orice altceva în afară de a tremura în baltă, cu hainele lipite de piele. Inchizitorul se întoarse spre ea.

— Ești atât de mică și aduci atâtea necazuri, spuse.

Se apropie cu încă un pas, dar ea abia dacă îi auzi cuvintele.

Se întuneca din nou… nu, se întâmpla numai în mintea ei. I se înnegură vederea, ochii i se închideau. Rana n-o mai durea. Nu mai putea… nici măcar… să gândească.

Un sunet, ca de ramuri frânte.

Pe urmă o strânseră niște brațe. Calde, nu ale morții. Își sili ochii să se deschidă.

— Kelsier? șopti.

Dar nu chipul brăzdat de îngrijorare al lui Kelsier îl făcu să întoarcă privirea. Era o altă față, mai blândă. Oftă ușurată, leșinând în clipa când niște brațe puternice o traseră mai aproape, făcând-o să se simtă ciudat de ferită de primejdii în furtunile cumplite ale nopții.

Nu știu de ce m-a trădat Kwaan. Chiar și așa, fapta lui îmi bântuie gândurile. El a fost cel care m-a descoperit; el a fost filosoful din Terris care m-a numit, pentru prima oară, Eroul Evurilor. Pare ironic de ireal că acum — după ce s-a luptat vreme îndelungată ca să-și convingă confrații — e singurul om sfânt important din Terris care predică împotriva stăpânirii mele regale.

CAPITOLUL 15

— *Ai luat-o cu tine?* întrebă Dockson, dând buzna în încăpere. Ai luat-o pe Vin la Kredik Shaw? Ți-ai pierdut *definitiv mințile*?

— Da, se răsti Kelsier. Ai avut tot timpul dreptate. Sunt nebun. Lunatic. Poate-ar fi trebuit să mor în Puțuri, să nu mă mai întorc niciodată, să nu-i mai fac necazuri niciunuia dintre voi.

Dockson amuți, luat prin surprindere de forța cuvintelor. Kelsier izbi frustrat cu pumnul în masă, iar forța loviturii crăpă lemnul. Încă mai ardea fludor, metalul îl ajuta să-și suporte numeroasele răni. Își lepădase mantia-de-ceață, preschimbată în zdrențe, și avea pe trup o jumătate de duzină de tăieturi mărunte. Toată partea dreaptă îi ardea de durere. Acolo avea o vânătaie imensă și putea să se considere norocos dacă nu i se rupsese nicio coastă.

Își incendie fludorul. Focul din interior îi făcea bine — îi oferea ceva asupra căruia să-și concentreze furia și sila față de sine însuși. Unul dintre ucenici lucra, grăbit, legându-i un bandaj în jurul celei mai mari răni. Ciomege stătea alături de Ham în partea opusă a bucătăriei; Boare era plecat într-o suburbie.

— Pe Lordul Legiuitor, Kelsier, zise încet Dockson.

Până și Dockson, se gândi el. *Până și cel mai vechi prieten al meu înjură invocându-l pe Lordul Legiuitor. Ce facem? Cum putem înfrunta așa ceva?*

— Ne așteptau trei Inchizitori, Dox, spuse.

Acesta păli.

— Și ai *lăsat*-o acolo?

— A ieșit înaintea mea. Am încercat să abat atenția Inchizitorilor cât de mult am putut, dar…

— Dar…

— Unul dintre cei trei a urmărit-o. N-am putut s-ajung la ea — poate ceilalți doi s-au străduit, pur și simplu, să-mi dea de lucru, ca s-o poată găsi al treilea.

— Trei Inchizitori, repetă Dockson, acceptând cana mică plină cu rachiu întinsă de un ucenic.

O goli dintr-o sorbitură.

— Probabil c-am făcut prea mult zgomot când am intrat, continuă Kelsier. Fie de asta, fie erau deja acolo, dintr-un motiv oarecare. Și *tot* n-am aflat ce e în odaia aia!

În bucătărie se lăsă tăcerea. Afară, ploaia se înteți iarăși, asaltând clădirea cu o furie pedepsitoare.

— Și…, spuse Ham, ce e cu Vin?

Kelsier se uită la Dockson, care-i văzu disperarea din privire. El însuși abia scăpase, și se antrena de ani de zile. Dacă Vin încă mai era în Kredik Shaw…

Kelsier simți o durere ascuțită sfredelindu-i pieptul. *Ai lăsat-o și pe ea să moară. Mai întâi Mare, apoi Vin. Pe cât de mulți alții o să-i conduci către masacru înainte de a se încheia toate astea?*

— S-ar putea ascunde undeva în oraș, spuse. Temându-se să se-ntoarcă la atelier, fiindc-o caută Inchizitorii. Sau… poate, dintr-un anumit motiv, s-a întors la Fellise.

Poate e undeva, afară, murind singură în ploaie.

— Ham, adăugă el, noi doi mergem înapoi la palat. Dox, ia-l pe Lestibournes și mergeți pe

la alte cete de hoți. Poate vreuna dintre iscoadele lor a zărit ceva. Ciomege, trimite un ucenic la conacul lui Renoux, să vadă dacă s-a-ntors acolo.

Grupul de oameni cu fețe grave se puse în mișcare, dar Kelsier n-avea nevoie să sublinieze ceea ce era limpede. El și Ham n-aveau cum să se apropie de Kredik Shaw fără să dea nas în nas cu o grămadă de patrule. Chiar dacă Vin se ascundea undeva în oraș, probabil că Inchizitorii aveau s-o descopere primii. Ar fi…

Încremeni, și tresărirea lui neașteptată îi făcu pe ceilalți să se oprească locului. Auzise ceva.

Răsunară pași grăbiți în timp ce Lestibournes cobora scările în goană, pentru a da apoi buzna înăuntru, cu trupul lui deșirat ud de ploaie.

— Vine cineva! Din noapte, strigând!

— Vin? întrebă Ham, cu speranță în glas.

Lestibournes clătină din cap.

— Bărbat voinic. Robă.

Atunci, asta e. Am adus moartea asupra cetei — i-am condus pe Inchizitori drept aici.

Ham se ridică în picioare, înșfăcând o bâtă. Dockson scoase două pumnale, iar cei șase ucenici ai lui Ciomege se retraseră în fundul încăperii, cu ochii măriți de groază.

Kelsier își incendie metalele.

Ușa din spate a bucătăriei se deschise, trântindu-se de perete. În ploaie stătea o siluetă înaltă, întunecată, în robe ude. Și ducea în brațe o altă siluetă, înfășurată în stofă.

— Sazed! exclamă Kelsier.

— E grav rănită, spuse terrisianul, grăbindu-se să intre, cu robele lui elegante șiroind de apă. Stăpâne Hammond, am nevoie de niște fludor. Cred că rezerva ei s-a terminat.

Ham se apropie în grabă, în timp ce Sazed o așeza pe Vin pe masa din bucătărie. Avea pielea palidă și rece, iar trupul ei subțire era ud până la piele.

E atât de mică, se gândi Kelsier. *Abia cu puțin mai răsărită decât un copil. Cum mi-a putut trece prin cap s-o iau cu mine?*

Avea o rană imensă, sângerândă, sub coaste. Sazed puse ceva alături — o carte mare, pe care-o aduse în brațe, ținând-o sub Vin — și luă flaconul întins de Hammond, se apleacă și turnă lichidul pe gâtul fetei leșinate. În încăpere se așternu liniștea, răpăitul ploii pătrunzând prin ușa încă deschisă.

Fața ei se îmbujoră ușor și respirația păru să i se uniformizeze. Pentru simțurile Allomantice ale lui Kelsier, trezite de bronz, Vin începu să pulseze ușor, într-un ritm care nu se deosebea prea mult de bătăile unei a doua inimi.

— Ah, bine, spuse Sazed, desfăcând bandajul improvizat de Vin. Mă temeam că n-are trupul destul de obișnuit cu Allomanția ca să ardă metalele și când nu e conștientă. Există speranțe pentru ea, așa cred. Stăpâne Cladent, o să-ți cer o oală cu apă fiartă, niște bandaje și traista cu leacuri și ustensile din odăile mele. Acum, repede!

Ciomege dădu din cap, îndemnându-și ucenicii, cu o fluturare a mâinii, să facă așa cum li se ceruse. Urmărind mișcările lui Sazed, Kelsier se cutremură. Rana era urâtă — mai gravă decât toate cele cărora le supraviețuise el însuși. Tăietura se adâncea în măruntaiele ei; o vătămare care ucidea încet, dar sigur.

Însă Vin nu făcea parte dintre oamenii obișnuiți — fludorul putea ține un Allomant în viață încă multă vreme după ce trupul lui se dădea bătut. În plus, nici Sazed nu era un vindecător obișnuit. Riturile religioase nu erau singurele lucruri adăpostite de Păstrători în memoriile lor supraomenești; metalmințile lor conțineau o întreagă avere de informații despre cultură, filozofie și știință.

Ciomege își scoase ucenicii afară când începu operația. Totul dură alarmant de mult, Ham apăsând pe rană în timp ce Sazed cosea, unind din nou tot ce fusese tăiat în interiorul trupului lui Vin. În cele din urmă, îi închise partea din afară a rănii, puse un bandaj curat și-i ceru lui Ham să ducă fata în patul ei, cu mare grijă.

Kelsier se ridică în picioare, urmărindu-l din priviri pe Ham, care scotea din bucătărie trupul vlăguit al lui Vin. Pe urmă se întoarse întrebător spre Sazed. Dockson, singurul dintre toți ceilalți rămas în încăpere, era așezat într-un colț.

Terrisianul clătină din cap cu gravitate.

— Nu știu, stăpâne Kelsier. Ar putea supraviețui. Va trebui să-i dăm tot timpul fludor — o să-i ajute corpul să facă sânge nou.

Totuși, am văzut mulți bărbați puternici murind de pe urma unor răni mai mici ca asta.

Kelsier dădu din cap.

— Am sosit prea târziu, așa cred, continuă Sazed. Când am văzut că a plecat din conacul lui Renoux, am venit la Luthadel cât de repede mi-a stat în puteri. Am întrebuințat o întreagă metalminte ca să călătoresc cu mare viteză. Și totuși am întârziat…

— Nu, prietene, spuse Kelsier. Te-ai descurcat foarte bine în noaptea asta. Cu mult mai bine decât am izbutit eu.

Sazed oftă, apoi se întinse și-și trecu degetele peste cartea mare pe care-o pusese deoparte înainte de operație. Tomul era ud de ploaie și de sânge. Kelsier îi aruncă o privire, încruntându-se.

— Oricum, asta ce e?

— Nu știu. Am găsit-o la palat, când căutam copila. E scrisă în khlenni.

Khlenni, limba vorbită în Khlennium — străvechiul cămin al Lordului Legiuitor de dinaintea Înălțării. Kelsier tresări ușor.

— Ai izbuti s-o traduci?

— Poate, răspunse Sazed, părând, dintr-odată, foarte obosit. Dar…, nu pentru o vreme, așa cred. După noaptea asta, o să am nevoie de odihnă.

Kelsier încuviință cu un gest și-i ceru unui ucenic să pregătească odaia lui Sazed. Terrisianul dădu din cap cu recunoștință, apoi o porni vlăguit în susul scărilor.

— În noaptea asta, a salvat mai mult decât viața lui Vin, zise Dockson, apropiindu-se fără

zgomot din spate. Ceea ce-ai făcut tu a fost o prostie, chiar și venind din partea ta.

— Trebuia să știu, Dox. Trebuia să mă-ntorc. Dacă atiul se află de fapt acolo?

— Ai spus că nu.

— Așa e, recunoscu Kelsier, și sunt aproape sigur. Dar dacă mă-nșel?

— Asta nu e o scuză, ripostă furios Dockson. Acum Vin e pe moarte, iar Lordul Legiuitor va fi cu ochii-n patru în privința noastră. Nu-i de-ajuns c-ai dus-o pe Mare la moarte încercând să intri în încăperea aia?

Kelsier păstră pentru o clipă tăcerea, dar era prea secătuit de puteri ca să se-nfurie. Se așeză oftând.

— E vorba de mai mult decât atât, Dox.

Acesta se încruntă.

— M-am ferit să vorbesc cu ceilalți despre Lordul Legiuitor, spuse Kelsier, dar… sunt îngrijorat. Planul nostru e bun, însă sunt bântuit de senzația cumplită că, atâta vreme cât trăiește el, n-o să reușim niciodată. Putem să-l lăsăm fără bani și fără oști, îl putem momi să plece din oraș… dar mă tem totuși că n-o să-l putem opri.

Dockson se încruntă iarăși.

— Ai vorbit serios despre acel al Unsprezecelea Metal, nu-i așa?

Kelsier dădu din cap.

— Am căutat doi ani de-a rândul o cale de a-l ucide. Oamenii au încercat totul — nu se sinchisește de rănile obișnuite, iar decapitarea nu izbutește decât să-l enerveze. Într-unul din războaiele timpurii, un grup de osteni a ars din

temelii hanul în care se afla. El a ieșit de-acolo aproape un schelet, apoi s-a refăcut în câteva secunde. Numai poveștile despre al Unsprezecelea Metal oferă o speranță. Dar eu nu-l pot face să lucreze! De-aia a trebuit să mă-ntorc în palat. Lordul Legiuitor ascunde ceva în odaia aia — o simt. Și nu pot să nu mă gândesc că, dacă am ști ce este, am putea să-l oprim.

— Nu era nevoie s-o iei pe Vin cu tine.

— M-a urmărit, povesti Kelsier. M-am temut c-avea să-ncerce să intre de una singură dacă mă despărțeam de ea. Fata asta are o doză de încăpățânare, Dox — o ascunde bine, dar, când vrea ea, e groaznic de căpoasă.

Dockson oftă, apoi dădu din cap în tăcere.

— Și *tot* nu știm ce e în încăperea aia.

Kelsier se uită la cartea lăsată de Sazed pe masă. Ploaia o însemnase, lăsându-și urmele, dar tomul fusese evident făcut astfel încât să reziste. Avea curele care-l închideau perfect, împiedicând pătrunderea apei, iar învelitoarea era din piele foarte bine prelucrată.

— Nu, răspunse el într-un târziu. Nu știm.

Dar avem asta, indiferent ce-o fi.

— A meritat, Kell? întrebă Dockson. A meritat să faci o ispravă atât de nebunească, aproape plătind-o cu viața ta — și cu a fetei?

— Habar n-am, răspunse el, cu sinceritate. Se întoarse spre prietenul său, îi întâlni ochii. Întreabă-mă din nou când o să știm dacă Vin supraviețuiește sau nu.

Sfârșitul părții a doua

PARTEA A TREIA - Copiii Soarelui Însângerat

Mulți cred că am plecat în călătorie din Khlennium, acea grandioasă cetate a minunilor. Uită că, la vremea când mi-am început căutările, nu eram rege. Nici pe departe.

Cred că oamenilor le-ar prinde bine să-și aducă aminte că această misiune n-a fost începută nici de împărați, nici de preoți, nici de proroci, nici de generali. N-a început nici în Khlennium, nici în Kordel, și n-a venit nici din partea popoarelor mărețe din răsărit, nici din a imperiului feroce din apus.

A pornit dintr-un oraș mic, lipsit de importanță, al cărui nume nu v-ar spune nimic. A început cu un tânăr, fiul unui fierar, care n-avea nimic remarcabil, în absolut nicio privință — poate în afara priceperii cu care dădea de belea.

A început cu mine.

CAPITOLUL 16

Când se trezi, durerea îi spuse lui Vin că Reen o bătuse iarăși. Oare ce făcuse? Fusese prea prietenoasă cu vreun membru al cetei? Dăduse glas vreunui comentariu prostesc, stârnind furia căpeteniei cetei? Trebuia să fie tăcută, întotdeauna tăcută, să stea departe de ceilalți, să nu atragă niciodată atenția asupra

ei. Altminteri o bătea. Trebuia să-nveţe, spunea el. Trebuia să-nveţe…

Însă durerea părea prea puternică pentru o simplă bătaie. Trecuse mult timp de când îşi putea aminti că o duruse atât de tare.

Tuşi uşor, deschizând ochii. Era întinsă într-un pat mult prea confortabil, iar pe scaunul de alături stătea un adolescent deşirat.

Lestibournes, se gândi ea. *Aşa-l cheamă. Sunt la prăvălia lui Ciomege.*

Băiatul sări în picioare.

— Te trezeşti!

Vin încercă să vorbească, dar tuşi iarăşi, iar el se grăbi să-i aducă o cană cu apă. Sorbi recunoscătoare, strâmbându-se din pricina durerii dintr-o parte. De fapt, avea senzaţia că fusese snopită în bătaie, lovită cu pumnii pe tot trupul.

— Lestibournes, izbuti în sfârşit să îngaime.

— Nu aşa acum, spuse el. Kelsier nu plăcând numele meu; schimbat în Fantomă.

— Fantomă? întrebă Vin. Se potriveşte. Cât am dormit?

— Două săptămâni, răspunse băiatul. Aşteaptă aici.

Se grăbi să iasă, şi Vin îl auzi strigând către cineva de departe.

Două săptămâni? Sorbi din cană, încercând să-şi pună în ordine amintirile tulburi. Strălucirea roşiatică a soarelui amiezii pătrundea prin fereastră, luminând odaia. Puse cana alături şi se pipăi sub coaste, unde găsi un bandaj mare, alb.

Aici m-a lovit Inchizitorul, se gândi. *Ar trebui să fiu moartă.*

Pielea i se învinețise și i se decolorase într-o parte, acolo unde se izbise de acoperiș în cădere, și avea pe trup o duzină de alte tăieturi, vânătăi și zgârieturi. Una peste alta, se simțea cu desăvârșire groaznic.

— Vin! exclamă Dockson, trecând pragul. Te-ai trezit!

— Cu greu, gemu ea, lăsându-se iarăși pe pernă.

Dockson chicoti, apropiindu-se și așezându-se pe taburetul lui Lestibournes.

— Cât de multe îți amintești?

— Cred că aproape totul, răspunse ea. Am intrat în palat luptându-ne, dar acolo erau Inchizitori. Ne-au vânat, și Kelsier s-a luptat... Tăcu și se uită la Dockson. Kelsier? E...?

— Kell e bine sănătos. A scăpat de-acolo într-o formă mult mai bună decât tine. Cunoaște palatul destul de bine, mulțumită planurilor pe care ni le-am făcut acum trei ani, și a...

Vin se încruntă când vocea lui Dockson se stinse.

— Ce?

— A spus că Inchizitorii nu păreau foarte preocupați de uciderea lui. Au lăsat unul singur să-l urmărească și i-au trimis pe ceilalți doi după tine.

De ce? se întrebă ea. *Au vrut, pur și simplu, să-și concentreze la început energia asupra celui mai slab dușman? Sau există un*

alt motiv? Se lăsă pe spate, gânditoare, căutând printre amintirile din noaptea aceea.

— Sazed, spuse, într-un târziu. El m-a salvat. Inchizitorul se pregătea să mă omoare, dar… Dox, ce *e* el?

— Sazed? Probabil ar trebui să-l las pe el să-ți răspundă la întrebarea asta.

— E aici?

Dockson clătină din cap.

— A trebuit să se-ntoarcă la Fellise. Boare și Kell sunt la recrutări, iar Ham a plecat săptămâna trecută să inspecteze oastea noastră. Va lipsi cel puțin încă o lună.

Vin dădu din cap, simțindu-se vlăguită.

— Bea-ți restul apei, o sfătui Dockson. Conține ceva care domolește durerea.

Ea goli cana, apoi se-ntoarse pe-o parte, lăsându-se iarăși în voia somnului.

Când se trezi, Kelsier era acolo. Stătea pe taburetul de lângă patul ei, cu mâinile încleștate și cu coatele sprijinite pe genunchi, privind-o la lumina slabă a unui felinar. Zâmbi când o văzu deschizând ochii.

— Bine-ai revenit.

Ea întinse imediat mâna după cana cu apă de pe noptieră.

— Cum merg pregătirile?

El ridică din umeri.

— Oastea e în creștere, și Renoux a-nceput să cumpere arme și provizii. Ideea ta în privința Cultului s-a dovedit a fi bună — l-am găsit pe omul de legătură al lui Theron și aproape c-am terminat de negociat cu el o

înțelegere care-o să ne îngăduie să strecurăm pe cineva ca acolit al Cultului.

— Marsh? O s-o facă el însuși?

Kelsier dădu din cap.

— A privit întotdeauna Cultul cu o… anumită fascinație. Dacă poate vreun skaa să imite un obligator, atunci Marsh e acela.

Vin încuviință cu un gest, sorbind din cană. Kelsier era, cumva, diferit. În mod subtil — o ușoară modificare a aerului, a atitudinii. Cât zăcuse ea, lucrurile se schimbaseră.

— Vin, spuse el, șovăitor. Sunt dator să-ți cer iertare. Din cauza mea a fost cât pe ce să-ți pierzi viața.

Ea pufni încetișor.

— N-ai nicio vină. Eu te-am făcut să mă iei cu tine.

— N-ar fi trebuit să mă las convins, răspunse el. La început am vrut să te trimit în altă parte, și aceea ar fi fost hotărârea potrivită. Te rog să-mi primești scuzele.

Ea se mulțumi să dea din cap.

— Aveți nevoie de mine acum? Lucrurile trebuie să meargă mai departe, nu-i așa?

Kelsier zâmbi.

— Într-adevăr. Imediat ce te pui pe picioare, aș vrea să te muți înapoi, la Fellise. Am născocit o poveste acoperitoare, spunând că lady Vallete e bolnavă, dar încep s-apară zvonuri. Cu cât mai curând te pot vedea oaspeții în carne și oase, cu atât mai bine.

— Pot să plec mâine.

Kelsier chicoti.

— Mă-ndoiesc, dar o să poți în curând. Deocamdată odihnește-te și-atât.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Kelsier? întrebă Vin, făcându-l să se oprească.

Se întoarse și o privi.

Ea se strădui să-și pună gândul în cuvinte.

— Palatul… Inchizitorii… Nu suntem de neînfrânt, nu-i așa?

Roși. Când o spuneai așa, părea stupid. Însă Kelsier se mulțumi să zâmbească. Părea să fi înțeles despre ce vorbea ea.

— Nu, Vin, răspunse, cu voce scăzută. Nici pe departe.

Vin privea peisajul de dincolo de geamul trăsurii. Vehiculul plecat de la conacul Renoux o dusese, chipurile, pe lady Vallete la plimbare prin Luthadel. În realitate, Vin se urcase abia în timpul unei scurte opriri pe strada lui Ciomege. Însă acum geamurile ei erau deschise, arătând-o din nou lumii — presupunând că se sinchisea cineva.

Trăsura se întorcea la Fellise. Kelsier avusese dreptate: fusese nevoie de încă trei zile de odihnă în atelierul lui Ciomege înainte de a se simți destul de puternică pentru călătorie. În parte, așteptase pur și simplu fiindcă îi era groază să ducă lupta cu o rochie de aristocrată având brațele învinețite și rana de sub coaste.

Însă era plăcut să se vadă din nou pe picioare. Faptul că stătuse pur și simplu în pat, pentru refacere, avusese ceva… nelalocul lui. Un hoț obișnuit n-ar fi avut parte de un răgaz

atât de îndelungat pentru odihnă; hoții aveau de ales între a se întoarce repede la muncă și a fi abandonați, lăsați să moară singuri. Celor care nu puteau face rost de bani pentru mâncare nu li se îngăduia să ocupe spațiul din bârlog.

Însă ăsta nu e singurul mod în care trăiesc oamenii, se gândi. Descoperirea continua s-o împiedice să se simtă în largul ei. Nici pentru Kelsier, nici pentru ceilalți nu contase că ea le consuma proviziile — slăbiciunea ei nu le fusese de niciun folos, dar o îngrijiseră, fiecare își petrecuse o parte din timp lângă patul ei. Dintre cei care-i purtaseră de grijă se remarcase tânărul Lestibournes. Vin nici măcar n-avea senzația că-l cunoștea destul de bine, însă Kelsier îi povestise că băiatul își petrecuse ceasuri de-a rândul veghind-o cât fusese fără cunoștință.

Ce puteai să crezi despre o lume în care o căpetenie de ceată împărtășea suferința oamenilor săi? În lumea fărădelegii, fiecare era responsabil pentru ceea ce i se întâmpla lui însuși — partea mai slabă a cetei era lăsată să moară, ca nu cumva să-i împiedice pe ceilalți să câștige cât le trebuia ca să supraviețuiască. Dacă un om era capturat de Cult, îl lăsai în voia sorții și sperai că n-o să trădeze prea multe. Nu te osteneai să te gândești dacă aveai sau nu vreo vină fiindcă fusese pus în pericol.

Sunt proști, șopti vocea lui Reen. *Tot planul ăsta o să ducă la un dezastru — și tu și numai tu o să porți vina morții tale, fiindcă nu ai plecat când ai putut s-o faci.*

Reen plecase când putuse. Poate știuse că, în final, Inchizitorii aveau s-o vâneze pentru puterile pe care le poseda fără să fi avut habar. El știuse întotdeauna când să plece — nu era o întâmplare, se gândi ea, că nu-și găsise sfârșitul măcelărit alături de restul cetei lui Camon.

Cu toate acestea, nu luă în seamă sfaturile lui Reen, care-i răsunau în minte, lăsând în schimb trăsura s-o ducă spre Fellise. Nu se putea spune că se simțea pe deplin în siguranță ocupându-și locul din ceata lui Kelsier — de fapt, într-un anumit fel, locul ei din mijlocul lor îi sporea neliniștea. Dacă nu mai aveau nevoie de ea? Dacă nu le mai era de niciun folos?

Trebuia să le demonstreze că putea duce la bun sfârșit ceea ce aveau nevoie să facă. Erau ceremonii la care trebuia să participe, exista o societate în care trebuia să se strecoare. Așa că avea multe de făcut; nu-și putea îngădui să-și mai petreacă timpul dormind.

În plus, trebuia să-și reînceapă antrenamentul Allomantic. Nu fusese nevoie decât de câteva luni ca să devină dependentă doar de propriile puteri și tânjea după libertatea oferită de salturile prin ceață, după Tragerile și Împingerile care-i croiau drum prin văzduh. Kredik Shaw o învățase că nu era de neînfrânt — dar supraviețuirea lui Kelsier, care se alesese doar cu câteva zgârieturi, îi demonstrase că era cu putință să fie mai bună. Trebuia să exerseze, să devină tot mai puternică, până când avea să fie în stare să

scape din mâinile Inchizitorilor, așa cum scăpase Kelsier.

Drumul făcu o curbă și trăsura intră în Fellise. Suburbia familiară, cu înfățișare pastorală, o făcu să zâmbească în sinea ei și se sprijini de fereastra deschisă a trăsurii, bucurându-se de adierea vântului. Cu puțin noroc, câțiva trecători aveau să pălăvrăgească despre lady Vallete, care fusese văzută plimbându-se prin oraș. Sosi la conacul Renoux în scurt timp, după ce coti pe câteva străzi. Un valet îi deschise portiera și fu surprinsă văzându-l pe lordul Renoux gata s-o ajute să coboare.

— Lordul meu? spuse ea, întinzându-i mâna. Sunt sigură că trebuie să te ocupi de lucruri mai importante.

— Prostii, răspunse el. Un lord trebuie să-și acorde timp pentru distracție alături de nepoata sa preferată. Cum a fost plimbarea?

Iese vreodată din rolul ăsta? N-o întrebă nimic despre ceilalți, din Luthadel, nici nu dădu vreun semn că ar fi știut ceva despre rana ei.

— Înviorătoare, unchiule, răspunse ea, în timp ce urcau treptele către ușile vilei.

Se simțea recunoscătoare pentru fludorul care-i ardea încet în stomac, dând putere picioarelor ei încă slăbite. Kelsier o prevenise să nu-l întrebuințeze prea des, ca să nu devină dependentă de puterea lui, dar ea nu vedea ce altceva ar fi putut face până se vindeca.

— Minunat, spuse Renoux. Poate, odată ce-o să te simți mai bine, o să prânzim

împreună în balconul din grădină. În ultima vreme a fost cald, deși se apropie iarna.

— Ar fi foarte plăcut, răspunse ea.

Până atunci, ținuta nobilă a impostorului i se păruse intimidantă. Însă, intrând în pielea lui lady Vallete, se simțea cuprinsă de același calm pe care i-l adusese rolul și mai înainte. Pentru un bărbat ca Renoux, Vin hoața nu însemna nimic, dar în ceea ce o privea pe nobila Vallete lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Perfect, zise el, oprindu-se imediat ce intrară în hol. Însă să o lăsăm pe altă zi — acum cred că ai prefera să te odihnești după călătorie.

— De fapt, lordul meu, aș vrea să-l văd pe Sazed. Am câteva lucruri de discutat cu majordomul.

— Ah! Îl găsești în bibliotecă, lucrează la unul dintre proiectele mele.

— Mulțumesc, zise Vin.

Renoux dădu din cap și se îndepărtă, cu bastonul de duel lovindu-i-se cu un mic zgomot de marmura albă a podelei. Ea se încruntă, încercând să-și dea seama dacă era sau nu întreg la minte. Oare chiar se putea să intri într-un rol într-o asemenea măsură?

Tu o faci, își reaminti. *Când devii lady Vallete, îți scoți la lumină o cu totul altă față.*

Se răsuci pe călcâie și își incendie fludorul, ca să poată urca treptele dinspre nord. Când ajunse sus, domoli arderea, readucând-o la normal. După cum spusese Kelsier, era primejdios să incendiezi metalele

un timp prea îndelungat; trupul unui Allomant putea ajunge repede dependent de ele.

Răsuflă de câteva ori — urcușul i se păruse greu, chiar și cu fludorul —, apoi o porni pe coridor, în direcția bibliotecii. În capătul opus al micii încăperi, Sazed stătea la o masă de lucru de lângă o sobiță cu cărbuni, scriind ceva pe un teanc de foi de hârtie. Își purta obișnuitele robe de majordom și avea pe vârful nasului niște ochelari cu lentile subțiri.

Ea se opri în cadrul ușii, uitându-se la omul care-i salvase viața. *De ce poartă ochelari? Până acum l-am văzut citind fără ei.* Părând cu desăvârșire absorbit de munca lui, Sazed studia din când în când un tom mare, întorcându-se apoi ca să-și scrie notițele.

— Ești Allomant, spuse Vin, cu voce scăzută.

El se opri, apoi lăsă tocul jos și se întoarse.

— Ce te face să spui asta, stăpână Vin?

— Ai ajuns la Luthadel prea repede.

— Lordul Renoux ține în grajduri mai mulți cai iuți, pentru mesageri. Aș fi putut lua unul dintre ei.

— M-ai găsit la palat.

— Kelsier îmi vorbise despre planurile lui și am presupus, corect, că îl urmăriseși. Te-am descoperit printr-un noroc neașteptat, dar mi-a luat prea mult timp până să reușesc să fac asta.

Vin se încruntă.

— L-ai ucis pe Inchizitor.

— Ucis? Nu, stăpână. E nevoie de mult mai multă putere decât am eu ca să ucizi una

dintre acele monstruozități. M-am mulțumit doar… să-i abat atenția.

Ea mai rămase o clipă în cadrul ușii, încercând să priceapă de ce nu-i dădea Sazed niciun răspuns limpede.

— Atunci, ești Allomant sau nu?

El zâmbi, apoi trase de un taburet aflat alături de birou, îndepărtându-l.

— Te rog, ia loc.

Vin îi dădu ascultare, traversând încăperea și așezându-se pe taburet, cu spatele rezemat de un corp de bibliotecă masiv.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că nu sunt Allomant? o întrebă Sazed.

— Că minți, răspunse ea.

— M-ai mai prins vreodată cu minciuna?

— Cei mai buni mincinoși sunt aceia care spun cel mai adesea adevărul.

Sazed zâmbi, privind-o prin ochelari.

— Cred că ai dreptate. Totuși, ce-ți dovedește că sunt Allomant?

— Ai făcut lucruri care nu se puteau face fără Allomanție.

— Oh? Ești Născută-din-Ceață de numai două luni și știi deja tot ce e posibil?

Vin șovăi. Până de curând, nici măcar nu știuse prea multe despre Allomanție. Poate că-n lume se aflau mai multe decât își imagina ea.

Întotdeauna mai există încă un secret. Cuvintele lui Kelsier.

— Atunci, spuse ea, fără grabă, ce *e,* de fapt, un „Păstrător”?

Sazed zâmbi.

— Ei, *asta* e o întrebare mult mai inteligentă, stăpână. Păstrătorii sunt… depozite. Noi ținem minte diverse lucruri, ca să poată fi întrebuințare în viitor.

— Ca religiile, zise Vin.

El dădu din cap.

— Adevărurile religioase sunt specialitatea mea aparte.

— Dar ții minte și alte lucruri?

Sazed făcu semn că da.

— Cum ar fi?

— Păi, spuse el, închizând tomul pe care-l studia, de pildă, mai multe limbi.

Vin recunoscu imediat învelitoarea plină de litere incizate.

— Cartea pe care-am găsit-o în palat! De unde-o ai?

— S-a-ntâmplat să dau peste ea când te căutam, răspunse terrisianul. E scrisă într-o limbă foarte veche, una care n-a mai fost vorbită în viața de zi cu zi de aproape o mie de ani.

— Dar tu o vorbești?

El dădu din cap.

— Cred că destul de bine ca să traduc asta.

— Și… câte limbi știi?

— O sută șaizeci și două, răspunse el. Multe dintre ele, cum e khlenni, nu mai sunt vorbite. Mișcarea de unificare a Lordului Legiuitor, din secolul al cincilea, a avut grijă să se asigure de asta. Limba vorbită acum aduce de fapt cu un dialect din Terris, limba ținutului meu natal.

O sută șaizeci și două, se gândi Vin, uluită.

— Pare… imposibil. Un om nu poate ține minte atât de multe.

— Nu un om, spuse Sazed. Un Păstrător. Ceea ce fac eu seamănă cu Allomanția, dar nu e totuna. Tu-ți extragi puterea din metale. Eu… le întrebuințez ca să creez amintiri.

— Cum? întrebă Vin.

El clătină din cap.

— Poate altă dată, stăpână. Semenii mei… noi preferăm să ne păstrăm secretele. Lordul Legiuitor ne vânează cu o pasiune remarcabilă, intimidantă. Suntem mult mai puțin amenințători decât Născuții-din-Ceață — însă el nu se sinchisește de Allomanți și caută să ne distrugă pe noi, urându-i din pricina noastră pe toți oamenii din Terris.

— Îi urăște? se miră Vin. Sunteți tratați mai bine decât un skaa obișnuit. Vi se oferă poziții care vă aduc respect.

— Asta așa e, stăpână. Dar, într-un fel, skaa sunt mai liberi. Cei mai mulți dintre terrisieni sunt crescuți încă de la naștere ca să devină majordomi. N-am mai rămas decât vreo câțiva și Lordul Legiuitor ne controlează reproducerea. Niciunui majordom terrisian nu-i este îngăduit să aibă familie, și nici măcar s-aducă pe lume copii.

Vin se strâmbă.

— S-ar părea că așa ceva e greu de impus.

Sazed rămase o clipă tăcut, cu o mână pe coperta cărții.

— Nu, nicidecum, spuse, încruntându-se. Toți majordomii terrisieni sunt eunuci, copilă. Credeam că știi.

Ea înlemni, apoi sângele îi năvăli cu violență în obraji, împurpurându-i.

— Îmi… îmi… pare rău…

— Sincer vorbind, nu e nevoie de niciun fel de scuze. Am fost castrat la scurt timp după naștere, e obligatoriu pentru cei care vor deveni majordomi. Mă gândesc adesea că mi-aș fi schimbat cu ușurință viața cu a unui skaa obișnuit. Oamenii din poporul meu nu sunt nici măcar niște sclavi… sunt automate făurite, create prin programe de reproducere, instruite încă de la naștere ca să-ndeplinească dorințele Lordului Legiuitor.

Vin rămase cu obrajii în flăcări, blestemându-și lipsa de tact. De ce nu-i spusese nimeni? Însă Sazed nu părea ofensat — se părea că nu se înfuria niciodată, din niciun motiv.

Poate ține de… condiția lui, se gândi. *Probabil că asta se dorește. Majordomi docili, calmi.*

— Dar, spuse, tu ești un răzvrătit, Sazed. Lupți împotriva Lordului Legiuitor.

— Sunt într-un fel anormal. Și cred că poporul meu nu e complet subjugat, cum își închipuie Lordul Legiuitor. Ascundem Păstrători chiar sub nasul lui, iar unii dintre noi izbutesc chiar să găsească destul curaj pentru a nesocoti ceea ce au fost învățați.

Tăcu pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Oricum, nu e ușor. Suntem un popor slab, stăpână. Suntem dornici să facem ce ni se spune, ne grăbim să căutăm pe cineva care să ne subjuge. Până și eu, cel pe care-l numești răzvrătit, mi-am căutat imediat o poziție de slugă, de dependență. Nu suntem atât de curajoși cum ne-am dori, așa cred.

— Dar ai fost destul de curajos ca să mă salvezi, spuse Vin.

El zâmbi.

— Ah, dar și aici a fost, în parte, vorba de supunere. I-am promis stăpânului Kelsier că voi avea grijă să te afli în siguranță.

Ah, se gândi ea. Se întrebase dacă acțiunea lui avusese vreun motiv. La urma urmelor, cine și-ar fi riscat viața pur și simplu ca s-o salveze pe Vin? Rămase un moment cufundată în gânduri, și Sazed se întoarse la cartea lui. În cele din urmă, ea reîncepu să vorbească, atrăgând din nou atenția terrisianului.

— Sazed?

— Da, stăpână?

— Cine l-a trădat pe Kelsier acum trei ani?

Sazed șovăi, apoi își lăsă stiloul jos.

— Faptele sunt neclare, stăpână. Cei mai mulți oameni din ceată cred că a fost Mare, așa cred.

— Mare? întrebă Vin. Soția lui?

Sazed dădu din cap.

— S-ar părea că se număra printre puținii oameni care puteau s-o facă. În plus, chiar Lordul Legiuitor a dat de-nțeles că ar fi fost așa.

— Dar n-a fost trimisă și ea în Puțuri?

— A murit acolo, răspunse Sazed. Stăpânul Kelsier nu vorbește despre Puțuri, dar eu simt că din locul ăla i-au rămas cicatrice care coboară mai adânc decât cele de pe brațe. Nu cred c-a știut vreodată dacă ea l-a trădat într-adevăr sau nu.

— Fratele meu spunea că oricine te trădează dacă i se ivește un prilej și dacă are un motiv destul de bun.

Sazed se încruntă.

— Chiar dacă un astfel de lucru ar fi adevărat, n-aș vrea să trăiesc fiind convins de adevărul lui.

Pare de preferat față de ceea ce i s-a-ntâmplat lui Kelsier: să fii trădat Lordului Legiuitor de cineva pe care credeai că-l iubești.

— În ultima vreme, Kelsier e schimbat, spuse Vin. Pare mult mai reținut. Din cauză că se simte vinovat pentru ceea ce mi s-a-ntâmplat mie?

— Cred că da, în parte. Oricum, începe și să-și dea seama că e o mare diferență între a conduce o ceată de hoți și a organiza o răzvrătire masivă. Nu mai poate să riște, cum obișnuia pe vremuri. Și totul îl schimbă în bine, așa cred.

Vin nu era la fel de sigură. Însă păstră tăcerea, dându-și seama, frustrată, cât de istovită era. În clipa aceea îi venea greu chiar și să stea pe taburet.

— Du-te la culcare, stăpână, spuse Sazed, luându-și tocul și punându-și degetul în cartem, în locul unde rămăsese. Ai supraviețuit unei

răni care ar fi trebuit probabil să te ucidă. Oferă-i trupului tău mulțumirile pe care le merită; lasă-l să se odihnească.

Ea dădu din cap, obosită, apoi se ridică în picioare și plecă, lăsându-l pe terrisian să scrie în liniște, scăldat în lumina după-amiezii.

Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas acolo, în satul unde m-am născut și unde nu se întâmpla nimic. Aș fi fost fierar, ca tata. Poate aș fi avut familie, propriii mei fii.

Poate că altcineva ar fi ajuns să ducă această cumplită povară. Cineva care ar fi purtat-o mult mai bine decât o port eu. Cineva care merita să fie erou.

CAPITOLUL 17

Înainte de a ajunge la conacul Renoux, Vin nu văzuse niciodată o grădină cu plante cultivate. În timpul jafurilor și al misiunilor de iscodire, zărise când și când câte o plantă ornamentală, dar nu dăduse atenție unor asemenea lucruri — ca multe altele care-i interesau pe nobili, i se păruseră copilărești.

Nu-și dăduse seama cât de frumoase puteau fi plantele dacă le aranjai cu băgare de seamă. Balconul din grădina conacului Renoux era o construcție îngustă, ovală, care domina terenul de dedesubt. Grădina nu era foarte mare — avea nevoie de prea multă apă și de prea multă îngrijire ca să ocupe mai mult decât un loc strâmt din spatele clădirii.

Însă era minunată. În locul cafeniului și al albului, culorile obișnuite, plantele de cultură

aveau altele, mai intense, mai vibrante — nuanțe de roșu, portocaliu și galben, concentrate în frunze. Grădinarii le plantaseră astfel încât să formeze modele complicate, superbe. În apropierea foișorului, copaci exotici, cu frunze galbene, ofereau umbră și adăpost împotriva căderilor de cenușă. Aerul părea răcoros și foșnetul crengilor în vânt era liniștitor.

De fapt, aproape suficient de liniștitor ca s-o facă pe Vin să uite cât de plictisită era.

— Mai vrei ceai, copilă? o întrebă lordul Renoux.

Și nu așteptă răspunsul ei; își flutură mâna către un slujitor, care se grăbi să vină să-i umple cana.

Vin stătea pe o pernă de pluș, scaunul ei de răchită fiind special realizat pentru a fi confortabil. În cursul ultimelor patru săptămâni, îi fuseseră îndeplinite toate dorințele și toate capriciile. Servitorii făceau curat în urma ei, o dichiseau, o hrăneau, o ajutau până și să facă baie. Renoux avea grijă să primească tot ce cerea și cu siguranță nimeni nu aștepta din partea ei să se ocupe de ceva obositor, periculos și nici chiar cât de cât neplăcut.

Cu alte cuvinte, viața era înnebunitor de plictisitoare. Înainte, timpul petrecut la conacul Renoux îi fusese acaparat de lecțiile cu Sazed și de antrenamentele lui Kelsier. Dormise în timpul zilei, având foarte puțin de-a face cu slugile din casă.

Însă acum Allomanția îi era interzisă — sau cel puțin partea care ținea de salturile nocturne. Rana ei nu era pe deplin vindecată și prea multă mișcare ar fi putut s-o redeschidă. Sazed încă îi mai dădea din când în când câte o lecție, dar timpul lui era ocupat cu traducerea cărții. Își petrecea ceasuri îndelungate în bibliotecă, aplecat asupra ei, cercetându-i paginile cu un aer incitat, care nu-i stătea în fire.

A găsit o nouă porție de cunoștințe, se gândi Vin. *Probabil că, pentru un Păstrător, e la fel de îmbătătoare ca aromele străzii.*

Sorbi din ceai stăpânindu-și iritarea, cu ochii la servitorii din preajmă. Semănau cu niște păsări în căutare de hoituri, stând pe crengile lor în așteptarea unei ocazii de a o ajuta pe ea să se simtă cât mai confortabil — și cât mai frustrată — cu putință.

Nici Renoux nu-i era de mare ajutor. În viziunea lui, prânzul luat împreună însemna ca el să-și vadă de propriile treburi — notându-și câte ceva în carnețel sau dictând scrisori — în timp ce mânca. Părea să acorde importanță prezenței ei, dar atenția pe care i-o dădea se limita adesea la o simplă întrebare prin care se interesa cum își petrecuse ziua.

Ea se silea totuși să joace rolul unei nobile năzuroase. Lordul Renoux angajase o serie de servitori noi, care nu știau nimic despre plan — nu pentru treburile din interior, ci grădinari și lucrători. El și Kelsier se temeau că alte case ar fi devenit bănuitoare dacă nu-și puteau strecura măcar câteva slugi-iscoade pe

proprietatea Renoux. Kelsier nu vedea în asta un pericol pentru planul lor, dar Vin chiar trebuia să-și joace rolul ori de câte ori era cu putință.

Nu pot să cred că există oameni care trăiesc așa, cugetă Vin, în vreme ce servitorii strângeau masa. *Cum își pot umple nobilii zilele cu atât de mult nimic? Nu e de mirare că sunt toți atât de nerăbdători să meargă la balurile alea!*

— Răgazul e plăcut pentru tine, draga mea? întrebă Renoux, aplecat asupra altui carnețel.

— Da, unchiule, răspunse ea, printre buzele strânse. Foarte.

— Ar trebui să ieși în curând la cumpărături, spuse lordul, ridicându-și privirea spre ea. Poate ți-ar face plăcere o vizită pe strada Kenton? Ca să-ți iei niște cercei noi în locul bobiței fără niciun haz pe care-o porți?

Vin își duse mâna la ureche, unde încă mai avea cercelul mamei sale.

— Nu, răspunse. Îl păstrez pe ăsta.

Renoux se încruntă, dar nu mai spuse nimic, fiindcă un servitor care se apropie îi atrase atenția.

— Stăpâne, spuse omul. Tocmai a sosit o trăsură din Luthadel.

Vin ciuli urechile. Așa anunțau servitorii sosirea unui membru al cetei.

— Ah, foarte bine, răspunse Renoux. Condu-i aici, Tawnson.

— Da, stăpâne.

Câteva minute mai târziu, Kelsier, Boare, Yeden și Dockson ieșiră pe balcon. Renoux își flutură discret mâna către slujitori, care lăsară ceata să se bucure de intimitate, închizând în urma lor ușile de sticlă. Mai mulți bărbați luară poziție în imediata apropiere a acestora în interiorul casei, asigurându-se că niciun nepoftit n-avea ocazia să tragă cu urechea.

— V-am întrerupt de la masă? întrebă Dockson.

— Nu! se grăbi Vin să răspundă, luând-o înaintea lordului Renoux. Stați jos, vă rog.

Kelsier se apropie agale de balustrada balconului, aruncând o privire asupra grădinii și a terenului alăturat.

— Frumoasă priveliște aveți aici.

— Kelsier, oare e un gest înțelept? îl întrebă Renoux. Printre grădinari sunt oameni pentru care nu pot să garantez.

El chicoti.

— Dacă mă pot recunoaște de la distanța asta, merită mai mult decât le plătesc Marile Case.

Însă se îndepărtă de marginea balconului, se apropie de masă și răsuci un scaun, așezându-se apoi cu fața spre spătar. În ultimele câteva săptămâni, revenise aproape în totalitate la vechiul lui fel de a fi. Dar existau totuși câteva schimbări. Aduna ceata mult mai des, discuta cu membrii ei o mai mare parte a planurilor sale. Și el părea diferit, era mai… gânditor.

Sazed a avut dreptate, medită Vin. *Atacul asupra palatului o fi fost cât pe ce să-mi aducă*

mie moartea, dar l-a schimbat pe Kelsier în bine.

— Ne-am gândit să ne adunăm săptămâna asta aici, spuse Dockson, de vreme ce voi doi izbutiți foarte rar să luați parte.

— E un gând bine venit din partea ta, jupâne Dockson, răspunse lordul Renoux. Dar nu e nevoie să vă faceți griji. Ne simțim foarte bine...

— Nu, îl întrerupse Vin. Nu, *nu* ne simțim bine. Unii dintre noi au nevoie de vești. Ce se-ntâmplă cu ceata? Cum merg recrutările?

Renoux o privi cu nemulțumire. Însă Vin nu-l luă în seamă. *Nu e cu adevărat lord,* își spuse ea. *Nu e decât un alt om din ceată. Părerea mea contează la fel de mult ca a lui! Acum, când servitorii nu sunt de față, pot vorbi cum vreau.*

Kelsier chicoti.

— Ei, dacă n-a schimbat nimic altceva, captivitatea a făcut-o cel puțin să vorbească mai deschis.

— Nu-mi place să n-am nimic de făcut, zise Vin. Asta mă scoate din minți.

Boare își puse pocalul cu vin pe masă.

— Vin, unii ar fi de părere că situația ta e de-a dreptul de invidiat.

— Atunci și-au ieșit *deja* din minți.

— Oh, sunt mai ales nobili, zise Kelsier. Așa că, da, sunt de-a dreptul nebuni.

— Planul, le reaminti Vin. Ce se petrece?

— Recrutările merg în continuare prea lent, spuse Dockson. Dar aducem îmbunătățiri.

— Kelsier, ne-am putea vedea nevoiți să sacrificăm siguranța acțiunii noastre pentru o creștere a numărului de oameni? spuse Yeden.

Și asta e o schimbare, se gândi Vin, impresionată când observă curtoazia lui Yeden. Începuse să se îmbrace mai bine — nu în costum complet de nobil, ca Dockson sau Boare, dar cel puțin purta o haină și niște pantaloni bine croiți, și o cămașă cu nasturi pe dedesubt, totul fără pete de cenușă.

— În privința asta nu se poate face nimic, Yeden, răspunse Kelsier. Din fericire, Ham se descurcă bine cu oștenii. Acum câteva zile am primit un mesaj de la el. E impresionat de progresele lor.

Boare se strâmbă.

— Aveți grijă — Hammond e înclinat să fie puțin cam prea optimist când e vorba de genul ăsta de lucruri. Dacă toți oștenii ar fi muți și cu câte un singur picior, i-ar lăuda pentru modul în care știu s-asculte și pentru felul în care-și țin echilibrul.

— Mi-ar plăcea să văd oastea, spuse cu înflăcărare Yeden.

— În curând, îi făgădui Kelsier.

— În cel mult o lună, o să-l putem strecura pe Marsh în interiorul Cultului, zise Dockson, salutându-l pe Sazed cu o înclinare a capului când terrisianul trecu de santinelele lor și ieși pe balcon. Să sperăm c-o să ne poată ajuta să înțelegem cum le-am putea face față Inchizitorilor de Oțel.

Vin se cutremură.

— Chiar reprezintă un motiv de îngrijorare, încuviință Boare. Ținând cont ce v-au făcut vouă, amândurora, numai vreo doi dintre ei, nu-i invidiez pe cei care vor încerca să pună mâna pe palat cu Inchizitorii înăuntru. Sunt la fel de periculoși ca Născuții-din-Ceață.

— Mai periculoși, spuse Vin, cu voce scăzută.

— Oastea e într-adevăr în stare să lupte cu ei? întrebă, neliniștitor, Yeden. Adică, se presupune că sunt nemuritori, nu-i așa?

— Marsh o să afle răspunsul, făgădui Kelsier.

Yeden șovăi, apoi dădu din cap, primind să se încreadă în spusele lui.

Da, s-a schimbat într-adevăr, se gândi Vin. După cum se părea, nici măcar Yeden nu mai era în stare să reziste prea mult în fața charismei lui Kelsier.

— Între timp, spuse acesta din urmă, sper să aud ce-a aflat Sazed despre Lordul Legiuitor.

Sazed se așeză, punându-și tomul pe masă.

— O să vă spun tot ce pot, deși cartea asta nu e ceea ce am crezut eu la început. Mi-am închipuit că stăpâna Vin a pus mâna pe vreun text religios vechi — dar e ceva de o natură mult mai lumească.

— Lumească? întrebă Dockson. Cum adică?

— E un jurnal, stăpâne Dockson, răspunse Sazed. O relatare, părând să fi fost scrisă chiar de Lordul Legiuitor — sau, mai degrabă, de

bărbatul care a devenit Lordul Legiuitor. Până și doctrina Cultului recunoaște că înainte de Înălțare el a fost muritor. Cartea îi povestește viața până la bătălia decisivă de acum o mie de ani, de la Fântâna Înălțării. E, în cea mai mare parte, o istorisire a propriilor călătorii — o relatare despre oamenii pe care i-a întâlnit, despre locurile pe care le-a vizitat și despre încercările prin care a trecut în timpul căutărilor sale.

— Interesant, zise Boare, dar cum ne-ajută pe noi?

— Nu sunt sigur, stăpâne Ladrian, spuse Sazed. Însă înțelegerea adevăratei istorii din spatele Înălțării va fi de folos, așa cred. Ne va oferi, cel puțin, ocazia s-aruncăm o privire în mintea Lordului Legiuitor.

Kelsier ridică din umeri.

— Cultul crede că e importantă — Vin spune că a găsit-o într-un soi de altar din centrul ansamblului de clădiri care e palatul.

— Ceea ce, remarcă Boare, nu ridică, firește, *absolut* nicio întrebare asupra autenticității sale.

— Nu cred că e un fals, stăpâne Ladrian, spuse Sazed. Conține o multitudine remarcabilă de amănunte, mai ales legate de lucruri lipsite de importanță — cum ar fi cărăușii și proviziile. În plus, descrie un Lord Legiuitor plin de conflicte interioare. În cazul în care Cultul ar fi inventat o carte pentru a fi venerată, și-ar fi înfățișat zeul atribuindu-i mai multă… divinitate, eu așa cred.

— Aș vrea s-o citesc după ce-o termini, Saze, zise Dockson.

— Și eu, se repezi Boare.

— Unii dintre ucenicii lui Ciomege lucrează uneori ca scribi, spuse Kelsier. O să-i punem să facă pentru fiecare dintre voi câte o copie.

— Băieții ăștia se pricep la toate, observă Dockson.

Kelsier încuviință cu un gest.

— Ei, despre ce mai avem de discutat?

Toată lumea șovăi, apoi Dockson dădu din cap către Vin.

— Despre nobilime.

Kelsier se încruntă ușor.

— Mă pot întoarce la lucru, se grăbi Vin să spună. Sunt aproape vindecată.

Kelsier se uită la Sazed, care înălță dintr-o sprânceană. Îi verifica periodic starea rănii. Și nu părea mulțumit de ceea ce vedea.

— Kell, spuse Vin. Înnebunesc. Am crescut fiind hoață, bătându-mă pentru mâncare și pentru un loc al meu — nu pot să stau pur și simplu, să las servitorii să mă răsfețe.

În plus, trebuie să dovedesc că încă-i mai pot fi de folos acestei cete.

— Bine, zise Kelsier. Tu ești unul dintre motivele care ne-au adus azi aici. La sfârșitul acestei săptămâni e un bal…

— O să mă duc.

Kelsier ridică un deget.

— Lasă-mă să termin, Vin. În ultima vreme ai trecut prin multe și infiltrarea asta poate fi primejdioasă.

— Kelsier, zise ea, cu hotărâre. Toată *viața* mea a fost primejdioasă. Mă duc.

El nu părea convins.

— Trebuie să meargă, Kelsier, interveni Dockson. În primul rând, nobilii vor deveni bănuitori dacă nu-ncepe s-apară din nou la petreceri. În al doilea rând, trebuie să aflăm ce-o să vadă acolo. Să ai iscoade printre servitori nu e totuna cu a avea un spion care aude ce intrigi se pun la cale în oraș. Știi asta.

— Bine, atunci, încuviință în sfârșit Kelsier. Dar trebuie să-mi făgăduiești că n-o să te folosești de Allomanția fizică până când nu-ți spune Sazed că se poate.

Mai târziu, în aceeași seară, lui Vin nu-i venea să creadă cât de nerăbdătoare era să meargă la bal. Stătea în odaia ei, uitându-se la toaletele pregătite de Dockson pentru ea. Fiindcă fusese nevoită să-mbrace veșminte de aristocrată o lună întreagă, începea să se simtă în rochie ceva mai bine decât înainte.

Bineînțeles că sunt frivolități, se gândi, inspectând cele patru rochii. *Toată dantela asta, atâtea straturi de material... o cămașă simplă și niște pantaloni sunt cu mult mai practici.*

Și totuși, aidoma grădinilor de afară, rochiile aveau ceva aparte — ceva în frumusețea lor. Când le privea ca pe niște obiecte în sine, le găsea foarte puțin impresionante. Însă, când se gândea că urma să ia parte la bal, căpătau o nouă semnificație. Erau frumoase și aveau s-o facă pe ea frumoasă. Erau chipul pe care ea urma să-l

arate curții, și voia s-o aleagă pe cea mai potrivită.

Mă-ntreb dacă Elend Venture va fi acolo... Oare nu spusese Sazed că aproape toți tinerii aristocrați nu scăpau niciun bal?

Își lăsă mâna pe una dintre rochii, neagră cu broderii de culoare argintie. S-ar fi potrivit cu părul ei, dar oare nu era prea întunecată? Cele mai multe femei purtau rochii în culorii vii; cele palide păreau rezervate pentru costumele bărbaților. Se uită la rochia galbenă, dar i se păru puțin cam prea... stridentă. Iar cea albă era prea înzorzonată.

Așa că nu mai rămânea decât cea roșie. Decolteul era adânc — deși ea n-avea mare lucru de arătat —, dar rochia era frumoasă. De o ușoară transparență, cu mâneci ample, pe alocuri din dantelă translucidă, o atrăgea. Dar părea prea... vulgară. O ridică, simțind pe degete atingerea catifelată a materialului, și se imagină purtând-o.

Cum am ajuns la asta? se întrebă. *În așa ceva ar fi imposibil să te-ascunzi! Veșmintele astea cu atâtea volane, astea nu sunt pentru mine.*

Și totuși, o parte din ea tânjea să meargă din nou la bal. Viața de zi cu zi a unei femei nobile o frustra, însă amintirile acelei singure nopți erau ademenitoare. Perechile superbe dansând, atmosfera perfectă și muzica, și magnificele ferestre de cristal...

Nici nu mai sunt conștientă de parfumul meu, își dădu ea seama, cu un șoc. Prefera să facă baie în apă parfumată în fiecare zi, iar

servitorii îi parfumau până și hainele. Totul foarte subtil, firește, dar ar fi fost de-ajuns ca s-o trădeze dacă s-ar fi furișat undeva.

Părul îi crescuse și îi fusese tuns cu pricepere de slujitoarea lui Renoux, astfel încât să-i cadă în jurul urechilor, ondulându-se ușor. În ciuda bolii îndelungate, nu mai părea atât de costelivă când se uita în oglindă; mâncatul cu regularitate o împlinise.

Devin… Șovăi. Nu știa ce era pe cale să devină. Cu siguranță nu o aristocrată. Femeile nobile nu se plictiseau când nu puteau să umble noaptea pe furiș. Cu toate acestea, nu mai era cu adevărat Vin, hoața. Era…

Născută-din-Ceață.

Își întinse cu grijă frumoasa rochie roșie la loc, pe pat și traversă încăperea ca să se uite pe fereastră. Soarele aproape că asfințise; ceața trebuia să apară în curând — deși Sazed avea să pună oameni de pază, ca de obicei, ca să se-asigure că ea nu pleca să zburde în nicio escapadă Allomantică neîngăduită. Vin nu se plânsese din cauza acestor precauții. Terrisianul avea dreptate. Nesupravegheată, probabil că și-ar fi încălcat de mult promisiunea.

Întrezări o mișcare în dreapta ei, și abia izbuti să distingă o siluetă care stătea în balconul din grădină. Kelsier. Vin rămase o clipă nemișcată, apoi își părăsi odaia.

Kelsier se întoarse spre ea când ieși pe balcon. Vin șovăi, nevrând să-l întrerupă, dar el îi adresă unul dintre obișnuitele sale zâmbete.

Ea înaintă și i se alătură lângă balustrada de piatră sculptată.

El privi către apus — nu proprietatea, ci dincolo de ea. Către pustietatea din afara orașului, luminată de soarele ce cobora spre orizont.

— Vin, ție nu ți se pare niciodată că totul arată greșit?

— Greșit? se miră ea.

Kelsier dădu din cap.

— Plantele uscate, soarele mânios, cerul înnegrit de fum?

Ea ridică din umeri.

— Cum ar putea fi toate astea greșite sau corecte? Pur și simplu așa sunt.

— Poate. Dar cred că și părerea asta a ta face parte din eroare. Lumea n-ar trebui s-arate astfel.

Vin se încruntă.

— De unde știi?

El scoase din buzunarul vestei o bucată de hârtie. O despături cu delicatețe, apoi i-o întinse lui Vin.

Ea o luă, ținând-o cu grijă; era atât de veche și de uzată, încât părea gata să se rupă de-a lungul îndoiturilor. Nu conținea niciun cuvânt — doar un desen vechi, decolorat. Și înfățișa o formă stranie — ceva care semăna cu o plantă, dar cu niciuna pe care s-o fi văzut vreodată Vin. Era atât de… fragilă. N-avea tulpină groasă, iar frunzele păreau mult prea delicate. Iar în vârf avea un grup bizar de frunze, de o culoare diferită de a celorlalte.

— Se numește floare, spuse Kelsier. Înaintea Înălțării, creșteau asemenea plante. Sunt descrise în poeziile și în poveștile vechi — pe care acum nu le mai știu decât Păstrătorii și înțelepții răzvrătiți. S-ar părea că erau frumoase și aveau un miros plăcut.

— Plante mirositoare? Ca fructele?

— Cam așa ceva, cred. O serie de povești pretind chiar că, în zilele de dinaintea Înălțării, aceste flori se transformau în fructe.

Vin rămase tăcută, încrețindu-și fruntea în timp ce încerca să-și imagineze așa ceva.

— Desenul ăsta a fost al soției mele, Mare, spuse Kelsier, cu voce scăzută. Dockson l-a găsit printre lucrurile ei după ce-am fost ridicați. L-a păstrat, sperând că ne vom întoarce. Și mi l-a dat după ce am evadat.

Vin se uită din nou la desen.

— Pe Mare o fascinau vremurile de dinaintea Înălțării, adăugă Kelsier, continuând să privească fix grădina.

În depărtare, soarele atinse linia orizontului, devenind de un roșu mai profund.

— Colecționa lucruri de soiul acestei hârtii; desene și descrieri ale vremurilor vechi. Cred că fascinația asta — pe lângă faptul că era Cositoriană — a fost unul dintre motivele care-au călăuzit-o în lumea fărădelegii și către mine. Ea mi-a făcut cunoștință cu Sazed, deși pe atunci nu l-am folosit în ceata mea. Nu-l interesau hoțiile.

Vin împături hârtia.

— Și păstrezi totuși desenul? După… ceea ce ți-a făcut ea?

Kelsier amuți pentru o clipă. Apoi se uită la Vin.

— Am ascultat din nou pe la uși, nu-i așa? Oh, nu-ți face griji. Presupun că știe aproape toată lumea.

În depărtare, soarele apunea preschimbat într-o vâlvătaie a cărei strălucire roșie lumina deopotrivă norii și fumul.

— Da, păstrez floarea, continuă el. Nu știu sigur de ce. Dar… tu încetezi să mai iubești pe cineva pur și simplu fiindcă te-a trădat? Nu cred. De aceea e trădarea atât de chinuitoare — durere, frustrare, furie… și încă o mai iubesc. O mai iubesc încă.

— Cum? întrebă Vin. Cum poți? Și cum mai poți avea încredere în oameni? N-ai învățat nimic din ceea ce ți-a făcut ea?

Kelsier ridică din umeri.

— Cred… cred că, dacă mi s-ar da de ales între a o iubi pe Mare — cu tot cu trădarea ei — și a nu fi cunoscut-o niciodată, aș alege iubirea. Am riscat și am pierdut, dar a meritat totuși. La fel stau lucrurile și cu prietenii mei. Bănuielile sunt bune într-o îndeletnicire ca a noastră — dar numai într-o anumită măsură. Prefer să am încredere în oamenii mei în loc să mă-ntreb ce-o să se-ntâmple dacă mă vor trăda.

— Asta sună a prostie, zise Vin.

— Fericirea e o prostie? întrebă Kelsier, întorcându-se către ea. Când ai fost mai fericită, Vin? În ceata mea, sau înainte, la Camon?

Ea șovăi.

— Nu știu sigur dacă Mare m-a trădat, adăugă Kelsier, întorcându-și din nou privirea către apusul de soare. Ea a pretins întotdeauna că nu.

— Și a fost trimisă în Puțuri, nu? spuse Vin. N-are sens, dacă a trecut de partea Lordului Legiuitor.

Kelsier clătină din cap, continuând să privească în zare.

— A apărut în Puțuri la câteva săptămâni după ce fusesem trimis eu acolo — după ce ne-au prins, am fost despărțiți. Nu știu ce s-a-ntâmplat în tot acel timp sau de ce a fost ea adusă în cele din urmă la Hathsin. Faptul c-a fost trimisă ca să moară spune că, poate, nu m-a trădat într-adevăr, dar…

Se întoarse spre Vin.

— Nu l-ai auzit pe Lordul Legiuitor când ne-au prins, Vin. Atunci… i-a mulțumit. I-a mulțumit fiindcă m-a trădat. Cuvintele lui — rostite cu o sinceritate sinistră — plus modul în care a fost pus la cale planul… ei, era greu s-o crezi pe Mare. Însă asta nu mi-a schimbat dragostea — nu în adâncul sufletului meu. Aproape că am murit și eu și când s-a stins ea, cu un an mai târziu, bătută de supraveghetorii sclavilor din Puțuri. În noaptea aceea, după ce i-au luat trupul, m-am Dezlănțuit.

— Ți-ai ieșit din minți? întrebă Vin.

— Nu, răspunse el. Dezlănțuirea e un termen Allomantic. Puterile noastre sunt latente la început — apar numai după o întâmplare cumplită. După ceva intens — aproape fatal. Filosofii spun că un om nu le

poate comanda metalelor decât după ce a văzut moartea și a respins-o.

— Atunci… mie când mi s-a întâmplat?

Kelsier ridică din umeri.

— E greu de spus. Crescând cum ai crescut tu, ai avut probabil foarte multe ocazii să te Dezlănțui.

Dădu din cap, ca pentru sine însuși.

— Pentru mine a fost în noaptea aia. Singur în Puțuri, cu brațele sângerându-mi după munca zilei. Mare murise și mă temeam că era vina mea — că lipsa mea de încredere îi secătuise puterea și voința. A murit știind că-i puneam la îndoială sinceritatea. Poate că, dacă aș fi iubit-o cu adevărat, nu m-aș fi îndoit de ea niciodată. Nu știu.

— Dar tu n-ai murit.

Kelsier clătină din cap.

— M-am hotărât să-i văd visul împlinindu-se. Să făuresc o lume în care se vor reîntoarce florile, o lume cu plante verzi, o lume în care din cer nu cade cenușă… Vocea i se stinse, apoi oftă. Știu. Sunt nebun.

— De fapt, spuse Vin, într-un fel, are sens. În sfârșit.

El zâmbi. Soarele se scufundă sub orizont și, în timp ce lumina lui încă mai era o vâlvătaie pe cerul dinspre apus, începu să apară ceața. Nu venea dintr-un loc anume, ci, cumva… creștea. Se întindea în văzduh aidoma unor lujeri răsuciți, translucizi — ondulându-se înainte și înapoi, lungindu-se, dansând, amestecându-se.

— Mare își dorea copii, spuse Kelsier, pe neașteptate. Când ne-am căsătorit, acum cincisprezece ani. Eu... am fost de altă părere. Voiam să devin cel mai vestit hoț skaa din toate timpurile, n-aveam vreme pentru lucruri care m-ar fi încetinit.

— E probabil bine că n-am avut copii. Lordul Legiuitor i-ar fi putut găsi și i-ar fi ucis. Sau poate că nu — Dox și ceilalți au scăpat cu viață. Acum îmi doresc uneori să fi avut o parte din ea alături de mine. Un copil. Poate o fiică, cu părul tot atât de negru ca al ei și cu aceeași încăpățânare viguroasă.

Tăcu, apoi se uită la Vin.

— Nu vreau să fiu vinovat pentru ceva care ți s-ar putea întâmpla ție. Nu încă o dată.

Ea se încruntă.

— Nu-mi mai petrec timpul închisă-n conacul ăsta.

— Nu, nu mă aștept s-o faci. Dacă-ncercăm să te mai ținem mult aici, probabil c-o s-apari într-o noapte în atelierul lui Ciomege, după o ispravă foarte nesăbuită. În privința asta semănăm un pic cam prea mult, tu și cu mine. Numai... să fii prudentă.

Ea dădu din cap.

— O să fiu.

Rămaseră astfel pentru alte câteva minute, privind cum se aduna ceața. În cele din urmă, Kelsier își îndreptă spatele, întinzându-se.

— Ei, orice-ar fi, mă bucur că te-ai hotărât să ni te alături, Vin.

Ea ridică din umeri.

— La drept vorbind, mi-ar plăcea să văd cu ochii mei una din florile alea.

Ați putea spune că împrejurările m-au silit să-mi părăsesc căminul — dacă n-aș fi plecat, acum aș fi cu siguranță mort. În zilele acelea — fugind fără să știu de ce, purtând o povară pe care n-o înțelegeam — mi-am închipuit că mi-aș fi putut pierde urma în Khlennim, căutându-mi o viață fără nimic ieșit din comun.

Încep încet-încet să-nțeleg că anonimatul, ca atât de multe alte lucruri, e deja pierdut pentru mine, pe vecie.

CAPITOLUL 18

Se hotărî să poarte rochia roșie. Era cu siguranță cea mai cutezătoare alegere, dar părea potrivit să fie așa. La urma urmelor, își ascundea adevăratul sine în spatele înfățișării aristocratice și, cu cât mai vizibilă era aceasta, cu atât îi era mai ușor să-l ascundă.

Un lacheu deschise ușa trăsurii. Vin respiră adânc — cu pieptul ușor apăsat de corsetul care-i ascundea bandajele —, apoi acceptă mâna întinsă a omului și coborî. Își netezi rochia, dădu din cap către Sazed și li se alătură celorlalți aristocrați care se îndreptau spre treptele fortăreței Elariel. Era o construcție ceva mai mică decât a Casei Venture. Însă părea să aibă o sală separată pentru bal, în timp ce petrecerile din Casa Venture se dădeau în imensa sală principală.

Vin se uită la restul femeilor nobile și simți cum i se spulbera o parte din încrederea în sine. Rochia ei era frumoasă, dar celelalte

aveau mai mult decât rochiile. Pletele lungi, unduitoare, și aerul de siguranță de sine se potriveau cu siluetele împodobite. Aveau partea de sus a rochiilor umplută de curbe voluptuoase și se mișcau cu eleganță sub splendoarea bogată în volane a faldurilor din partea de jos. Vin le zărea din când în când picioarele, și nu purtau pantofi cu talpa joasă, ca ai ei, ci unii cu tocuri înalte.

— De ce n-am și eu astfel de pantofi? întrebă, cu voce scăzută, în timp ce urcau pe treptele acoperite de covoare.

— E nevoie de exercițiu ca să mergi pe tocuri înalte, stăpână, răspunse Sazed. Fiindcă abia ai învățat să dansezi, ar fi bine să porți pantofi fără toc pentru o vreme.

Ea se încruntă, dar îi acceptă explicațiile. Însă faptul că pomenise de dans îi înteți neliniștea. Își aduse aminte de mișcările unduioase ale dansatorilor de la primul ei bal. Cu siguranță n-avea să fie în stare să le imite — abia dacă învățase pașii de bază.

N-o să conteze, se gândi. *Nu mă vor vedea pe mine — o vor vedea pe lady Valette. E de așteptat să fie începătoare și nesigură, și toată lumea crede că-n ultima vreme a fost bolnavă. Are logică să fie o dansatoare nepricepută.*

Cu acest gând în minte, ajunse în capul scărilor simțindu-se ceva mai stăpână pe sine.

— Trebuie să spun, stăpână, i se adresă Sazed, că de data asta pari mult mai puțin nervoasă — de fapt aș zice că ești mai degrabă entuziasmată. E atitudinea potrivită pentru lady Valette, așa cred.

— Mulțumesc, răspunse ea, zâmbindu-i.

Terrisianul avea dreptate: era entuziasmată. Pentru că lucra din nou la înfăptuirea planului — ba chiar și pentru că era din nou în mijlocul nobilimii, al splendorii și eleganței acesteia.

Intrară în clădirea scundă care adăpostea sala de bal — una dintre numeroase aripi joase care prelungeau fortăreața principală — și un servitor îi luă șalul. Vin se opri o clipă chiar dincolo de ușă, așteptând ca Sazed să-i găsească o masă și să-i comande mâncarea.

Sala de bal a Casei Elariel era foarte diferită de maiestuoasa sală mare a Casei Venture. Încăperea întunecoasă era doar de înălțimea unui singur etaj și, deși avea numeroase ferestre cu vitralii, acestea erau, toate, în tavan. Deasupra străluceau ferestre rozariu, prin care pătrundea lumina unor bolovani mici de calcar, de pe acoperiș. Pe fiecare masă erau lumânări și, în ciuda luminii de sus, în încăpere domnea un semiîntuneric discret. Sugera… intimitate, în ciuda numărului mare de oaspeți.

Sala fusese evident creată pentru petreceri. Se dansa în mijloc, într-o porțiune mai joasă, mai bine luminată decât restul. De jur împrejur erau două rânduri de mese. Primul era cu numai câteva picioare mai sus, iar al doilea, plasat mult mai în spate, se afla la o înălțime de două ori mai mare.

Un servitor o conduse la o masă aflată pe margine. Vin se așeză, Sazed ocupându-și ca de

obicei locul alături de ea, și rămase în așteptarea mâncării.

— Cum anume ar trebui să obțin informațiile pe care le dorește Kelsier? întrebă ea, cu voce înceată, plimbându-și privirea prin încăperea întunecoasă.

Culorile profunde, cu o limpezime de cristal, ale luminii de deasupra își așterneau modelele peste mese și peste oameni, dând naștere unei atmosfere impresionante, însă îngreunând distingerea chipurilor. Oare Elend era acolo, printre nobilii veniți la bal?

— În seara asta, te vor invita la dans mai mulți bărbați, răspunse Sazed. Acceptă-le invitațiile — asta-ți va oferi o scuză ca să-i cauți mai târziu și să te-amesteci în grupurile lor de prieteni. Nu e nevoie să iei parte la conversație — nu trebuie decât s-asculți. Iar la balurile următoare, poate că o parte dintre tineri vor începe să te invite să-i însoțești. Atunci vei putea sta la mesele lor și vei auzi tot ce discută.

— Vrei să spui c-o să stau tot timpul numai cu un singur bărbat?

Sazed dădu din cap.

— Nu e neobișnuit. Și în seara aceea o să și dansezi numai cu el.

Vin se încruntă. Însă abandonă subiectul, întorcându-se din nou să cerceteze încăperea. Probabil că nu e aici — spunea că-și dă toată silința ca să n-ajungă la baluri. Și chiar dacă o fi venit, o să prefere să fie singur. *Tu nici măcar n-o să*…

Cineva lăsă să cadă un teanc de cărți pe masa ei, cu o bufnitură surdă. Tresări, speriată, și se întoarse tocmai când Elend Venture își trăgea un scaun, pe care se așeză apoi, într-o poziție lejeră. Se sprijini de spătar, înclinându-se către sfeșnic, și începu să citească.

Sazed se încruntă. Vin își ascunse un zâmbet, cu ochii la Elend. Nu lăsa nici acum impresia că s-ar fi ostenit să-și perie părul și nasturii de sus ai costumului îi erau tot descheiați. Îmbrăcămintea nu era neîngrijită, dar nici la fel de bogată ca a celorlalți bărbați de la petrecere. Părea să fi fost gândită ca să fie lejeră, comodă, sfidând croiala strâmtă care era la modă.

Elend își răsfoia cartea. Vin așteptă răbdătoare să dea un semn că era conștient de prezența ei, dar el se mulțumi să-și continue lectura. În cele din urmă, ea înălță dintr-o sprânceană.

— Nu-mi amintesc să-ți fi îngăduit să te-așezi la masa mea, lord Venture.

— Nu mă lua în seamă. Ai o masă mare — e loc destul pentru amândoi.

— Pentru noi doi, poate. Dar nu sunt sigură în privința cărților. Unde-mi vor pune servitorii mâncarea?

— E ceva loc în stânga ta, spuse Elend, cu nepăsare.

Sazed se încruntă. Făcu un pas înainte, adună cărțile și le stivui pe podea, lângă scaunul lui Elend.

Acesta continuă să citească. Însă ridică totuși o mână, gesticulând.

— Ei, iată, de-asta nu-mi iau eu niciodată servitori terrisieni. Trebuie să spun că sunt de o pricepere de nesuferit.

— Sazed nu e nesuferit, răspunse Vin cu răceală. E un prieten bun, și un om mai bun decât o să fii vreodată tu, lord Venture.

Elend își ridică în sfârșit privirea.

— Îmi… pare rău, spuse, pe un ton sincer. Scuzați-mă.

Vin dădu din cap. Însă el își deschise cartea și își reluă lectura.

De ce stă cu mine dacă se mulțumește, pur și simplu, să citească?

— Ce făceai la petreceri înainte de a apărea eu, ca să mă sâcâi? îl întrebă, supărată.

— Ei, iată, cum te-aș putea sâcâi? se miră el. Vorbesc serios, Valette. Nu fac altceva decât să stau aici, citind liniștit în gând.

— La masa *mea*. Sunt sigură că ai putea avea masa ta — ești moștenitorul Casei Venture. Deși nu te-ai ostenit să mi-o spui la ultima noastră întâlnire.

— E adevărat, recunoscu el. Însă-mi aduc *foarte bine* aminte că ți-am vorbit despre cei din familia Venture, ți-am spus că sunt sâcâitori. Nu-ncerc decât să mă ridic la înălțimea acelei descrieri.

— Dar e o descriere pe care-ai făcut-o singur!

— E-o treabă convenabilă, spuse el, citind cu un zâmbet ușor pe buze.

Ea oftă frustrată, încruntându-se.

Elend se uită pe deasupra cărții.

— Ce rochie uimitoare. Aproape tot atât de frumoasă ca tine.

Vin încremeni, cu gura întredeschisă. Elend îi adresă un zâmbet poznaș, apoi se întoarse la cartea lui, cu ochii scânteindu-i ca și cum ar fi vrut să dea de înțeles că făcuse comentariul pur și simplu fiindcă știa care urma să fie reacția.

Sazed domina masa cu statura lui înaltă, fără să se ostenească să-și ascundă dezaprobarea. Însă nu scotea nicio vorbă. Elend era, evident, o persoană prea importantă ca să fie mustrat de un simplu majordom.

Vin își recăpătă în sfârșit graiul.

— Cum e cu putință, lord Venture, ca un bărbat ca tine, care e o partidă atât de bună, să vină singur la baluri?

— Oh, dar nu vin singur. Familia mea găsește de obicei o fată sau alta care să mă-nsoțească. În seara asta e lady Stase Blanches — cea în rochie verde, așezată pe rândul de jos, vizavi de noi.

Vin se uită în partea opusă a încăperii. Lady Blanches era o blondă superbă. Se uita fără încetare la masa lui Vin, făcând eforturi ca să nu se-ncrunte.

Vin roși și-și feri privirea.

— Ăă, n-ar trebui să fii acolo, cu ea?

— Probabil, răspunse Elend. Dar, iată, îți spun un secret. Adevărul e că nu sunt un om cu maniere alese. Plus că n-am invitat-o eu — abia când m-am urcat în trăsură am fost anunțat c-o să mă-nsoțească.

— Înțeleg, spuse Vin, încrețindu-și fruntea.

— Purtarea mea e, oricum, deplorabilă. Din nefericire, sunt înclinat către asemenea accese deplorabile — gândește-te, de pildă, la plăcerea asta a mea, cititul la cină. Acum scuză-mă o clipă; mă duc să-mi iau ceva de băut.

Se ridică, își îndesă cartea în buzunar și se îndreptă către mesele cu băuturi.

Vin îl urmări cu privirea, iritată și uluită în aceeași măsură.

— Nu e bine, stăpână, spuse Sazed, cu voce scăzută.

— Elend nu e chiar *atât* de rău.

— Se folosește de tine, stăpână. Lordul Venture e cunoscut pentru purtările sale bizare și pentru nesupunere. Multora nu le place — tocmai fiindcă face astfel de lucruri.

— Ca acum?

— Stă cu tine fiindcă știe că asta o să-i enerveze familia, zise Sazed. Oh, copilă — nu vreau să te îndurerez, dar trebuie să-nțelegi cum merg lucrurile la curte. Pe băiatul ăsta nu-l interesezi, nu în sens romantic. E un lord tânăr și arogant, pe care-l sâcâie opreliștile puse de tatăl său — așa că se revoltă, purtându-se nepoliticos și agresiv. Știe că tatăl lui o s-o lase mai moale dacă purtările sale strică destul de multe, pentru un timp destul de îndelungat.

Vin își simți stomacul răsucindu-se. *Sazed are probabil dreptate, firește. Din ce alt motiv ar căuta Elend să se afle în compania mea?*

Sunt exact ceea ce-i trebuie — cineva de origine destul de umilă ca să-i enerveze tatăl, dar cu prea puțină experiență ca să-nțeleagă adevărul.

Cina ei sosi, dar ea își cam pierduse pofta de mâncare. Începuse să ciugulească în momentul când se întoarse Elend, punând pe masă un pocal mare plin cu un amestec de băuturi. Reîncepu să citească, sorbind din când în când.

Să vedem ce face dacă nu-i întrerup lectura, se gândi Vin, iritată, amintindu-și în același timp de lecțiile primite și mâncând cu grația unei doamne. Nu era foarte multă mâncare — în cea mai mare parte, legume savuroase, gătite cu unt — și, cu cât termina mai repede, cu atât mai repede putea merge la dans. Măcar așa n-ar mai fi fost nevoită să stea cu Elend Venture.

În timp ce ea mânca, tânărul lord se întrerupse de mai multe ori, privind-o pe deasupra cărții. Se aștepta, evident, s-o audă spunând ceva, dar ea păstră tot timpul tăcerea. Însă furia i se domoli în acest timp. Se uită la Elend, îi studie înfățișarea ușor dezordonată, remarcând ardoarea cu care citea. Oare bărbatul acela putea într-adevăr s-ascundă un simț bolnav al manipulării, așa cum sugera Sazed? Se folosea într-adevăr de ea?

Oricine te poate trăda, șopti vocea lui Reen. *Toată lumea o să te trădeze.*

Elend părea atât de… sincer. Îi crea senzația unui om real, nu a unei fațade, a unei măști. Și părea într-adevăr dornic s-o audă

vorbindu-i. Vin simți că repurtase o victorie când tânărul își ridică privirea spre ea, lăsându-și în sfârșit cartea jos.

— De ce ești aici, Valette?

— Aici, la bal?

— Nu, aici, în Luthadel.

— Fiindcă e centrul tuturor lucrurilor.

Elend se încruntă.

— Presupun că este. Dar imperiul e prea mare ca să aibă un centru atât de mic. Cred că nu ne dăm cu adevărat seama cât de mare e. De cât timp a fost nevoie ca s-ajungi aici?

Vin intră pentru o clipă în panică, apoi lecțiile lui Sazed în revenire brusc în minte.

— De aproape două luni, pe canal, cu câteva popasuri.

— Atât de mult, comentă Elend. Se spune că îți trebuie o jumătate de an ca să străbați imperiul dintr-un capăt în altul, însă cei mai mulți dintre noi ignoră totul, în afară de acest centru minuscul.

— Eu…

Vin lăsă vocea să i se stingă. Călătorise împreună cu Reen prin toată Stăpânirea Centrală. Era oricum cea mai mică dintre toate, iar ea nu fusese niciodată prin locurile mai exotice. Regiunea centrală era bună pentru hoți; în mod bizar, locul cel mai apropiat de Lordul Legiuitor era totodată locul unde înflorea corupția, pentru a nu mai spune și că îi adăpostea pe cei mai mulți dintre bogătași.

— Și cum ți se pare orașul? întrebă Elend.

Ea șovăi.

— E... murdar, răspunse apoi, cu sinceritate.

În lumina slabă, un servitor veni să ia farfuria ei goală.

— E murdar și e prea plin. Skaa sunt tratați oribil, dar presupun că asta e la fel peste tot.

Elend își lăsă capul pe-o parte, învăluind-o într-o privire stranie.

N-ar fi trebuit să pomenesc de skaa. Nu prea se potrivește cu purtările nobililor.

El se aplecă în față.

— Crezi că aici skaa sunt tratați mai rău decât pe plantația voastră? Eu mi-am închipuit întotdeauna că le e mai bine în oraș.

— Ăă... nu sunt sigură. Nu merg prea des pe câmp.

— Înseamnă că n-ai de-a face cu ei foarte des?

Vin ridică din umeri.

— Ce importanță are? Nu sunt decât skaa.

— Vezi, iată, asta spunem noi întotdeauna. Dar, știu eu? Poate sunt prea curios, însă skaa mă interesează. I-ai auzit vreodată vorbind între ei? O fac ca niște oameni obișnuiți?

— Ce? întrebă Vin. Sigur că da. Cum altcumva ar putea să vorbească?

— Păi, știi ce ne învață Cultul.

Vin nu știa. Însă, dacă era despre skaa, probabil nu suna măgulitor.

— Mi-am făcut o regulă din a nu crede niciodată pe de-a-ntregul ce spune Cultul.

Elend șovăi din nou, privind-o iarăși dintr-o parte.

— Ești… altfel decât m-aș fi așteptat, lady Valette.

— Oamenii sunt rareori așa cum ne așteptăm să fie.

— Ei, povestește-mi despre skaa de pe plantație. Cum sunt?

Ea ridică din umeri.

— Ca oricare alții, de oriunde altundeva.

— Sunt inteligenți?

— Unii sunt.

— Dar nu așa ca tine și ca mine, nu? întrebă el.

Vin șovăi. *Ce răspuns ar da o femeie aristocrată?*

— Nu, sigur că nu. Nu sunt decât niște skaa. De ce te interesează atât de mult?

Elend păru dezamăgit.

— Fără motiv, răspunse, lăsându-se pe spătarul scaunului și deschizându-și cartea. Cred că unii dintre bărbații de-acolo vor să te invite la dans.

Vin se întoarse și văzu că la mică distanță de masa ei stătea într-adevăr un grup de nobili. Se uitară în altă parte imediat ce o zăriră răsucindu-se. După câteva clipe, unul dintre ei arătă către o altă masă; apoi se îndreptă într-acolo și invită la dans o tânără.

— Ai fost remarcată de mai mulți bărbați, doamna mea, spuse Sazed. Însă niciunul n-o să se apropie. Îi intimidează prezența lordului Venture, așa cred.

Elend pufni.

— Ar trebui să știe că sunt oricum, numai intimidant nu.

Vin se încruntă, dar el se mulțumi să citească în continuare. *Bine!* își spuse ea, întorcându-se din nou către grupul de tineri. Prinse privirea unuia dintre ei și îi zâmbi ușor.

Câteva clipe mai târziu, tânărul se apropie. Îi vorbi pe un ton rigid, protocolar.

— Lady Renoux, sunt lordul Melend Liese. Vrei să dansezi?

Vin aruncă o privire spre Elend, dar el nu-și ridică ochii din carte.

— Cu mare plăcere, lord Liese, răspunse ea, luând mâna tânărului și ridicându-se.

El o conduse către locul unde se dansa și, pe măsură ce se apropiau, Vin se simți din nou pradă nervozității. O săptămână de exerciții i se păru dintr-odată prea puțin. Muzica se opri, îngăduindu-le perechilor să se retragă sau să intre în spațiul rezervat dansului, și lordul Liese o conduse mai departe.

Vin se strădui să-și alunge temerile neîntemeiate, amintindu-și că toată lumea îi vedea rochia și rangul, nu pe ea însăși. Își ridică privirea, uitându-se în ochii lui Liese, și în ei descoperi, surprinsă, neliniște.

Muzica începu și, în timp ce dansau, pe fața lui apăru o expresie îngrozită. Îi simți palma transpirând în mâinile ei. *Oh, dar e la fel de nervos ca mine! Poate chiar mai mult!*

Liese era mai tânăr decât Elend, mai apropiat de vârsta ei. Probabil că n-avea cine știe ce experiență în privința balurilor — oricum nu părea să fi dansat prea mult. Se concentra atât de mult asupra pașilor, încât mișcările îi erau rigide.

Are sens, se gândi Vin, destinzându-se și lăsându-și trupul să se miște așa cum o învățase Sazed. *Cei experimentați nu mă vor invita la dans, nu când sunt atât de nou-venită. Nu merit să-și îndrepte ochii asupra mea.*

Dar de ce-mi dă atenție Elend? E pur și simplu așa cum a zis Sazed — un șiretlic, pentru a-și sâcâi tatăl? Și atunci de ce pare interesat de ceea ce am de spus?

— Lord Liese, spuse ea. Îl cunoști bine pe Elend Venture?

Tânărul își ridică privirea.

— Ăă, eu...

— Nu te concentra atât de mult asupra dansului, îl sfătui ea. Profesorul meu spune că mișcările curg mai firesc când nu te străduiești prea mult.

El roși.

Pe Lordul Legiuitor! se gândi Vin. Cât de nou e *băiatul ăsta?*

— Ăă, lordul Venture..., spuse Liese. Nu știu. E un om foarte important. Cu mult mai important decât mine.

— Nu te lăsa intimidat de obârșia lui. Din câte-am văzut eu, e destul de inofensiv.

— Nu știu, doamna mea. Casa Venture e foarte puternică.

— Da, ei bine, purtarea lui Elend nu se potrivește cu reputația asta. Se pare că-i place foarte mult să nu le dea atenție celor care-i țin companie — așa le face tuturor?

Liese ridică din umeri, dansând cu mișcări mult mai firești în timp ce vorbeau.

— Nu știu. Se pare… că-l cunoști mai bine decât mine, doamna mea.

— Păi…

Vocea lui Vin se stinse. *Simțea* că-l cunoștea bine — mai bine decât ar fi fost normal să cunoască pe cineva după două întâlniri scurte. Oricum, nu-i putea explica asta lui Liese.

Dar, poate… Nu zicea Renoux că s-a-ntâlnit odată cu Elend?

— Oh, Elend e un prieten de familie, spuse, în timp ce se-nvârteau sub o lucarnă cristalină.

— Da?

— Da, întări ea. A fost foarte frumos din partea unchiului meu să-l roage să vegheze asupra mea în timpul petrecerilor, și până acum e drăguț. Însă aș fi vrut să dea mai puțină atenție cărților și să se ocupe mai mult de prezentarea mea.

Liese ciuli urechile și păru să devină ceva mai sigur pe el.

— Oh. Ei, asta are sens.

— Da, zise Vin. De când îmi petrec timpul aici, în Luthadel, Elend îmi e ca un frate mai mare.

Liese zâmbi.

— Ți-am pus întrebări despre el fiindcă nu vorbește prea mult despre sine însuși.

— Toată lumea din Casa Venture a fost foarte tăcută în ultima vreme, spuse Liese. De acum câteva luni, de când a fost atacată fortăreața lor.

Vin schiță un gest de încuviințare.

— Știi multe despre asta?

El clătină din cap.

— Mie nu-mi spune nimeni nimic. Se uită în jos, la picioarele lor. Dansezi foarte bine, lady Renoux. Probabil ai mers la multe baluri din orașul unde locuiești.

— Mă flatezi, lordul meu.

— Nu, sincer. Ești atât de… grațioasă.

Vin zâmbi, simțind un mic val de încredere în sine.

— Da, continuă Liese, aproape ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși. Nu ești deloc așa cum zicea lady Shan…

Tăcu, dar avu o ușoară tresărire, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama ce cuvinte îi scăpau dintre buze.

— Ce spui? întrebă Vin.

— Nimic, răspunse Liese, înroșindu-se mai tare. Îmi cer scuze. N-am spus nimic.

Lady Shan, se gândi Vin. *Ține minte numele ăsta.*

Îl mai stârni pe Liese la vorbă în vreme ce-și continuau dansul, dar era evident prea lipsit de experiență ca să știe mare lucru. Simțea că între Marile Case creștea încordarea; deși balurile continuau, absențele se tot înmulțeau pe măsură ce nobilii încetau să mai ia parte la petrecerile date de rivalii lor politici.

Când se încheie dansul, Vin se simți mulțumită de propriile strădanii. Probabil că nu aflase prea multe lucruri de valoare pentru Kelsier — însă Liese nu era decât începutul. Avea să se-apropie de oameni mult mai importanți.

Ceea ce înseamnă, își spuse, în vreme ce-o conducea Liese înapoi, la masa ei, *c-o să iau parte la mai multe astfel de baluri.* Nu balurile în sine erau neplăcute — mai ales acum, când avea mai multă încredere în priceperea ei la dans. Însă mai multe baluri însemnau mai puține șanse de a fi afară, în ceață.

Dar oricum nu m-ar lăsa Sazed să ies, se gândi și oftă în sinea ei, zâmbindu-i politicoasă lui Liese, care se înclină și se retrase.

Elend își împrăștiase cărțile pe masă, iar nișa ei era luminată de mai multe sfeșnice — după cum se părea, șterpelite de pe alte mese.

Ei, medită Vin, *măcar avem în comun talentul la furat.*

Elend stătea gârbovit deasupra mesei, notând ceva într-un carnet mic, de dimensiunile buzunarului său. Nu-și ridică privirea când se așeză Vin. Iar Sazed, observă ea, nu se vedea nicăieri.

— L-am trimis pe terrisian la cină, spuse distrat Elend, în timp ce scria. Nu-i nevoie să flămânzească în timp ce te-nvârtești tu acolo.

Vin înălță dintr-o sprânceană, cu ochii la cărțile care îi luaseră masa în stăpânire. În timp ce le privea, Elend împinse un tom într-o parte — lăsându-l deschis la o anumită pagină — și trase un altul către el.

— Și, cum au fost învârtiturile despre care vorbeam? întrebă.

— De fapt, e chiar amuzant.

— Credeam că nu te pricepi prea bine la asta.

— Nu mă pricepeam, răspunse ea. Am exersat. Informația asta s-ar putea să te surprindă, dar să știi că nimeni n-a devenit un dansator mai bun citind într-un cotlon întunecos.

— E o propunere? întrebă Elend, împingându-și cartea într-o parte și alegând alta. Știi, nu se face ca o doamnă să invite un bărbat la dans.

— Oh, n-aș vrea să te despart de lectură, spuse Vin, întorcând o carte către ea. Se strâmbă — textul era scris cu litere de mână mici, înghesuite. În plus, dansând cu tine mi-aș irosi toată truda de adineauri.

Elend se opri din citit. Apoi își ridică în sfârșit privirea.

— Truda?

— Da, spuse ea. Sazed a avut dreptate — lordul Liese te găsește intimidant și, fiindcă stăm împreună, mă considera și pe mine la fel. Pentru o fată e de-a dreptul dezastruos dacă tinerii presupun că nu e liberă pentru simplul fapt că un lord sâcâitor s-a hotărât să studieze la masa ei.

— Așa că…?

— Așa că i-am spus că-mi arăți pur și simplu cum stau lucrurile la curte. Ca un… frate mai mare.

— Mai mare? repetă Elend, încruntându-se.

— *Mult* mai mare, spuse ea, zâmbind. Adică, trebuie să ai cel puțin de două ori vârsta mea.

— De două ori… Valette, am douăzeci și unu de ani. Dacă nu cumva ești o fetiță de zece ani *foarte* matură, n-am nici pe departe de două ori vârsta ta.

— N-am fost niciodată prea bună la socotit, spuse ea, fără să stea pe gânduri.

Elend oftă, dându-și ochii peste cap. În apropiere, lordul Liese arăta către Vin și Elend, vorbind încet cu grupul său de prieteni. Putea să spere că unul dintre ei urma s-o invite în curând la dans.

— Cunoști o oarecare lady Shan? întrebă, cu nepăsare, în timp ce aștepta.

Spre surprinderea ei, Elend își ridică ochii.

— Shan Elariel?

— Cred că da, răspunse Vin. Cine e?

Elend se întoarse la cartea lui.

— Nimeni important.

Vin înălță dintr-o sprânceană.

— Elend, nu merg la baluri decât de câteva luni, dar până și eu știu că nu trebuie să am încredere într-un răspuns ca ăsta.

— Păi… S-ar putea să fiu logodit cu ea.

— Ai o logodnică? întrebă Vin, iritată.

— Nu sunt foarte sigur. N-am mai făcut nimic în privința asta de vreun an, sau cam așa ceva. S-ar părea că, între timp, toată lumea a uitat.

Minunat, se gândit Vin.

O clipă mai târziu, unul dintre prietenii lui Liese se apropie. Încântată să scape de enervantul moștenitor Venture, Vin se ridică, acceptând mâna tânărului lord. Când se

îndreptau către locul de dans, îi aruncă o privire lui Elend și îl surprinse uitându-se la ea pe deasupra cărții. El își reluă imediat studiul, cu o indiferență fățișă.

Vin stătea la masa ei, simțind o oboseală serioasă. Rezistă impulsului de a-și scoate pantofii ca să-și maseze picioarele; bănuia că nu era un gest potrivit pentru o doamnă. Se grăbi să-și aprindă cuprul, apoi arse fludor, întărindu-și puterile și scăpând de o parte din oboseală.

Își lăsă fludorul și apoi cuprul să se stingă. Kelsier o asigurase că, având cuprul aprins, nu putea fi remarcată ca Allomantă. Vin nu era atât de sigură. Cu fludorul aprins, reacțiile ei erau prea rapide, trupul prea puternic. I se părea că oricine avea spirit de observație ar fi putut să remarce astfel de schimbări, indiferent dacă era sau nu el însuși Allomant.

Cu fludorul stins, oboseala reveni. În ultima vreme, încercase să se dezvețe de folosirea neîntreruptă a fludorului. Rana ajunsese să nu-i mai dea dureri mari decât atunci când se răsucea într-o direcție nepotrivită și voia să se refacă prin forțe proprii, dacă era cu putință.

Într-un fel, oboseala din seara aceea era bună — era rezultatul unui lung răstimp în care dansase. Acum, când tinerii îl priveau pe Elend ca pe un ocrotitor, nu ca pe un bărbat purtat de un interes romantic, nu mai exista nimic care să-i neliniștească, împiedicându-i s-o invite la dans. Și, temându-se că, printr-un

refuz, ar fi putut face, fără să vrea, o declarație politică, acceptase toate invitațiile. Cu câteva luni în urmă, ar fi râs gândindu-se că poți obosi dansând. Însă picioarele ei umflate, coasta îndurerată și gambele istovite nu erau decât o parte. Eforturile cu care memorase numele și casele — spre a nu mai vorbi de cele cerute de conversațiile prostești cu partenerii ei de dans — îi secătuiseră mintea.

E bine că Sazed m-a pus să port pantofi fără toc, se gândi Vin, cu un oftat, sorbind din sucul cu gheață. Terrisianul încă nu se întorsese de la cină. Și, remarcabil, nici Elend nu era acolo — deși cărțile lui zăceau în continuare împrăștiate pe masă.

Vin își plimbă privirea peste toate volumele. Poate, dacă le dădea impresia că era cufundată în lectură, tinerii aveau s-o lase în pace o vreme. Întinse mâna, căutând printre cărți una ademenitoare. Cea care o interesa cel mai mult — micul carnet legat în piele al lui Elend — lipsea.

Alese în schimb un tom mare, albastru și îl ridică, aducându-l în partea ei de masă. Îl preferase datorită scrisului mare — oare hârtia era într-adevăr atât de scumpă încât scribii se vedeau nevoiți să-nghesuie pe-o pagină cât mai multe rânduri cu putință? Oftă, răsfoind volumul.

Nu-mi vine să cred că oamenii citesc cărți atât de stufoase, se gândi. În ciuda scrisului mare, fiecare pagină era plină de cuvinte. Ar fi fost nevoie de zile întregi ca s-o dai gata pe toată. Reen o învățase să citească și să scrie ca

să poată descifra învoieli, să poată trimite bilete și, probabil, ca să poată juca rolul unei nobile. Însă pentru lecțiile ei nu folosise niciodată texte atât de lungi.

Practici istorice de conducere a imperiului, scria pe prima pagină. Capitolele aveau titluri ca de pildă: „Programul de guvernare din secolul al cincilea” și „Creșterea numărului de skaa de pe plantații”. Răsfoi până la sfârșit, închipuindu-și că acolo era partea cea mai interesantă. Ultimul capitol se numea: „Structura politică actuală”.

Până acum, citi ea, *sistemul plantațiilor a condus la o guvernare mult mai stabilă decât metodele precedente. Structura Stăpânirilor, fiecare lord din provincie preluând controlul — și purtând răspunderea — populației skaa care îi aparține, a dat naștere unui mediu competitiv, unde disciplina este impusă cu asprime.*

S-ar părea că Lordul Legiuitor consideră acest sistem primejdios, din cauza libertății pe care i-o îngăduie aristocrației. Totuși, relativa lipsă a revoltelor organizate e fără îndoială ispititoare; pe durata ultimelor două sute de ani, de când a fost introdus acest sistem, în cele cinci Stăpâniri interioare n-a mai avut loc nicio răscoală demnă de luat în seamă.

Bineînțeles că sistemul politic nu e decât o extensie a mult mai importantei forme de guvernare teocratice. Independența aristocrației a fost redusă printr-o nouă întărire a constrângerii create prin obligatori. Indiferent cât de înaltă ar fi poziția pe care o

ocupă, niciun lord nu va fi sfătuit să se creadă mai presus de legea impusă de aceștia. Oricine poate fi chemat în fața unui Inchizitor.

Vin se încruntă. Textul în sine suna sec, dar era surprinsă fiindcă Lordul Legiuitor îngăduia o descriere atât de analitică a imperiului său. Se lăsă pe spătarul scaunului, ridicând cartea, dar nu mai citi. Era prea obosită după ce-și petrecuse atâtea ore străduindu-se să stoarcă pe nesimțite informații de la partenerii ei de dans.

Din nefericire, politica nu ținea cont de oboseala ei. Deși se străduia din răsputeri să pară absorbită de cartea lui Elend, de masa ei se apropie curând o siluetă.

Oftă, pregătindu-se pentru încă un dans. Însă își dădu în curând seama că nou-sositul nu era un nobil, ci un majordom terrisian. Purta, ca și Sazed, robe suprapuse, cu modele în formă de V, și era mare amator de bijuterii.

— Lady Valette Renoux? întrebă nou-venitul, cu un ușor accent.

— Da, răspunse ea, șovăitoare.

— Stăpâna mea, lady Shan Elariel, îți solicită prezența la masa ei.

Solicită? se gândi Vin. Deja nu-i plăcea tonul și nu simțea aproape deloc dorința de a o întâlni pe fosta logodnică a lui Elend. Din păcate, Casa Elariel se număra printre cele mai puternice — probabil că nu era vorba de cineva de care puteai să te descotorosești cât ai clipi.

Terrisianul aștepta, răbdător.

— Bine, spuse Vin, ridicându-se cu toată grația de care se mai simțea în stare.

Majordomul o conduse la o masă aflată la mică distanță de a ei și în jurul căreia stăteau cinci femei, iar Vin o descoperi imediat pe Shan. Lady Elariel era evident femeia cu înfățișare statuară și păr negru, lung. Nu lua parte la discuție, dar părea s-o domine oricum. Brațele îi scânteiau de brățări de culoarea levănțicii, asortate cu rochia, și își întoarse spre Vin ochii disprețuitori.

Însă ochii aceia negri aveau totuși o privire pătrunzătoare. Vin se simți expusă în fața lor — despuiată de rochia elegantă și preschimbată din nou într-o hoață murdară.

— Scuzați-ne, doamnelor, spuse Shan.

Celelalte femei îi îndepliniră imediat porunca, îndepărtându-se cu o grabă maiestuoasă.

Shan luă o furculiță și începu să taie și să înghită cu meticulozitate o bucată mică de prăjitură. Vin rămase în picioare, nesigură, în timp ce terrisianul își ocupa locul în spatele scaunului lui Shan.

— Poți să stai jos, spuse aceasta.

Mă simt din nou ca o skaa, se gândi Vin, așezându-se. *Nobilii se poartă în felul ăsta și între ei?*

— Ai o poziție demnă de invidiat, fetițo, zise Shan.

— De ce? întrebă Vin.

— Adresează-mi-te cu „lady Shan”, spuse cealaltă, fără să-și schimbe tonul vocii. Sau, poate, „domnia ta”.

Și rămase în așteptare, ciugulind bucățele mărunte din prăjitură.

— De ce, domnia ta? spuse Vin într-un târziu.

— Pentru că tânărul lord Venture a hotărât să te folosească în jocurile lui. Ceea ce înseamnă că ai ocazia să fii folosită și într-ale mele.

Vin se încruntă. *Nu uita să rămâi în pielea personajului. Ești Valette, o fată ușor de intimidat.*

— N-ar fi mai bine să nu fiu folosită deloc, domnia ta? întrebă, cu prudență.

— Prostii. Până și o naivă incultă ca tine trebuie să-și dea seama cât de important e să le fii de folos celor de rang mai înalt.

Shan rostise cuvintele, chiar și insulta, fără vehemență; părea pur și simplu sigură că Vin urma să fie de acord.

Uluită, ea rămase nemișcată. Niciun alt nobil n-o mai tratase astfel. Firește, singurul membru al unei Mari Case pe care-l mai întâlnise până atunci fusese Elend.

— Din înfățișarea ta ștearsă, deduc că îți accepți locul, continuă Shan. Poartă-te bine, fetițo, și poate-o să-ți îngădui să te alături suitei mele. Ai putea învăța multe de la doamnele de aici, din Luthadel.

— Cum ar fi? întrebă Vin, străduindu-se să nu-și lase iritarea să se simtă în voce.

— Mai uită-te uneori la tine, fetițo. Părul tău arată de parc-ai fi trecut prin suferințele unei boli cumplite, și ești atât de costelivă încât rochia atârnă pe tine ca un sac. Pentru a fi o doamnă nobilă în Luthadel e nevoie de… perfecțiune. Nu de *asta*.

Își însoți ultimul cuvânt cu o fluturare disprețuitoare de mână în direcția lui Vin.

Ea roși. Din atitudinea femeii care o înjosea se desprindea o putere stranie. Își dădu seama, cu o tresărire, că Shan îi amintea de câteva căpetenii de ceată pe care le cunoscuse, ultima fiind Camon — de oameni care loveau pe cineva neașteptându-se vreodată să li se opună vreo rezistență. Toată lumea știa că, dacă li te împotriveai, nu te alegeai decât cu o bătaie și mai zdravănă.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

Shan înălță dintr-o sprânceană și-și puse furculița deoparte, alături de prăjitura numai pe jumătate mâncată. Terrisianul luă farfuria și plecă.

— Chiar ești grea de cap, nu-i așa? întrebă Shan.

Vin șovăi.

— Ce vrea *domnia ta* de la mine?

— O să-ți spun în cele din urmă — presupunând că lordul Venture ia hotărârea să se joace în continuare cu tine.

Când rosti numele lui Elend, Vin îi surprinse în ochi o străfulgerare de ură bine mascată.

— Deocamdată, continuă Shan, povestește-mi despre ce-ați vorbit în seara asta.

Vin deschise gura să răspundă. Dar... ceva părea altfel decât ar fi trebuit. Nu prinse decât cea mai slabă pâlpâire — și, dacă n-ar fi antrenat-o Boare, n-ar fi simțit-o niciodată.

O Domolitoare? Interesant.

Shan încerca s-o facă îndatoritoare. Așa că poate ar fi trebuit să vorbească? Începu să-i dezvăluie ce discutase cu Elend, ocolind tot ce putea fi interesant. Însă ceva continua să i se pară straniu — ceva legat de modul în care se juca Shan cu sentimentele ei. Cu coada ochiului, îi văzu peterrisian întorcându-se de la bucătărie. Însă nu veni la masa lui Shan — o luă în direcția opusă.

Către masa lui Vin. Lângă care se și opri, începând să caute printre cărțile lui Elend.

Indiferent ce-ar vrea, nu-l pot lăsa să găsească.

Se ridică brusc, provocându-i în sfârșit o reacție fățișă lui Shan, care-și ridică privirea, surprinsă:

— Tocmai mi-am adus aminte, i-am spus terrisianului meu c-o să mă găsească la masa mea! exclamă Vin. O să-și facă griji dacă n-o să fiu acolo!

— Oh, pentru numele Lordului Legiuitor, bombăni Shan, ca pentru sine. Fetițo, nu e nevoie să…

— Îmi pare rău, domnia ta, zise Vin. Trebuie să plec.

Era puțin cam prea bătător la ochi, dar era cel mai bun lucru pe care-l putuse găsi. Se retrase de la masa lui Shan cu o reverență, abandonând-o pe nobila doamnă nemulțumită. Terrisianul era bun — când Vin se depărtă cu câțiva pași distanță de lady Elariel, el, care o observase deja, își continuă drumul, cu mișcările impresionant de calme.

Vin sosi la masa ei, întrebându-se dacă făcuse o boacănă despărțindu-se de Shan cu atâta lipsă de politețe. Însă începea să se simtă prea obosită ca să-i mai pese. Când observă un alt grup de tineri uitându-se în direcția ei, se grăbi să se așeze, deschizând brusc una dintre cărțile lui Elend.

Din fericire, trucul ei merse mai bine de data asta. Tinerii sfârșiră prin a se îndepărta, lăsând-o în pace, și ea se sprijini de spătarul scaunului, destinzându-se ușor, cu cartea deschisă în față. Era deja târziu și sala balului prinse să se golească.

Cărțile, se gândi ea, încruntându-se, ridicându-și paharul cu suc și luând o sorbitură. *Ce treabă avea terrisianul cu ele?*

Privi cu atenție masa, încercând să-și dea seama dacă fusese vreuna mutată de la locul ei, însă Elend le lăsase într-o asemenea dezordine, încât era greu să-ți dai seama. Totuși, o carte mică, de sub un alt tom, îi atrase atenția. Aproape toate celelalte erau deschise, și îl văzuse pe Elend răsfoindu-le. Însă aceea era închisă — și nu-și amintea să-l fi văzut deschizând-o. Fusese acolo și înainte — o recunoscu fiindcă era cu mult mai subțire decât celelalte —, așa că n-o adusese terrisianul.

Curioasă, întinse mâna și o trase de sub cartea mai mare. Avea coperte din piele neagră, iar titlul scris pe cotor era *Tipare meteorologice din Stăpânirea Nordică*. Vin se încruntă, răsucind-o în mâini. Nu avea pagină

de titlu, nu apărea niciun nume de autor. Începea direct cu textul.

Când privești Ultimul Imperiu în întregul său, un singur fapt este cert. Pentru o națiune cârmuită de o divinitate autoproclamată, a avut parte de un număr înspăimântător de erori de conducere colosale. Acoperirea celor mai multe dintre acestea a fost o izbândă, și nu mai pot fi găsite decât în metalmințile Feruchimiștilor sau în paginile unor texte interzise. Însă nu e necesar decât s-arunci o privire în trecutul apropiat ca să remarci greșeli grosolane, cum sunt Masacrul de la Devanex, revizuirea doctrinei Adâncimii și strămutarea populațiilor Regenerate.

Lordul Legiuitor nu îmbătrânește. Cel puțin acesta e un fapt de netăgăduit. Însă lucrarea de față își propune să demonstreze că nu e nicidecum infailibil. În zilele de dinainte de Înălțare, omenirea a avut parte de haos și de nesiguranță, din pricina unui nesfârșit șir de regi, împărați și alți monarhi. Ar fi de crezut că acum, sub un conducător unic și nemuritor, societatea are în sfârșit prilejul de a ajunge la stabilitate și la iluminare. Ambele lipsesc din Ultimul Imperiu, iar aceasta este cea mai supărătoare omisiune a Lordului Legiuitor.

Vin se holbă la pagina scrisă. O serie de cuvinte erau de neînțeles pentru ea, dar putea să priceapă despre ce vorbea autorul. Spunea că...

Închise brusc cartea și se grăbi s-o pună la loc. Ce s-ar fi întâmplat dacă aflau obligatorii că Elend deținea un asemenea text? Se uită

într-o parte și într-alta. Se aflau acolo, firește, se amestecau prin mulțime, cum făcuseră și la celălalt bal, fiind ușor de recunoscut datorită robelor cenușii și fețelor tatuate. Mulți stăteau la mese cu nobilii. Prieteni? Sau spioni ai Lordului Legiuitor? În apropierea unui obligator, nimeni nu părea să se simtă cu adevărat în largul său.

Ce face Elend cu o carte ca asta? El, un nobil atât de puternic? De ce citește scrieri care-l vorbesc de rău pe Lordul Legiuitor?

O mână i se lăsă pe umăr, și ea se răsuci instinctiv, incendiindu-și fludorul și cuprul din stomac.

— Ușurel, zise Elend, făcând un pas înapoi și retrăgându-și mâna. Ți-a spus cineva vreodată cât de sperioasă ești, Valette?

Ea se destinse, lăsându-se pe spătarul scaunului și stingându-și metalele. Elend se apropie agale de locul lui și se așeză.

— Îți place Hereben?

Vin se încruntă și el arătă, cu o înclinare a capului, către cartea groasă, încă deschisă în fața ei.

— Nu. E plictisitor. Mă prefăceam că-l citesc ca să mă lase bărbații în pace o vreme.

Elend chicoti.

— Ei, uite, propria ta ingeniozitate ți se întoarce împotrivă.

Vin înălță dintr-o sprânceană în timp ce el începu să-și adune cărțile, stivuindu-le. Nu păru să observe că ea umblase cu cartea despre „vreme”, dar o strecură cu grijă la mijlocul teancului.

Vin își desprinse privirea de carte. *Probabil că nu trebuie să-i povestesc despre Shan — nu înainte de a vorbi cu Sazed.*

— Cred că ingeniozitatea mea a făcut o treabă bună, spuse, în schimb. La urma urmelor, am venit la bal ca să dansez.

— După părerea mea, dansul e supraestimat.

— Nu poți să te ții departe de curte pentru totdeauna, lord Venture — ești moștenitorul unei case foarte importante.

El oftă, întinzându-se și lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Presupun că ai dreptate, spuse, cu o sinceritate surprinzătoare. Dar, cu cât rezist mai mult, cu atât mai tare se supără tata. Iar ăsta e, în sine, un țel pentru care merită să-ți dai osteneala.

— Nu-l rănești numai pe el. Cum rămâne cu fetele niciodată invitate la dans fiindcă ești prea ocupat cu scotocitul prin cărți?

— Din câte-mi aduc aminte, spuse Elend, punând ultima carte deasupra teancului, cineva tocmai pretindea că a citit, ca să nu danseze. Nu cred că doamnelor le e greu să găsească parteneri mai prietenoși decât mine.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— Eu n-am probleme pentru că sunt nouă și de rang neînsemnat. Bănuiesc că doamnelor mai apropiate de rangul tău le greu să-și găsească parteneri, fie ei prietenoși sau nu. Din câte am înțeles, bărbații nu se simt în largul lor când dansează cu femei de rang mai înalt.

Elend șovăi, evident căutând o replică.

Vin se aplecă în față.

— Ce se petrece, Elend Venture? De ce ești atât de hotărât să-ți ocolești îndatoririle?

— Îndatoriri? întrebă Elend, aplecându-se la rândul său spre ea, cu o expresie serioasă. Valette, asta nu e o îndatorire. Balul ăsta… e un fleac, o distracție. O pierdere de vreme.

— Și femeile? Tot pierdere de vreme sunt și ele?

— Femeile? Femeile sunt ca… furtunile cu tunete și fulgere. Sunt ceva frumos cu care să-ți delectezi privirea, și uneori e plăcut și să le-asculți — dar în cea mai mare parte a timpului nu reprezintă decât un inconvenient.

Vin simți cum îi cădea ușor falca. Pe urmă văzu licărul din ochii lui și zâmbetul din colțurile buzelor, și se pomeni zâmbind la rândul ei.

— Spui toate astea numai ca să mă provoci!

Zâmbetul lui se lăți.

— Așa știu eu să fiu fermecător.

Se ridică, privind-o cu drag.

— Ah, Valette. Nu-i lăsa să te păcălească, să te facă să te iei prea în serios. Nu merită strădaniile. Dar acum trebuie să-ți spun noapte bună. Încearcă să nu lași prea multe luni să treacă până la următorul.

Ea surâse.

— O să mă gândesc la asta.

— Te rog, spuse Elend, aplecându-se și luând în brațe teancul imens de cărți de pe masă.

Se clătină o clipă pe picioare, apoi își regăsi echilibrul și aruncă o privire grăbită într-o parte.

— Cine știe — poate într-una din zile chiar o să mă faci să dansez.

Vin zâmbi, dând din cap în timp ce nobilul îi întorcea spatele, pentru a o lua apoi pe marginea celui de-al doilea cerc de mese din sală. Se întâlni în curând cu alți doi tineri. Vin privi, curioasă, cum unul dintre ei îl bătea pe umăr, pentru a-i lua apoi jumătate din cărți. Apoi se îndepărtară cu toții, vorbind între ei.

Ea nu-i cunoștea pe nou-veniți. Stătea locului, dusă pe gânduri, când Sazed își făcu în sfârșit apariția ieșind de pe un coridor lateral, și îl chemă nerăbdătoare, cu un semn. El se apropie cu pași grăbiți.

— Cine sunt însoțitorii lordului Venture? îl întrebă ea, arătând către Elend.

Sazed își îngustă ochii în spatele ochelarilor.

— Ia te uită… unul e lordul Jastes Lekal. Iar celălalt e Hasting, dar nu-i știu numele mic.

— Pari surprins.

— Casele Lekal și Hastings sunt, amândouă, rivale politice ale casei Venture, stăpână. După baluri, nobilii se vizitează adesea unii pe alții, dând petreceri mai mici și încheind alianțe… Terrisianul se întrerupse, întorcându-se spre ea. Stăpânul Kelsier o să vrea să afle asta, așa cred. E timpul să ne retragem.

— Sunt de acord, spuse Vin, ridicându-se. Ca și picioarele mele. Să mergem.

Sazed dădu din cap și se îndreptară spre ușa principală.

— De ce-ai stat atât de mult? întrebă Vin, când așteptau să-i aducă un servitor șalul.

— M-am întors de mai multe ori, stăpână, răspunse el. Dar de fiecare dată dansai. M-am gândit că sunt de mai mult folos dacă vorbesc cu slujitorii decât dacă stau lângă masa ta.

Ea dădu din cap când își primi șalul, apoi ieși pe scara din față și începu să coboare treptele acoperite cu covoare, cu Sazed imediat în urma ei. Mergea repede — voia s-ajungă înapoi și să-i spună lui Kelsier numele pe care le memorase, înainte de a uita întreaga listă. Se opri pe peron, așteptând servitorul care trebuia să-i aducă trăsura. Și ceva ciudat îi atrase atenția. O oarecare agitație, la mică distanță, în ceață. Făcu un pas înainte, dar Sazed îi puse mâna pe umăr, oprind-o. O doamnă nu hoinărea prin ceață.

Ea se pregăti să ardă cupru și cositor, dar așteptă — agitația se apropia. Misterul se lămuri când din ceață se ivi un străjer, trăgând după sine o siluetă măruntă, care se zbătea: un băiat skaa în haine murdare, cu fața plină de funingine. Oșteanul o ocoli pe Vin pe departe, dând din cap către ea în semn de scuză în timp ce se apropia de unul dintre căpitanii gărzilor. Ea arse cositor ca s-audă ce vorbeau.

— Un băiat de la bucătărie, spuse încet soldatul. A-ncercat să cerșească de la un nobil dintr-o trăsură oprită în așteptarea deschiderii porții.

Căpitanul se mulțumi să-și dea încuviințarea cu o înclinare a capului. Oșteanul își trase prizonierul înapoi, în ceață, mergând către partea opusă a curții. Băiatul se zbătea și bărbatul mormăia, furios, ținându-l strâns. Vin îi privi îndepărtându-se, cu mâna lui Sazed pe umăr, ca și cum ar fi vrut s-o rețină. Bineînțeles că nu-l putea ajuta pe copil. N-ar fi trebuit să…

În ceață, departe de ochii oamenilor obișnuiți, oșteanul scoase un pumnal și tăie gâtul băiatului. Vin tresări, șocată, când zgomotul împotrivirii captivului se stinse. Străjerul lăsă leșul să cadă, apoi îl prinse de un picior și se îndepărtă târându-l.

Vin rămase locului, uluită, în timp ce trăsura ei se oprea alături.

— Stăpână, o îmboldi Sazed, dar ea stătea neclintită.

L-au ucis, se gândi ea. *Chiar aici, la numai câțiva pași de locul unde-și așteaptă nobilii trăsurile. De parcă… moartea n-ar fi ceva ieșit din comun. Doar încă un skaa măcelărit. Ca un animal.*

Sau ca mai puțin decât un animal. Nimeni n-ar fi tăiat porci în curtea unei fortărețe. Poziția soldatului din clipa omorului dăduse de înțeles că era pur și simplu prea sâcâit de zvârcolelile băiatului ca s-aștepte s-ajungă într-un loc mai potrivit. Dacă vreun alt nobil din apropierea lui Vin observase cele petrecute, atunci nu dădea nicio atenție, continuau cu toții să vorbească în timp ce așteptau. De fapt, după încetarea țipetelor, păreau chiar ceva mai vorbăreți.

— Stăpână, repetă Sazed, împingând-o înainte.

Ea se lăsă condusă la trăsură, cu gândurile încă în altă parte. Contrastul i se părea de necrezut. Nobili veseli, dansând într-o încăpere plină de scânteierile luminii și ale rochiilor. Moartea în curte. Nu le păsa? Nu știau?

Ăsta e Ultimul Imperiu, Vin, își spuse, în vreme ce trăsura se punea în mișcare. *Nu uita de cenușă fiindcă vezi puțină mătase. Dacă oamenii ăia ar fi știut că ești o skaa, te-ar fi măcelărit cu aceeași ușurință cu care l-au omorât pe sărmanul băiat.*

Era un gând sumbru — care o absorbi de-a lungul întregului drum către Fellise.

L-am întâlnit pe Kwaan dintr-o pură întâmplare — deși cred că el ar fi folosit cuvântul „providență”.

Până în ziua aceea, cunoscusem mulți alți filosofi din Terris. Sunt, cu toții, bărbați de o mare înțelepciune și de o inteligență colosală. Bărbați de o importanță aproape palpabilă.

Dar nu și Kwaan. Într-un fel, seamănă cu un proroc la fel de puțin cum semăn eu cu un erou. N-avea niciodată un aer de înțelepciune protocolară — și nu era nici măcar un cărturar interesat de religie. Când ne-am întâlnit prima oară, studia în marea bibliotecă din Khlenni, îmboldit de una dintre curiozitățile sale ridicole — cred că încerca să descopere dacă arborii pot sau nu să gândească.

Faptul că el avea să fie acela care să descopere în final prorocirea despre marele

Erou din Terris m-ar fi făcut să râd, dacă evenimentele ar fi luat o întorsătură fie și numai puțin diferită.

CAPITOLUL 19

Kelsier simțea un alt Allomant pulsând în ceață. Vibrațiile treceau peste el ca niște valuri ce mătură ritmic un țărm liniștit. Erau slabe, dar inconfundabile.

Se ghemui pe zidul scund al unei grădini, ascultându-le. Ceața albă, unduitoare, continua să plutească pașnică — indiferentă, în afara celei foarte apropiate de trupul său, care se ondula curmând curentul Allomantic care era firesc în jurul membrelor lui.

Kelsier privi în noapte îngustându-și ochii și incendiind cositor, în căutarea celuilalt Allomant. Avu impresia că zărește o siluetă ghemuită pe coama unui zid aflat la mare distanță, dar nu putea fi sigur. Însă recunoștea vibrațiile Allomantice. Arzând, fiecare metal transmitea un semnal aparte, ușor de identificat de cineva care avea experiență la arderea bronzului. Bărbatul din depărtare ardea cositor, ca toți ceilalți patru pe care-i simțise ascunși în jurul fortăreței Tekiel. Cei cinci Cositorieni conturau un perimetru, stând de veghe în noapte și căutând intruși.

Kelsier zâmbi. Marile Case începeau să cadă pradă nervozității. Să ții cinci Cositorieni de strajă nu era prea greu pentru o casă ca Tekiel, dar nobilii Allomanți aveau să se simtă jigniți primind misiunea unor simpli paznici. Și, dacă aveau cinci Cositorieni de veghe, erau

mari șanse să fi fost chemați și o serie de Brutali, de Monedazvârlitori și de Deviatori. Luthadelul intra pe nesimțite în stare de alertă.

De fapt, Marile Case începeau să fie atât de îngrijorate, încât lui Kelsier îi venea greu să mai găsească puncte slabe ale apărării lor. Era unul singur, iar un Născut-din-Ceață își avea, și el, propriile limite. Până atunci se bucurase de izbânzi mulțumită surprizei. Însă, cu cinci Cositorieni de veghe, nu se putea apropia de fortăreață decât riscând peste măsură să fie descoperit.

Din fericire, în noaptea aceea n-avea nevoie să pună la încercare apărarea Casei Terkiel. În schimb, se furișă de-a lungul zidului, către partea din afară a domeniului. Se opri lângă fântâna din grădină și, arzând bronz ca să se asigure că prin apropiere nu se afla niciun alt Allomant — întinse mâna către un pâlc de tufișuri, de unde recuperă un sac mare. Era suficient de greu ca să fie nevoit să ardă fludor pentru a fi în stare să-l scoată din ascunzătoare și să și-l arunce pe umăr. Șovăi o clipă în întuneric, încordându-se ca să deslușească toate sunetele din ceață, apoi cără sacul pe drumul de întoarcere către fortăreață.

Se opri lângă o verandă mare, vopsită în alb, aflată în grădină, alături de un bazin mic, cu unde lucitoare. Apoi își dădu sacul jos de pe umăr și-i răsturnă pe pământ conținutul — leșul unui bărbat ucis de curând.

Cadavrul — aparținând unui oarecare lord Charrs Entrone — se rostogoli, oprindu-se cu fața în țărână și cu două răni îngemănate de

pumnal scânteindu-i pe spate. Kelsier încolțise un bărbat pe jumătate beat pe o stradă de la marginea unei mahalale skaa, scăpând lumea de încă un nobil. Pe lordul Endrone anume n-aveai cum să-l ratezi — un simț deformat al plăcerii îl făcuse notoriu. De exemplu, luptele sângeroase dintre skaa erau plăcerea lui specială. Acolo își petrecuse seara.

Și, fără să fie o coincidență, fusese un aliat politic important al Casei Tekiel. Kelsier lăsă cadavrul în propriul lui sânge. Grădinarii aveau să-l descopere primii — și, odată ce slugile aflau despre un omor, nobilii nu le puteau face să păstreze tăcerea, oricât de mult s-ar fi străduit. Crima avea să facă vâlvă și, în prima clipă, vina avea să cadă probabil asupra Casei Izenry, rivala Casei Tekiel. Oricum, moartea suspect de neașteptată a lui Entrone ar fi putut îndemna Casa Tekiel să-și ia măsuri de prevedere. Ar fi început să iscodească și ar fi aflat că la pariurile din noaptea luptei adversarul lui Entrone fusese Crews Geffenry — un bărbat a cărui Casă îi ceruse clanului Terkiel o alianță mai puternică. Despre Crews se știa că era Născut-din-Ceață și un foarte bun luptător cu cuțitul.

Și așa aveau s-apară îndoielile. Omorul fusese lucrarea Casei Izenry? Sau fusese, poate, o încercare a Casei Geffenry de a face Casa Terkiel să intre cât mai tare în panică — simțindu-se îndemnată să caute aliați printre nobili de rang mai mărunt? Sau se mai putea găsi și un al treilea răspuns — o casă care

dorea o rivalitate și mai puternică între Terkiel și Izenry?

Kelsier sări de pe zidul grădinii, scărpinându-se în barba falsă. De fapt, nu conta pe cine avea să dea vina Casa Tekiel; adevăratul scop al lui Kelsier era să-i facă să-și pună întrebări și să se îngrijoreze, să-și piardă încrederea, să interpreteze greșit cele petrecute. Haosul îi era cel mai puternic aliat în încercarea de a stârni războiul între case. Iar când acesta avea să-nceapă în sfârșit, fiecare nobil ucis avea să micșoreze numărul dușmanilor pe care trebuia să-i înfrunte oastea de skaa răzvrătiți.

Imediat ce se depărtă suficient de fortăreața Terkiel, Kelsier aruncă o monedă și ajunse pe acoperișuri. Din când în când, se întreba ce credeau oamenii dinăuntru când auzeau pași deasupra capetelor. Știau că, pentru Născuții-din-Ceață, locuințele lor erau un drum minunat, pe care aceștia îl puteau străbate fără să fie deranjați de străji și de hoți? Sau puneau bocăniturile pe seama întotdeauna vinovatelor năluci-de-ceață?

Probabil că nici măcar nu le-aud, Oamenii zdraveni la minte dorm când apare ceața. Ateriză pe un acoperiș înclinat, își recuperă ceasul de buzunar din cotlonul unde-l ascunsese, văzu ce oră era, apoi îl puse la loc, îndepărtându-se din nou de el — și de metalul periculos din care era făcut. Mulți nobili purtau cu ostentație metal, o formă stupidă de bravadă. Obiceiul venea chiar de la Lordul Legiuitor. Însă lui Kelsier nu-i plăcea să poarte

asupra lui niciun obiect metalic — ceas, inel sau brățară — dacă nu era nevoit.

Se avântă din nou în aer, croindu-și drum către Labirinturile de Funingine, o mahala skaa aflată chiar în marginea de nord a orașului. Luthadel era o cetate enormă, răsfirată; o dată la câteva zeci de ani, i se adăugau cartiere noi și zidul era prelungit cu sudoarea și cu truda muncitorilor skaa. În acea epocă modernă a canalului, piatra era relativ ieftină și ușor de transportat.

Mă întreb de ce se mai ostenește cu zidul, medită Kelsier, urmându-și drumul pe acoperișuri, de-a lungul construcției masive. *Cine-o să atace? Lordul Legiuitor controlează totul. Nici măcar insulele din vest nu i se mai împotrivesc.*

În Ultimul Imperiu nu mai fusese cu adevărat un război de secole. „Revoltele” care izbucneau din când în când nu însemnau decât vreo câteva mii de oameni ascunși pe dealuri sau în peșteri, care făceau incursiuni periodice. Nici măcar răzvrătirea lui Yeden nu se baza prea mult pe forță — ei contau pe haosul creat de războiul nobililor, îmbinat cu trimiterea strategică a garnizoanei din Luthadel într-o direcție greșită, ca să le ofere o breșă. Dacă se ajungea la o campanie prelungită, Kelsier avea să fie înfrânt. Lordul Legiuitor și Cultul puteau trimite la luptă literalmente milioane de oșteni dacă era necesar.

Bineînțeles că mai avea și celălalt plan. Kelsier nu vorbea despre el și abia dacă îndrăznea să-l ia în considerare. Probabil n-

avea să i se ivească nicidecum prilejul să-l pună în practică. Dar, dacă ocazia apărea totuși…

Se lăsă pe pământ chiar la marginea mahalalei Labirinturile de Funingine, apoi își strânse mantia-de-ceață mai bine în jurul trupului și o porni pe străzi cu mersul cuiva sigur de sine. Omul lui de legătură stătea pe pragul unei prăvălii închise, pufăind în tăcere dintr-o pipă. Kelsier înălță dintr-o sprânceană; tutunul reprezenta un lux costisitor. Hoid era fie foarte risipitor, fie se descurca într-adevăr atât de bine cum sugera Dockson.

Hoid își puse calm pipa deoparte, apoi se ridică în picioare — deși astfel nu devenea cu mult mai înalt. Costeliv și chel, făcu o plecăciune adâncă în noaptea cețoasă.

— Te salut, lordul meu.

Kelsier se opri în fața lui, cu brațele ascunse cu grijă sub mantia-de-ceață. Un informator de pe străzi nu trebuia să-și dea seama că „nobilul” neidentificat cu care se întâlnea avea cicatricele din Hathsin.

— Mi-ai fost recomandat cu căldură, spuse, imitând accentul semeț al nobililor.

— Sunt unul dintre cei mai buni, lordul meu.

Oricine supraviețuiește atât de mult ca tine trebuie să fie bun, se gândi Kelsier. Lorzilor nu le plăcea ideea existenței unor oameni care să le știe secretele. În general, informatorii n-aveau viață lungă.

— Trebuie să aflu ceva, informatorule, spuse Kelsier. Dar mai întâi trebuie să juri că

n-o să-i vorbești niciodată nimănui despre întâlnirea noastră.

— Firește, lordul meu, răspunse Hoid.

Probabil că avea să-și încalce promisiunea înainte de ivirea zorilor — un alt motiv pentru care informatorii nu trăiau foarte mult.

— Însă, oricum, totul depinde de plată…

— O să-ți primești banii, skaa, se răsti Kelsier.

— Firește, lordul meu, spuse Hoid, cu o scurtă tresăltare a capului. Ai cerut informații despre Casa Renoux, cred…

— Întocmai. Ce se știe despre ea? Cu ce case e aliată? Trebuie să aflu lucrurile astea.

— De fapt, lordul meu, nu sunt multe de aflat. Lordul Renoux a sosit de foarte puțină vreme în ținut, și e un bărbat prevăzător. Pe moment, n-are nici aliați, nici dușmani — cumpără un număr foarte mare de arme și de armuri, dar probabil c-o face pentru o serie de case și de negustori, vârându-se astfel foarte bine pe sub pielea tuturor. O tactică înțeleaptă. Poate că va avea marfă cu prisosință, dar tot așa va avea și prieteni, nu?

— Nu văd de ce te-aș plăti pentru asta, pufni Kelsier.

— Va avea marfă prea multă, lordul meu, se grăbi să sublinieze Hoid. Știind că Renoux face transporturile în pierdere, poți scoate cu abilitate un profit.

— Nu sunt negustor, skaa, spuse Kelsier. Nu mă interesează profiturile și transporturile.

Lasă-l să rumege asta. Acum mă crede dintr-o Casă Mare — firește, dacă mantia-de-

ceață nu i-a trezit bănuiala asta, atunci nu-și merită reputația.

— Desigur, lordul meu, se grăbi Hoid să spună. Mai sunt și altele, firește...

Ah, acum să vedeam. Pe străzi se știe că între Renoux și zvonurile despre răzvrătire există o legătură? Dacă descoperise cineva secretul, Kelsier și ceata lui se aflau într-un pericol serios.

Hoid tuși încetișor, întinzând mâna.

— Nesuferit om, se răsti Kelsier, aruncându-i o pungă la picioare.

— Da, lordul meu, încuviință Hoid, lăsându-se în genunchi și căutând în jur cu mâinile. Îmi cer scuze, lordul meu. Știi, vederea mea e slabă. Abia reușesc să-mi deslușesc degetele ținute în fața ochilor.

Ingenios, se gândi Kelsier, în timp ce Hoid găsi punga și și-o îndesă în buzunar. Mărturisirea despre vedere era, firește, o minciună — în lumea fărădelegii n-ajungea nimeni prea departe cu un asemenea beteșug. Dar un nobil care-și crede informatorul pe jumătate orb se teme mult mai puțin că ar putea fi recunoscut. Însă Kelsier nu-și făcea griji — Dockson îi oferise una dintre deghizările sale cele mai izbutite. Pe lângă barbă, avea și un nas fals, dar unul care părea autentic, precum și înălțătoare în pantofi și machiaj care-i făcea pielea mai deschisă la culoare.

— Ai spus că mai sunt și altele? zise Kelsier. Skaa, jur că, dacă nu sunt bune de nimic...

— Sunt, se repezi Hoid. Lordul Renoux se gândește la o căsătorie a nepoatei sale, lady Valette, cu lordul Elend Venture.

Kelsier ezită. *Nu mă așteptam la asta…*

— E o prostie. Venture e *cu mult* deasupra lui Renoux.

— Cei doi tineri au fost văzuți stând de vorbă — îndelung — la balul dat de casa Venture acum o lună.

Kelsier râse batjocoritor.

— Toată lumea știe asta. Nu-nseamnă nimic.

— Nu? întrebă Hoid. Știe toată lumea că lordul Elend Venture le vorbește cu admirație despre fată prietenilor săi, grupul de filosofi din familii nobile care-și pierd vremea la Condeiul Frânt?

— Tinerii vorbesc despre fete, spuse Kelsier. Nu-nseamnă nimic. O să-mi dai banii înapoi.

— Așteaptă! spuse Hoid, părând pentru prima oară îngrijorat. Mai e ceva. Lordul Renoux și Lordul Venture au făcut negoț împreună, în secret.

Ce?

— E adevărat, continuă Hoid. Sunt vești proaspete — abia acum o oră le-am aflat și eu. Între Renoux și Venture există o legătură. Și, dintr-un motiv sau altul, lordul Renoux a cerut ca Elend Venture să vegheze la baluri asupra lui lady Valette. Își coborî vocea. Se zvonește chiar și că lordul Renoux are un soi de… influență asupra Casei Venture.

Ce s-a-ntâmplat la balul din seara asta? se întrebă Kelsier. Însă cu voce tare spuse:

— Toate noutățile tale sunt foarte neconvingătoare, skaa. N-ai nimic altceva în afară de speculații prostești?

— Nu despre Renoux, lordul meu, răspunse Hoid. M-am străduit, dar îngrijorarea ta în privința acestei case e neîntemeiată! Ar trebui s-alegi una aflată cu mult mai în centrul intrigilor politice. Cum ar fi, să zicem, Casa Elariel…

Kelsier se încruntă. Pomenind de Elariel, Hoid dădea de înțeles că știa ceva de mare importanță, pentru care își merita plata. Se părea că secretele Casei Renoux erau în siguranță. Era timpul să îndrepte discuția asupra altor case, pentru ca interesul lui față de Renoux să nu trezească bănuielile lui Hoid.

— Foarte bine, spuse. Dar, dacă nu merită timpul meu…

— Merită, lordul meu. Lady Shan Elariel e Domolitoare.

— Dovezi?

— I-am simțit atingerea asupra sentimentelor mele, lordul meu, răspunse Hoid. Acum o săptămână, în timpul unui incendiu din fortăreața Elariel, era acolo, liniștea servitorii.

Kelsier pusese focul. Din nefericire, nu se întinsese dincolo de posturile de pază.

— Și altceva?

— Casa Elariel i-a îngăduit de curând să-și folosească puterile într-o măsură mult mai mare la ceremoniile de la curte, continuă Hoid. Se tem de un război între case și vor ca ea să

facă toate alianțele posibile. Poartă întotdeauna în mănușa dreaptă un plic cu așchii de alamă. Trimite un Căutător în apropierea ei ls un bal, și-o să vezi. Eu nu mint, lordul meu! Ca informator, viața mea depinde numai și numai de reputația mea. Shan Elariel e *într-adevăr* Domolitoare.

Kelsier șovăi, ca și cum ar fi chibzuit pe îndelete. Informația nu-i era de niciun folos, dar adevăratul lui scop — aflarea zvonurilor despre Casa Renoux — fusese îndeplinit. Hoid își câștigase monedele, indiferent dacă își dădea sau nu seama de asta.

Zâmbi. Și acum să semănăm ceva mai mult haos.

— Dar legătura ei tăinuită cu Salmen Tekiel? întrebă, alegând la întâmplare numele unui nobil tânăr care-i făcea spusele verosimile. Crezi că și-a folosit puterile ca să-i câștige favorurile?

— Oh, nimic mai sigur, lordul meu, se grăbi Hoid să răspundă.

Kelsier îi văzu licărul de entuziasm din ochi; presupunea că primise gratis o fărâmă delicioasă de bârfă politică.

— Poate că tot ea a asigurat și încheierea înțelegerii cu Casa Hasting de săptămâna trecută, adăugă Kelsier, meditativ.

O înțelegere care nu se încheiase niciodată.

— Cel mai probabil, lordul meu.

— Bine, skaa. Ți-ai câștigat banii. Poate c-o să te mai caut și altă dată.

— Mulțumesc, lordul meu, spuse Hoid, cu o plecăciune foarte adâncă.

Kelsier lăsă să cadă o monedă și se avântă în aer. În timp ce ateriza pe un acoperiș, îl zări pe Hoid grăbindu-se să înșface moneda de pe caldarâm. Nu-i fusese greu s-o descopere, în ciuda vederii lui „slabe”. Kelsier zâmbi și își continuă drumul. Hoid nu spusese nimic de întârzierea cu care sosise, dar la următoarea întâlnire n-avea să se bucure de aceeași înțelegere.

Se îndreptă către est, spre Piața Ahlstrom. Își scoase mantia-de-ceață din mers, apoi își smulse vesta, lăsând la vedere cămașa zdrențuită ascunsă sub ea. Coborî pe o alee, își aruncă veșmintele abia scoase și înșfăcă doi pumni de cenușă dintr-un cotlon. Își frecă brațele cu particulele aspre, întunecate, ascunzându-și astfel cicatricele, apoi își puse cenușă pe față și pe barba falsă.

Bărbatul care ieși împleticindu-se de pe alee câteva clipe mai târziu nu semăna câtuși de puțin cu nobilul care se întâlnise cu Hoid. Mai înainte îngrijită, barba era acum zbârlită și zdrențuită. Câteva bucăți anume alese fuseseră îndepărtate, făcând-o să pară neuniformă și rară. Kelsier înaintă poticnindu-se, ca și cum ar fi avut un picior beteag, și strigă cu voce răgușită către o siluetă care se deslușea în întuneric, lângă fântâna din mijloc, dinspre care nu se auzea niciun zgomot.

— Lordul meu? Lordul meu, tu ești?

Lordul Staff Venture, șeful Casei cu același nume, era un bărbat impozant, chiar și

pentru un nobil. Kelsier zări două străji stându-i alături; el nu părea câtuși de puțin deranjat de ceață — toată lumea știa că era Cositorian și că nu ascundea asta. Venture înaintă hotărât, cu bastonul de duel lovindu-i-se de pământ.

— Ai întârziat, skaa, se răsti.

— Lordul meu, eu… eu… eu am așteptat pe alee, lordul meu, așa cum ne-am înțeles.

— N-am avut niciodată o asemenea înțelegere!

— Îmi cer iertare, lordul meu, repetă Kelsier, ploconindu-se — și apoi împleticindu-se din cauza piciorului „beteag”. Îmi cer iertare, îmi cer iertare. Am stat pur și simplu pe alee. N-am vrut să te fac să-aștepți.

— N-ai fost în stare să ne vezi, omule?

— Îmi cer iertare, lordul meu, zise Kelsier. Vederea mea… nu e foarte bună, știi. Abia-mi zăresc mâinile când le țin în fața ochilor.

Mulțumesc pentru idee, Hoid.

Venture pufni, îi întinse bastonul unuia dintre străjeri, apoi îl plesni pe Kelsier peste față cu toată puterea.

El căzu împleticindu-se, cu mâna la obraz.

— Îmi cer iertare, lordul meu, murmură iarăși.

— Cu prima ocazie când mă mai faci s-aștept, o să fie bastonul, spuse scurt Venture.

Ei, știu unde să vin cu prima ocazie când o să am nevoie de-un cadavru pe care să-l arunc pe pajiștea cuiva, se gândi Kelsier, în timp ce se ridica în picioare clătinându-se.

— Bun, zise Venture. Să trecem la treabă. S-aud veștile importante pe care mi le-ai făgăduit.

— E vorba de Casa Erikell, lordul meu, spuse Kelsier. Știu că Înălțimea Ta a făcut învoieli cu ea în trecut.

— Și?

— Păi, te înșală, lordul meu. Îi vinde Casei Tekiel săbii și bastoane la jumătate din prețul pe care ți-l cere ție!

— Dovezi?

— Nu trebuie decât să te uiți la noile arme ale Casei Tekiel, lordul meu. Cuvintele mele sunt adevărate. Reputația mea e tot ce am. Dacă mi-o pierd, îmi pierd viața.

Și nu mințea. Sau, cel puțin, nu pe de-a-ntregul. Nu i-ar fi fost de niciun folos să răspândească informații pe care Venture le-ar fi putut dovedi sau respinge cu ușurință. O parte din spusele sale erau adevărate — Tekiel îi oferea un ușor avantaj lui Erikell. El îl umflase, firește. Dacă-și făcea bine jocul, putea să dea naștere unei rupturi între Erikell și Venture, făcându-l în același timp pe Venture să-l invidieze pe Tekiel. Și, dacă Venture venea să ia arme de la Renoux în loc să meargă la Erikell… ei bine, ar fi fost pur și simplu un câștig în plus.

Staff Venture pufni. Casa lui era puternică — incredibil de puternică — și nu se bizuia pe nicio îndeletnicire sau întreprindere aparte ca să-și alimenteze bogăția. O asemenea poziție era foarte greu de dobândit în Ultimul Imperiu, ținând cont de dările impuse de Lordul

Legiuitor și de prețul atiului. Și, în același timp, făcea din Venture o unealtă puternică pentru Kelsier. Dacă îi putea oferi amestecul potrivit de realitate și născocire…

— Asta îmi e de prea puțin folos, spuse brusc Venture. Vreau să văd cât de multe știi *de fapt*, informatorule. Vorbește-mi despre Supraviețuitorul de la Hathsin.

Kelsier încremeni.

— Iertare, lordul meu?

— Vrei să fii plătit? întrebă Venture. Ei, atunci spune-mi ce știi despre Supraviețuitor. Se zvonește că s-a-ntors în Luthadel.

— Nu sunt decât zvonuri, lordul meu, se grăbi Kelsier să răspundă. Nu l-am întâlnit niciodată pe Supraviețuitor, dar mă îndoiesc că e în Luthadel — asta dacă mai trăiește într-adevăr.

— Am auzit că pregătește o răzvrătire skaa.

— Printre skaa se găsesc întotdeauna neghiobi care să vorbească pe șoptite despre răzvrătire, lordul meu. Și sunt mereu câte unii care-ncearcă să se folosească de numele Supraviețuitorului, dar eu nu cred că din Puțuri a scăpat vreodată un om viu. Dacă dorești, pot căuta mai multe informații despre asta, dar mă tem c-o să fii dezamăgit de ceea ce-o să aflu. Supraviețuitorul e mort — Lordul Legiuitor… nu îngăduie asemenea neglijențe.

— Adevărat, spuse Venture, cu un aer meditativ. Dar skaa par convinși în privința zvonului despre „Al Unsprezecelea Metal”. L-ai auzit, informatorule?

— Ah, da, răspunse Kelsier, străduindu-se să-și ascundă șocul. O legendă, lordul meu.

— Una pe care n-am auzit-o niciodată, spuse Venture. Și acestor lucruri le dau mare atenție. Nu e nicio „legendă”. Cineva îi manipulează pe skaa cu multă abilitate.

— Interesantă concluzie, lordul meu, spuse Kelsier.

— Într-adevăr, zise Venture. Și, presupunând că Supraviețuitorul chiar a murit în Puțuri și cineva a luat în stăpânire cadavrul lui… oasele lui… există anumite căi prin care poți imita înfățișarea unui om. Știi despre ce vorbesc?

— Da, lordul meu.

— Urmărește treaba asta, îi ceru Venture. Nu mă interesează bârfele tale — adu-mi ceva despre omul ăsta, sau indiferent ce e, care-i conduce pe skaa. *Pe urmă* o să primești bani de la mine.

Venture se răsuci pe călcâie în întuneric, făcându-le semn oamenilor săi să-l însoțească și lăsând în urmă un Kelsier căzut pe gânduri.

Kelsier sosi la concaul Renoux cu puțin mai târziu; drumul de metal dintre Fellise și Luthadel făcea posibilă călătoria cu mare viteză între cele două orașe. Nu pusese el piroanele; habar n-avea cine o făcuse. Se întrebase adesea ce-ar fi făcut dacă, în timp ce călătorea pe calea lor, s-ar fi întâlnit cu un alt Născut-din-Ceață, care venea din direcția opusă.

Probabil ne-am preface pur și simplu că nu ne vedem, se gândi, aterizând în curtea conacului. *Ne pricepem foarte bine la asta.*

Se uită prin ceață la clădirea luminată de felinare, mantia recuperată fâlfâindu-i ușor în vântul domol. Trăsura goală îi dădu de înțeles că Vin și Sazed se întorseseră de la Casa Elariel. Îi găsi înăuntru, așteptând într-un salonaș și stând de vorbă cu Renoux cu voci scăzute.

— Ai o-nfățișare nouă, observă Vin, la intrarea lui.

Era încă îmbrăcată ca la bal — într-o rochie frumoasă, roșie — deși stătea într-o poziție nepotrivită pentru o nobilă, cu picioarele strânse sub ea.

Kelsier zâmbi în sinea lui. *Acum câteva săptămâni și-ar fi scos rochia imediat după întoarcere. O s-o transformăm totuși într-o doamnă.* Își găsi un scaun și se așeză trăgându-se de barba falsă, pătată de funingine.

— Despre asta vorbești? Am auzit că bărbile vor fi în curând din nou în vogă. Încerc să anticipez moda.

— Poate moda pentru cerșetori, pufni Vin,

— Cum ți-a mers în seara asta, Kelsier? întrebă lordul Renoux.

El ridică din umeri.

— Ca în mai toate celelalte. Din fericire, s-ar părea că asupra casei Renoux nu planează nicio bănuială — deși eu însumi sunt un soi de motiv de îngrijorare pentru o parte a nobilimii.

— Tu? se miră Renoux.

Kelsier dădu din cap în timp ce un servitor îi aducea un șervet umezit în apă caldă, ca să-și curețe fața și brațele — deși el nu era sigur că slugile își făceau griji pentru confortul lui și nu pentru răul pe care i l-ar fi putut face mobilei cenușa. Își șterse brațele, scoțând la vedere cicatricele palide lăsate de răni, apoi începu să-și desprindă barba.

— S-ar părea că printre skaa s-a răspândit vestea despre Al Unsprezecelea Metal, continuă el. O serie de nobili au auzit zvonurile în formare și cei mai inteligenți sunt tot mai îngrijorați.

— Ce rău ne poate face nouă asta? întrebă tot Renoux.

Kelsier ridică din nou din umeri.

— O să răspândim zvonuri contrare, ca nobilii să se concentreze mai degrabă unul asupra altuia decât asupra mea. Totuși, și de-a dreptul amuzant, lordul Venture m-a încurajat să caut informații despre mine însumi. Soiul ăsta de prefăcătorie te poate năuci foarte tare — nu știu cum izbutești tu, Renoux.

— Eu asta sunt, răspunse simplu kandra.

Kelsier ridică din umeri pentru a treia oară, întorcându-se către Vin și Sazed.

— Ei, cum a fost seara voastră?

— Frustrantă, răspunse Vin, ursuză.

— Stăpâna Vin e puțin cam nervoasă, zise Sazed. Pe drumul de întoarcere din Luthadel, mi-a povestit secretele aflate în timp ce dansa.

Kelsier chicoti.

— Nu erau de mare interes?

— Sazed știa deja totul, se răsti Vin. Mi-am petrecut ore-ntregi învârtindu-mă și flecărind pentru bărbații ăia, și totul fără niciun folos!

— Nicidecum fără niciun folos, Vin, spuse Kelsier, îndepărtându-și ultima bucată de barbă falsă. Te-ai ales cu niște cunoștințe, ai fost văzută, ai făcut exerciții de flecărit. Cât despre informații, deocamdată n-o să-ți spună nimeni nimic important. Dă-le ceva timp.

— Cât?

— Acum, când te simți mai bine, putem începe să te trimitem cu regularitate la baluri. După câteva luni, o să-ți faci destule legături ca să-ncepi să afli lucruri care ne interesează.

Ea dădu din cap, oftând. Însă nu părea să i se mai opună ideii de a merge la toate balurile, cu aceeași tărie ca la început.

Sazed își drese glasul.

— Stăpâne Kelsier, simt că trebuie să mai spun ceva. Lordul Elend Venture a stat la masa noastră aproape toată seara, deși stăpâna Vin a găsit o cale de a face atențiile lui mai puțin amenințătoare pentru curteni.

— Da, zise Kelsier, așa am înțeles. Ce le-ai spus oamenilor ălora, Vin? Că Renoux și Venture sunt prieteni?

Ea păli ușor.

— De unde știi?

— Am puteri misterioase, răspunse el, cu o fluturare de mână. Oricum, toată lumea crede că Renoux și Venture au niște înțelegeri secrete. Probabil își închipuie că Venture își face stocuri de arme.

Vin se încruntă.

— N-am vrut să merg atât de departe…

Kelsier dădu din cap, frecându-se ca să-și desprindă lipiciul de pe bărbie.

— Așa merg lucrurile la curte, Vin. Le poți scăpa foarte repede din mână. Asta înseamnă, lord Renoux, că va trebui să ai mare grijă când o să negociezi cu Casa Venture. O să vrem să știm care e reacția lor la comentariile lui Vin.

— De acord, spuse Renoux, întărindu-și vorbele cu o înclinare a capului.

Kelsier căscă.

— Ei, dacă asta e tot, eu unul am obosit cumplit de tare jucând, în aceeași seară, și rolul nobilului, și pe al cerșetorului…

— Mai e ceva, stăpâne Kelsier, zise Sazed. La încheierea balului, stăpâna Vin l-a văzut pe lordul Elend Venture plecând împreună cu tinerii lorzi din casele Lekal și Hastings.

Kelsier șovăi, încruntându-se.

— E o combinație ciudată.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Sazed.

— Probabil încearcă să-și sâcâie tatăl, continuă gânditor Kelsier. Fraternizarea cu dușmanul în public…

— Poate, zise Sazed. Dar cei trei păreau să fie prieteni buni.

Kelsier dădu din cap, ridicându-se.

— Cercetează asta în continuare, Saze. Există o șansă ca Lordul Venture și fiul său să-ncerce să ne prostească pe toți.

— Da, stăpâne Kelsier.

Kelsier părăsi încăperea, întinzându-se și dându-i unui servitor mantia de ceață. Când

urcă pe scara din partea de est a casei, auzi pași grăbiți. Se întoarse și văzu că Vin alerga pe urmele lui, ridicându-și poalele rochiei roșii, sclipitoare, când urca treptele.

— Kelsier, spuse ea, cu voce înceată. Mai e ceva. Ceva despre care vreau să-ți vorbesc.

El înălță dintr-o sprânceană. *Ceva pe care nu vrea să-l audă nici măcar Sazed?*

— În odaia mea, spuse, și ea îl urmă în susul treptelor și apoi în încăpere. Despre ce e vorba? întrebă apoi, în timp ce ea închidea ușa.

— Lordul Elend, răspunse Vin, uitându-se în jos, ușor stânjenită. Sazed deja nu-l găsește pe placul lui, așa că n-am vrut să vorbesc despre asta în fața celorlalți. Dar la bal am descoperit ceva interesant.

— Ce? întrebă curios Kelsier, sprijinindu-se de biroul lui.

— Elend avea cu el un teanc de cărți.

Numele mic, remarcă dezaprobator Kelsier. *Se* îndrăgostește *de băiatul ăsta*.

— Citește foarte mult, toată lumea o știe, continuă ea, dar unele dintre ele... ei, cât a fost plecat, le-am răsfoit.

Bravo, fetițo. Măcar strada ți-a oferit câteva instincte sănătoase.

— Una mi-a atras atenția. Titlul era ceva despre vreme, dar cuvintele dinăuntru vorbeau despre Ultimul Imperiu și despre defectele lui.

Kelsier înălță dintr-o sprânceană.

— Ce scria, exact?

Ea ridică din umeri.

— Ceva despre faptul că, Lordul Legiuitor fiind nemuritor, imperiul lui ar trebui să fie mai avansat și să se bucure de mai multă pace.

Kelsier zâmbi.

— *Cartea Zorilor Măsluite* — orice Păstrător ți-o poate recita în întregime. Nu credeam c-a mai rămas vreun exemplar scris. Autorul ei — Deluse Couvre — a continuat cu altele, încă și mai condamnabile. Deși nu s-a făcut vinovat de blasfemie la adresa Allomanției, obligatorii s-au abătut de la reguli și l-au înfipt oricum într-un cârlig.

— Ei, spuse Vin, Elend are un exemplar. Cred că una dintre doamnele nobile a-ncercat să-i dea de urmă. Am văzut un servitor răscolind cărțile.

— Ce nobilă?

— Shan Elariel.

Kelsier dădu din cap.

— Fosta lui logodnică. Probabil caută ceva cu care să-l șantajeze.

— Cred că ea e Allomantă, Kelsier.

El își repetă gestul, cu gândul la informațiile pe care le primise.

— E Domolitoare. Probabil a avut o idee bună cu cărțile — dacă moștenitorul Casei Venture citește *Zorile Măsluite*, ca să nu mai spun că e destul de prost ca s-o mai care și după el…

— E primejdios? întrebă Vin.

Kelsier ridică din umeri.

— Nu în foarte mare măsură. E o carte veche și, de fapt, nu încurajează răzvrătirea, așa că ar putea fi trecută cu vederea.

Ea se încruntă.

— Dar părea să-l critice serios pe Lordul Legiuitor. Le îngăduie nobililor să citească așa ceva?

— În realitate nu le „îngăduie" astfel de lucruri, răspunse Kelsier. Însă uneori nu se sinchisește când o fac. Interzicerea cărților e cu două tăișuri, Vin — cu cât înfierează Cultul mai mult o carte, cu atât atrage mai mult atenția asupra ei și cu atât mai mulți oameni sunt tentați s-o citească. *Zorile Măsluite* e un tom stufos și, neinterzicându-l, Cultul l-a condamnat la obscuritate.

Ea dădu încet din cap.

— În plus, adăugă Kelsier, Lordul Legiuitor e mult mai îngăduitor cu nobilii decât cu skaa. Îi vede ca pe niște copii ai prietenilor și aliaților săi de mult morți, ai oamenilor despre care se presupune că l-au ajutat să-nfrângă Adâncimea. Din când în când îi lasă să scape nepedepsiți pentru lucruri cum sunt cititul textelor aflate la limita legalității sau asasinarea propriilor rude.

— Atunci… cartea asta nu e ceva îngrijorător?

Kelsier ridică din umeri.

— N-aș spune nici asta. Dacă tânărul Elend are *Zorile Măsluite*, ar putea avea și alte cărți, *interzise* explicit. Și, dacă obligatorii ar găsi dovezi, l-ar da pe mâna Inchizitorilor — chiar dacă e nobil. Problema e cum putem fi siguri că se-ntâmplă asta. Dacă moștenitorul Casei Venture ar fi executat, tulburările politice din Luthadel s-ar înteți cu siguranță.

Vin păli vizibil.

Da, își spuse Kelsier, oftând în sinea lui. *E clar că se-ndrăgostește de el. Ar fi trebuit să prevăd c-o să se-ntâmple. O fată tânără și frumoasă trimisă într-o societate de nobili? Un vultur sau altul trebuia să se repeadă la ea.*

— Nu ți-am povestit asta ca să fie ucis! exclamă Vin. M-am gândit că, poate… ei, citește cărți interzise și pare un om bun. Poate găsim o cale ca să-l folosim drept aliat, sau cam așa ceva.

Oh, copilă, se gândi Kelsier. *Sper că n-o să suferi prea mult când o să se descotorosească de tine. Ar fi trebuit să pricepi mai bine ce se petrece.*

— Nu conta pe asta, spuse cu glas tare. Dacă lordul Elend citește o carte interzisă, nu înseamnă că e prietenul nostru. Au existat întotdeauna nobili ca el — tineri filosofi și visători care-și închipuie că ideile lor sunt noi. Le place să bea cu amicii și bombăne, nemulțumiți de Lordul Legiuitor; însă, în sufletele lor, rămân tot nobili. N-ar răsturna niciodată puterea.

— Dar…

— Nu, Vin, spuse Kelsier. Ai încredere în mine. Lui Elend Venture nu-i pasă de noi, de skaa. E un nobil anarhist fiindcă e la modă și e excitant.

— A vorbit cu mine despre skaa, zise Vin. Voia să știe dacă sunt inteligenți și dacă se poartă ca niște oameni adevărați.

— Era un interes venit din milă sau unul intelectual?

Vin păstră tăcerea.

— Vezi, zise el. Vin, omul ăla *nu* ne e aliat — de fapt, mi-aduc foarte clar aminte că ți-am spus să te ții departe de el. Când îți petreci timpul cu Elend Venture, pui în pericol planul nostru — și pe toți oamenii din ceată. Înțelegi?

Ea dădu din cap, cu ochii în jos.

Kelsier oftă. *De ce am bănuiala că ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să stea departe de el? Fir-ar să fie — acum n-am timp să mă ocup de așa ceva.*

— Du-te la culcare, spuse. Putem vorbi mai târziu.

Nu e o umbră.

Creatura asta neguroasă care mă urmărește, creatura pe care numai eu o pot vedea — nu e cu adevărat o umbră. E întunecoasă și translucidă, dar n-are conturul rigid al umbrelor. E lipsită de substanță — neclară și fără formă. Ca și cum ar fi făurită dintr-o pâclă întunecată.

Sau poate din ceață.

CAPITOLUL 20

Peisajul dintre Luthadel și Fellise începea s-o plictisească pe Vin din cale-afară. Făcuse aceeași călătorie de cel puțin o duzină de ori în ultimele câteva săptămâni — privind aceleași dealuri cafenii, aceiași copaci crescuți la voia întâmplării și un covor din tufe de buruieni. Începea să creadă că era în stare să recunoască fiecare dâmb de pe drum.

Lua parte la o mulțime de baluri — care nu reprezentau însă decât începutul.

Prânzurile, recepțiile și alte forme de distracții zilnice erau tot atât de populare. Vin călătorea adesea între cele două orașe de două sau trei ori pe zi. După toate aparențele, nobilii tineri n-aveau de făcut nimic mai bun decât să stea zilnic în trăsură câte șase ore.

Vin oftă. La mică distanță, un grup de skaa trudea pe poteca de lângă un canal, trăgând o barjă spre Luthadel. Viața ei ar fi putut fi mult mai rea.

Și totuși se simțea frustrată. Erau încă în miezul zilei, dar până seara nu aveau loc alte evenimente importante, așa că nu putea decât să se-ntoarcă la Fellise. Se tot gândea cât de repede ar fi putut călători pe drumul de metal. Tânjea de dorul salturilor prin ceață, dar pe Kelsier nu-l trăgea inima să reia antrenamentele. O lăsa să iasă doar pentru scurt timp în fiecare noapte, ca să nu-și piardă îndemânarea, dar nu i se îngăduia să facă salturi grele, excitante.

Doar câteva mișcări fundamentale — mai ales Trageri și Împingeri de obiecte mici, fără ca ea să se desprindă de pământ.

Începea să se simtă frustrată de continua ei slăbiciune. De la întâlnirea cu Inchizitorul se scurseseră mai bine de trei luni; cea mai grea parte a iernii trecuse fără niciun singur fulg de zăpadă. De cât timp avea nevoie ca să se refacă?

Măcar pot să merg la baluri, se gândi. Deși călătoriile neîntrerupte o sâcâiau, propriile îndatoriri începeau să-i placă. Făcând pe doamna nobilă se simțea, de fapt, mult mai

puțin încordată decât în obișnuita ei muncă de hoață. Era adevărat că și-ar fi pierdut viața dacă i se descoperea secretul, dar deocamdată nobilimea părea dispusă s-o accepte — să danseze, să cineze și să stea de vorbă cu ea. Era o existență plăcută — ceva cam puțin excitantă, dar o posibilă întoarcere la Allomanție avea să rezolve asta.

Nu-i rămâneau decât două frustrări. Prima era neputința de a aduna informații utile; era din ce în ce mai enervată de faptul că întrebările ei erau evitate. Căpătase destulă experiență ca să-și dea seama unde erau în plină desfășurare intrigi serioase, însă continua să fie prea nouă ca să i se îngăduie să-i fie împărtășite.

Însă, în vreme ce pe ea o enerva faptul că era privită ca o străină, Kelsier nu se îndoia că asta avea să se schimbe în cele din urmă. Mai greu îi era să-i facă față celei de a doua dintre supărările ei. În ultimele câteva săptămâni, lordul Elend Venture fusese un absent remarcat de la baluri și nu-și mai repetase purtarea de dinainte, nu mai petrecuse cu ea o seară întreagă. Cu toate că acum i se întâmpla foarte rar să mai stea singură, începea să înțeleagă cu mare repeziciune că niciunul dintre ceilalți nobili nu avea… profunzimea lui Elend. Niciunul nu avea nici inteligența lui amuzantă, nici ochii lui sinceri și serioși. Ceilalți nu păreau *reali*. Nu așa ca el.

Elend nu părea s-o evite. Dar nu părea nici să facă vreun efort ca să-și petreacă mai mult timp alături de ea.

L-am judecat greșit? se întrebă, când trăsura intra în Fellise. Elend era uneori atât de greu de înțeles. Din nefericire, aparenta nehotărâre a tânărului Venture nu schimbase temperamentul fostei lui logodnice. Vin începea să priceapă de ce-o sfătuise Kelsier să se ferească s-atragă atenția cuiva prea important. Se simțea recunoscătoare fiindcă nu dădea prea des nas în nas cu Shan Elariel — dar, ori de câte ori se întâlneau, aceasta profita de orice prilej ca s-o ia în râs, s-o insulte și s-o înjosească. O făcea într-o manieră calmă, aristocratică, reamintindu-i, până și prin ținuta ei, cât de inferioară îi era.

Cred că-ncep să mă atașez prea mult de rolul lui Valette, se gândi Vin. Lady Renoux nu era decât o mască; tot ce spunea Shan era numai despre ea. Și totuși insultele usturau.

Scutură din cap, scoțându-și-i pe Shan și pe Elend din minte. În timpul drumului ei către oraș căzuse cenușă și, cu toate că încetase deja, urmările erau vizibile sub forma unor troiene mărunte și a rafalelor de negreală purtate de vânt pe străzi. Lucrătorii skaa mișunau peste tot, adunând funinginea în coșuri și scoțând-o din oraș. Din când în când se grăbeau să se ferească din calea câte unei trăsuri, fiindcă niciuna nu se deranja să încetinească pentru ei.

Sărmanii, se gândi Vin, trecând pe lângă un grup de copii zdrențăroși care scuturau plopii de cenușă, pentru a fi apoi măturată — nu se făcea ca vreun nobil în trecere să se trezească pe neașteptate cu cenușa spulberată

de vânt din copaci căzându-i în cap. Copiii scuturau câte doi de fiecare pom, revărsându-și pe creștete ploi furioase de negreală. Supraveghetori cu bastoane umblau grijulii în susul și în josul străzii, asigurându-se că munca nu se întrerupea.

Elend și ceilalți, medită ea. *Probabil nu înțeleg cât de grea e viața pentru skaa. Trăiesc în fortărețele lor frumoase, dansând, fără să înțeleagă vreodată cu adevărat cât de departe merge asuprirea Lordului Legiuitor.*

Putea să vadă frumusețea nobilimii — se deosebea de Kelsier, care-i ura fățiș pe toți. În felul lor, unii păreau de-a dreptul cumsecade, și începea să creadă că o parte din ce istoriseau skaa despre cruzimea lor era exagerată. Și totuși, când vedea petrecându-se lucruri ca execuția acelui biet băiat sau când se uita la copiii skaa, nu putea să nu-și pună întrebări. Cum era posibil ca nobilimea să nu vadă? Cum era posibil să nu înțeleagă?

Oftă, îndepărtându-și privirea de grupurile de skaa când trăsura ajunse în dreptul conacului Renoux. Observă imediat o mulțime numeroasă în curtea interioară și înșfăcă un flacon nou cu metale, temându-se că Lordul Legiuitor își trimisese oștenii să-l aresteze pe Renoux. Însă își dădu repede seama că înăuntru nu erau oameni înarmați, ci skaa, în haine simple, de muncitori.

Trăsura trecu dincolo de porți și nedumerirea lui Vin crescu. Printre skaa se vedeau mormane de cutii și de saci — în mare măsură prăfuite de funingine după căderea de

cenușă. Muncitorii forfoteau, încărcând căruțe. Trăsura se opri în fața conacului și ea nu așteptă ca Sazed să-i deschidă ușa. Sări singură, săltându-și rochia și îndreptându-se grăbită către Kelsier și Renoux, care supravegheau întreaga operațiune.

— Trimiteți lucruri în peșteri de *aici*? întrebă, cu voce înceată, când ajunse în dreptul lor.

— Fă o reverență, copilă, spuse Renoux. Păstrează aparențele când putem fi văzuți.

Ea se supuse, stăpânindu-și enervarea.

— Bineînțeles, Vin, îi răspunse Kelsier. Renoux trebuie să facă în sfârșit *ceva* cu toate armele și proviziile adunate. Oamenii vor începe să devină bănuitori dacă nu le duce nicăieri.

Renoux dădu din cap.

— De ochii lumii, le trimitem pe canal, cu barjele, către plantația mea din vest. Oricum, vasele se vor opri ca să le lase — împreună cu mulți dintre oamenii care le vor transporta pe canal — în peșterile răzvrătiților. Barjele și câțiva bărbați își vor continua drumul, ca să salveze aparențele.

— Soldații noștri nici măcar nu știu că Renoux face parte din plan, zâmbi Kelsier. Cred că e un nobil pe care-l păcălesc. În plus, asta ne oferă un prilej foarte bun pentru inspectarea armatei. După o săptămână sau două petrecute în peșteri, ne putem întoarce la Luthadel cu una dintre barjele lui Renoux.

Vin șovăi.

— Noi? întrebă, imaginându-și dintr-odată cum era să-ți petreci săptămâni de-a rândul pe o barjă, privind zi după zi după altă zi același peisaj plicticos. Ar fi fost chiar mai rău decât drumurile între Luthadel și Fellise.

Kelsier înălță din sprâncene.

— Pari îngrijorată. S-ar zice că cineva a ajuns să savureze balurile și petrecerile.

Vin roși.

— Mă gândeam doar că ar trebui să fiu aici. Adică, după tot timpul în care am lipsit din cauza rănii, ar…

Kelsier ridică o mână, chicotind.

— Tu rămâi; eu și Yeden suntem cei care pleacă. Eu trebuie să inspectez oastea, iar Yeden va rămâne s-o supravegheze, ca să se poată-ntoarce Ham la Luthadel. Îl luăm și pe fratele meu și-l lăsăm în acel punct din Vennias de unde trebuie să se strecoare printre acoliții Cultului. E bine că te-ai întors — vreau să-ți petreci puțin timp cu el înainte de plecarea noastră.

Vin se încruntă.

— Cu Marsh?

Kelsier dădu din cap.

— E Cețurian, Căutător. Bronzul e unul dintre metale ce mai puțin folositoare, mai ales pentru un Născut-din-Ceață în deplinătatea puterilor sale, dar el susține că te poate învăța câteva trucuri. Probabil e ultima dată când ai prilejul să fii antrenată de el.

Vin se uită la caravana în formare.

— Unde e?

Fruntea lui Kelsier se încreți.

— Întârzie.

Un obicei de familie, presupun.

— Ar trebui să sosească în curând, copilă, zise lordul Renoux. Poate ți-ar face plăcere să servești ceva răcoritor înăuntru?

În ultima vreme am avut parte din plin de răcoritoare, se gândi ea, păstrându-și iritarea sub control. În loc să intre în conac, se plimbă prin curte, studiind atât toate mărfurile, cât și oamenii care le încărcau în căruțe, pentru transportul la docurile canalului. Terenul era bine îngrijit și, cu toate că cenușa încă nu fusese curățată, iarba era tunsă scurt, așa că nu era nevoită să-și salte prea mult rochia ca să n-o murdărească.

În plus, cenușa de pe haine se îndepărta cu o ușurință surprinzătoare. Spălat așa cum trebuia, cu săpunuri scumpe, chiar și un veșmânt alb se putea curăța de cenușă. De aceea avea nobilimea haine care păreau întotdeauna noi. Folosindu-te de ceva atât de simplu, de ușor de obținut, puteai contura un hotar între skaa și aristocrație.

Kelsier are dreptate, se gândi Vin. *Începe să-mi placă să fiu nobilă.* Și o îngrijora gândul la schimbările din interiorul ei, încurajate de o asemenea viață. Înainte, problemele ei fuseseră foamea și bătăile — iar acum erau lucruri de soiul plimbărilor prelungite cu trăsura și al însoțitorilor care soseau la întâlnire cu întârziere. Ce îi putea face o asemenea transformare unui om?

Oftă, plimbându-se printre lăzi. Unele urmau să fie umplute cu arme — săbii,

bastoane de război, arcuri — dar, în cea mai mare parte, era vorba de saci cu hrană. Kelsier spunea că, pentru a-ți aduna o armată, aveai mai mare nevoie de grâne decât de oțel.

Își plimbă degetele peste un teanc de lăzi, având grijă să nu spulbere cenușa de deasupra lor. Știuse că aveau să fie încărcate pe o barjă în ziua aceea, dar nu se așteptase să plece și Kelsier cu ele. Firește, probabil că el se hotărâse cu puțin timp înainte — chiar și noul Kelsier, mai responsabil, era un bărbat impulsiv. Poate că, pentru un conducător, asta era o însușire bine-venită. Nu se temea să-și includă în planuri ideile noi, indiferent când i-ar fi venit.

Poate-ar trebui să cer să-l însoțesc, se gândi, într-o doară. *În ultima vreme m-am jucat prea mult de-a aristocrata*. Cu două zile înainte, se surprinsese stând în trăsură cu spatele drept, într-o poziție afectată, deși era singură. Se temea că-și pierdea instinctele — acum i se părea aproape mai firesc să fie Valette decât să fie Vin.

Dar bineînțeles că nu putea să plece. Avea o întâlnire cu lady Flavine la prânz, fără să mai pună la socoteală și balul de la Hastings — care urma să fie evenimentul social al lunii. Dacă Valette lipsea, i-ar fi trebuit câteva luni ca să repare răul făcut. În plus, mai era întotdeauna și Elend. Probabil c-avea s-o uite dacă dispărea iarăși.

Te-a uitat deja, își spuse. *Abia dacă ți-a mai vorbit în timpul ultimelor trei petreceri. Nu-ți pierde capul, Vin. Asta nu e decât o altă*

înșelătorie — un joc, ca toate celelalte la care-ai luat parte până acum. Îți construiești o reputație ca să aduni informații, nu ca să flirtezi și ca să te joci.

Dădu din cap pentru sine însăși, hotărâtă. Alături de ea, câțiva bărbați skaa încărcau o căruță. Vin se opri, rămânând lângă un teanc mare de lăzi, cu ochii la oamenii care munceau. După cum spunea Dockson, recrutarea oștenilor mergea mai bine.

Luăm avânt, medită ea. *Cred că se răspândește vestea.* Ceea ce era bine — presupunând că nu ajungea prea departe.

Se uită o clipă la cărăuși, simțind ceva… ciudat. Păreau distrați. După câteva secunde, își dădu seama ce le abătea atenția. Aruncau într-una priviri către Kelsier, vorbind între ei pe șoptite în timp ce lucrau. Vin se apropie treptat — rămânând lângă lăzi — și arse cositor.

— … nu, e cu siguranță el, spunea cineva. I-am văzut cicatricele.

— E înalt, zise un altul.

— Sigur că e. La ce te așteptai?

— A vorbit în adunarea la care-am fost recrutat, spuse un altul. Supraviețuitorul de la Hathsin.

Avea venerație în glas.

Bărbații se îndepărtată, plecând după alte lăzi. Vin își lăsă capul pe-o parte, apoi începu să se plimbe printre lucrători, ascultând. Nu vorbeau cu toții despre Kelsier, dar numărul celor care o făceau era surprinzător de mare.

Auzi pomenindu-se și de „Al Unsprezecelea Metal”, de mai multe ori.

Atunci asta e, cugetă ea. *Nu răzvrătirea noastră ia avânt — e faima lui Kelsier.* Oamenii vorbeau despre el cu voci scăzute, aproape pioase. Dintr-un anumit motiv, asta o făcu pe Vin să se simtă stânjenită. N-ar fi putut suporta să audă spunându-se despre ea astfel de lucruri. Însă Kelsier le primea fără să-și piardă cumpătul; probabil că sinele său charismatic se hrănea cu zvonurile.

Mă-ntreb dac-o să se poată desprinde de asta când se va termina totul. Era evident că toți ceilalți membri ai cetei nu erau interesați să conducă, dar lui conducerea părea să-i priască de minune. Oare chiar avea să lase răzvrătirea skaa să ia controlul? Ar fi fost cineva în stare să renunțe la o astfel de putere?

Vin se încruntă. Kelsier era un om bun; ar fi fost, probabil, și un legiuitor bun. Însă, dacă ar fi luat el frâiele în mâini, gestul ar fi mirosit a trădare — a renegare a făgăduielilor pe care i le făcuse lui Yeden. N-ar fi vrut să-l vadă pe Kelsier săvârșind o asemenea faptă.

— Valette! o strigă el.

Ea tresări ușor, cu un vag sentiment de vinovăție. Kelsier îi arătă o trăsură care intra în curtea conacului. Sosise Marsh. Ea se întoarse în vreme ce trăsura se oprea și ajunse lângă Kelsier aproape în același timp cu Marsh.

Kelsier zâmbi, arătând spre ea cu o înclinare a capului.

— Mai durează până când vom fi gata de plecare, îi spuse lui Marsh. Dacă ai timp, ai putea să-i arăți acum fetei câteva lucruri?

Marsh se întoarse spre ea. Avea în comun cu Kelsier trupul înalt și suplu și părul blond, dar nu era la fel de chipeș. Poate fiindcă-i lipsea zâmbetul.

Arătă în sus, către balconul din față al clădirii.

— Așteaptă-mă acolo.

Ea deschise gura să răspundă, dar ceva din expresia lui Marsh o făcu să și-o închidă la loc. Îi aducea aminte de vremurile vechi, apuse cu mai multe luni în urmă, când nu le punea întrebări mai marilor ei. Se întoarse cu spatele, părăsindu-i pe cei trei, și intră în conac.

Distanța pe scări până la balconul din față era scurtă. Odată ajunsă, își trase un scaun și se așeză lângă balustrada de lemn vopsită în alb. Firește că balconul fusese deja curățat de cenușă. Jos, Marsh încă nu terminase de vorbit cu Kelsier și Renoux. Dincolo de ei, dincolo de caravana împrăștiată, Vin vedea dealurile golașe din afara orașului, scăldate în lumina soarelui roșu.

N-o fac pe doamna decât de câteva luni, și deja mi se pare că tot ce nu e cultivat e inferior. În toți anii în care călătorise alături de Reen, locurile nu i se păruseră niciodată „golașe”. *Și Kelsier spune că tot pământul era cândva mai fertil decât grădinile nobililor.*

Oare el se gândea să refacă tot ce fusese distrus? Poate că Păstrătorii erau în stare să memoreze limbi și religii, dar nu puteau recrea

semințele unor plante dispărute de multă vreme. Nu puteau împiedica cenușa să cadă și nu puteau alunga ceața. Oare lumea chiar s-ar fi schimbat atât de mult dacă dispărea Ultimul Imperiu?

În plus, oare Lordul Legiuitor nu avea *niște* drepturi asupra ținuturilor? Înfrânsese Adâncimea, sau cel puțin așa pretindea. Salvase lumea, fapt care — într-un mod cumva nefiresc — o făcuse așa cum era. Ce drept aveau ei să-ncerce să i-o ia?

Se gândea adesea la astfel de lucruri, deși nu le împărtășea celorlalți îngrijorările ei. Păreau cu toții devotați planului lui Kelsier; unii păreau chiar să-i împărtășească viziunea. Însă ea era mai șovăielnică. Învățase de la Reen să privească optimismul cu scepticism.

Și, dacă existase vreodată vreun plan în privința căruia era cazul să eziți, atunci era acela.

Însă trecuse peste momentul întrebărilor puse sieși. Știa de ce rămânea în ceată. Nu de dragul planului; îi plăceau oamenii. Îi plăcea Kelsier. Îi plăceau Dockson, Boare și Ham. Îi plăceau până și micul și ciudatul Fantomă și unchiul lui arțăgos. Ceata se deosebea de toate celelalte pentru care mai lucrase vreodată.

E un motiv destul de bun ca să-i lași să-ți aducă moartea? întrebă vocea lui Reen.

Vin șovăi. În ultima vreme îi auzise mult mai rar șoaptele în minte, dar erau încă acolo. Lecțiile lui, întipărite în capul ei vreme de mai bine de șaisprezece ani din viață, nu puteau fi înlăturate cu ușurință.

Marsh apăru pe balcon câteva clipe mai târziu. O privi cu ochii lui severi, apoi îi vorbi.

— După cum s-ar părea, Kelsier se așteaptă să-mi petrec seara antrenându-te în practicarea Allomanției. Să-ncepem.

Ea dădu din cap.

Marsh o privi, evident așteptând un răspuns mai puțin laconic. Ea rămase tăcută. *Amice, nu ești singurul care se poate zgârci cu vorbele.*

— Bine, spuse el, așezându-se alături de Vin și sprijinindu-și un braț pe balustrada balconului. Și continuă cu o voce care nu mai păru tot atât de iritată. Kelsier spune că ți-ai petrecut foarte puțin timp exersându-ți abilitățile mentale interne. Așa e?

Ea dădu din nou din cap.

— Bănuiesc că mulți Născuți-din-Ceață neglijează puterile astea, zise Marsh. Și e o greșeală. Poate că bronzul și cuprul nu sunt la fel de uimitoare ca restul metalelor, dar pot fi foarte puternice în mâinile cuiva antrenat așa cum se cuvine. Inchizitorii lucrează manipulând bronzul, iar Cețurienii din lumea fărădelegii supraviețuiesc bizuindu-se pe cupru. Dintre cele două puteri, a bronzului e de departe cea mai subtilă. Te pot învăța s-o folosești așa cum trebuie — dac-o să exersezi ceea ce-o să-ți arăt, o să ai un avantaj pe care mulți Născuți-din-Ceață nu îl bagă în seamă.

— Dar ceilalți Născuți-din-Ceață nu ard cupru? întrebă Vin. Cu ce te-ajută să-nveți să întrebuințezi bronzul, când toată lumea cu care te lupți e imună la puterile lui?

— Văd că deja gândești ca una dintre ei. Nu toată lumea e Născută-din-Ceață, fetițo — de fapt, foarte puțini oameni sunt. Și, în ciuda părerii pe care-o adoptă cu plăcere cei de felul tău, și simplii Cețurieni sunt în stare să ucidă. Dacă-ți dai seama că omul care te atacă e un Brutal, nu un Monedazvârlitor, îți poți salva cu ușurință viața.

— De acord, spuse Vin.

— Bronzul te ajută și să identifici un Născut-din-Ceață, continuă Marsh. Dacă vezi pe cineva întrebuințând Allomanția când nu e niciun Fumegător pe-aproape, și totuși nu-i simți pulsațiile Allomantice, atunci știi că e Născut-din-Ceață — sau, dacă nu, Inchizitor. În ambele cazuri, ar trebui să fugi.

Ea dădu din cap fără vorbe, iar rana de sub coaste îi zvâcnea ușor.

— Ai avantaje mari când arzi bronz, în loc să umbli peste tot ținându-ți cuprul aprins. E adevărat că astfel te ascunzi în Fum — dar, într-un fel, te și orbești. Cuprul nu permite să-ți fie Împinse sau Trase sentimentele.

— Dar ăsta e un lucru bun.

Marsh își lăsă capul pe-o parte.

— Oh? Și care-ar fi mai marele avantaj? Faptul că ești imun la atențiile unui Domolitor — dar, în același timp, habar n-ai că ești ținta lor? Sau e mai bine să știi — cu ajutorul bronzului tău — ce sentiment încearcă să-ți înăbușe?

Vin șovăi.

— Poți să-ți dai seama de ceva atât de precis?

Marsh încuviință cu o înclinare a capului.

— Cu atenție și cu exercițiu, poți să recunoști în fiecare minut schimbările arderilor Allomantice ale adversarilor. Poți să identifici cu exactitate care sunt sentimentele pe care vrea să le influențeze un Domolitor sau un Ațâțător. Îți poți da seama și când își incendiază cineva metalele. Dacă devii foarte abilă, poți chiar să spui când sunt metalele altora pe sfârșite.

Vin căzu pe gânduri.

— Începi să vezi avantajele, zise Marsh. Bine. Acum arde bronz.

Vin îl ascultă. Simți imediat în aer două înlănțuiri de bubuituri surde, ritmice. Pulsațiile fără sunet trecură peste ea ca răpăitul unor tobe sau ca valurile unui ocean măturând țărmul. Erau amestecate, încâlcite.

— Ce simți? întrebă Marsh.

— Cred... că sunt arse două metale diferite. Unul vine de la Kelsier, de jos; iar celălalt dinspre tine.

— Bun, o lăudă Marsh. Ai exersat.

— Nu prea mult, recunoscu ea.

El își înclină o sprânceană.

— Nu prea mult? Poți deja să-ți dai seama de unde vin pulsațiile. Pentru asta e nevoie de exercițiu.

Ea ridică din umeri.

— Mie mi se pare firesc.

Marsh rămase o clipă neclintit.

— Foarte bine, spuse, în cele din urmă. Cele două pulsații sunt diferite?

Vin își încreți fruntea, concentrându-se.

— Închide ochii, o sfătui Marsh. Îndepărtează tot ce-ți poate abate atenția. Concentrează-te numai asupra pulsațiilor Allomantice.

Vin o făcu. Nu era ca și cum ar fi auzit — nu cu adevărat. Trebuia să se concentreze ca să distingă ceva specific celor două pulsații. Una lăsa impresia… că o lovea. Cealaltă, dând naștere unei senzații stranii, părea s-o Tragă către ea cu fiecare zvâcnire.

— Una e un metal care Trage, nu-i așa? întrebă ea, deschizând ochii. Aceea e Kelsier. Tu Împingi.

— Foarte bine, zise Marsh. El arde fier, așa cum l-am rugat, ca să poți exersa. Iar eu ard — firește — bronz.

— Toate fac asta? Adică, fiecare se simte diferit?

Marsh încuviință cu o înclinare a capului.

— Poți deosebi un metal care Trage de Unul care Împinge după semnătura Allomantică. De fapt, pornindu-se de la asta inițial unele dintre ele au fost împărțite în categorii. De exemplu, faptul că fludorul Împinge în timp ce cositorul Trage nu se deduce intuitiv. Nu ți-am spus să deschizi ochii.

Vin îi închise din nou.

— Concentrează-te asupra pulsațiilor, îi ceru Marsh. Încearcă să le deosebești lungimile. Poți să spui care e diferența dintre ele?

Ea se încruntă. Se concentră din toate puterile, dar senzațiile date de metale păreau…

tulburi. Șterse. După câteva minute, lungimile celor două pulsații încă i se păreau identice.

— Nu izbutesc să simt nimic, spuse, descurajată.

— Bun, răspunse Marsh, cu voce plată. Eu am avut nevoie de șase luni de exerciții până când am fost în stare să le deosebesc — dacă ție ți-ar fi ieșit din prima încercare, m-aș fi simțit ca un cârpaci.

Ea deschise ochii.

— Atunci de ce m-ai pus s-o fac?

— Pentru că trebuie să exersezi. Dacă poți deja să deosebești metalele care Trag de cele care Împing... ei, se pare că ai talent. Poate chiar atât de mult cum spune Kelsier că ai când te laudă.

— Și ce-ar fi trebuit să văd? întrebă ea.

— În cele din urmă, o să poți simți diferențele de lungime dintre două pulsații diferite. Metalele interne, ca bronzul și cuprul, răspândesc pulsații mai lungi decât metalele externe, ca fierul și oțelul. Exersând, o să poți simți și cele trei tipare ale pulsațiilor: unul pentru metalele fizice, unul pentru cele mentale și unul pentru cele două mai importante. Lungimea pulsației, grupul metalului și variația Împingere-Tragere — odată ce le cunoști pe toate trei, poți ști cu precizie ce metal arde adversarul tău. O pulsație lungă, care lovește către tine și are un tipar rapid e fludorul — metalul fizic intern care Împinge.

— De ce li se spune așa? întrebă Vin. Interne și Externe?

— Metalele se împart în grupe de câte patru — sau cel puțin așa se întâmplă cu cele opt inferioare. Două metale externe și două interne — dintre care câte unul care Împinge și câte unul care Trage. Cu fier, Tragi de ceva din afara ta, iar cu oțel Împingi tot în ceva din afară. Cu cositor Tragi de ceva din interiorul tău, iar cu fludor Împingi în ceva tot din interior.

— Dar, uite, bronzul și cuprul, zise ea. Kelsier le numește metale interne, dar s-ar părea că acționează asupra unor lucruri din afară. Cuprul îi împiedică pe alții să te simtă când folosești Allomanția.

Marsh clătină din cap.

— Cuprul nu-ți schimbă adversarii, schimbă ceva din tine, care are efect asupra lor. De aceea e metal intern. Însă alama modifică direct sentimentele altora — și e metal extern.

Vin dădu din cap, căzând pe gânduri. Pe urmă se întoarse și se uită în direcția lui Kelsier.

— Știi foarte multe despre metale, dar nu ești decât Cețurian, nu-i așa?

Marsh dădu din cap. Însă nu arăta că ar fi avut intenția să răspundă.

Atunci să-ncercăm ceva, se gândi Vin, stingându-și bronzul. Își aprinse treptat cuprul, ca să-și mascheze Allomanția. Marsh nu reacționă, continuând să se uite la Kelsier și la caravană.

Ar trebui să fiu invizibilă pentru simțurile lui, își spuse ea, arzând cu grijă atât zinc, cât și

alamă. Se întinse, exact așa cum o antrenase Boare, atingând cu subtilitate sentimentele lui Marsh. Îi îndepărtă bănuielile și inhibițiile, scoțându-i în același timp la iveală nostalgiile. Teoretic, asta l-ar fi putut îndemna să se destăinuie.

— Ai învățat undeva? îl întrebă, cu prudență.

O să vadă cu siguranță ce-am făcut. O să se-nfurie și…

— M-am Dezlănțuit când eram foarte tânăr, răspunse el. Am avut foarte mult timp să exersez.

— Așa cum au o mulțime de alți oameni.

— Am… am avut motive. Sunt greu de explicat.

— Așa se-ntâmplă întotdeauna, spuse ea, sporindu-și cu foarte puțin presiunea Allomantică.

— Știi care sunt sentimentele lui Kelsier în privința nobilimii? întrebă Marsh, întorcându-se spre ea, cu ochii ca de gheață.

Ochi de fier, se gândi Vin. *Așa cum se spune.* Dădu din cap, ca răspuns la întrebarea lui.

— Ei, așa simt eu când e vorba de obligatori, continuă el, ferindu-și privirea. Aș fi în stare de orice ca să le fac rău. Au luat-o pe mama noastră — atunci m-am Dezlănțuit și tot atunci am jurat să-i distrug. Așa că m-am alăturat răzvrătirii și am început să-nvăț tot ce-am putut despre Allomanție. Inchizitorii o folosesc, așa că trebuia s-o înțeleg — să înțeleg

tot ce era cu putință, să fiu pe cât de bun îmi stătea în puteri, și tu mă Domolești?

Vin tresări, stingându-și brusc toate metalele. Marsh se întoarse din nou spre ea, cu o privire rece.

Fugi! trecu prin gândul ei. Și se simți exact pe punctul de a o rupe la fugă. Era plăcut să știi că vechile instincte continuau să existe, deși nu la suprafață, ci puțin sub ea.

— Da, răspunse, cu sfială.

— Ești bună, spuse Marsh. Nu mi-aș fi dat seama dacă n-aș fi-nceput să bat câmpii. Încetează.

— M-am oprit deja.

— Bine, zise el. E a doua oară când îmi modifici sentimentele. Să n-o mai faci niciodată.

Ea dădu din cap.

— A doua oară?

— Prima dată s-a-ntâmplat în prăvălia mea, acum opt luni.

E adevărat. De ce nu-mi aduc aminte de el?

— Îmi cer iertare.

Marsh clătină din cap, întorcându-și în sfârșit privirea în altă parte.

— Ești Născută-din-Ceață — asta faceți voi. Și el se poartă la fel.

Se uita în jos, la Kelsier.

Păstrară câteva clipe tăcerea.

— Marsh? întrebă ea. Cum ți-ai dat seama că sunt Născută-din-Ceață? Pe vremea aia nu știam decât să Domolesc.

El clătină din cap.

— Cunoșteai, instinctiv, și celelalte metale. În ziua aia ardeai fludor și cositor — în cantități foarte mici, abia observabile. Probabil luai metalele din apă și de pe ustensilele întrebuințate la masă. Te-ai întrebat vreodată de ce ai supraviețuit, în timp ce atâția alții mureau?

Vin șovăi. *Am supraviețuit într-adevăr, după o mulțime de bătăi. După multe zile fără mâncare, după nopți petrecute pe străzi, în ploaie sau în timpul căderilor de cenușă...*

Marsh dădu din cap.

— Foarte puțini oameni, fie ei și Născuți-din-Ceață, sunt într-o asemenea armonie cu Allomanția, încât să ardă metalele instinctiv. Asta mi-a trezit interesul asupra ta — de aceea ți-am luat urma și i-am spus lui Dockson unde te găsește. Și acum îmi Împingi din nou sentimentele?

Ea clătină din cap.

— Îți dau cuvântul meu că nu.

Marsh se încruntă, cercetând-o cu privirile lui împietrite.

— Ești atât de aspru, spuse Vin cu voce înceată. Ca fratele meu.

— Erați apropiați?

— Îl uram, șopti ea.

Marsh șovăi, apoi își luă ochii de la ea.

— Înțeleg.

— Tu îl urăști pe Kelsier?

Marsh negă cu o clătinare a capului.

— Nu, nu-l urăsc. E ușuratic și plin de el, dar e fratele meu.

— Și atât e de-ajuns?

El dădu din cap.

— Mi-e… greu să-nțeleg asta, spuse Vin, cu sinceritate, uitându-se la mulțimea de skaa, lăzi și saci.

— Să înțeleg că fratele tău nu s-a purtat bine cu tine?

Ea încuviință cu un gest.

— Dar părinții voștri? întrebă Marsh. Unul era nobil. Și celălalt?

— Mama era nebună. Auzea voci. Ajunsese atât de rău, încât fratele meu se temea să ne lase singure cu ea. Dar, firește, n-avea de ales…

Marsh o asculta calm, fără să scoată nicio vorbă. *Cum s-a întors discuția înapoi, la mine?* se întrebă Vin. *Nu e Domolitor și totuși scoate de la mine la fel de mult cât scot eu de la el.*

Era totuși bine să vorbească în sfârșit despre asta. Își ridică mâna, pipăindu-și absentă cercelul.

— Eu nu-mi aduc aminte, continuă ea, dar Reen mi-a spus că s-a întors într-o zi acasă și a găsit-o pe mama plină de sânge. O ucisese pe sora mea mai mică. Un omor oribil. Însă de mine nu se atinsese — decât ca să-mi dea un cercel. Reen a spus… A spus că mama mă ținea în poală, bolborosind și proclamându-mă regină, cu leșul surorii mele la picioarele noastre. El m-a luat de la mama, iar ea a fugit. Probabil că Reen mi-a salvat viața. Cred că e unul dintre motivele pentru care am rămas cu el. Chiar și atunci când era rău.

Clătină din cap, cu ochii la Marsh.

— Totuși, nu știi ce norocos ești fiindcă-l ai frate pe Kelsier.

— Cred că așa e, zise el. Aș vrea doar… să nu mai trateze oamenii ca pe jucării. Despre mine se știe că ucid obligatori, dar să omori oameni doar fiindcă sunt nobili… Scutură din cap. Însă nu e vorba doar despre asta. Îi place să facă lumea sluj în fața lui.

Avea dreptate. Totuși, Vin desluși ceva în vocea lui. Invidie? *Tu ești fratele mai mare, Marsh. Tu erai cel responsabil — te-ai alăturat răzvrătiților în loc să lucrezi cu hoții. Probabil a fost dureros să vezi că acela care le plăcea tuturor era Kelsier.*

— Totuși, adăugă Marsh, acum e mai bine. Puțurile l-au schimbat. L-a schimbat… moartea ei.

Ce-i asta? se întrebă Vin, ciulindu-și ușor urechile. Și acolo era cu siguranță ceva. Durere. Durere adâncă, mai multă decât ar fi trebuit să simtă un bărbat pentru cumnata lui.

Atunci asta e. Nu doar toată lumea îl plăcea mai mult pe Kelsier, era vorba de o persoană anume. Pe care o iubeai.

— Oricum, continuă Marsh, cu vocea mai fermă. Aroganța din trecut a rămas în urma lui. Planul ăsta e nebunesc, și sunt sigur că, în parte, o face doar ca să se-mbogățească, dar… ei bine, nu era obligat să se-alieze cu răzvrătirea. Încearcă să facă un lucru bun — deși probabil că asta o să-l ducă la moarte.

— De ce te-ai alăturat, dacă ești atât de sigur c-o să dea greș?

— Fiindc-o să mă strecoare în interiorul Cultului. Informațiile pe care-o să le-adun vor ajuta răzvrătirea mule secole de-acum încolo, după moartea lui Kelsier și a mea.

Vin dădu din cap, uitându-se în jos, în curte. Vorbi cu voce șovăielnică.

— Marsh, nu cred că a lăsat totul în urma lui. Felul în care crește în ochii oricărui skaa… felul în care încep cu toții să-l privească…

— Știu, spuse Marsh. A început cu invenția aia a lui, cu Al Unsprezecelea Metal. Nu știu dacă trebuie să ne facem griji — Kell nu face altceva decât intre în obișnuitele lui jocuri.

— Mă face să mă-ntreb de ce pleacă în călătoria asta. O să fie departe de acțiune timp de o lună-ntreagă.

Marsh clătină din cap.

— Va avea o întreagă armată în fața căreia să-și joace rolul. În plus, trebuie să plece din oraș. Reputația lui începe să devină incomodă și nobilimea e prea interesată de Supraviețuitor… Dacă se duce vestea că un bărbat cu cicatrice pe brațe stă la lordul Renoux…

Ea dădu din cap, înțelegând.

— În clipa asta, spuse Marsh, joacă rolul unei rude îndepărtate a lui Renoux. Un bărbat care trebuie să plece înainte de a face cineva legătura dintre el și Supraviețuitor. Când va reveni, Kell va trebui să stea în umbră — să se furișeze în conac, în loc să urce pe treptele din față, să umble plin Luthadel cu gluga trasă.

Vocea lui Marsh se stinse, și el se ridică.

— Oricum, te-am învățat lucrurile de bază. Acum nu mai trebuie decât să exersezi. Ori de câte ori ești împreună cu Cețurieni, pune-i să-și ardă metalul pentru tine și concentrează-te asupra pulsațiilor lor Allomantice. Dacă ne reîntâlnim, o să-ți arăt mai multe, dar până nu exersezi, nu mai am ce să fac.

Ea dădu din cap încă o dată și Marsh se îndreptă spre ușă fără să-și ia în alt fel rămas-bun. După câteva clipe, îl văzu apropiindu-se din nou de Kelsier și Renoux.

De fapt, nu se urăsc unul pe celălalt, se gândi Vin, sprijinindu-și brațele încrucișate pe balustradă. *Oare cum o fi?* După ce se mai gândi o vreme, hotărî că frații care se iubeau semănau, cumva, cu lungimile pulsațiilor Allomantice pe care trebuia să le descopere — erau ceva prea neobișnuit pentru ea ca să-l poată înțelege în momentul acela.

„Eroul Evurilor nu va fi un om, ci o forță. Niciun popor nu va putea să-l revendice, nicio femeie nu va putea să-l păstreze și niciun rege nu va putea să-l ucidă. Nu-i va aparține nimănui, nici măcar lui însuși.”

CAPITOLUL 21

Kelsier stătea tăcut, citind, în vreme ce vasul lui înainta încet pe canalul din miazănoapte. *„Uneori mă tem că nu sunt eroul pe care-l vede toată lumea în mine”*, spunea textul.

Ce dovadă avem? Cuvintele unor bărbați morți de multă vreme, abia acum considerate profetice? Chiar dacă am da crezare

prorocirilor, de mine le leagă doar niște interpretări trase de păr. Fortificațiile mele de pe Dealul Verii sunt într-adevăr „povara care-l va consacra pe Erou”? Diversele mele căsătorii mi-ar putea oferi „legătura fără vărsare de sânge cu regii lumii”, dacă sunt privite așa cum se cuvine. Există zeci de fraze similare care s-ar putea referi la viața mea. Dar, pe de altă parte, toate ar putea fi simple coincidențe.

Filosofii presupun că a sosit timpul, că au apărut toate semnele. Dar eu încă mă mai întreb dacă n-au ales greșit omul. Atât de mulți alții depind de mine. Ei spun că viitorul unei lumi întregi e în mâinile mele. Ce-ar crede dacă ar ști că apărătorul lor — Eroul Evurilor, mântuitorul — se îndoiește de sine însuși?

Poate n-ar fi nicidecum șocați. Într-un fel, asta mă îngrijorează cel mai mult. Poate, în adâncurile inimilor lor, își pun întrebări — exact așa cum mi le pun și eu.

Oare când se uită la mine văd un mincinos?

Rashek pare să creadă că da. Știu că n-ar trebui să las un simplu cărăuș să mă tulbure. Însă e din Terris, din ținutul unde s-au născut prorocirile. Dacă poate descoperi cineva o înșelăciune, n-ar trebui să fie el acela?

Cu toate acestea, îmi continui călătoria către locul unde vestesc augurii scriși în grabă că-mi voi întâlni destinul — mergând, simt în spate privirea lui Rashek. Plină de invidie. Și de batjocură. Și de ură.

În cele din urmă, mă tem că aroganța mea ne va distruge pe toți.

În cabina sa care se clătina ușor din pricina eforturilor edecarilor de afară, Kelsier lăsă cărțulia în jos. Era încântat fiindcă Sazed îi oferise un exemplar cu fragmentele traduse din jurnalul Lordului Legiuitor înainte de plecarea caravanei de vase. Avea cumplit de puține lucruri de făcut în timpul călătoriei.

Din fericire, jurnalul se dovedea fascinant. Fascinant și, în același timp, nefiresc. Era tulburător să citească niște cuvinte scrise, în original, chiar de Lordul Legiuitor. Pentru Kelsier, acesta era mai puțin om și mai degrabă o… creatură. O forță a răului, care trebuia distrusă.

Însă personajul descris în jurnal părea un simplu muritor, într-o măsură covârșitoare. Își punea întrebări, cântărea lucrurile — părea un om profund, ba chiar unul cu caracter.

Ar fi totuși bine să nu mă încred prea mult în istorisirea lui, se gândi Kelsier, plimbându-și degetele peste pagină. *Oamenii își consideră rareori neîntemeiate propriile acțiuni.*

Povestea Lordului Legiuitor îi amintea totuși lui Kelsier de legendele pe care le auzise — povești șoptite de skaa, discutate de nobili și memorate de Păstrători. Ele spuneau că odinioară, înainte de Înălțare, Lordul Legiuitor fusese cel mai măreț dintre oameni. Un conducător îndrăgit, un bărbat căruia i se încredințase soarta omenirii.

Din nefericire, Kelsier cunoștea sfârșitul istorisirii. Ultimul Imperiu însuși era moștenirea pe care o lăsase jurnalul. Lordul Legiuitor nu salvase omenirea; în schimb, o

înrobise. Citirea unei relatări nemijlocite, descoperirea îndoielilor Lordului Legiuitor și a luptei pe care-o purtase cu sine nu izbuteau nimic altceva decât să facă povestea mai tragică.

Luă cărțulia în mână, vrând să continue; însă vasul lui începu să încetinească. Se uită pe geamul cabinei, în lungul canalului. Zeci de oameni trudeau din greu pe poteca pentru edec — un drumeag îngust de pe mal — trăgând cele patru barje și cele două corăbii înguste care alcătuiau convoiul. Era un stil de călătorie eficient, deși presupunea o muncă grea; bărbații care trăgeau o barjă pe un canal puteau transporta câteva sute de kilograme mai mult decât dacă ar fi fost siliți să le care în spate.

Dar oamenii se opriră. Kelsier zări în față un mecanism de blocare, plasat înainte de despărțirea canalului în două. Un soi de răscruce a drumurilor de apă. *În sfârșit,* își spuse el. Săptămânile sale de călătorie se încheiaseră.

Nu așteptă sosirea vreunui mesager. Ieși pur și simplu pe puntea corăbiei înguste și-și strecură mâna în punga sa, de unde scoase câteva monede. *E momentul potrivit pentru puțină ostentație,* se gândi, aruncând o monedă pe puntea de lemn. Arse oțel și se Împinse în aer.

Se avântă înclinat în sus, ajungând cu iuțeală la o înălțime de la care putea să vadă întregul șir de bărbați — dintre care jumătate trăgeau vasele, iar ceilalți așteptau să fie

înlocuiți. Zbură descriind un arc, aruncă o altă monedă când trecu pe deasupra unei barje, apoi se Împinse în ea când începu să coboare. Viitorii oșteni se uitau în sus, arătând cu venerație către el în timp ce se înălța deasupra canalului.

Kelsier arse fludor, întărindu-și trupul când ateriză cu un zgomot înfundat pe puntea corăbiei înguste din fruntea convoiului.

Yeden ieși surprins din cabina lui.

— Lord Kelsier! Am, ăă, ajuns la răscruce.

— Văd asta, spuse el, uitându-se în urmă, la șirul de vase.

Oamenii de pe poteca de edec vorbeau între ei excitați, arătând cu degetul. I se părea straniu să întrebuințeze Allomanția atât de fățiș, la lumina zilei și în fața atât de multor oameni.

Nu exista o altă cale, medită. *Pentru luni de zile de-acum încolo, vizita asta e singurul prilej al oamenilor de a mă vedea. Trebuie să-i impresionez, să le dau ceva de care pot să se agațe, dacă din toată povestea asta o să iasă ceva…*

— Mergem să vedem dacă grupul din peșteri a venit să ne-ntâmpine? întrebă, întorcându-se din nou spre Yeden.

— Firește, răspunse acesta, făcându-i semn unui servitor să-i tragă corabia îngustă lângă mal și să coboare o scândură.

Părea entuziasmat; era cu adevărat un bărbat serios, iar Kelsier îl respecta pentru asta, deși nu era o prezență destul de remarcabilă.

Eu am avut, în cea mai mare parte a vieții, o problemă contrară, medită, amuzat, coborând de pe corabie împreună cu Yeden.

Prezență prea remarcabilă, seriozitate prea puțină.

Merseră de-a lungul șirului de muncitori de pe canal. Când ajunseră aproape în fruntea lor, unul dintre Brutalii lui Ham — care juca rolul căpitanului gărzii lui Kelsier — îi salută.

— Am ajuns la răscruce, lord Kelsier.

— Văd asta, repetă el.

În fața lor creștea o pădure deasă, numai de mesteceni, urcând pe pantele dealurilor. Canelele se îndepărtau de ea — în alte părți ale Ultimului Imperiu se găsea lemn mai bun. Mestecenii rămâneau acolo, izolați, neluați în seamă de cei mai mulți oameni.

Kelsier arse cositor, clipind ușor sub lumina dintr-odată orbitoare a soarelui. Însă ochii i se obișnuiră, și izbuti să deslușească un amănunt — străfulgerarea unei mișcări — în pădure.

— Acolo, spuse, aruncând o monedă în aer și Împingând-o.

Banul se avântă în zbor și se izbi de un copac. Semnalul dinainte convenit fiind astfel dat, un mic grup de bărbați camuflați se desprinse de linia copacilor, traversând terenul pătat de cenușă ca să se-ndrepte spre canal.

— Lord Kelsier, spuse bărbatul din frunte, salutând. Sunt căpitanul Demoux. Adună-ți te rog recruții și vino cu mine — generalul Hammond e nerăbdător să te vadă.

„Căpitanul” Demoux era un bărbat prea tânăr ca să fie atât de disciplinat. Părând abia trecut de douăzeci de ani, își conducea micul grup de oameni cu o solemnitate care l-ar fi făcut să pară arogant dacă ar fi fost mai puțin capabil.

Bărbați mai tineri decât el au condus oșteni în luptă, se gândi Kelsier. *Dacă eu am fost un filfizon la vârsta lui, nu înseamnă că toată lumea e așa. Uite, de pildă sărmana Vin — numai șaisprezece ani, și e deja la fel de serioasă ca Marsh.*

Străbătură pădurea pe un drum ocolit — la ordinul lui Ham, fiecare oștean mergea prin altă parte, ca să nu ia cumva naștere vreo potecă. Kelsier se uită peste umăr, la cei două sute și ceva de oameni din spatele lui, încruntându-se ușor. Probabil că urma lor avea să fie totuși vizibilă, dar în privința asta nu se putea face mare lucru — mișcările unui grup atât de numeros erau probabil aproape imposibil de ascuns.

Demoux își încetini pașii, fluturându-și mâna, și mai mulți oameni din grupul lui se repeziră înainte; nu aveau nici măcar jumătate din deprinderile ostășești ale comandantului lor. Dar Kelsier era totuși impresionat. Ultima oară când îi vizitase, aveau cu toții purtări tipice pentru drojdia societății și erau lipsiți de orice coordonare, ca majoritatea proscrișilor skaa. Ham și oamenii lui își făcuseră bine treaba.

Unul dintre oșteni îndepărtă câteva tufe false, dând la iveală o crăpătură din pământ.

Înăuntru era întuneric și părțile laterale erau pline de ieșituri din cristale de granit. Nu era una dintre peșterile obișnuite de pe coasta dealului, ci o simplă crăpătură în pământ, care cobora drept în jos.

Kelsier rămase locului, tăcut, uitându-se la despicătura cu margini de piatră dantelată. Îl cuprinse un tremur ușor.

— Kelsier? întrebă Yeden, încruntându-se. Ce e?

— Îmi aduce aminte de Puțuri. Așa arată — rifturi în pământ.

Yeden păli.

— Oh, eu, ăă…

Kelsier își flutură mâna, în semn că n-avea importanță.

— Știam că asta o să urmeze. Am coborât în peșterile alea zi de zi, vreme de un an, și m-am întors întotdeauna la suprafață.

Ca să-și dovedească spusele, făcu un pas înainte și pătrunse în crăpătura îngustă. Deschiderea era atât de mare cât să permită alunecarea unui bărbat înăuntru. În timp ce cobora, Kelsier văzu oșteni — atât din grupul lui Demoux, cât și dintre noii recruți — privindu-l în liniște. Își ridicase cu bună știință vocea destul de tare ca să-l audă toți.

Să-mi vadă slăbiciunea și să vadă că mi-o înfrâng.

Erau gânduri curajoase. Însă, odată ce ajunse dedesubt, avu impresia că se reîntorsese. Strivit între doi pereți de piatră, căutând o cale de coborâre cu degete tremurătoare. Frig, umezeală, întuneric. Sclavii

erau cei care trebuiau să găsească atiul. Allomanții ar fi izbândit cu mult mai bine, dar prezența lor în apropierea cristalelor de atiu le-ar fi sfărâmat. Așa că Lordul Legiuitor folosea osândiți la moarte. Silindu-i să intre în puțuri. Silindu-i să se târască în jos, mereu mai jos…

Kelsier se strădui să înainteze. Nu se afla la Hathsin. Coborârea n-avea să dureze ore întregi, și n-avea să existe nicio gaură căptușită cu cristale prin care să-și strecoare brațele sfâșiate și sângerânde — întinzându-se în căutarea geodei ascunse înăuntru. O singură geodă; care îți aducea o săptămână de viață în plus. Viață sub bicele supraveghetorilor. Viață sub domnia unui zeu sadic. Viață sub soarele care devenise roșu.

O să schimb lucrurile, pentru ceilalți, se gândi Kelsier. *O să le schimb în bine!*

Coborârea era grea pentru el, mult mai grea decât ar fi fost dispus să recunoască vreodată. Din fericire, riftul se deschise curând într-o peșteră largă, aflată dedesubt, și Kelsier întrezări, venind de jos, o lumină. Se lăsă să cadă pe restul distanței, aterizând pe podeaua de piatră denivelată, și îi zâmbi bărbatului care îl aștepta.

— V-ați făcut o intrare infernală, Ham, spuse, scuturându-și mâinile de praf.

Ham surâse.

— Ar trebui să vezi sala de baie.

Kelsier râse, trăgându-se într-o parte ca să le facă loc celorlalți. Din încăpere porneau mai multe tunele naturale, iar de partea de jos a riftului atârna o scară de frânghie, ca să facă

urcușul mai ușor. Yeden și Demoux o întrebuințară în curând ca să coboare în grotă, cu hainele zgâriate și murdărite de drumul prin rift. Intrarea nu se făcea cu ușurință. Dar tocmai asta era ideea.

— Mă bucur să te văd, Kell, zise Ham.

Lui Kelsier i se părea ciudat să-l vadă în haine cărora nu le lipseau mânecile. De fapt, veșmintele lui ostășești arătau mai degrabă protocolar, cu linii drepte și nasturi în față.

— Câți oameni ai adus?

— Doar vreo două sute patruzeci și ceva.

Ham înălță din sprâncene.

— Înseamnă că recrutările au început să meargă mai bine?

— În sfârșit, încuviință Kelsier, dând din cap.

Oștenii începură să sară în peșteră și câțiva dintre aghiotanții lui Ham ieșiră în față, ajutându-i pe nou-sosiți și conducându-i către un tunel lateral.

Yeden se apropie, alăturându-li-se lui Kelsier și Ham.

— Lord Kelsier, peștera asta e uimitoare! Până acum n-am mai intrat niciodată în grote. Nu e de mirare că Lordul Legiuitor încă nu ne-a găsit oamenii aici, jos!

— Locul e cu desăvârșire sigur, spuse Ham, cu mândrie. N-are decât trei intrări, și toate sunt crăpături, ca asta. Având proviziile necesare, îl putem apăra pe un timp nedefinit împotriva unei forțe cotropitoare.

— În plus, zise Kelsier, nu e singurul grup de peșteri de sub dealurile din jur. Chiar dacă

Lordul Legiuitor ar fi hotărât să ne distrugă, armata lui și-ar putea petrece săptămâni întregi căutându-ne fără să ne găsească.

— Uimitor, comentă Yeden. Își întoarse privirea spre el. M-am înșelat în privința ta, lord Kelsier. Lovitura asta… oastea asta… ei, aici ai făcut ceva impresionant.

Kelsier zâmbi.

— De fapt, în privința mea ai avut dreptate. Ai crezut în mine când a început totul — suntem aici numai datorită ție.

— Presupun că… am crezut, nu-i așa? zâmbi și Yeden.

— Oricum ar fi, apreciez încrederea ta. Probabil c-o să fie nevoie de ceva timp până când coboară toți oamenii prin rift — poți să iei tu conducerea aici? Aș vrea să stau puțin de vorbă cu Hammond.

— Sigur că da, lord Kelsier.

În vocea lui se simțea respectul — ba chiar și un strop din ce în ce mai vizibil de adulație.

Kelsier arătă în lateral cu o înclinare a capului. Ham se încruntă ușor, luă un felinar și ieși, pe urmele lui, din prima încăpere. Pătrunseră într-un tunel și, odată ce se îndepărtară destul de mult ca să nu mai fie auziți, Ham se opri, uitându-se peste umăr.

Se opri și Kelsier, înălțând din sprâncene.

Ham arătă cu capul către grota de la intrare.

— Yeden s-a schimbat, cu siguranță.

— Am efectul ăsta asupra oamenilor.

— Trebuie să fie din cauza firii tale umile, care inspiră venerație, zise Ham. Vorbesc serios, Kell. Cum faci? Omul ăsta practic te ura; acum se uită la tine ca un puști care-și idolatrizează fratele mai mare.

Kelsier ridică din umeri.

— Yeden n-a mai făcut niciodată cu adevărat parte dintr-o echipă — cred că-ncepe să-și dea seama c-avem într-adevăr o șansă. În mai puțin de jumătate de an, am adunat laolaltă mai mulți răzvrătiți decât a văzut el vreodată. Cu asemenea rezultate poți converti până și cei mai încăpățânați oameni.

Ham nu părea convins. În cele din urmă, ridică din umeri și se puse din nou în mișcare.

— Despre ce voiai să stăm de vorbă?

— De fapt, aș vrea să văd celelalte două intrări, dacă se poate, răspunse Kelsier.

Ham se declară de acord cu o înclinare a capului, arătând către un tunel lateral și deschizând drumul. Aidoma majorității celorlalte, nu fusese săpat de mâini omenești; era o prelungire naturală a grupului de peșteri. În Stăpânirea Centrală existau sute de grupuri similare de grote, deși cele mai multe nu erau atât de întinse. Și numai într-unul singur — în Puțurile din Hathsin — se formau geodele de atiu.

— Oricum, Yeden are dreptate, spuse Ham, cotind printr-o porțiune îngustată a tunelului. Ai ales un loc extraordinar pentru ascunderea oamenilor noștri.

Kelsier dădu din cap.

— Grupurile de peșteri de sub dealurile astea sunt întrebuințate, de veacuri, de diverse cete de răzvrătiți. Se află înspăimântător de aproape de Luthadel, dar nicio incursiune în căutarea cuiva de aici nu i-a adus vreodată Lordului Legiuitor vreo izbândă. Acum se mulțumește pur și simplu să nu le mai dea nicio atenție — probabil a dat greș de prea multe ori.

— Nu mă-ndoiesc, zise Ham. Cu toate cotloanele și gâtuirile de aici, locul e groaznic pentru o bătălie.

Ieșiră din tunel, pătrunzând într-o altă peșteră mică. Plafonul avea și acolo o crăpătură, și lumina soarelui se prelingea, palidă, înăuntru. O ceată de zece soldați stătea de pază, și luară cu toții poziția de drepți la intrarea lui Ham.

Kelsier aprobă cu o scurtă înclinare a capului.

— Zece oameni tot timpul?

— La fiecare dintre cele trei intrări, răspunse Ham.

— Bun.

Kelsier se apropie, cântărind oștenii cu atenție. Își ținea mânecile suflecate, dezgolindu-și cicatricele, și vedea că oamenii le priveau. De fapt, nu știa ce să inspecteze, dar se străduia să pară pretențios. Le examină armele — bastoane pentru opt dintre ei, săbii pentru ceilalți doi — și scutură praful de pe câțiva umeri, deși nimeni nu purta uniformă.

În cele din urmă, se întoarse către un bărbat cu un blazon pe umăr.

— Pe cine lași să iasă din peșteri, soldat?

— Numai pe cei care au o scrisoare cu sigiliul generalului Hammond, înălțimea ta!

— Fără excepții? întrebă Kelsier.

— Fără, înălțimea ta!

— Și dac-aș vrea să plec eu acum?

Omul șovăi.

— Ăă…

— M-ai opri! zise Kelsier. Nimeni nu e scutit, soldat. Nici eu, nici prietenul care doarme alături de tine, nici vreun comandant — nimeni. Dacă n-are sigiliul ăla, nu pleacă!

— Da, înălțimea ta!

— Bravo, zise Kelsier. Dacă toți soldații tăi sunt tot atât de buni, generale, atunci Lordul Legiuitor are toate motivele să se teamă.

La auzul acestor cuvinte, oamenii se umflară ușor în pene.

— Continuați, le spuse Kelsier, cerându-i cu un semn lui Ham să-l urmeze când părăsea încăperea.

— A fost frumos din partea ta, zise încet acesta. Se pregătesc pentru vizita asta de săptămâni.

Kelsier ridică din umeri.

— Am vrut doar să mă conving că păzesc deschiderea așa cum se cuvine. Acum, când ai mai mulți oameni, vreau să pui străji la gura fiecărui tunel care duce spre grotele cu ieșiri.

Ham dădu din cap.

— Pare totuși cam exagerat.

— Ascultă ce-ți spun. Un singur fugar sau nemulțumit ne poate trăda Lordului Legiuitor. E bine dacă ai senzația că poți apăra locul ăsta, dar, dacă afară își face tabăra o armată și te

prinde-n capcană înăuntru, toți oamenii de-aici nu ne mai sunt, practic, de niciun folos.

— Bine. Vrei să vezi a treia intrare?

— Te rog.

Ham dădu din cap și îl conduse către un alt tunel.

— Oh, mai e ceva, spuse Kelsier, după un timp. Pune grupuri de câte o sută de oameni — toți cei în care ai încredere — să umble prin pădure. Dacă vine cineva în căutarea noastră, nu putem ascunde trecerea atâtor oameni prin împrejurimi. Însă putem să-nvălmășim urmele, ca să nu mai ducă nicăieri.

— Bună idee.

— Am o grămadă, zise Kelsier când intrau într-o a treia grotă, mult mai mare decât primele două.

Nu era o încăpere cu rift de intrare, ci o sală pentru instrucție. Mai multe grupuri de bărbați cu săbii sau bastoane se antrenau sub privirile unor instructori în uniforme. Uniformele ofițerilor erau ideea lui Dockson. Nu-și puteau îngădui să îmbrace pe toată lumea — i-ar fi costat prea mult și, făcând rost de atât de multe uniforme, ar fi stârnit bănuieli. Însă vederea șefilor în uniformă le putea oferi oamenilor un sentiment al unității.

În loc să meargă mai departe, Ham se opri la marginea grotei. Se uită la soldați și îi spuse lui Kelsier, cu voce joasă:

— Trebuie să vorbim la un moment dat despre asta, Kell. Oamenii încep să se simtă ca niște soldați, dar… Ei, nu sunt decât skaa. Și-au petrecut toată viața lucrând în fabrici sau pe

plantații. Nu știu cât de bine se vor descurca în momentul când o să-i ducem pe un câmp de luptă.

— Dacă facem totul așa cum trebuie, nu vor avea de purtat cine știe ce luptă. Puțurile nu sunt păzite decât de vreo două sute de oșteni — Lordul Legiuitor nu poate ține acolo prea mulți oameni, altminteri ar da de înțeles cât de important e locul. Cei o mie de oameni ai noștri le pot lua în stăpânire cu ușurință, retrăgându-se imediat ce sosește garnizoana. Ceilalți nouă mii ar putea fi nevoiți să-nfrunte gărzile Marilor Case și soldații care păzesc palatul, dar ai noștri ar trebui să fie mult mai numeroși.

Ham dădu din cap, deși îndoiala din privire nu părea să-i fi dispărut.

— Ce e? întrebă Kelsier, sprijinindu-se de peretele din cristale netede din locul de unde o peșteră se deschidea în alta.

— Și după ce-o să terminăm cu ei, Kell? întrebă Ham. Odată ce-o să avem atiul, o să-i predăm lui Yeden orașul — și oastea. Și apoi?

— Asta depinde de Yeden.

— Vor fi măcelăriți, spuse Ham, cu voce înceată. Zece mii de oameni nu pot apăra Luthadelul împotriva tuturor forțelor Ultimului Imperiu.

— Am de gând să le ofer mai multe șanse decât îți închipui, Ham. Dacă-i pot întoarce pe nobili unii împotriva altora, dacă pot da toată cârmuirea peste cap…

— Poate, zise Ham, continuând să nu pară convins.

— Ai fost de acord cu planul. Asta am avut de gând să facem de la bun început. Să ridicăm o oaste și să i-o încredințăm lui Yeden.

— Știu, oftă Ham, sprijinindu-se de peretele grotei. Cred că… Ei, acum, când îi conduc, e altfel. Poate nu sunt bun pentru așa ceva. Sunt gardă de corp, nu general.

Știu ce simți, prietene, se gândi Kelsier. *Eu sunt hoț, nu proroc. Dar uneori trebuie să fii ceea ce-ți cere planul pe care l-ai ales.*

Își puse mâna pe umărul lui Ham.

— Ai făcut o treabă excelentă aici.

Celălalt șovăi.

— „Am făcut?”

— L-am adus pe Yeden să te-nlocuiască. Am hotărât, împreună cu Dox, că e bine să conduceți armata prin rotație — în felul ăsta, oamenii se vor deprinde să vadă în Yeden pe comandantul lor. În plus, avem nevoie de tine în Luthadel. Cineva trebuie să-i facă o vizită garnizoanei ca s-adune informații, și tu ești singurul care are legături printre soldați.

— Prin urmare, mă-ntorc în oraș cu tine?

Kelsier dădu din cap.

Ham păru să se-ntristeze pentru o clipă, apoi se destinse și zâmbi.

— O să pot să ies în sfârșit din uniforma asta! Dar crezi că Yeden o să se descurce?

— S-a schimbat foarte mult în ultimele câteva luni, ai spus-o chiar tu. Și e cu adevărat un administrator excelent — a făcut treabă foarte bună cu răzvrătirea după plecarea fratelui meu.

— Presupun…

Kelsier clătină din cap cu amărăciune.

— Suntem puțini, Ham. Tu și Boare sunteți singurii pe care știu că mă pot bizui, și am nevoie să te-ntorci în Luthadel. Yeden nu e perfect pentru munca de aici, dar oastea va fi, în cele din urmă, a lui. Îl putem lăsa s-o conducă o vreme. În plus, asta o să-i ofere o ocupație; a-nceput să devină cam prea sensibil când e vorba de locul lui în ceată. Kelsier tăcu o clipă, zâmbind amuzat. Cred că-i invidiază pe alții din cauza atenției pe care le-o dau.

Ham surâse.

— Asta *e* o schimbare.

Își continuară drumul, lăsând în urmă sala de instrucție. Intrară într-un alt tunel întortocheat, care cobora ușor, lipsit de orice altă lumină în afară de felinarul lui Ham.

— Știi, spuse acesta după câteva minute de mers, aici mai e ceva frumos. Probabil că n-ai observat până acum, dar uneori arată minunat.

Kelsier nu observase. Se uită într-o parte în timp ce înaintau. O muchie a încăperii luase naștere din minerale prelinse din plafon, stalactite și stalagmite deopotrivă de subțiri — ca niște țurțuri murdari — care se topiseră laolaltă ca să formeze un soi de coloană. Mineralele scânteiau în lumina purtată de Ham, iar cărarea din fața lor părea să fi înghețat sub forma unui râu de topitură prăvălită.

Nu, se gândi el. *Nu, Ham, eu nu-i văd frumusețea.* Poate că alții descopereau arta din straturile de culoare și din roca topită. Kelsier

nu vedea decât Puțurile. Peșteri fără fund, cele mai multe coborând drept în jos. Fusese silit să șerpuiască prin crăpături, plonjând în beznă, fără să primească nici măcar un felinar cu care să-și lumineze drumul.

Se gândise adesea să nu mai urce înapoi. Dar, când dădea peste un leș în peșteri — peste trupul unui alt captiv care se rătăcise, sau poate doar renunțase la luptă, îi pipăia oasele și-și făgăduia lui însuși mai mult. Găsise în fiecare săptămână câte o geodă de atiu. Scăpase de execuție, de omorârea din bătaie, în fiecare săptămână.

În afară de ultima. Nu merita să trăiască — ar fi trebuit să fie ucis. Însă Mare îi dăduse o geodă de atiu, garantându-i că ea găsise două în săptămâna aceea. Și abia că după ce o predase, descoperise că ea îl mințise. A doua zi fusese bătută până la moarte. În fața ochilor lui.

În noaptea aceea, Kelsier se Dezlănțuise, intrând în stăpânirea puterilor sale de Născut-din-Ceață. În noaptea următoare, muriseră oameni.

Mulți oameni.

Supraviețuitorul de la Hathsin. Un bărbat care n-ar fi trebuit să trăiască. Chiar și după ce am văzut-o murind, n-am fost în stare să-mi dau seama dacă m-a trădat sau nu. Mi-a oferit geoda din dragoste? Sau ca să-și răscumpere vina?

Nu, el nu era în stare să vadă frumusețea peșterilor. Alții înnebuniseră în Puțuri, căpătând o teamă cumplită de spațiile înguste,

închise. Lui nu i se întâmplase. Însă știa că, oricât de multe minunății s-ar fi aflat în labirinturi — indiferent cât de uimitoare ar fi fost priveliștile și cât de delicate frumusețile — n-avea să fie niciodată conștient de ele. Nu după moartea lui Mare.

Nu mă mai pot gândi la asta, se hotărî, iar grota părea să se întunece în jur. Se uită într-o parte.

— Bine, Ham. Dă-i drumul. Spune-mi la ce te gândești.

— Serios? întrebă Ham, înflăcărându-se.

— Da, răspunse el, cu un soi de resemnare.

— Bun. Uite pentru ce mi-am făcut griji în ultima vreme. Skaa sunt diferiți de nobili?

— Sigur că da. Aristocrații au bani și pământ; skaa n-au nimic.

— Nu vorbeam despre bogăție — mă gândeam la diferențele fizice. Știi ce spun obligatorii, nu?

Kelsier dădu din cap.

— Ei, și e adevărat? Adică, skaa au într-adevăr o grămadă de copii, și am auzit că nobilii au probleme când vor să zămislească urmași.

Echilibrul, așa se numea. Se spunea că astfel se asigura Lordul Legiuitor că nu erau prea mulți nobili pe care să-i întrețină skaa și că — în ciuda bătăilor și a omorurilor la întâmplare — existau oricând destui skaa care să lucreze pe plantații și în fabrici.

— M-am gândit întotdeauna că, din partea Cultului, nu e decât vorbărie goală, spuse Kelsier, cu sinceritate.

— Am cunoscut femei skaa care aveau nici mai mult, nici mai puțin decât 12 copii. Dar nu pot numi nici măcar o singură familie din marea nobilime care să aibă mai mult de trei.

— Ține de educație, atât și nimic mai mult.

— Și diferența de înălțime? Se spune că pe vremuri puteai să-i deosebești pe skaa de nobili numai după înfățișare. Lucrurile s-au schimbat, probabil datorită împerecherilor dintre ei, dar cei mai mulți skaa continuă să fie destul de scunzi.

— E vorba de hrană. Cei mai mulți skaa nu primesc destulă mâncare.

— Și Allomanția?

Kelsier se încruntă.

— Trebuie să recunoști că aici există o diferență fizică, spuse Ham. Un skaa nu devine niciodată Cețurian decât dacă are ceva sânge de aristocrat, primit cu cel mult cinci generații în urmă.

Cel puțin atâta lucru era adevărat.

— Skaa sunt altfel decât nobilii, Kell. Chiar și oștenii ăștia sunt, cumva, sfioși, deși ei sunt cei care-au dat dovadă de curaj. Yeden are dreptate când vorbește despre populația skaa în general — n-o să se răzvrătească niciodată. Dacă... dacă există într-adevăr o diferență fizică între noi? Dacă nobilii sunt *îndreptățiți* să ne conducă?

Kelsier încremeni în tunel.

— Nu se poate să ai convingerea asta.

Ham se opri la rândul lui.

— Cred că… nu, n-o am. Dar mă întreb uneori. Nobilii au Allomanția, este? Poate sunt făcuți să conducă.

— Făcuți de cine? De Lordul Legiuitor?

Ham ridică din umeri.

— Nu, Ham, zise Kelsier. Nu e corect. *Nu* e. Știu că e greu de înțeles — lucrurile stau astfel de atât de multă vreme — dar, în privința vieții duse de skaa, ceva nu e deloc în ordine. Trebuie să crezi asta.

Ham șovăi, apoi dădu din cap.

— Să mergem, spuse Kelsier. Vreau să văd și cealaltă intrare.

Săptămâna se scurse încet. Inspecția lui Kelsier cuprindea armata, modul în care se făcea instrucția, hrana, armele, toate proviziile, iscoadele, străjile și aproape orice altceva îi mai putea trece prin minte. Și, cu mult mai important, stătea de vorbă cu oamenii. Îi lăuda și îi încuraja — și avea grijă să întrebuințeze foarte des Allomanția în fața lor.

Cu toate că despre Allomanție auziseră mulți skaa, foarte puțini știau exact ce putea să facă. Cețurienii de viță nobilă își foloseau rareori puterile în fața altor oameni, iar corciturile erau încă și mai prudente. Simplii skaa, chiar și cei din orașe, nu știau nimic despre lucruri ca Oțel-Împingerea sau ca arderea fludorului. Când îl vedeau pe Kelsier zburând prin aer sau luptând cu forță supraomenească, puneau pur și simplu totul pe

seama nedefinitei „magii Allomantice”. Iar această interpretare greșită nu-l deranja pe Kelsier câtuși de puțin.

Însă, în ciuda numeroaselor sale activități, nu uită nicio clipă discuția sa cu Ham.

Cum poate chiar și numai să se întrebe dacă skaa sunt inferiori? se gândi el, împingându-și ușor mâncarea într-o parte, așa cum stătea la masa înaltă din peștera centrală, destinată adunărilor. Imensa „odaie” era destul de mare ca s-adăpostească întreaga oaste de șapte mii de oameni, deși mulți se aflau în încăperile laterale sau în cele aflate la jumătatea tunelurilor. Masa înaltă stătea pe un afloriment din capătul peșterii, mai sus față de solul acesteia.

Probabil că-mi fac prea multe griji. Ham era înclinat să se gândească la lucruri pe care niciun om sănătos la minte nu le lua în seamă; nu era vorba decât de o altă dilemă filosofică de-a lui. De fapt, părea să-și fi dat deja uitării îngrijorările de mai înainte. Râdea cu Yeden, savurându-și mâncarea.

Cât despre acesta din urmă, conducătorul greoi al răzvrătiților părea foarte satisfăcut de uniforma sa de general și își petrecuse toată săptămâna ascultându-l pe Ham și luând notițe în privința activităților oștirii. Părea să își însușească firesc îndatoririle care-l așteptau.

De fapt, Kelsier părea să fie singurul care nu se bucura de ospăț. Mâncarea de la cină — adusă cu barjele în mod special pentru acea ocazie — era umilă după gusturile nobilimii, dar cu mult mai bună decât cea cu care erau

învățați soldații. O savurau într-o larmă plină de veselie, bându-și micile porții de bere și sărbătorind momentul.

Dar Kelsier își făcea totuși griji. Pentru ce-și închipuiau cu toții că luptă? Păreau entuziasmați de instrucție, dar motivul ar fi putut fi mâncarea primită cu regularitate. Erau într-adevăr convinși că meritau să răstoarne Ultimul Imperiu? Credeau că skaa le erau inferiori nobililor?

Kelsier le simțea reținerile. Mulți își dădeau seama de pericolul inevitabil, și numai strictețea regulilor de ieșire din peșteri îi împiedica să fugă. Erau dornici să vorbească despre instrucție, dar se fereau să pomenească de misiunea pentru care se pregăteau — cucerirea palatului și a zidurilor orașului și apoi respingerea atacului garnizoanei din Luthadel.

Nu cred că au sorți de izbândă, ghici Kelsier. *Trebuie să capete încredere în ei. Zvonurile despre mine sunt un început, dar…*

Îl înghionti pe Ham, atrăgându-i atenția.

— Există cineva care ți-a făcut probleme în privința disciplinei? îl întrebă, încet.

Fruntea lui Ham se încreți la auzul întrebării stranii.

— Sunt vreo doi, firește. Cred că, într-un grup atât de mare, există întotdeauna și nemulțumiți.

— E vreunul, în mod deosebit? Cineva care-a vrut să plece? Am nevoie de cineva care e vădit împotriva noastră.

— Sunt vreo doi acum în arest.

— Aici nu e nimeni? întrebă Kelsier. De preferat cineva așezat la o masă pe care-o vedem?

Ham se gândi o clipă, plimbându-și ochii asupra mulțimii.

— Cel cu manție roșie, de la a doua masă. Acum două săptămâni a fost prins când încerca să fugă.

Bărbatul despre care vorbea era sfrijit și agitat; stătea singur la masă, cu umerii gârboviți.

Kelsier clătină din cap.

— Am nevoie de cineva mai charismatic.

Ham își frecă gânditor bărbia. Pe urmă încetă, și arătă cu capul către o altă masă.

— Bilg. Individul voinic, de la a patra masă din dreapta.

— Îl văd, răspunse Kelsier.

Era un bărbat musculos, cu o barbă mare, îmbrăcat cu o vestă.

— E prea inteligent ca să se răzvrătească, zise Ham, dar ne face necazuri pe tăcute. Nu crede c-avem vreo șansă împotriva Ultimului Imperiu. L-aș trimite în arest, dar nu poți pedepsi pe cineva fiindcă își dă pe față frica — sau, cel puțin, dacă aș face-o, ar trebui să fac asta c-o jumătate din armată. În plus, e un luptător prea bun ca să te lipsești de el cu nepăsare.

— E perfect, spuse Kelsier.

Arse zinc, apoi se uită la Bilg. Zincul nu-i permitea să citească simțămintele omului, dar — când îl ardea — putea să izoleze o singură persoană pentru Domolire sau Ațâțare, în

aceeași măsură în care putea izola o singură fărâmă de metal din mai multe sute, ca să Tragă de ea.

Era totuși greu să-l singularizeze dintr-o mulțime atât de numeroasă, așa se concentră asupra tuturor celor de la masa lui, păstrându-le sentimentele „la-ndemână” pentru mai târziu. Pe urmă se ridică în picioare. În peșteră se lăsă treptat liniștea.

— Oșteni, înainte de a pleca, vreau să vă mai spun încă o dată cât de mult m-a impresionat această vizită.

Cuvintele îi răsunară în încăpere, amplificate de acustica ei naturală.

— Sunteți pe cale să deveniți o armată excelentă, continuă el. Vă cer iertare fiindcă vi-l fur pe generalul Hammond, dar vă las în locul lui un om foarte priceput. Printre voi sunt mulți care-l cunosc pe generalul Yeden — știți că e, de mulți ani, conducătorul răzvrătirii. Am încredere în talentul lui de a vă instrui și mai bine, ca să căpătați toate deprinderile unui soldat.

Începu să-i ațâțe pe Bilg și pe însoțitorii lui, le înflăcără sentimentele, ținând cont că porneau dintr-o părere cu totul diferită.

— Vă cer să-ndepliniți o misiune măreață, continuă, fără să se uite la Bilg. Niciun skaa din afara Luthadelului — de fapt, niciun skaa de nicăieri — nu are idee ce urmează să faceți pentru el. Nimeni nu știe nimic, nici despre instrucția trudnică la care sunteți supuși, nici despre luptele pe care vă pregătiți să le

purtați. Însă vor culege cu toții roadele acestora. Într-o bună zi, veți fi numiți eroi.

Ațâță simțămintele lui Bild încă și mai mult.

— Garnizoana din Luthadel e puternică, dar o putem înfrânge, mai ales dacă luăm repede în stăpânire zidurile orașului. Nu uitați de ce vă aflați aici. Nu doar pentru a învăța să rotiți o sabie și să purtați un coif. E vorba de o revoltă cum n-a mai fost alta vreodată — e vorba să luați conducerea în mâinile voastre, să-l izgoniți pe Lordul Legiuitor. Nu vă pierdeți țelul din vedere.

Tăcu. Cu coada ochiului, zări figurile întunecate ale bărbaților de la masa lui Bilg. În cele din urmă, în liniștea lăsată, auzi un bombănit venind dinspre ei — ajuns, mulțumită acusticii grotei, la multe urechi.

Se încruntă și se întoarse spre Bilg. Liniștea din întreaga peșteră părea să se adâncească mai tare.

— Ai spus ceva? întrebă.

Și acum, momentul hotărâtor. O să reziste sau o să se intimideze?

Bilg îi întoarse privirea. Kelsier trimise spre el o ațâțare incendiară. Și fu răsplătit când Bilg se ridică în picioare, roșu la față.

— Da, înălțimea ta, se răsti bărbatul musculos. Am spus. Am spus că unii dintre noi nu și-au pierdut din vedere „țelul”. Ne gândim la el în fiecare zi.

— De ce? întrebă Kelsier.

Din fundul peșterii prinseră să se audă șoapte, când oștenii începură să le spună ce se

petrecea celor aflați prea departe ca s-audă cu urechile lor.

Bilg răsuflă adânc.

— Pentru că, înălțimea ta, credem că ne trimiți la moarte sigură. Oștile Ultimului Imperiu sunt mult mai numeroase decât o garnizoană. N-o să conteze dac-o să luăm în stăpânire zidurile — în cele din urmă tot o să fim măcelăriți. Nu răstorni un imperiu cu două mii de oșteni.

Perfect, se gândi Kelsier. *Îmi pare rău, Bilg. Dar cineva trebuia s-o spună, și cu siguranță nu puteam s-o fac eu.*

— Văd că avem păreri diferite, rosti cu voce tare. Eu cred în acești oameni și în țelul lor.

— Eu cred că ești un neghiob care se amăgește singur, urlă Bilg. Iar eu am fost un neghiob și mai mare fiindcă am venit în peșterile astea blestemate. Dacă ești atât de sigur că avem sorți de izbândă, de ce nu poate nimeni să plece? Ne ții prinși în cursa asta până când o să ne trimiți la moarte!

— Mă insulți, se răsti Kelsier. Știi foarte bine de ce nu i se îngăduie nimănui să plece. De ce ești nerăbdător să ne părăsești, oșteanule? Ca să-ți vinzi tovarășii Lordului Legiuitor? Câteva lacre câștigate cu ușurință în schimbul a patru mii de vieți?

Bilg se înroși și mai tare.

— N-aș face așa ceva niciodată, dar cu siguranță n-o să te las nici să mă trimiți la moarte! Oastea asta e o irosire.

— Vorbești ca un trădător, spuse Kelsier. Se întoarse către mulțime. Nu se cade ca un general să se lupte cu un om aflat sub comanda lui. Există vreun soldat dornic să apere onoarea acestei revolte?

Mai mulți oameni se ridicară imediat în picioare. Kelsier îl remarcă mai ales pe unul dintre ei. Era mai mărunțel decât ceilalți, dar avea ardoarea neprefăcută pe care i-o observase mai înainte.

— Căpitane Demoux.

Tânărul ieși imediat în față, dintr-un salt.

Kelsier își înșfăcă propria sabie și o aruncă jos, către el.

— Știi să mânuiești o sabie, flăcăule?

— Da, înălțimea ta!

— S-aducă cineva o armă pentru Bilg și două veste ghintuite. Kelsier se întoarse apoi spre Bilg. Nobilii au o tradiție. Când doi bărbați se ceartă, rezolvă totul printr-un duel. Înfrânge-mi apărătorul și ești liber să pleci.

— Și dacă mă-nfrânge el? întrebă Bilg.

— Atunci o să fii mort.

— O să fiu mort dacă rămân, zise Bilg, luând sabia întinsă de un soldat din apropiere. Accept condițiile.

Kelsier dădu din cap și-și flutură mâna către câțiva oameni, cerându-le să tragă niște mese deoparte, eliberând astfel un spațiu din fața celei mari. Toată lumea începu să se ridice, îngrămădindu-se să vadă întrecerea.

— Kell, ce faci?! îi șuieră la ureche Ham.

— Ceva care trebuie să fie făcut.

— Trebuie să fie… Kelsier, băiatul ăla nu e pe potriva lui Bilg! Am încredere în el — de-asta l-am avansat în grad —, dar nu e un mare luptător. Bilg e printre cei mai buni spadasini din toată oștirea!

— Și oamenii știu asta?

— Bineînțeles, zise Ham. Anulează lupta. Demoux e aproape jumătate cât Bilg — e dezavantajat în privința lungimii brațelor, a forței, a deprinderilor. O să fie măcelărit!

Kelsier nu-i luă în seamă cererea. Se așeză fără nicio vorbă în timp ce Bilg și Demoux își ridicau armele, iar doi soldați le legau armurile din piele. Când terminară, făcu semn că înfruntarea putea începe.

Ham gemu.

Avea să fie o luptă scurtă. Amândoi bărbații avea săbii lungi și armuri sumare. Bilg înaintă cu încredere, rotindu-și de câteva ori, de probă, sabia în direcția lui Demoux. Băiatul știa cel puțin cum să lupte — pară loviturile, dar, făcând-o, dezvălui în mare măsură cam de ce era în stare.

Kelsier trase adânc aer în piept și arse oțel și fier.

Bilg roti arma, și el împinse ușor lama într-o parte, făcându-i lui Demoux loc să se ferească. Băiatul încercă un atac, dar Bilg respinse sabia cu ușurință. Luptătorul mai voinic înaintă apoi, asaltându-l pe tânăr și făcându-l să se retragă împleticindu-se. Demoux încercă să se ferească de ultima lovitură cu un salt, dar era prea lent în mișcări. Lama cobora, cumplită, inevitabilă.

Kelsier arse fier — păstrându-și poziția prin Tragerea de suportul unui felinar din spatele său —, apoi se întinse spre ghinturile de pe vesta lui Demoux. Și Împinse când sări tânărul, avântându-l, cu spatele, într-un mic salt cu boltă, care-l îndepărtă de Bilg.

Băiatul ateriză împleticindu-se stângaci, în timp ce sabia potrivnicului său se izbea de solul stâncos al peșterii. Bilg își ridică surprins privirea, și prin mulțime trecu un murmur gros, de uimire.

Bilg mârâi și înaintă în fugă, cu arma ridicată. Demoux pară lovitura puternică, dar Bilg îi aruncă sabia cât colo, cu o mișcare lejeră. Și lovi din nou, iar Demoux ridică mâna, într-un gest instinctiv de apărare.

Kelsier Împinse, încremenind sabia lui Bilg la jumătatea drumului către țintă. Demoux rămase locului, cu brațul întins, ca și cum ar fi oprit arma cu puterea gândului. Cei doi rămaseră astfel o clipă, Bilg străduindu-se să clintească sabia, iar Demoux holbându-se cu venerație la propria sa mână. Îndreptându-și ușor spatele, tânărul încercă, de probă, să-și ducă mâna mai în față.

Kelsier Împinse, aruncându-l pe Bilg pe spate. Luptătorul masiv căzu cu un strigăt de surpriză. O clipă mai târziu, când se ridică, Kelsier n-avu nevoie să-l Ațâțe ca să-l înfurie. Urlă cuprins de mânie, își luă sabia în ambele mâini și se repezi la Demoux.

Unii nu știu când să renunțe, se gândi Kelsier în timp ce Bilg lovea.

Demoux dădu să se ferească, și Kelsier îl împinse în lateral, scoțându-l din calea sabiei. Pe urmă tânărul se întoarse, ținându-și la rândul său propria armă cu ambele mâini și repezind-o către Bilg. Kelsier i-o prinse la jumătatea arcului pe care-l descria și Trase de ea cu toată puterea, avântând oțelul înainte, cu o incendiere puternică a fierului său.

Lamele se izbiră și, întărită de Kelsier, lovitura lui Demoux îi smulse lui Bilg arma din mână. Se auzi un zgomot puternic, și luptătorul vânjos se prăbuși — pierzându-și cu desăvârșire echilibrul sub forța atacului lui Demoux. Sabia lui Bilg ricoșă din podeaua de piatră, la o oarecare distanță.

Tânărul făcu un pas înainte, înălțându-și arma deasupra lui Bilg care era uluit. Și apoi se opri. Kelsier arse fier, întinzându-se spre lamă ca s-o Tragă în jos, silind-o să dea lovitura de grație, dar Demoux rezistă.

Kelsier șovăi. *Omul ăsta ar trebui să moară*, se gândi, cu furie. Jos, Bilg gemu încet. Kelsier îi văzu abia acum brațul răsucit, cu osul sfărâmat de lovitura puternică. Sângera.

Nu, se gândi. *E de-ajuns.*

Eliberă sabia lui Demoux. Tânărul își lăsă mâna în jos, cu ochii la Bilg. Pe urmă își ridică palmele, privindu-le uluit, cu brațele tremurându-i ușor.

Kelsier se ridică în picioare, și mulțimea amuți iarăși.

— Credeți că v-aș trimite împotriva Lordului Legiuitor nepregătiți? întrebă el, cu voce sonoră. Credeți că v-aș trimite la moarte?

Luptați pentru dreptate, oameni buni! Luptați pentru *mine*! N-o să vă las fără ajutor când veți înfrunta oștenii Ultimului Imperiu.

Își înălță mâna în aer, ridicând în sus o mică bară de metal.

— Ați auzit de ăsta, nu-i așa? Ați auzit zvonurile despre Al Unsprezecelea Metal? Ei bine, îl am — și-l voi întrebuința. Lordul Legiuitor va pieri!

Oamenii începură să ovaționeze.

— Asta nu e singura noastră unealtă! strigă Kelsier. Voi, oștenii, aveți în voi înșivă o putere colosală! Ați auzit de vrăjile secrete de care se folosește Lordul Legiuitor? Ei bine, avem și noi unele, ale noastre! Benchetuiți, oștenii mei, și nu vă temeți de lupta care va veni! Așteptați-o cu nerăbdare!

În peșteră izbucniră urale zgomotoase și Kelsier făcu semn să se aducă mai multă bere. Doi slujitori se grăbiră să-l scoată pe Bilg din încăpere.

Când Kelsier se așeză iarăși, Ham avea cute adânci pe fruntea încruntată.

— Nu-mi place asta, Kell, spuse.

— Știu, răspunse el, pe șoptite.

Ham era gata să continue, dar Yeden se aplecă spre el.

— A fost uimitor! N-am… Kelsier, n-am știut! Ar fi trebuit să-mi spui că le poți transmite altora puterile tale. Păi, cu asemenea însușiri, cum am putea să pierdem?

Ham îi puse o mână pe umăr, împingându-l la loc, pe scaunul lui.

— Mănâncă, îi porunci. Apoi se întoarse spre Kelsier, trăgându-și scaunul mai aproape, și îi vorbi cu voce scăzută. Tocmai mi-ai mințit întreaga oștire, Kell.

— Nu, Ham, răspunse acesta, cu voce la fel de înceată. Am mințit oștirea *mea*.

Ham nu mai spuse nimic. Și se întunecă la față.

Kelsier oftă.

— N-am mințit decât pe jumătate. Nu e nevoie să devină luptători, nu trebuie decât să devină suficient de amenințători până când punem mâna pe atiu. Putem mitui garnizoana cu el, și oamenii noștri nu vor fi nevoiți s-o înfrunte. E, de fapt, totuna cu ceea ce le-am promis.

Ham nu răspunse.

— Înainte de plecarea noastră, vreau să alegi câteva zeci dintre soldații cei mai de încredere și cei mai devotați. O să-i trimitem în Luthadel — punându-i să jure că nu vor dezvălui ascunzătoarea armatei — pentru ca povestea celor petrecute în seara asta să se răspândească printre skaa.

— Deci totul ține de orgoliul tău? se răsti Ham.

Kelsier clătină din cap.

— Uneori suntem nevoiți să facem lucruri pe care le considerăm dezgustătoare, Ham. Orgoliul meu poate fi considerabil, dar aici e vorba de cu totul altceva.

Ham rămase o clipă nemișcat, apoi se întoarse către farfuria lui. Însă nu începu să

mănânce — se uita la sângele rămas jos, în fața mesei lor înalte.

Ah, Ham, se gândi Kelsier, *aș vrea să-ți pot explica totul.*

Comploturi în spatele altor comploturi, planuri în spatele altor planuri.

Întotdeauna mai există încă un secret.

La început, erau unii care nu credeau că Adâncimea era un pericol serios, cel puțin nu pentru ei. Însă aducea cu ea un rău pe care l-am văzut infectând aproape fiecare petic de pământ. În fața lui, oștile sunt neputincioase. Puterea lui năruie marile cetăți. Recoltele sunt distruse, ținutul moare.

Cu asta mă lupt. Ăsta e monstrul pe care trebuie să-l înfrâng. Mă tem că mi-a luat prea mult timp. S-au petrecut deja atât de multe distrugeri, încât mă tem că omenirea nu va supraviețui.

Este acesta cu adevărat sfârșitul lumii, așa cum au prezis mulți dintre filosofi?

CAPITOLUL 22

Am sosit în Terris în prima parte a acestei săptămâni, citi Vin*, și, nu pot să n-o spun, am găsit că ținutul e minunat. Munții uriași din nord — cu căciuli de zăpadă pe creștetele golașe și cu mantii păduroase — domină acest tărâm al rodniciei verzi, aidoma unor zei veghetori. Cele mai multe dintre pământurile mele din sud sunt plate; cred că n-ar mai părea atât de posomorâte dacă ar exista câțiva munți care să le schimbe înfățișarea.*

Locuitorii sunt mai ales păstori — deși există și tăietori de lemne, și nici plugarii nu sunt ceva neobișnuit. Ținutul e cu siguranță pastoral. Pare ciudat că niște meleaguri atât de uimitor de bucolice au dat naștere prorocirilor și teologiilor pe care se sprijină acum întreaga lume.

Am luat un grup de cărăuși terrisieni drept călăuze prin trecătorile greu de străbătut ale munților. Însă aceștia nu sunt niște oameni obișnuiți. După cum s-ar părea, poveștile sunt adevărate — o parte dintre locuitorii ținutului au o însușire remarcabilă, mai uimitoare decât orice.

Pot, cumva, să-și înmagazineze puterea, ca s-o întrebuințeze în ziua următoare. Noaptea, înainte de culcare, își petrec o oră întinși în așternuturile lor, timp în care devin brusc foarte plăpânzi, cel puțin în aparență — ca și cum ar fi îmbătrânit cu o jumătate de veac. Totuși, dimineața, când se trezesc, sunt de-a dreptul puternici. S-ar părea că aceste forțe au o legătură cu podoabele lor metalice, brățări și cercei, pe care le poartă întotdeauna.

Șeful lor se numește Rashek și e mai degrabă tăcut. Oricum, Braches — iscoditor, ca de obicei — a promis c-o să-l ia la întrebări, cu speranța că va descoperi, cu exactitate, cum se dobândește această putere.

Mâine o să-ncepem ultima parte a pelerinajului nostru — Munții Îndepărtați din Terris. Sper că acolo voi găsi liniștea — atât pentru mine, cât și pentru sărmanul nostru pământ.

Citind jurnalul, Vin ajungea cu mare repeziciune la mai multe concluzii. Prima era convingerea fermă că nu-i plăcea să citească. Sazed nu ținea cont de plângerile ei; pretindea că n-avea destul exercițiu. Oare terrisianul nu era în stare să-și dea seama că lectura nu reprezenta câtuși de puțin o deprindere practică, așa cum erau mânuirea unui pumnal sau întrebuințarea Allomanției?

Continua totuși, supunându-se poruncii lui — fie și numai ca să dovedească, încăpățânată, că o putea face. O mare parte din cuvintele întâlnite în jurnal erau greu de priceput pentru ea, și trebuia să citească într-o parte izolată a conacului lui Renoux, unde putea să pronunțe frazele cu glas tare, pentru ea însăși, încercând să descifreze stilul ciudat în care era scris jurnalul.

Continuarea lecturii o conduse la o a doua concluzie: Lordul Legiuitor era mult mai plângăcios decât avea dreptul un zeu. Când nu le umpleau notițe plictisitoare despre călătoriile lui, paginile jurnalului erau ticsite de meditații și de pasaje moralizatoare lungi, incoerente. Vin începea să-și dorească să nu fi găsit niciodată cartea.

Oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului ei de nuiele. O adiere răcoroasă, de primăvară timpurie, sufla prin grădinile de jos, trecând peste apele micului izvor din dreapta ei. În aer era o umezeală plăcută și copacii o fereau de soarele după-amiezii. Fiind nobil — fie și un fals nobil —, aveai cu siguranță și o serie de avantaje.

În spatele ei se auziră pași ușori. Zgomotul venea de la o distanță destul de mare, dar se obișnuise să ardă în permanență câte puțin cositor. Se răsuci, aruncând pe furiș o privire peste umăr.

— Fantomă? spuse, surprinsă, când pe poteca din grădină își făcu apariția tânărul Lestibournes. Ce-i cu tine aici?

El încremeni, îmbujorându-se.

— Fiind cu Dockson să venim și stăm vizită.

— Dockson? întrebă ea. E și el aici?

Poate are vești de la Kelsier!

Fantomă încuviință, dând din cap.

— Arme pentru aducere, dând pentru timp care vine.

Vin șovăi.

— Din asta n-am înțeles nimic.

— A trebuit să aducem niște arme, o lămuri Fantomă, străduindu-se din greu să vorbească renunțând la dialectul lui. Depozitându-le aici o vreme.

— Ah, zise ea, ridicându-se și netezindu-și rochia. Ar trebui să merg să-l văd.

Fantomă se neliniști dintr-odată, roșind din nou, și Vin își lăsă capul pe-o parte.

— Mai e și altceva?

El își duse mâna sub vestă cu o mișcare bruscă și scoase un obiect. Vin reacționă incendiind fludor, dar nu era decât o batistă roz cu alb. Băiatul i-o întinse.

Ea o luă șovăind.

— Pentru ce e asta?

El se îmbujoră încă o dată, apoi se răsuci pe călcâie și plecă în fugă.

Vin se uită în urma lui, uluită. Își coborî privirea spre batistă. Era dintr-o dantelă catifelată, dar nu părea să aibă nimic neobișnuit.

Un băiat ciudat, se gândi, îndesându-și batista în mânecă. Își luă cartea și o porni către casă pe poteca din grădină. Se obișnuise într-o asemenea măsură să poarte rochie, încât și-o ferea din reflex de tufe și de pietre.

Cred că, în sine, e o deprindere valoroasă, se gândi când ajunse la intrarea conacului fără să-și fi agățat poalele nici măcar de o singură creangă. Împinse ușa din panouri de sticlă și opri apoi primul servitor care-i ieși în cale.

— A sosit jupânul Delton? întrebă, folosind numele fals al lui Dockson. Acesta trecea drept un negustor din Luthadel cu care era Renoux în legătură.

— Da, doamna mea, răspunse servitorul. Stă de vorbă cu lordul Renoux.

Ea îl lăsă să plece. Probabil că le-ar fi putut întrerupe conversația, dar n-ar fi fost bine. Lady Valette n-avea niciun motiv să asiste la o discuție dintre Renoux și Delton despre treburile lor negustorești.

Își mușcă gânditoare buza de jos. Sazed sublinia întotdeauna că trebuia să păstreze aparențele. *Perfect,* își spuse. *O s-aștept. Poate știe Sazed ce se-așteaptă băiatul ăla nebun să fac eu cu batista asta.*

Se duse să-l caute în biblioteca de la etaj, păstrându-și un zâmbet frumos, de doamnă

nobilă, și străduindu-se în sinea ei să ghicească despre ce discutau Renoux și Dockson. Aducerea armelor era un pretext. Dockson n-ar fi venit personal pentru ceva atât de banal. Poate Kelsier fusese întârziat de ceva. Sau poate sosise în sfârșit vreo veste de la Marsh — fratele lui Kelsier urma să ajungă la Luthadel în curând, împreună cu ceilalți obligatori nou-inițiați.

Dockson și Renoux ar fi putut să trimită după mine, se gândi, iritată. Valette le ținea adesea companie oaspeților, alături de unchiul ei.

Clătină din cap. Deși Kelsier o declarase membră cu drepturi depline a cetei, ceilalți continuau evident s-o privească drept un soi de copil. Erau prietenoși și o acceptau, dar nu se gândeau să țină cont de părerea ei. Probabil n-o făceau intenționat, dar asta nu-nsemna că era mai puțin frustrant.

În biblioteca din fața ei se vedea lumină. Cum era de așteptat, Sazed se afla înăuntru, traducând ultimul fascicol de pagini din jurnal. Își ridică privirea la intrarea lui Vin, zâmbi și o salută cu o înclinare respectuoasă a capului.

Nici de data asta nu poartă ochelari, observă ea. *De ce-i purta acum nu mult timp?*

— Stăpână Vin, spuse el, ridicându-se și arătându-i un scaun. Cum merge studiul jurnalului?

Ea se uită în jos, la paginile nu prea temeinic legate unele de altele pe care le ținea în mână.

— Bine, presupun. Nu văd de ce trebuie să le citesc — le-ai dat câte un exemplar și lui Kell și Boare, nu-i așa?

— Bineînțeles, zise Sazed, punând scaunul lângă masa lui de scris. Oricum, stăpânul Kelsier a cerut să fie citit de toți oamenii din ceată. Și a făcut bine, așa cred. Cu cât citesc mai mulți ochi aceste cuvinte, cu atât avem mai multe șanse să descoperim secretele pe care le-ascund.

Vin oftă ușor, așezându-se după ce-și netezi rochia. Era frumoasă, albă cu albastru — deși menită să fie purtată zi de zi, era aproape tot atât de luxoasă ca rochiile ei de bal.

— Trebuie să recunoști, stăpână, zise Sazed, că textul e uluitor. Scrierea asta e visul oricărui Păstrător. Serios, am descoperit, despre cultura poporului meu, lucruri de care habar n-aveam!

Vin dădu din cap.

— Tocmai am ajuns la partea despre sosirea lor în Terris.

Să sperăm că-n continuare o să conțină mai puține liste de provizii. Sincer, pentru un zeu rău, al întunericului, e cu siguranță cam plictisitor.

— Da, da, zise Sazed, cu un entuziasm care nu-i stătea în fire. Ai văzut ce-a scris, cum a descris Terrisul ca pe un ținut al „rodniciei verzi”? Legendele Păstrătorilor vorbesc despre asta. Terris e acum o tundră acoperită de țărână înghețată — nicio plantă nu poate supraviețui acolo. Dar cândva a fost verde și frumos, exact așa cum scrie în jurnal.

Verde și frumos, se gândi Vin. *De ce să fie verdele frumos? Ar fi ca și cum am avea plante albastre sau violete — n-ar părea decât ciudat.*

Însă jurnalul avea totuși ceva care-i stârnea curiozitatea — ceva despre care și Sazed, și Kelsier vorbeau ciudat de puțin.

— Tocmai am citit partea în care Lordul Legiuitor ia în slujba sa cărăuși din Terris, spuse ea, cu prudență. Povestește cum deveneau puternici în timpul zilei fiindcă se lăsau să fie slabi noaptea.

Sazed își pierdu brusc entuziasmul.

— Da, într-adevăr.

— Știi ceva despre asta? Are ceva de-a face cu Păstrătorii?

— Are, răspunse Sazed. Dar ar trebui să rămână un secret, așa cred. Nu fiindcă n-ai fi demnă de încredere, stăpână Vin. Însă, cu cât știu mai puțini oameni despre Păstrători, cu atât se vor răspândi mai puține zvonuri despre noi. Ar fi cel mai bine dacă Lordul Legiuitor ar începe să creadă că ne-a distrus până la unul, așa cum și-a propus în ultima mie de ani.

Vin ridică din umeri.

— Perfect. Să sperăm că niciunul dintre secretele pe care vrea Kelsier să le descoperim în textul ăsta n-are legătură cu puterile terrisienilor — altminteri o să-mi scape cu desăvârșire.

Sazed șovăi.

— Ah, bine, continuă ea, cu nepăsare, răsfoind paginile pe care nu le citise încă. Se pare că-și petrece o mulțime de timp vorbind

despre ei. Cred că n-o să pot da prea multe informații la întoarcerea lui Kelsier.

— Ai dreptate, spuse Sazed, tărăgănând cuvintele. Deși ți-o susții puțin cam melodramatic.

Ea zâmbi cu îndrăzneală.

— Foarte bine, oftă Sazed. N-ar fi trebuit să te lăsăm să petreci atât de mult timp cu stăpânul Boare, așa cred.

— Bărbații din jurnal, spuse Vin. Erau Păstrători?

El dădu din cap.

— Oameni ca aceia pe care-i numim în prezent Păstrători se întâlneau mult mai des pe atunci — poate chiar mai des decât găsești Cețurieni printre nobilii din zilele noastre. Arta noastră se numește „Feruchimie”, și-ți asigură puterea de a păstra anumite atribute fizice în bucățele de metal.

Vin se încruntă.

— Și voi ardeți metale?

— Nu, stăpână, răspunse Sazed, cu o clătinare din cap. Nu suntem ca Allomanții — nu ne „ardem” metalele. Le folosim drept depozite. În funcție de dimensiune și de aliaj, fiecare bucată de metal poate adăposti o anumită însușire fizică. Feruchimiștii salvează o însușire și o extrag din rezervă cândva, mai târziu.

— O însușire? întrebă ea. Cum e puterea?

Sazed dădu din cap.

— În text, cărăușii din Terris se lasă să devină slabi în timpul nopții, depozitându-și

puterea în brățări, ca s-o întrebuințeze a doua zi.

Vin îi studie chipul.

— De aceea porți atâția cercei!

— Da, stăpână, spuse el, suflecându-și mânecile.

Sub robă, purta brățări groase, de fier, în jurul părții de sus a brațelor.

— Îmi țin o parte dintre rezerve ascunse — dar purtarea multor inele și brățări, precum și a altor bijuterii a făcut întotdeauna parte din cultura Terrisului. Lordul Legiuitor a încercat cândva să le interzică terrisienilor să poarte și să atingă metale — de fapt, a încercat să facă din purtarea metalelor un privilegiu al nobilimii, nu al skaa.

Vin se încruntă.

— E ciudat. S-ar putea crede că nobilii *nu* vor să poarte metale, fiindcă astfel devin vulnerabili în fața Allomanților.

— Așa e, încuviință Sazed. Oricum, moda imperială a impus, multă vreme, scoaterea în evidență a veșmintelor prin purtarea metalelor. Totul a pornit, bănuiesc, de la dorința Lordului Legiuitor de a nu le mai da terrisienilor dreptul să se-atingă de metale. A-nceput să se-mpodobească el însuși cu inele și brățări metalice, iar nobilii îi urmează întotdeauna exemplul în privința modei. În zilele noastre, bogătașii poartă adesea metale ca pe un simbol al puterii și al mândriei.

— Pare o prostie, comentă ea.

— Așa e moda de cele mai multe ori, stăpână. Oricum, șiretlicul lui a dat greș —

mulți nobili purtau lemn vopsit astfel încât să pară metal, iar Terrisul a izbutit să micșoreze nemulțumirea Lordului Legiuitor în privința asta. Era pur și simplu mult prea nepractic să nu-i lași pe majordomi să umble cu metale. Însă asta nu l-a oprit să-ncerce să-i șteargă pe Păstrători de pe fața pământului.

— Se teme de voi.

— Și ne urăște. Nu doar pe Feruchimiști, ci pe toți terrisienii. Sazed își puse mâna pe partea încă netradusă a textului. Sper să descopăr aici și secretul ăsta. Nimeni nu-și amintește de ce persecută Lordul Legiuitor poporul din Terris, dar presupun că trebuie să aibă ceva de-a face cu acești cărăuși — conducătorul lor, Rashek, pare un bărbat foarte greu de mulțumit. E pomenit foarte des în istorisire.

— Vorbește despre religie, zise Vin. Despre religia din Terris. E ceva legat de prorociri?

Sazed clătină din cap.

— La întrebarea asta nu pot răspunde, stăpână, fiindcă despre religia din Terris nu știu cu nimic mai mult decât tine.

— Dar colecționezi religii, se miră ea. Și despre a ta nu știi nimic?

— Nu, răspunse el, solemn. Vezi tu, stăpână, din motivul ăsta au apărut Păstrătorii. Cu mai multe veacuri în urmă, poporul meu i-a ascuns pe ultimii câțiva Feruchimiști. Lordul Legiuitor începuse să se descotorosească de oamenii ținutului nostru cu tot mai multă violență — asta înainte de a impune programul

de reproducere. Pe atunci, nu eram nici majordomi, nici servitori — nu eram nici măcar skaa. Eram ceva care trebuia distrus. Însă ceva l-a împiedicat să ne ucidă până la unul. Nu știu ce — poate s-o fi gândit că omorul în masă e o pedeapsă prea blândă. Oricum, în primele două veacuri ale cârmuirii sale a izbutit să ne distrugă religia. Păstrătorii au apărut în secolul următor, și toți membrii organizației noastre încearcă să descopere ceea ce s-a pierdut și să țină minte, pentru viitor.

— Folosindu-se de Feruchimie?

El încuviință cu un gest, frecându-și degetele de brățara de pe brațul drept.

— Asta e din cupru; îngăduie depozitarea amintirilor și a gândurilor. Fiecare Păstrător poartă mai multe brățări ca asta, pline cu tot soiul de cunoștințe — cântece, povești, rugăciuni, fapte istorice și limbi. Mulți Păstrători sunt interesați de ceva anume — cum mă interesează pe mine religia —, dar ne reamintim, cu toții, întregul tezaur. Dacă măcar unul singur supraviețuiește până după moartea Lordului Legiuitor, atunci popoarele lumii vor redobândi tot ce-au pierdut.

Tăcu și-și lăsă mâneca în jos.

— Ei, nu chiar *tot*. Unele lucruri continuă să lipsească.

— Propria voastră religie, spuse încet Vin. N-ați găsit-o niciodată, nu-i așa?

Sazed încuviință.

— În jurnal, Lordul Legiuitor dă de înțeles că profeții noștri l-au condus la Fântâna Înălțării, dar până și asta e o noutate pentru

noi. În ce credeam? Ce sau pe cine veneram? De unde veneau acești proroci terrisieni și cum preziceau viitorul?

— Îmi… pare rău.

— Ne continuăm căutările, stăpână. Până la urmă vom găsi răspunsul, așa cred. Și, chiar dacă nu-l vom găsi, îi vom fi făcut oricum omenirii un serviciu neprețuit. Unii ne numesc docili și servili, dar noi ne-am luptat cu el, în felul nostru.

Vin dădu din cap.

— Și ce altceva mai puteți să păstrați? Putere și amintiri. Mai e ceva?

Sazed o privi.

— Ți-am spus deja prea mult, așa cred. Înțelegi ce și cum facem — așa că, dacă Lordul Legiuitor spune ceva despre asta în jurnalul lui, n-o să te nedumerească.

— Vederea, zise ea, îndreptându-și spatele. De aceea, după ce m-ai salvat, ai purtat ochelari câteva săptămâni. Trebuia să vezi mai bine în noaptea când m-ai găsit, așa că ai umblat la rezervă. Și ți-ai slăbitt câteva săptămâni văzul, ca să ți-l refaci.

Sazed îi lăsă comentariul fără răspuns. Își luă tocul, având evident de gând să se-ntoarcă la traducerea lui.

— Voiai să-mi mai spui și altceva, stăpână?

— Da, la drept vorbind, răspunse ea, scoțând batista din mânecă. Ai idee ce e asta?

— Pare să fie o batistă, stăpână.

Vin înălță amuzată din sprâncene.

— Foarte distractiv. Ți-ai petrecut mult prea mult timp în preajma lui Kelsier, Sazed.

— Știu, spuse el, cu un oftat abia auzit. M-a corupt, așa cred. Însă întrebarea ta n-o înțeleg. Prin ce se deosebește batista ta de altele?

— Tocmai asta vreau și eu să aflu. Mi-a dat-o Fantomă, adineauri.

— Ah. Atunci are sens.

— Ce sens? întrebă ea.

— Stăpână, într-o societate de nobili, batista e darul tradițional pe care i-l face un tânăr unei doamne pe care dorește s-o curteze cu toată seriozitatea.

Vin încremeni, privind șocată batista.

— *Ce?* Băiatul ăsta e nebun?

— Cei mai mulți băieți de vârsta lui sunt, cumva, nebuni, așa cred, zâmbi Sazed. Oricum, gestul nu e deloc neașteptat. Ai băgat de seamă cum se holbează la tine când intri în încăpere?

— Mi s-a părut doar că e sâcâitor. Ce-o fi în capul lui? E cu mult mai mic decât mine.

— Băiatul are cincisprezece ani, stăpână. Adică e cu numai un an mai tânăr.

— Cu doi, zise ea. Eu am împlinit șaptesprezece săptămâna trecută.

— Oricum, nu e cu mult mai tânăr ca tine.

Vin își dădu ochii peste cap.

— N-am timp pentru atențiile lui.

— Stăpână, unii ar zice că ar trebui să prețuiești orice șansă care ți se ivește. Nu e toată lumea atât de norocoasă.

Vin amuți. *El e eunuc, proasto.*

— Sazed, îmi cer iertare. N-am…

Terrisianul făcu un semn cu mâna.

— E vorba de ceva pe care nu l-am cunoscut niciodată destul de bine ca să-i simt lipsa, stăpână. Poate sunt norocos — când îți duci viața în lumea fărădelegii nu e ușor să porți grija unei familii. Uite, bietul stăpân Hammond e departe de soția lui de câteva luni.

— Ham e *însurat*?

— Firește, răspunse Sazed. Ca și stăpânul Yeden, așa cred. Își protejează familiile separându-le de tot ce fac ei împotriva legii, dar asta înseamnă să petreacă foarte mult timp despărțiți.

— Și cine altcineva? se interesă Vin. Boare? Dockson?

— Stăpânul Boare e un pic cam prea… preocupat de sine însuși ca să aibă o familie, așa cred. Stăpânul Dockson nu vorbește despre viața lui amoroasă, dar bănuiesc că în trecutul lui e ceva dureros. Pentru un skaa de pe plantație nu e chiar atât de neobișnuit cum s-ar părea.

— Dockson e de pe o plantație? întrebă ea, surprinsă.

— Bineînțeles. Nu-ți petreci niciodată timpul stând de vorbă cu prietenii tăi, stăpână?

Prieteni. Am prieteni. Era o revelație stranie.

— Oricum, adăugă Sazed, eu trebuie să-mi continui munca. Îmi cer iertare fiindcă sunt atât de indiferent, dar mai am puțin și termin traducerea…

— Sigur, zise Vin, ridicându-se și netezindu-și rochia. Mulțumesc.

Îl găsi pe Dockson în biroul oaspeților, scriind în liniște pe o foaie de hârtie, având mai multe alte documente stivuite cu grijă pe masă. Purta un costum tipic de nobil, și părea întotdeauna să se simtă mai în largul lui în asemenea haine decât alții. Kelsier era elegant, Boare avea haine prea costisitoare, de o curățenie imaculată, dar Dockson… părea pur și simplu făcut pentru asemenea veșminte.

Când intră Vin, își ridică privirea spre ea.

— Vin — îmi cer iertare, ar fi trebuit să trimit după tine. Dintr-un anumit motiv, am presupus că erai plecată.

— Acum lipsesc adesea, zise ea, închizând ușa. Dar azi am stat acasă; sporovăiala nobililor la masa de prânz poate deveni enervantă.

— Îmi imaginez, zâmbi el. Ia loc.

Ea dădu din cap, intrând agale în odaie. Era un loc liniștit, decorat în tonuri calde și cu lambriuri din lemn întunecat. Afară mai era încă lumină, dar Dockson trăsese deja draperiile și lucra la lumina lumânărilor.

— Vreo veste de la Kelsier? întrebă ea, așezându-se.

— Nu, răspunse Dockson, punând deoparte documentul pe care-l scria. Dar nu e ceva neașteptat. Nu rămâne mult în peșteri, iar trimiterea unui mesager ar fi oarecum o prostie — ca Allomant, poate ajunge el însuși înapoi chiar mai repede decât un călăreț. Oricum,

bănuiesc c-o să întârzie câteva zile. La urma urmelor, vorbim despre Kelsier.

Vin dădu din cap, apoi tăcu. Cu Dockson își petrecuse mai puțin timp decât cu Kelsier și cu Sazed — ba chiar și decât cu Ham și Boare. Însă părea un om bun. Foarte echilibrat și foarte inteligent. În timp ce mai toți ceilalți își aduceau contribuția ajutând ceata cu o putere Allomantică sau alta, el era prețios pentru simpla sa pricepere de organizator.

E un om de treabă, își spuse Vin. *N-o să se supere dacă-l întreb.*

— Dox, cum a fost să trăiești pe o plantație?

— Hmm? Pe plantație?

Vin dădu din cap.

— Ai crescut acolo, nu? Ești un skaa de pe plantație?

— Da, răspunse el. Sau, cel puțin, am fost. Nu știu exact ce să-ți spun, Vin. A fost o viață grea, dar viață grea are aproape orice skaa. Era interzis să părăsești plantația — și chiar să pleci din comunitatea de colibe — dacă nu ți se dădea permisiunea. Mâncam cu mai multă regularitate decât cei mai mulți skaa de pe străzi, dar munca era tot atât de grea ca într-o fabrică. Poate mai grea. Plantațiile diferă de orașe. Acolo, fiecare lord e propriul lui stăpân. Teoretic, Lordul Legislator e proprietarul oricărui skaa, dar nobilii îi închiriază și li se îngăduie să omoare oricât de mulți vor. Nu trebuie decât să se asigure că recoltele lor sunt culese.

— Toate astea par să… nu-ți trezească niciun sentiment.

El ridică din umeri.

— A trecut ceva vreme de când am plecat de-acolo, Vin. Nu știu dacă viața pe plantație te rănea sau nu din cale-afară. Era doar viață — noi nu cunoșteam nimic mai bun. De fapt, știu că, printre lorzii de pe plantații, al meu era mai degrabă îngăduitor.

— Atunci de ce-ai plecat?

Dockson șovăi.

— S-a întâmplat ceva, spuse, vocea devenindu-i aproape nostalgică. Știi că, după cum spune legea, un lord își poate lua în pat orice femeie skaa pe care-o dorește?

Vin dădu din cap.

— Nu trebuie decât s-o ucidă după ce termină cu ea.

— Sau foarte curând după aceea. Destul de repede ca să n-apuce să nască vreo corcitură.

— Atunci, lordul a luat o femeie pe care-o iubeai?

Dockson dădu din cap.

— Nu vorbesc prea mult despre asta. Nu fiindcă nu mă simt în stare, ci fiindcă mi se pare lipsit de sens. Nu sunt singurul skaa care-a pierdut pe cineva drag din cauza pasiunii unui lord, sau chiar din pricina indiferenței lui. De fapt, pun prinsoare că e greu să găsești unul căruia aristocrații să *nu*-i fi ucis un singur om drag. Pur și simplu… e în firea lucrurilor.

— Cine era ea? întrebă Vin.

— O fată de pe plantație. Cum spuneam, povestea mea n-are nimic ieșit din comun. Mi-aduc aminte… cum mă furișam noaptea printre colibe ca să-mi petrec timpul cu ea. Toată comunitatea ne ajuta, ne ascundea de supraveghetori — n-ar fi trebuit să ies după căderea întunericului, înțelegi. Am înfruntat pentru prima oară ceața de dragul ei și, cu toate că mulți mă socoteau neghiob fiindcă ieșeam noaptea, alții treceau peste superstiții și mă încurajau. Cred că dragostea asta îi însuflețea; eu și Kareien le aduceam tuturor aminte că exista ceva pentru care merită să trăiești. Când a fost luată Kareien de lordul Devinshae — cadavrul ei a fost înapoiat în dimineața următoare, pentru înmormântare — ceva a… murit în colibele noastre. Eu am plecat în seara următoare. Nu știam că există o viață mai bună, dar pur și simplu nu puteam să rămân, nu cu familia ei acolo, nu cu lordul Devinshae privindu-ne când munceam…

Dockson oftă, scuturând din cap. Vin desluși în sfârșit o emoție pe fața lui.

— Știi, continuă el, uneori sunt uimit chiar și fiindcă încercăm. După tot ce ne-au făcut — omorurile, torturile, suferințele — ai crede că am renunțat la simțăminte ca speranța sau iubirea. Dar nu e așa. Skaa continuă să se îndrăgostească. Încă se mai străduiesc să aibă familii, încă mai luptă. Vreau să spun, uită-te la noi… prinși în micul război nebunesc al lui Kell, înfruntând un zeu despre care știm că pur și simplu o să ne măcelărească pe toți.

Vin rămase tăcută, încercând să-și imagineze oroarea descrisă de el.

— Credeam… c-ai spus că lordul tău era cumsecade.

— Oh, era, răspunse Dockson. Bătea rareori un skaa până la moarte și nu-i lichida decât pe bătrâni, când populația scăpa cu totul de sub control. Printre nobili are o reputație impecabilă. Probabil l-ai văzut la unele baluri — în ultima vreme e în Luthadel, stă aici iarna, între sezoanele de lucru pe plantație.

Vin simți un fior rece.

— Dockson, e oribil! Cum pot primi un monstru ca ăsta în mijlocul lor?

El se încruntă, apoi se lăsă ușor pe spate, cu mâinile sprijinite pe tăblia mesei.

— Vin, *toți* sunt așa.

— Știu ce spun unii skaa, Dox, zise ea. Însă oamenii de la baluri nu sunt astfel. I-am cunoscut, am dansat cu ei. Dox, mulți sunt oameni buni. Cred că nu-și dau seama cât de cumplite sunt lucrurile pentru skaa.

Dockson o privi cu o expresie stranie.

— Chiar te aud spunând asta, Vin? De ce crezi că luptăm împotriva lor? Nu-ți dai seama de ce sunt în stare oamenii ăștia — cu toții?

— De cruzime, probabil. Și de indiferență. Dar nu sunt monștri, nu toți — nu ca fostul tău stăpân pe plantație.

Dockson clătină din cap.

— Nu vezi totul destul de clar, Vin. Un nobil poate să siluiască și să ucidă o femeie skaa într-o noapte și să se laude a doua zi cu moralitatea și virtutea lui. Pentru ei, skaa pur

și simplu nu sunt oameni. Aristocratele nici măcar nu consideră că au fost înșelate când lordul lor se culcă cu o skaa.

— Păi…

Vocea lui Vin se stinse, se simțea nesigură. Era vorba de o parte a vieții nobililor, cu care nu dorise să se confrunte. Poate că bătăile le putea ierta, dar asta…

Dockson clătină iarăși din cap.

— Îi lași să te amăgească, Vin. În orașe, lucrurile sunt mai puțin vizibile din cauza bordelurilor, dar omorurile au totuși loc. O serie de lupanare folosesc femei foarte sărace — dar de obârșie nobilă. Însă cele mai multe își ucid periodic târfele skaa, ca să-i împace pe Inchizitori.

Vin simți o ușoară slăbiciune.

— Știu… de lupanare, Dox. Fratele meu mă amenința mereu c-o să mă vândă unuia dintre ele. Dar, pentru simplul fapt că există, nu înseamnă că bărbații se duc acolo. Există o mulțime de lucrători care nu merg în lupanarele skaa.

— Nobilii sunt altfel, spuse Dockson, cu asprime. Sunt niște creaturi oribile. De ce crezi că nu protestez când îi ucide Kelsier? De ce crezi că-l ajut să ne scape de cârmuirea lor? Ai putea să-l întrebi pe unul dintre băieții frumoși cu care dansezi cât de des s-a culcat cu femei skaa despre care știa că vor fi ucise la scurt timp după aceea. Au făcut-o cu toții, într-un moment sau altul.

Ea se uită în jos.

— Vin, nu pot fi aduși pe calea dreaptă. Dockson nu părea tot atât de pătimaș cum era Kelsier, ci mai degrabă… resemnat. În ceea ce-l privește pe Kell, cred că n-o să fie fericit decât după ce-o să-i vadă pe toți morți. Mă îndoiesc că va trebui să mergem atât de departe — dar eu unul o să fiu mai mult decât încântat când o să văd societatea lor năruindu-se.

Ea păstră tăcerea. *Nu pot fi* cu toții *astfel,* se gândi. *Sunt atât de frumoși, atât de distinși. Elend n-a luat și n-a ucis niciodată o femeie skaa… sau nu e așa?*

Nu dorm în nicio noapte mai mult de câteva ore. Trebuie să ne silim să mergem mai departe, înaintând în fiecare zi atât cât ne stă în puteri — dar, când mă întind în sfârșit, somnul mi se pare înșelător. Liniștea nopții nu face altceva decât să amestece aceleași gânduri care mă tulbură peste zi.

Și, mai presus de toate, aud, venind de sus, bufnituri înfundate, pulsațiile din munți. Atrăgându-mă, cu fiecare bătaie, tot mai aproape.

CAPITOLUL 23

— Se zice că moartea fraților Geffenry a fost o răzbunare pentru uciderea lordului Entrone, spuse lady Kliss, cu voce scăzută.

În spatele grupului lui Vin, muzicanții cântau pe scenă, dar seara era târzie și foarte puțini oameni mai dansau.

Frunțile participanților la petrecere din cercul lui lady Kliss se încruntară la auzul

veștii. Erau vreo șase, printre care Vin și însoțitorul ei — un oarecare Milen Davenpleu, tânărul moștenitor al unui titlu nobiliar de mică importanță.

— Zău așa, Kliss, spuse Milen. Casele Geffenry și Tekiel sunt aliate. De ce-ar fi asasinat Tekiel doi nobili din familia Geffenry?

— Într-adevăr, de ce? zise Kliss, aplecându-se în față cu un aer conspirativ, cu imensul coc blond tresăltându-i ușor.

Kliss n-avusese niciodată cine știe ce simț al modei. Însă era o sursă de bârfe excelentă.

— V-aduceți aminte când a fost găsit lordul Entrone, mort, în grădinile Tekiel? întrebă ea. Ei, *părea* evident că fusese ucis de un dușman al Casei Tekiel. Însă Casa Geffenry îi tot cerea o alianță — după câte s-ar părea, o parte din clan s-a gândit că, dacă s-ar fi întâmplat ceva care să-i înfurie, Tekielii ar fi fost mult mai dornici să-și caute aliați.

— Vrei să spui că niște Geffenry și-au ucis *intenționat* un aliat din Casa Tekiel? întrebă Rene, partenerul lui Kliss.

Și căzu pe gânduri, încrețindu-și fruntea lată.

Kliss îl bătu pe braț.

— Nu-ți face prea multe griji pentru asta, dragule, îl sfătui, apoi își întoarse nerăbdătoare atenția către conversație. Nu înțelegeți? Omorându-l pe ascuns pe lordul Entrone, Geffenry a sperat să se-aleagă cu alianța pe care și-o dorea. Asta i-ar fi oferit acces la canalele de pe câmpiile răsăritene.

— Dar i-a ieșit pe dos, spuse gânditor Milen. Tekiel a descoperit vicleșugul și i-a ucis pe Ardous și pe Callins.

— Am dansat cu Ardous de vreo două ori la ultimul bal, spuse Vin.

Și acum e mort, iar leșul e abandonat în stradă, la marginea unei mahalale skaa.

— Oh? făcu Milen. Era bun de ceva?

Vin ridică din umeri.

— Nu cine știe ce.

Asta-i tot ce ești în stare să-ntrebi, Milen? Un om a murit și tot ce vrei să știi e dacă mi-a plăcut mai mult decât tine?

— Ei, acum dansează cu viermii, zise Tyden, omul care-avea ultimul cuvânt în grup.

Milen răspunse la gluma sarcastică cu un râset silit, ceea ce reprezenta mai mult decât merita. Ori de câte ori încerca să fie amuzant, lui Tyden îi lipsea ceva. Părea genul de om care ar fi fost mai la locul lui printre bandiții din ceata lui Camon decât printre nobilii de la un bal.

Firește, Dox zice că, în sufletele lor, toți sunt la fel.

Discuția cu Dockson continua să domine gândurile lui Vin. În acea primă noapte — noaptea în care aproape că fusese ucisă — când începuse să ia parte din nou la baluri, se gândise cât de fals părea totul. Cum putuse să-și uite prima impresie? Cum putuse să se lase atrasă, să-nceapă să le admire seninătatea și grandoarea?

Acum, fiecare braț de nobil din jurul taliei ei o făcea să se retragă în sine însăși — ca și

cum le-ar fi putut simți putreziciunea din inimi. Câți skaa omorâse Milen? Dar Tyden? Părea genul care-ar fi savurat o noapte cu târfele.

Însă continua să rămână în joc. În seara aceea își pusese în sfârșit rochia neagră, simțind cumva nevoia să se deosebească de celelalte femei, cu rochiile lor în culori strălucitoare și cu zâmbete uneori chiar mai strălucitoare decât rochiile. Însă nu putea ocoli compania celorlalți. Începuse în sfârșit să afle secrete utile pentru ceata ei. Kelsier avea să fie încântat auzind cât de bine mergea planul lui în privința Casei Tekiel, și ăsta nu era singurul lucru pe care reușise să-l descopere. Avea zeci de mici delicatese picante, de un folos vital pentru eforturile cetei.

Dintre acestea, una se referea la Casa Venture. Familia își făcea rezerve pentru ceea ce se aștepta să fie un război de proporții între case; o dovadă era faptul că Elend lua parte la mult mai puține baluri decât înainte. Iar ei nu-i mai păsa. Când apărea, o evita de obicei, și ea oricum nu-și mai dorea cu adevărat să stea de vorbă. Amintirea istorisirii lui Dockson o făcea să creadă că i-ar fi fost greu să-și păstreze în continuare politețea.

— Milen? întrebă lordul Rene. Mai ai încă de gând să ni te alături mâine, pentru un joc de scoică-seacă?

— Bineînțeles, Rene, răspunse Milen.

— N-ai făgăduit și ultima dată? întrebă Tyden.

— O să vin. Data trecută a intervenit ceva.

— Și n-o să intervină din nou? insistă Tyden. Știi că nu putem juca fără un al patrulea om. Dacă n-ai de gând să vii, putem întreba pe altcineva...

Milen oftă, apoi își înălță o mână, făcând un gest scurt către cineva din lateral. Mișcarea atrase atenția lui Vin — nu ascultase conversația decât pe jumătate. Se uită într-o parte și fu cât pe ce să sară în sus, șocată, când văzu un obligator apropiindu-se de grup.

Până atunci reușise să-i evite la baluri. După prima ei întâlnire cu un înalt prelan, petrecută cu câteva luni în urmă — care avusese drept urmare alertarea unui Inchizitor —, se temea până și să se afle în preajma unuia dintre ei.

Obligatorul se apropie, cu un zâmbet care-ți dădea fiori. Poate din cauza brațelor încrucișate pe piept, cu palmele ascunse în mânecile cenușii. Poate din cauza tatuajelor din jurul ochilor, încrețite odată cu pielea îmbătrânită. Poate din cauza privirii cu care-o măsura; părea în stare să vadă dincolo de deghizarea ei. Nu era un simplu nobil, era un *obligator* — unul dintre ochii Lordului Legiuitor, unul dintre oamenii care impuneau legea Lui.

Se opri lângă masa lor. Tatuajele arătau că făcea parte din Cantonul Ortodoxiei, principala armă administrativă a Cultului. Cuprinse grupul cu privirea, vorbind cu voce catifelată:

— Da?

Milen scoase câteva monede și i le întinse.

— Am promis să mă întâlnesc mâine cu ei doi, pentru un joc de scoică-seacă, spuse.

Să chemi un obligator dintr-un asemenea motiv părea o prostie — sau cel puțin așa se gândi Vin. Însă bătrânul om al Cultului nici nu râse, nici nu sublinie frivolitatea cererii. Zâmbi, făcând monedele să dispară cu abilitatea unui hoț.

— Sunt martor, lord Milen, zise.

— Mulțumiți? îi întrebă Milen pe ceilalți doi.

Aceștia dădură din cap.

Obligatorul le întoarse spatele fără să mai arunce o a doua privire spre Vin, și se îndepărtă. Ea răsuflă ușurată, pe tăcute, urmărindu-i din priviri silueta cu mers târșâit.

Probabil că știu tot ce se-ntâmplă la curte, realiză. *Dacă nobilii îi cheamă să fie martori la lucruri atât de neînsemnate...* Cu cât afla mai multe despre Cult, cu atât mai bine își dădea seama cu câtă ingeniozitate îl organizase Lordul Legiuitor. Obligatorii erau martori la fiecare învoială negustorească; Dockson și Renoux aveau de-a face cu ei aproape în fiecare zi. Nunțile, divorțurile, cumpărarea terenurilor, confirmările moștenirii titlurilor se făceau numai și numai cu îngăduința lor. Dacă la un eveniment nu era martor un obligator, era ca și cum nu s-ar fi petrecut și, dacă unul dintre ei nu-și punea sigiliul pe un document, era ca și cum n-ar fi fost scris niciodată.

Vin clătină din cap, în timp ce conversația acoperea alte subiecte. Fusese o noapte lungă, iar mintea ei se umpluse de informații pe care

urma să le noteze în timpul drumului de întoarcere la Fellise.

— Îmi cer iertare, lord Milen, spuse, punând mâna pe brațul tânărului — deși atingerea o făcu să se cutremure ușor. Cred că poate e timpul să mă retrag.

— Te conduc la trăsură, se oferi el.

— N-o să fie necesar, răspunse ea, cu dulceață. Vreau să mă răcoresc, și oricum trebuie să-mi aștept terrisianul. O să mă duc să stau la masa noastră.

— Prea bine, spuse el, dând din cap cu respect.

— Valette, pleacă dacă trebuie, zise Kliss. Dar n-o să știi niciodată ce noutăți am aflat despre Cult…

Vin se opri.

— Ce noutăți?

Ochii lui Kliss scânteiară și se uită după obligatorul care tocmai dispărea din vedere.

— Inchizitorii zumzăie ca insectele. În ultimele luni, au prins de două ori mai multe bande de hoți decât de obicei. Nici măcar nu mai iau prizonieri pentru execuții — îi lasă pe toți morți la fața locului.

— De unde știi? întrebă Milen, cu neîncredere.

Părea atât de onest și de nobil. N-ai fi putut niciodată să-ți dai seama ce era de fapt.

— Am sursele mele, zâmbi Kliss. Uite, Inchizitorii au mai găsit o ceată, chiar în după-amiaza asta. Una cu ascunzătoarea nu prea departe de aici.

Vin se înfioră. Nu erau prea departe de prăvălia lui Ciomege... *Nu, nu se poate să fie ei. Dockson și ceilalți sunt prea ingenioși. Chiar și fără Kelsier în oraș, vor fi în siguranță.*

— Hoți blestemați, se răsti Tyden. Niște skaa afurisiți, care nu-și cunosc locul. Hrana și hainele pe care li le dăm nu sunt un furt destul de mare din buzunarele noastre?

— E uimitor că aceste creaturi pot supraviețui furând, spuse Carlee, tânăra soție a lui Tyden, cu vocea ei obișnuită, ca torsul unei pisici. Nu-mi dau seama ce soi de nepriceput s-ar lăsa jefuit de un skaa.

Tyden roși, și Vin îl privi curioasă. Carlee vorbea foarte rar și numai ca să-și împungă soțul.

Probabil c-a fost jefuit chiar el. Poate e o înșelătorie?

Propunându-și să rețină informația ca s-o cerceteze mai târziu, Vin se întoarse să plece — o mișcare care-o aduse nas în nas cu o nou-venită în grup: Shan Elariel.

Fosta logodnică a lui Elend arăta impecabil, ca de obicei. Părul ei lung, castaniu-roșcat, avea o strălucire aproape luminoasă, iar chipul frumos nu făcea altceva decât să-i reamintească lui Vin cât de slabă era ea. Plină de sine într-un stil care putea face chiar și pe cineva încrezător în propriile forțe să devină nesigur, Shan era — după cum începea Vin să-și dea seama — exact ceea ce numeau majoritatea aristocraților o femeie perfectă.

Bărbații din grupul lui Vin o salutară înclinându-și capetele cu respect, onorați

fiindcă o persoană atât de importantă se alătura conversației lor. Vin se uită într-o parte, încercând să scape, dar Shan stătea drept în fața ei.

Și zâmbea.

— Ah, lord Milen, îi spuse ea partenerului lui Vin, e păcat că prima ta parteneră pentru seara asta s-a îmbolnăvit. S-ar părea că nu prea ai mai avut de ales.

Milen roși, pus de Shan, cu iscusința ei demnă de un maestru, într-o postură delicată. Să ia apărarea lui Vin, poate atrăgându-și furia unei femei foarte puternice? Sau să se declare de acord cu ea, insultându-și astfel partenera?

Alese calea de scăpare a unui laș: ignoră comentariul.

— Lady Shan, e o plăcere să te avem alături de noi.

— Firește, răspunse ea, cu voce lină și cu ochii scânteind de încântare la vederea stânjenelii lui Vin.

Femeie blestemată! se gândi Vin. Se părea că, ori de câte ori o cuprindea plictiseala, o căuta pe ea și se distra punând-o în situații jenante.

— Totuși, continuă Shan, mă tem că n-am venit să stăm de vorbă. Deși e neplăcut, am de discutat lucruri serioase cu fetița asta. Vreți să ne scuzați?

— Firește, doamna mea, spuse Milen, bătând în retragere. Lady Valette, îți mulțumesc pentru compania ta din această seară.

Vin dădu din cap către el și către ceilalți, simțindu-se oarecum aidoma unui animal rănit, părăsit de turmă. *De fapt* nu-și dorea deloc să aibă de-a face cu Shan în seara aceea.

— Lady Shan, spuse, odată ce se văzură singure. Cred că interesul pe care mi-l acorzi e neîntemeiat. În ultima vreme, chiar nu mi-am mai petrecut prea mult timp împreună cu Elend.

— Știu. S-ar părea că ți-am supraestimat iscusința, fetițo. Ar fi fost de crezut că, odată ce ai câștigat favorurile cuiva cu mult mai important decât tine, n-o să-l lași să-ți scape printre degete cu atâta ușurință.

N-ar trebui să fie geloasă? se întrebă Vin, alungându-și un fior în timp ce simțea inevitabila atingere a Allomanției lui Shan asupra sentimentelor ei. *N-ar trebui să mă urască fiindcă i-aș putea lua locul?*

Dar nu era asta calea pe care-o urmau nobilii. Vin nu reprezenta nimic — era o distracție de moment. Pe Shan n-o interesa redobândirea afecțiunii lui Elend; nu voia decât să-l lovească pe omul care o desconsiderase.

— O fată înțeleaptă s-ar pune într-o postură care să-i permită să profite de singurul ei avantaj, continuă Shan. Dacă-ți închipui că un alt nobil important o să-ți mai dea vreodată atenție, te înșeli. Lui Elend îi place să șocheze curtea — așa că, firește, preferă s-o facă folosindu-se de cea mai stângace și lipsită de farmec femeie pe care-o poate găsi. Nu lăsa să-ți scape prilejul ăsta; n-o să mai dai prea curând peste altul.

Vin scrâșni din dinți, străduindu-se să suporte insultele și Allomanția; Shan făcuse evident o artă din silirea altora să accepte toate jignirile pe care le considera ea potrivite.

— Acum, adăugă Shan, vreau informații despre anumite texte aflate în posesia lui Elend. *Știi* să citești, nu?

Vin dădu scurt din cap.

— Bun. Tot ce trebuie să faci e să ții minte titlurile cărților lui — nu te uita pe coperte, ar putea fi înșelătoare. Citește primele câteva pagini, apoi vino să-mi povestești.

— Și dacă, în schimb, îi spun lui Elend ce pui la cale?

Shan râse.

— Draga mea, *habar n-ai* ce pun la cale. În plus, s-ar părea că ești pe cale să-ți îmbunătățești poziția la curte. Îți dai cu siguranță seama că nu vrei nici măcar să te gândești să *mă* trădezi.

Cu asta, Shan se îndepărtă, adunând imediat o escortă de lingușitori dintre nobilii din jur. Odată scăpată de Domolirea ei, Vin simți cum îi creșteau frustrarea și furia. Existase o vreme când ar fi fugit pur și simplu, cu orgoliul deja prea zdrobit ca să-i mai pese de insultele lui Shan. Însă în noaptea aceea se pomeni dorindu-și să se răzbune.

Liniștește-te. E un lucru bun. Ai devenit un pion în planurile Marilor Case — cea mai mare parte a nobililor neînsemnați visează probabil un astfel de prilej.

Oftă, retrăgându-se către masa acum goală pe care-o împărțise cu Milen. Balul se

ținea în frumoasa fortăreață Hasting. Turnului înalt și rotund din centrul acesteia îi țineau companie alte șase turnuri suplimentare, fiecare dintre ele plasat la o mică distanță de clădirea principală și legat de ea prin pasaje de pe culmile zidurilor. Toate cele șapte turnuri erau împodobite cu modele spiralate, din sticlă colorată.

Sala de bal se afla în vârful turnului larg din centru. Din fericire, un ansamblu de platforme cu scripeți puși în mișcare de skaa îi scutea pe nobilii oaspeți de urcușul pe trepte. Sala de bal nu era la fel de spectaculoasă ca altele, în care mai fusese Vin — o simplă încăpere pătrată cu tavanul boltit și cu sticlă colorată de jur împrejur.

E ciudat cât de ușor te poți obișnui cu ceva, se gândi Vin. Poate așa ajung nobilii să săvârșească lucruri atât de cumplite. Ucid de atâta vreme, încât o fac fără să se mai simtă tulburați.

Îi ceru unui servitor să-l aducă pe Sazed, apoi se așeză să-și odihnească picioarele. *Aș vrea să se-ntoarcă mai repede Kelsier,* se gândi. Fără el, toată ceata se simțea, ca și ea însăși, mai puțin motivată. Nu fiindcă Vin n-ar fi vrut să muncească; inteligența vioaie și optimismul lui o ajutau să meargă mai departe.

Își ridică într-o doară privirea și îl zări pe Elend Venture la mică distanță, în picioare, stând de vorbă cu un mic grup de nobili tineri. Îngheță. O parte din ea — jumătatea Vin — își dorea să fugă și să se-ascundă. Ar fi încăput sub masă, cu rochie cu tot.

Însă, în mod bizar, descoperi că jumătatea Valette era mai puternică*. Trebuie să vorbesc cu el,* se gândi. *Nu din cauza lui Shan, ci fiindcă trebuie să aflu adevărul. Dockson a exagerat.* Trebuie *să fi exagerat.*

Când devenise atât de bătăioasă? Se ridică în picioare, uimită de hotărârea ei atât de fermă. Traversă sala de bal — aranjându-și cu un gest grăbit rochia neagră. Unul dintre însoțitorii lui Elend îl bătu pe umăr, arătând spre ea cu o înclinare a capului. Elend se întoarse, iar ceilalți doi bărbați se retraseră.

— Oo, Valette, spuse el, când Vin i se opri în față. Am sosit târziu. Nici măcar nu știam că ești aici.

Mincinosule. Bineînțeles că știai. Valette n-ar lipsi de la balul Hasting.

Cum putea să aducă vorba? Cum să-l întrebe?

— Mă eviți, spuse.

— Nu, n-aș zice asta. Pur și simplu, am fost ocupat. Probleme de-ale casei, știi. În plus, te-am prevenit că sunt nepoliticos, și… Vocea i se stinse. Valette? E totul în ordine?

Vin își dădu seama că se smiorcăia ușurel, și își simți o lacrimă pe obraz. *Idioato!* se gândi, tamponându-și ochii cu batista lui Lestibournes*. Îți strici machiajul!*

— Valette, tremuri! spuse Elend, cu îngrijorare în glas. Uite, hai să ieșim pe balcon, să iei puțin aer curat.

Îl lăsă s-o conducă departe de sunetul muzicii și de murmurul vocilor care sporovăiau, și ieșiră în tăcerea aerului întunecat. Balconul

— unul dintre multe altele avântate pe fața turnului central — era pustiu. Un singur felinar de piatră se înălța, făcând corp comun cu balustrada, și câteva plante aranjate cu gust acopereau colțurile.

Ceața plutea în văzduh, dominându-l ca întotdeauna, deși era firavă pe balconul aflat destul de aproape de căldura fortăreței. Elend nu-i dădu nicio atenție. Ca majoritatea nobililor, și el considera spaima de ceață o superstiție skaa prostească — și Vin presupunea că ăsta era adevărul.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă Elend. Recunosc, te-am ignorat. Îmi cer iertare. N-o meritai, numai că… ei, mi s-a părut că te-ai încadrat atât de bine, încât nu ai mai avut nevoie de un provocator ca mine…

— Te-ai culcat vreodată cu o femeie skaa? întrebă Vin.

Elend șovăi, luat prin surprindere.

— Asta era? Cine ți-a spus așa ceva?

— Ai făcut-o? insistă ea.

Elend nu se grăbi să răspundă.

Pe Lordul Legiuitor. E adevărat.

— Stai jos, spuse Elend, aducându-i un scaun.

— E adevărat, nu-i așa? spuse ea, așezându-se. Ai făcut-o. *A avut dreptate. Sunteți cu toții niște monștri.*

— Eu…

Își puse mâna pe brațul lui Vin, dar ea și-l retrase, nu înainte să simtă o lacrimă prelingându-i-se pe față și pătându-i rochia. Își

ridică mâna și-și șterse ochii, și își văzu apoi batista pătată de fard.

— S-a întâmplat când aveam treisprezece ani, spuse Elend, cu voce scăzută. Tata s-a gândit că era timpul să devin „bărbat”. Valette, nici măcar n-am știut că pe urmă aveau să omoare fata. Sincer, habar n-am avut.

— Și mai târziu? întrebă ea, din ce în ce mai furioasă. Câte fete ai ucis, Elend Venture?

— Niciuna! Niciodată după aceea, Valette. Nu și după ce am aflat ce se-ntâmplase prima oară.

— Te-aștepți să te cred?

— Nu știu, răspunse el. Iată, știu că printre doamnele de la curte e la modă să ne eticheteze pe toți drept brute, dar trebuie să mă crezi. Nu suntem toți așa.

— Mi s-a spus că sunteți.

— Cine ți-a spus? Nobilii de la țară? Valette, ei nu ne cunosc. Ne invidiază fiindcă avem sub control cele mai multe canale — și s-ar putea chiar să fie îndreptățiți s-o facă. Însă invidia lor nu ne transformă în niște oameni oribili.

— În ce măsură? întrebă Vin. Câți bărbați nobili fac astfel de lucruri?

— Poate cam a treia parte din ei, răspunse Elend. Nu sunt sigur. Nu sunt dintre cei cu care-mi petrec timpul.

Vin își dorea să-l creadă și dorința asta nu izbutea decât să-i sporească îndoielile. Dar, uitându-se în ochii lui — pe care-i găsise întotdeauna atât e sinceri — se pomeni șovăind. Pentru prima oară de când își aducea

aminte, împinse complet deoparte șoaptele cu Reen și îl crezu pur și simplu pe Elend.

— A treia parte, șopti.

Atât de mulți. Dar e oricum mai bine decât să fi fost toți. Își ridică mâna să-și șteargă ochii, și Elend îi văzu batista.

— Cine ți-a dat-o? o întrebă, curios.

— Un admirator.

— El ți-a spus toate lucrurile astea despre mine?

— Nu, a fost altcineva, răspunse Vin. A spus... că toți nobilii — sau, mai degrabă, toți nobilii din Luthadel — sunt niște oameni oribili. A spus că femeile de la curte nici măcar nu se consideră înșelate când se culcă bărbații lor cu târfe skaa.

— Atunci informatorul tău nu cunoaște prea bine femeile, pufni Elend. Te provoc să-mi găsești una singură care nu e deranjată când se distrează bărbatul ei cu alta — skaa sau nobilă.

Vin dădu din cap, respirând adânc, liniștindu-se. Se simțea ridicolă... dar simțea, în același timp, și un soi de pace. Elend îngenunche lângă ea, încă evident îngrijorat.

— Atunci, spuse ea, tatăl tău e unul din acea a treia parte?

Elend roși în lumina săracă, lăsându-și ochii în jos.

— Lui îi plac toate metresele — skaa, nobile, n-are importanță. Iar eu încă mă mai gândesc la noaptea aia, Valette. Aș vrea... nu știu.

— N-a fost vina ta, Elend. Nu erai decât un băiat de treisprezece ani care făcea ce-i spusese tatăl lui.

El își feri privirea, dar Vin îi zărise deja furia și vinovăția din ochi.

— Cineva trebuie să pună capăt acestui gen de lucruri, spuse, cu voce înceată, dar pe Vin o izbi intensitatea ei.

E un om căruia îi pasă, se gândi. *Cum e și Kelsier, cum e și Dockson. Un om bun. De ce nu sunt ei în stare să vadă asta?*

În cele din urmă, Elend oftă, ridicându-se și trăgând un scaun pentru el însuși. Se așeză, cu coatele sprijinite de balustradă, trecându-și mâna prin părul ciufulit.

— Ei, remarcă el, probabil că nu ești prima doamnă pe care-am făcut-o să plângă la un bal, dar, dintre toate cele pe care le-am făcut să plângă, ești singura de care îmi pasă sincer. Dibăcia mea de bărbat curtenitor a atins profunzimi noi.

Vin zâmbi.

— Nu e din cauza ta, spuse, lăsându-se pe spătarul scaunului. Doar că au fost... câteva luni foarte istovitoare. Când am aflat despre lucrurile astea, pur și simplu n-am putut să le fac față.

— De corupția din Luthadel trebuie să se ocupe cineva, zise Elend. Lordul Legiuitor nici măcar n-o vede — nu vrea s-o vadă.

Ea dădu din cap, apoi se uită la Elend.

— Oricum, de fapt de ce mă *eviți* în ultima vreme?

El roși iarăși.

— Mi-am imaginat că ai destui prieteni noi ca să nu te plictisești.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nu-mi plac prea mult oamenii cu care ți-ai petrecut timpul, Valette. Ai reușit să te-adaptezi foarte bine în societatea din Luthadel, iar eu sunt în general de părere că jocurile politice schimbă oamenii.

— Asta e ușor de spus, se răsti ea. Mai ales când te afli chiar în vârful piramidei politice. Tu îți poți permite să ignori politica asta — dar unii dintre noi nu sunt la fel de norocoși.

— Presupun.

— În plus, zise Vin, te ții de jocuri politice la fel de bine ca toți ceilalți. Sau vrei cumva să-mi spui că interesul pe care mi l-ai arătat la început n-a fost trezit de dorința de a-ți ofensa tatăl?

Elend își ridică mâinile.

— Bine, consideră că m-ai pedepsit așa cum se cuvine. Am fost un prost și-un nemernic. E unul dintre cusururile familiei.

Vin oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului și simțind adierea răcoroasă a ceții pe obrajii ei uzi de lacrimi. Elend nu era un monstru; în privința asta îl credea. Poate că era neghioabă, dar Kelsier avea un afect asupra ei. Începea să aibă încredere în oamenii din jur, iar în Elend Venture își dorea cel mai mult să se încreadă.

Și, dacă nu aveau o legătură directă cu el, ororile raporturilor dintre nobili și skaa erau mai ușor de suportat. Chiar dacă ucigașii de femei skaa reprezentau a treia parte din totalul

bărbaților nobili, probabil că societatea lor mai putea încă să fie salvată. Nu era necesar să se descotorosească de toți — asta era tactica *lor*. Vin trebuia să se asigure că asemenea lucruri n-aveau să se mai întâmple, indiferent de obârșia oamenilor.

Pe Lordul Legiuitor, își spuse. *Încep să gândesc aidoma celorlalți — aproape că-mi place să cred că suntem în stare să schimbăm lucrurile*.

Se uită la Elend, care stătea cu spatele la fuioarele de ceață răsucite de dincolo de el. Părea posomorât.

I-am trezit amintiri urâte, se gândi, cu un sentiment de vinovăție. *Nu e de mirare că-și urăște atât de mult tatăl.* Tânjea să-l ajute să se simtă mai bine.

— Elend, spuse, atrăgându-i atenția. Sunt exact ca noi.

El șovăi.

— Ce?

— Skaa, cei de pe plantații. M-ai întrebat cândva despre ei. M-am temut, de aceea m-am purtat așa cum se cuvine s-o facă o femeie de neam — însă tu ai părut dezamăgit când n-am mai avut nimic altceva de spus.

El se aplecă în față.

— Așadar, ai petrecut *într-adevăr* un timp cu skaa.

Ea dădu din cap.

— O grămadă de timp. Prea mult, dacă întrebi familia mea. S-ar putea să mă fi trimis aici tocmai din pricina asta. I-am cunoscut pe unii dintre ei foarte bine — mai ales pe un

bărbat mai bătrân. A pierdut pe cineva, o femeie pe care-o iubea, din cauza unui nobil care-și dorea ceva frumos pentru o distracție de o seară.

— Pe plantația ta?

Vin se grăbi să clatine din cap.

— A fugit și a venit pe pământul tatălui meu.

— Și l-ați ascuns? întrebă Elend, surprins. Skaa fugari trebuie să fie executați.

— Eu i-am păstrat secretul, răspunse Vin. Nu-l cunosc de mult timp, dar… ei bine, îți pot garanta asta, Elend: dragostea lui era la fel de puternică precum a unui nobil. Mai puternică decât a multora de aici, din Luthadel, cu siguranță.

— Și inteligența? întrebă el, nerăbdător. Par… înceți la minte?

— Sigur că nu, se răsti Vin. Aș putea să cred, Elend Venture, că am cunoscut un număr de skaa mai deștepți decât tine. N-au primit nicio educație, dar sunt totuși inteligenți. Și furioși.

— Furioși? se miră el.

— Unii, zise Vin. Fiindcă sunt tratați așa cum sunt.

— Atunci, știu? De diferențele dintre traiul nostru și al lor?

— Cum ar putea să nu știe? întrebă ea, ridicând mâna ca să-și șteargă vârful nasului cu batista. Însă se opri, văzând ce mult fard se luase pe ea.

— Poftim, zise Elend, întinzându-i batista lui. Mai povestește-mi. Cum se face că știi toate astea?

— Ei mi le-au spus. Aveau încredere în mine. Știu că sunt furioși, fiindcă se plâng de viața pe care-o duc. Știu că sunt inteligenți, fiindcă le ascund nobililor o serie de lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi modul clandestin de mișcare, spuse Vin. Skaa îi ajută pe fugari să călătorească pe canale, de la o plantație la alta. Nobilii nu-și dau seama, fiindcă nu se uită niciodată la fețele din grupul de skaa.

— Interesant.

— În plus, zise ea, mai sunt și cetele de hoți. Îmi imaginez că trebuie să fie niște skaa foarte inteligenți, dacă sunt în stare să se-ascundă de obligatori și de nobili, furând de la Marile Case chiar sub nasul Lordului Legiuitor.

— Da, știu, spuse Elend. Aș vrea să mă-ntâlnesc cu unul dintre ei, să-l întreb cum izbutesc să se-ascundă atât de bine. Trebuie să fie niște oameni fascinanți.

Vin era aproape gata să continue, dar își stăpâni limba. *Probabil c-am spus deja prea mult.*

Elend se uită la ea.

— Și tu ești fascinantă, Valette. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu poți fi coruptă de ceilalți. Poate-o să-i corupi tu.

Vin zâmbi.

— Dar, adăugă el, ridicându-se, trebuie să plec. De fapt am venit la petrecerea din seara

asta cu un scop anume — mă întâlnesc aici cu niște prieteni.

Așa e, se gândi ea. *Unul dintre bărbații cu care s-a întâlnit înainte — cei despre care credeau Kelsier și Sazed că e ciudat să se numere printre prietenii lui — era un Hasting.*

Se ridică și ea și îi înapoie batista.

El nu o luă.

— Poate vrei s-o păstrezi. Nu ți-am dat-o doar ca să-ți fie de folos.

Vin se uită în jos, la batistă. *Când un tânăr dorește să curteze o doamnă cu toată seriozitatea, îi dă în dar o batistă.*

— Oh! exclamă ea, retrăgând-o. Mulțumesc.

Elend zâmbi, venind mai aproape.

— Poate că, oricine ar fi, celălalt bărbat are un avantaj, mulțumită prostiei mele. Totuși, nu sunt chiar atât de prost încât să pierd prilejul de a mă lua la întrecere cu el.

Îi făcu cu ochiul, se înclină ușor și se îndepărtă, îndreptându-se spre centrul sălii de bal.

Vin așteptă o clipă, apoi se furișă pe ușa balconului. Elend se întâlni cu aceiași doi bărbați de mai înainte — un Lekal și un Hasting, dușmanii politici ai Casei Venture. Rămaseră o clipă locului, apoi o porniră cu toții către o scară aflată într-o parte a sălii.

Treptele alea nu pot duce decât într-un singur loc, se gândi Vin. *În turnurile auxiliare.*

— Stăpână Valette?

Ea tresări, se întoarse și-l văzu pe Sazed apropiindu-se.

— Suntem gata de plecare? întrebă terrisianul.

Vin se îndreptă grăbită spre el.

— Lordul Elend Venture tocmai a dispărut pe scara aia, cu prietenii lui din casele Hasting și Lekal.

— Interesant, spuse Sazed. Și de ce… Stăpână, ce s-a-ntâmplat cu machiajul tău?!

— N-are importanță. Cred c-ar trebui să-i urmăresc.

— Asta-i *o altă* batistă, stăpână? întrebă Sazed. Ai fost ocupată.

— Sazed, asculți ce-ți spun?

— Da, stăpână. Presupun că poți să-i urmărești dacă vrei, dar o să observe toată lumea. Nu știu dacă ai ales cea mai bună cale pentru a obține informații.

— N-o să-i urmăresc pe față, spuse ea, cu voce scăzută. O să-ntrebuințez Allomanția. Dar trebuie să am permisiunea ta.

Sazed șovăi.

— Înțeleg. Ce-ți face rana?

— S-a vindecat de-o veșnicie. Nici măcar n-o mai simt.

Sazed oftă.

— Bine. Stăpânul Kelsier are oricum de gând să reînceapă antrenamentul tău când se-ntoarce. Numai… să fii prudentă. E ridicol să-i spui asta unui Născut-din-Ceață, așa cred, dar ți-o cer oricum.

— O să fiu, promise Vin. Ne-ntâlnim peste o oră, în balconul de-acolo.

— Noroc, stăpână, zise Sazed.

Ea alerga deja înapoi, către balcon. Trecu de colțul lui, apoi se opri în fața balustradei de piatră și a ceții de dincolo de ea. Frumosul, învârtejitul gol. *A trecut mult prea mult timp,* se gândi, strecurându-și degetele în mânecă și scoțând un flacon cu metale. Îl dădu peste cap, apoi scoase, în căușul palmei, și câteva monede.

Pe urmă sări încântată pe balustradă și se avântă în cețurile întunecate.

Cositorul îi ascuți vederea, în vreme ce rochia prinse să-i fluture în vânt. Fludorul îi întări forțele pe când își întorcea ochii către zidul ca un contrafort, ce unea turnul cu clădirea principală a fortăreței.

Oțelul îi dădu putere când aruncă o monedă în jos, trimițând-o în beznă.

Se legănă în văzduh. Întâlnind rezistența aerului, rochia începu să-i fâlfâie și avu senzația că încerca să tragă după sine un balot de pânză, dar Allomanția ei avea destulă forță ca să reușească. Turnul lui Elend era următorul; Vin trebuia s-ajungă pe pasajul dintre el și cel din mijloc. Incendie oțel, Împingându-se ceva mai sus, apoi aruncă o altă monedă în ceața de sub ea. Când moneda lovi zidul, o întrebuință ca se se-arunce înainte.

Se izbi de zidul la care voia să ajungă ceva cam prea jos — faldurile rochiei micșorară forța loviturii —, dar izbuti să se prindă de marginea pasarelei de deasupra. Vin cu forțele neîntărite n-ar fi izbutit să se tragă în susul zidului, dar Vin Allomanta se cățără cu ușurință peste muchia lui.

Se ghemui în rochia ei neagră, înaintând fără zgomot pe culoarul de sus. Nu erau străji, dar la baza turnului din fața ei se zărea ghereta luminată a unei santinele.

Nu pot să trec pe-acolo, își spuse, ridicându-și în schimb privirea. Turnul părea să aibă mai multe încăperi, dintre care două luminate. Vin aruncă încă o monedă și se catapultă în sus, apoi Trase de tocul unui geam și se avântă cu o smucitură, aterizând pe pervazul de piatră al unei ferestre. Obloanele erau trase, apărând-o de ceața nopții, și fu nevoită să se apropie, înclinându-se și arzând cositor, ca s-audă ce se petrecea înăuntru.

— … balurile se prelungesc adesea până noaptea târziu. S-ar putea s-avem parte de o tură dublă.

Străji, se gândi, sărind și Împingând în partea de sus a ferestrei. Aceasta zăngăni în timp ce ea se avânta în lateralul turnului. Se prinse de marginea pervazului următoarei ferestre și se trase în sus.

— … nu-mi pare rău c-am întârziat, spunea, în interior, o voce familiară.

Elend.

— Cu totul întâmplător, e mult mai atrăgătoare decât tine, Telden.

O voce de bărbat râse.

— Puternicul Elend Venture, în sfârșit cucerit de un chip frumos.

— E mai mult decât atât, Jastes, zise Elend. Are inimă bună — a ajutat skaa fugari ajunși pe plantația ei. Cred c-ar trebui s-o aduc să stea de vorbă cu noi.

— Nici să nu te gândești, spuse un alt bărbat, cu voce groasă. Uite ce e, Elend, nu mă deranjează dacă ai chef să discuți filosofie. Fir-ar să fie, poate bem ceva împreună când o s-o mai faci. Dar n-o să las oameni aleși la întâmplare să ni se alăture.

— Sunt de acord cu Telden, zise Jastes. Cinci persoane sunt de-ajuns.

— Ia te uită, acum, se auzi vocea lui Elend. Nu cred că e corect.

— Elend…, spuse un alt glas, îndurerat.

— Bine, zise el. Telden, ai citit cartea pe care ți-am dat-o?

— M-am străduit, veni răspunsul. E ceva cam stufoasă.

— Dar e bună, nu? întrebă Elend.

— Destul de bună, spuse Telden. Îmi dau seama de ce-o detestă Lordul Legiuitor atât de mult.

— Lucrările lui Redalevin sunt mai bune, zise Jested. Mai concise.

— Nu vreau să mă pun de-a curmezișul, interveni a cincea voce. Dar asta-i tot ce-o să facem? Să citim?

— Ce-i rău în privința cititului? întrebă Elend.

— E cam plicticos, răspunse a cincea voce.

Un om cu capul pe umeri, se gândi Vin.

— Plictisitor? se miră Elend. Domniile voastre, aceste idei — aceste cuvinte — sunt *totul*. Oamenii ăștia știau că propriile lor cuvinte aveau să le-aducă o condamnare la moarte. Nu le simțiți pasiunea?

— Pasiunea, da, spuse a cincea voce. Dar nu și utilitatea.

— Noi putem schimba lumea, zise Jasted. Doi dintre noi sunt moștenitorii unor case, iar ceilalți, moștenitori de rangul doi.

— Într-o bună zi, vom fi cei care conduc, zise Elend. Dacă ne punem în practică ideile astea — cinste, diplomație, moderație —, putem face presiuni chiar și asupra Lordului Legiuitor.

A cincea voce pufni.

— Tu oi fi fiind moștenitorul unei case puternice, Elend, dar noi, ceilalți, nu suntem la fel de importanți. Telden și Jasten probabil că nu vor moșteni niciodată, iar Kevoux — fără intenția de a-i aduce vreo ofensă — nu e nici pe departe prea influent. Nu putem schimba lumea.

— Putem schimba modul în care lucrează casele noastre, spuse Elend. Dacă ar înceta certurile dintre case, am putea dobândi o putere reală în conducerea imperiului — în loc să ne plecăm în fața toanelor Lordului Legiuitor.

— An de an, nobilimea e tot mai slabă, îl susținu Jastes. Orice skaa din slujba noastră e proprietatea Lordului Legiuitor, așa cum e și pământul nostru. Obligatorii lui hotărăsc cine se poate căsători și ce credință putem avea. Până și canalele noastre sunt, oficial, ale „lui”. Asasinii Cultului omoară oamenii care vorbesc prea deschis sau cărora le merge prea bine. Așa nu se poate trăi.

— În privința asta, sunt de acord cu tine, declară Telden. Vorbăria lui Elend despre dezechilibrul dintre clase mi se pare un soi de prostie, dar pot să văd importanța unui front unit în fața Lordului Legiuitor.

— Întocmai, spuse Elend. Asta trebuie să...

— Vin! șopti o voce.

Ea tresări, atât de șocată încât fu cât pe ce să cadă de pe pervaz. Se uită în jur, speriată.

— Deasupra ta, șopti vocea.

Se uită în sus. Kelsier atârna de pervazul altei ferestre, chiar deasupra ei. Îi zâmbi lui Vin, îi făcu cu ochiul, apoi arătă cu o înclinare a capului către culoarul de pe culmea zidului.

Vin aruncă o privire către încăperea unde se afla Elend, în timp ce Kelsier cădea prin ceața de lângă ea. În cele din urmă, se Împinse, desprinzându-se de pervaz, și îl urmă pe Kelsier în jos, folosindu-se de aceeași monedă pe care-o aruncase mai înainte pentru a-și încetini coborârea.

— Te-ai întors! exclamă ea, cu înflăcărare, în clipa când ateriza.

— Am sosit în după-amiaza asta.

— Ce faci aici?

— Stau cu ochii pe prietenul nostru de-acolo, dinăuntru, răspunse Kelsier. S-ar părea că nu s-au schimbat prea multe de când am făcut-o ultima oară.

— Ultima oară?

Kelsier dădu din cap.

— De când mi-ai povestit despre ei, am mai spionat micul lor grup de vreo două ori. N-ar fi trebuit să mă ostenesc — nu reprezintă o amenințare. Doar o mână de nobili, adunați laolaltă ca să bea și să discute.

— Dar vor să-l răstoarne pe Lordul Legiuitor!

— Foarte puțin probabil, zise el, strâmbând din nas. Nu fac decât ceea ce le stă nobililor în obicei — pun la cale alianțe. Nu e neobișnuit ca următoarea generație să-nceapă înființarea coalițiilor înainte de a ajunge la putere.

— Aici e vorba de altceva.

— Oh? spuse Kelsier, amuzat. Ești nobilă de atât de mult timp, încât deja îți poți da seama de asta?

Ea roși, iar el râse, cuprinzându-i umerii cu un braț prietenos.

— Oh, n-o lua așa. Pentru niște nobili, par flăcăi destul de cumsecade. Îți făgăduiesc că n-o să-l omor pe niciunul, e bine?

Vin dădu din cap.

— Poate găsim o cale ca să ne folosim de ei — pari mai deschiși la minte decât mulți alții. Nu vreau decât să te feresc de o dezamăgire, Vin. Sunt totuși nobili. Poate că n-au ales ei ce să fie, dar asta nu le schimbă firea.

E exact ca Dockson, se gândi Vin. *Își închipuie tot ce e mai rău despre Elend.* Dar avea ea cu adevărat vreun motiv să se-aștepte la altceva? Ducând o luptă așa cum o duceau Kelsier și Dockson, te bucurai probabil de mult mai multe izbânzi — și era mai bine pentru

sănătatea minții — dacă îți imaginai că toți dușmanii tăi erau răi.

— Fiindc-a venit vorba, ce s-a-ntâmplat cu machiajul tău? întrebă Kelsier.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse ea, amintindu-și conversația cu Elend.

De ce-a trebuit să plâng? Sunt atât de idioată! Și cum m-am trezit întrebându-l dacă s-a culcat cu vreo skaa!

Kelsier ridică din umeri.

— Bine. Ar trebui să plecăm — mă-ndoiesc că Venture și amicii lui vor discuta ceva important.

Ea șovăi.

— I-am ascultat de trei ori, Vin. Îți fac un rezumat, dacă vrei.

— Bine, oftă ea. Dar i-am spus lui Sazed că mă-ntâlnesc cu el la petrecere.

— Atunci du-te acolo, zise Kelsier. Îți făgăduiesc că n-o să-i povestesc că te-ai furișat afară și-ai folosit Allomanția.

— El mi-a spus că pot s-o fac, se apără Vin.

— Da?

Ea dădu din cap.

— E greșeala mea, zise Kelsier. Probabil c-ar fi trebuit să-l trimiți pe Sazed să-ți aducă o mantie înainte de plecare — ai cenușă pe poalele rochiei. Ne-ntâlnim la atelierul lui Ciomege — trăsura o să vă lase pe voi doi acolo și-o să-și continue drumul către ieșirea din oraș. De ochii lumii.

Ea dădu încă o dată din cap, iar Kelsier sări de pe zid, dispărând în ceață.

În cele din urmă, trebuie să am încredere în mine însumi. Am întâlnit oameni care s-au lepădat de puterea de a cunoaște adevărul și bunătatea, și nu cred că mă număr printre ei. Încă mai văd lacrimile din ochii unui copil și suferința lui mă doare.

Dac-o să pierd vreodată asta, o să știu ca am pierdut speranța mântuirii.

CAPITOLUL 24

Kelsier era deja la prăvălie când sosiră Vin și Sazed. Stătea în bucătărie, cu Ham, Ciomege și Boare, savurându-și băutura în miez de noapte.

— Ham! exclamă Vin, cu entuziasm, intrând pe ușa din spate. Te-ai întors!

— Da, răspunse el, fericit, ridicându-și pocalul.

— Mi se pare c-ai lipsit o veșnicie!

— Mie-mi spui! zise el, cu toată seriozitatea.

Kelsier chicoti, ridicându-se să-și umple pocalul.

— Ham e puțin cam obosit după joaca de-a generalul.

— Am fost nevoit să port uniformă, se plânse Ham, întinzându-se. Acum era îmbrăcat ca de obicei, cu jiletcă și pantaloni. Nici măcar un skaa de pe plantație nu trebuie să suporte o asemenea tortură.

— Încearcă o dată să porți o rochie de seară, zise Vin, așezându-se.

Își periase poalele rochiei și nu arătau chiar atât de rău cum se temuse. Cenușa de un gri închis încă mai era ușor vizibilă pe materialul negru, iar fibrele se simțeau, aspre, în locul unde se frecase de piatră, dar ambele stricăciuni erau abia vizibile.

Ham râse.

— Se pare că, în lipsa mea, te-ai transformat într-o adevărată tânără doamnă.

— Nici pe departe, răspunse ea, în timp ce Kelsier îi întindea un pocal plin.

Șovăi o clipă, apoi sorbi.

— Stăpâna Vin e modestă, stăpâne Hammond, spuse Sazed, așezându-se la rândul lui. Devine de-a dreptul versată în artele pe care trebuie să le stăpânească un curtean — e mai bună decât mulți nobili autentici pe care-i știu eu.

Vin roși, și Ham râse iarăși.

— Sfială, Vin? De unde-ai deprins un astfel de obicei rău?

— Nu de la mine, cu siguranță, spuse Kelsier, oferindu-i lui Sazed un pocal cu vin.

Terrisianul își ridică mâna, schițând un gest politicos de refuz.

— Bine-nțeles că nu l-a-nvățat de la *tine,* Kell, comentă Ham. Poate de la Fantomă. Din toată ceata asta, el pare singurul care știe să-și țină gura-nchisă, eh, puștiule?

Băiatul roși, evident ferindu-se să se uite la Vin.

Trebuie să mă ocup cândva de el, se gândi ea. *Dar… nu în noaptea asta. Kelsier s-a întors*

și Elend nu e un ucigaș — e o noapte în care vreau să mă liniștesc.

Pe trepte se auziră pași și, o clipă mai târziu, în cameră intră agale Dockson.

— O petrecere? Și n-a trimis nimeni după mine?

— Păreai ocupat, spuse Kelsier.

— În plus, adăugă Ham, știm că ești prea responsabil ca să te-mbeți cu o șleahtă de ticăloși ca noi.

— Trebuie să pună cineva ceata asta să-și vadă de treabă, spuse Dockson vesel, turnându-și de băut. Se opri, uitându-se încruntat la Ham. Vesta asta mi se pare cunoscută...

Ham surâse.

— Am scos gradele de pe uniforma mea.

— Nu se poate! zâmbi Vin.

Ham dădu din cap, părând încântat de sine însuși.

Dockson oftă, continuând să-și umple paharul.

— Ham, lucrurile astea costă bani.

— Totul costă bani, zise Ham. Dar ce *sunt* banii? Întruparea unui concept abstract, numit efort. Ei bine, purtând uniforma aia un timp atât de îndelungat, am făcut un efort dezgustător. Aș zice că eu și vesta suntem acum chit.

Dockson își dădu ochii peste cap. În încăperea principală, ușa din față a prăvăliei se închise și se deschise, și Vin îl auzi pe Boare salutându-l pe ucenicul care stătea de veghe.

— Fiindcă tot a venit vorba, Dox, spuse Kelsier, sprijinindu-se cu spatele de un dulap, am și eu nevoie de o reprezentare fizică a conceptului de efort. Aș vrea să-nchiriez o magazie mică, unde să țin o parte dintre adunările informatorilor mei.

— Probabil că se va aranja, spuse Dockson. Presupunând c-o să țin sub control cheltuielile cu garderoba lui Vin, aș… Se întrerupse, cu ochii la ea. Ce-ai făcut cu rochia asta, tânără doamnă?

Vin se împurpură la față, afundându-se în scaun. *Poate c-o fi sărind în ochi ceva mai tare decât am crezut…*

Kelsier chicoti.

— Va trebui să te obișnuiești cu hainele pătate, Dox. Din seara asta, Vin s-a întors la îndatoririle ei de Născută-din-Ceață.

— Interesant, spuse Boare, intrând în bucătărie. Ți-aș putea sugera să te ferești de data asta de luptele cu trei Inchizitori deodată?

— O să fac tot ce pot, zise Vin.

Boare se apropie alene de masă și-și alese un loc în stilul ceremonios care-i stătea în fire. Bărbatul masiv își ridică bastonul de duel și-l îndreptă spre Ham.

— Văd că răgazul meu intelectual s-a sfârșit.

Ham zâmbi.

— Cât am fost plecat, m-am gândit la vreo două probleme nesuferite și le-am păstrat pentru tine, Boare.

— Mor de nerăbdare, zise Boare. Și își întoarse bastonul către Lestibournes. Fantomă, băutură.

Băiatul se grăbi să-i aducă un pahar cu vin.

— E un flăcău minunat, comentă Boare, luând băutura. Abia dacă e nevoie să-l înghiontesc cu Allomanția. Măcar dacă ați fi la fel de grijulii și voi, ceilalți, nemernicilor.

Fantomă se încruntă.

— Înfrumusețând nuul jucând fără.

— N-am idee ce-ai spus adineauri, copile, zise Boare. Așa c-o să pretind c-a avut sens și-o să trec mai departe.

Kelsier își dădu ochii peste cap.

— Pierzând încordarea pe ciupitură, zise el. Nimic fără cerând grijă.

— Călărind sâcâiala descotorosirilor la dreapta, spuse Fantomă dând din cap.

— Ce tot trăncăniți acolo? întrebă țâfnos Boare.

— Fostând fostul strălucirii, spuse Fantomă. Ciupind avândul dorinței de asta.

— Întotdeauna fostând facerea de asta, încuviință Kelsier.

— Întotdeauna fostând dorința de având, adăugă Ham, cu un zâmbet. Strălucind dorința de fostând nuul.

Boare se întoarse exasperat spre Dockson.

— Cred, dragă prietene, că însoțitorii tăi și-au pierdut până la urmă mințile.

Dockson ridică din umeri. Apoi spuse, cu o expresie de o seriozitate perfectă:

— Fostând nu al fostând este.

Boare rămase neclintit, mut de uimire, și toată lumea din încăpere izbucni în râs. El își rostogoli ochii cu indignare, scuturând din cap și bombănind ceva despre apucăturile copilărești de-a dreptul grosolane ale cetei.

Vin fu cât pe ce să se-nece cu băutura de atâta râs.

— De fapt, ce-ai spus? îl întrebă pe Dockson, când se așeza lângă ea.

— Nu știu sigur, mărturisi el. A sunat bine, și-atât.

— Nu cred că n-ai spus nimic, Dox, zise Kelsier.

— Oh, a spus ceva, se amestecă Fantomă. Numai că n-a *însemnat* nimic.

Kelsier râse.

— Asta e adevărat aproape tot timpul. Am descoperit că poți să treci cu vederea jumătate din tot ce-ți spune Dox și nu pierzi mare lucru — în afară de câte-o frază prin care se-ntâmplă să se plângă că ai cheltuit prea mult.

— Hei! se repezi Dockson. Trebuie să vă mai atrag o dată atenția că e nevoie și de cineva care să fie responsabil? Sincer vorbind, felul în care dați voi iama prin lacre…

Vin zâmbi. Până și plângerile lui Dockson păreau blajine. Ciomege stătea tăcut lângă un perete lateral, părând la fel de bădăran ca de obicei, dar ea zări un surâs ușor jucându-i pe buze. Kelsier se ridică și mai deschise încă o sticlă de vin, reumplând pocalele în timp ce povestea despre pregătirile armatei de skaa.

Vin se simțea… mulțumită. Sorbind din pahar, văzu ușa deschisă care ducea în

atelierul întunecos. Își imagină, pentru o clipă, că putea zări în umbră o siluetă — o fată mărunțică, speriată, bănuitoare. Avea părul jumulit și scurt și purta o cămașă simplă, murdară, atârnând peste o pereche de pantaloni cafenii.

Își aduse aminte de a doua noapte petrecută în atelierul lui Ciomege, când privise din bezna atelierului cum stăteau ceilalți de vorbă, noaptea târziu. Oare ea fusese cu adevărat fata aceea, cea care se ascundea în întunericul rece, privind râsetele și prietenia cu o invidie ascunsă, dar neîndrăznind niciodată să li se alăture?

Kelsier spuse ceva cu foarte mult haz, stârnind râsul tuturor.

Ai dreptate, Kelsier, se gândi Vin, zâmbind. *Așa e mai bine.*

Încă nu ajunsese ca ei — nu pe de-a-ntregul. Șase luni nu izbutiseră să amuțească șoaptele lui Reen, și nu se vedea pe ea însăși fiind tot atât de încrezătoare cum era Kelsier. Dar… putea în sfârșit să înțeleagă, cel puțin într-o mică măsură, de ce lucra el așa cum lucra.

— Bun, zise Kelsier, trăgându-și un scaun și așezându-se de-a-ndoaselea. S-ar părea că oastea o să fie gata la timp, iar Marsh se află acolo unde trebuie. Trebuie să punem planul ăsta în mișcare. Vin, noutăți de la bal?

— Casa Tekiel e slăbită, zise ea. Aliații i se împrăștie și se apropie vulturii. Unii șoptesc că datoriile și negoțul în pierdere vor sili clanul Tekiel să-și vândă fortăreața până la sfârșitul

lunii. Nu mai pot cu niciun chip să plătească dările cerute de Lordul Legiuitor pentru păstrarea proprietății.

— Ceea ce scoate de fapt din oraș o întreagă Mare Casă, spuse Dockson. Cei mai mulți nobili din familie — cu tot cu Cețurieni și cu Născuții-din-Ceață — vor fi nevoiți să se mute pe plantațiile din afară și să-ncerce să-i recupereze pierderile.

— Frumos, comentă Ham.

Orice casă nobilă pe care puteau s-o îngrozească destul de mult ca să plece din cetate ușura cucerirea acesteia.

— În oraș mai rămân totuși nouă Case Mari, le atrase atenția Boare.

— Dar au început să se-omoare între ele noaptea, zise Kelsier. Până la războiul pe față nu mai e decât un pas. Bănuiesc c-o să vedem în curând începutul unui exod — oricine nu vrea să riște să fie asasinat ca să-și mențină dominația în Luthadel o să părăsească orașul pentru vreo doi ani.

— Casele puternice nu par totuși foarte speriate, spuse Vin. Oricum, încă mai dau baluri.

— Oh, cu asta vor continua până în ultima clipă, o lămuri Kelsier. Balurile sunt pretexte minunate pentru întâlnirile cu aliații și pentru ținerea dușmanilor sub observație. Războaiele dintre case sunt în primul rând politice, așa că au nevoie de câmpuri de luptă politice.

Ea dădu din cap.

— Ham, continuă Kelsier, trebuie să stăm cu ochii pe garnizoana din Luthadel. Mai ai de

gând să-i vizitezi mâine pe soldații cu care ești prieten?

Ham făcu semn că da.

— Nu pot să făgăduiesc nimic, dar ar trebui să fiu în stare să refac niște legături. Dați-mi puțin timp și-o să aflu ce se pune la cale pe tărâmul armelor.

— Bun, zise Kelsier.

— Mi-ar plăcea să merg cu el, spuse Vin.

Kelsier șovăi.

— Cu Ham?

Ea dădu din cap.

— Încă nu m-am antrenat cu un Brutal. Probabil că Ham ar putea să-mi arate câteva lucruri.

— Știi deja cum să arzi fludor, zise Kelsier. Am exersat asta.

— Știu, zise Vin.

Cum ar fi putut să-i explice? Ham ardea numai și numai fludor — era nevoit să fie mai bun decât Kelsier.

— Oh, nu mai cicăli copila, se amestecă Boare. Probabil că s-a săturat pur și simplu de baluri și de petreceri. Las-o pentru o vreme să fie din nou o hoață de pe străzi.

— Bine, încuviință Kelsier. Își umplu din nou pocalul. Boare, cum s-ar descurca Domolitorii tăi dacă ai lipsi o vreme?

Boare ridică din umeri.

— Eu sunt, firește, cel mai bun dintre ei. Dar i-am instruit cu adevărat pe ceilalți — se pot ocupa foarte bine de recrutări fără mine, mai ales acum, când istorisirile despre Supraviețuitor sunt atât de populare.

— Fiindcă tot a venit vorba, Kell, ar trebui să discutăm despre asta, zise Dockson, încruntându-se. Nu sunt sigur că-mi place tot misticismul din jurul tău și al celui de Al Unsprezecelea Metal.

— Putem discuta mai târziu, răspunse Kelsier.

— De ce-ntrebi cum stau oamenii mei? se interesă Boare. Ai devenit în sfârșit atât de invidios pe stilul meu fără cusur, încât te-ai hotărât să scapi de mine?

— Ai putea spune asta. Mă gândeam să te trimit peste câteva luni să-l înlocuiești pe Yeden.

— Să-l înlocuiesc pe Yeden? întrebă surprins Boare. Adică să conduc *eu* o armată?

— De ce nu? Te pricepi de minune să dai ordine.

— Din umbră, dragul meu, zise Boare. Nu ies în față. Păi, aș fi general. Ai idee cât de absurd sună?

— Tu gândește-te, insistă Kelsier. Până atunci recrutările ar trebui să fie aproape încheiate, așa că ai putea fi mai de folos dacă te-ai duce în peșteri, ca să se poată întoarce Yeden, să-și pună la punct legăturile de-aici.

Boare se încruntă.

— Presupun.

— Oricum, spuse Kelsier, ridicându-se, cred că n-am băut nici pe departe destul vin. Fantomă, fii băiat bun și repede-te până-n pivniță, după o altă sticlă, bine?

Tânărul dădu din cap, și discuția alunecă spre subiecte mai vesele. Vin se așeză mai

comod pe scaun, simțind căldura sobei cu cărbuni de lângă perete și mulțumindu-se să savureze pacea unui moment în care nu trebuia nici să-și facă griji, nici să lupte, nici să-ncropească planuri.

Măcar dac-ar fi cunoscut și Reen așa ceva, se gândi, pipăindu-și absentă cercelul. *Poate că lucrurile ar fi fost altfel pentru el. Pentru noi.*

A doua zi, Ham și Vin plecară să-i facă o vizită garnizoanei din Luthadel.

Vin crezuse că, după atâtea luni în care jucase rolul unei aristocrate, avea să i se pară straniu să-și poarte din nou hainele de stradă. Însă se înșelase. Era într-adevăr ușor *diferit* — nu trebuia să se teamă că nu stătea într-o poziție cuviincioasă sau că i se atingea rochia de pereți murdari sau de podele. Dar hainele de lucru continuau să i se pară firești.

Purta o pereche de pantaloni simpli, cafenii și o cămașă albă lejeră, strânsă în talie și acoperită de o vestă din piele. Părul încă lăsat să-i crească era strâns sub o șapcă. Trecătorii nepăsători ar fi putut s-o ia drept băiat, însă Ham nu părea să creadă că asta ar fi avut vreo importanță.

Și chiar nu avea. Vin se învățase să fie privită cu ochi cercetători și evaluată, dar pe stradă nu se obosea nimeni să-i arunce nici măcar o singură privire. Muncitori skaa târșindu-și picioarele, nobili mărunți lipsiți de griji, ba chiar și skaa ajunși să ocupe o poziție respectabilă, cum era Ciomege — niciunul dintre ei nu-i dădea vreo atenție.

Aproape că uitasem cum e să pari invizibilă, se gândi. Din fericire, își reamintea cu ușurință vechile purtări — mersul cu capul plecat, ferirea din calea altora, umerii gârboviți, ca să treacă neobservată. Să redevină Vin, o skaa de pe străzi, era tot atât de simplu cum era să-și amintească o melodie veche, familiară, pe care obișnuia s-o fredoneze.

De fapt, nu e decât o altă deghizare, se gândi, mergând în urma lui Ham. *Fardul meu e un strat subțire de cenușă, întins cu grijă pe obraji. Rochia mea e o pereche de pantaloni, frecați ca să pară vechi, ponosiți.*

Și atunci, cine era ea de fapt? Vin hoața? Nobila Valette? Niciuna dintre ele? Oare toți prietenii ei o cunoșteau cu adevărat? Se cunoștea ea însăși cu adevărat?

— Ah, mi-a lipsit locul ăsta, zise Ham, mergând fericit alături de ea.

Ham părea întotdeauna încântat; nu și-l putea imagina nemulțumit, în ciuda spuselor lui despre timpul în care condusese armata.

— E oarecum straniu, continuă el, întorcându-se spre Vin.

Nu mergea cu același aer de supunere pe care-l cultivase Vin; nu părea să se sinchisească dacă ieșea în evidență dintre ceilalți skaa.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-i simt lipsa — vreau să spun că Luthadel e cel mai murdar și cel mai înghesuit oraș din Ultimul Imperiu. Dar, în același timp are ceva…

— Aici locuiește familia ta? întrebă Vin.

El clătină din cap.

— Ai mei locuiesc într-un orășel din afara cetății. Soția mea e croitoreasă acolo; le spune oamenilor că eu fac parte din garnizoana Luthadelului.

— Ți-e dor de ei?

— Sigur că da. E greu — nu reușesc să-mi petrec decât câteva luni de-a rândul cu ei —, dar e mai bine așa. Dacă aș fi ucis în timp ce încercam să dau o lovitură, Inchizitorilor le-ar fi fost greu să-mi găsească familia. Nici măcar nu i-am spus lui Kell în ce oraș sunt.

— Crezi că s-ar osteni Cultul atât de mult? întrebă Vin. Adică, tu ai fi deja mort.

— Sunt Cețurian, Vin — și asta înseamnă că toți urmașii mei vor avea ceva sânge nobil. Când omoară un Cețurian, Inchizitorii se asigură că i-au lichidat și toți copiii. Nu pot să-mi țin familia în siguranță decât stând departe de ea.

— N-ai putea pur și simplu să nu mai folosești Allomanția? întrebă Vin.

Ham clătină din cap.

— Nu știu dacă aș putea.

— Din cauza puterii?

— Nu, din cauza banilor, răspunse Ham, cu sinceritate. Brutalii — sau Brațele-de-Fludor, cum preferă nobilii să-i numească — sunt Cețurienii cei mai căutați. Un Brutal priceput poate înfrunta o jumătate de duzină de oameni obișnuiți și poate ridica greutăți mai mari, rezistă mai mult și se mișcă mai repede decât orice alt luptător pe care-l poți angaja. Asta-nseamnă foarte mult când vrei o ceată

mică. Combină vreo doi Monedazvârlitori cu vreo cinci Brutali și ai o armată mică, mobilă. Mulți sunt dispuși să plătească o grămadă pentru o asemenea gardă de corp.

Vin dădu din cap.

— Înțeleg cum te tentează banii.

— E mai mult decât tentație, Vin. Familia mea nu trebuie să se-nghesuie într-o casă de-nchiriat ieftină, pentru skaa, nici nu trebuie să se teamă c-o să moară de foame. Soția mea lucrează numai de ochii lumii — pentru niște skaa, au o viață bună. Odată ce-o să strâng destul, o să plecăm din Stăpânirea Centrală. În Ultimul Imperiu există locuri despre care o mulțime de oameni nu știu — locuri unde un om cu destui bani poate duce o viață de nobil. Locuri unde poți să nu-ți mai faci griji, ci doar să trăiești.

— Sună... atrăgător.

Ham dădu din cap, cotind și luând-o în josul unei străzi principale mai largi, care ducea spre porțile principale ale orașului.

— De fapt, am visul ăsta de la Kell. Asta spunea el întotdeauna că vrea să facă. Nu sper decât c-o să am mai mult noroc decât a avut el...

Vin se încruntă.

— Toată lumea spune că era bogat. De ce n-a plecat?

— Nu știu, răspunse Ham. Întotdeauna apărea o nouă lovitură — mai mare decât ultima. Cred că atunci când ești o căpetenie de ceată cum era el, jocul te poate face dependent. În scurt timp, banii au părut să nu

mai conteze pentru el. În cele din urmă, a auzit că Lordul Legiuitor păstrează un secret nepreţuit în acel altar ascuns al lui. Dacă el şi Mare ar fi plecat înainte să-ncerce lovitura aia… Dar, ei bine, n-au făcut-o — poate ar fi fost fericiţi trăind fără să-şi mai facă griji.

Ideea părea să-l intrige şi Vin îşi dădea seama că în mintea lui se forma o altă întrebare.

Cred că atunci când eşti o căpetenie de ceată cum era el, jocul te poate face dependent…

Neliniştile de mai înainte i se întoarseră. Ce-avea să se-ntâmple dacă lui Kelsier îi trecea prin minte să păstreze tronul imperial pentru sine însuşi? N-ar fi putut fi la fel de rău ca Lordul Legiuitor, dar… ea citea din ce în ce mai mult din jurnal. Lordul Legiuitor nu fusese dintotdeauna un despot. Cândva fusese un om bun. Un om bun, a cărui viaţă o luase pe o cale greşită.

Kelsier e altfel, îşi spuse ea, cu convingere. *N-o să facă decât ce e corect.*

Continuă totuşi să-şi pună întrebări. Poate că Ham nu înţelegea, dar ea putea să vadă ispita. În ciuda depravării nobilimii, înalta societate avea ceva îmbătător. Vin era vrăjită de frumuseţe, de muzică şi de dans. N-o fascinau ca pe Kelsier — nu o interesau nici jocurile politice şi nici măcar escrocheriile — dar putea să înţeleagă de ce nu-l trăsese inima să părăsească Luthadelul.

Acea lipsă a tragerii de inimă îl distrusese pe vechiul Kelsier. Dar crease ceva mai bun —

un Kelsier mai hotărât, mai puțin egoist. Așa era de sperat.

Firește, planurile lui de mai înainte l-au costat viața femeii pe care-o iubea. Oare de-asta urăște atât de mult nobilimea?

— Ham? întrebă ea. Kelsier i-a urât întotdeauna pe nobili?

Ham dădu din cap.

— Totuși, acum e mai rău.

— Uneori mă sperie. Pare dornic să-i ucidă pe toți, oricine ar fi.

— Și eu sunt îngrijorat din cauza lui, zise Ham. Povestea asta cu Al Unsprezecelea Metal… e aproape ca și cum s-ar scoate în evidență, ca bărbat sfânt. Tăcu, apoi se uită la ea. Nu-ți face prea multe griji. Eu, Boare și Dox am stat deja de vorbă despre asta. O să-l înfruntăm pe Kell, să vedem dacă-l putem struni puțin. Intențiile lui sunt bune, dar uneori are tendința să sară puțin peste cal.

Vin dădu din cap. În fața lor se întindeau obișnuitele cozi în care se înghesuiau oamenii, așteptând să li se-ngăduie să părăsească orașul. Ea și Ham trecură în tăcere pe lângă mulțimea cu fețe grave — muncitori trimiși pe docuri, lucrători din fabricile de afară, înșiruite de-a lungul fluviului sau pe malurile lacului, nobili de mică însemnătate, dornici să plece în călătorie. Aveau cu toții nevoie de un motiv bun pentru a părăsi orașul; Lordul Legiuitor controla cu strictețe călătoriile din imperiul său.

Sărmanii, se gândi Vin când trecură pe lângă un grup de copii zdrențăroși, cu găleți și

perii — probabil având datoria să se cațere pe zid și să curețe parapetul de lichenii crescuți din cauza ceții. În față, chiar lângă porți, un oficial înjură și împinse un bărbat afară din rând. Muncitorul skaa se alese cu o căzătură urâtă, dar în cele din urmă se ridică și își târî picioarele către coada șirului. Probabil că, dacă nu ieșea din oraș, n-avea cum să muncească în ziua aceea — și nimic de muncă însemna că familia lui nu primea niciun jeton pentru mâncare.

Vin îl urmă pe Ham în direcția porților, pe o stradă paralelă cu zidul orașului, în capătul căreia zări un ansamblu de clădiri, pe o suprafață întinsă. Până atunci, nu mai cercetase niciodată cu atenție cartierul general al Garnizoanei; mai toți hoții din cete aveau tendința să rămână la o distanță bună de el. Însă, când se apropiară, observă, impresionată, cât de bine apărat părea. Pe zidul care îl înconjura erau fixate țepușe lungi. Construcțiile din interior erau masive, fortificate. În fața porților stăteau soldați, măsurând trecătorii cu priviri dușmănoase.

Vin se opri.

— Ham, cum intrăm *acolo*?

— Nu-ți face griji, spuse el, oprindu-se alături de ea. Sunt cunoscut în Garnizoană. În plus, nici nu e atât de rău cum pare — fețele soldaților sunt intimidante de ochii lumii. După cum îți poți imagina, nu sunt foarte îndrăgiți. Mulți sunt skaa — oameni care s-au vândut Lordului Legiuitor, în schimbul unei vieți mai bune. Ori de câte ori se revoltă skaa din oraș,

Garnizoana primește de obicei lovituri foarte puternice din partea nemulțumiților. De-asta e nevoie de fortificații.

— Atunci... îi cunoști pe oamenii ăștia?

Ham dădu din cap.

— Vin, eu nu sunt ca Boare și Kell — nu pot să-mi pun măști, să mă prefac. Sunt chiar cine sunt. Soldații nu știu că sunt Cețurian, dar știu că lucrez în lumea fărădelegii. Pe mulți îi cunosc de ani de zile; au tot încercat să mă recruteze. În general au mai mult noroc când vor să atragă în rândurile lor oameni ca mine, care se află deja în afara societății.

— Dar tu o să-i trădezi, spuse ea, pe șoptite, trăgându-l pe marginea drumului.

— Să-i trădez? întrebă el. Nu, n-o să fie o trădare. Oamenii ăștia sunt mercenari. Au fost angajați ca să lupte, și-și vor ataca prietenii — ba chiar și rudele — în timpul unei tulburări, al unei răzvrătiri. Oștenii învață să-nțeleagă astfel de lucruri. Putem fi prieteni, dar, când e vorba de o luptă, niciunul dintre noi nu șovăie să-i ucidă pe ceilalți.

Vin dădu încet din cap. Părea... fără milă. *Dar așa e viața. Necruțătoare. O parte din învățăturile lui Reen n-au fost o minciună.*

— Bieții băieți, adăugă Ham, cu ochii la Garnizoană. Am fi putut folosi astfel de oameni. Înainte de a pleca spre peșteri, am reușit să recrutez câțiva, pe care i-am crezut cu mintea deschisă. Ceilalți... ei, și-au ales singuri calea. Ca și mine, nu-ncearcă decât să le ofere copiilor lor o viață mai bună — diferența fiind

că, pentru asta, primesc să se pună în slujba *lui*.

Se întoarse din nou spre ea.

— Bun, voiai niște sfaturi despre arderea fludorului?

Vin încuviință nerăbdătoare, cu un gest grăbit al capului.

— Soldații mă lasă de obicei să mă antrenez împreună cu ei, spuse Ham. Poți să mă privești luptând — arde bronz, ca să-ți dai seama când întrebuințez Allomanția. Dar despre arderea fludorului trebuie să-nveți în primul rând când s-o faci. Am observat că Allomanții tineri sunt întotdeauna înclinați să-și incendieze fludorul, crezând că e cu atât mai bine cu cât sunt mai puternici. Însă nu-ți dorești întotdeauna să-ți pui toată forța în fiecare lovitură. Puterea reprezintă o mare parte a bătăliei, dar nu e singura parte. Dacă lovești de fiecare dată cât poți de tare, obosești repede și o să-ți lași adversarul să-ți descopere limitele puterii. Un om deștept dă cele mai puternice lovituri la *sfârșitul* luptei, când dușmanul lui e slăbit. Iar într-o luptă prelungită — cum e războiul — e deștept soldatul care supraviețuiește cel mai mult. Omul care-și drămuiește sforțările.

Vin dădu din cap.

— Dar nu obosești mai greu când întrebuințezi Allomanția?

— Ba da. De fapt, un om cu o rezervă destul de mare de fludor poate lupta ore în șir cu aproape cei mai mari sorți de izbândă. Dar ca să poți arde fludor un timp atât de

îndelungat e nevoie de exercițiu și, în cele din urmă, metalul se termină totuși. Iar atunci oboseala te poate ucide. Oricum, de fapt încerc să-ți explic că, de obicei, e cel mai bine să nu arzi tot timpul fludorul la fel de tare. Dacă întrebuințezi mai multă putere decât e necesar, te poți dezechilibra. Am văzut și Brutali care se bizuie atât de mult pe fludorul lor, încât nesocotesc antrenamentul și practica. Fludorul îți îmbunătățește însușirile fizice, nu și dibăcia înnăscută. Dacă nu știi cum să folosești o armă — sau nu ești deprins să gândești cu iuțeală în timpul luptei —, o să pierzi, oricât de puternic ai fi. Eu va trebui să fiu foarte prudent cu Garnizoana, fiindcă nu vreau să știe că sunt Allomant. O să fii surprinsă când o să-ți dai seama cât de des are importanță asta. Uită-te cum folosesc fludorul. Nu-l incendiez pur și simplu pentru forță — dacă mă-mpiedic, îl ard ca să-mi îmbunătățească pe loc simțul echilibrului. Când mă feresc, îl ard ca să-mi ajute să mă retrag ceva mai repede din calea loviturii. Există zeci de trucuri mărunte de care te poți folosi dacă știi cum să-ți oferi un sprijin.

Vin dădu din cap.

— Bine, spuse Ham. Atunci, haide. Le spun soldaților din Garnizoană că ești fiica unei rude. Arăți destul de mică pentru vârsta ta, așa că nici măcar nu se vor gândi prea mult la asta. Fii atentă cum lupt și pe urmă stăm de vorbă.

Vin aprobă iarăși din cap și se apropiară împreună de clădirile garnizoanei. Ham își flutură mâna către unul dintre străjeri.

— Hei, Bevidon. Am o zi liberă. Sertes e pe-aici?

— E aici, Ham. Dar nu știu dacă e cea mai potrivită zi pentru antrenamente…

Ham înălță din sprâncene.

— Oh?

Bevidon schimbă o privire cu un alt soldat.

— Du-te să-l chemi pe căpitan, îi ceru.

Câteva clipe mai târziu, dintr-o clădire laterală ieși un oștean cu un aer preocupat, care-i făcu lui Ham cu mâna imediat ce-l zări. Pe umărul uniformei sale erau câteva dungi colorate în plus și câteva bucățele de metal auriu.

— Ham, zise nou-venitul, ieșind pe poartă.

— Sertes, zâmbi Ham, strângându-i mâna. Acum ești căpitan, he?

— De luna trecută, răspunse oșteanul, însoțindu-și cuvintele cu o înclinare a capului.

Șovăi, apoi se uită la Vin.

— E nepoata mea, zise Ham. O fată bună.

Sertes dădu din cap.

— Putem vorbi o clipă între patru ochi, Ham?

Acesta ridică din umeri și se lăsă tras într-un loc mai ferit, dincolo de porți. Allomanția o ajută pe Vin să deslușească tot ce spuneau. *Ce m-aș face fără cositor?*

— Uite cum stau lucrurile, Ham, începu Sertes. O vreme n-o să mai poți veni la antrenamente. Garnizoana o să fie… ocupată.

— Ocupată? se miră Ham. Cum adică?

— Nu-ți pot spune, răspunse Sazed, Dar… ei bine, acum un soldat ca tine chiar ne-ar fi de folos.

— O bătălie?

— Da.

— Trebuie să fie ceva serios dacă e nevoie de toată garnizoana.

Sartes amuți pentru o clipă, apoi reîncepu să vorbească în șoaptă — atât de încet încât Vin se văzu nevoită să-și încordeze auzul.

— O răzvrătire, murmură Sertes, chiar aici, în Stăpânirea Centrală. Tocmai am primit vestea. O armată de skaa și-a făcut apariția și a atacat Garnizoana Holstep, în nord.

Pe Vin o străbătu brusc un fior.

— *Ce?* întrebă Ham.

— Trebuie să fi ieșit din peșterile alea, de-acolo, continuă oșteanul. Ultimele vești spun că fortificațiile din Holstep rezistă — dar, Ham, nu le apără decât o mie de oameni. Au o nevoie disperată de întăriri, și kolossii nu vor ajunge nicidecum la timp. Garnizoana din Valtroux a trimis cinci mii de soldați, dar n-o să ne lăsăm în nădejdea lor. S-ar părea că forța răzvrătiților e foarte mare, iar Lordul Legiuitor ne-a îngăduit să plecăm în ajutor.

Ham dădu din cap.

— Așadar, ce zici? întrebă Sertes. Luptă adevărată, Ham. Și plata pe măsură. Un om cu deprinderile tale ne-ar fi într-adevăr de folos — te fac ofițer pe loc, îți dau detașamentul tău.

— Trebuie… trebuie să mă gândesc, spuse Ham.

Nu se pricepea prea bine să-și ascundă sentimentele și, după părerea lui Vin, surprinderea lui trezea bănuieli. Însă Sertes nu părea să observe.

— Nu te gândi prea mult, zise el. Avem de gând să plecăm peste două ore.

— O să vin, răspunse Ham, părând uluit. Lasă-mă să-mi duc nepoata acasă și să-mi iau câteva lucruri. Mă-ntorc înainte să plecați.

— Bravo, spuse Sertes, și Vin îl văzu bătându-l pe Ham pe umăr.

Oastea noastră e în pericol, se gândi, îngrozită. *Nu sunt pregătiți! Planul era să cucerească Luthadelul fără zarvă, repede — nu să-nfrunte Garnizoana față-n față.*

Oamenii ăia vor fi masacrați! Ce s-a-ntâmplat?

Niciun om nu moare de mâna mea sau din porunca mea fără să-mi doresc să fi existat o altă cale. Și totuși îi ucid. Uneori aș vrea să nu fi fost blestemat să rămân întotdeauna cu picioarele pe pământ.

CAPITOLUL 25

Kelsier își îndesă în raniță încă o ploscă.

— Boare, fă o listă cu toate ascunzătorile unde-am mers noi doi pentru recrutări. Du-te să-i previi că, în curând, Cultul ar putea lua prizonieri care să-i trădeze.

Boare dădu din cap, abținându-se pentru prima oară de la comentarii. În spatele lui, ucenicii alergau de colo-colo prin prăvălia lui Ciomege, pregătind proviziile cerute de Kelsier.

— Dox, prăvălia asta ar trebui să fie un loc sigur, dacă nu-l prind cumva pe Yeden. Pune-i pe toți cei trei Cositorieni ai lui Ciomege să stea de veghe. Dacă apar belele, duceți-vă-n bârlogu-zăvorât.

Dockson îi făcu semn că înțelesese, în timp ce le dădea în grabă porunci ucenicilor. Unul plecase deja să-l prevină pe Renoux. După părerea lui Kelsier, conacul era în siguranță — din Fellise nu plecase decât un singur convoi de barje și oamenii care-l însoțiseră credeau că Renoux nu le cunoștea planurile. Renoux nu trebuia să se retragă decât dacă era absolut necesar; dispariția lui i-ar fi obligat și pe el, și pe Vin să-și abandoneze rolurile atât de bine puse la punct.

Kelsier își îndesă alte câteva rații în raniță, apoi și-o aruncă pe umăr.

— Și eu, Kell? întrebă Ham.

— Te întorci la garnizoană, așa cum ai promis. A fost o idee ingenioasă — avem nevoie de un spion acolo.

Ham se încruntă, neliniștit.

— Acum n-am timp să mă lupt cu nervii tăi, Ham, zise Kelsier. Nu trebuie să păcălești pe nimeni, doar să fii tu însuți și să tragi cu urechea.

— N-o să mă-ntorc împotriva Garnizoanei dacă plec cu ea. N-o să atac oameni care mă cred aliatul lor.

— Perfect, răspunse scurt Kelsier. Dar sper sincer c-o să găsești o cale ca să nu ucizi nici vreun soldat de-al nostru. Sazed?

— Da, stăpâne Kelsier?

— Câtă viteză ai depozitat?

Terrisianul roși ușor, uitându-se cât de mulți oameni se agitau grăbiți în jur.

— Poate două sau trei ore. E o însușire foarte greu de adunat.

— Nu e de-ajuns, zise Kelsier. Eu plec. Până mă-ntorc, conduce Dox.

Se răsuci pe călcâie, apoi se opri. Vin stătea în spatele lui, purtând aceiași pantaloni, șapcă și cămașă cu care fusese la Garnizoană. Avea o raniță ca a lui atârnată pe umăr și se uita în sus, la el, sfidătoare.

— O să fie o călătorie grea, Vin. Până acum n-ai mai făcut așa ceva niciodată.

— E perfect.

Kelsier dădu din cap. Își scoase cufărul de sub masă, îl deschise și puse în palma lui Vin o pungă mică, plină cu mărgele de fludor. Ea o primi fără nicio vorbă.

— Înghite cinci.

— Cinci?

— Deocamdată, spuse Kelsier. Dac-o să ai nevoie de mai multe, strigă-mă, ca să m-opresc din fugă.

— Fugă? se miră fata. Nu luăm o corabie pe canal?

Kelsier se încruntă

— Ce nevoie avem de ea?

Vin își coborî privirea către mica pungă, apoi înșfăcă o cană cu apă și-ncepu să-nghită mărgelele.

— Asigură-te că ai destulă apă în raniță, o sfătui Kelsier. Ia cât de multă poți să cari.

Se îndepărtă de ea, îndreptându-se spre Dockson, căruia îi puse mâna pe umăr.

— Mai sunt trei ore până la apusul soarelui. Dacă ne străduim din greu, putem fi acolo mâine la amiază.

Dockson dădu din cap.

— Ar putea fi îndeajuns de devreme.

Poate, se gândi Kelsier. *Garnizoana din Valtroux e la numai trei zile de mers de Holstep. Chiar și călărind noaptea, un sol nu putea sosi la Luthadel în mai puțin de două zile. Când o s-ajung eu la oastea noastră...*

Dockson putea evident să-i citească îngrijorarea în ochi.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, armata nu ne mai e acum de niciun folos, zise el.

— Știu, răspunse Kelsier. Nu vreau decât să salvez viețile oamenilor. Trimit vești cât de curând pot.

Dockson dădu din cap.

Kelsier îi întoarse spatele și-și incendie fludorul. Ranița i se păru, dintr-odată, ușoară ca și când ar fi fost goală.

— Aprinde-ți fludorul, Vin. Plecăm.

Ea îi făcu semn că înțelesese și Kelsier simți o pulsație din direcția ei.

— Incendiază-l, îi porunci, scoțând din cufărul lui două mantii-de-ceață și întinzându-i una.

El și-o puse pe cealaltă, apoi o luă înainte, deschizând ușa bucătăriei dintr-o lovitură. Soarele roșu strălucea deasupra capetelor. Oamenii din ceată își întrerupseră agitația

frenetică pentru o clipă, ca să-i privească pe el și pe Vin părăsind prăvălia.

Ea își grăbi pasul, vrând să meargă în rând cu el.

— Ham mi-a spus c-ar trebui să mă-nvăț să ard fludor numai când e nevoie — a spus că e mai bine să fii subtil.

Kelsier își întoarse privirea spre ea.

— Nu e momentul potrivit pentru subtilități. Stai aproape de mine și fii absolut sigură că nu rămâi fără fludor.

Ea dădu din cap, părând dintr-odată ușor neliniștită.

— Bun, zise Kelsier, răsuflând adânc. Să mergem.

Ieși pe alee dintr-un salt supraomenesc. Vin se puse brusc în mișcare, urmându-l pe alee și apoi pe stradă. Fludorul era o vâlvătaie înăuntrul ei. Incendiindu-l astfel, cele cinci mărgele abia dacă aveau să-i ajungă pentru o oră.

Orașul era plin de muncitori skaa și de nobili în trăsuri. Kelsier nu-i luă în seamă, sărind drept în mijlocul străzii și păstrându-și viteza ridicolă. Vin făcu același lucru, din ce în ce mai îngrijorată când se gândea în ce se băgase.

Nu-l pot lăsa să plece singur, își spuse. Firește, ultima oară când îl silise s-o ia cu el, o sfârșise pe jumătate moartă și zăcuse în pat o lună.

Kelsier șerpuia printre trăsuri, frecându-se de trecători și năpustindu-se în josul străzii ca și cum ar fi fost numai a lui. Vin se străduia

să țină pasul cât de bine putea, pământul era o ceață sub picioarele ei, iar oamenii treceau prea repede ca să le deslușească fețele. Câțiva strigară după ea, cu voci supărate. Însă vreo doi încetară imediat, amuțind.

Mantiile, se gândi ea. *De aceea le purtăm — de aceea le purtăm întotdeauna. Nobilii care văd mantiile de ceață știu că trebuie să ni se ferească din cale.*

Kelsier schimbă direcția în care alergase, fugind drept către porțile din nordul orașului. Ea îl urmă. El nu se opri când se apropiară de porți, iar oamenii de la cozi începură să-i arate cu degetul. Străjile din punctul de verificare se întoarseră spre ei, cu figuri surprinse.

Kelsier sări.

Când îi trecu pe deasupra capului, unul dintre străjerii în armură se prăbuși la pământ cu un țipăt, trântit de greutatea Allomantică. Vin trase aer în piept, aruncă o monedă ca să-și ia un ușor avânt și sări la rândul ei. Trecu cu ușurință de al doilea străjer, care-și ridică surprins privirea în timp ce primul se zvârcolea pe caldarâm.

Vin Împinse în armura lui, aruncându-se mai sus, în văzduh. Omul se clătină, dar rămase în picioare — Vin n-avea nici pe departe greutatea lui Kelsier.

Ea se azvârli peste zid, auzind strigătele de surprindere ale soldaților de pe coama lui. Nu putea decât să spere că n-o recunoștea nimeni. Era puțin probabil. Deși șapca îi zburase de pe cap când se înălțase în aer, oricine o știa pe Valette, doamna care mergea

la curte, n-ar fi făcut niciodată legătura dintre ea și un Născut-din-Ceață cu pantaloni murdari.

Mantia ei biciui aerul cu furie. Kelsier își încheie primul arcul și începu să coboare, iar ea îl urmă în curând. I se părea straniu să întrebuințeze Allomanția sub lumina soarelui. Ba chiar nefiresc. Făcu greșeala să se uite în jos în timp ce cădea. În loc de liniștitoarele vârtejuri de ceață, văzu pământul, departe, sub ea.

Atât de sus! se gândi, îngrozită. Din fericire, nu era atât de năucită încât să nu Împingă în moneda de care se folosise Kelsier ca s-aterizeze. Își încetini coborârea până la un nivel căruia îi putea face față, înainte de a cădea, cu o bufnitură, pe pământul plin de cenușă.

Kelsier se repezi imediat pe drum. Ea îl urmă, fără să le dea nicio atenție negustorilor și călătorilor. Crezuse că, odată ce ieșiseră din oraș, Kelsier avea să-ncetinească. Dar el nu o făcu. Acceleră.

Și, brusc, Vin înțelese. Kelsier n-avea de gând să meargă până la peșteri la pas, și nici măcar alergând ușor.

Plănuia s-alege nebunește.

Pe canal, drumul dura două săptămâni. Cât timp avea să le ia lor? Înaintau repede, cumplit de repede. Mai încet decât un cal în galop, cu siguranță, însă un cal nu putea galopa vreme îndelungată.

Vin alerga fără să simtă oboseala. Se bizuia mai ales pe fludor și într-o foarte mică

măsură pe forțele trupului ei. Abia dacă simțea atingerea pământului sub tălpi și, cu o provizie atât de mare de fludor, simțea că-și putea păstra viteza pentru un răstimp de o lungime mulțumitoare.

Îl ajunse din urmă pe Kelsier, ocupându-și locul alături de el.

— E mai ușor decât mi-am închipuit.

— Fludorul îți dă mai mult echilibru, spuse Kelsier. Altminteri te-ai poticni chiar în clipa asta.

— Ce crezi c-o să găsim? În peșteri, adică?

Kelsier clătină din cap.

— N-are rost să vorbim. Păstrează-ți puterile.

— Dar nu simt nicio oboseală!

— O să vedem ce spui peste șaisprezece ore, zise Kelsier, mărind și mai mult viteza când ieșiră de pe drumul mare, alergând pe larga potecă pentru edec de pe marginea canalului Luth-Davn.

Șaisprezece ore!

Vin rămase ușor în urma lui Kelsier, lăsându-și loc suficient pentru alergare. Kelsier mări viteza până ce ajunseră la un ritm nebunesc. Avea dreptate: în orice alte împrejurări, Vin ar fi făcut în scurt timp un pas greșit pe terenul accidentat. Dar, cu fludorul și cu cositorul care o călăuzeau, reușea să rămână pe picioare — deși era nevoie de tot mai multă atenție pe măsură ce se întuneca tot mai tare și se ivea ceața.

Kelsier arunca din când în când câte o monedă și se avânta de pe un vârf de deal pe

altul. Însă în ceea mai mare parte a timpului alerga în același ritm, rămânând pe marginea canalului. Orele treceau și Vin începu să simtă oboseala despre care îi spusese el că urma s-apară. Își păstra viteza, dar simțea ceva dincolo de ea — o rezistență interioară, o dorință fierbinte de nemișcare, de odihnă. În ciuda puterii fludorului, trupul ei începea să-și piardă forțele.

Avea grijă să nu-i ajungă niciodată fludorul pe sfârșite. Se temea că, în clipa când avea să-l termine, oboseala urma să se facă simțită cu atâta violență, încât avea să-i fie imposibil să se pună din nou în mișcare. Kelsier îi poruncise și să bea ridicol de multă apă, deși nu-i era atât de sete.

Noaptea deveni neagră și tăcută, căci niciun călător nu îndrăznea să-nfrunte ceața. Treceau pe lângă corăbiile de pe canal și pe lângă barje acostate pentru noapte, ca și pe lângă taberele edecarilor, cu corturi îngrămădite unele în altele, apărându-se de ceață. Pe drum văzură de două ori năluci-de-ceață și, când o sări pe prima, Vin avu o tresărire cumplită. Kelsier trecu pur și simplu pe lângă ele — fără să dea nici cea mai mică atenție teribilelor rămășițe translucide de oameni și de animale care fuseseră înghițite și ale căror oase alcătuiau scheletul creaturii.

El continua să alerge. Timpul devenea neclar și alergarea stăpânea tot ce era și ce făcea Vin. Mișcarea îi cerea atât de multă atenție, încât abia mai izbutea să-și concentreze privirea asupra lui Kelsier, aflat

înaintea ei, în ceață. Continua să-și ducă un picior în fața celuilalt, trupul rămânându-i puternic — și, în același timp, se simțea teribil de stoarsă de vlagă. Fiecare pas, deși rapid, devenea un chin. Începea să tânjească după odihnă.

Kelsier nu i-o oferi. Alerga fără încetare, silind-o să meargă mai departe și păstrând o viteză incredibilă. Lumea lui Vin se schimbă în ceva din care lipsea timpul, dar existau durerea și enervarea crescânde. Încetineau din când în când ca să bea apă sau ca să mai înghită mărgele de fludor — dar nu se opreau niciodată. Era ca și cum… ca și cum nu s-ar fi putut opri. Vin simțea istovirea copleșindu-i mintea. Fludorul incendiat era totul. Ea nu mai era nimic altceva.

Lumina o luă prin surprindere. Soarele începea să se înalțe, ceața dispărea. Dar Kelsier nu lăsă strălucirea astrului să-l oprească. Cum ar fi putut? Ei trebuiau să alege. Trebuiau doar… trebuiau.. să… alerge mai departe…

O să mor.

De când își începuseră fuga, nu era prima oară când îi trecea asta prin minte. De fapt, ideea i se tot învârtea printre gânduri, ciugulindu-i creierul ca o pasăre care mănâncă stârvuri. Iar ea continua să se miște, Să alerge.

Nu pot să sufăr alergarea, se gândi. *De-aia am locuit întotdeauna în orașe, nu la țară. Ca să nu fiu nevoită s-alerg.*

Ceva din ea știa că un asemenea gând era lipsit de sens. Însă luciditatea nu i se mai număra printre însușiri.

Nici pe Kelsier nu pot să-l sufăr. Merge întruna mai departe. Cât a trecut de când a răsărit soarele? Minute? Ore? Săptămâni? Ani? Jur că nu cred...

Kelsier încetini și se opri în mijlocul drumului, în fața ei.

Pe Vin o cuprinse o asemenea uimire, încât aproape că dădu peste el. Se împletici, încetinind cu stângăcie, de parcă ar fi uitat cum să facă orice altceva decât să fugă. Se opri, apoi se holbă uluită la propriile ei picioare.

Ceva nu e cum ar trebui, își spuse. *Nu pot să stau pur și simplu aici. Trebuie să mă mișc.*

Se simți dând să plece iarăși, dar Kelsier o înhăță. Ea se zbătu în strânsoarea lui, împotrivindu-se fără vlagă.

Odihnește-te, spunea ceva din ea. *Destinde-te. Ai uitat cum e, dar e atât de plăcut...*

— Vin! strigă Kelsier. Nu-ți stinge fludorul. Continuă să-l arzi, sau o să leșini!

Ea clătină din cap, năucită, încercând să-i priceapă cuvintele.

— Cositor! zise el. Incendiază-l! Acum!

Ea o făcu. În cap i se aprinse o durere bruscă, de care aproape uitase, și se văzu silită să-nchidă ochii, ferindu-și-i de soarele orbitor. O dureau pulpele, dar mai rea era durerea tălpilor. Valul brusc de senzații îi readuse însă rațiunea și clipi nedumerită, cu ochii la Kelsier.

— E mai bine? o întrebă el.
Ea dădu din cap.
— Tocmai i-ai făcut corpului tău ceva incredibil de nedrept, zise Kelsier. Ar fi trebuit să cedeze cu ore în urmă, dar tu ai fludorul, care-l ajută să reziste. O să-ți revii — ba chiar o să fie tot mai ușor să te forțezi astfel —, dar deocamdată arde în continuare fludor. Poți să dormi mai târziu.
Ea dădu din cap încă o dată.
— De ce… Vorbea cu glas hârâit. De ce ne-am oprit?
— Ascultă.
Ea se supuse. Auzi… voci. Strigăte.
Se uită în sus, către Kelsier.
— O bătălie?
El îi răspunse cu o înclinare a capului.
— Orașul Holstep e cam la o oră distanță, către miazănoapte, dar cred c-am găsit ce căutam. Haide.
Îi dădu drumul, aruncă o monedă și sări peste canal. Ea îl urmă, îi călcă pe urme când urca în grabă un deal din apropiere. Kelsier ajunse în vârf și se uită dincolo de el. Și rămase așa, privind fix ceva dinspre est. Vin sosi pe culme și văzu cu ușurință bătălia — așa cum era — în depărtare. O pală de vânt îi umplu nările cu mirosuri.
Sânge. Valea de dincolo era presărată cu leșuri. Oamenii încă mai luptau în capătul celălalt — un grup mic era înconjurat de o oaste mult mai mare, în uniforme.
— Am ajuns prea târziu, spuse Kelsier. Probabil că oamenii noștri au înfrânt

garnizoana din Holstep și-au încercat să se-ntoarcă-n peșteri. Dar Cetatea Valtroux e la numai câteva zile distanță și are o garnizoană de cinci mii de oameni. Soldații ăia au sosit aici înaintea noastră.

Îngustându-și ochii și întrebuințând cositor în ciuda luminii, Vin văzu că el avea dreptate. Armata mai mare purta uniforma imperială și, dacă șirul de cadavre spunea ceva, atunci îi prinsese pe soldații skaa într-o ambuscadă. Oastea lor nu avusese nici cei mai mici sorți de izbândă. Sub ochii ei, skaa începură să ridice mâinile, dar soldații continuau să-i ucidă. O parte dintre țăranii rămași luptau cu disperare, dar cădeau aproape la fel de repede.

— E un măcel, spuse furios Kelsier. Probabil că garnizoanei din Valtroux i s-a poruncit să radă tot grupul de pe fața pământului.

Făcu un pas înainte.

— Kelsier! strigă Vin, înhățându-l de braț. Ce faci?

El îi întoarse spatele.

— Acolo, jos, mai sunt încă oameni. Oamenii mei.

— Și ce-o să faci — o să ataci o armată de unul singur? La ce bun? Răzvrătiții tăi n-au Allomanție — nu pot fugi pe picioare iuți ca să scape. Nu poți opri o oaste-ntreagă, Kelsier.

El se smuci, smulgându-i-se din mână; Vin n-avea putere să-l rețină. Se împletici și căzu în țărâna neagră, plină de bulgări, înălțând un val

de cenușă. Kelsier începu să coboare grăbit dealul, mergând către locul luptei.

Vin se ridică în genunchi.

— Kelsier, spuse ea, tremurând ușor de oboseală. Nu suntem de neînfrânt, ți-aduci aminte?

El se opri.

— Tu nu ești de neînfrânt, șopti ea. Nu-i poți opri pe toți. Nu-i poți salva pe oamenii ăia.

Kelsier rămase locului, tăcut, cu pumnii încleștați. Pe urmă, încet, își lăsă fruntea în jos. În depărtare, masacrul continua, deși nu mai rămăseseră mulți răzvrătiți.

— Peșterile, șopti Vin. Forțele noastre trebuie să fi lăsat niște oameni în urmă, nu-i așa? Poate ne pot spune de ce-a ieșit oastea la lumină. Poate izbutești să-i salvezi pe cei rămași deoparte. Oamenii Lordului Legiuitor ne vor căuta cu siguranță cartierul general — dacă n-au început deja.

Kelsier dădu din cap.

— Bine. Să mergem.

Kelsier coborî în grotă. Fu silit să-și incendieze cositorul ca să vadă cât de cât ceva în bezna profundă, întreruptă doar de un strop din lumina soarelui reflectată de sus, de departe. Zgomotele făcute de Vin când se freca de pereții riftului de deasupra păreau tunete pentru auzul lui ascuțit. Însă în peștera propriu-zisă… nimic. Niciun sunet, nicio lumină.

S-a înșelat, se gândi*. N-a rămas nimeni în urmă.*

Răsuflă pe îndelete, încercând să-și domolească frustrarea și furia. Își părăsise oamenii pe câmpul de luptă. Scutură din cap, nesocotind tot ce-i spunea logica în clipa aceea. Mânia lui era prea proaspătă.

Vin căzu pe pământ, alături de el, și în ochii lui, mai ageri mulțumită cositorului, silueta ei apăru ca o simplă umbră.

— Pustiu, anunță el, și vocea stârni în grotă ecouri găunoase. Te-ai înșelat.

— Nu, șopti ea. Acolo.

Se îndepărtă brusc, traversând solul peșterii grăbită, cu sprinteneala unei pisici. Kelsier o strigă în întuneric, scrâșni din dinți, apoi o urmă luându-se după sunetul care se auzea dintr-un tunel.

— Vin, întoarce-te! Nu e nimic…

Tăcu. Tocmai întrezărise licărirea unei lumini în fața lui, în tunel.

Pe toți demonii infernului! Cum izbutește ea să vadă atât de departe?

Încă o mai auzea pe Vin înaintea lui. Continuă să înainteze, dar cu mai multă prudență, verificându-și rezervele de metale și temându-se de o capcană a oamenilor Cultului. Când ajunse mai aproape de lumină, auzi o voce:

— Cine-i acolo? Spune parola!

Merse mai departe, putând acum să distingă silueta unui om înarmat cu o suliță, profilată pe lumina tot mai puternică din culoarul în fața căruia se afla.

Vin aștepta, ghemuită în întuneric. Îl privi întrebătoare când păși pe lângă ea. Părea să fi

trecut, pe moment, peste starea de istovire în care-o adusese arderea îndelungată a fludorului. Însă urma s-o simtă când aveau să se oprească în sfârșit.

— Te aud! strigă neliniștit omul de strajă.

Vocea părea oarecum familiară.

— Spune cine ești.

Căpitanul Demoux, îl recunoscu Kelsier. *Unul de-al nostru. Nu e o capcană.*

— Parola! spuse poruncitor Demoux.

— N-am nevoie de ea, răspunse Kelsier, pășind în lumină.

Demoux lăsă sulița în jos.

— Lord Kelsier? Ai venit... înseamnă că oastea e victorioasă?

Kelsier nu-i luă în seamă întrebarea.

— De ce nu păziți intrarea?

— Am... am crezut că ne putem apăra mai bine dacă ne retragem în peșterile interioare, lordul meu. N-am rămas prea mulți.

Kelsier se uită peste umăr, către intrarea coridorului. *Cât o să dureze până când găsește Lordul Legiuitor un prizonier dornic să vorbească? La urma urmelor, Vin a avut dreptate — trebuie să-i ducem pe oamenii ăștia într-un loc sigur.*

Vin se apropie, studiindu-l pe tânărul oștean cu ochii ei calmi.

— Câți sunteți aici?

— Vreo două mii, răspunse Demoux. Ne-am... înșelat, lordul meu. Îmi cer iertare.

Kelsier îi întoarse privirea.

— V-ați înșelat?

— Am crezut că generalul Yeden acționa fără chibzuință, răspunse Demoux, roșind de rușine. Am rămas deoparte. Am… dorit să fim loiali față de tine, mai degrabă decât față de el. Dar ar fi trebuit să mergem cu restul armatei.

— Restul armatei e mort, spuse scurt Kelsier. Adună-ți oamenii, Demoux. Trebuie să plecăm *imediat*.

În noaptea aceea, stând pe o buturugă, cu ceața adunându-i-se în jur, Kelsier se sili în sfârșit să privească în față întâmplările zilei.

Stătea cu mâinile încrucișate la piept, ascultând ultimele zgomote slabe ale oștenilor care se culcau. Din fericire, cineva avusese ideea să pregătească grupul pentru o plecare în pripă. Fiecare om avea pături, o armă și hrană de-ajuns pentru două săptămâni. Kelsier își propusese să-l avanseze simțitor în grad pe omul care fusese atât de prevăzător, imediat ce avea să-l descopere.

Numai că nu prea ar mai fi avut pe cine să comande. Printre cei două mii de oameni rămași se afla un număr descurajant de mare de soldați trecuți de prima tinerețe — bărbați destul de înțelepți ca să priceapă că planul lui Yeden fusese nebunesc sau destul de tineri ca să le fie frică.

Clătină din cap. *Atâția morți.* Înaintea acelui dezastru adunaseră aproape șapte mii de oșteni, și acum cei mai mulți muriseră. După cum se părea, Yeden se hotărâse să „pună la încercare” armata, atacând garnizoana din

Holstep în toiul nopții. Ce-l împinsese să aleagă o decizie atât de prostească?

Eu, se gândi Kelsier. *E vina mea.* Le făgăduise un ajutor mai presus de fire. Luase conducerea, îl adusese pe Yeden în ceata lui, vorbise cu atâta nepăsare despre înfăptuirea imposibilului. Era de mirare că Yeden se gândise că putea s-atace direct Ultimul Imperiu, dacă țineai cont câtă încredere în sine îi inspirase Kelsier? Era de mirare că oștenii îl urmaseră, dacă țineai cont de făgăduielile lui Kelsier?

Oamenii erau morți și vinovatul era Kelsier. Pentru el, moartea nu era o noutate. Așa cum nu era nici eșecul — nu mai era. Dar nu putea trece peste senzația de zvârcolire din stomac. Era adevărat că oștenii săi muriseră luptând împotriva Ultimului Imperiu, cea mai bună moarte la care putea spera un skaa — însă faptul că muriseră așteptând un soi de apărare divină din partea lui... asta îl tulbura.

Știai c-o să fie greu, își spuse. *Știai ce povară iei asupra ta.*

Da, dar ce drept avusese? Până și oamenii din propria lui ceată — Ham, Boare și ceilalți — își imaginau că Ultimul Imperiu era de neînvins. Îl urmaseră fiindcă se încredeau în el și fiindcă își înfățișase planul sub forma unei lovituri date de hoți. Ei bine, acum lovitura aceea și patronul pentru care lucraseră nu mai existau; o iscoadă trimisă pe câmpul de luptă adusese vestea, fie ea bună sau rea, că Yeden murise. Soldații îi înfipseseră capul într-o

suliță, pe marginea drumului, alături de țestele mai multor ofițeri de-ai lui Ham.

Planul murise. Dăduseră greș. Oastea nu mai era. N-avea să urmeze nicio răzvrătire, nicio cucerire a orașului.

Auzi pași apropiindu-se. Își ridică privirea, întrebându-se dacă se putea ține pe picioare. Vin era încovrigată alături de buturuga lui, dormind pe pământul tare, doar cu mantia-de-ceață drept pernă. Arderea îndelungată a fludorului o secătuise în foarte mare măsură și se prăbușise pur și simplu când anunțase Kelsier că se puteau opri să-nnopteze. Își dorea să fi putut face și el același lucru. Însă avea mult mai multă experiență decât Vin în privința fludorului ars timp îndelungat. Și trupul lui urma să cedeze în cele din urmă, dar putea să mai reziste o vreme.

Din ceață se desprinse o siluetă, se apropie de el șontâcăind. Era un bărbat bătrân, mai bătrân decât oricare altul recrutat de Kelsier. Probabil că făcea parte dintre cei trecuți mai de mult de partea răzvrătirii — era unul dintre acei skaa care trăiseră în peșteri înainte de a le lua el în stăpânire.

Nou-venitul își alese un bolovan mare, de lângă buturuga lui, și se așeză cu un oftat. Simplul fapt că un om atât de bătrân putea să țină pasul cu ceilalți era uimitor. Kelsier îi condusese pe fugari într-un ritm rapid, îndepărtându-se cât mai mult cu putință de grupul de peșteri.

— Oamenii vor avea un somn chinuit, deschise vorba moșneagul. Nu sunt învățați să se afle afară, în ceață.

— Nu prea au de ales, răspunse Kelsier.

Celălalt clătină din cap.

— Cred că n-au. Rămase tăcut o clipă, privind cu ochii lui bătrâni, în care nu se putea citi nimic. Nu mă recunoști, nu-i așa?

Kelsier șovăi, apoi fu rândul lui să clatine din cap.

— Îmi pare rău. Ai fost recrutat de mine?

— Într-un anumit fel. Sunt un skaa de pe plantația lordului Tresting.

Surprins, Kelsier întredeschise gura, descoperind în cele din urmă că atât capul chel al moșului, cât și ținuta lui obosită, dar totuși puternică, aveau ceva vag familiar.

— Ești bătrânul cu care-am stat de vorbă în seara aia. Te numești…

— Mennis. După ce l-ai ucis pe Tresting, noi ne-am retras către peșteri și răzvrătiții ne-au primit. Dintre ceilalți, o mare parte au plecat în cele din urmă, vrând să-și găsească adăpost pe alte plantații. Dar unii dintre noi au rămas.

Kelsier dădu din cap.

— Tu ești în spatele tuturor acestora, nu-i așa? întrebă, gesticulând în direcția taberei. Al pregătirilor?

Mennis ridică din umeri.

— Unii dintre noi nu pot lupta, așa că se ocupă de alte lucruri.

Kelsier se aplecă în față.

— Ce s-a-ntâmplat, Mennis? De ce-a făcut Yeden asta?

Bătrânul se mulțumi să clatine din cap.

— Deși mai toată lumea se-așteaptă ca tinerii să fie neghiobi, am observat că vreo câțiva ani în plus pot face dintr-un om un nătâng mai mare decât a fost în copilărie. Yeden… ei, era un om prea ușor de impresionat — atât de tine, cât și de reputația cu care l-ai lăsat. O parte din generalii lui s-au gândit că era o idee bună să le ofere oamenilor experiența unei bătălii adevărate și și-au imaginat că un atac asupra garnizoanei din Holstep era o mutare deșteaptă. Însă s-ar părea c-a fost mult mai greu decât au crezut.

— Chiar dacă ar fi izbândit, spuse Kelsier, cu o clătinare a capului, armata odată scoasă la lumină nu ne-ar mai fi fost de niciun folos.

— Credeau în tine, spuse Mennis. Își închipuiau că n-au cum să dea greș.

Kelsier oftă, lăsându-și capul pe spate și fixând cu privirea ceața unduitoare. Își goli fără grabă plămânii și răsuflarea i se contopi cu palele de aer de deasupra lui.

— Așadar, ce-o să se-aleagă de noi? întrebă Mennis.

— Ne despărțim, zise Kelsier, vă ducem înapoi, în Luthadel, în grupuri mici, ca să vă pierdeți urma, amestecându-vă cu populația skaa.

Mennis dădu din cap. Părea obosit — istovit — însă nu bătea în retragere. Kelsier putea să-nțeleagă asta.

— Ți-aduci aminte ce-am vorbit pe plantația lui Tresting? întrebă Mennis.

— Puțin, răspunse Kelsier. Ai încercat să mă convingi să nu mai tulbur lucrurile.

— Dar asta nu te-a oprit.

— S-aduc necazuri e aproape singura treabă la care sunt bun, Mennis. Îmi porți pică pentru ceea ce am făcut acolo, pentru ceea ce v-am silit să deveniți?

Mennis șovăi, apoi dădu din cap.

— Dar, într-un fel, aduc mulțumiri pentru pica pe care ți-o port. Credeam că viața mea ajunsese la sfârșit — mă trezeam în fiecare dimineață așteptându-mă să nu mai am destulă vlagă ca să mă ridic. Dar… ei, în peșteri am găsit din nou ceva pentru care să trăiesc. Pentru asta sunt recunoscător.

— Chiar și după ceea ce i-am făcut oștirii?

Mennis pufni.

— Nu te ridica în slăvi chiar atât de mult, tinere. Soldații ăia s-au dus singuri să fie uciși. Poate că tu le-ai oferit un motiv, dar n-ai luat hotărâri în locul lor. Ca să nu mai spun că nu e prima revoltă care s-a încheiat cu măcelărirea unor skaa răzvrătiți. Nici pe departe. Într-un fel, tu ai izbutit să faci multe — ai strâns o oaste de o mărime demnă de luat în seamă și apoi ai înarmat-o și ai instruit-o mai mult decât avea oricine dreptul să spere. Totul s-a desfășurat ceva mai repede decât ai plănuit, dar ar trebui să fii mândru de tine.

— Mândru? întrebă Kelsier, ridicându-se ca să scape de o parte a agitației care-l cuprinsese. Armata asta trebuia s-ajute la

răsturnarea Ultimului Imperiu, nu să se lase ucisă purtând o bătălie fără sens într-o vale aflată la câteva săptămâni distanță de Luthadel.

— Răsturnarea... Mennis își ridică privirea, încruntându-se. Chiar te-așteptai să facă așa ceva?

— Bineînțeles, răspunse Kelsier. De ce altceva aș fi adunat o asemenea armată?

— Ca să se-mpotrivească. Ca să lupte. De-asta au venit flăcăii ăia în peșteri. Aici nu e vorba să-nvingi sau să pierzi, tot ce contează e să faci ceva — orice — ca să lupți împotriva Lordului Legiuitor.

Kelsier se întoarse spre el, încruntându-se.

— Tu te-așteptai de la bun început ca oastea asta să fie înfrântă?

— La ce alt sfârșit s-ar fi putut ajunge? întrebă Mennis. Se ridică în picioare, clătinând din cap. Unii pot începe să viseze altceva, flăcăule, dar Lordul Legiuitor nu poate fi înfrânt. Cândva ți-am dat un sfat — ți-am spus să ai grijă în ce bătălii alegi să lupți. Ei, am priceput că asta *a meritat* să fie purtată. Și acum îngăduie-mi să-ți mai dau un sfat, Kelsier, Supraviețuitorule de la Hathsin. Învață când trebuie să renunți. Te-ai descurcat bine, mai bine decât s-ar fi putut aștepta oricine. Înainte de a fi prinși și nimiciți, acești skaa ai tăi au omorât soldații dintr-o garnizoană întreagă. E cea mai mare izbândă a unor skaa, de mai multe zeci de ani, ba poate chiar de veacuri, încoace. Acum e timpul să ne retragem.

Cu asta, bătrânul își plecă fruntea, plin de respect, apoi își târși pașii înapoi, către centrul taberei.

Kelsier rămase nemișcat, uluit. *Cea mai mare izbândă a unor skaa, de mai multe zeci de ani încoace…*

Împotriva acestei idei lupta. Nu doar împotriva Lordului Legiuitor, nu doar împotriva nobilimii. Lupta împotriva unei mii de ani de deprinderi, a unei mii de ani de viață într-o societate care numea „mare izbândă” moartea a cinci mii de oameni. Pentru skaa, viața era atât de lipsită de speranță, încât ajunseseră să-și găsească alinare în înfrângerile la care se așteptau.

— Asta n-a fost o izbândă, Mennis, șopti Kelsier. O să-ți arăt eu izbândă.

Se sili să zâmbească — nu de plăcere, nu cu mulțumire. Zâmbi în ciuda amărăciunii de care-l umpluse moartea oamenilor săi; zâmbi pentru că asta făcea el. Așa îi dovedea Lordului Legiuitor — și așa își dovedea lui însuși — că nu fusese înfrânt.

Nu, n-avea de gând să se retragă. Încă nu terminase. Nici pe departe.

Sfârșitul părții a treia

PARTEA A PATRA - Dansatori în marea de ceață

Încep să fiu atât de istovit.

CAPITOLUL 26

Vin stătea întinsă în patul ei de deasupra prăvăliei lui Ciomege, simțind cum îi zvâcnea capul.

Din fericire, durerea începea să slăbească. Încă-și mai putea aduce aminte cum se trezise în acea primă dimineață oribilă; durerea fusese atât de puternică, încât abia dacă era în stare să gândească, și cu atât mai puțin să se miște. Nu știa cum rezistase Kelsier, conducând rămășițele armatei lor către un loc sigur.

Asta se întâmplase cu mai bine de două săptămâni în urmă. Cincisprezece zile întregi, și *tot* o mai durea capul. Kelsier spunea că îi făcea bine. Pretindea că era nevoie să exerseze „mahmureala fludorului”, deprinzându-și corpul să funcționeze dincolo de ceea ce i se părea posibil. Însă, în ciuda spuselor lui, Vin se îndoia că i-ar fi putut face „bine” ceva care o durea atât de tare.

Ar fi putut, firește, să fie o abilitate utilă. Înțelegea asta, acum, când durerea de cap nu mai era atât de groaznică. Ea și Kelsier fuseseră în stare să alerge până la câmpul de bătălie într-o singură zi. La întoarcere, călătoria durase două săptămâni.

Se ridică, întinzându-se, obosită. De fapt, se întorseseră cu aproape o zi în urmă. Kelsier trebuise probabil să rămână treaz o jumătate de noapte, explicându-le celorlalți membri ai cetei ce se petrecuse. Însă ea fusese încântată să se oprească direct în pat. Nopțile petrecute pe pământul tare îi reamintiseră că un pat confortabil era un lux despre care începuse să creadă că îi era asigurat.

Căscă, își frecă din nou tâmplele, apoi își puse un halat și se duse la baie. Se simți încântată văzând că ucenicii lui Ciomege își amintiseră să-i pregătească o cadă. Încuie ușa, își scoase halatul și se instală în apa caldă, ușor parfumată. Oare i se păruse vreodată că parfumurile erau respingătoare? Era adevărat că mirosul putea s-o facă mai ușor de remarcat, dar prețul părea neînsemnat ca să scape de țărâna și de funinginea de care se umpluse în timpul călătoriei.

Însă părul lung continua să i se pară supărător. Și-l spălă, pieptănându-l ca să scape de încâlceli, întrebându-se cum suportau femeile de la curte pletele care le coborau mult în josul spatelui. Cât timp își petreceau pieptănându-le și dichisindu-le, ajutate de servitoare? Părul lui Vin încă nu ajunsese nici măcar până la umăr și deja nu mai avea chef să-l lase să mai crească. Avea să zboare, biciuindu-i fața când sărea, plus că avea să le ofere dușmanilor ei ceva de care s-o înșface.

Baia odată încheiată, reveni în odaia ei, se îmbrăcă, alegând ceva practic, și coborî la parter. Ucenicii se agitau în atelier și servitoarele munceau la etaj, dar în bucătărie era liniște. Ciomege, Dockson, Ham și Boare își luau masa de dimineață. Își ridicară privirile la intrarea ei.

— Ce e? întrebă Vin, ursuză, oprindu-se în cadrul ușii.

Baia îi liniștise cumva durerea de cap, care continua totuși să-i mai pulseze ușor la ceafă.

Cei patru schimbară priviri. Primul vorbi Ham.

— Tocmai vorbeam despre starea planului nostru, acum, când nu mai avem nici patron, nici armată.

Boare ridică dintr-o sprânceană.

— Stare? Interesantă formulare, Hammond. Eu i-aș fi spus în schimb „imposibilitate”.

Ciomege mormăi aprobator și toți patru se-ntoarseră spre ea, părând să-i aștepte reacția.

De ce le pasă atât de mult ce gândesc eu? se întrebă Vin, intrând în încăpere și luându-și un scaun.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă Dockson, ridicându-se. Menajerele lui Ciomege ne-au pregătit niște înfășurate…

— Bere, spuse Vin.

Dockson șovăi.

— Nu suntem nici măcar la amiază.

— Bere. Acum. Te rog.

Se aplecă, își puse brațele îndoite pe masă și își sprijini capul pe ele.

Ham avu curaj să chicotească.

— Mahmureala fludorului?

Ea dădu din cap.

— O să treacă, zise el.

— Dacă nu mor mai întâi, mormăi ea.

Ham chicoti iarăși, dar neseriozitatea lui părea forțată. Dox îi întinse lui Vin o cană, apoi se așeză, aruncând o privire către ceilalți.

— Așadar, Vin. Ce părere ai?

— Nu știu, răspunse ea, cu un oftat. Oastea era în mare parte centrul tuturor lucrurilor, nu? Boare, Ham și Yeden își petreceau tot timpul recrutând; Dockson și Renoux se ocupau de provizii. Acum, când soldații nu mai sunt… ei, nu mai rămân decât treburile lui Marsh din Cult și atacurile lui Kell asupra nobililor — și pentru nimic din astea nu e nevoie de noi. Ceata e de prisos.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— E un mod de a privi lucrurile deprimant de dur, spuse Dockson.

— Mahmureala fludorului ți-ar face și ție același lucru, remarcă Ham.

— Oricum, *tu* când te-ai întors? întrebă Vin.

— Azi-noapte, după ce-ai adormit tu, răspunse Ham. Garnizoana ne-a trimis devreme înapoi pe noi, soldații de ocazie, ca să nu fie nevoie să ne plătească.

— Atunci ceilalți sunt încă acolo? întrebă Dockson.

Ham dădu din cap.

— Vânează restul oștirii noastre. Garnizoana din Luthadel a-nlocuit trupele din Valtroux, care erau de fapt destul de prăpădite după luptă. Cea mai mare parte a soldaților din Luthadel vor rămâne încă multă vreme în afara orașului, căutând răzvrătiți — s-ar părea că de grosul armatei noastre s-au desprins mai multe grupuri foarte mari înainte de începerea bătăliei.

Conversația se pierdu într-un alt moment de tăcere. Vin sorbi din bere, înghițind-o mai

mult de ciudă, decât din convingerea că avea să-i facă bine. Câteva minute mai târziu, pe scară se auziră pași.

Kelsier intră în bucătărie.

— Bună dimineața tuturor, spuse, cu obișnuita lui veselie. Din nou înfășurate, după cum văd. Ciomege, chiar ar trebui s-angajezi niște menajere cu mai multă imaginație.

În ciuda comentariului, înhăță o înfășurată și luă o mușcătură zdravănă, apoi zâmbi mulțumit în timp ce-și turna ceva de băut.

Ceata păstră tăcerea. Oamenii schimbară priviri. Kelsier rămase în picioare, sprijinindu-se de bufet în timp ce mânca.

— Kell, trebuie să stăm de vorbă, spuse în cele din urmă Dockson. Oastea nu mai e.

— Da, răspunse Kelsier, între două îmbucături. Am observat.

— Planul e mort, Kelsier, se amestecă Boare. A fost o-ncercare frumoasă, dar am dat greș.

Kelsier șovăi. Se încruntă, lăsându-și înfășurătoarea în jos.

— Am dat greș? Ce te face să spui asta?

— Oastea nu mai e, Kell, zise Ham.

— Oastea nu era decât o singură piesă din planurile noastre. Am avut un ghinion care ne-a tras înapoi, e adevărat — dar nu suntem nicidecum înfrânți.

— Oh, pentru numele cerului, omule! exclamă Boare. Cum poți sta aici, atât de vesel? Oamenii noștri sunt morți. Nici măcar nu-ți pasă?

— Îmi pasă, Boare, răspunse Kelsier, pe un ton solemn. Dar ce s-a-ntâmplat s-a-ntâmplat. Trebuie să mergem mai departe.

— Întocmai! zise Boare. Să lăsăm în urmă această „lovitură” nebunească pusă la cale de tine. E timpul să renunțăm. Știu că nu-ți place, dar reprezintă purul adevăr!

Kelsier își puse farfuria pe masă.

— Nu mă Domoli, Boare. Să nu mă Domolești *niciodată*.

Celălalt șovăi, cu gura ușor întredeschisă.

— Bine, spuse în cele din urmă. N-o să-ntrebuințez Allomanția; o să mă folosesc de adevăr. Știi ce cred? Cred că n-ai avut niciodată de gând să pui mâna pe atiul ăla. Te folosești de noi. Ne-ai promis o avere ca să ne-alăturăm planului tău, dar n-ai avut niciodată de gând să ne-mbogățești. Totul ține de orgoliu — vrei s-ajungi cel mai faimos șef de ceată din toate timpurile. *De-aia* răspândești toate zvonurile, de-aia faci toate recrutările. Știi cum e să fii bogat — acum vrei să devii o legendă.

Boare amuți, cu asprime în ochi. Kelsier stătea cu brațele încrucișate, privindu-și ceata. Unii se uitau într-o parte și rușinea din privirile lor dovedea că țineau cont de spusele lui Boare. Vin se număra printre aceștia. Tăcerea se prelungi, toată lumea așteptând o ripostă.

Pe scări se auziră din nou pași, și în bucătărie dădu buzna Fantomă.

— Dorind contează și sus să vedere! O adunare, în piața fântânii!

Kelsier nu păru surprins la auzul veștii.

— O adunare în piața fântânii? spuse Ham, tărăgănând cuvintele. Asta înseamnă că...

— Haideți, spuse Kelsier, îndreptându-și spatele. Mergem să vedem.

— Aș prefera să nu fac asta, Kell, spuse Ham. Mă feresc de asemenea lucruri dintr-un anumit motiv.

Kelsier nu-l luă în seamă. Mergea în fruntea oamenilor săi, care purtau, cu toții — până și Boare — haine și mantii obișnuite pentru skaa. Începuse o cădere ușoară de cenușă, și particulele nepăsătoare pluteau venind din cer, ca frunzele căzute dintr-un copac nevăzut.

Străzile erau blocate de grupuri mari de skaa, cei mai mulți fiind muncitori din fabrici și din ateliere. Vin nu cunoștea decât un singur motiv pentru care li se îngăduia muncitorilor să plece de la lucru și să se-adune în piața din centrul orașului.

Execuțiile.

Până atunci nu văzuse niciodată vreuna. Tuturor locuitorilor orașului — skaa sau nobili — li se cerea să asiste la astfel de ceremonii, dar cetele de hoți știau cum să rămână ascunse. În depărtare băteau clopote, anunțând evenimentul, iar obligatorii stăteau cu ochii pe marginea străzilor. Intrau în fabrici și în forje, intrau la întâmplare în case în căutarea celor care nu ascultaseră chemarea și care, drept pedeapsă, își găseau moartea. Adunarea unui număr atât de mare de oameni

însemna o activitate intensă — dar, într-un fel, astfel de lucruri erau pur și simplu de folos pentru a dovedi cât de puternic era Lordul Legiuitor.

Pe măsură ce Vin și ceata ei se apropiau de piața fântânii, străzile deveneau tot mai aglomerate. Acoperișurile clădirilor erau ticsite și oamenii umpleau străzile, împingându-se înainte. *N-au cum să-ncapă toți.* Luthadel nu era ca majoritatea celorlalte orașe; avea o populație enormă. Chiar dacă s-ar fi adunat numai bărbații, tot n-ar fi avut cum să vadă toată lumea execuțiile.

Însă oamenii veneau oricum. În parte fiindcă li se cerea, în parte fiindcă, în timp ce priveau, nu erau nevoiți să muncească și, totodată — bănuia Vin —, din cauza acelei curiozități morbide care stătea în firea oricui.

Când mulțimea se îndesi, Kelsier, Dockson și Ham începură să împingă, făcându-i cetei loc să se strecoare printre privitori. Unii le aruncau priviri înciudate, dar cei mai mulți erau pur și simplu ființe supuse, cu ochi stinși. Alții păreau surprinși, ba chiar entuziasmați, când îl zăreau pe Kelsier, deși cicatricele lui nu erau vizibile. Aceștia se trăgeau deoparte cu înflăcărare.

Într-un târziu, ceata ajunse în dreptul șirului de clădiri care înconjura piața. Kelsier alese una, arătând-o cu o mișcare a capului, și Dockson o porni într-acolo. Un bărbat aflat în ușă încercă să-l oprească, dar el arătă către acoperiș, apoi își ridică punga plină cu un gest sugestiv. Câteva minute mai târziu, ceata avea

la dispoziție, numai pentru sine, întreg acoperișul.

— Ciomege, Fumegă te rog ca să ne-acoperi, spuse încet Kelsier.

Meșteșugarul butucănos dădu din cap, făcând grupul invizibil pentru simțul Allomantic oferit de bronz. Vin se apropie de marginea acoperișului și se ghemui acolo, ținându-se cu mâinile de balustrada scundă, de piatră, în timp ce cerceta din priviri piața de dedesubt.

— Atât de mulți oameni…

— Ai trăit toată viața în orașe, Vin, spuse Ham, care stătea în picioare, alături de ea. Ai mai văzut, cu siguranță, și altă dată oameni îngrămădiți laolaltă.

— Da, dar…

Cum ar fi putut să explice? Masa unduitoare de oameni mai mult decât înghesuiți nu semăna cu nimic din tot ce mai văzuse vreodată. Se întindea, părând aproape fără sfârșit, cu cozi ce umpleau toate străzile pornite din piața centrală. Skaa erau îngrămădiți atât de tare, încât se întrebă cum izbuteau să respire.

Nobilimea era în mijlocul pieței și un cordon de oșteni o separa de skaa. Se afla în apropiere de patio-ul cu fântâni din mijloc, situat cu un metru și jumătate mai sus decât caldarâmul. Cineva construise bănci pentru aristocrați, iar ei stăteau tolăniți, de parcă ar fi venit la un spectacol sau la o cursă de cai. Mulți aveau servitori cu umbrele care-i fereau de cenușă, deși particulele erau atât de rare,

încât alții nu le dădeau pur și simplu nicio atenție.

Lângă nobili, în picioare, stăteau obligatorii — cei obișnuiți înveșmântați în gri, iar Inchizitorii în negru. Vin se cutremură. Cei din urmă erau în număr de opt, și siluetele lor deșirate se înălțau cu un cap mai sus de ale obligatorilor. Dar înălțimea nu era singura însușire care deosebea creaturile întunecate de verii lor. Inchizitorii de oțel aveau un aer anume, o ținută aparte.

Vin se întoarse în schimb către obligatorii obișnuiți. Cei mai mulți își purtau cu mândrie robele de slujbași din administrație — dintr-un material cu atât mai fin, cu cât ocupau o poziție mai înaltă. Ea își îngustă ochii, arse cositor și recunoscu un chip oarecum familiar.

— Acolo, spuse, arătând cu degetul. Ăla e tata.

Kelsier ciuli urechile.

— Unde?

— În fața obligatorilor, zise ea. Cel mai scund, cu eșarfa robei de culoare aurie.

Kelsier amuți.

— *El* e tatăl tău? întrebă, într-un târziu.

— Cine? întrebă Dockson, mijindu-și ochii. Nu le pot distinge fețele.

— Tevidian, răspunse Kelsier.

— *Lordul prelan*? întrebă șocat Dockson.

— Ce? întrebă și Vin. Cine e ăsta?

Boare chicoti.

— Lordul prelan e conducătorul Cultului, draga mea. E cel mai important dintre

obligatorii Lordului Legiuitor — e, practic, mai mare în rang decât Inchizitorii.

Vin încremeni, uluită.

— Lordul prelan, murmură Dockson, clătinând din cap. Din ce în ce mai bine.

— Uitați-vă! strigă pe neașteptate Fantomă, arătând cu degetul.

Mulțimea de skaa începu să-și târșească picioarele. Vin își închipuise că erau prea înghesuiți ca să se poată mișca, dar se părea că se înșelase. Oamenii începură să se retragă, conturând un culoar larg, ce ducea spre platforma din mijloc.

Ce i-ar putea face…?

Și atunci simți. O amorțeală strivitoare, ca o pătură ce cobora, apăsând, făcând-o să se sufoce, fiindcă îi îndepărta aerul, furându-i voința. Începu imediat să ardă cupru. Însă, ca și mai înainte, ar fi putut jura că, în ciuda metalului, îl simțea pe Lordul Legiuitor Domolind-o. Îl simțea apropiindu-se, încercând s-o lipsească de orice voință, de orice dorință, de toată puterea propriilor simțăminte.

— Vine, șopti Boare, ghemuindu-se în spatele ei.

O trăsură neagră, trasă de o pereche de armăsari albi uriași, își făcu apariția pe o stradă laterală. Mergea pe coridorul mărginit de skaa și, înaintând, trezea un anumit simț al… inevitabilului. Vin zări mai mulți oameni trăgându-se înapoi la trecerea ei și bănui că, dacă i-ar fi căzut cineva în față, trăsura l-ar fi ucis strivindu-l, fără ca nici măcar să-ncetinească.

Skaa se gârboveau ceva mai mult la trecerea Lordului Legiuitor și mulțimea se unduia, valul fiind pe deplin vizibil când se pleca sub forța Domolirii lui. Zvonul zgomotos al șoaptelor și al discuțiilor din fundal începu să se stingă și peste piața imensă se așternu o liniște ireală.

— E atât de puternic, spuse Boare. Chiar și dacă mă străduiesc din răsputeri, eu nu pot Domoli decât vreo două sute de oameni. Aici trebuie să fie zeci de mii!

Fantomă se uită la marginea acoperișului.

— Mă face să-mi doresc să cad. Să-mi dau pur și simplu drumul...

Pe urmă amuți. Scutură din cap, ca trezit din somn. Vin se încruntă. Ceva părea altfel. Făcu o încercare, stingându-și cuprul, și văzu că nu mai simțea Domolirea Lordului Legiuitor. Senzația cumplită de deprimare — de lipsă a sufletului, de pustiire — dispăruse în mod straniu. Fantomă își înălță privirea, iar ceilalți membri ai cetei își îndreptară ușor spinările.

Vin se uită în jur. Jos, mulțimea de skaa părea neschimbată. Însă prietenii ei...

Apoi dădu cu ochii de Kelsier. Șeful cetei stătea drept, fixând cu o privire hotărâtă trăsura care se apropia, cu o expresie concentrată pe chip.

Ne Ațâță sentimentele, înțelese Vin. *Contrabalansează puterea Lordului Legiuitor.* Kelsier ducea evident o luptă, protejând micul lor grup.

Boare are dreptate, se gândi Vin. *Cum ne-am putea măsura cu așa ceva? Lordul Legiuitor*

Domolește, în același timp, o sută de mii de oameni!

Însă Kelsier i se împotrivea. Pentru orice eventualitate, Vin își aprinse cuprul. Apoi arse zinc și se întinse să-l ajute pe Kelsier, Ațâțând sentimentele celor din apropierea ei. Avu senzația că Trăgea de un zid gros, imobil. Însă probabil că era de ajutor, fiindcă îl văzu pe Kelsier destinzându-se ușor și aruncându-i o privire recunoscătoare.

— Uitați-vă, spuse Dockson, probabil neavând habar de lupta nevăzută care se purta în jurul lui. Căruțele cu prizonieri.

Arătă către un grup de zece căruțe mari, cu gratii, care înaintau pe culoar, în spatele Lordului Legiuitor.

— Îl recunoașteți pe vreunul dintre ei? întrebă Ham, aplecându-se în față.

— Eu nu sunt în văzând, răspunse Fantomă, părând stânjenit. Unchiule, tu într-adevăr ardere, da?

— Da, cuprul meu e aprins, spuse Ciomege, morocănos. Ești în siguranță. Oricum, suntem destul de departe de Lordul Legiuitor ca să nu conteze — piața asta e enormă.

Fantomă făcu semn că înțelesese, apoi începu evident să ardă cositor. O clipă mai târziu, clătină din cap.

— Observând recunoaștere nimeni.

— Însă tu, Fantomă, n-ai fost de față la o mulțime de recrutări, zise Ham, îngustându-și ochii.

— E adevărat, răspunse tânărul.

Deși își păstra accentul, era clar că-și dădea silința să vorbească normal.

Kelsier se apropie de bordura acoperișului, umbrindu-și ochii cu o mână.

— Văd prizonierii. Nu, nu recunosc niciun chip. Nu sunt oșteni de-ai noștri capturați.

— Atunci cine sunt? întrebă Ham.

— Mai ales femei și copii, din câte s-ar părea.

— Familiile oștenilor? întrebă îngrozit Ham.

Kelsier clătină din cap.

— Mă îndoiesc. N-au avut timp să identifice morții.

Ham se încruntă, părând nedumerit.

— Oameni aleși la nimereală, Hammond, spuse Boare, cu un oftat abia auzit. Exemple — execuții făcute la întâmplare, ca să-i pedepsească pe skaa fiindcă i-au ascuns pe răzvrătiți.

— Nu, nici măcar atât, spuse Kelsier. Mă îndoiesc că Lordul Legiuitor știe, sau că-i pasă, că majoritatea soldaților au fost recrutați din Luthadel. Probabil își închipuie că n-a fost decât o altă revoltă a oamenilor de la țară. Asta… asta nu e decât o cale de a ne reaminti tuturor cine controlează totul.

Trăsura neagră urcă pe o platformă din patioul central. Vehiculul sinistru se opri chiar în centrul pieței, însă Lordul Legiuitor rămase înăuntru.

Se opriră și căruțele cu prizonieri, iar un grup de obligatori și de soldați începu să-i descarce. Cenușa neagră continuă să cadă în

vreme ce primul grup de osândiți — dintre care cei mai mulți abia dacă se împotriveau — fu târât pe platforma înălțată din mijloc. Un inchizitor conducea totul, făcând semn să fie adunați prizonierii în jurul fiecăreia dintre cele patru fântâni rotunde de pe platformă.

Patru condamnați fură siliți să îngenuncheze — câte unu lângă fiecare dintre cele patru fântâni arteziene — și patru Inchizitori își înălțară securile cu margini de obsidian. Patru securi căzură și patru capete retezate se prăvăliră. Trupurilor încă ținute de oșteni li se îngădui să-și împroaște ultimele răbufniri de sânge în bazinele fântânilor.

Apa azvârlită în aer prinse să strălucească, roșie. Soldații aruncară trupurile în lături, apoi aduseră alți patru oameni.

Fantomă își desprinse îngrețoșat privirea de locul execuției.

— De ce… de ce nu face nimic Kelsier? Ca să-i salveze, adică.

— Nu fi prost, spuse Vin. Acolo, jos, sunt opt Inchizitori — ca să nu mai vorbesc de Lordul Legiuitor în persoană. Kelsier ar fi un idiot dacă ar încerca s-o facă.

Cu toate că nu m-aș mira să se gândească la asta, continuă, în sinea ei, aducându-și aminte cum fusese Kelsier gata să dea buzna în josul dealului, ca să-nfrunte de unul singur o oaste întreagă. Aruncă o privire într-o parte. Kelsier arăta ca și cum s-ar fi străduit din răsputeri să rămână locului — se ținea de coșul de fum din spatele lui, strângându-l cu încheieturile degetelor albite — ca să se-

mpiedice să se repeadă jos, în încercarea de a pune capăt execuțiilor.

Fantomă se împletici către o altă parte a acoperișului, unde putea să verse fără să-i împroaște cu fiere pe oamenii de dedesubt. Ham gemea încet și până și Ciomege părea trist. Dockson privea cu o figură solemnă, ca și cum urmărirea execuțiilor ar fi fost un soi de priveghi. Boare se mulțumea să clatine din cap.

Însă Kelsier… Kelsier era furios. Cu fața roșie, cu mușchii încordați, cu ochii în flăcări.

Încă patru morți, printre care și un copil.

— Ăsta, spuse Kelsier, fluturându-și furios mâna către centrul pieței. *Ăsta* e dușmanul nostru. Nu există cruțare, nu există retragere. Nu e vorba de o simplă lovitură, la care să renunțăm imediat ce apar pe neașteptate câteva răsturnări de situație.

Încă patru morți.

— Uitați-vă la ei! le ceru Kelsier, arătând către tribunele pline cu nobili.

Cei mai mulți aveau figuri plictisite — și vreo câțiva păreau chiar să se distreze, întorcându-se unii spre alții și glumind între ei în vreme ce decapitările continuau.

— Știu că vă îndoiți de mine, continuă Kelsier, întorcându-se spre ceată. Credeți că mă port prea aspru cu nobilimea, credeți că-mi face prea mare plăcere să-i ucid. Dar puteți să-i priviți râzând și să-mi spuneți, cu toată sinceritatea, că nu *merită* să fie uciși de pumnalul meu? Nu fac altceva decât dreptate.

Încă patru morți.

Vin cercetă tribunele cu ochi grăbiți, ajutați de cositor. Îl descoperi pe Elend în mijlocul unui grup de bărbați tineri. Niciunul dintre ei nu râdea și nu erau singurii. Era adevărat că o mare parte a nobilimii trata cu ușurătate o asemenea experiență, dar o mică parte părea îngrozită.

— Fantomă, adăugă Kelsier, ai întrebat despre atiu. O să fiu sincer. N-a reprezentat niciodată țelul meu principal — am adunat ceata asta fiindcă voiam să schimb lucrurile. O să punem mâna pe atiu — vom avea nevoie de el ca să susținem o cârmuire nouă —, dar asta n-o să-l îmbogățească pe niciunul dintre noi. Yeden e mort. El ne servea drept pretext — puteam să facem ceva bun, continuând să pretindem că nu eram decât niște hoți. Acum, după dispariția lui, dacă vreți, puteți să renunțați. Să lăsați totul baltă. Dar asta n-o să schimbe nimic. Oamenii vor continua să fie uciși. Voi n-o să faceți altceva decât să nu dați atenție.

Încă patru morți.

— E timpul să încheiem șarada, spuse Kelsier, uitându-se pe rând la fiecare. Dacă o vom face acum, va trebui să fim sinceri cu noi înșine. Trebuie să recunoaștem că nu e vorba de bani. E vorba să oprim *asta*.

Arătă către patioul cu fântâni roșii — un semn al morții vizibil pentru miile de skaa aflați prea departe ca să-și dea seama ce se petrecea.

— Eu am de gând să continui lupta, continuă Kelsier, cu voce joasă. Înțeleg că unii

dintre voi pun sub semnul întrebării modul în care vă conduc. Credeți că vreau să cresc prea mult în ochii populației skaa. Șoptiți între voi că mă preschimb într-un alt Lord Legiuitor — credeți că, pentru mine, propriul orgoliu e mai important decât răsturnarea imperiului.

Tăcu, și Vin văzu vinovăție în ochii lui Dockson și ai celorlalți. Fantomă se alătură grupului, părând să mai simtă încă o ușoară greață.

Alți patru morți.

— Vă înșelați, reluă Kelsier, cu glas scăzut. Trebuie s-aveți încredere în mine. Mi-ați acordat încrederea voastră când am trecut la înfăptuirea acestui plan, cu toate că părea foarte periculos. Încă mai am nevoie de încrederea asta. N-are importanță cum par lucrurile, n-are importanță cât de cumplit de puțini sorți de izbândă avem, trebuie să continuăm lupta!

Alți patru morți.

Toată ceata se întoarse încet spre Kelsier. Se părea că pentru a se opune Împingerii Lordului Legiuitor asupra sentimentelor lor nu mai era nevoie decât de jumătate din eforturile de la început, cu toate că Vin își lăsase zincul să se termine.

Poate... poate că e în stare s-o facă, se gândi ea, fără s-o fi vrut. Dacă existase vreodată un om care să-l poată înfrânge pe Lordul Legiuitor, atunci acela era Kelsier.

— Nu v-am ales din cauza priceperii voastre, continuă el, deși sunteți, cu siguranță, foarte înzestrați. V-am ales, pe fiecare în parte,

fiindcă știu că aveți o conștiință. Ham, Boare, Dox, Ciomege... aveți cu toții reputația unor bărbați onești, ba chiar miloși. Știam că, pentru a-mi duce planul către izbândă, aveam nevoie de oameni cărora le *pasă* cu adevărat. Nu, Boare, nu e vorba nici de bani, nici de glorie. E vorba de război — de un război în care luptăm de o mie de ani, de un război căruia am de gând să-i pun capăt. Dacă vrei, poți să pleci. Știți că, dacă și-o dorește, o să-l las să plece pe oricare dintre voi — fără să-i pun întrebări, fără ca asta să-i atragă vreo pedeapsă. Însă, adăugă, asprindu-și privirea, dacă rămâneți, trebuie să făgăduiți că n-o să-mi mai puneți la îndoială autoritatea. Puteți da glas îndoielilor pe care le aveți asupra planului, dar n-o să vă mai adunați ca să vorbiți pe șoptite despre modul în care vă conduc. Dacă rămâneți, mă urmați. S-a-nțeles?

Se uită, pe rând, în ochii fiecăruia. Și fiecare îi răspunse înclinând aprobator din cap.

— Kell, nu cred că ne-am îndoit vreodată cu adevărat de tine, spuse Dockson. Numai că... eram îngrijorați, și cred că pe bună dreptate. Oastea avea un rol foarte important în planurile noastre.

Kelsier arătă spre miazănoapte, către porțile principale ale orașului, cu o mișcare a capului.

— Dox, ce vezi acolo, în depărtare?

— Porțile cetății?

— Și ce s-a schimbat de curând în privința lor?

Dockson ridică din umeri.

— Nu e nimic neobișnuit. Sunt cam puțini oameni de pază, dar…

— De ce? exclamă Kelsier. De ce s-a împuținat paza?

Dockson șovăi.

— Fiindcă a plecat Garnizoana?

— Întocmai, răspunse Kelsier. Ham spune că Garnizoana ar putea să vâneze rămășițele armatei noastre încă luni de zile, și că aici n-a rămas decât a zecea parte din oameni. Ceea ce are sens — înăbușirea revoltelor e unul dintre lucrurile pentru care a fost creată Garnizoana. Luthadelul ar putea rămâne fără apărare, dar nu-l atacă nimeni, niciodată. Nimeni nu l-a atacat vreodată.

Toată ceata îl înțelese, rând pe rând, păstrând tăcerea.

— Prima parte a planului nostru de cucerire a orașului a fost dusă la bun sfârșit, continuă el. Am scos Garnizoana din Luthadel. Ne-a costat cu mult mai mult decât ne așteptam — cu mult mai mult decât ar fi trebuit. Aș vrea ca Zeii noștri Uitați să nu-i fi lăsat pe băieții ăia să moară. Din nefericire, asta nu se mai poate schimba acum — nu mai putem decât să folosim breșa pe care ne-au oferit-o. Planul e încă în desfășurare — principala forță care păstra pacea orașului lipsește. Dacă războiul dintre casele nobile se dezlănțuie de-a binelea, Lordului Legiuitor o să-i fie greu să-i pună capăt. Presupunând c-o să vrea s-o facă. Dintr-un anumit motiv, o dată la fiecare sută de ani, sau cam așa ceva, se simte înclinat să-i lase pe nobili să se lupte

între ei. Poate e de părere că, îngăduindu-le să-și taie gâturile unii altora, îi ține departe de gâtul lui.

— Și dacă se-ntoarce Garnizoana? întrebă Ham.

— Dacă nu mă înșel, răspunse Kelsier, Lordul Legiuitor o va lăsa să vâneze oștenii noștri răzlețiți vreme de mai multe luni, dându-le nobililor prilejul să se răcorească puțin. Numai că o să mai prilejuiască și altceva. Când începe războiul caselor, profităm de haos ca să punem mâna pe palat.

— Cu ce armată, dragul meu? întrebă Boare.

— Ne-au mai rămas ceva soldați, zise Kelsier. În plus, avem timp să mai recrutăm și alții. Va trebui să fim prudenți — nu mai putem folosi peșterile, vom fi nevoiți să ne-ascundem oștenii în oraș. De aceea vom avea, probabil, mai puțini. Însă asta n-o să fie o problemă — vedeți voi, garnizoana o să se-ntoarcă în cele din urmă.

În vreme ce, jos, execuțiile continuau, membrii grupului schimbară o privire. Vin păstră tăcerea, încercând să priceapă ce voise să spună Kelsier.

— Întocmai, Kell, zise Ham, fără grabă. Garnizoana o să se-ntoarcă, iar noi n-o să avem o armată destul de mare ca s-o înfruntăm.

— Dar o s-avem comoara Lordului Legiuitor, zâmbi Kelsier. Ce spuneai tu întotdeauna despre soldații din garnizoană, Ham?

Brutalul șovăi, apoi zâmbi la rândul său.

— Că sunt mercenari.

— O să punem mâna pe banii Lordului Legiuitor, continuă Kelsier, și asta-nseamnă c-o să-i luăm și armata. Planul încă mai poate să meargă, domniile voastre. Încă-l mai putem *face* să meargă.

Ceata păru să capete mai multă încredere. Însă Vin se uită din nou în piață. Lichidul aruncat de fântâni era atât de roșu, încât păreau să fie în întregime sânge. Deasupra tuturor, Lordul Legiuitor privea din trăsura lui neagră ca noaptea. Geamurile erau deschise și — arzând cositor — Vin izbuti cu greu să-ntrezărească silueta cuiva așezat înăuntru.

Iată care e adevăratul nostru dușman, se gândi. *Nu Garnizoana plecată, și nici Inchizitorii, cu securile lor. Omul ăla. Cel din jurnal.*

Va trebui să aflăm cum îl putem înfrânge, altminteri orice altceva va fi zadarnic.

Cred c-am descoperit în sfârșit de ce nu mă poate suferi Rashek. Nu crede că un om venit din afară, așa cum sunt eu — un străin — ar putea fi Eroul Evurilor. Crede că i-am înșelat cumva pe filosofi, că port în mod neîntemeiat însemnele Eroului.

După părerea lui Rashek, numai un terrisian get-beget poate fi ales drept Erou. În mod bizar, ura lui îmi întărește hotărârea. Trebuie să-i dovedesc că pot îndeplini această însărcinare.

CAPITOLUL 27

În seara aceea, în prăvălia lui Ciomege se întoarse un grup îmblânzit. Execuțiile duraseră ore de-a rândul. Cultul și Lordul Legiuitor nu aduseseră nicio acuzație și nu oferiseră nicio explicație — doar execuții peste execuții peste execuții. Odată ce nu mai rămăsese niciun prizonier, Lordul Legiuitor și obligatorii plecaseră, lăsând un morman de leșuri pe platformă și apă-nsângerată în fântâni.

Când ceata lui Kelsier se întoarse în bucătărie, Vin își dădu seama că durerea de cap n-o mai supăra. Părea… neînsemnată. Rulourile înfășurate rămăseseră pe masă, acoperite cu grijă de una dintre menajere. Nimeni nu întinse mâna după ele.

— Bun, spuse Kelsier, așezându-se la locul său obișnuit, sprijinit de bufet. Să facem planul. Cum ar trebui s-acționăm?

Dockson își recuperă teancul de hârtii dintr-o parte a încăperii și veni să se așeze.

— Fiindcă Garnizoana lipsește, principala noastră țintă o să fie nobilimea.

— Într-adevăr, încuviință Boare. Dac-avem într-adevăr de gând să punem mâna pe comoară cu numai câțiva soldați, atunci ne trebuie ceva care s-abată atenția gărzilor palatului și să-mpiedice nobilimea să elibereze orașul de sub stăpânirea noastră. Ca urmare, războiul dintre case devine de o importanță capitală.

Kelsier încuviință cu o clătinare a capului.

— Este exact părerea mea.

— Dar ce-o să se-ntâmple când o să se-ncheie războiul lor? Unele vor ajunge să domine și vom fi nevoiți să le-nfruntăm.

Kelsier clătină din cap.

— N-am de gând să las războiul ăsta să se termine vreodată, Vin — sau, cel puțin, o să am grijă să nu se-ncheie decât peste foarte mult timp. Lordul Legiuitor dă legile, iar Cultul îi supraveghează pe adepții lui, însă nobilii sunt ce-i care-i obligă de fapt pe skaa să muncească. Așa că, dacă reușim să distrugem destul de multe case nobile, cârmuirea Ultimului Imperiu se va prăbuși de la sine. Nu-l putem înfrunta ca pe un întreg — e prea mare. Dar am putea să-l sfărâmăm și să-ntărâtăm bucățile din care e format, ca să se bată între ele.

— Trebuie să le facem Marilor Case probleme financiare, zise Dockson, răsfoindu-și hârtiile. Principala îndeletnicire a aristocrației e gospodărirea banilor, iar lipsa lor va distruge orice casă.

— Boare, s-ar putea s-avem nevoie de tine, în rolurile pe care le-ai mai jucat, spuse Kelsier. Până acum, din toată ceata, eu am fost, de fapt, singurul care s-a ocupat de războiul caselor — dar, dacă vrem să facem orașul să răbufnească înainte de întoarcerea Garnizoanei, va trebui să ne înmulțim eforturile.

Boare oftă.

— Bine. Va trebui să fim foarte atenți, ca nu cumva să fiu recunoscut, întâmplător, drept cine n-ar trebui să fiu. Nu pot merge la petreceri și la ceremonii — dar aș putea

probabil să fac vizite, când nu sunt și alți oaspeți.

— Tot așa trebuie să facem și-n cazul tău, Dox, zise Kelsier.

— Atâta lucru am priceput și eu, spuse acesta.

— O să fie periculos pentru voi amândoi, adăugă Kelsier. Dar rapiditatea e esențială. Vin o să rămână spionul nostru principal — și probabil c-o să vrem să-nceapă să răspândească vești măsluite. Orice îi poate face pe nobili să devină nesiguri.

Ham dădu din cap.

— Atunci probabil c-ar trebui să ne îndreptăm toată atenția asupra celor din vârf.

— Într-adevăr, întări Boare. Dacă putem face cele mai puternice case să pară slăbite, dușmanii lor se vor repezi să le-atace. Și numai după dispariția acestor case își vor da oamenii seama că *ele* erau în realitate acelea care susțineau imperiul.

În încăpere se lăsă o clipă tăcerea, apoi spre Vin se întoarseră mai multe capete.

— Ce e? întrebă ea.

— Vorbim despre Casa Venture, Vin, spuse Dockson. Cea mai puternică dintre Marile Case.

Boare dădu din cap.

— Dacă se prăbușește Venture, zdruncinăturile se vor simți pe întreg teritoriul Ultimului Imperiu.

Vin păstră o clipă tăcerea.

— Nu sunt oameni răi, spuse, în cele din urmă.

— Poate, zise Kelsier. Dar lordul Straff Venture este, cu siguranță, iar familia lui se află în fruntea imperiului. Casa Venture trebuie să dispară — și tu îl cunoști deja destul de bine pe unul dintre membrii ei cei mai importanți.

Credeam că vrei să stau cât mai departe *de Elend,* se gândi ea, iritată.

— E suficient să-ți ții urechile ciulite, copilă. Vezi dacă-l poți face pe flăcău să-ți vorbească despre finanțele casei lui. Găsește-ne un punct de sprijin, și rezolvăm noi restul.

Exact jocurile pe care le detestă Elend atât de mult. Totuși, amintirea execuțiilor era încă proaspătă. Asemenea lucruri trebuiau să înceteze. În plus — până și Elend spusese că tatăl lui, sau casa lui, nu-i plăcea prea mult. Poate… poate izbutea să descopere ceva.

— O să văd ce pot face, spuse.

Se auzi o bătaie în ușa din față și un ucenic deschise. Câteva clipe mai târziu, în bucătărie intră Sazed — cu trăsăturile ascunse sub o mantie de skaa.

Kelsier se uită la ceas.

— Ai venit mai devreme, Saze.

— Încerc să-mi fac un obicei din asta, stăpâne Kelsier, răspunse terrisianul.

Dockson înălță dintr-o sprânceană.

— E un obicei pe care și-ar putea îngădui și altcineva să-l deprindă.

— Dacă sosești întotdeauna la timp, pufni Kelsier, înseamnă că n-ai niciodată nimic mai bun de făcut. Saze, cum o duc oamenii?

— Atât de bine cât e de așteptat, stăpâne Kelsier. Dar nu se pot ascunde la nesfârșit în magaziile lui Renoux.

— Știu. Dox, Ham, am nevoie să vă ocupați de problema asta. Din oastea noastră au rămas două mii de soldați; vreau să-i aduceți în Luthadel.

— O să găsim o cale, spuse gânditor Dockson,

— Vrei să continuăm să-i instruim? întrebă Ham.

Kelsier dădu din cap.

— Va trebui să-i ascundem pe detașamente, zise el. N-avem cum să-i instruim pe fiecare în parte. Să zicem… câte două sute de oameni în fiecare grup? Ascunși în mahalale, unii lângă alții?

— Să ne asigurăm că niciun grup nu știe că mai există și altele, spuse Dockson. Sau că încă mai avem de gând s-atacăm palatul. Cu atâția oameni în oraș, e foarte posibil ca unii să fie ridicați de obligatori, dintr-un motiv sau altul.

Kelsier încuviință.

— Spuneți-i fiecărui grup că e singurul care n-a fost trimis acasă, că a rămas aici pentru cazul că ne va fi necesar cândva, în viitor.

— Spuneai că trebuie să continuăm și recrutările, îi aminti Ham.

Kelsier dădu din cap.

— Aș vrea s-avem măcar de două ori pe-atâția oameni când vom încerca să mergem mai departe.

— O să fie greu, zise Ham, având în vedere eșecul armatei noastre.

— Care eșec? întrebă Kelsier. Spuneți-le adevărul — că armata a reușit să ne scape de Garnizoană.

— Deși cei mai mulți oșteni au murit făcând asta, spuse Ham.

— Putem ascunde partea asta, sugeră Boare. Oamenii vor fi furioși din pricina execuțiilor — ceea ce ar trebui să-i facă mai dornici să ne-asculte.

— Strângerea mai multor soldați o să fie principala ta însărcinare în următoarele câteva luni, Ham, zise Kelsier.

— Nu e prea mult timp, răspunse Ham. Dar o să văd ce pot face.

— Bun, încheie Kelsier. Saze, a sosit biletul?

— Da, stăpâne Kelsier

Sazed scoase de sub mantie o scrisoare și i-o întinse.

— Ce e asta? întrebă curios Boare.

— Un mesaj de la Marsh, răspunse Kelsier, deschizând scrisoarea și citind-o. E în oraș și are vești.

— Ce vești? se interesă Ham.

— Nu spune, zise Kelsier, înșfăcând o înfășurată. Dar ne spune unde să-l întâlnim în seara asta. Se îndepărtă, luând o mantie skaa obișnuită. Mă duc să cercetez locul înainte de a se-ntuneca. Mă-nsoțești, Vin?

Ea dădu din cap și se ridică în picioare.

— Voi, ceilalți, continuați să vă ocupați de plan, adăugă Kelsier. Peste două luni, vreau ca

orașul ăsta să fie atât de încordat încât, atunci când se va sparge în final în bucăți, nici măcar Lordul Legiuitor să nu le mai poată ține laolaltă.

— Mai e ceva pe care nu ni-l spui, nu-i așa? întrebă Vin, desprinzându-și privirea de fereastră și întorcându-se spre Kelsier. O parte a planului.

Kelsier îi aruncă o privire prin întuneric. Locul de întâlnire ales de Marsh era o casă părăsită din Cotituri, una dintre cele mai sărace mahalale skaa. Kelsier descoperise o altă clădire părăsită, în fața celei în care trebuia să se desfășoare întâlnirea, și stătea împreună cu Vin la ultimul etaj, ținând sub observație strada în așteptarea lui Marsh.

— De ce-mi pui întrebarea asta? spuse el într-un târziu.

— Din cauza Lordului Legiuitor, răspunse Vin, rupând bucățele din lemnul putred al ferestrei. I-am simțit puterea azi. Nu cred că ceilalți și-au dat seama, nu ca un Născut-din-Ceață. Dar știu că tu trebuie să i-o fi simțit. Se uită din nou în sus, întâlnind ochii lui. Încă mai ai de gând să-l scoți din oraș înainte de a încerca noi să punem mâna pe palat, nu?

— Nu-ți face griji din pricina Lordului Legiuitor. De el o să se-ocupe Al Unsprezecelea Metal.

Vin se încruntă. Afară, soarele devenea o revărsare înväpăiată de frustrare. Ceața urma să se ivească în curând, iar Marsh trebuia s-apară la scurt timp după aceea.

Al Unsprezecelea Metal, se gândi ea, amintindu-și cu câtă neîncredere îl priveau ceilalți oameni din ceată.

— E real? întrebă.

— Al Unsprezecelea Metal? Bineînțeles — vi l-am arătat, nu ți-aduci aminte?

— Nu asta voiam să spun. Legendele sunt adevărate? Ne minți?

Kelsier se întoarse spre ea, încruntându-se ușor. Pe urmă zâmbi, cu un aer atotștiutor.

— Ești o fată care vorbește foarte deschis, Vin.

— Știu.

Zâmbetul lui se lăți.

— Răspunsul e nu. Nu mint. Legendele sunt adevărate, deși am avut nevoie de ceva timp ca să le găsesc.

— Și bucățica aia pe care ne-ai arătat-o era într-adevăr din Al Unsprezecelea Metal?

— Eu așa cred, răspunse Kelsier.

— Dar nu știi cum s-o folosești.

El șovăi, apoi clătină din cap.

— Nu, nu știu.

— Nu sună foarte liniștitor.

Kelsier ridică din umeri, întorcându-se să se uite pe fereastră.

— Chiar dacă n-o să descopăr taina la timp, mă îndoiesc că Lordul Legiuitor o să fie o problemă atât de mare cum crezi. E un Allomant puternic, dar nu știe totul — altminteri acum am fi morți. Și nu e nici atotputernic — altminteri n-ar fi avut nevoie să execute atâția skaa, încercând să înspăimânte orașul ca să i se supună. Nu știu ce e — dar

cred că e mai degrabă om decât zeu. Cuvintele din jurnalul ăla… sunt ale unui om obișnuit. Adevărata lui putere e dată de oști și de bani. Dacă i le luăm, n-o să mai poată face nimic ca să-mpiedice prăbușirea imperiului său.

Vin se încruntă.

— Poate că n-o fi fiind zeu, Kelsier, dar… e ceva. Ceva diferit. Azi, în piață, i-am simțit atingerea asupra sentimentelor mele chiar și când ardeam cupru.

— Asta nu e cu putință, Vin, zise Kelsier, clătinând din cap. Dacă ar fi, Inchizitorii ar putea să simtă Allomanția chiar și atunci când se află un Fumegător în apropiere. Dacă ar fi fost așa, nu crezi că i-ar fi vânat pe toți Cețurienii skaa și i-ar fi ucis?

Ea ridică din umeri.

— Tu știi că Lordul Legiuitor e puternic, continuă Kelsier, și ai impresia că ar trebui să-l simți. De aceea ai crezut că-l simțeai.

Poate are dreptate, se gândi ea, rupând încă o bucățică din pervaz. *La urma urmelor, e Allomant de mai mult timp decât mine.*

Dar… am simțit ceva, nu?! Și Inchizitorul care aproape că m-a ucis — m-a găsit cumva, pe întuneric și în ploaie. Trebuie să fi simțit ceva.

Însă abandonă totuși subiectul.

— Al Unsprezecelea Metal. N-am putea pur și simplu să-l încercăm, să vedem ce face?

— Nu e chiar atât e simplu, răspunse Kelsier. Ți-aduci aminte că ți-am spus să nu arzi niciodată un alt metal în afară de cele zece?

Ea dădu din cap.

— Arderea unui alt metal îți poate fi fatală, continuă el. Până și amestecul greșit dintr-un aliaj îți poate face rău. Dacă mă-nșel în privința celui de Al Unsprezecelea Metal...

— O să te ucidă, spuse încet Vin.

El încuviință.

Prin urmare, nu ești atât de sigur cum pretinzi, hotărî ea. *Altminteri l-ai fi-ncercat până acum.*

— Asta ai vrut să găsești în jurnalul lui. Ceva care să-ți spună cum să-ntrebuințezi Al Unsprezecelea Metal.

Kelsier dădu din cap.

— Mă tem că în privința asta n-am fost prea norocoși. Până acum, nici măcar nu pomenește de Allomanție.

— Deși vorbește despre Feruchimie, zise Vin.

Stând lângă fereastra lui cu un umăr sprijinit de perete, Kelsier o măsură cu privirea.

— Așadar, Sazed ți-a pomenit despre asta?

Ea se uită în jos.

— L-am cam... silit s-o facă.

Kelsier chicoti.

— Mă-ntreb ce-am dezlănțuit asupra lumii învățându-te Allomanția. Firește, instructorul meu a spus același lucru despre mine.

— A avut dreptate să-și facă griji.

— Bineînțeles.

Vin zâmbi. Afară, lumina soarelui dispăruse aproape cu desăvârșire și în aer începeau să se formeze petice de ceață

diafană. Atârnau ca niște stafii, crescând încet, lărgindu-și influența pe măsură ce se apropia noaptea.

— Sazed n-a avut timp să-mi povestească prea multe despre Feruchimie, spuse Vin, cu prudență. Ce soi de lucruri poate să facă?

Așteptă răspunsul tremurând, închipuindu-și că el avea să vadă dincolo de minciuna ei.

— Feruchimia e în totalitate internă, spuse Kelsier, cu voce nepăsătoare. Îți poate oferi o parte din ceea ce primim noi de la fludor și de la cositor — putere, rezistență, vedere mai bună —, dar fiecare dintre aceste însușiri trebuie depozitată separat. Poate îmbunătăți și multe altele — asupra cărora Allomanția nu are putere. Memoria, viteza corpului, claritatea gândirii… ba chiar și câteva lucruri ciudate, cum sunt greutatea și vârsta, pot fi modificate prin Feruchimie.

— Atunci e mult mai puternică decât Allomanția? întrebă Vin.

Kelsier ridică din umeri.

— Feruchimia n-are puteri exterioare — nu poate să Împingă și să Tragă sentimentele, nici nu poate să Oțel-Împingă și să Fier-Tragă. Iar cel mai mare cusur al Feruchimiei e faptul că trebuie să-i depozitezi toate abilitățile, extrăgându-le din propriul tău corp. Vrei să fii o vreme de două ori mai puternic? Atunci trebuie să-ți petreci mai multe ore fiind slab, ca să-nmagazinezi putere. Dacă vrei să depozitezi puterea de a te vindeca repede, trebuie să-ți petreci un timp simțindu-te bolnav. În

Allomanție, ne alimentează metalele — ne descurcăm atâta vreme cât avem metal îndeajuns pentru ardere. În Feruchimie, metalele nu sunt decât locuri de depozitare — cel care te alimentează e propriul tău trup.

— Atunci, furi pur și simplu metalele-n care-a depozitat altcineva, nu? zise Vin.

El negă cu o mișcare a capului.

— Nu merge — Feruchimiștii nu pot deschide decât depozitele de metal create de ei înșiși.

— Oh!

Kelsier dădu din cap.

— Așa că nu. N-aș spune că Feruchimia e mai puternică decât Allomanția. Amândouă au avantaje și limite. De exemplu, un Allomant poate incendia un metal cu o intensitate care are un anumit punct, așa că forța lui nu poate ajunge decât până la o anumită limită. Feruchimiștii nu se lovesc de așa ceva; dacă unul dintre ei și-a depozitat forța, ca să fie timp de o oră de două ori mai puternic decât de obicei, poate prefera, în schimb, să fie de *trei* ori mai puternic pentru mai puțină vreme — sau chiar de patru, cinci sau șase ori mai puternic pentru o vreme încă și mai scurtă.

Vin se încruntă.

— Pare un avantaj foarte mare.

— E adevărat, recunoscu el, ducându-și mâna sub mantie și scoțând un flacon cu mai multe boabe de atiu. Dar noi avem asta. N-are importanță dacă un Feruchimist e mai puternic decât cinci oameni la un loc sau decât cincizeci — dacă știu ce are de gând să facă, îl înfrâng.

Vin dădu din cap.

— Poftim, spuse Kelsier, destupând flaconul și luând un bob. Scoase apoi alt flacon, plin cu o soluție obișnuită de alcool, și lăsă bobul să cadă înăuntru. Ia unul din astea. S-ar putea să-ți prindă bine.

— În noaptea asta? întrebă ea, primind sticluța.

El încuviință.

— Dar nu e decât Marsh.

— S-ar putea, zise el. Pe de altă parte, poate obligatorii l-au prins și l-au silit să scrie scrisoarea aia. Poate îl urmăresc, poate au pus mâna pe el între timp și l-au torturat, aflând despre întâlnire. Marsh se află într-un loc foarte periculos — gândește-te că-ncearcă să facă exact ce faci tu la baluri, însă înlocuiește nobilii cu obligatori și Inchizitori.

Ea se cutremură.

— Cred că ai dreptate, spuse, punând bine bobul de atiu. Știi, cu mine se-ntâmplă probabil ceva care nu e cum ar trebui — abia dacă mă mai gândesc vreodată în ce măsură merită să facem toate astea.

Kelsier nu-i răspunse imediat.

— Mie mi-e greu să uit în ce mare măsură merită să le facem, zise, cu voce scăzută.

— Eu…

Vocea lui Vin se stinse în timp ce se uita în jos, la mâinile lui. Acum purta, de obicei, cămăși cu mâneci lungi și mănuși; din cauza faimei sale, era primejdios să-și lase la vedere, în public, cicatricele care-i puteau trăda identitatea. Însă ea știa că erau acolo. Ca mai

multe mii de zgârieturi mici, albe, așternute unele peste altele.

— Oricum, spuse el, ai avut dreptate în legătură cu jurnalul — am sperat c-o să pomenească despre Al Unsprezecelea Metal. Dar Allomanția nu e amintită nici măcar în legătură cu Feruchimia. Cele două puteri sunt similare în multe privințe; s-ar fi crezut c-o să le compare.

— Poate s-a temut c-o să-i fie citită cartea și n-a vrut să dezvăluie că e Allomant.

Kelsier dădu din cap.

— Poate. Sau poate că încă nu se Dezlănțuise. Indiferent ce s-o fi întâmplat acolo, în munții din Terris, l-a preschimbat din erou în despot; poate i-a trezit și puterile. Cred că n-o să știm până când nu termină Sazed traducerea.

— Se apropie de sfârșit?

— I-a mai rămas foarte puțin — să sperăm că e partea importantă. Până acum, textul mă face să mă simt oarecum înșelat. Lordul Legiuitor nu spune nici măcar ce trebuia să-nfăptuiască în munții ăia! Pretinde că a fost vorba de ceva care să apere întreaga lume, dar ar putea fi vorba pur și simplu de orgoliul lui ieșit la lumină.

În scrierea asta, nu mi s-a părut foarte orgolios, se gândi Vin. *Ba chiar dimpotrivă.*

— Oricum ar fi, continuă Kelsier, o să știm mai multe după ce vor fi traduse și ultimele câteva capitole.

Afară se întunecase, și Vin își aprinse cositorul, îmbunătățindu-și vederea. Strada de

dincolo de fereastră deveni vizibilă, într-un amestec straniu de umbră și lumină, care era rezultatul văzului ei ascuțit de cositor. Logic, știa că era întuneric. Însă putea să vadă. Nu așa ca în lumina obișnuită — totul era palid —, dar vedea.

Kelsier își privi ceasul de buzunar.

— Cât mai avem de așteptat? întrebă Vin.

— Încă o jumătate de oră. Presupunând c-o să vină la timp — și mă îndoiesc. La urma urmelor, e fratele meu.

Ea dădu din cap, schimbându-și poziția, ca să-și poată sprijini brațele încrucișate pe pervazul rupt. Deși era un obiect foarte mic, simțea un soi de ușurare când se gândea la bobul de atiu primit de la Kelsier.

Șovăi. Atiul îi aducea aminte de ceva important. Ceva care o deranjase în mai multe rânduri.

— Nu m-ai învățat niciodată nimic despre al nouălea metal! îl învinui pe Kelsier, întorcându-se în direcția lui.

El ridică din umeri.

— Ți-am spus că nu e foarte important.

— Totuși. Ce e? Un soi de aliaj al atiului, presupun?

Kelsier clătină din cap.

— Nu, ultimele două metale nu respectă același tipar ca primele opt, cele de bază. Al noulea metal e aurul.

— Aurul? întrebă ea. Da? Aș fi putut să-ncerc de mult, de una singură.

El chicoti.

— Presupunând că ți-ai fi dorit-o. Arderea aurului e, cumva… o experiență neplăcută.

Vin își îngustă ochii, apoi se-ntoarse să privească din nou pe fereastră. *O să vedem*, își spuse.

— Ai de gând să-ncerci oricum, nu-i așa? zâmbi el.

Ea nu răspunse.

Kelsier oftă, își duse mâna în eșarfă și scoase o lacră de aur și o pili.

— Probabil c-ar trebui să-ți faci rost de una din asta, spuse, înălțând pila. Oricum, dacă-ți aduni metalele singură, arde mai întâi o fărâmă foarte mică, ca să te-asiguri că sunt pure sau corect aliate.

— Și dacă nu sunt?

— O s-o știi, îi făgădui Kelsier, începând să pilească moneda. Îți aduci aminte cum te-a durut capul după ce-ai ars fludor prea multă vreme?

— Da?

— Când arzi un metal nepotrivit e mai rău. Mult mai rău. Cumpără-ți metalele ori de câte ori poți — în toate orașele există câte-un mic grup de negustori care aduc metale pentru Allomanți. Și au tot interesul să se-asigure că metalele lor sunt pure — un Născut-din-Ceață țâfnos, chinuit de o durere de cap, nu e genul de client cumsecade cu care-și dorește cineva să aibă de-a face.

Kelsier termină de pilit și adună cele câteva așchii de aur pe un pătrățel de pânză. Își lipi una de deget, apoi o înghiți.

— E bun, spuse, întinzându-i bucata de pânză lui Vin. Dă-i drumul — dar nu uita, arderea celui de-al nouălea metal e o experiență ciudată.

Ea o luă, simțind dintr-odată o ușoară neliniște. *N-o să știi niciodată dacă nu-ncerci pe pielea ta,* se gândi, apoi își aruncă în gură așchiile care păreau de praf. Le înghiți cu puțină apă din sticla ei de buzunar.

O nouă rezervă de metal se ivi în interiorul ei — nefamiliară și diferită de celelalte nouă pe care le cunoștea. Își ridică privirea spre Kelsier, luă o gură de aer și arse aurul.

Era în două locuri în același timp. Putea să se vadă și putea să se vadă.

Una dintre cele două ea era o femeie stranie, schimbată, diferită de fata care fusese întotdeauna. Fata aceea fusese atentă și prudentă — o fată care n-ar fi ars niciodată un metal necunoscut bizuindu-se numai pe spusele unui singur om. Femeia era neghioabă; uitase multe dintre lucrurile care-o ajutaseră să supraviețuiască un timp atât de îndelungat. Bea din pocale umplute de alții. Fraterniza cu străinii. Nu urmărea ce făceau toți cei din jur. Era încă mult mai prudentă decât majoritatea oamenilor, dar pierduse atât de mult.

Cealaltă ea era ceva de care, în taină, ei îi fusese întotdeauna scârbă. De fapt, o copilă. Destul de slabă ca să-i numeri coastele, era singuratică, plină de ură, neîncrezătoare. Nu iubea pe nimeni și nimeni nu o iubea. Își spusese întotdeauna, în sinea ei, că nu-i păsa.

Exista ceva pentru care merita să trăiești? Trebuia să existe. Viața nu putea fi atât de jalnică precum părea. Și totuși, așa trebuia să fie. Nu exista nimic altceva.

Vin era amândouă. Stătea în două locuri, se mișca în două trupuri, fiind, în același timp, fata și femeia. Întinse mâini șovăitoare, nesigure — câte una de-a fiecăreia, și își atinse fețele, fiecare pe a celeilalte.

Icni și totul dispăru. Simți un val neașteptat de emoții, o senzație de inutilitate, de confuzie. În încăpere nu era niciun scaun, așa că se așeză pur și simplu pe podea, cu spatele rezemat de perete, cu genunchii ridicați, cu brațele în jurul lor.

Kelsier se apropie și se ghemui ca să-i pună mâna pe umăr.

— E în ordine.

— Ce-a fost asta? șopti ea.

— Aurul și atiul sunt complementare, aidoma tuturor celorlalte perechi de metale. Atiul te lasă să vezi foarte puțin în viitor. Aurul lucrează în mod similar, dar te lasă să privești în trecut. Sau, cel puțin, te lasă să întrezărești o altă versiune a ta, te lasă să te vezi așa cum ai fi fost dacă, în trecut, lucrurile s-ar fi desfășurat altfel.

Ea se cutremură. Să fie doi oameni în același timp, să se studieze pe ea însăși de două ori, fusese o experiență tulburător de nefirească. Încă mai tremura din tot trupul, iar mintea ei nu părea să mai fie… așa cum trebuia.

Din fericire, senzația părea să dispară.

— Adu-mi aminte să te-ascult pe viitor, spuse. Sau, cel puțin, când îmi vorbești despre Allomanție.

Kelsier chicoti.

— Am căutat să-ți scot asta din minte pentru un timp cât mai îndelungat cu putință. Dar trebuia să-ncerci cândva. O să treci peste asta.

Vin dădu din cap.

— Aproape… c-a dispărut. Dar n-a fost doar o viziune, Kelsier. A fost *reală*. Am atins-o pe cealaltă eu.

— S-ar putea să ai impresia asta. Dar ea n-a fost aici — cel puțin, eu n-am văzut-o. E o halucinație.

— Viziunile date de atiu nu sunt halucinații, spuse Vin. Umbra îți arată cu adevărat ce-o să urmeze.

— E adevărat, recunoscu el. Nu știu. Aurul e bizar, Vin. Nu cred că-l înțelege cineva. Instructorul meu, Gemmel, zicea că o umbră de aur e o persoană care n-a existat — dar ar fi putut să existe. E omul care ai fi putut fi, dacă n-ai fi luat anumite hotărâri. Bineînțeles că Gemmel era puțin cam țicnit, așa că nu știu cât de mult să cred din tot ce spunea.

Vin dădu din cap. Oricum, era puțin probabil să mai afle, în curând, și altceva despre aur. N-avea de gând să-l mai ardă vreodată, dacă se putea abține. Rămase așezată, lăsându-și sentimentele să revină la normal, iar Kelsier se întoarse la fereastră. Într-un târziu, își înălță atent capul.

— A venit? întrebă Vin, ridicându-se încet.

Kelsier îi făcu semn că da.

— Vrei să rămâi aici, să te mai odihnești?

Ea clătină din cap.

— Bine, atunci. Kelsier își puse în buzunar ceasul, pila și celelalte metale de pe pervaz. Să mergem.

Nu ieșiră pe fereastră — Kelsier dorea să rămână cât mai neobservați cu putință, deși acea parte a mahalalei Cotituri era atât se pustie, încât Vin nu știa de ce își dădea el atâta osteneală. Părăsiră casa pe niște trepte care nu inspirau încredere, apoi traversară strada în tăcere.

Clădirea aleasă de Marsh era încă și mai dărăpănată decât cea în care îl așteptaseră. Ușa din față lipsea, dar Vin îi zări resturile sub formă de așchii aruncate pe podea. În încăpere mirosea a praf și a funingine, și se chinui să-și înăbușe un strănut.

O siluetă din celălalt capăt al odăii se răsuci la auzul sunetului.

— Kell?

— Eu sunt, răspunse Kelsier. Și Vin.

Când se apropie, Vin îl zări pe Marsh, scrutând întunericul cu ochi îngustați. Era ciudat să-l privească, având senzația că ea însăși se afla la vedere, însă știind că, pentru el, ea și Kelsier păreau doar niște umbre. Peretele din partea opusă se prăbușise și ceața plutea înăuntru în voie, aproape tot atât de deasă ca afară.

— Ai tatuajele Cultului! exclamă ea, holbându-se la Marsh.

— Bineînțeles, răspunse el, cu vocea la fel de serioasă ca întotdeauna. A trebuit să mi le fac înainte de a întâlni caravana. Trebuia să joc rolul unui discipol.

Nu erau foarte extinse — intrase în rolul unui obligator de rang inferior —, dar modelul era inconfundabil. Linii întunecate încadrându-i ochii și prelungindu-se către exterior ca zigzagurile unui fulger. Și una dintre ele, una singură — mult mai groasă și de un roșu strălucitor, cobora în josul obrazului. Vin recunoscu tatuajul: erau liniile de pe chipul unui obligator din Cantonul Inchiziției. Marsh nu se mulțumise să pătrundă în Cult, își alesese și cea mai primejdioasă ramură a acestuia.

— Dar o să le ai întotdeauna, spuse Vin. Sunt atât de caracteristice — oriunde o să te duci, o să fii recunoscut fie drept obligator, fie drept impostor.

— E o parte din prețul pătrunderii în Cult, Vin, spuse Kelsier, cu voce scăzută.

— N-are importanță, zise Marsh. Oricum nu mai am înainte o viață prea lungă. Uite ce e, putem să ne grăbim? Sunt așteptat undeva în curând. Obligatorii sunt niște oameni ocupați, și n-am „liber” decât vreo câteva minute.

— Firește, zise Kelsier. Atunci să presupun că infiltrarea ta a mers bine?

— Perfect, răspunse laconic Marsh. De fapt, mult prea bine — cred că am ieșit cumva în evidență din grup. Am presupus că eram dezavantajat, neavând cei cinci ani de antrenament ai celorlalți discipoli. M-am

asigurat că răspunsurile mele la întrebări sunt cât mai complete cu putință și că-mi îndeplinesc îndatoririle cu precizie. Oricum, s-ar părea că știu despre Cult mai multe decât unii dintre membrii săi. Sunt, cu siguranță, mai priceput decât seria asta de nou-veniți și prelanii au observat.

Kelsier chicoti.

— Ai fost întotdeauna silitor din cale-afară.

Marsh pufni, abia auzit.

— Oricum, cunoștințele mele — ca să nu mai vorbesc de deprinderile mele de Căutător — mi-au adus deja o reputație remarcabilă. Nu știu sigur cât de amănunțită vreau să fie atenția pe care mi-o acordă prelanii; trecutul inventat de noi pentru mine începe să sune oarecum fragil când te torturează un Inchizitor.

Vin se încruntă.

— Le-ai spus că ești Cețurian?

— Firește, răspunse Marsh. Cultul — și mai ales Cantonul Inchiziției — recrutează cu mare zel Căutători nobili. Faptul că sunt unul dintre aceștia e suficient ca să-i împiedice să pună prea multe întrebări despre trecutul meu. Sunt suficient de încântați fiindcă mă au, cu toate că sunt cu ani buni mai bătrân decât majoritatea discipolilor.

— În plus, adăugă Kelsier, a trebuit să le spună că e Cețurian, ca să poată pătrundă în sectele cele mai secrete ale Cultului. Cei mai mulți dintre obligatorii cu rang înalt sunt

Cețurieni de un fel sau altul. Sunt înclinați să-i favorizeze pe cei asemenea lor.

— Dintr-un motiv foarte întemeiat, zise Marsh, vorbind foarte repede. Kell, Cultul dă dovadă de mult mai multă pricepere decât ne-am închipuit.

— Ce vrei să spui?

— Își întrebuințează Cețurienii. Cu *mare* folos. Au baze în tot orașul — puncte de Domolire, cum le spun ei. În fiecare sunt câte doi Domolitori de-ai Cultului, a căror unică îndatorire e să răspândească o atmosferă liniștitoare, domolind și împuținând sentimentele tuturor oamenilor din jur.

Kelsier șuieră încetișor.

— Câte sunt?

— Zeci, răspunse Marsh. Masate în cartierele skaa. Știu că skaa sunt înfrânți, dar vor să se asigure că lucrurile rămân așa.

— Blestem! exclamă Kelsier. M-am gândit întotdeauna că, în Luthadel, skaa par să-și privească înfrângerea cu mai multă resemnare decât în alte părți. Nu e de mirare că ne-a fost atât de greu să-i recrutăm. Sentimentele lor sunt Domolite fără întrerupere!

Marsh dădu din cap.

— Domolitorii din Cult sunt buni, Kell — *foarte* buni. Chiar mai buni decât Boare. Nu fac altceva decât să Domolească toată ziua, în fiecare zi. Și, fiindcă nu încearcă să convingă pe nimeni să facă un lucru anume — ci doar le împiedică orice sentiment s-ajungă pe vreo culme — sunt foarte greu de remarcat. În fiecare grup e și un Fumegător, care să-l

ascundă, și câte un Căutător, care caută Allomanți în trecere. Fac prinsoare că așa capătă Inchizitorii cele mai multe informații — majoritatea oamenilor noștri sunt destul de isteți ca să nu-și ardă metalele când e un obligator pe-aproape, dar sunt cu mult mai neglijenți în mahalale.

— Poți să ne faci rost de o listă a acestor puncte? întrebă Kelsier. Trebuie să știm unde sunt Căutătorii ăia, Marsh.

— O să-ncerc. Chiar acum mă îndrept către un astfel de punct — oamenii sunt schimbați întotdeauna noaptea, ca să nu atragă atenția. Obligatorii de rang înalt sunt interesați de mine și-mi îngăduie să vizitez o serie din punctele astea, ca să mă familiarizez cu munca lor. O să văd dacă pot face o listă pentru tine.

Kelsier dădu din cap în întuneric.

— Numai... să nu întrebuințezi informația asta prostește, da? adăugă Marsh. Trebuie să fim prudenți, Kell. Cultul păstrează de ceva timp secretul acestor puncte. Acum, când știm că există, avem un avantaj serios. Să nu-l irosești.

— N-o s-o fac, făgădui Kelsier. Dar Inchizitorii? Ai aflat câte ceva despre ei?

Marsh păstră o clipă tăcerea.

— Sunt... ciudați, Kell. Nu știu. Par să posede toate puterile Allomantice, prin urmare presupun că au fost cândva Născuți-din-Ceață. Nu pot să aflu mai multe despre ei — deși știu sigur că îmbătrânesc.

— Serios? întrebă cu interes Kelsier. Prin urmare, nu sunt nemuritori?

— Nu, răspunse Marsh. Obligatorii spun că sunt înlocuiți din când în când. Creaturile trăiesc foarte mult, dar, în final, mor de bătrânețe. Și sunt recrutați alții, noi, din rândurile nobililor. Sunt oameni, Kell — doar că au fost… modificați.

Kelsier dădu din cap.

— Dacă mor de bătrânețe, probabil că pot fi uciși și pe altă cale.

— Asta cred și eu, răspunse Marsh. O să văd ce pot să aflu, dar nu-ți face speranțe prea mari. Inchizitorii n-au prea mult de-a face cu obligatorii obișnuiți — între cele două grupuri există o situație politică încordată. Lordul Prelan conduce biserica, însă Inchizitorii sunt de părere c-ar trebui s-o conducă ei.

— Interesant, spuse Kelsier, pronunțând cuvântul rar.

Vin putea să-i audă practic mintea prelucrând noua informație.

— Oricum, ar trebui să plec, zise Marsh. Trebuie s-alerg până la destinație, și tot o să-ntârzii la întâlnire.

Kelsier încuviință printr-un gest și Marsh începu să se îndepărteze, croindu-și drum prin moloz în roba lui întunecată, de obligator.

— Marsh, își strigă Kelsier fratele, care ajunsese în cadrul ușii.

Marsh se întoarse.

— Mulțumesc, spuse Kelsier. Nu pot decât să-mi închipui cât de primejdios e.

— N-o fac pentru tine, Kell. Dar… îți apreciez sentimentul. O să-ncerc să-ți trimit un alt bilet, imediat ce mai descopăr informații.

— Fii prudent.

Marsh se făcu nevăzut în ceața nopții. Kelsier mai rămase câteva minute în încăperea dărăpănată, privind fix în urma fratelui său.

N-a mințit nici în privința asta, se gândi Vin. *Ține* într-adevăr *la Marsh.*

— Să mergem, spuse Kelsier. Trebuie să ne-ntoarcem la conacul Renoux — Casa Lekal dă o altă petrecere peste câteva zile, și-avem nevoie să fii acolo.

Însoțitorii mei pretind uneori că-mi fac prea multe griji și-mi pun prea multe întrebări. Totuși, în timp ce mă-ndoiesc de respectul pe care-l merit eu, eroul, există un singur lucru pe care nu-l pun la îndoială niciodată: binele esențial al căutării noastre.

Adâncimea trebuie distrusă. Am văzut-o și am simțit-o. Cred că numele pe care i l-am dat noi e un cuvânt cu prea puțină forță. Da, e adâncă și fără fund, dar e, totodată, cumplită. Mulți nu-și dau seama că e conștientă, dar eu i-am simțit mintea, așa cum este, în cele câteva rânduri când am înfruntat-o direct.

E o creatură a distrugerii, a nebuniei și a putreziciunii. Ar nimici această lume nu din ranchiună sau din dușmănie, ci fiindcă asta face ea.

CAPITOLUL 28

Sala de bal din fortăreața Lekal avea forma interiorului unei piramide. Se dansa pe o platformă plasată la înălțimea taliei unui om, chiar în centrul încăperii, iar mesele pentru cină se aflau pe alte patru platforme similare,

din jurul ei. Servitorii alergau prin canalele dintre platforme, aducând mâncare pentru aristocrați.

De-a lungul perimetrului interior al încăperii piramidale se întindeau patru șiruri de balcoane, fiecare la rândul lui fiind puțin mai aproape de punctul din vârf și fiecare întinzându-se puțin mai mult deasupra platformei pentru dans. Deși încăperea principală era foarte bine luminată, balcoanele erau umbrite de ieșindurile de deasupra lor. Totul era menit să pună în evidență cea mai artistică dintre trăsăturile distinctive ale fortăreței — micile ferestre cu vitralii de pe pereții tuturor balcoanelor.

Nobilii din clanul Lekal se lăudau spunând că, în vreme ce alte fortărețe aveau ferestre mai mari, ale fortăreței lor erau lucrate cu cea mai mare finețe. Vin trebuia să admită că erau impresionante. În ultimele luni, văzuse atât de multe vitralii, încât începuse să considere că existau pretutindeni. Însă cele din fortăreața Lekal le puneau în umbră pe toate celelalte. Fiecare dintre ele era o minune extravagantă și amănunțită de culori strălucitoare. Animale exotice se ridicau în două picioare, peisajele din locuri îndepărtate ispiteau, portretele unor nobili celebri priveau cu mândrie.

Existau, firește, și tablourile obligatorii, înfățișând Înălțarea. Vin le recunoștea acum cu mai multă ușurință și descoperea, surprinsă, referințe la lucruri despre care citise în jurnal. Dealurile verzi ca smaraldele. Munții cu pante abrupte, cu contururi ușor ondulate coborând

dinspre vârfuri, un lac adânc, neguros. Și… întunecimea. Adâncimea. O creatură haotică a distrugerii.

El a înfrânt-o, se gândi. *Dar… ce era?* Poate ultima parte a jurnalului avea să dezvăluie mai multe.

Vin clătină din cap, lăsând în urmă firida — și fereastra ei întunecată. O porni agale de-a lungul celui de-al doilea balcon, purtând o rochie de un alb imaculat — un veșmânt pe care n-ar fi fost în stare să și-l imagineze în timpul vieții ei de skaa. Cenușa și funinginea făcuseră într-o prea mare măsură parte din viața aceea și nici măcar nu avuse idee cum ar fi putut arăta albul fără pată. De aceea, rochia era cu atât mai fantastică pentru ea. Spera că nu urma să piardă niciodată asta — acel simț interior care îi amintea cum fusese înainte viața. O făcea să aprecieze ceea ce avea cu mult mai mult decât păreau s-o facă nobilii adevărați.

Își continuă plimbarea de-a lungul balconului, căutându-și prada. Culorile ferestrelor luminate din spate scânteiau, aruncându-și lumina de-a lungul podelei. Majoritatea ferestrelor străluceau în interiorul unor mici firide plasate de-a lungul balconului, așa că, în fața ei, acesta era presărat cu buzunare de întuneric și de culoare. Vin nu se mai opri să studieze și alte ferestre; o făcuse îndeajuns în timpul primelor ei baluri din fortăreața Lekal. În noaptea aceea avea treabă.

Își găsi prada la jumătatea aleii de pe balconul dinspre răsărit. Lady Kliss vorbea cu

un grup de oameni, așa că ea se opri, prefăcându-se că studia o fereastră. Grupul lui Kliss se împrăștie în curând — în general, nimeni nu putea să suporte, fără întrerupere, o porție prea mare de Kliss. Femeia scundă o porni de-a lungul balconului, în direcția lui Vin.

Iar Vin se întoarse, ca și cum ar fi fost surprinsă, când cealaltă ajunsese destul de aproape.

— Ia te uită, lady Kliss! Nu te-am văzut toată seara.

Kliss se răsuci către ea, nerăbdătoare, evident excitată de apariția unei alte persoane cu care să bârfească.

— Lady Valette! exclamă ea, în timp ce înainta legănându-se. Ai lipsit de la balul Lordului Cabe, de săptămâna trecută. Sper că nu datorită unei reveniri a bolii tale de mai înainte?

— Nu, răspunse Vin. Mi-am petrecut seara cinând cu unchiul meu.

— Oh, zise Kliss, dezamăgită. O îmbolnăvire ar fi fost o poveste mai interesantă. Ei, asta-i bine.

— Am auzit că ai niște noutăți interesante despre lady Tren-Pedri Delouse, spuse Vin, cu prudență. Și mie mi-au ajuns la urechi niște lucruri interesante în ultima vreme.

Se uită la Kliss, sugerând că voia să facă schimb de delicatese.

— Oh, asta! exclamă nerăbdătoare Kliss. Ei, am auzit că lady Tren-Pedri nu e câtuși de puțin interesată de o unire cu casa Aime, deși tatăl ei dă de înțeles că va fi în curând o nuntă.

Însă știi cum sunt fiii lui Aime. Zău, Fedren e un bufon *desăvârșit*.

În sinea ei, Vin dădu ochii peste cap. Kliss continuă să vorbească, fără să observe că și Vin avea ceva de împărtășit. *Să folosești subtilități cu femeia asta e totuna cu a încerca să vinzi parfumuri pentru baie pe o plantație de skaa.*

— Asta *este* interesant, spuse, întrerupând-o pe Kliss. Poate Tren-Pedri o fi ezitând din cauza legăturilor Casei Aime cu Casa Hasting.

Kliss șovăi.

— De ce?

— Păi, știm cu toții ce planuri are Casa Hasting.

— Da? întrebă Kliss.

Vin se prefăcu stânjenită.

— Oh! Poate că încă nu se știe. Te rog, lady Kliss, uită c-am spus ceva.

— Să uit? zise Kliss. Ei, păi am și uitat. Dar, haide, nu ne putem opri. Ce-ai vrut să spui?

— N-ar trebui să povestesc. E doar ceva despre care s-a-ntâmplat să-l aud vorbind pe unchiul meu.

— Unchiul tău? întrebă Kliss, devenind mai nerăbdătoare. Ce-a spus? Știi că poți să ai încredere în mine.

— Păi…, zise Vin. Spunea că o mare parte din bunurile Casei Hasting sunt trimise pe plantațiile sale din Stăpânirea Sudică. Unchiul meu era foarte încântat — Hasting a renunțat

la o parte din înțelegerile încheiate, și speră că, în schimb, le-ar putea negocia el.

— Le mută…, spuse Kliss. Ei, păi n-au de ce face asta, dacă nu se retrag cumva din oraș…

— I-ai putea învinui? întrebă Vin, cu voce scăzută. Adică, oare cine vrea să riște să i se-ntâmple ce i s-a-ntâmplat Casei Tekiel?

— Cine, într-adevăr…, întări Kliss.

Tremura de nerăbdare să le dea și altora vestea.

— Oricum, te rog, e evident că nu sunt decât niște zvonuri. Probabil n-ar trebui să vorbim cu nimeni despre ele.

— Desigur, încuviință Kliss. Ăă… scuză-mă. Simt nevoia să mă răcoresc puțin.

— Sigur că da, spuse Vin, privind-o cum se repezea spre scările balconului.

Și zâmbi. Casa Hasting nu făcea, firește, nicidecum astfel de pregătiri; familia Hasting era una dintre cele mai puternice din cetate și era puțin probabil să se retragă. Însă Dockson era la prăvălie, unde falsifica documente care, plasate în locurile potrivite, ar fi sugerat că familia nobilă plănuia ceea ce spusese Vin.

Dacă lucrurile mergeau bine, întregul oraș urma să se aștepte, în curând, la o retragere a Casei Hasting. Aliații săi ar fi început să facă planuri în privința acestei retrageri, s-ar fi putut chiar retrage ei înșiși. Oamenii amatori să cumpere arme aveau să le caute în alte părți, temându-se că, după plecare, Hasting nu s-ar mai fi putut ocupa de negoț așa cum trebuia. Iar, fiindcă de fapt nu urma să se

retragă, Casa Hasting avea să pară nehotărâtă. Cu aliații plecați și cu veniturile subțiate, ar fi putut foarte bine să fie următoarea casă care se prăbușea.

Însă Casa Hasting era, oricum, una dintre cele împotriva cărora se putea lupta cu ușurință. Era renumită pentru subterfugiile sale duse la extrem, toată lumea ar fi crezut că plănuia o retragere secretă. În plus, era și o casă în esență negustorească — supraviețuirea sa depinzând prin urmare de negoț. O familie a cărei sursă de venituri era atât de clară avea, totodată, și o slăbiciune vizibilă în egală măsură. În ultimele câteva decenii, lordul Hasting se străduise din greu să mărească influența casei sale, solicitându-i astfel toate resursele până la limită.

Alte case erau cu mult mai stabile. Vin oftă, răsucindu-se pe călcâie și reluându-și plimbarea pe alee, cu ochii la ceasul masiv plasat între balcoanele din partea opusă a sălii.

Venture n-avea să se prăbușească atât de ușor. Rămânea o casă puternică, prin forța pură a averii sale; cu toate că făcea uneori negoț, nu se bizuia pe el, ca alte case. Venture era destul de bogat și destul de puternic pentru ca un dezastru comercial să nu-l trântească.

Într-un fel, stabilitatea casei Venture era un lucru bun — cel puțin pentru Vin. Casa nu avea nicio slăbiciune evidentă, așa că poate ceata n-avea să fie prea dezamăgită dacă ea nu descoperea nicio cale pe care s-o doboare. La urma urmelor, nu aveau o nevoie *absolută* să

distrugă Casa Venture; făcând-o, planul ar fi mers doar mai ușor.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Vin trebuia să se asigure că Venture n-avea să-mpărtășească soarta Casei Tekiel. Cu reputația distrusă și cu averea zdruncinată, familia Tekiel încercase să plece din oraș — și această ultimă dovadă a slăbiciunii fusese prea mult. O parte din membrii săi fuseseră asasinați înainte de plecare, iar ceilalți fuseseră găsiți în epavele arse ale corăbiilor lor de pe canal, după toate aparențele atacate de bandiți. Însă Vin știa că nicio ceată de hoți n-ar fi cutezat să măcelărească atâția nobili.

Kelsier nu reușise încă să descopere ce casă se afla în spatele crimelor, dar nobilimii din Luthadel nu părea să-i pese cine era vinovatul. Casa Tekiel își îngăduise să devină slabă, și nimic nu-i deranja pe aristocrați mai mult decât o Mare Casă incapabilă să se mențină. Kelsier avusese dreptate: deși grupurile politice se întâlneau la baluri, nobilii erau mai mult decât dornici să se-njunghie unii pe alții în piept, dacă asta le aducea vreun folos.

Cumva, la fel ca bandele de hoți, se gândi ea. *Nobilii nu se deosebesc prea mult de oamenii printre care-am crescut.*

Atmosfera era doar mai periculoasă din cauza politeții rafinate. Dincolo de această fațadă erau comploturile, asasinatele și — poate cei mai importanți — Născuții-din-Ceață. Faptul că la toate balurile la care luase parte în ultima vreme era vizibil un mare număr de

străji, cu și fără armuri, nu era o întâmplare. Petrecerile aveau acum rolul suplimentar de a avertiza și de a etala puterea.

Elend e în siguranță, își spuse ea. *În ciuda părerii lui despre propria familie, au făcut o treabă bună păstrându-și locul în ierarhia Luthadelului. El e moștenitorul — îl vor apăra de asasini.*

Își dorea ca toate aceste afirmații să fi sunat ceva mai convingător. Știa că Shan Elariel punea ceva la cale. Casa Venture o fi fost în siguranță, dar Elend era, uneori, puțin cam… neglijent. Dacă Shan făcea ceva împotriva lui, personal, faptul ar fi putut reprezenta sau nu o lovitură majoră împotriva Casei Venture — dar ar fi fost cu siguranță o lovitură majoră împotriva lui Vin.

— Lady Valette Renoux, spuse o voce. Cred, cu toată convingerea, că ai întârziat.

Vin se întoarse și îl văzu pe Elend pierzându-și vremea într-o firidă din stânga ei. Surâse, aruncând o privire în jos, către ceas, și văzu că de la ora când făgăduise să vină la întâlnire se scurseseră într-adevăr cinci minute.

— Probabil am căpătat ceva obiceiuri rele de la niște prieteni de-ai mei, răspunse, intrând în firidă.

— Ei, n-am spus că e un lucru rău, zise Elend, zâmbind. Uite, aș spune că politețea îi impune unei doamne să întârzie puțin. Unui bărbat cu maniere alese îi face bine să fie silit să aștepte, supunându-se capriciilor unei femei

— sau cel puțin așa îi plăcea mamei să-mi tot spună.

— S-ar părea că a fost o femeie înțeleaptă, zise Vin.

Firida era destul de largă pentru ca înăuntru să-ncapă doi oameni, stând într-o parte. Porțiunea ieșită în afară a balconului se afla imediat în stânga ei, iar o fereastră superbă, de culoarea levănțicii, în dreapta; Vin se afla astfel în fața lui, cu picioarele aproape atingându-li-se.

— Oh, nu știu ce să spun despre asta, zise Elend. La urma urmelor, s-a măritat cu tatăl meu.

— Alăturându-se astfel celei mai puternice Case din Ultimul Imperiu. Nu poți face multe lucruri mai bune decât asta — deși presupun c-ar fi putut încerca să se mărite cu Lordul Legiuitor. Însă, după cum spun ultimele mele informații, el nu era dornic să-și găsească soție.

— Păcat, comentă Elend. Poate n-ar mai părea atât de deprimat dacă-n viața lui ar exista o femeie.

— Cred că asta ar depinde de femeie. Vin se uită într-o parte în timp ce pe lângă ei trecea agale un mic grup de curteni. Știi, cred că ăsta nu e cel mai intim loc. Oamenii ne-aruncă priviri ciudate.

— Tu ești cea care-a intrat aici, lângă mine, sublinie Elend.

— Da, bine, nu m-am gândit ce bârfe ar putea începe.

— Lasă-le să-nceapă, spuse el, îndreptându-și spatele.

— Fiindcă-l vor înfuria pe tatăl tău?

Elend clătină din cap.

— Nu mă mai sinchisesc de asta, Valette.

Făcu un pas înainte, apropiindu-se și mai mult de ea. Vin putea să-i simtă răsuflarea. Rămase așa o clipă înainte de a vorbi.

— Mă gândesc c-o să te sărut.

Ea se înfioră ușor.

— Nu cred că vrei s-o faci, Elend.

— De ce nu?

— Cât de multe știi, de fapt, despre mine?

— Nu atât de multe cum mi-ar plăcea, răspunse el.

— Și nici atât de multe cât ar trebui, adăugă Vin, privindu-l în ochi.

— Atunci spune-mi, zise el.

— Nu pot. Nu în clipa asta.

Elend rămase o clipă neclintit, apoi dădu ușor din cap și se retrase. Ieși pe aleea balconului.

— Atunci facem o plimbare?

— Da, răspunse Vin, ușurată — și totuși, în același timp, cu un strop de dezamăgire.

— E mai bine, adăugă Elend. În firida aia, lumina pentru citit e absolut *groaznică*.

— Să-nu-ndrăznești, spuse Vin, văzându-i cartea din buzunar când i se alătură pe alee. Citește când ești cu altcineva, nu cu mine.

— Dar așa a-nceput legătura noastră!

— Și tot așa s-ar putea sfârși, spuse ea, luându-l de braț.

Elend zâmbi. Nu erau singurul cuplu care se plimba pe balcon, iar jos, sub ei, alte perechi se roteau în ritmul muzicii ce răsuna firav.

Totul pare atât de pașnic. Și totuși, cu doar câteva zile în urmă, oamenii ăștia priveau nepăsători decapitarea unor femei și a unor copii.

Simțea brațul lui Elend, căldura lui alături de ea. Kelsier spusese că zâmbea atât de mult fiindcă simțea nevoia să adune toată bucuria pe care-o putea găsi în lume — ca să savureze clipele de fericire, care păreau atât de rare în Ultimul Imperiu. Plimbându-se de o vreme alături de Elend, Vin se gândi că începea să-nțeleagă ce simțea Kelsier.

— Valette…, spuse Elend, lungind cuvântul.

— Ce e?

— Vreau să pleci din Luthadel.

— Ce?

El se opri și se-ntoarse s-o privească.

— M-am gândit mult la asta. Poate că tu nu-ți dai seama, dar orașul devine un loc primejdios. Foarte primejdios.

— Știu.

— Atunci știi că o Casă mică, fără aliați puternici, n-are în clipa asta loc în Stăpânirea Centrală, zise Elend. Unchiul tău a dat dovadă de curaj venind aici și încercând să se stabilească, dar și-a ales un moment nepotrivit. Cred… cred că aici lucrurile vor scăpa foarte curând de sub control. Când o să se-ntâmple, n-o să am cum să garantez că ești în siguranță.

— Unchiul meu știe ce face, Elend.

— Asta e altceva, Valette, spuse el. Cad case întregi. Familia Tekiel n-a fost măcelărită de bandiți — a fost lucrarea Casei Hasting. Și

ei nu vor fi ultimii morți pe care-i vom vedea înainte de a se încheia povestea asta.

Ea șovăi, gândindu-se din nou la Shan.

— Dar… tu ești în siguranță, nu-i așa? Casa Venture — nu e ca altele. E stabilă.

Elend clătină din cap.

— Noi avem chiar mai multe puncte slabe decât ceilalți, Valette.

— Dar averea voastră e mare, zise Vin. Nu depindeți de negoț.

— Poate că nu sunt vizibile, continuă el, cu voce scăzută, dar sunt acolo, Valette. Suntem actori buni, și ceilalți își închipuie c-avem mai mult decât în realitate. Însă cu birurile puse asupra Caselor de Lordul Legiuitor… ei, singurul mod de a ne menține o putere atât de mare în oraș se bizuie pe un venit. Pe un venit secret.

Vin se încruntă, și Elend se aplecă, apropiindu-se de ea, pentru a-i vorbi aproape în șoaptă.

— Familia mea extrage atiul Lordului Legiuitor, Valette. De acolo vine bogăția noastră. Într-un fel, stabilitatea noastră depinde de toanele Lordului Legiuitor. Nu-i place să se deranjeze s-adune atiul singur, dar devine foarte agitat când nu-l primește cu regularitate.

Află mai multe! spuse instinctul ei. *Ăsta e secretul; asta e ceea ce vrea Kelsier.*

— Oh, Elend, șopti ea. N-ar trebui să-mi spui asta.

— De ce nu? întrebă el. Am încredere în tine. Uite, trebuie să-nțelegi cât de primejdios

e totul. În ultima vreme, aprovizionarea cu atiu are probleme. De când… ei, acum câțiva ani s-a întâmplat ceva. De atunci, lucrurile sunt altfel. Tata nu poate asigura partea cerută de Lordul Legiuitor și ultima oară când s-a întâmplat asta…

— Ce?

— Ei, răspunse Elend, părând tulburat. Să spunem doar că lucrurile ar putea lua, în curând, o întorsătură foarte urâtă pentru Casa Venture. Lordul Legiuitor depinde de atiu, Valette — e unul dintre cele mai importante moduri în care ține nobilimea sub control. O casă fără atiu e o casă care nu se poate apăra de Născuții-din-Ceață. Având o rezervă foarte mare, Lordul Legiuitor controlează piața, devenind el însuși foarte bogat. Își plătește armatele făcând din atiu o marfă rară și vânzând fărâme din el la prețuri exagerate. Dacă ai ști mai multe despre Allomanție, toate astea ar avea, probabil, mai mult sens pentru tine.

Oh, crede-mă. Înțeleg mai mult decât îți închipui. Iar acum știu mai multe decât ar trebui.

Elend se întrerupse, afișând un zâmbet plăcut când un obligator trecu alene pe lângă ei, pe aleea de pe balcon. Obligatorul îi privi în timp ce trecea pe alături, cu ochi parcă meditativi în mijlocul tatuajelor ca pânzele de păianjen.

Elend se întoarse din nou spre ea imediat ce se îndepărtă obligatorul.

— Vreau să pleci, repetă. Lumea știe că ți-am acordat atenție. Din fericire, își închipuie c-am făcut-o doar ca să-mi supăr tatăl, dar tot vor încerca să te folosească. Marile Case n-ar avea niciun fel de mustrări de conștiință dacă ți-ar zdrobi întreaga familie doar ca s-ajungă la mine și la tata. Trebuie să pleci.

— O să mă gândesc la asta, spuse Vin.

— N-a mai rămas prea mult timp de gândire, o preveni Elend. Vreau să pleci înainte de a te amesteca prea mult în ceea ce se-ntâmplă în orașul ăsta.

M-am amestecat deja, mult mai mult decât crezi.

— Am spus c-o să mă gândesc, zise ea. Uite ce e, Elend, cred c-ar trebui să-ți faci mai multe griji pentru tine însuți. Cred că Shan Elariel are de gând să-ncerce să-ți dea o lovitură.

— Shan? întrebă el, amuzat. Nu e în stare să facă niciun rău.

— N-aș crede că e așa, Elend. Trebuie să fii mai prevăzător.

El râse.

— Uită-te la noi… fiecare încearcă să-l convingă pe celălalt cât de înfricoșător de cumplită e situația, și fiecare refuză cu îndărătnicie să-l asculte pe celălalt.

Vin șovăi, apoi surâse.

Elend oftă.

— N-o să m-asculți, nu-i așa? Pot să fac ceva care să te convingă să pleci?

— În clipa asta nu, răspunse ea, cu voce scăzută. Uite, Elend, n-am putea să ne

bucurăm pur și simplu de timpul pe care-l petrecem împreună? Dacă lucrurile continuă astfel, e posibil să nu mai avem, pentru o vreme, asemenea ocazii.

El șovăi și, în cele din urmă, dădu din cap. Ea văzu că părea încă tulburat, dar tânărul lord reluă plimbarea, lăsând-o să se prindă din nou ușor de brațul lui în timp ce mergeau agale. Înaintară astfel o vreme, tăcuți până când ceva îi atrase atenția lui Vin. Îi eliberă brațul, luându-i în schimb o mână într-a ei.

Elend o privi, încruntându-se nedumerit în timp ce vârful degetului ei bătea în inelul lui.

— E într-adevăr metal, spuse ea, ușor surprinsă, în ciuda a ceea ce i se spusese.

El dădu din cap.

— Aur pur.

— Nu-ți faci griji din pricina...

— Allomanților? întrebă Elend. Și ridică din umeri. Nu știu — nu sunt genul de lucruri cu care-am fost vreodată nevoit să mă confrunt. Voi, pe plantații, nu purtați metale?

Vin negă cu un gest, lovind apoi cu degetul într-o agrafă din părul ei.

— Lemn vopsit, spuse.

Elend dădu din cap.

— E probabil înțelept. Dar, ei, cu cât o să stai mai mult în Luthadel, cu atât o să-ți dai mai bine seama că aici se fac puține în numele înțelepciunii. Lordul Legiuitor poartă inele de metal — și, prin urmare, poartă și nobilimea. O serie de filosofi cred că face parte din planul lui. Poartă metale fiindcă știe că nobilii îl vor

imita, și astfel le dă Inchizitorilor putere asupra lor.

— Și tu ești de acord? întrebă Vin, luându-l din nou de braț în timp ce se plimbau. De acord cu filosofii?

— Nu, răspunse el, cu voce înceată, clătinând din cap. Lordul Legiuitor… nu e decât arogant. Cu mult timp în urmă, am citit despre luptători care mergeau la război fără armură, chipurile ca să demonstreze ce curajoși și ce puternici erau. Așa stau lucrurile, cred — deși admit că pe un nivel mult mai subtil. Poartă metale ca să se-mpăuneze cu puterea lui, ca să arate că nu se teme — că nu se simte amenințat — de nimic din ceea ce i-am putea face noi.

Ei, se gândi Vin, *e dispus să-l numească pe Lordul Legiuitor arogant. Poate izbutesc să-l fac să recunoască mai mult decât atât…*

Elend se opri și se uită la ceas.

— Mă tem că-n seara asta n-am prea mult timp, Valette.

— Așa e, zise ea. Trebuie să mergi la întâlnirea cu prietenii tăi.

Se uită la el, încercând să-i cântărească reacția.

Nu păru foarte surprins. Înălță doar dintr-o sprânceană în direcția ei.

— Într-adevăr, asta o să fac. Ești o observatoare foarte atentă.

— Nu e nevoie de cine știe ce atenție. Ori de câte ori ești în fortărețele Hasting, Venture, Lekal sau Elariel pleci împreună cu aceiași oameni.

— Prietenii mei de băutură, zâmbi el. Un grup bizar în situația politică din prezent, dar care m-ajută să-l supăr pe tata.

— Ce faceți la întâlnirile astea?

— Discutăm filosofie, în cea mai mare parte. Suntem un grup cam plictisitor — ceea ce nu surprinde prea mult, presupun, când îl cunoști pe oricare dintre noi. Vorbim despre conducerea imperiului, despre politică… despre Lordul Legiuitor.

— Ce vorbiți despre el?

— Ei, nu ne plac unele lucruri pe care le-a făcut cu Ultimul Imperiu.

— Prin urmare, *chiar* vreți să-l detronați! exclamă Vin.

Elend o privi ciudat.

— Să-l detronăm? De unde ți-a venit ideea asta, Valette? E Lordul Legiuitor — e Zeul. Conducerea lui nu poate fi schimbată. Își îndreptă privirea în altă parte, în timp ce-și continuau plimbarea. Nu, eu și prietenii mei, noi am vrea doar… ca Ultimul Imperiu să difere puțin de ceea ce e acum. În momentul de față nu putem schimba lucrurile, dar, poate, într-o bună zi — presupunând c-o să-i supraviețuim cu toții anului viitor, sau cam așa ceva — o să-l putem influența pe Lordul Legiuitor.

— Și ce-ați vrea să facă?

— Păi, să luăm execuțiile de acum câteva zile, spuse Elend. Nu văd să fi făcut vreun bine. Skaa s-au răzvrătit. Ca represalii, Cultul a executat câteva sute de oameni aleși la întâmplare. Ce-au rezolvat cu asta, în afară de a înfuria populația și *mai mult*? Așa că, data

viitoare, revolta o să fie mai puternică. Asta-nseamnă că Lordul Legiuitor o să poruncească să fie decapitați mai mulți oameni? Cât de mult poate continua astfel, până când n-o să mai rămână niciun skaa?

Vin mergea gânditoare.

— Și tu ce-ai fi făcut, Elend Venture? întrebă, în cele din urmă. Dac-ai fi condus imperiul.

— Nu știu, mărturisi el. Am citit o grămadă de cărți — printre care unele pe care n-ar fi trebuit să le citesc — și n-am găsit niciun răspuns simplu. Însă sunt foarte sigur că decapitarea oamenilor n-o să rezolve nimic. Lordul Legiuitor conduce de multă vreme — ar fi fost de crezut c-a găsit o cale mai bună. Dar, oricum, o să continuăm discuția asta mai târziu…

Își încetini pașii și-și întoarse privirea spre ea.

— E deja timpul? întrebă Vin.

Elend dădu din cap.

— Am promis c-o să mă întâlnesc cu ei și contează cumva pe mine. Cred c-aș putea să le spun c-o să-ntârzii…

Vin clătină din cap.

— Du-te să bei cu prietenii tăi. Eu o să mă descurc — oricum trebuie să mai stau de vorbă cu câteva persoane.

Trebuia să se-ntoarcă la muncă; Boare și Dockson petrecuseră ore-ntregi plănuind și pregătind minciunile pe care așteptau să le răspândească și așteptau raportul ei, după petrecere, la prăvălia lui Ciomege.

Elend zâmbi.

— Poate n-ar trebui să-mi fac atât de multe griji. Cine știe — având în vedere toate manevrele politice, poate în curând Casa Renoux va fi la putere în oraș, iar eu voi deveni un cerșetor umil.

Vin surâse și el se înclină — făcându-i cu ochiul — apoi o porni către scări. Se apropie fără grabă de balustrada balconului și se uită în jos, la oamenii care dansau sau cinau.

Prin urmare, nu e un răzvrătit, se gândi. *Kelsier a avut din nou dreptate. Mă-ntreb dacă se satură vreodată de asta.*

Dar nu putea să se simtă prea dezamăgită de Elend. Nu era toată lumea atât de nebună încât să-și imagineze că-l putea răsturna pe împăratul-zeu. Simplul fapt că Elend voia să gândească el însuși îl deosebea de ceilalți; era un om bun și merita o femeie demnă de încrederea lui. Din nefericire, o avea pe Vin.

Așadar, Casa Venture extrage în taină atiul Lordului Legiuitor, se gândi. *Ei trebuie să fie cei care gospodăresc Puțurile din Hathsin.*

Era o poziție înfricoșător de nesigură pentru o casă — averea ei depindea nemijlocit de mulțumirea Lordului Legiuitor. Elend se credea prevăzător, dar Vin își făcea griji. El o lua prea puțin în serios pe Shan Elariel — Vin nu se îndoia de asta. Se întoarse și părăsi încordată balconul, coborând la parter.

Găsi masa lui Shan cu ușurință; o înconjurau întotdeauna numeroși însoțitori nobili, asupra cărora trona ca un lord asupra plantației sale. Vin se opri. Lui Shan nu i se

adresa niciodată direct. Însă pe Elend trebuia să-l protejeze cineva; era evident prea nesăbuit ca s-o facă singur.

Se apropie de masă cu pași mari. Terrisianul lui Shan o studie în tot acest timp. Se deosebea atât mult de Sazed — n-avea aceeași… însuflețire. Își păstra o expresie plictisită, ca o creatură cioplită în piatră. Câteva doamne îi aruncară lui Vin priviri dezaprobatoare, însă cele mai multe — printre care și Shan — nu-i dădură nicio atenție.

Ea rămase stângace lângă masă, așteptând o pauză în conversație. Nu apăru niciuna. În cele din urmă se apropie cu câțiva pași de Shan.

— Lady Shan?

Aceasta se întoarse spre ea cu o privire de gheață.

— N-am trimis după tine, țărăncuțo.

— Da, dar am găsit niște cărți, cum ai…

— Nu mai am nevoie de serviciile tale, spuse Shan, întorcându-și privirea în altă parte. Mă pot descurca singură cu Elend Venture. Acum fii o mică idioată de treabă și nu mă mai sâcâi.

Vin rămase locului, uluită.

— Dar, planul tău…

— Am spus că nu mai e nevoie de tine. Crezi că mai înainte am fost aspră cu tine, fetițo? Asta s-a-ntâmplat când te aflai de partea care trebuia. Încearcă să mă enervezi acum.

Vin se pierdu din reflex cu firea sub privirile disprețuitoare ale celeilalte. Părea… dezgustată. Ba chiar furioasă. Geloasă?

Ar fi trebuit să-mi dau seama, se gândi Vin. *A priceput în sfârșit că nu mă joc cu Elend. Știe că țin la el și nu mai are încredere în mine, se teme că n-o să-i păstrez secretele.*

Se îndepărtă de masă. Se părea că era nevoie să-ntrebuințeze alte metode ca să descopere planurile lui Shan.

Deși o spunea adesea, Elend Venture nu se considera un bărbat nepoliticos. Era mai degrabă un... filosof care se mulțumea să vorbească. Îi plăcea să-i pună pe alții la încercare, să dea o altă întorsătură conversației, ca să le vadă reacțiile. Aidoma marilor gânditori din vechime, forța limitele și făcea experiențe prin metode neobișnuite.

Firește, se gândi, ridicându-și paharul cu rachiu în fața ochilor și cercetându-l meditativ, *mai toți filosofii de pe vremuri au fost executați până la urmă, pentru trădare.* Nu erau modelele cele mai încununate de izbânzi.

În seara aceea, discuția pe teme politice cu grupul lui se încheiase, iar el se retrăsese cu mai mulți prieteni în salonul pentru bărbați din fortăreața Lekal, o încăpere mică de lângă sala de bal. Mobilierul avea mai multe nuanțe de verde închis și scaunele erau confortabile; un loc foarte plăcut pentru lectură, dacă el ar fi fost în toane ceva mai bune. Jastes stătea vizavi de el, pufăind mulțumit din pipă. Era bine să-l vezi pe tânărul Lekal arătând atât de calm. Ultimele săptămâni fuseseră grele pentru el.

Războiul Caselor, se gândi Elend. *Ce moment groaznic de nepotrivit! De ce tocmai acum? Lucrurile mergeau atât de bine...*

Telden se întoarse câteva clipe mai târziu, cu paharul reumplut.

— Știi, spuse Jastes, gesticulând cu pipa, oricare servitor de aici ți-ar fi adus alt pahar plin.

— Am simțit nevoia să-mi întind picioarele, răspunse Telden, instalându-se pe un al treilea scaun.

— Și ai flirtat cu nu mai puțin de trei femei pe drumul de întoarcere încoace, zise Jastes. Am numărat.

Telden zâmbi și sorbi din pahar. Bărbatul masiv nu „stătea” niciodată pur și simplu — se tolănea. Indiferent de situație, Telden putea s-arate destins și tihnit, îmbrăcat în costumele sale elegante și cu părul aranjat cu atâta grijă, încât trezea invidia.

Poate-ar trebui s-acord puțin mai multă atenție lucrurilor de genul ăsta, se gândi Elend. *Valette îmi suportă părul așa cum e, dar nu i-ar plăcea mai mult dacă l-aș îngriji mai bine?*

Elend se gândea adesea să meargă la un frizer sau la un croitor, dar alte lucruri tindeau să-i acapareze atenția. Se pierdea în studiile lui, sau își petrecea prea mult timp citind, apoi descoperea că întârziase la întâlnirile stabilite. Din nou.

— Elend e tăcut în seara asta, remarcă Telden.

Cu toate că-n salonul discret luminat se mai găseau și alte grupuri de bărbați, scaunele erau destul de răsfirate ca să-ngăduie discuțiile în intimitate.

— În ultima vreme tace cam mult, zise Jastes.

— A, da, spuse Telden, încruntându-se ușor.

Elend îi cunoștea destul de bine ca să priceapă o aluzie.

— Ei, uite, de ce trebuie să fie oamenii așa? Dac-aveți ceva de spus, de ce nu spuneți pur și simplu?

— Intrigi politice, amice. Suntem — dacă n-ai observat — de viță nobilă.

Elend își rostogoli ochii.

— Bine, o s-o spun, ripostă Jastes, trecându-și mâna prin păr — un tic nervos care, după părerea lui Elend, îi ajuta cumva chelia să se întindă. Îți petreci o grămadă de timp cu tânăra Renoux, Elend.

— Există o explicație simplă. Vezi tu, se-ntâmplă să-mi placă.

— Nu e bine, Elend, spuse Telden, cu o clătinare a capului. Nu e bine.

— De ce? Păreai încântat nesocotind tu însuți deosebirile de clasă, Telden. Te-am văzut flirtând cu jumătate dinservitoarele din sală.

— Eu nu sunt moștenitorul casei mele, ripostă Telden.

— Și, se amestecă Jastes, fetele astea sunt demne de încredere. Au fost angajate de familia mea — le cunoaștem casele, trecutul, devotamentul.

Elend se încruntă.

— Ce insinuezi?

— E ceva ciudat cu fata asta, Elden, răspunse Jastes.

Revenise la nervozitatea sa obișnuită, și pipa stătea, neluată în seamă, în suportul ei de pe masă.

Telden încuviință cu o înclinare a capului.

— S-a apropiat prea repede de tine, Elend. Vrea ceva.

— De pildă? întrebă Elend, din ce în ce mai iritat.

— Elend, Elend, zise Jastes. Nu poți ocoli jocul spunând pur și simplu că nu vrei să joci. Tot o să te găsească. Renoux s-a mutat în oraș tocmai când a-nceput să crească încordarea dintre case și a adus cu el un vlăstar necunoscut al familiei — o fată care-a-nceput imediat să umble după cel mai important și mai liber bărbat din Luthadel. Nu ți se pare ciudat?

— De fapt, remarcă Elend, eu am fost cel care-a intrat în vorbă cu ea. Fie și numai fiindcă-mi furase locul pentru citit.

— Da, dar trebuie să recunoști că repeziciunea cu care s-a lipit de tine dă de bănuit, spuse Telden. Elend, dac-ai de gând să flirtezi, trebuie să-nveți un singur lucru: poți să te joci cu femeile dacă vrei, dar nu te atașa prea mult de ele. Fiindcă așa-ncep necazurile.

Elend clătină din cap.

— Valette e altfel.

Ceilalți doi schimbară o privire, apoi Telden ridică din umeri, întorcându-se la băutura lui. Însă Jastes oftă, se ridică și se întinse.

— Oricum, probabil c-ar trebui să plec.

— Încă un pahar, zise Telden.

Jastes clătină din cap, trecându-și mâna prin păr.

— Știi cum sunt părinții mei în nopțile cu baluri — dacă nu mă duc să-mi iau rămas-bun măcar de la *o parte* din oaspeți, o să fiu sâcâit pe tema asta săptămâni întregi.

Bărbatul mai tânăr le spuse noapte bună și se-ndreptă către sala principală a balului. Telden sorbi din băutură, cu ochii la Elend.

— Nu mă gândesc la ea, spuse morocănos tânărul Venture.

— Atunci la ce?

— La întâlnirea din seara asta. Nu sunt sigur că-mi place cum a mers.

— Pfui, spuse bărbatul masiv, cu o fluturare a mâinii. Începi să fii la fel de rău ca Jastes. Ce s-a-ntâmplat cu omul care venea la întâlnirile astea pur și simplu ca să se destindă și să se bucure de timpul petrecut cu prietenii?

— E îngrijorat, zise Elend. Unii dintre prietenii săi ar putea ajunge la conducerea caselor lor mai devreme decât se aștepta el, și se teme că niciunul dintre noi nu e pregătit.

— Nu fi atât de melodramatic, pufni Telden, zâmbind apoi și făcându-i cu ochiul servitoarei venite să-i ia pocalele goale. Am un presentiment că toate astea vor trece. Peste câteva luni, o să privim în urmă și-o să ne-ntrebăm din ce s-a stârnit toată agitația.

Kale Tekiel n-o să privească în urmă, se gândi Elend.

Însă conversația începu oricum să lâncezească și Telden își se retrase în cele din urmă. Elend rămase și deschise *Dictatele*

societății cu gândul să mai citească o vreme, dar îi venea greu să se concentreze. Răsuci paharul cu rachiu între degete, dar nu mai bău prea mult.

Mă-ntreb dacă Valette o fi plecat… Mai încercase o dată s-o găsească după ce-și încheiase discuția cu prietenii, dar, după toate aparențele, fusese și ea la o întâlnire restrânsă.

Politica o interesează pe fata asta prea mult, medită el alene, *ca să fie spre binele ei.* Poate că nu era decât invidios — venise doar de câteva luni la curte și deja părea să se descurce mai bine decât el. Era atât de neînfricată, de cutezătoare, de… interesantă. Nu se potrivea cu niciunul dintre modelele de la curte la care se deprinsese el să se aștepte.

Oare Jastes ar putea avea dreptate? se întrebă. *E cu siguranță diferită de orice altă femeie și mi-a dat de înțeles că nu știu o serie de lucruri despre ea.*

Își alungă gândul din minte. Da, Valette era într-adevăr diferită — dar, într-un fel, era și atât de inocentă. Înfocată, plină de uimire și de vioiciune.

Își făcea griji pentru ea; era evident că nu știa cât de primejdios putea fi Luthadelul. Politica însemna mult mai mult decât petreceri și intrigi mărunte. Ce s-ar fi întâmplat dacă se hotăra cineva să trimită un Născut-din-Ceață să se-ocupe de ea și unchiul ei? Renoux n-avea cine știe ce legături și nimeni de la curte nici măcar n-ar fi clipit din cauza unor asasinate din Felisse. Știau Valette și unchiul ei să ia

măsurile cuvenite pentru apărare? Își făceau măcar vreo grijă din pricina Allomanților?

Elend oftă. Trebuia să se-asigure că Valette pleca din regiune. N-avea de ales.

La intrarea trăsurii în fortăreața Venture, Elend ajunsese la concluzia că băuse prea mult. Urcă spre odăile sale, dornic să-și vadă cât mai repede patul și pernele.

Însă coridorul care ducea spre dormitorul lui trecea și pe lângă camera de lucru a tatălui său. Ușa era deschisă și, în ciuda orei târzii, lumina se revărsa în afară. Elend încercă să pășească fără niciun zgomot pe podeaua acoperită de covoare, dar nu fusese niciodată în stare să se furișeze cu atâta pricepere.

— Elend? îl strigă dinăuntru vocea tatălui său. Vino-ncoace.

El oftă pe tăcute. Lordului Straff Venture nu-i scăpau prea multe. Era Cositorian — avea simțurile atât de ascuțite, încât auzise probabil trăsura lui Elend apropiindu-se. *Dacă nu dau ochii cu el acum, o să trimită pur și simplu servitorii să mă bată la cap până când o să cobor să stăm de vorbă...*

Se întoarse și intră în camera de lucru. Tatăl lui stătea pe scaunul său, conversând cu voce scăzută cu TenSoon — kandra familiei Venture. Elend încă nu se obișnuise cu noul trup al creaturii, care-i aparținuse cândva unui servitor din fortăreața Hasting. Se cutremură când își întoarse kandra ochii spre el. TenSoon se înclină, apoi se retrase fără nicio vorbă.

Elend se sprijini de cadrul ușii. Scaunul lui Straff se afla în fața mai multor rafturi cu cărți

— dintre care, Elend era sigur, tatăl său nu citise niciuna. Odaia era luminată de două lămpi, cu abajururile aproape închise, ca să nu dea decât un strop de lumină.

— Ai fost la bal în seara asta, spuse Straff. Ce-ai aflat?

Elend ridică mâna și-și frecă fruntea.

— Că sunt înclinat să beau prea mult rachiu.

Pe Straff nu-l amuză răspunsul. Era tipul nobilului imperial desăvârșit — înalt, cu umerii fermi, purtând întotdeauna veste și costume strânse pe trup.

— Te-ai întâlnit din nou cu… femeia aia? întrebă.

— Cu Valette? Hmm, da. Însă nu pentru atât de mult timp cum mi-ar fi plăcut.

— Ți-am interzis să-ți mai petreci timpul cu ea.

— Da, răspunse Elend, mi-aduc aminte.

Straff se întunecă la față. Se ridică și se îndreptă spre masa lui de lucru.

— Oh, Elend, spuse. Când o să scapi de purtarea asta copilărească? Crezi că nu-mi dau seama că te porți prostește numai ca să-mi faci în ciudă?

— De fapt, tată, cu „purtarea copilărească” am terminat de mult — s-ar părea, pur și simplu, că înclinațiile mele firești mă ajută chiar mai bine să te enervez. Aș vrea să-mi fi dat seama mai demult; aș fi făcut mult mai puține eforturi în anii când eram mai tânăr.

Tatăl lui pufni, apoi luă o scrisoare.

— I-am dictat asta lui Staxles cu puțin timp în urmă. E acceptarea unei întâlniri la masa de prânz de mâine, cu lordul Tegas. Dac-o să-nceapă *într-adevăr* un război al caselor, vreau să fiu sigur că-i putem distruge pe Hasting cât mai curând cu putință, iar Tegas ar fi un aliat puternic. Are o fiică. Aș vrea să stai lângă ea la masă.

— O să mă gândesc, spuse Elend, bătându-se cu degetul în tâmplă. Nu știu cum o să mă simt mâine-dimineață. Prea mult rachiu, ai uitat?

— O să fii acolo, Elend. Nu e o rugăminte.

Tânărul șovăi. O parte din el voia să răspundă răstindu-se la rândul său, să ia poziție — nu fiindcă i-ar fi păsat unde mânca, ci din cauza unui fapt cu mult mai important.

Hasting e a doua casă din ierarhia celor mai puternice din oraș. Dacă ne-am alia cu ei, împreună am putea feri Luthadelul de haos. Am putea să oprim războiul dintre case, nu să-l ațâțăm.

Asta făcuseră cărțile din el — îl schimbaseră dintr-un filfizon răzvrătit într-un filosof în devenire. Din nefericire, fusese atât multă vreme un neghiob. Era de mirare că Straff nu remarcase schimbarea fiului său? El însuși începea s-o remarce, fiind pur și simplu uluit.

Straff continua să-l fixeze cu privirea, și el își feri ochii.

— O să mă gândesc, spuse.

Straff îi întoarse spatele, fluturându-și mâna cu dispreț.

Încercând să-și salveze mândria, Elend adăugă:

— Probabil că nici măcar nu trebuie să-ți faci griji pentru Hastingi — se pare că se pregătesc să plece din oraș.

— *Ce?* întrebă Straff. Unde-ai auzit asta?

— La bal, răspunse nepăsător Elend.

— Parcă spuneai că n-ai aflat nimic important.

— Nu, uite, n-am zis niciodată așa ceva. Numai că n-aveam chef să-ți povestesc.

Lordul Venture se încruntă.

— Nu știu de ce ar trebui să mă sinchisesc — tot ce afli tu se dovedește inutil. M-am străduit să te deprind cu politica, băiete. M-am străduit într-adevăr. Însă acum... ei, sper c-o să trăiesc destul ca să te văd mort, fiindcă această casă va avea parte de vremuri cumplite dac-o s-ajungă vreodată pe mâinile tale.

— Știu mai multe decât îți închipui, tată.

Straff râse, așezându-se din nou pe scaunul lui.

— Mă-ndoiesc, băiete. Păi tu nu ești nici măcar în stare să te culci c-o femeie așa cum se cuvine — ultima și singura dată când știu c-ai încercat, a trebuit să te duc *eu* la lupanar.

Elend roși. *Ai grijă,* își spuse. *Aduce vorba de asta înadins. Știe cât de tare te supără.*

— Du-te la culcare, băiete, zise Straff, cu o fluturare de mână. Arăți groaznic.

Elend rămase o clipă neclintit, apoi se repezi în sfârșit pe coridor, oftând în sinea lui.

Asta e diferența dintre tine și ei, Elend. Filosofii pe care-i citești — erau revoluționari.

Erau dispuși să riște să fie executați. Tu nu ești în stare nici măcar să-ți înfrunți tatăl.

Se îndreptă obosit spre camerele lui — unde, ciudat, găsi un servitor așteptându-l.

— Da? întrebă, încruntându-se.

— Ai un oaspete, lord Elend, spuse omul.

— La ora asta?

— E lordul Jastes Lekal, lordul meu.

Elend își înclină capul ușor într-o parte. *Ce-i asta, pentru numele Lordului Legiuitor...?*

— Presupun c-așteaptă în salon, nu?

— Da, lordul meu, răspunse slujitorul.

Elend se întoarse cu regret, străbătând coridorul în sens invers. Îl găsi pe Jastes așteptându-l nerăbdător.

— Jastes? spuse el, obosit, intrând în salon. Sper că ai să-mi spui ceva *foarte* interesant.

Prietenul său se foi o clipă stânjenit, părând și mai nervos ca de obicei.

— Ce e? insistă Elend, pierzându-și răbdarea.

— E în legătură cu fata.

— Cu Valette? întrebă Elend. Ai venit să vorbim despre Valette? *Acum?*

— Ar trebui să ai mai multă încredere în prietenii tăi, zise Jastes.

Elend pufni.

— Să am încredere în cunoștințele *tale* despre femei? Nu vreau să te jignesc, Jastes, dar nu cred că e cazul.

— Am pus să fie urmărită, Elend, răbufni celălalt.

Elend încremeni.

— Ce?

— Am pus să-i fie urmărită trăsura. Sau, cel puțin, am pus pe cineva să se uite după ea la porțile orașului. Nu era înăuntru când a ieșit trăsura pe poartă.

— Ce vrei să spui? întrebă Elend, încruntându-se mai tare.

— Ea nu era *în trăsură*, Elend, repetă Jastes. În vreme ce terrisianul ei le arăta paznicilor hârtiile, omul meu s-a furișat s-arunce o privire pe geamul trăsurii. Înăuntru nu era nimeni.

Trăsura a lăsat-o probabil undeva, în oraș. E spioana unei alte case — încearcă s-ajungă la tatăl tău prin tine. Au creat femeia perfectă ca să te-atragă — păr negru, un aer ușor misterios, din afara clicilor politice obișnuite. Au făcut-o de origine destul de umilă pentru ca scandalul stârnit de-o legătură cu ea să-ți trezească interesul și ți-au trimis-o.

— Jastes, e ridi…

— Elend, îl întrerupse prietenul său. Mai spune-mi încă o dată: cum ai întâlnit-o prima oară?

Elen șovăi.

— Era pe balcon.

— În locul unde citești tu. Toată lumea știe că te duci de obicei acolo. Coincidență?

Elend închise ochii. *Nu Valette.* Nu poate *fi amestecată în așa ceva.* Dar, imediat, prin minte îi trecu altceva. *Și i-am povestit despre atiu! Cum am putut fi atât de prost?*

Era imposibil să fie adevărat. Nu-i venea să creadă că se lăsase amăgit cu atâta

ușurință. Dar… își putea permite să riște? Da, era într-adevăr un fiu rău, dar nu un trădător al casei sale. Nu voia să vadă familia Venture prăbușindu-se; voia s-o conducă într-o bună zi, sperând că, poate, avea să-i izbutească o schimbare a lucrurilor.

Îi spuse la revedere lui Jastes și se întoarse în odăile sale, pășind distrat. Se simțea prea obosit ca să se gândească la politica Marilor Case. Însă, când intră în sfârșit în pat, descoperi că nu putea să doarmă.

În cele din urmă se ridică și trimise după un servitor.

— Spune-i tatălui meu că vreau să facem un târg, îi explică omului. Merg mâine la prânzul lui, așa cum dorește.

Șovăi, stând în veșmântul său de noapte în ușa dormitorului.

— În schimb, adăugă în cele din urmă, vreau să-mi împrumute doi spioni, care să urmărească pe cineva pentru mine.

Toți ceilalți sunt de părere că ar fi trebuit să-l execut pe Kwaan fiindcă m-a trădat. Ca să fiu sincer, probabil că l-aș ucide în clipa asta, dacă aș ști unde s-a dus. Însă în momentul acela pur și simplu n-am putut s-o fac.

Omul ăla ajunsese să-mi fie aproape ca un tată. Nici până-n ziua de azi nu știu de ce-a hotărât dintr-odată că nu sunt eu Eroul. De ce s-a-ntors împotriva mea, denunțându-mă în fața întregului Conclav al Aducătorilor Lumii?

Ar fi vrut mai degrabă să fie-nvingătoare Adâncimea? Cu siguranță, chiar dacă nu sunt eu cel adevărat — așa cum pretinde acum

Kwaan —, prezența mea la Fântâna Înălțării nu poate fi mai rea decât ceea ce urmează să se-ntâmple dacă Adâncimea continuă să distrugă pământul.

CAPITOLUL 29

Aproape că s-a terminat, citi Vin.

Din tabăra noastră se vede peștera. Va fi nevoie de alte câteva ore de mers pe jos ca s-ajungem la ea, dar știu că e locul potrivit. Pot s-o simt, cumva, o simt acolo, sus... pulsând, în mintea mea.

E atât de frig. Jur că pietrele însele sunt din gheață și zăpada e atât de adâncă pe alocuri, încât suntem nevoiți să ne săpăm drumul prin ea. Vântul suflă fără încetare. Îmi fac griji pentru Fedik — nu mai e întocmai același de când l-a atacat creatura alcătuită din ceață, și mă tem c-o să cadă de pe vreo pantă stâncoasă sau c-o să alunece printr-una dintre numeroasele crăpături înghețate din pământ.

Însă terrisienii sunt o minune. E un noroc că i-am adus, fiindcă niciun cărăuș obișnuit nu ar fi supraviețuit călătoriei. Nu par să se sinchisească de frig — dintre toate transformările stranii pe care le suferă substanțele în corpurile lor, ceva îi ajută să reziste în fața stihiilor. Poate și-au „economisit” căldura trupului ca s-o întrebuințeze mai târziu?

Oricum, nu vorbesc despre puterile lor — și sunt sigur că pentru asta trebuie învinuit Rashek. Ceilalți cărăuși își întorc privirile spre el, așteptând să-i conducă, deși nu cred că-i

poate controla întru totul. Înainte de a fi înjunghiat, Fedik se temea că terrisienii ne vor abandona aici, sus, printre gheţuri. Însă nu cred c-o să se-ntâmple aşa ceva. Mă aflu în acest loc mulţumită prorocirilor din Terris — aceşti oameni nu-şi vor nesocoti propria religie pur şi simplu fiindcă unul dintre ei nu mă găseşte pe placul lui.

L-am înfruntat în sfârşit pe Rashek. Nu voia să discute cu mine, fireşte, dar l-am silit. Odată dezlănţuit, a vorbit pe larg despre ura lui împotriva ţinutului Khlennium şi a poporului meu. Crede că i-am transformat pe oamenii lui în ceva doar cu puţin mai mult decât nişte sclavi. Şi e convins că terrisienii merită cu mult mai mult — spune întruna că poporul lui ar trebui să fie „dominant”, fiindcă are puteri supranaturale.

Mă tem de cuvintele lui, fiindcă văd în ele un anumit adevăr. Ieri, unul dintre cărăuşi a ridicat un bolovan enorm şi l-a aruncat din calea noastră cu un gest aproape neglijent. În toată viaţa mea n-am mai văzut pe nimeni înfăptuind ceva pentru care e nevoie de atâta forţă.

Cred că aceşti terrisieni pot fi foarte periculoşi. Poate că noi i-am nedreptăţit. Oricum, bărbaţii de soiul lui Raskek trebuie ţinuţi în frâu — crede, cu o totală lipsă de raţiune, că oamenii din afara Terrisului l-au asuprit. E prea tânăr ca să fie atât de furios.

E aşa de frig. După ce se vor sfârşi toate acestea, cred că-mi va plăcea să trăiesc undeva unde e cald tot anul. Braches spune că există

astfel de locuri, insulele din miazăzi, unde munții uriași zămislesc foc.

Cum o să fie când se vor încheia toate astea? Voi deveni din nou un om obișnuit. Un om lipsit de importanță. Sună bine — e chiar mai de dorit decât un soare cald și un văzduh fără vânt. M-am săturat într-o atât de mare măsură să fiu Eroul Evurilor, să intru în cetăți și să fiu întâmpinat fie de ostilitatea întărită cu arme, fie de adorația fanatică. M-am săturat să fiu iubit și urât pentru ceea ce spun câțiva oameni că aș putea face în cele din urmă.

Vreau să fiu uitat. Obscur. Da, ar fi frumos.

Dacă aceste cuvinte sunt citite de oameni, atunci afle ei că puterea e o povară grea. Să nu caute să fie încătușați cu lanțurile ei. Prorocirile din Terris spun că îmi va sta în putință să salvez lumea. Însă dau de înțeles că voi avea deopotrivă și puterea de a o distruge.

Voi fi în stare să-mi îndeplinesc orice poftă a inimii. „Va lua asupra sa o putere pe care n-ar trebui s-o stăpânească niciun muritor.” Însă filosofii m-au prevenit că, dacă-mi iau singur această putere, va fi pângărită de egoismul meu.

Este acesta o povară care-ar trebui purtată de vreun om? E o ispită căreia i-ar putea rezista orice om? Acum mă simt puternic, dar ce se va întâmpla când voi atinge această putere? Voi salva lumea, cu siguranță — dar voi încerca oare și s-o iau în stăpânire?

Acestea îmi sunt temerile, când scriu c-un toc cu pojghiță de gheață, în ajunul renașterii

lumii. Rashek mă privește. Cu ură. Peștera e deasupra. Pulsând. Degetele îmi tremură. Nu de frig.

Mâine se va sfârși.

Vin întoarse foaia cu nerăbdare. Însă ultima pagină a fascicolului era goală. O dădu la loc și reciti ultimele rânduri. Unde era următoarea notație?

Probabil că Sazed încă nu terminase ultima parte. Se ridică oftând și întinzându-se. Citise fără pauze ultimul fragment tradus, o ispravă care o uimise până și pe ea însăși. Grădinile conacului Renoux i se întindeau în față, cu aleile îngrijite, copacii cu crengi groase și pârâul leneș ce dădeau naștere locului ei preferat pentru lectură. Soarele era jos pe boltă și începea să se lase răcoarea.

Se întoarse la conac pe poteca șerpuitoare. În ciuda serii friguroase, îi venea greu să-și imagineze un loc ca acela descris de Lordul Legiuitor. Văzuse zăpadă pe piscurile îndepărtate, dar de ninsori nu avusese parte prea des — și chiar și acelea nu fuseseră de obicei decât un soi de lapoviță înghețată. Să trăiești zile de-a rândul în atât de multă zăpadă, să te pândească pericolul prăvălirii ei asupra ta, în avalanșe zdrobitoare…

O parte din ea își dorea s-ajungă în asemenea locuri, indiferent cât de mare ar fi fost primejdia. Deși jurnalul nu descria întreaga călătorie a Lordului Legiuitor, unele dintre minunățiile pe care le cuprindea — câmpurile de gheață din nord, marele lac negru și cascadele din Terris — erau uimitoare.

Măcar dac-ar fi dat mai multe amănunte despre înfățișarea acestor lucruri! se gândi, nemulțumită. Lordul Legiuitor își petrecea mult prea mult timp făcându-și griji. Deși, ce era drept, citindu-i cuvintele ajunse să simtă, în ceea ce-l privea, un soi bizar de… familiaritate. Îi venea greu să-l asocieze pe omul din mintea ei cu creatura întunecată care adusese atât de multă moarte. Ce se petrecuse la Fântâna Înălțării? Ce putuse da naștere unei schimbări atât de drastice? Trebuia să afle.

Intră în conca și se apucă să-l caute pe Sazed. Reîncepuse să poarte rochii — i se părea ciudat să fie văzută în pantaloni de oricine altcineva în afară de membrii cetei. Îi zâmbi în trecere majordomului de interior al lordului Renoux, urcând nerăbdătoare scările de la intrarea principală și îndreptându-se spre bibliotecă.

Terrisianul nu era înăuntru. Pe mica lui masă de lucru nu era nimic, lampa nu ardea, călimara se golise. Vin se încruntă, iritată.

Indiferent unde s-o fi dus, ar face mai bine să lucreze la traducere!

Coborî scările, întrebă de Sazed și o menajeră îi spuse că era în bucătăria principală. Fruntea lui Vin se încreți când intră pe coridorul din spate al conacului. *Poate-și ia o gustare?*

Îl găsi pe terrisian în mijlocul unui mic grup de servitori, arătând către o listă de pe masă și vorbindu-le cu voce scăzută. Nu observă că intrase Vin.

— Sazed? îl întrerupse ea.

El se întoarse.

— Da, stăpână Valette? întrebă, înclinându-se ușor.

— Ce faci?

— Verific proviziile lordului Renoux, stăpână. Deși am fost însărcinat să te-nsoțesc, sunt încă majordomul lui și am anumite îndatoriri când nu mă rețin alte ocupații.

— O să te-ntorci în curând la traducere?

Sazed își lăsă capul într-o parte.

— Traducerea, stăpână? Am terminat-o.

— Atunci unde e ultima parte?

— Ți-am dat-o, răspunse Sazed.

— Nu, nu mi-ai dat-o, îl contrazise Vin. Partea asta se termină în noaptea de dinaintea intrării în peșteră.

— E sfârșitul, stăpână. Până acolo merge jurnalul.

— *Ce?* se miră ea. Dar...

Terrisianul se uită la ceilalți servitori.

— Ar trebui să vorbim despre lucrurile astea între patru ochi, așa cred.

Mai dădu câteva instrucțiuni, uitându-se pe listă, înainte de a o invita pe Vin, cu un semn al capului, să-l urmeze către ieșirea din spate și apoi în grădina laterală.

Ea rămase o clipă locului, uluită, apoi se grăbi să i se alăture.

— Nu se poate sfârși astfel, Saze. Nu știm ce s-a-ntâmplat!

— Putem ghici, așa cred, răspunse el, pornind-o pe aleea din grădină.

Grădinile din partea de răsărit nu erau la fel de bogate în vegetație ca acelea în care

stătea de obicei Vin, având iarbă moale, maronie, și, ici și colo, câte un tufiș.

— Ce să ghicim? întrebă ea.

— Păi, Lordul Legiuitor a făcut probabil ceea ce trebuia pentru salvarea lumii, fiindcă suntem încă aici.

— Presupun, zise Vin. Dar pe urmă a luat puterea pentru el. Asta trebuie să se fi întâmplat — n-a putut să reziste ispitei de a o întrebuința cu egoism. Dar de ce nu mai există nicio altă notație? De ce nu vorbește, în continuare, despre tot ce-a înfăptuit?

— Poate că puterea l-a schimbat prea mult, răspunse Sazed. Sau poate pur și simplu n-a mai simțit nevoia să scrie. Și-a atins ținta și, în plus, a devenit nemuritor. Să ții un jurnal pentru urmași devine de prisos când te știi nemuritor, așa cred.

— Numai că e… Vin scrâșni din dinți, frustrată. E un sfârșit de poveste foarte nesatisfăcător, Sazed.

El zâmbi, amuzat.

— Ai grijă, stăpână — cititul începe să te-atragă prea mult, o să te transformi în cărturar.

Ea clătină din cap.

— Nu și dacă toate cărțile pe care le voi citi se termină la fel ca asta!

— Dacă te-alină într-un fel, spuse Sazed, nu ești singura dezamăgită de conținutul jurnalului. Nu cuprinde nici mare lucru care să-i poată fi de folos stăpânului Kelsier — nu există cu siguranță nimic despre Al Unsprezecelea Metal. Mă simt cumva vinovat,

de vreme ce eu sunt acela care profită cel mai mult de pe urma cărții.

— Dar nici despre religia din Terris nu spune cine știe ce.

— Nu cine știe ce, încuviință Sazed. Însă, adevărat și regretabil, „nu cine știe ce” înseamnă cu mult mai mult decât știam până acum. Mă tem numai că nu voi avea ocazia să dau informațiile mai departe. Am trimis un exemplar din jurnalul tradus într-un loc unde știu că vor căuta frații și surorile mele din grupul Păstrătorilor — ar fi păcat ca aceste cunoștințe noi să dispară odată cu mine.

— Nu vor dispărea, zise Vin.

— Oh? Stăpâna mea a devenit dintr-odată optimistă?

— Terissianul meu a devenit dintr-odată glumeț? i-o întoarse Vin.

— A fost întotdeauna, așa cred, spuse Sazed, cu un zâmbet ușor. E unul dintre lucrurile care au făcut din mine un majordom nesatisfăcător — cel puțin în ochii majorității stăpânilor.

— Probabil că erau niște neghiobi, zise Vin, cu toată sinceritatea.

— Așa am fost și eu înclinat să cred, stăpână, răspunse Sazed. Ar trebui să ne-ntoarcem înăuntru — nu trebuie să fim văzuți în grădină când apar cețurile, așa cred.

— Eu tocmai am de gând să mă întorc în mijlocul lor.

— În grădini avem mulți slujitori care nu știu că ești Născută-din-Ceață, stăpână, zise Sazed. Ar fi bine să păstrăm secretul, așa cred.

— Știu, zise ea, răsucindu-se în loc. Atunci să ne ducem înapoi.

— Un plan înțelept.

Merseră câteva minute în tăcere, bucurându-se de frumusețea delicată a grădinii dinspre răsărit. Iarba era întotdeauna tunsă cu grijă și era aranjată în straturi plăcute vederii, ce căpătau trăsături aparte mulțumită tufelor crescute pe alocuri, la voia întâmplării. Grădina de la miazăzi era cu mult mai spectaculoasă, cu pârâul ei, cu copacii, cu plantele exotice. Însă cea de la răsărit își avea propria pace — o seninătate a simplității.

— Sazed? spuse Vin, cu voce înceată.

— Da, stăpână?

— Totul o să se schimbe, nu-i așa?

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Totul, zise ea. Dacă peste un an n-o să fim morți cu toții, oamenii din ceată vor pleca să-și vadă de ale lor. Ham o să se-ntoarcă probabil la familia lui, Dox și Kelsier vor pune la cale o nouă escapadă, Ciomege o să-și închirieze prăvălia unei alte cete… Până și grădinile astea, pentru care am cheltuit noi atât de mulți bani — vor fi ale altcuiva.

Sazed dădu din cap.

— Ceea ce spui e foarte posibil. Totuși, dacă lucrurile vor merge bine, anul viitor, pe vremea asta, orașul Luthadel va fi condus de răzvrătirea skaa.

— Poate, spuse Vin. Dar chiar și așa… vor fi schimbări.

— Asta e natura vieții, stăpână. Lumea trebuie să se schimbe.

— Știu, oftă Vin. Doar că aș vrea... Ei, mie-mi *place* cu adevărat viața mea de acum, Sazed. Îmi place să-mi petrec timpul cu ceata, îmi place să mă antrenez cu Kelsier. Îmi place să merg la baluri cu Elend la sfârșitul săptămânii, îmi place să mă plimb prin grădinile de aici, cu tine. Nu vreau să se schimbe lucrurile astea. Nu vreau să mă-ntorc la viața mea de acum un an.

— Nu e nevoie, stăpână. Totul se poate schimba în bine.

— N-o să fie așa, spuse încet Vin. Deja a început — Kelsier mi-a dat de înțeles că instruirea mea e aproape încheiată. Pe viitor va trebui să exersez de una singură. Cât despre Elend, nici măcar nu știe că sunt skaa, iar misiunea mea e să-i distrug familia. Și, chiar dacă n-o să cadă distrusă de mâna mea, Casa Venture va fi distrusă de alții — știu că Shan Elariel pune ceva la cale, și n-am reușit să aflu nimic despre planurile ei. Iar ăsta nu e decât începutul. Înfruntăm Ultimul Imperiu. Probabil că vom da greș — ca să fiu sinceră, nu văd cum ar putea lucrurile să ia o altă întorsătură. O să luptăm, o să facem bine într-o oarecare măsură, dar n-o să schimbăm prea multe — iar aceia dintre noi care vor supraviețui își vor petrece restul viețililor fugind de Inchizitori. Totul o să se schimbe, Sazed, și eu nu pot opri asta.

El îi zâmbi cu căldură.

— Atunci, stăpână, spuse, cu voce scăzută, bucură-te pur și simplu de ceea ce ai. Viitorul o să te surprindă, așa cred.

— Poate, zise ea, fără convingere.

— Ah, trebuie să speri, stăpână. Poate ai adunat un strop de noroc. Înainte de Înălțare, exista un grup de oameni care se numeau astalși. Susțineau că fiecare om se naște cu o anumită cantitate de ghinion. Așa că, ori de câte ori se întâmpla să le iasă totul pe dos se considerau binecuvântați — pe urmă, viețile lor nu puteau fi decât mai bune.

Vin înălță din sprâncene.

— Mie-mi sună puțin cam prostește.

— Eu nu cred asta, spuse Sazed. Păi astalșii erau un popor mai degrabă avansat — contopeau religia cu știința, la un nivel foarte profund. Credeau că diversele culori indicau diverse soiuri de noroc și descriau lumina și culorile cu lux de amănunte. Serios că de la ei ne vin cele mai clare idei despre înfățișarea lumii înainte de Înălțare. Aveau o scară a culorilor, și o foloseau ca să descrie cerul, începând cu cel mai profund albastru, și diverse plante, cu nuanțele lor de verde. Indiferent de asta, eu găsesc că filosofia lor pe tema norocului și a sorții favorabile e iluminatoare. Pentru ei, o viață în sărăcie nu era decât semnul prevestitor al unei averi ce urma să vină. Cred că ți s-ar potrivi foarte bine, stăpână; ai putea trage foloase știind că norocul tău nu poate lipsi întotdeauna.

— Știu eu? spuse ea, neîncrezătoare. Adică, dacă ghinionul are limite, nu e limitat și *norocul*? Mi-ar fi teamă că l-am terminat de fiecare dată când mi s-ar întâmpla ceva bun.

— Hmm. Presupun că asta depinde de modul în care privești lucrurile, stăpână.

— Cum poți fi atât de optimist? întrebă ea. Și tu, ca și Kelsier.

— Nu știu, stăpână. Poate că viețile noastre au fost mai ușoare decât a ta. Sau poate suntem pur și simplu mai proști.

Vin păstră tăcerea. Mai merseră o vreme către clădire pe aleea șerpuitoare, fără să-și grăbească pașii.

— Sazed, întrebă ea, în cele din urmă, când m-ai salvat, în noaptea aceea, pe ploaie, te-ai folosit de Feruchimie, nu?

El dădu din cap.

— Într-adevăr. Inchizitorul își concentrase toată atenția asupra ta, așa că am izbutit să mă furișez în spatele lui și l-am pocnit c-o piatră. Devenisem mult mai puternic decât un om obișnuit, iar lovitura mea l-a aruncat printr-un perete, rupându-i, cred, mai multe coaste.

— Atâta tot? întrebă Vin.

— Pari dezamăgită, stăpână, zâmbi Sazed. Să presupun că te așteptai la ceva mai spectaculos?

Ea încuviință cu o înclinare a capului.

— Doar că... ai spus atât de puține despre Feruchimie. Cred că de-asta pare mult mai misterioasă.

Sazed oftă.

— De fapt, nu ți-am ascuns mare lucru, stăpână. Probabil ai ghicit care e adevărata putere unică a Feruchimiei — posibilitatea de a depozita și de a recupera amintiri. Celelalte nu sunt, în realitate, diferite de ceea ce vă oferă

vouă fludorul și cositorul. Câteva sunt doar puțin mai stranii — Feruchimistul poate deveni mai masiv sau își poate schimba vârsta —, dar oferă foarte puțin ajutor în luptă.

— Vârsta? întrebă Vin, ciulind urechile. Poți să te faci mai tânăr?

— Nu tocmai, stăpână, răspunse Sazed. Nu uita, un Feruchimist trebuie să-și ia puterile din propriul trup. Poate, de exemplu, să-și petreacă vreo câteva săptămâni într-un corp îmbătrânit, ajungând să simtă și să arate cu zece ani mai bătrân decât este. Pe urmă poate folosi diferența aceea de vârstă ca să fie cu zece ani mai tânăr, pentru tot atâta timp. Oricum, în Feruchimie trebuie să existe un echilibru.

Vin căzu o clipă pe gânduri.

— Are importanță ce metal folosești? Ca în Allomanție?

— Cu siguranță, zise Sazed. Natura metalului decide ce poți depozita.

Ea dădu din cap și-și continuă mersul, gândindu-se la spusele lui.

— Sazed, îmi poți da o fărâmă din metalul tău? întrebă, în cele din urmă.

— Din metalul meu, stăpână?

— Ceva pe care l-ai folosit ca depozit Feruchimic, adăugă ea. Vreau să-ncerc să-l ard — poate izbutesc să folosesc o parte din puterea lui.

Sazed se încruntă, curios.

— A mai încercat cineva vreodată?

— Sunt sigur că trebuie s-o fi făcut cineva, răspunse el. Dar, sincer vorbind, nu-mi vine-n

minte niciun exemplu. Poate-ar trebui să caut în memoria cupruminților mele…

— Ce-ar fi să mă lași să-ncerc acum? întrebă ea. Ai ceva făcut din vreun metal de bază? Ceva pe care n-ai depozitat nimic prea valoros?

Terrisianul șovăi, apoi își duse mâna la lobul mărit al urechii și-și desprinse un cercel foarte asemănător cu al lui Vin. Îi întinse lui Vin minuscula parte din spate a acestuia, menită să-l fixeze.

— E fludor pur, stăpână. Am depozitat în el o cantitate moderată de putere.

Ea dădu din cap și înghiți mica bobiță. Își atinse rezerva Allomantică, dar metalul cercelului nu părea să facă nimic ieșit din comun. Îl arse, de probă.

— Ceva deosebit? întrebă Sazed.

— Nu, nu…

Vocea lui Vin se stinse. Acolo *era* ceva, ceva diferit.

— Ce e, stăpână? întrebă Sazed, cu o nerăbdare care nu-i stătea în fire.

— Pot… să simt puterea, Saze. E firavă — cu mult prea firavă ca s-o pot lua —, dar jur că în mine mai e încă o rezervă, care n-apare decât când ard metalul tău.

El se încruntă.

— Spui că e firavă? Ca și cum… ai vedea o umbră a rezervei, dar n-ai putea s-ajungi la puterea în sine?

Ea dădu iarăși din cap.

— De unde știi?

— E senzația pe care-o ai când încerci să-ntrebuințezi metalele altui Feruchimist, stăpână, oftă Sazed. Ar fi trebuit să-mi închipui că ăsta o să fie rezultatul. Nu poți folosi puterea, pentru că nu-ți aparține.

— Oh.

— Nu fi prea dezamăgită, stăpână. Dacă Allomanții ar putea să fure putere de la poporul meu, s-ar ști deja. Se întoarse și arătă către conac. Trăsura a și sosit. Am întârziat la întrunire, așa cred.

Vin schiță un gest prin care se declara de aceeași părere și își continuară drumul spre vilă mărind pasul.

Nostim, cugetă Kelsier, traversând tiptil curtea întunecată din fața conacului Renoux. *Trebuie să mă furișez în propria mea casă, de parc-aș ataca fortăreața unui nobil.*

Însă faptul nu putea fi evitat — nu cu o reputație ca a lui. Kelsier hoțul ieșise destul de mult în evidență; Kelsier instigatorul la revoltă și conducătorul spiritual al populației skaa era încă și mai notoriu. Ceea ce nu-l împiedica, firește, să sporească haosul în fiecare noapte — nu trebuia decât să fie mai prudent. Din ce în ce mai multe familii părăseau orașul, iar teama pătrundea tot mai adânc în casele puternice, devenind aproape delirantă. Asta îl ajuta, într-un fel, să le manipuleze mai ușor — dar furișarea în apropierea fortărețelor lor era tot mai primejdioasă.

Prin comparație, conacul Renoux părea realmente lipsit de apărare. Existau străji,

firește, dar nu și Cețurieni. Renoux nu trebuia să atragă atenția; iar având prea mulți Allomanți ar fi atras-o. Kelsier se strădui să rămână în umbră, ocolind cu grijă casa prin partea de est. Pe urmă Împinse într-o monedă și ajunse chiar pe balconul lui Renoux.

Ateriză fără zgomot, apoi aruncă o privire prin ușile de sticlă. Draperiile erau trase, dar îi văzu pe Dockson, Vin, Sazed, Ham și Boare în jurul mesei de scris a lui Renoux. Acesta din urmă stătea în colțul opus al încăperii, neamestecându-se în discuție. Înțelegerea încheiată îi cerea să joace rolul lordului înlăturat, dar nu voia să se implice în plan mai mult decât atât.

Kelsier clătină din cap. *Unui asasin i-ar fi mult prea ușor s-ajungă aici. Va trebui să mă asigur că Vin doarme în continuare la prăvălia lui Ciomege.* Pentru Renoux nu se temea; mulțumită naturii sale, un kandra n-avea de ce să se teamă de lama unui asasin.

Kelsier bătu ușor în ușă și Dockson veni agale s-o deschidă.

— Și el își face uimitoarea intrare! anunță Kelsier, strecurându-se înăuntru și aruncându-și mantia-de-ceață.

Dockson pufni, închizând ușile.

— Kell, înfățișarea ta e într-adevăr o desfătare pentru ochi. Mai ales cu pete de funingine pe genunchi..

— A trebuit să mă târăsc puțin în seara asta, spuse el, fluturându-și mâna cu indiferență. Pe sub zidul de apărare al

fortăreței Lekal trece un canal de scurgere nefolosit. Ar fi fost de crezut că l-au înfundat.

— Mă-ndoiesc că trebuie să-și facă griji, spuse Boare, de lângă masa de scris. Probabil că dintre voi, Născuții-din-Ceață, cei mai mulți sunt prea mândri ca să se târască. Sunt surprins că tu ai fost dispus s-o faci.

— Prea mândri ca să se târască? zise Kelsier. Prostii! Păi eu aș spune că noi, Născuții-din-Ceață, suntem prea mândri ca să nu fim destul de umili pentru a ne târî — cu demnitate, firește.

Dockson se încruntă, apropiindu-se de masă.

— Kell, asta n-a avut niciun înțeles.

— Noi, Născuții-din-Ceață, nu trebuie să vorbim cu înțeles, spuse trufaș Kelsier. Ce-i asta?

— De la fratele tău, zise Dockson, arătând o hartă mare, întinsă pe masă. A sosit în după-amiaza asta, în golul piciorului unei mese stricate, pe care Ciomege a fost angajat s-o repare pentru Cantonul Ortodoxiei.

— Interesant, spuse Kelsier, plimbându-și privirea pe hartă. Să presupun că e lista punctelor de Domolire?

— Într-adevăr, răspunse Boare. E o dezvăluire extraordinară — n-am mai văzut niciodată o hartă a orașului desenată atât de amănunțit, cu atâta minuțiozitate. Uite, nu sunt marcate doar cele treizeci și patru de puncte de Domolire, ci și activitățile Inchizitorilor, plus locurile de care sunt interesate diverse Cantoane. N-am avut ocazia să lucrez prea

mult cu fratele tău, dar trebuie să spun că omul ăsta e evident un geniu!

— Aproape nu-ți vine să crezi că îi e rudă lui Kell, eh? zâmbi Dockson.

Avea în față un carnet și începuse să facă lista punctelor de Domolire.

— Marsh o fi fiind geniul, pufni Kelsier, dar eu sunt cel chipeș. Ce reprezintă numerele astea?

— Raidurile Inchizitorilor și datele, spuse Ham. O să vedeți că pe listă e și adăpostul cetei lui Vin.

Kelsier dădu din cap.

— Cum o fi reușit Marsh să fure o asemenea hartă?

— N-a furat-o, răspunse Dockson, scriind. Era însoțită de un bilet. S-ar părea că i-au *dat*-o înalții prelani — sunt extrem de impresionați de Marsh și i-au cerut s-arunce o privire asupra orașului și să recomande locuri pentru alte puncte de Domolire. După toate aparențele, Cultul e oarecum îngrijorat de războiul caselor și vrea să trimită Domolitori în plus, încercând să țină astfel lucrurile sub control.

— Trebuie să trimitem harta înapoi, în piciorul mesei reparate, adăugă Sazed. Imediat ce-ncheiem discuția din seara asta, o să mă străduiesc s-o copiez în cât mai scurt timp cu putință.

Și s-o memorezi, făcând astfel din ea o parte a înregistrărilor fiecărui Păstrător, se gândi Kelsier. *Ziua când o să-ncetați să memorați și o să-ncepeți să dați lecții,*

împărtășindu-vă cunoștințele, va sosi curând, Saze. Sper că poporul tău e pregătit.

Kelsier se întoarse către hartă, începu s-o studieze. Era exact atât de impresionantă cum spusese Boare. Probabil că Marsh riscase foarte mult trimițând-o. Un risc poate de-a dreptul nesăbuit — dar informațiile pe care le conținea…

Va trebui s-o trimitem repede înapoi, se gândi Kelsier. *Mâine-dimineață, dacă e cu putință.*

— Ce e asta? întrebă Vin, aplecându-se peste harta imensă și arătând cu degetul.

Purta o rochie de aristocrată — frumoasă, dintr-o singură piesă, aproape tot atât de elegantă ca acelea purtate la baluri.

Kelsier zâmbi. Își aducea aminte de o vreme când Vin era înspăimântător de stângace în rochie, însă acum rochiile păreau să-i placă din ce în ce mai mult. Încă nu se mișca exact ca o femeie născută într-o casă nobilă. Era grațioasă — dar avea grația abilă a unui prădător, nu pe cea domoală a unei doamne de la curte. Însă rochiile păreau să i se potrivească — într-un mod care n-avea nicio legătură cu măiestria croitorului.

Ah, Mare, se gândi Kelsier. *Ți-ai dorit întotdeauna o fiică pe care s-o înveți să treacă granița dintre o nobilă și o hoață.* S-ar fi plăcut una pe alta; aveau, amândouă, o doză ascunsă de originalitate. Poate că, dacă ar mai fi trăit, soția lui ar fi putut s-o învețe pe Vin anumite lucruri necesare ca să poți trece drept o doamnă, pe care nu le știa nici măcar Sazed.

Bineînțeles că, dacă Mare ar mai fi fost în viață, n-aș fi făcut nimic din toate astea. N-aș fi cutezat.

— Uitați-vă! spuse Vin. Data unei incursiuni a Inchizitorilor e nouă — e de ieri!

Dockson aruncă o privire spre Kelsier.

Oricum ar fi trebuit să-i spunem...

— E vorba de ceata lui Theron, zise Kelsier. Un Inchizitor i-a atacat aseară.

Vin păli.

— Ar trebui să-mi fie cunoscut numele? întrebă Ham.

— Ceata lui Theron a-ncercat să-nșele Cultul, împreună cu Camon, îl lămuri Vin. Asta-nseamnă... că probabil încă mai sunt pe urmele mele.

Inchizitorul a recunoscut-o în noaptea când ne-am strecurat în palat. El a vrut să știe cine e tatăl ei. Noroc că nobilii nu se simt în largul lor în prezența acelor creaturi inumane — altminteri ne-ar fi fost frică s-o trimitem la baluri.

— Ceata lui Theron, zise Vin. A fost... la fel ca data trecută?

Dockson dădu din cap.

— Niciun supraviețuitor.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare și Vin păru vizibil chinuită de un rău.

Biata copilă, se gândi Kelsier. Însă nu puteau face mare lucru, în afară de a merge mai departe.

— Bun. Cum o să folosim harta?

— Conține câteva note de-ale Cultului despre apărarea caselor nobile, spuse Ham. Ne vor fi de folos.

— Însă atacurile Inchizitorilor nu par să respecte un tipar, observă Boare. Probabil că se duc pur și simplu acolo unde îi conduc informațiile primite.

— Va trebui să ne abținem să fim prea activi în apropierea punctelor de Domolire, spuse Dox, lăsându-și tocul în jos. Din fericire, prăvălia lui Ciomege nu e aproape de niciunul — cele mai multe sunt în mahalale.

— Trebuie să facem mai mult decât să le ocolim, zise Kelsier. Trebuie să fim pregătiți să le distrugem.

Boare se încruntă.

— Dacă o facem, riscăm să ne jucăm atuurile cu nechibzuință.

— Dar gândiți-vă ce pagubă vom provoca, insistă Kelsier. Marsh spunea că în *fiecare* punct se află cel puțin trei Domolitori și un Căutător. Asta-nseamnă o sută treizeci de Cețurieni de-ai Cultului — probabil c-au făcut recrutări în toată Stăpânirea Centrală ca s-ajungă la un asemenea număr. Dacă-i lichidăm pe toți în același timp…

— N-o să reușim niciodată să ucidem de unii singuri atât de mulți, spuse Dockson.

— Ne-am putea folosi restul oștirii, propuse Ham. I-am ascuns prin mahalale.

— Am o idee mai bună, zise Kelsier. Putem angaja alte cete de hoți. Dacă facem zece echipe și fiecare trebuie să distrugă câtre trei

puncte, am putea curăța orașul de Domolitorii și de Căutătorii Cultului în numai câteva ore.

— Atunci va trebui să discutăm despre sincronizare, spuse Dockson. Boare are dreptate — uciderea unui număr atât de mare de obligatori într-o singură seară e o responsabilitate importantă. N-o să se scurgă prea mult timp înainte ca Inchizitorii să treacă la represalii.

Kelsier schiță un gest de încuviințare. *Ai dreptate, Dox. Sincronizarea o să fie vitală.*

— Vrei să te ocupi de asta? Găsește cetele potrivite, dar așteaptă s-alegem momentul loviturii înainte de a le spune unde se află punctele de Domolire.

Dockson dădu din cap.

— Bun, continuă Kelsier. Fiindcă tot a venit vorba de soldați, Ham, cum stau lucrurile cu ei?

— De fapt, chiar mai bine decât m-aș fi așteptat, răspunse Ham. Au fost instruiți în peșteri, așa că sunt destul de pricepuți. Și cred că reprezintă cea mai loială parte a armatei, fiindcă nu l-au urmat pe Yeden la luptă împotriva voinței tale.

— Asta, pufni Boare, e un mod convenabil de a trece peste faptul că și-au pierdut trei sferturi din oaste din cauza unei greșeli tactice.

— Sunt oameni de treabă, Boare, spuse Ham, cu fermitate. Așa cum erau și cei care-au murit. Nu-i vorbi de rău. Oricum, îmi fac griji în privința modului în care-i ascundem — n-o să mai treacă mult până când vreunul dintre grupuri o să fie descoperit.

— De-aia nu știe niciunul dintre ei unde sunt celelalte grupuri, zise Kelsier.

— Vreau să spun ceva în legătură cu soldații ăștia, interveni Boare, așezându-se pe unul dintre scaunele de la masa de lucru a lui Renoux. Înțeleg că e important să-l trimiți pe Hammond să-i instruiască — dar, sincer, ce rost are să ne obligi pe mine și pe Dox să-i vizităm?

— Oamenii trebuie să știe cine îi conduce, răspunse Kelsier. Dacă se-ntâmplă ceva cu Ham, va fi nevoie să ia altcineva comanda.

— De ce să n-o iei tu? întrebă Boare.

— Ascultați pur și simplu ce vă spun, zâmbi Kelsier. E cel mai bine așa.

Boare își rostogoli ochii.

— Să ascultăm ce ne spui. S-ar părea c-o facem cumplit de des…

— Oricum, zise Kelsier. Vin, ce vești ai despre nobilime? Ai descoperit ceva util despre Casa Venture?

Ea șovăi.

— Nu.

— Dar balul de săptămâna viitoare va fi în fortăreața Venture, nu-i așa? întrebă Dockson.

Vin dădu din cap.

Kelsier se uită la ea. *Oare-o să ne spună dacă știe ceva?* Îi întâlni privirea, dar nu izbuti să-i citească nimic în ochi. *Afurisita asta de fată e o mincinoasă cu prea multă experiență.*

— Bine, îi spuse. Continuă să cauți.

— O s-o fac, făgădui ea.

În ciuda oboselii, Kelsier descoperi că somnul îl ocolea în noaptea aceea. Din

nefericire, nu putea ieși să hoinărească pe coridoare — numai anumiți servitori știau că era prezent în casă și trebuia să rămână cât mai în umbră acum, când își construia reputația.

Reputația lui. Oftă, sprijinindu-se de balustrada balconului, cu privirea pierdută în ceață. Într-un fel, ceea ce făcea îl îngrijora până și pe el. Ceilalți nu-i puneau întrebări, respectând ce le ceruse, dar își dădea seama că faima lui în creștere continua să nu le fie pe plac.

E cea mai bună cale. S-ar putea să n-am nevoie de toate astea... dar, dacă vor fi necesare, o să mă bucur că mi-am dat osteneala.

Auzi un ciocănit firav în ușă. Se răsuci, curios, în timp ce Sazed își strecura capul în încăpere.

— Îmi cer iertare, stăpâne Kelsier. Dar un străjer a venit să-mi spună că te-a putut vedea pe balcon. Se temea să nu te dai de gol.

Kelsier oftă, dar se retrase de pe balcon, închise ușile și trase draperiile.

— Nu sunt făcut pentru anonimat, Saze. Pentru un hoț, nu mă pricep deloc să m-ascund.

Terrisianul zâmbi și dădu să plece.

— Sazed? zise Kelsier, făcându-l să se oprească. Nu pot să dorm — ai vreo propunere nouă pentru mine?

Sazed zâmbi din tot sufletul și intră în încăpere.

— Firește, stăpâne Kelsier. M-am tot gândit c-ar trebui să ți se vorbească despre Adevărurile Poporului Bennet. Ți se potrivesc foarte bine, așa cred. Aveau o societate bine dezvoltată, trăiau în insulele din sud. Erau corăbieri și cartografi străluciți; o parte dintre hărțile întrebuințate acum în Ultimul Imperiu au fost întocmite de navigatorii lor. Aveau o religie menită să fie practicată la bordul corăbiilor, fiindcă stăteau pe mare luni de-a rândul. Căpitanul era și preotul lor, și niciun bărbat nu putea să conducă un vas fără să fi studiat teologia.

— Probabil n-aveau loc prea multe răzvrătiri.

Sazed zâmbi.

— Era o religie bună, stăpâne Kelsier. Se bizuia pe descoperiri și pe cunoștințe — pentru oamenii aceia, întocmirea hărților era o îndatorire sacră. Credeau că, odată ce întreaga lume avea să fie cunoscută, înțeleasă și descrisă, oamenii urmau să-și găsească în sfârșit pacea și armonia. Multe religii vorbesc despre astfel de idealuri, dar foarte puține au izbutit într-adevăr să le pună în practică la fel de bine ca a lor.

Kelsier se încruntă, sprijinindu-se de perete, lângă draperii.

— Pace și armonie, spuse, tărăgănând cuvintele. De fapt, Saze, acum n-o caut pe niciuna dintre ele.

— Ah.

Kelsier își înălță privirea și rămase cu ochii la tavan.

— Ai putea… să-mi mai povestești din nou despre Valla?

— Bineînțeles, răspunse terrisianul, trăgându-și un scaun de lângă masa de scris și așezându-se. Ce anume ai vrea să știi?

Kelsier clătină din cap.

— Nu sunt sigur, răspunse. Îmi cer iertare, Saze. În seara asta sunt într-o stare ciudată.

— Într-o stare ciudată ești întotdeauna, eu așa cred, zâmbi ușor terrisianul. Însă ai ales o sectă interesantă. Valla a dăinuit, sub domnia Lordului Legiuitor, mai mult decât orice altă religie.

— Tocmai de aceea am întrebat. Trebuie… să-nțeleg ce i-a ajutat să reziste atât de mult, Saze. Ce i-a făcut să-și continue lupta?

— Au fost cei mai hotărâți, așa cred.

— Dar n-aveau niciun conducător. Lordul Legiuitor a măcelărit întregul consiliu religios vallan în cursul primei sale cuceriri.

— Oh, aveau conducători, stăpâne Kelsier, îl contrazise Sazed. E adevărat că morți, dar erau conducătorii lor oricum.

— Unii ar putea spune că devoțiunea lor n-avea sens. Pierderea celor care-l conduceau ar fi trebuit să zdrobească poporul, nu să-i întărească hotărârea de a merge înainte.

Sazed clătină din cap.

— Oamenii nu sunt atât de ușor de înfrânt, așa cred. Credința noastră e adesea mai puternică tocmai când ai zice c-o să slăbească. Astfel e făcută speranța.

Kelsier dădu din cap.

— Vrei să-ți mai povestesc și altceva despre Valla?

— Nu. Mulțumesc, Saze. Aveam nevoie să mi se readucă aminte că oamenii luptă chiar și când totul pare fără speranță.

Sazed încuviință cu o înclinare a capului, ridicându-se în picioare.

— Cred că înțeleg, stăpâne Kelsier. Atunci, noapte bună.

Kelsier îl salută distrat, cu un simplu gest, și îl lăsă să se retragă.

Cei mai mulți terrisieni nu sunt atât de răi ca Rashek. Dar îmi dau seama că, într-o anumită măsură, se încred totuși în spusele lui. Sunt oameni simpli, nu filosofi sau cărturari, și nu înțeleg că propriile lor prorociri spun că Eroul Evurilor va fi un străin. Nu văd decât ceea ce le-arată Rashek — că sunt un popor aparent superior și că ar trebui mai degrabă să „domine” decât să fie slugi.

Când se află în fața unei pasiuni și a unei uri atât de puternice, până și oamenii cumsecade pot fi amăgiți.

CAPITOLUL 30

Revenirea în sala de bal a familiei Venture părea să fi fost necesară ca să-i reamintească lui Vin ce însemna adevărata măreție.

Intrase în atât de multe fortărețe, încât începuse să nu se mai sinchisească de splendori. Însă fortăreața Venture avea totuși ceva special — ceva spre care năzuiau celelalte, fără a-l atinge vreodată. Ca și cum ar fi fost părintele, pe când celelalte erau copiii

bine instruiți. Toate fortărețele erau frumoase, dar nimeni nu putea să n-o recunoască pe cea mai frumoasă.

Imensa sală Venture, mărginită pe ambele laturi de câte un șir de coloane masive, părea chiar mai măreață decât de obicei. Vin nu reușea să-și dea seama de ce. Se gândea la asta în timp ce aștepta un servitor care să-i ia șalul. Obișnuiții bolovani de calcar luminos străluceau în afara ferestrelor cu vitralii, împroșcând încăperea cu cioburi de lumină. Sub balconul susținut de coloane, mesele erau imaculate. Iar cea rezervată pentru lordul Venture, plasată pe micul balcon din capătul coridorului, arăta regește, ca întotdeauna.

E aproape... prea perfect, se gândi Vin, încruntându-se. Totul părea ușor exagerat. Fețele de masă erau chiar mai albe și mai bine călcate ca de obicei. Uniformele servitorilor arătau deosebit de elegante. În locul oștenilor plasați în alte rânduri din fața ușilor stăteau ucigători-de-ceață cu o înfățișare intenționat impozantă, ieșind în evidență datorită scuturilor lor de lemn și lipsei armurilor. În întregul ei, sala lăsa impresia că obișnuita perfecțiune Venture urcase cu o treaptă mai sus.

— Ceva nu e în ordine, Sazed, șopti Vin, în vreme ce un servitor pleca să-i pregătească masa.

— Ce vrei să spui, stăpână? întrebă majordomul înalt, stând în spatele și ușor în lateralul ei.

— Aici sunt prea mulți oameni, răspunse Vin, descoperind unul dintre lucrurile care-o sâcâiau.

În ultimele câteva luni, oaspeții sosiți la baluri fuseseră din ce în ce mai puțini. Însă se părea că la Venture venise toată lumea. Și încă în hainele cele mai elegante.

— Se întâmplă ceva, adăugă. Ceva despre care nu știm.

— Da, spuse încet Sazed. Simt și eu. Poate-ar trebui să plec mai devreme la cina majordomilor.

— Bună idee, zise Vin. Eu aș putea să sar peste cină în seara asta. Am sosit ceva cam târziu, și s-ar părea că lumea a-nceput deja să stea de vorbă.

Sazed zâmbi.

— Ce e?

— Mi-aduc aminte de o vreme când nu scăpai *niciodată* o masă, stăpână.

— Fii mulțumit că, la balurile astea, n-am încercat niciodată să-mi umplu buzunarele cu mâncare — și crede-mă, m-am simțit ispitită, pufni Vin. Acum poți pleca.

Sazed dădu din cap și se îndreptă spre locul unde cinau majordomii. Vin cercetă grupurile care discutau. *Nici urmă de Shan, din fericire,* se gândi. Dar Kliss nu se vedea din păcate nicăieri, așa că trebuia să-și aleagă pe altcineva pentru bârfă. Înaintă agale, zâmbindu-i lordului Idren Seeris, un văr la casei Elariel, cu care dansase de mai multe ori. El își înclină țeapăn capul, în semn că o văzuse, iar Vin li se alătură celor din jurul lui.

Le zâmbi celorlalți membri ai grupului — trei femei și un alt lord. Le cunoștea pe toate, chiar dacă nu foarte bine, și dansase cu lordul Yestal. Însă, în seara aceea toți îi aruncară priviri foarte reci.

— N-am mai fost de ceva timp în fortăreața Venture, spuse ea, intrându-și în rolul de fată de la țară. Uitasem ce maiestuoasă e!

— Într-adevăr, răspunse una dintre femei. Scuzați-mă — mă duc să-mi iau ceva de băut.

— Vin cu tine, zise o alta, și părăsiră amândouă grupul.

Vin le urmări cu privirea, încruntându-se.

— Ah, zise lordul Yestal. A sosit mâncarea noastră. Vii, Triss?

— Firește, răspunse cea de-a treia femeie, alăturându-i-se lui Yestal pentru a se îndepărta împreună.

Idren își potrivi ochelarii, aruncându-i lui Vin o privire șovăitoare, prin care își cerea scuze, apoi se retrase. Ea rămase locului, uluită. Numai la primele baluri mai avusese parte de primiri glaciale atât de fățișe.

Ce se petrece? se întrebă, din ce în ce mai agitată. *E lucrarea lui Shan? Poate să-ntoarcă împotriva mea oamenii dintr-o sală întreagă?*

Nu, părea să fie așa. Ar fi cerut un efort prea mare. În plus, lucrurile stranii nu se petreceau doar în jurul ei. În seara aceea, toate grupurile de nobili erau… altfel.

Încercă și cu un alt grup, cu un rezultat încă și mai urât. Imediat ce li se alătură, toată lumea o ignoră fără fereală. Se simți atât de

nelalocul ei, încât se retrase, fugind să-și ia o cupă cu vin. Din mers, observă că primul grup — cel cu Yestal și Idren — se refăcuse, alcătuit exact din aceiași oameni.

Vin șovăi, oprindu-se în umbra balconului dinspre est și cercetând mulțimea. Dansatorii erau foarte puțini, și îi recunoscu ca fiind cuplurile stabile. Pe de altă parte, grupurile nu se amestecau între ele și nimeni nu trecea de la o masă la alta. Sala era plină, însă părea foarte clar că toți cei de față se străduiau să se ferească de oricine altcineva.

Trebuie să văd mai bine asta, se gândi, îndreptându-se către scară. După un scurt urcuș, ajunse pe balconul lung, asemănător unui coridor, suspendat deasupra locului de dans, cu familiarele sale felinare albastre dându-i peretelui o nuanță delicată, melancolică.

Vin se opri. Firida lui Elend se afla între coloanele din marginea dreaptă, bine luminată de un singur felinar. El își petrecea timpul acolo, citind, la aproape toate balurile; nu-i plăceau pompa și formalitățile impuse de găzduirea unei petreceri.

În momentul acela era pustie. Vin se apropie de balustradă și-și întinse gâtul ca să vadă mai bine capătul opus al sălii. Masa amfitrionului se afla într-o logie situată la aceeași înălțime cu balcoanele, iar Vin avu un șoc când îl recunoscu pe Elend, care cina împreună cu tatăl său.

Ce? se întrebă, nevenindu-i să creadă. În timpul celor câteva baluri din fortăreața

Venture, la care luase ea parte, nu-l văzuse niciodată pe Elend stând alături de familia lui.

Jos zări o siluetă familiară, în robe viu colorate, umblând prin mulțime. Își flutură mâna către Sazed, dar era limpede că el o zărise deja. Așteptându-l, Vin auzi o voce familiară venind din capătul opus al balconului. Se întoarse să verifice, remarcând-o pe femeia scundă căreia îi simțise mai devreme lipsa. Kliss vorbea cu un mic grup de lorzi de rang inferior.

Așadar, acolo era, se gândi. *Poate că* ea *o să stea de vorbă cu mine*. Rămase nemișcată, așteptând fie să-și încheie Kliss conversația, fie să sosească Sazed.

Terrisianul apăru primul și se îndepărtă de trepte răsuflând greu.

— Stăpână, spuse, cu voce înceată, oprindu-se alături de ea, lângă balustradă.

— Spune-mi c-ai descoperit ceva, Sazed. Balul ăsta... îți dă fiori. Toată lumea e atât de solemnă și de rece. E aproape ca la o înmormântare, nu ca la o petrecere.

— Metafora se potrivește, stăpână, spuse el, cu glas scăzut. Ne-a scăpat un anunț important. Casa Hasting a dat de veste că săptămâna asta nu va ține balul obișnuit.

Vin se încruntă.

— Și ce dacă? Și alte case au mai anulat baluri.

— Și casa Elariel a renunțat la al ei. În mod normal, ar fi urmat al casei Tekiel — dar casa asta nu mai există. Iar casa Shunah a anunțat deja că n-o să mai dea niciun bal.

— Ce tot spui?

— S-ar părea, stăpână, că, pentru un timp… poate pentru unul foarte îndelungat, balul ăsta e ultimul.

Ea se uită în jos, la magnificele ferestre înălțate deasupra grupurilor izolate — aproape dușmănoase.

— Asta se petrece, spuse. Își pun la punct alianțele. Toată lumea stă cu cei mai puternici prieteni și susținători. Știu că e ultimul bal, așa că salvează aparențele, dar știu că nu mai au timp pentru jocuri politice.

— Așa s-ar părea, stăpână.

— Se pregătesc cu toții să se apere, continuă Vin. Se retrag în spatele zidurilor lor, ca să zic așa. Iată de ce nu mai vrea nimeni să-mi vorbească — am făcut din Renoux o forță prea neutră. Nu suntem în nicio tabără și nu e momentul să mizezi pe un element politic nesigur.

— Stăpânul Kelsier trebuie să afle cum stau lucrurile, stăpână. Are de gând s-o facă din nou pe informatorul la noapte. Dacă n-o să știe nimic despre situația asta, n-o să i se mai acorde încredere. Ar trebui să plecăm.

— Nu, zise Vin, întorcându-se spre el. Nu pot să plec — nu atâta vreme cât toți ceilalți rămân. Toată lumea s-a gândit că trebuie să vină la acest ultim bal, să fie văzută aici, așa că nu trebuie să plec înainte de a-ncepe ei s-o facă.

Sazed dădu din cap.

— Foarte bine.

— Du-te tu, Sazed. Plătește o trăsură de piață și du-te la Kell, să-i spui ce-am aflat. Eu mai rămân, și-o să plec atunci când o să fie posibil, fără să fac casa Renoux să pară slabă.

Sazed șovăi.

— Nu… știu, stăpână.

Vin își rostogoli ochii.

— Îți sunt recunoscătoare pentru ajutorul dat, dar nu e nevoie să mă ții tot timpul de mână. O mulțime de oameni vin la baluri fără să le poarte de grijă un majordom.

Sazed oftă.

— Bine, stăpână. Dar, după ce-o să dau de stăpânul Kelsier, o să mă-ntorc imediat.

Ea dădu din cap în semn de rămas-bun și terrisianul se retrase în direcția scării de piatră. Rămânând în locul preferat de Elend, Vin se sprijini de balustradă, uitându-se în jos până când îl văzu pe Sazed apărând și dispărând din nou, în direcția porților principale.

Și acum? Chiar dacă găsesc pe cineva cu care să stau de vorbă, nu mai are niciun rost să răspândesc zvonuri.

Se simți cuprinsă de spaimă. Cine și-ar fi imaginat că avea să savureze atât de mult frivolitățile nobililor? Experiența fusese întinată, fiindcă știa de ce erau în stare mulți aristocrați, dar, chiar și așa, purtase în sine o încântare de vis.

Avea să mai ia vreodată parte la asemenea baluri? Ce avea să se-ntâmple cu nobila Valette? Urma să-și pună deoparte rochiile și fardurile, redevenind pur și simplu Vin, hoața

de pe străzi? În noul regat al lui Kelsier n-avea să fie probabil loc pentru lucruri de soiul marilor baluri și poate că ăsta era un lucru bun — cu ce drept dansa ea, în timp ce alți skaa mureau de foame? Totuși… i se părea că, fiind lipsită de fortărețe și de dansatori, de rochii și de petreceri, lumea urma să-și piardă din frumusețe.

Oftă și se retrase de lângă balustradă, uitându-se în jos, la propria ei rochie. Era de un albastru intens, sclipitor, cu un model din cercuri albe brodat pe poale. Nu avea mâneci, dar mănușile de mătase albastră pe care le purta urcau până mai sus de coate.

Cândva, un asemenea veșmânt i s-ar fi părut frustrant de voluminos. Însă acum i se părea superb. Îi plăcea croiala care-i făcea pieptul să pară plin, subliniind-i în același timp subțirimea mijlocului. Îi plăcea cum se umfla din talie, răsfirându-se treptat pentru a forma un clopot larg, care foșnea la fiecare pas.

Avea să-i simtă lipsa — totul avea să-i lipsească. Însă dreptatea era de partea lui Sazed. Nu putea opri scurgerea timpului, putea doar să se bucure de fiecare clipă.

N-o să-l las să stea toată seara la masa aia înaltă, fără să-mi dea nicio atenție, se hotărî.

Se întoarse cu spatele și o porni de-a lungul balconului, salutând-o pe Kliss cu o înclinare a capului când trecu pe lângă ea. Balconul se termina cu un coridor care cotea și — așa cum ghicise Vin — ducea către logia în care era masa gazdei.

Rămase o clipă pe coridor, uitându-se într-acolo. Nobilii, femei și bărbați deopotrivă, purtau haine regești, savurând privilegiul de a fi fost invitați la masa lui Straff Venture. Vin așteptă, străduindu-se să atragă atenția lui Elend, și în cele din urmă o zări unul dintre oaspeți, care îl înghionti pe tânărul Venture. Acesta se răsuci, surprins, o văzu pe Vin și roși ușor.

Ea își flutură scurt degetele, iar el se ridică, scuzându-se. Vin se grăbi să se retragă ceva mai în interiorul culoarului de piatră, ca să nu fie auziți.

— Elend! exclamă, la intrarea lui pe coridor. Stai cu tatăl tău!

El dădu din cap.

— Balul ăsta, Valette, s-a transformat în ceva special și tata a insistat, pe bună dreptate, să respect protocolul.

— Când vom avea timp să stăm de vorbă?

El șovăi.

— Nu sunt sigur c-o vom face.

Vin se încruntă. Părea… rezervat. Costumul pe care-l purta de obicei, puțin cam ponosit și cam mototolit, fusese înlocuit cu unul elegant, care-i venea foarte bine. Și chiar își pieptănase părul.

— Elend? întrebă ea, făcând un pas înainte.

El ridică o mână, respingând-o.

— Lucrurile s-au schimbat, Valette.

Nu, se gândi ea, *asta nu se poate schimba, nu încă.*

— Lucrurile? Ce „lucruri”? Elend, despre ce vorbești?

— Sunt moștenitorul casei Venture, spuse el. Și se apropie vremuri primejdioase. Casa Hasting a pierdut în după-amiaza asta un convoi întreg și e numai începutul. Peste o lună, fortărețele vor fi în război pe față. Nu pot trece cu vederea astfel de lucruri, Valette. Acum trebuie să-ncetez să tot fiu o pacoste pentru familia mea.

— E foarte bine, zise ea. Asta nu-nseamnă…

— Valette, o întrerupse el. Și tu ești o pacoste. Una foarte mare. N-o să mint pretinzând că n-am ținut niciodată la tine — am ținut, și încă mai țin. Însă am știut de la bun început — ca și tine — că nu poate fi vorba decât de un flirt vremelnic. Adevărul e că familia mea are nevoie de mine — și e mai importantă decât ești tu.

Vin păli.

— Dar…

El îi întoarse spatele, vrând să plece înapoi, la masă.

— Elend, spuse ea încet, te rog, nu te îndepărta de mine.

El șovăi, apoi o privi iarăși.

— Știu adevărul, Valette. Știu că te-ai dat drept cine nu ești. De fapt, nu-mi pasă — nu sunt furios, nici măcar dezamăgit. De fapt, mă așteptam la asta. Nu faci decât… să joci după reguli. Ca noi toți. Șovăi, apoi clătină din cap și-și desprinse privirea de ea. Ca mine.

— Elend? spuse Vin, întinzând mâna către el.

— Nu mă sili să te fac de râs în public, Valette.

Ea ezită, simțindu-se amorțită. Și, pe altă parte, era prea furioasă ca să fie amorțită — prea furioasă, prea frustrată... și prea îngrozită.

— Nu pleca, șopti. Nu mă părăsi și tu.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar trebuie să mă-ntâlnesc cu prietenii mei. A fost... amuzant.

Și plecă.

Vin rămase pe coridorul întunecos. Se simți tremurând în tăcere și se întoarse pe balconul principal împleticindu-se. Aruncând o privire într-o parte, îl văzu pe Elend spunând bună seara familiei sale și pornind-o apoi, printr-un culoar din spate, către partea locuită a fortăreței.

Nu-mi poate face asta. Nu Elend. Nu acum...

Însă o voce interioară — una pe care aproape o uitase — începu să vorbească. *Bineînțeles că te-a părăsit,* șopti Reen. *Bineînțeles că te-a abandonat. Toată lumea o să te trădeze, Vin. Ce te-am învățat eu?*

Nu, se gândi ea. *E doar din pricina încordării politice. Odată ce se va încheia, o să-l pot convinge să se-ntoarcă...*

Eu nu m-am întors niciodată pentru tine, șopti Reen. *N-o să se-ntoarcă nici el.* Vocea părea atât de reală — era aproape ca și cum ar fi vorbit alături de ea.

Vin se sprijini de balustrada balconului, ținându-se de gratiile de fier ca să capete putere, ca să poată rămâne în picioare. N-avea să-l lase s-o distrugă. Viața pe străzi nu reușise s-o înfrângă; n-avea să lase un nobil înfumurat s-o facă. Începu să-și repete asta.

Dar de ce o chinuia mai tare decât foamea, de ce o durea mai tare decât bătăile lui Camon?

— Ei, Valette Renoux, spuse cineva în spatele ei.

— Kliss, răspunse ea. În clipa asta nu… sunt destul de bine dispusă ca să stau de vorbă.

— Ah, zise Kliss. Prin urmare, Elend Venture ți-a dat în sfârșit cu piciorul. Nu-ți face griji, fetițo — o să primească în curând ceea ce merită.

Vin se întoarse, încruntându-se la auzul tonului straniu pe care vorbea Kliss. Parcă n-ar fi fost ea însăși. Părea prea… controlată.

— Du-i unchiului tău un mesaj din partea mea, se poate, dragă? întrebă Kliss, cu voioșie. Spune-i că unui om ca el — fără alianțe cu alte case — i-ar putea fi greu s-adune informații în lunile care vor urma. Dacă are nevoie de o sursă de încredere, spune-i să trimită după mine. Știu o mulțime de lucruri interesante.

— Ești informatoare! exclamă Vin, lăsându-și pe moment durerea deoparte. Bine, dar ești…

— O bârfitoare proastă? întrebă femeia scundă. Păi, sigur că sunt! E fascinant ce poți afla când te crede lumea o bârfitoare de la

curte! Oamenii vin la tine să răspândească niște minciuni evidente — ca lucrurile pe care mi le-ai spus despre casa Hasting. De ce-ai vrut să-mprăștii asemenea neadevăruri? Casa Renoux poate face o ofertă pentru piața armelor pe timpul războiului caselor? Firește — oare Renoux s-ar putea afla *în spatele* recentului atac asupra barjelor Hasting?

Ochii lui Kliss scăpărară.

— Spune-i unchiului tău că pot păstra tăcerea asupra lucrurilor pe care le știu — în schimbul unei mici taxe.

— M-ai păcălit tot timpul… spuse Vin, amorțită.

Kliss o bătu pe braț.

— Firește, draga mea. Asta facem noi aici, la curte. O să-nveți până la urmă, dac-o să supraviețuiești. Acum fii fată bună și du mesajul meu, da?

Kliss îi întoarse spatele și rochia ei turtită și țipătoare i se păru dintr-odată lui Vin o toaletă superbă.

— Așteaptă, o strigă ea. Ce-ai spus mai devreme despre Elend? Că va primi ceea ce merită?

— Ăă? zise Kliss, întorcându-se din nou spre ea. Păi… așa e. Întrebai care sunt planurile lui Shan Elariel, nu?

Shan? se gândi Vin, din ce în ce mai îngrijorată.

— Ce pune la cale?

— Ei, ăsta, draga mea, e într-adevăr un secret costisitor. Aș putea să-ți spun… dar ce primesc în schimb? O femeie dintr-o casă

lipsită de importanță, ca mine, trebuie să-și găsească într-un fel un mijloc de trai…

Vin își scoase colierul de safire, singura bijuterie pe care o purta.

— Uite. Ia-l.

Kliss primi colierul cu o expresie gânditoare.

— Ăă, da, foarte frumos, într-adevăr.

— Ce știi? se răsti Vin.

— Mă tem că tânărul Elend va fi una dintre primele pierderi ale familiei Venture din războiul caselor, răspunse Kliss, îndesându-și colierul într-un buzunar din mânecă. E regretabil — pare într-adevăr un băiat drăguț. Probabil chiar prea drăguț.

— Când? întrebă Vin, pe un ton poruncitor. Unde? Cum?

— Atâtea întrebări, dar un singur colier, spuse alene Kliss.

— E tot ce am acum! exclamă Vin, cu sinceritate.

În punga ei cu monede nu erau decât bănuți de bronz, pentru Oțel-Împingere.

— Dar secretul e foarte valoros, cum am spus, continuă Kliss. Dezvăluindu-ți-l, propria mea viață ar fi…

Asta e! se gândi Vin, furioasă. *Jocuri aristocratice stupide*!

Arse zinc și alamă, lovind-o pe Kliss cu o rafală puternică de Allomanție a sentimentelor. I le Domoli pe toate, în afară de frică, pe care o prinse apoi și o smuci trăgând de ea cu putere.

— Spune-mi! mârâi.

Lui Kliss i se tăie răsuflarea, se împletici și fu cât pe ce să cadă.

— O Allomantă! Nu e de mirare că Renoux și-a adus cu sine, în Luthadel, o verișoară atât de îndepărtată!

— Vorbește! spuse Vin, înaintând cu un pas.

— E prea târziu ca să-l mai ajuți, spuse Kliss. N-aș vinde niciodată un secret ca ăsta dacă s-ar putea întoarce împotriva mea!

— Spune-mi!

— O să fie asasinat de Allomanții casei Elariel, în seara asta, șopti Kliss. Ar putea fi deja mort — trebuia să se-ntâmple imediat după retragerea lui de la masa lordului. Dar, dacă vrei răzbunare, va trebui să te uiți și către Lordul Straff Venture.

— Tatăl lui Elend? întrebă Vin, surprinsă.

— Bineînțeles, fetiță proastă. Lordului Venture nu i-ar plăcea nimic mai mult decât un motiv de a lăsa titlul casei, în schimb, unui nepot. Tot ce are de făcut e să retragă câțiva soldați de pe acoperiș, din jurul camerei tânărului Elend. Și, fiindcă omorul va avea loc în timpul micii lui întruniri filosofice, lordul Venture va scăpa, în același timp, și de un Hasting și de un Lekal.

Vin se răsuci pe călcâie. *Trebuie să fac ceva!*

— Firește, adăugă Kliss, chicotind și îndreptându-și spatele, și lordul Venture va avea o surpriză. Am auzit că în posesia lui Elend al tău se află niște cărți foarte… bine alese. Cred că tânărul Venture ar fi trebuit să

fie mai prudent în privința lucrurilor pe care le-a dezvăluit femeilor sale.

Vin se întoarse din nou către zâmbitoarea Kliss. Femeia îi făcu cu ochiul.

— O să păstrez secretul Allomanției tale, fetițo. Nu trebuie decât să te-asiguri că-mi primesc plata până mâine-seară. O doamnă trebuie să-și cumpere mâncare — și, după cum vezi, mie-mi trebuie o grămadă. Cât despre Casa Venture… ei, în locul tău, m-aș ține la distanță de ei. Asasinii trimiși de Shan vor face un *adevărat* tărăboi în seara asta. N-aș fi surprinsă dacă jumătate din oamenii de la curte ar ajunge în camera băiatului, să vadă care-i cauza scandalului. Și când vor da cu ochii de cărțile lui Elend… ei, să zicem că obligatorii vor deveni, pentru un timp, foarte interesați de Casa Venture. Păcat că Elend o să fie deja mort — n-am mai avut de mult parte de execuția publică a unui nobil!

Camera lui Elend, se gândi Vin, cu disperare. *Acolo trebuie să se fi dus!* Se răsuci în loc, săltându-și rochia din ambele părți, și se repezi pe aleea de pe balcon, îndreptându-se spre culoarul pe care-l părăsise cu câteva minute mai devreme.

— Unde te duci? întrebă Kliss, surprinsă.

— Trebuie s-opresc asta!

Kliss râse.

— Ți-am spus deja că e prea târziu. Venture e o fortăreață foarte veche și, în partea din spate, pasajele către apartamentele lorzilor sunt un adevărat labirint. Dacă nu știi drumul, o să rătăcești prin ele ore-ntregi.

Vin se uită în jur, simțind că n-avea nicio putere.

— În plus, fetițo, adăugă Kliss, pregătindu-se să plece. Băiatul nu ți-a dat adineauri cu piciorul? Ce-i datorezi?

Vin șovăi.

Are dreptate. Ce-i datorez eu lui?

Răspunsul veni imediat. *Îl iubesc.*

Gândul îi dădu putere. O luă la fugă, în ciuda râsetelor lui Kliss. Trebuia să-ncerce. Intră pe coridor și se îndreptă către pasajele din spate. Însă spusele lui Kliss se dovediră în curând adevărate: coridoarele întunecate, de piatră, erau înguste și lipsite de ornamente. N-avea să găsească drumul la timp.

Acoperișul, se gândi. *Camerele lui Elend au desigur un balcon. Îmi trebuie o fereastră!*

Se repezi pe un coridor, aruncându-și pantofii și scoțându-și ciorapii, apoi alergă cât de repede o putea face în rochie. Căută, înnebunită, o fereastră destul de mare ca să poată trece prin ea. Dădu buzna într-un culoar mai larg, pustiu în afară de prezența felinarelor pâlpâitoare. În capătul opus al încăperii se vedea o fereastră-rozariu imensă, de culoarea lavandei.

E destul de bună, se gândi. Incendiindu-și oțelul, se avântă în aer, trăgând de o ușă masivă de fier din spatele ei. Zbură o clipă drept înainte, apoi împinse cu putere în monturile de fier ale ferestrei-rozariu.

Se legănă și apoi se opri în aer, Împingând în același timp înainte și înapoi. Se încordă, suspendată pe coridorul pustiu, și arse fludor

ca să nu fie zdrobită. Fereastra-rozariu era enormă, dar mai ales din sticlă. Cât de rezistentă putea fi?

Foarte rezistentă. Vin gemu sub forța încordării. Auzi un pocnet în spatele ei, și ușa începu să se răsucească în balamale.

Trebuie... să... cedezi! se gândi, furioasă, incendiindu-și oțelul. În jurul ferestrei căzură așchii de piatră.

Pe urmă, cu un pocnet, fereastra se desprinse de perete. Se prăbuși în bezna nopții, și Vin țâșni în urma ei.

Ceața rece o învălui. Trase ușor de ușa din încăpere, împiedicându-se să se îndepărteze prea mult, apoi Împinse cu forță în fereastra în cădere. Imensă și întunecată, aceasta se roti sub ea, învolburând ceața, în timp ce Vin era aruncată în partea opusă. Drept în sus, către acoperiș.

Fereastra se zdrobi de pământ exact în clipa când zbură ea peste cornișă, cu rochia fluturându-i nebunește în vânt. Cu o bufnitură, ateriză, ghemuită, pe suprafața plată a acoperișului de bronz. Metalul era rece sub degetele mâinilor și picioarelor ei.

Incendie cositor, luminându-și noaptea. Nu zări nimic neobișnuit.

Arse bronz, întrebuințându-l așa cum o învățase Marsh, în căutarea semnelor Allomanției. Nu descoperi niciunul — asasinii aveau cu ei un Fumegător.

Nu pot căuta în toată clădirea! se gândi, disperată, incendiindu-și bronzul. *Unde sunt?*

În clipa aceea, ciudat, avu impresia că simțise ceva. O pulsație Allomantică în noapte. Firavă. Ascunsă. Dar suficientă.

Încrezătoare în instinctul ei, Vin începu să traverseze acoperișul în fugă. În timp ce alerga, incendie fludor, își prinse rochia de sub gât și o sfâșie până jos dintr-o singură mișcare. Își scoase punga cu monede și flacoanele cu metale dintr-un buzunar ascuns, apoi, încă alergând, își rupse și își aruncă rochia, jupoanele și pantalonașii. Urmară corsetul și mănușile. Sub ele purta o cămașă albă subțire, fără mâneci, și o pereche de pantaloni scurți, albi.

Se avântă nebunește. *Nu se poate s-ajung prea târziu,* se gândi. *Te rog. Nu se poate.*

În fața ei, din ceață, se desprinseră siluete. Stăteau alături de o lucarnă înclinată. În fuga ei pe acoperiș, Vin trecuse pe lângă mai multe. Una dintre siluete arătă spre lucarnă, cu o armă scânteindu-i în mână.

Vin țipă, Împingând în acoperișul de bronz și avântându-se într-un salt cu boltă. Ateriză chiar în mijlocul grupului de oameni surprinși, apoi își azvârli punga în sus, rupând-o în două.

Monedele țâșniră în aer, reflectând lumina ferestrei de sub ele. În timp ce ploaia de monede scânteietoare îi cădea în jur, Vin Împinse.

Monedele se îndepărtară de ea ca un roi de insecte, fiecare lăsând în urmă câte o dâră prin ceață. Când izbiră în carne, din cercul de siluete se înălțară țipete și mai multe forme întunecate se prăbușiră.

Altele rămaseră în picioare. Câteva monede zvâcniră, respinse, Împinse în lateral de mâini Allomantice nevăzute. Patru oameni rămaseră neclintiți. Doi purtau mantii-de-ceață; iar figura unuia dintre ei îi era cunoscută.

Shan Elariel. Vin n-avea nevoie să-i vadă mantia ca să-nțeleagă; o femeie cu o poziție atât de înaltă ca a ei nu putea lua parte la un asasinat decât dintr-un singur motiv. Era Născută-din-Ceață.

— *Tu?* întrebă Shan, șocată.

Era îmbrăcată în negru, cu pantaloni și cămașă, cu părul negru strâns la spate și purtându-și mantia aproape cu eleganță.

Doi Născuți-din-Ceață, se gândi Vin. *Nu e bine.* Se îndepărtă în fugă, aplecându-se când unul dintre asasini își repezi bastonul de duel către ea.

Se lăsă să alunece pe acoperiș, apoi Trase, oprindu-se scurt și răsucindu-se cu o mână sprijinită pe bronzul rece. Întinse brațul și Trase cele câteva monede care nu se pierduseră în noapte, adunându-și-le în palmă.

— Omorâți-o! se răsti Shan.

Cei doi bărbați trântiți de Vin zăceau pe acoperiș gemând. Nu muriseră; de fapt, unul chiar se ridica nesigur în picioare.

Brutali, își spuse Vin. *Ceilalți doi sunt, probabil, Monedazvârlitori.*

Ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze că nu se înșela, unul dintre bărbați încercă să-i împingă flaconul cu metale. Din fericire, în interiorul acestuia nu erau destule metale ca

să-i ofere o ancoră foarte bună și ea îl opri cu ușurință.

Shan își reîntoarse atenția către lucarnă.

Nu, n-o s-o faci! se gândi Vin, repezindu-se înainte.

La apropierea ei, Monedazvârlitorul scoase un strigăt. Vin aruncă o monedă, trimițând-o către el. El ripostă, firește, Împingând — dar Vin se ancoră de acoperișul de bronz și incendie oțel, Împingând cu hotărâre.

Transmisă prin monedă către Vin și către acoperiș, propria Oțel-Împingere a bărbatului îl azvârli în aer. Țipă, catapultat în beznă. Nu era decât Cețurian, nu se putea Trage înapoi, pe acoperiș.

Celălalt Monedazvârlitor încercă s-o împroașe pe Vin cu monede, dar ea le abătu din drum fără efort. Din nefericire, nu era la fel de prost ca însoțitorul lui și eliberă discurile metalice imediat după ce le Împinsese. Însă era evident că nu putea reuși s-o lovească. De ce continua...

Celălalt Născut-din-Ceață! își spuse Vin, aplecându-se și rostogolindu-se când din ceață sări o siluetă, cu pumnalele de sticlă licărindu-i.

Vin abia avu timp să se ferească, arzând fludor ca să nu-și piardă echilibrul. Se ridică în picioare alături de Brutalul rănit, care se sprijinea pe picioare evident slăbite. Cu o altă incendiere de fludor, Vin îl izbi cu umărul în piept, aruncându-l într-o parte.

Bărbatul se împletici, stângaci, încă protejându-și coastele însângerate. Sticla fină, fumurie, se făcu țăndări la căderea lui și auzul ascuțit de cositor al lui Vin desluși strigătele de surpriză de dedesubt, urmate de bufnitura aterizării Brutalului.

Vin își ridică privirea, aruncându-i uluitei Shan un zâmbet răutăcios.

În spatele ei, al doilea Născut-din-Ceață — un bărbat — înjură cu voce scăzută.

— Tu... Tu..., bolborosi Shan, cu ochii fulgerându-i cu furie în întuneric.

Ține cont c-ai fost prevenit, Elend, se gândi Vin, *și fugi. Pentru mine e timpul să plec.*

Nu putea să-nfrunte doi Născuți-din-Ceață în același timp — în majoritatea nopților, nici măcar pe Kelsier nu izbutea să-l înfrângă. Incendiind oțel, se retrase dintr-un salt. Shan făcu un pas înainte și — părând hotărâtă — se Împinse pe urmele lui Vin. Al doilea Născut-din-Ceață i se alătură.

Blestem! își spuse Vin, răsucindu-se în aer și trăgându-se către marginea acoperișului de lângă fereastra-rozariu pe care-o spărsese. Jos, mai multe siluete alergau de colo-colo, și felinarele lor dădeau strălucire ceții. Lordul Venture își imaginase probabil că tărăboiul anunța moartea fiului său. Îl aștepta o surpriză.

Vin se avântă din nou în aer, sărind în gol, printre cețuri. Îi auzi pe cei doi Născuți-din-Ceață aterizând în urma ei, apoi catapultându-se la rândul lor.

Nu e bine, se gândi, îngrijorată, zburând prin cețurile purtate de curenții de aer. Nu-i

mai rămăseseră monede, n-avea nici pumnale — și se lupta cu doi Născuți-din-Ceață bine instruiți.

Arse fier, căutând cu disperare o ancoră în noapte. Sub ea, în dreapta, apăru o linie albastră, mișcându-se încet.

Smuci de linia aceea, schimbându-și direcția. Țâșni în jos, și zidul domeniului Venture se ivi sub ea ca o umbră întunecată. Ancora ei era platoșa unui străjer ghinionist, întins pe creasta zidului și ținându-se din toate puterile de un merlon, ca să nu fie tras către Vin.

Ea se izbi de armura lui cu picioarele, apoi se răsuci în ceață, zvâcnind ca să aterizeze pe piatra rece. Străjerul căzu la rândul lui, apoi scoase un țipăt, înșfăcându-și cu disperare ancora de piatră când se simți Tras de o altă forță Allomantică.

Îmi pare rău, amice, se gândi Vin, smulgându-i mâna pe de merlon. Bărbatul fu imediat aruncat în sus și rămase blocat în aer, parcă tras de o funie rezistentă.

Izbitura zgomotoasă a trupurilor răsună în întunericul de deasupra, și Vin zări două siluete căzând fără vlagă către pavajul curții. Zâmbi, luând-o la fugă pe zid. *Sper c-a fost Shan.*

Făcu un salt și se opri pe casa porții. În apropierea fortăreței, oaspeții se împrăștiau, repezindu-se în trăsuri ca să scape cu fuga.

Și așa începe războiul caselor, medită Vin. *Nu m-am gândit că eu o să-l dezlănțui, în mod oficial.*

Din ceața de deasupra, o siluetă cădea drept către ea. Vin țipă, incendie fludor și sări într-o parte. Shan ateriză pe casa porții cu abilitate — cu panglicile mantiei mișcându-se în vânt. Avea amândouă pumnalele scoase și ochii îi ardeau de furie.

Vin se aruncă în lateral, rostogolindu-se de pe casa porții și oprindu-se dedesubt, pe aleea de pe creasta zidului. Doi străjeri se retraseră speriați, uluiți de apariția unei fete pe jumătate dezbrăcate, căzută din ceață între ei.

Shan coborî pe zid în spatele celor doi și Împinse, azvârlindu-l pe unul către Vin.

Bărbatul țipă când în platoșa lui Împinse la rândul ei și Vin — dar era mai greu decât ea, așa că ea fu aruncată pe spate. Trase de el ca să-și încetinească mișcarea și omul se prăbuși, strivindu-se de cresta zidului. Vin ateriză cu grație alături și înșfăcă bastonul care i se rostogolea din mână.

Shan atacă într-o străfulgerare de pumnale învârtite, iar Vin se văzu silită să se retragă din nou cu un salt. *E atât de bună!* își spuse, îngrijorată. Ea abia dacă avusese timp să se antreneze cu pumnalele; în clipa aceea, își dori să-l fi rugat pe Kelsier să exerseze mai mult. Roti bastonul, dar nu mai folosise niciodată o asemenea armă și atacul ei nu putea izbuti decât să stârnească râsul.

Shan despică aerul și Vin simți o străfulgerare de durere în obraz când se aplecă. Speriată, scăpă bastonul, își duse mâna la față și simți sângele. La vederea zâmbetului

de pe chipul lui Shan, se retrase împleticindu-se.

Și atunci își aduse aminte de flacon. De cel pe care încă-l mai purta asupra ei — primit de la Kelsier.

Atiu.

Nu se osteni să-l înșface din locul unde și-l îndesase, lângă talie. Arse oțel și îl împinse în fața ei, în aer. Apoi arse imediat fier și smuci bobul de atiu. Sticla se sparse și bobul zbură către Vin. Îl prinse în gură, înghițindu-l și silindu-l să-i alunece în josul gâtului.

Shan șovăi. Apoi, înainte de-a apuca Vin să schițeze vreun gest, dădu peste cap unul dintre flacoanele ei.

Bineînțeles că are atiu!

Dar cât avea? Kelsier nu-i dăduse lui Vin prea mult — de ajuns doar pentru vreo treizeci de secunde. Shan sări către ea, zâmbind, cu părul lung și negru fluturându-i în aer. Vin scrâșni din dinți. N-avea de ales.

Arse atiu. Din silueta lui Shan țâșniră imediat zeci de umbre. Era blocajul Născuților-din-Ceață: dacă-ți terminai primul atiul, deveneai vulnerabil. Nu puteai scăpa de un adversar care știa exact ce-aveai de gând să faci.

Vin se grăbi să se retragă, cu ochii pe Shan. Femeia nobilă înainta încet, însoțită de năluci ce i se agitau în jur, într-un nor translucid de mișcare. Părea calmă. Sigură.

Are atiu din belșug, se gândi Vin, simțind cum i se mistuia propria rezervă. *Trebuie să fug.*

Umbra unei vergele de lemn îi străbătu pe neașteptate pieptul. Se aruncă în lateral chiar în clipa când săgeata reală — după cum se părea, fără vârf din metal — trecu prin aer, chiar în locul unde stătuse ea. Se uită spre casa porții, unde mai mulți soldați își înălțau arcurile.

Înjură, aruncându-și privirea într-o parte, în ceață. Și, cu coada ochiului, zări zâmbetul lui Shan.

Așteaptă pur și simplu să mi se termine atiul. Vrea să fug — știe că mă poate prinde.

Nu avea de ales, decât dacă prefera atacul.

Shan se încruntă, surprinsă, când o văzu repezindu-se spre ea, cu săgețile-fantomă lovind zidul chiar înainte de sosirea perechilor lor reale. Vin se ghemui între două dintre ele — mintea ei ajutată de atiu îi spunea exact cum să se miște —, care trecură atât de aproape încât le simți prezența în aer, de o parte și de alta.

Shan își repezi pumnalele și Vin se răsuci în lateral, evitând o lovitură și parând-o pe cealaltă cu antebrațul, în care se alese cu o tăietură adâncă. Propriul sânge îi zbură în aer când se învârti în loc — fiecare picătură aruncându-și imaginea translucidă creată de atiu — și ea arse fludor, trăgându-i lui Shan un pumn în stomac.

Lady Elariel gemu de durere și se încovoie ușor, dar nu căzu.

Atiul e aproape terminat, se gândi Vin, cu disperare. *Nu mai am decât pentru câteva secunde.*

Așa că și-l stinse mai devreme, lăsându-se descoperită.

Shan zâmbi cu răutate, îndreptându-și spatele, și atacă, încrezătoare, cu pumnalul din mâna dreaptă. Își închipuia că Vin rămăsese fără atiu — că era expusă. Vulnerabilă.

În clipa aceea, Vin își arse ultima fărâmă de atiu. Shan șovăi, năucită, preț de o clipă infimă, oferindu-i lui Vin o breșă în timp ce o săgeată-fantomă brăzda ceața de deasupra.

Vin prinse săgeata adevărată care o urmă — iar lemnul zgrunțuros îi arse degetele — apoi o împlântă în pieptul lui Shan. Coada i se frânse în mână, lăsând o bucată de vreo doi centimetri în afara trupului lui Shan. Femeia se retrase împleticindu-se, dar rămase în picioare.

Afurisitul de fludor, se gândi Vin, smulgând o sabie din teaca picată alături de soldatul leșinat de la picioarele ei. Se repezi înainte dintr-un salt, strângând din dinți cu hotărâre, și Shan — încă năucă — ridică o mână ca să Împingă în sabie.

Vin lăsă arma să cadă — nu fusese decât o diversiune — și înfipse cealaltă jumătate a săgeții rupte în pieptul lui Shan, chiar lângă prima.

De data asta, Shan căzu. Încercă să se ridice, dar probabil că una dintre săgeți îi vătămase grav inima, fiindcă obrajii îi păliră. Se mai zbătu o clipă, apoi rămase fără viață pe pietre.

Vin își îndreptă spatele, răsuflând adânc în timp ce-și ștergea sângele de pe obraz — dându-și seama că, prin atingerea cu brațul

însângerat, își făcea fața s-arate mai rău. În spatele ei, soldații strigau, trăgând alte săgeți.

Mai aruncă o privire spre fortăreață, luându-și rămas-bun de la Elend, apoi se Împinse, dispărând în noapte.

Alții își fac griji, întrebându-se dacă vor rămâne sau nu în amintirea omenirii. Eu n-am astfel de temeri; chiar nesocotind prorocirile din Terris, am dat naștere, în această lume, unui asemenea haos, unor asemenea conflicte și unor asemenea speranțe, încât e foarte greu de crezut că mă voi pierde în uitare.

Îmi fac griji pentru ceea ce vor spune despre mine. Istoricii pot face ce vor cu trecutul. Peste o mie de ani, își vor aminti că am apărat omenirea de un rău foarte puternic? Sau că am fost un despot care-a-ncercat să facă din sine însuși o legendă?

CAPITOLUL 31

— Nu știu, spuse Kelsier, ridicând din umeri cu un zâmbet. Boare ar putea fi un bun ministru al sănătății.

Grupul chicoti, însă Boare se mulțumi să dea ochii peste cap.

— Sincer, nu pricep de ce sunt *eu* întotdeauna ținta glumelor voastre. Trebuie să-l alegeți pe singurul om demn din ceata asta drept cal de bătaie pentru batjocură?

— Pentru că tu, dragul meu, răspunse Ham, imitând accentul lui Boare, ești, de departe, cel mai bun cal de bătaie pe care-l avem.

— Oh, te rog, zise Boare, în timp ce Fantomă părea gata să se tăvălească pe jos de atâta râs. Chestia asta devine copilărească. Comentariul tău, Hammond, nu l-a făcut să râdă decât pe băietanul *ăsta* necopt.

— Eu nu sunt decât un oștean, răspunse Ham, ridicându-și pocalul. Atacurile tale verbale pline de duh n-au niciun efect asupra mea, sunt mult prea greu de cap ca să le pricep.

Kelsier chicoti, sprijinindu-se din nou de bufet. Una dintre neplăcerile lucrului pe timpul nopții era lipsa de la adunările cetei, care se strângea seara în bucătăria lui Ciomege. Boare și Ham continuau să se ia unul de altul în râs, ca de obicei. Dox stătea în capul mesei, studiind registrele și rapoartele, în timp ce Fantomă se așeza cu înflăcărare lângă Ham, străduindu-se să dea tot ce avea mai bun în el luând parte la conversație. Ciomege rămânea în colțul lui, supraveghindu-i, zâmbind din când în când și în general bucurându-se de talentul care-i îngăduia să se-ncrunte mai amenințător decât oricine altcineva din încăpere.

— Eu ar trebui să plec, stăpâne Kelsier, spuse Sazed, cu ochii la ceasul din perete. Probabil că stăpâna Vin e gata să părăsească balul.

Kelsier dădu din cap.

— Și eu ar trebui să mă urnesc. Încă mai am de…

Ușa dinspre exterior a bucătăriei se trânti de perete. Silueta lui Vin se profilă pe fundalul întunecat al ceții, nepurtând nimic altceva

decât lenjeria de corp — o cămașă albă subțire și niște pantaloni scurți. Amândouă fuseseră împroșcate cu sânge.

— Vin! exclamă Ham, ridicându-se în picioare.

Pe obrazul ei se vedea o tăietură lungă, subțire și avea un antebraț bandajat.

— Sunt bine, spuse, cu voce vlăguită.

— Ce s-a-ntâmplat cu rochia ta? întrebă imediat Dockson, cu glas poruncitor.

— Vorbești despre asta? întrebă ea, pe tonul unei scuze, arătând o îngrămădire de material albastru, rupt și pătat de cenușă. Mi-a… stat în cale. Îmi pare rău, Dox.

— Pe Lordul Legiuitor, fetițo! se amestecă Boare. Dă-o-ncolo de rochie — ce s-a-ntâmplat cu *tine*?

Ea clătină din cap, închizând ușa. Obrajii lui Fantomă se împurpurară violent la vederea veșmintelor ei, iar Sazed se apropie imediat, grăbindu-se să-i cerceteze rana din obraz.

— Cred c-am făcut ceva rău, spuse Vin. Am… omorât-o pe Shan Elariel.

— *Ce*-ai făcut? întrebă Kelsier, pe când Sazed repeta încet „tț, tț”, luându-și privirea de la mica rană din obraz în timp ce desfăcea bandajul din jurul brațului.

Vin răspunse la îngrijirile lui Sazed cu o ușoară tresărire de durere.

— Era Născută-din-Ceață. Ne-am luptat. Am învins.

Ai omorât o Născută-din-Ceață pe deplin instruită? se gândi Kelsier, șocat. *Și tu abia dacă te antrenezi de opt luni!*

— Stăpâne Hammond, ceru Sazed, vrei să-mi aduci traista cu leacuri?

Ham dădu din cap, ridicându-se în picioare.

— Ai putea să-i aduci și ceva de-mbrăcat, sugeră Kelsier. Cred că sărmanul Fantomă nu mai are mult și-i stă inima.

— Ce nu-i în ordine cu astea? întrebă Vin, arătându-și hainele cu o înclinare a capului. Lasă să se vadă mult mai puțin decât îmbrăcămintea de hoață pe care-o purtam uneori.

— Asta e lenjerie, Vin, spuse Dockson.

— Și?

— E vorba de un principiu, o lămuri el. Tinerele doamne nu aleargă de colo-colo numai în lenjerie, indiferent cât de mult ar semăna cu hainele obișnuite.

Ea ridică din umeri, așezându-se în timp ce Sazed îi apăsa un bandaj pe braț. Părea… istovită. Și nu numai din cauza luptei. *Ce altceva s-a mai întâmplat la petrecere?*

— Unde te-ai luptat cu această Elariel? întrebă Kelsier.

— În afara fortăreței Venture, răspunse Vin, cu ochii în jos. Cred… că o parte dintre străji m-au văzut. S-ar putea să mă fi văzut și câțiva nobili, dar nu sunt sigură.

— Asta o să ne facă necazuri, oftă Dockson. Bineînțeles că rana din obraz o să sară-n ochi, chiar și pe sub fard. Sincer vorbind, voi, Allomanții… Când vă băgați într-o luptă din asta, nu vă gândiți niciodată cum o s-arătați *a doua* zi?

— Eu nu m-am gândit decât cum să rămân în viață, Dox, răspunse Vin.

— Se plânge numai fiindcă-și face griji pentru tine, zise Kelsier, în timp ce se întorcea Ham cu traista. Ăsta e adevărul.

— Ambele răni trebuie cusute imediat, stăpână, spuse Sazed. Cred că tăietura de pe braț ajunge până la os.

Ea dădu din cap și Sazed îi frecă brațul cu o substanță care avea să-l amorțească, apoi începu să lucreze. Vin suportă fără cine știe ce suferință vizibilă — deși era evident că-și incendia fludorul.

Arată atât de istovită, se gândi Kelsier. Era atât de fragilă, aproape toată numai brațe și picioare. Hammond îi puse o mantie pe umeri, dar ea părea prea obosită ca să-i pese.

Și eu am amestecat-o în povestea asta.

Ea ar fi trebuit să știe, firește, că nu era bine să intre în asemenea belele. Sazed își termină în cele din urmă cusătura făcută cu pricepere și-i puse un bandaj nou în jurul brațului. Apoi trecu la rana din obraz.

— De ce te-ai luptat cu o Născută-din-Ceață? o întrebă Kelsier, cu asprime. Trebuia să fugi. N-ai învățat nimic din lupta cu Inchizitorii?

— Nu puteam să plec fără să mă-ntorc cu spatele la ea, răspunse Vin. În plus, avea mai mult atiu decât mine. Dacă n-o atacam, m-ar fi ajuns și m-ar fi doborât. A trebuit s-o lovesc cât timp aveam puteri egale.

— Dar, în primul rând, cum ați ajuns la asta? o întrebă poruncitor Kelsier. Ea te-a atacat?

Vin își lăsă ochii în jos și răspunse privindu-și picioarele.

— Eu am atacat prima.

— De ce? zise Kelsier.

Ea rămase o clipă nemișcată, cu Sazed cosându-i obrazul.

— Avea de gând să-l omoare pe Elend, spuse, în cele din urmă.

Kelsier răsuflă prelung, scos din sărite.

— Pe Elend Venture? Ți-ai riscat viața — ai pus în primejdie planul nostru și viețile noastre — pentru băiatul ăla prost?

Vin își ridică ochii și-i aruncă o privire cruntă.

— Da.

— Ce nu-i în ordine cu tine, fetițo? întrebă Kelsier. Elend Venture nu merită așa ceva.

Ea se ridică furioasă, cu mantia căzându-i de pe umeri, în timp ce Sazed se retrăgea un pas.

— E un om bun!

— E un nobil!

— *Cum ești și tu!* se răsti Vin. Își flutură frustrată brațul, arătând bucătăria și ceata. Ce crezi tu că e *asta*, Kelsier? Viață de skaa? Ce știe despre skaa oricare dintre voi? Haine de aristocrați, dușmani urmăriți noaptea, mese bogate și un pocal cu vin înainte de culcare, stând în jurul mesei cu prietenii? Asta nu e viața unui skaa!

Făcu un pas înainte, uitându-se urât la Kelsier. El clipi, surprins de răbufnire.

— Ce știi tu despre ei, Kelsier? Când ai dormit ultima oară pe-o stradă, tremurând în ploaia rece și ascultând cum tușește cerșetorul de lângă tine, chinuit de o boală despre care știi c-o să-l ucidă? Când ai stat ultima oară treaz toată noaptea, îngrozit de gândul că unul dintre bărbații din ceata ta ar putea să te siluiască? Ai stat vreodată în genunchi, mort de foame, dorindu-ți să ai destul curaj ca să-l înjunghii pe omul de lângă tine, un om din ceata ta, ca să-i iei coaja de pâine? Te-ai umilit vreodată în fața fratelui tău, în timp ce te bătea, fiind tot timpul recunoscător fiindcă *măcar ai pe cineva care-ți dă atenție*?

Tăcu, gâfâind ușor, sub privirile holbate ale întregii cete.

— Să nu-mi vorbiți mie despre nobili, adăugă. Și să nu-i vorbiți de rău pe oamenii pe care nu-i cunoașteți. Voi nu sunteți skaa — sunteți nobili fără titluri.

Le întoarse spatele și ieși din încăpere cu capul sus. Șocat, Kelsier o privi plecând, îi ascultă pașii pe scări. Rămase așa, împietrit, simțind năvala surprinzătoare a unui val de rușine și de vinovăție.

Și i se întâmplă pentru prima oară să descopere că n-avea nimic de spus.

Vin nu se duse în odaia ei. Se urcă pe casă, unde unduia ceața în tăcerea nopții lipsite de lumină. Se așeză într-un colț, simțind buza de piatră aspră a acoperișului plat lipită de spatele ei aproape gol.

Îi era frig, dar nu-i păsa. Brațul o durea puțin, însă era amorțit. Ea însăși nu se simțea îndeajuns de amorțită.

Își încrucișă brațele, ghemuindu-se, privind ceața. Nu știa ce să creadă și cu atât mai puțin ce să simtă. N-ar fi trebuit să răbufnească în fața lui Kelsier, dar tot ce se întâmplase… lupta, trădarea lui Elend… o umpluse de frustrări. Simțise nevoia să-și reverse furia asupra *cuiva*.

Ar trebui să fii furioasă pe tine însăți, îi șopti vocea lui Reen. *Tu ești cea care i-a lăsat să se-apropie. Acum te vor părăsi.*

Nu putea să-și oprească propria suferință. Nu putea decât să stea, tremurând, cu lacrimile curgându-i, întrebându-se cum de se năruise totul atât de repede.

Trapa din acoperiș se deschise scârțâind încet, și apăru capul lui Kelsier.

Oh, pe Lordul Legiuitor! Nu vreau să dau ochii cu el acum. Încercă să-și șteargă lacrimile, dar nu izbuti decât să-și irite rana abia cusută din obraz.

Kelsier închise trapa în spatele lui, apoi se ridică în picioare, atât de înalt și de mândru, cu privirea pierdută în ceață. *Nu merita să-i spun ce i-am spus. Niciunul dintre ei nu merita.*

— Te liniștești când privești ceața, nu-i așa? întrebă el.

Vin dădu din cap.

— Ce ți-am spus eu cândva? Ceața te apără, îți dă putere… te ascunde…

Se uită în jos, apoi veni să se ghemuiască în fața ei, întinzându-i o mantie.

— De anumite lucruri nu poți să te-ascunzi, Vin. Știu — am încercat.

Ea acceptă mantia, și-o puse pe umeri.

— Ce s-a-ntâmplat în seara asta? întrebă el. Ce s-a-ntâmplat de fapt?

— Elend mi-a spus că nu mai vrea să fie cu mine.

— Ah, zise Kelsier, venind să se așeze alături de ea. Asta a fost înainte sau după ce i-ai ucis fosta logodnică?

— Înainte.

— Și, cu toate astea, l-ai apărat?

Ea dădu din cap, fornăind ușor.

— Știu. Sunt o idioată.

— Nu mai mult decât noi, ceilalți, spuse Kelsier, cu un oftat. Se uită în ceață. Și eu am iubit-o pe Mare, chiar după ce m-a trădat. Nimic nu mi-a putut schimba sentimentele.

— Și de-asta doare atât de mult, zise Vin, amintindu-și ce-i povestise el, mai demult.

Cred că am înțeles, în sfârșit.

— Nu-ncetezi să iubești pe cineva doar fiindcă te-a făcut să suferi, spuse el. Dacă ai putea, totul ar fi mult mai ușor.

Ea începu să se smiorcăie iarăși și Kelsier o cuprinse cu brațul, părintește. Vin se trase mai aproape, încercând să se folosească de căldura lui ca să-și alunge durerea.

— L-am iubit, Kelsier, șopti ea.

— Pe Elend? Știu.

— Nu, nu pe Elend. Pe Reen. Mă bătea, iarăși și iarăși, și iarăși. Mă înjura, țipa la mine, îmi spunea c-o să mă trădeze. Mă gândeam în fiecare zi ce mult îl urăsc. Și l-am iubit. Încă îl

mai iubesc. Mă doare atât de mult când mă gândesc c-a plecat, deși îmi spunea mereu c-o să plece.

— Oh, copilă, spuse Kelsier, trăgând-o mai aproape. Îmi pare rău.

— Toată lumea mă părăsește, șopti ea. Abia dacă-mi mai aduc aminte de mama. Știi, a încercat să mă omoare. Auzea voci, în capul ei, care au făcut-o s-o ucidă pe sora mea mai mică. Probabil că pe urmă voia să mă ucidă pe mine, dar Reen a oprit-o. Oricum, ea m-a părăsit. Pe urmă m-am agățat de Reen. M-a părăsit și el. Îl iubesc pe Elend, dar el nu mă mai vrea. Se uită în sus, la Kelsier. Tu când ai de gând să pleci? Când o să mă părăsești?

Kelsier păru să se întristeze.

— Eu… Vin, nu știu. Misiunea asumată, planul…

Vin îl privi în ochi, cercetându-i, căutând secretele din adâncurile lor. *Ce-mi ascunzi, Kelsier? Ceva chiar atât de primejdios?* Își șterse din nou ochii, retrăgându-se de lângă el, simțindu-se ca o proastă.

El se uită în jos, clătinând din cap.

— Uite, acum mi-ai pătat de sânge tot costumul ăsta frumos și murdar, de pretins informator.

Vin zâmbi.

— Măcar o parte din el e sânge nobil. Am aranjat-o bine pe Shan.

Kelsier chicoti.

— Știi, probabil ai dreptate în privința mea. Nu prea le dau nobililor nicio șansă, nu-i așa?

Ea roși.

— Kelsier, n-ar fi trebuit să spun lucrurile alea. Sunteți oameni buni, iar planul ăsta, al vostru... ei, îmi dau seama ce-ncercați să faceți pentru skaa.

— Nu, Vin, zise el, clătinând iarăși din cap. Tot ce-ai spus a fost adevărat. Nu suntem niște skaa autentici.

— Dar ăsta e un lucru bun, răspunse ea. Dacă ați fi fost niște skaa obișnuiți, n-ați fi avut nici destulă experiență, nici destul curaj pentru un astfel de plan.

— Poate că lor le lipsește experiența. Dar nu și curajul. Oastea noastră a fost înfrântă, e adevărat, dar au fost dornici — după un minim de instrucție — să atace o forță superioară. Nu, skaa nu duc lipsă de curaj. Lor nu le lipsesc decât prilejurile favorabile.

— Atunci, Kelsier, poziția voastră de jumătate skaa, jumătate nobili v-a oferit *vouă* prilejul. Și ați ales să-l folosiți ca să vă ajutați jumătatea skaa. Dacă nu altceva, atunci asta vă face demni să fiți skaa.

Kelsier zâmbi.

— Demni să fim skaa. Îmi place cum sună. Oricum, poate-ar trebui să-mi petrec mai mult timp întrebându-mă ce nobili să ucid și ceva mai mult întrebându-mă ce țărani să ajut.

Vin încuviință cu o înclinare a capului, strângându-și mai tare mantia în jurul trupului în vreme ce privea ceața. *Ne apără... ne dă putere... ne ascunde...*

Nu mai simțise de mult nevoia să se-ascundă. Dar în clipa aceea, după tot ce

spusese jos, în casă, aproape că-și dorea să poată fi luată de vânt, ca un fuior de ceață.

Trebuie să-i spun. Ar putea însemna izbânda sau eșecul planului. Răsuflă adânc.

— Kelsier, casa Venture are o slăbiciune.

El ciuli urechile.

— Da?

Vin dădu din cap.

— Atiul. Ei se asigură că metalul e adunat și adus la destinație — asta e sursa averii lor.

Kelsier șovăi o clipă.

— Firește! Așa-și pot plăti dările, de aceea sunt atât de puternici… *A avut* nevoie de cineva care să pună totul la punct în locul lui…

— Kelsier? zise Vin.

Privirea lui se întoarse spre ea.

— Să nu faci nimic dacă nu e necesar, da?

El se încruntă.

— Vin…, nu știu dacă pot făgădui ceva. Voi încerca să mă gândesc la o altă cale, dar, așa cum stau lucrurile acum, Venture trebuie să cadă.

— Înțeleg.

— Însă mă bucur că mi-ai spus.

Ea dădu din cap. *Iar acum l-am trădat și eu.* Se simțea totuși împăcată știind că n-o făcuse de ciudă. Kelsier avea dreptate: casa Venture era o putere care trebuia răsturnată. În mod bizar, faptul că vorbise despre asta părea să-l deranjeze pe Kelsier mai mult decât pe ea. Stătea nemișcat, uitându-se în ceață, ciudat de melancolic. Își lăsă mâna în jos, scărpinându-și absent brațul.

Cicatricele, se gândi Vin. *Nu se gândește la casa Venture, se gândește la Puțuri. La ea.*

— Kelsier?

— Da?

Ochii lui continuau să pară oarecum… absenți în timp ce privea ceața.

— Nu cred că Mare te-a trădat.

El zâmbi.

— Mă bucur că ai convingerea asta.

— Nu, vorbesc serios, insistă ea. Când ați ajuns în centrul palatului, Inchizitorii vă așteptau, nu?

El încuviință cu un gest.

— Și acum ne așteptau.

Kelsier clătină din cap.

— Acum ne-am luptat cu niște străji, am făcut zgomot. Când am intrat cu Mare, totul s-a petrecut în liniște. Puseserăm la punct planul ăla vreme de un an — am intrat tiptil, în taină, cu foarte multă grijă. Cineva ne-a întins o cursă.

— Mare era Allomantă, nu? întrebă Vin. E posibil să fi fost simțiți când ați intrat.

El clătină din cap încă o dată.

— Aveam un Fumegător cu noi. Se numea Redd — Inchizitorii l-au ucis pe loc. M-am întrebat dacă n-a fost el trădătorul, dar pur și simplu nu se potrivește. Redd nici măcar n-a știu de pătrunderea noastră în palat până-n seara aia, când ne-am dus să-l luăm. Numai Mare știa destul de multe — data, ora, țintele noastre — ca să ne poată trăda. În plus, a fost și comentariul Lordului Legiuitor. Tu nu l-ai văzut, Vin. Zâmbea când i-a mulțumit lui Mare.

În ochii lui era… sinceritate. Se zice că el nu minte. Ce nevoie ar avea?

Vin păstră o clipă tăcerea, gândindu-se la spusele lui.

— Kelsier, zise ea, pronunțând rar cuvintele, cred că Inchizitorii ne pot simți Allomanția chiar și atunci când ardem cupru.

— Imposibil.

— Eu am făcut-o în seara asta. I-am străpuns lui Shan norul de cupru, ca să dau de urma ei și de a asasinilor. Așa am ajuns la Elend la timp.

Kelsier se încruntă.

— Probabil că te-nșeli.

— S-a mai întâmplat și înainte, zise ea. Pot să simt atingerea Lordului Legiuitor asupra sentimentelor mele chiar și când ard cupru. Și jur că, atunci când m-am ascuns de Inchizitorul care mă vâna, m-a găsit deși n-ar fi trebuit s-o poată face. Kelsier, dacă e cu putință? Dacă faptul că te ascunzi prin Fumegare nu are legătură cu faptul că arzi cupru sau nu? Dacă depinde pur și simplu de cât de puternic ești?

El căzu pe gânduri.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Atunci n-ar fi fost nevoie să te trădeze Mare! exclamă ea, înflăcărându-se. Inchizitorii sunt extrem de puternici. Poate vă așteptau fiindcă vă simțiseră pur și simplu când ardeați metale! Au știut că un Allomant încearcă să se furișeze în palat. Pe urmă, Lordul Legiuitor i-a mulțumit ei fiindcă ea vă dăduse de gol! Ea era Allomanta, ardea cositor, și asta i-a condus la voi.

Kelsier căpătă o expresie plină de îngrijorare. Se răsuci, așezându-se drept în fața ei.

— Atunci fă-o și acum. Spune-mi ce metal ard.

Ea închise ochii, incendiindu-și bronzul, ascultând… simțind, așa cum o învățase Marsh. Își aminti cum se antrenase de una singură, își aminti timpul petrecut concentrându-se asupra pulsațiilor venite dinspre Boare, Ham sau Boare, când ardeau metale pentru ea. Încercă să distingă ritmul vag al Allomanției. Încercă să…

Pentru o clipă, crezu că simțea ceva. Ceva foarte straniu — o pulsație slabă, ca bătaia unei tobe îndepărtate, deosebită de ritmurile Allomantice pe care le mai simțise până atunci. Dar nu venea dinspre Kelsier. Era undeva, departe… foarte departe. Se concentră mai tare, încercând să-și dea seama din ce direcție pornea.

Și, când își înteți concentrarea, atenția îi fu brusc atrasă de altceva. De un ritm mult mai familiar, venind dinspre Kelsier. Era slab, greu de deslușit, acoperind cu greu bătăile propriei ei inimi. Zvâcnea apăsat, cu iuțeală.

Deschise ochii.

— Fludor! Arzi fludor.

Kelsier clipi, surprins.

— Imposibil, șopti. Încă o dată!

Ea închise din nou ochii.

— Cositor, spuse, o clipă mai târziu. Și acum oțel — le-ai schimbat când am început să vorbesc.

— Blestem!

— Am avut dreptate, zise ea, entuziasmată. Pulsațiile Allomantice se pot simți prin cupru! Sunt încete, dar cred că nu trebuie decât să te concentrezi destul de tare ca să…

— Vin, o întrerupse Kelsier. Tu crezi că Allomanții n-au mai făcut niciodată încercarea asta? Crezi că, într-o mie de ani, n-ar fi observat nimeni că un nor cupric poate fi străpuns? Am încercat chiar și eu. M-am concentrat ore de-a rândul asupra maestrului meu, încercând să simt ceva prin norul lui cupric.

— Dar…? zise ea. Dar de ce…?

— Probabil are legătură cu puterea, cum spuneai. Inchizitorii pot să Tragă și să Împingă mai tare decât un Născut-din-Ceață obișnuit — poate că sunt atât de puternici încât pot înfrânge metalul altcuiva.

— Kelsier, spuse ea încet, eu nu sunt Inchizitor.

— Dar ești puternică. Mai puternică decât ar trebui să fii. În seara asta ai ucis o Născută-din-Ceață cu totul instruită!

Vin roși.

— Am avut noroc. Pur și simplu am păcălit-o, a fost un truc.

— Vin, Allomanția nu e *nimic altceva* decât trucuri. Nu, tu ai ceva aparte. Mi-am dat seama din acea primă zi, când ai rezistat încercărilor mele de a-ți Împinge și Trage sentimentele.

Ea roși.

— Nu se poate să fie asta, Kelsier. Poate cu bronzul am exersat pur și simplu mai mult decât tine… nu știu, pur și simplu…

— Vin, zise el, încă te mai străduiești să treci neobservată. Ești bună la asta — atâta lucru vede toată lumea. Dacă de aceea poți să vezi prin norii cuprici… ei, nu știu. Dar deprinde-te să fii cât de cât mândră de tine însăți, fetițo! Dacă pot să te-nvăț ceva, atunci te pot învăța să ai încredere în tine!

Vin zâmbi.

— Haide, spuse el, săltându-se în picioare și întinzând mâna ca s-o ajute să se ridice la rândul ei. Sazed o să se-agite toată noaptea dacă n-o să-l lași să-ți termine de cusut rana din obraz, iar Ham moare de nerăbdare să-i povestești despre luptă. Fiindcă tot a venit vorba, ai făcut o treabă bună abandonând trupul lui Shan la fortăreață — când o s-audă casa Elariel c-a fost găsită moartă pe domeniul Venture…

Vin îl lăsă s-o ridice, dar aruncă o privire neliniștită către trapă.

— Nu știu dacă… vreau să cobor deja, Kelsier. Cum aș putea să dau ochii cu ei?

El râse.

— Oh, nu-ți face griji. Dacă n-ai spune din când în când câteva prostii, cu siguranță nu te-ai potrivi cu ceata asta. Haide.

Vin șovăi, apoi îl lăsă s-o conducă înapoi, în căldura din bucătărie.

— Elend, cum poți să citești în asemenea momente? întrebă Jastes.

Tânărul Venture își ridică privirea din carte.

— Mă liniștește.

Jastes înălță dintr-o sprânceană. Nervos, bătea cu degetele în brațul canapelei pe care stătea. Obloanele ferestrei erau trase, pe de-o parte ca s-ascundă lumina felinarului la care citea Elend, iar pe de alta, ca să țină ceața afară. Deși n-ar fi recunoscut niciodată, fuioarele rotitoare ale ceții îi creau o stare de ușoară nervozitate. Nobilii n-ar fi trebuit să se teamă de asemenea lucruri, dar asta nu-nsemna că acea ceață deasă, întunecată, nu te umplea pur și simplu de fiori.

— Tatăl tău o să fie furios când o să te-ntorci, zise Jastes, continuând să bată cu degetele în brațul canapelei.

Elend ridică din umeri, deși comentariul izbutise să-l irite puțin. Nu din pricina tatălui său, ci din a celor petrecute în noaptea aceea. După toate aparențele, niște Allomanți îl spionaseră în timpul întâlnirii cu prietenii săi. Ce aflaseră? Știau ce cărți citea?

Din fericire, unul se împiedicase și căzuse prin lucarna lui Elend. Urmase o zăpăceală generală, un adevărat haos — cu oșteni și oaspeți de la bal alergând în toate părțile, pe jumătate în panică. Elend se gândise în primul rând la cărți, la cele care i-ar fi adus necazuri serioase dacă obligatorii ar fi aflat că se găsea în posesia lor.

Așa că, în toiul harababurii, le aruncase pe toate într-un sac și-l urmase pe Jastes către ieșirea din palat. Să pună mâna pe trăsură și să

părăsească pe furiș curtea palatului fusese poate o mutare extremă, dar o făcuse cu o ușurință ridicolă. Cu atât de multe trăsuri care fugeau de pe domeniul Venture, nici măcar o singură persoană nu se întrerupsese ca să observe că alături de Jastes se afla Elend însuși.

Probabil că până acum s-a liniștit totul, își spuse el. *Oamenii își vor da seama că în niciun caz Casa Venture n-a încercat să-i atace și că de fapt nu s-au aflat în niciun pericol. Pur și simplu, niște spioni au fost neatenți.*

Ar fi trebuit să se-ntoarcă deja. Însă acea absență convenabilă din palat îi oferea o ocazie perfectă ca să verifice activitatea unui alt grup de spioni. De data asta, unul trimis de el însuși.

Jastes tresări violent la auzul unei bătăi neașteptate în portiera pe care Elend o deschise după ce își închise cartea. Felt, unul dintre mai marii spionilor casei Venture, se urcă dând respectuos din capul cu profil acvilin și mustață, mai întâi către Elend și apoi către Jastes.

— Ei? întrebă acesta din urmă.

Felt se așeză cu agilitatea zeloasă a celor din tagma lui.

— Clădirea e, aparent, prăvălia unui dulgher, lordul meu. Unul dintre oamenii mei a auzit de locul ăsta — e condus de un oarecare meșter Cladent, un tâmplar skaa priceput.

Elend se încruntă.

— Și ce-a căutat acolo majordomul lui Valette?

— Lordul meu, suntem de părere că prăvălia e o fațadă, răspunse Felt. De când ne-a condus majordomul acolo, am ținut-o sub observație, așa cum ai poruncit. Însă a trebuit să fim foarte prudenți — pe acoperiș și la etajele de sus sunt ascunse mai multe cuiburi de veghe.

Fruntea lui Elend se încreți mai tare.

— Aș zice că e o precauție stranie pentru o simplă prăvălie de dulgher.

Felt dădu din cap.

— Și asta nu e încă nimic, lordul meu. Am reușit să strecurăm unul dintre cei mai buni oameni pe acoperiș — credem că n-a fost văzut —, dar i-a fost extrem de greu s-audă ce se petrece în interior. Ferestrele sunt pecetluite și înfundate, ca să nu răzbată zgomotele în afară.

Altă precauție stranie, se gândi Elend.

— Ce crezi că-nseamnă asta? îl întrebă pe Felt.

— Trebuie să fie o ascunzătoare clandestină, lordul meu. Una bună. Dacă n-am fi spionat cu atenție și n-am fi știut ce să căutăm, n-am fi remarcat niciodată indiciile. Presupunerea mea e că oamenii dinăuntru — chiar și terrisianul — fac parte dintr-o ceată de hoți. Una cu multă dare de mână și foarte abilă.

— O ceată de hoți skaa? întrebă Jastes. Și lady Valette se numără printre ei?

— Probabil, lordul meu, răspunse Felt.

Elend șovăi.

— O… ceată de hoți skaa…, repetă, uluit.

De ce să fi trimis pe cineva la baluri? Poate pentru vreun soi de înșelătorie?

— Lordul meu? întrebă Felt. Vrei să pătrundem înăuntru? Avem destui oameni ca să capturăm toată ceata.

— Nu, spuse Elend. Retrage-ți oamenii și nu spuneți nimănui ce-ați văzut în noaptea asta.

— Da, lordul meu, zise Felt, coborând din trăsură.

— Pe Lordul Legiuitor! exclamă Jastes, după ce se închise portiera. Nu e de mirare că nu semăna cu o nobilă obișnuită. Nu din cauză că venea de la țară — nu e decât o hoață!

Elend dădu din cap, dus pe gânduri, neștiind ce să creadă.

— Îmi datorezi scuze, adăugă Jastes. Am avut dreptate în privința ei, eh?

— Poate, zise Elend. Dar... într-un fel, te-ai înșelat. Nu încerca să mă spioneze — nu se străduia decât să mă jefuiască.

— Și?

— Trebuie să mă gândesc la asta, spuse Elend, întinzându-se ca să dea semnalul de plecare cu un ciocănit sub bancheta vizitiului.

Se lăsă pe spate în timp ce trăsura o pornea înapoi, către fortăreața Venture.

Valette nu era cine pretindea că este. Oricum, fusese deja pregătit pentru vestea asta. Nu-i treziseră bănuielile numai spusele lui Jastes; chiar în seara aceea, ceva mai devreme, Valette însăși nu-i negase acuzațiile. Era clar că îl mințise. Că juca un rol.

Ar fi trebuit să fie furios. Logic, își dădea seama de asta, și o parte din el suferea din pricina trădării. Dar, ciudat, în primul rând avea un sentiment de… ușurare.

— Ce e? întrebă Jastes, studiindu-l cu fruntea încruntată.

El clătină din cap.

— M-ai stârnit să-mi fac tot felul de griji în ultimele zile, Jastes. M-am simțit atât de rău, încât aproape că n-am mai fost bun de nimic — totul fiindcă am crezut-o pe Valette o trădătoare.

— Păi chiar *este*. Elend, probabil a-ncercat să te înșele într-un fel sau altul.

— Da, răspunse Elend, dar cel puțin probabil că nu spionează pentru o altă casă nobilă. Pe lângă toate intrigile, politica și mușcăturile pe la spate din ultima vreme, ceva atât de simplu ca un jaf pare oarecum reconfortant.

— Dar…

— Jastes, nu sunt decât bani.

— Pentru unii dintre noi, banii sunt importanți, Elend.

— Nu atât de importanți ca Valette. Biata fată… în tot acest timp și-a făcut probabil griji pentru înșelătoria pe care-o punea la cale!

Jastes rămase o clipă nemișcat și, în cele din urmă, clătină din cap.

— Elend, numai *tu* te poți simți ușurat când afli că voia cineva să te jefuiască. Trebuie să-ți aduc aminte că fata aia a mințit tot timpul? Tu ai fi putut să te atașezi de ea, însă mă îndoiesc că sentimentele ei erau sincere.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Elend. Dar… nu știu, Jastes. Mă simt ca și cum aș cunoaște-o pe fata asta. Sentimentele ei… păreau prea reale, prea sincere, ca să fie prefăcute.

— Mă-ndoiesc, zise Jastes.

Elend clătină din cap.

— Încă n-avem destule informații ca s-o putem judeca. Felt crede că e hoață, dar o ceată ca aia ar putea trimite pe cineva la baluri și din alte motive. Poate nu e decât o informatoare. Sau poate e hoață — dar una care n-a avut niciodată intenția să mă jefuiască pe mine. Și-a petrecut o mulțime de timp amestecându-se printre alți nobili — de ce-ar fi făcut-o, dacă ținta ei eram eu? De fapt, cu mine și-a petrecut relativ puțin timp și nu mi-a cerut niciodată să-i fac daruri.

Tăcu — imaginându-și că întâlnirea lui cu Valette fusese o întâmplare plăcută, un eveniment care condusese la o întorsătură teribilă în viețile amândurora. Zâmbi, apoi clătină din cap:

— Nu, Jastes. În legătură cu ea, ceva încă n-are sens.

— Presupun, El, zise Jastes, încruntându-se.

Elend rămase cu spatele drept, cu mintea străbătută brusc de un gând — pe lângă care speculațiile despre motivele lui Valette păreau mult mai lipsite de importanță.

— Jastes, spuse. E o skaa!

— Și?

— Și m-a păcălit — ne-a păcălit pe amândoi. A jucat aproape perfect rolul unei aristocrate.

— Poate al uneia lipsite de experiență.

— M-am aflat în prezența unei hoațe skaa autentice! exclamă Elend. Gândește-te câte întrebări aș fi putut să-i pun.

— Întrebări? Ce fel de întrebări?

— Despre viața ca skaa, răspunse Elend. Dar nu asta e problema. Jastes, ne-a *păcălit*. Dacă nu putem remarca diferența dintre o skaa și o femeie nobilă, înseamnă că skaa nu pot fi foarte diferiți de noi. Și, dacă nu diferă atât de mult, ce drept avem să-i tratăm așa cum o facem?

Jastes ridică din umeri.

— Elend, cred că nu vezi situația în perspectivă. Suntem în mijlocul unui război al caselor.

El dădu din cap, cu gândul în altă parte. *Am fost atât de aspru cu ea în seara asta. Prea aspru?*

Voise s-o facă să creadă, întru totul și fără dubii, că nu mai dorea să aibă de-a face cu ea. În parte fusese sincer, fiindcă propriile sale îngrijorări îl convinseseră că ea nu era demnă de încredere. Și chiar nu era, nu pe moment. Oricum, voia s-o știe plecată din oraș. Și se gândise că, pentru asta, cel mai bun lucru era să rupă legătura cu ea până la încheierea războiului caselor.

Dar, presupunând că nu e cu adevărat nobilă, n-are niciun motiv să plece.

— Elend? zise Jastes. Măcar asculți ce-ți spun?

El își ridică privirea.

— Cred c-am făcut o greșeală în seara asta. Am vrut s-o scot pe Valette din Luthadel. Însă acum mă gândesc că am rănit-o fără motiv.

— Fir-ar să fie, Elend! exclamă Jastes. Niște Allomanți ne-au ascultat discuția din seara asta. Îți dai seama ce s-ar fi putut întâmpla? Dacă s-ar fi hotărât să ne ucidă, în loc să se mulțumească să ne spioneze?

— Ah, da, ai dreptate, încuviință Elend, dând distrat din cap. E cel mai bine ca Valette să plece, oricum. Oricine îmi e apropiat va fi în pericol în vremurile care vin.

Jastes șovăi, din ce în ce mai iritat, și, în cele din urmă, izbucni în râs.

— Ești de nelecuit.

— Îmi dau toată silința, răspunse Elend. Dar, serios vorbind, n-are rost să ne facem griji. Spionii s-au dat de gol și probabil că li s-a luat urma — sau chiar au fost prinși — în haosul stârnit. Și acum știm câteva dintre secretele ascunse de Valette, așa că am făcut și aici un pas înainte. E o noapte foarte rodnică!

— Cred că ăsta e modul optimist de a privi lucrurile…

— Îmi dau din nou toată silința.

Chiar și așa, avea să se simtă mai în largul lui după întoarcerea în fortăreața Venture. Poate se pripise să plece pe furiș din palat înainte de a afla amănunte despre cele petrecute, dar, în clipele acelea, nu gândise

prea limpede. În plus, își stabilise de mai înainte o întâlnire cu Felt și haosul îi oferise prilejul perfect pentru o plecare pe nesimțite.

Trăsura încetini și se opri în fața porților fortăreței Venture.

— Ar trebui să pleci, spuse Elend, coborând. Ia cărțile.

Jastes dădu din cap, înșfăcând sacul, și îi spuse prietenului său „la revedere” în timp ce închidea portiera. Elend așteptă trăsura să se îndepărteze, apoi își continuă pe jos drumul până la fortăreață, unde santinelele surprinse de la poartă îl lăsară imediat să intre.

Curtea continua să fie scăldată într-o lumină strălucitoare. Străjerii îl așteptau deja în fața fortăreței, iar dintre ei se desprinse un grup care se repezi în ceață, ieșindu-i în întâmpinare. Oștenii îl înconjurară.

— Lordul meu, tatăl domniei tale…

— Da, oftă Elend, întrerupându-l pe cel care i se adresase. Presupun că trebuie să fiu dus imediat la el?

— Da, lordul meu.

— Atunci deschide drumul, căpitane.

Intrară pe ușa lordului, aflată în lateralul clădirii. Straff Venture era în camera lui de lucru, discutând cu un grup de ofițeri din gardă. Văzându-le fețele palide, Elend înțelese că fuseseră mustrați cu asprime, poate chiar amenințați cu bătaia. Erau nobili, așa că Venture nu putea să-i execute, dar îi plăceau extrem de mult măsurile disciplinare brutale.

Lordul concedie oștenii cu un gest scurt, apoi se întoarse către fiul său, cu o privire

ostilă. Elend se încruntă, cu ochii la soldații care ieșeau. Totul părea puțin cam prea… încordat.

— Ei? întrebă lordul Venture.

— Ei ce?

— Unde-ai fost?

— Oh, am plecat, răspunse Elend, cu nepăsare.

Lordul Venture oftă.

— Bine. Pune-te-n primejdie dacă vrei, băiete. Într-un fel, e păcat că acea Născută-din-Ceață n-a pus mâna pe tine — m-ar fi scăpat de-o grămadă de frustrări.

— Născută-din-Ceață? se încruntă Elend. Ce Născută din-Ceață?

— Cel care-avea de gând să te asasineze, se răsti Venture.

Elend clipi, uluit.

— Adică… n-a fost doar un grup de spioni?

— Oh, nu, zise Venture, zâmbind, cumva, cu răutate. Un întreg grup de asasini, trimiși aici după tine și după prietenii tăi.

Pe Lordul Legiuitor! se gândi Elend, înțelegând ce nesăbuit fusese plecând singur. *Nu m-așteptam ca războiul caselor să devină atât de primejdios în atât de scurt timp! Cel puțin, nu pentru mine…*

— De unde știi c-a fost o Născută-din-Ceață? întrebă, readunându-și gândurile.

— Străjile noastre au izbutit să-o ucidă, răspunse Straff. Când fugea.

Elend se încruntă.

— O Născută-din-Ceață? Ucisă de niște soldați obișnuiți?

— Arcași, îl lămuri lordul Venture. S-ar părea c-au luat-o prin surprindere.

— Și bărbatul care-a căzut prin lucarna mea?

— Mort. Și-a frânt gâtul.

Fruntea lui Elend se încreți. *Omul ăla încă mai trăia când am fugit noi. Ce-ascunzi, tată?*

— Născuta-din-Ceață. O cunosc?

— Aș zice că da, răspunse lordul Venture, instalându-se mai bine în scaun, fără să-și ridice privirea. Era Shan Elariel.

Elend înlemni, șocat. *Shan?* se gândi, năucit. Fuseseră logodiți și ea nu spusese niciodată că era Allomantă. Asta însemna, probabil…

Plănuise asta tot timpul. Poate casa Elariel avea de gând să-l ucidă imediat ce s-ar fi născut un nepot Elariel, care să moștenească titlul.

Ai avut dreptate, Jastes. Nu pot ocoli politica pentru simplul motiv că nu-i dau atenție. Sunt o parte a ei încă de mai multă vreme decât bănuiam.

Tatăl lui era evident mulțumit de sine însuși. O membră de seamă a casei Elariel zăcea moartă pe domeniul Venture, după ce încercase să-l asasineze pe Elend… După un asemenea triumf, avea să fie de nesuferit mai multe zile la rând.

Elend oftă.

— Atunci a fost vreunul dintre asasini prins viu?

Straff clătină din cap.

— Unul a căzut în curte când încerca să fugă. A scăpat — s-ar putea să fi fost tot Născut-din-Ceață. Am mai găsit un mort pe acoperiș, dar nu știu sigur dacă-n grup mai erau și alții.

Tăcu.

— Ce? întrebă Elend, deslușind o ușoară nedumerire în ochii tatălui său.

— Nimic, răspunse Straff, fluturându-și mâna într-un gest de respingere. Câțiva străjeri susțin că a fost și un al treilea Născut-din-Ceață, care s-a luptat cu primii doi, dar mă-ndoiesc de rapoartele astea — nu era unul dintre ai noștri.

Elend șovăi. Un al treilea Născut-din-Ceață, luptându-se cu primii doi…

— Poate-a aflat cineva de asasinat și-a-ncercat să-l împiedice.

— De ce-ar fi-ncercat un Născut-din-Ceață al altcuiva să te apere *pe tine*? pufni lordul Venture.

— Poate-a vrut pur și simplu să zădărnicească uciderea unui om nevinovat.

Tatăl său clătină din cap, râzând.

— Ești un idiot, băiete. Înțelegi asta, da?

Elend roși, apoi se întoarse cu spatele. Lordul Venture nu părea să mai vrea și altceva, așa că el plecă. Nu se putea întoarce în apartamanetul său, unde erau ferestre sparte și străji, așa că se retrase într-un dormitor pentru oaspeți, chemând un grup de ucigători-de-ceață să stea de pază la ușa lui și pe balcon — pentru orice eventualitate.

Se pregăti de culcare, cu gândul la conversația abia încheiată. Tatăl său avea probabil dreptate în privința celui de-al treilea Născut-din-Ceață. Pur și simplu nu așa mergeau lucrurile.

Dar... așa ar fi trebuit să fie. Așa ar fi putut fi.

Erau atât de multe lucruri pe care-și dorea să le poată face. Însă tatăl său era sănătos și tânăr, pentru un lord cu o putere ca a lui. Aveau să se scurgă mai multe decenii înainte ca Elend să primească titlul casei, presupunând că supraviețuia până atunci. Își dorea să se poată duce la Valette, să stea de vorbă cu ea, să-i explice îngrijorările lui. Valette înțelesese ce gândea el; dintr-un anumit motiv, păruse întotdeauna să-l înțeleagă mai bine decât alții.

Și e skaa! Nu putea trece peste gândul ăsta. Avea atât de multe întrebări, voia să afle de la ea atât de multe.

Mai târziu, se gândi, urcându-se în pat. *Deocamdată concentrează-te asupra menținerii unității casei.* În privința asta fusese sincer cu Valette — trebuia să se asigure că familia lui supraviețuia războiului caselor.

Pe urmă... ei bine, poate izbutea să-și croiască un drum printre minciuni și înșelătorii.

Deși mulți terrisieni își arată pe față ranchiuna pe care i-o poartă lui Khlennium, există, în același timp, și invidia. I-am auzit pe cărăuși vorbind cu admirație despre catedralele din Khlenni, uimiți de ferestrele lor

cu vitralii și de sălile largi. Totodată, pare să le placă foarte mult și moda noastră — în orașe, am văzut mulți terrisieni tineri care-și schimbaseră blănurile și pieile cu costume bine croite, pentru bărbați cu maniere alese.

CAPITOLUL 32

La două străzi distanță de prăvălia lui Ciomege se afla o clădire mult mai înaltă față de toate cele din jur. Vin o credea un soi de casă cu camere de închiriat — un loc unde să se-ngrămădească familiile skaa. Însă nu intrase niciodată înăuntru.

Lăsă să cadă o monedă, apoi se avântă în aer, de-a lungul peretelui lateral al construcției cu șase etaje. Ateriză lin pe acoperiș, făcând o siluetă ghemuită în întuneric să tresară violent, luată prin surprindere.

— Sunt eu, șopti Vin, furișându-se fără zgomot de-a curmezișul acoperișului înclinat.

Boare îi zâmbi în noapte. Fiind cel mai bun Cositorian din ceată, era de obicei trimis să stea de veghe în cele mai importante schimburi. În ultima vreme, acestea erau cele din primele ore ale serii. Atunci era cel mai probabil ca înfruntarea dintre Marile Case să ia forma luptei deschise.

— Încă mai continuă? întrebă Vin, cu voce scăzută, incendiindu-și cositorul și inspectând orașul. În depărtare, o pâclă strălucitoare îi dădea ceții o luminiscență stranie.

Fantomă încuviință cu un gest, arătând în direcția luminii.

— Fortăreața Hasting. Oștenii Elariel cu atacul în noaptea asta.

Vin încuviință. Distrugerea fortăreței Hasting era așteptată de ceva vreme — în ultima săptămână fusese ținta câtorva raiduri ale unor case diferite. Aliații se retrăgeau, averea se topea, prăbușirea nu mai era decât o chestiune de timp.

Era ciudat că nicio casă nu ataca pe lumină. Războiul avea un pretins aer tainic, ca și cum aristocrația ar fi recunoscut dominația Lordului Legiuitor și n-ar fi vrut să-l supere recurgând la lupta în timpul zilei. Totul se desfășura noaptea, sub mantia ceții.

— Fostând *dorința* de asta, spuse Boare.

Vin șovăi.

— Ăa, Fantomă. N-ai putea încerca să vorbești... normal?

Tânărul arătă cu capul în direcția unei construcții întunecate din depărtare.

— Lordul Legiuitor. Părându-se că vrea lupta.

Ea dădu din cap. *Kelsier a avut dreptate. Nici Cultul, nici palatul nu se omoară protestând împotriva războiului caselor, iar Garnizoana nu se grăbește să se-ntoarcă în Luthadel. Lordul Legiuitor se aștepta la războiul ăsta — și are de gând să-l lase să-și urmeze cursul. Ca un foc izbucnit de la sine, lăsat apoi să ardă pentru refacerea câmpului.*

Numai că, de data aceea, în momentul stingerii unui foc avea să se aprindă un altul — atacul lui Kelsier asupra orașului.

Presupunând că Marsh izbutește să afle cum pot fi opriți Inchizitorii de Fier. Și, firește, presupunând că și Kelsier poate descoperi cum să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor...

Vin clătină din cap. Nu voia să-și schimbe părerea bună despre Kelsier, dar pur și simplu nu reușea să vadă cum urma să se desfășoare totul. Garnizoana încă nu se întorsese, însă rapoartele spuneau că era aproape, poate la o distanță de numai o săptămână sau două. O parte dintre casele nobile cădeau, dar atmosfera nu părea să fie cea de haos general, dorită de Kelsier. Ultimul Imperiu era încordat, dar ea se îndoia c-avea să plesnească.

Oricum, poate că nu asta era esența. Ceata făcuse o treabă uimitor de bună instigând războiul; trei dintre Marile Case dispăruseră pe de-a-ntregul, iar celelalte erau serios slăbite. Aristocrația n-avea cum să-și revină de pe urma răfuielilor interne în mai puțin de câteva decenii.

Am făcut o treabă fantastică, decise ea. *Chiar dacă nu atacăm palatul — sau dacă atacul dă greș —, vom fi înfăptuit ceva minunat.*

Datorită spionajului lui Marsh în sânul Cultului și jurnalului tradus de Sazed, răzvrătirea avea informații noi, de folos pentru rezistența viitoare. Nu asta voia Kelsier; nu era o răsturnare totală a Ultimului Imperiu. Dar reprezenta o izbândă de importanță majoră — către care skaa se puteau întoarce ani de-a rândul, ca spre un izvor al curajului.

Și, cu o tresărire de surprindere, Vin își dădu seama că era mândră fiindcă lua parte la asta. Poate, pe viitor, ar fi putut da o mână de ajutor la nașterea unei răzvrătiri reale — undeva, unde skaa nu erau atât de reduși la tăcere.

Dacă există un asemenea loc… Vin începea să priceapă că nu doar Luthadelul, cu punctele sale de Domolire, făcuse din skaa o mulțime servilă.

Totul condusese la asta — obligatorii, munca neîntreruptă pe câmpuri și în fabrici, modul de gândire impus de o mie de ani de asuprire. Exista un motiv pentru care răscoalele populației skaa erau atât de neînsemnate. Oamenii știau — sau credeau că știu — că lupta împotriva Ultimului Imperiu nu era posibilă.

Până și Vin — care se considera o hoață cu „mintea deschisă” — crezuse același lucru. Fusese nevoie de planul lui Kelsier, nebunesc și cu totul ieșit din comun, ca s-o convingă că se înșela. Poate că de aceea alesese el niște scopuri atât de mărețe pentru ceată — știuse că numai ceva atât de provocator îi putea face să înțeleagă, într-un mod straniu, că *puteau* opune rezistență.

Fantomă o privea. În prezența ei, continua să nu se simtă în largul lui.

— Fantomă, spuse ea, știi că Elend a rupt legătura cu mine.

El dădu din cap, înălțându-și ușor fruntea.

— Dar, continuă ea, pe un ton plin de regret, eu încă-l mai iubesc. Îmi pare rău, Fantomă. Însă ăsta e adevărul.

Tânărul își coborî privirea, dezumflându-se.

— Nu e vina ta, adăugă Vin. Serios, nu e. Numai că... ei, nu-ți poți porunci pe cine să iubești. Crede-mă, există o serie de oameni pe care aș prefera să *nu*-i fi iubit. N-o meritau.

El dădu iarăși din cap.

— Înțeleg.

— Pot să păstrez totuși batista?

El ridică din umeri.

— Mulțumesc, spuse ea. Înseamnă mult pentru mine.

Fantomă își ridică ochii, privind fix ceața.

— Eu nuul un prost. Eu... știam nu fiind să se-ntâmple. Văd lucruri, Vin. Văd o mulțime de lucruri.

Ea îi puse o mână liniștitoare pe umăr. *Văd lucruri...* O declarație potrivită pentru un Cositorian ca el.

— Ești Allomant de mult? îl întrebă.

Fantomă făcu semn că da.

— Fostând Dezlănțuirea când aveam cinci ani. Abia îmi mai aduc aminte.

— Și de-atunci exersezi cu cositor?

— Mai mereu. Fostând un lucru bun pentru mine. Lăsând pe mine văd, lăsând pe mine aud, lăsând pe mine simt.

— Poți să-mi dai niște sfaturi? îl întrebă ea, cu speranță.

Fantomă căzu o clipă pe gânduri, stând pe marginea acoperișului înclinat, cu un picior legănându-i-se în afară.

— Cositor arzând… Nuul despre văzând. Fostând despre *nu văzând*.

Vin se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Când arzând, reluă el, vine totul. O mulțime de de toate. Abătând atenție aici, acolo. Dacă puterea de a vrea, dând deoparte abatere atenție de amândouă.

Dacă vrei să fii bun la arderea cositorului, se gândi ea, traducând cum o ducea capul, *învață să lucrezi cu abaterea atenției. Nu e vorba de ceea ce vezi — e vorba de ceea ce poți trece cu vederea.*

— Interesant, spuse, gânditoare.

Boare dădu din cap.

— Când privind, văzând ceața și văzând casele și simțind lemnul și auzind șobolanii de dedesubt. Alege unul și nu-ți lăsa atenția abătută.

— Bun sfat, zise Vin.

Fantomă încuviință cu un gest, în timp ce în spatele lor răsuna o bufnitură. Tresăriră amândoi și se ghemuiră, iar Kelsier chicoti în timp ce traversa acoperișul.

— Trebuie într-adevăr să găsim un alt mod de a avertiza oamenii că sosim. De fiecare dată când vizitez un cuib de spion, mă tem să nu sperii pe cineva atât de tare încât să cadă de pe acoperiș.

Vin se ridică în picioare, scuturându-și hainele de praf. Purta mantie de ceață, cămașă

și pantaloni; trecuseră mai multe zile de când nu mai îmbrăcase nicio rochie. Nu le mai purta decât cu ocazia aparițiilor ei în conacul Renoux. Kelsier își făcea prea multe griji din pricina asasinilor, ca s-o lase să mai rămână prea mult acolo.

Cel puțin am cumpărat tăcerea lui Kliss, se gândi Vin, nemulțumită de o asemenea cheltuială.

— E timpul? întrebă.

Kelsier dădu din cap.

— Sau cel puțin nu mai e mult până atunci. Vreau să mă opresc undeva pe drum.

Vin schiță un gest aprobator. Pentru cea de a doua lor întâlnire, Marsh alesese un loc pe care se presupunea că-l evalua în folosul Cultului. Era prilejul ideal pentru o întâlnire, fiindcă Marsh avea un pretext pentru prezența sa în clădire în noaptea aceea, aflându-se, aparent, în căutarea unor activități Allomantice în împrejurimi. În cea mai mare parte a timpului, avea să fie însoțit de un Domolitor, dar, în apropierea miezului nopții, urma să existe un răstimp, cam de o oră bună, în care credea că urma să fie singur. Nu însemna cine știe ce, dacă ar fi trebuit să plece și să se-ntoarcă, pe furiș, dar era de-ajuns pentru ca doi Născuți-din-Ceață să-i facă o scurtă vizită tainică.

Îi spuseră „la revedere” lui Fantomă și Împinseră, dispărând în noapte. Însă nu călătoriră prea mult pe acoperișuri înainte de a ateriza pe stradă, pentru a-și continua drumul pe jos, economisindu-și puterile și metalele.

E oarecum straniu, se gândi Vin, amintindu-și prima noapte în care exersase Allomanția sub oblăduirea lui. *Nu mă mai gândesc niciodată că străzile pustii te umplu de fiori.*

Pietrele pavajului erau ude din pricina umezelii din ceață, iar strada goală se pierdea în depărtarea pâcloasă. Domneau întunericul, liniștea și singurătatea; nici măcar războiul nu schimbase prea multe. Când atacau, oștenii mergeau în pâlcuri, trecând în grabă la asalt și străduindu-se să copleșească apărarea casei dușmane.

Însă, în ciuda pustietății orașului cufundat în noapte, Vin se simțea în largul ei. Ceața o însoțea.

— Vin, spuse Kelsier, în timp ce înaintau. Vreau să-ți mulțumesc.

Vin se întoarse înspre el, o siluetă înaltă, semeață, într-o mantie de ceață maiestuoasă.

— Să-mi mulțumești mie? Pentru ce?

— Pentru tot ce-ai spus despre Mare. Mă tot gândesc la ziua aia..., la ea. Nu știu dacă puterea ta de a vedea prin norii cuprici explică totul, dar... ei bine, având de ales, cred mai degrabă că Mare nu m-a trădat.

Vin dădu din cap, zâmbind.

Kelsier clătină dintr-al său, cu tristețe.

— Sună prostește, nu-i așa? De parcă... în toți acești ani aș fi așteptat pur și simplu un motiv ca să cedez în fața autoamăgirii.

— Nu știu, zise Vin. Cândva, poate te-aș fi crezut un prost, dar... ei, cam asta înseamnă încrederea, nu-i așa? O autoamăgire cu bună

știință? Trebuie s-alungi vocea care-ți șoptește despre trădare și să te mulțumești să speri că prietenii nu te vor face să suferi.

Kelsier chicoti.

— Nu cred că m-ajuți să mă hotărăsc într-un fel sau altul, Vin.

Ea ridică din umeri.

— Pentru mine are sens. Neîncrederea e de fapt același lucru — însă de cealaltă parte. Pot să-nțeleg de ce preferă cineva încrederea, când are de ales între cele două presupuneri.

— Dar tu n-o faci? întrebă Kelsier.

Ea ridică încă o dată din umeri.

— Nu mai știu.

Kelsier șovăi.

— Acest... Elend al tău. E posibil să fi-ncercat pur și simplu să te sperie, ca să părăsești orașul, nu? Poate că ți-a spus toate lucrurile alea gândindu-se la binele tău.

— Poate, zise Vin. Dar avea ceva diferit... în felul în care mă privea. Știa că îl mințeam, dar nu cred că și-a dat seama că sunt o skaa. Probabil și-a închipuit că sunt spioana unei alte case. Oricum, părea să-și dorească sincer să scape de mine.

— Poate-ai crezut asta fiindcă erai deja convinsă c-o să te părăsească.

— Nu... Vin lăsă vocea să i se stingă, privind pavajul alunecos, plin de cenușă. N-am idee — și e vina ta, să știi. Înainte înțelegeam totul. Iar acum totul e neclar.

— Da, te-am dat peste cap de tot, zâmbi Kelsier.

— Și nu s-ar părea că te deranjează.

— Nu, răspunse el. Câtuși de puțin. Ah, am ajuns.

Se opri în fața unei construcții mari, late — probabil o altă casă cu camere de închiriat pentru skaa. Înăuntru era întuneric; skaa nu-și puteau permite să folosească lămpi cu ulei și stingeau focul din vatra din mijlocul casei după ce-și pregăteau masa de seară.

— Aici? întrebă Vin, nesigură.

Kelsier dădu din cap și bătu încet într-o ușă. Spre surprinderea lui Vin, aceasta se întredeschise șovăitor și se ivi fața unui skaa slab și vânos, care aruncă o privire în ceață.

— Lord Kelsier! exclamă, cu voce scăzută.

— Ți-am spus c-o să-ți fac o vizită, zâmbi Kelsier. În seara asta momentul mi s-a părut potrivit.

— Intrați, intrați, îi pofti omul, deschizând larg ușa.

El se trase înapoi, având grijă să nu fie atins de niciun fuior de ceață în vreme ce intrau Kelsier și Vin.

Vin mai fusese în odăi închiriate de skaa, dar până atunci nu i se mai păruseră niciodată atât de… deprimante. Mirosul de fum și de trupuri nespălate era aproape copleșitor și se văzu nevoită să-și stingă cositorul ca să nu se sufoce. Lumina slabă a unei sobe cu cărbuni dezvăluia o mulțime de oameni care dormeau îngrămădiți pe podea. Păstrau încăperea curățată de cenușă, dar asta era tot ce puteau face — petele negre acopereau totuși hainele, pereții și fețele. Mobila era puțină, fără a mai

pomeni numărul mult prea neîndestulător al păturilor.

Eu am trăit așa, se gândi, îngrozită. *În bârlogurile cetelor stăteam tot atât de înghesuiți — uneori chiar mai tare. Asta... e viața mea.*

Oamenii se ridicară când văzură c-aveau un vizitator. Vin observă că mânecile lui Kelsier erau suflecate și cicatricele i se vedeau în lumina tăciunilor. Se reliefau puternic, întinzându-i-se de la încheieturile mâinilor până mai sus de coate, încrucișate și suprapuse.

Șoaptele începură fără întârziere.

— Supraviețuitorul...

— E aici!

— Kelsier, Lordul Ceții...

Asta e nouă, își spuse Vin, înălțând dintr-o sprânceană. Rămase în urmă când Kelsier înaintă către skaa zâmbind. Oamenii se adunară în jurul lui cu un entuziasm tăcut, întinzându-se ca să-i atingă brațele și mantia. Alții stăteau pur și simplu în picioare, fixându-l cu priviri pline de respect.

— Am venit să răspândesc speranța, spuse Kelsier, cu voce joasă, Casa Hasting a căzut în seara asta.

Se auziră murmure de surpriză și de venerație.

— Știu că mulți dintre voi lucrează în fierăriile și în fabricile de oțel ale familiei Hasting, continuă el. Și, sincer, nu știu ce-nseamnă asta pentru voi. Dar e o izbândă pentru noi toți. Cel puțin pentru o vreme, n-o

să mai moară nimeni în forje sau sub loviturile de bici ale supraveghetorilor din slujba Hastingilor.

Prin micul grup se răspândiră murmure, și o voce îngrijorată vorbi în sfârșit destul de tare pentru ca Vin s-o poată auzi:

— Casa Hasting nu mai e? Cine o să ne hrănească?

E atât de înspăimântat, medită Vin. *Eu n-am fost niciodată astfel..., nu-i așa?*

— O să vă trimit un alt transport de mâncare, făgădui Kelsier. Destulă ca să v-ajungă cel puțin un timp.

— Ai făcut atât de mult pentru noi, spuse un alt bărbat.

— Prostii, zise Kelsier. Dacă vreți să mă răsplătiți, atunci stați ceva mai drepți. Fiți mai puțin înspăimântați. *Pot* fi înfrânți.

— De oameni ca tine, lord Kelsier, șopti o femeie. Nu de noi.

— O să fiți surprinși, spuse Kelsier, în vreme ce mulțimea începea să le facă loc părinților care-și aduceau copiii în față.

Se părea că toți cei de față voiau ca fiii lor să-l cunoască personal pe Kelsier. Vin privea cu sentimente nelămurite. Ceata continua să aibă rezerve în privința faimei lui în continuă creștere, deși toată lumea se ținea de cuvânt și păstra tăcerea.

Se pare că îi pasă într-adevăr de ei, se gândi Vin, uitându-se cum lua Kelsier în brațe un copilaș. *Nu cred că e doar un spectacol. Așa e el — iubește oamenii, îi iubește pe skaa. Dar... pare mai degrabă ca dragostea unui*

părinte pentru copiii săi decât ca dragostea unui bărbat pentru egalii lui.

Ce era atât de rău? La urma urmelor, era un fel de tată pentru skaa. Era nobilul lord pe care *ar fi trebuit* să-l aibă ei întotdeauna. Vin nu putea să nu se simtă stânjenită în timp ce privea chipurile slab luminate și murdare ale acelor familii de skaa, cu ochii plini de adulație și de respect.

Kelsier își luă în cele din urmă rămas-bun, spunând că avea o întâlnire. El și Vin părăsiră încăperea ticsită, ieșind în aerul binecuvântat de proaspăt. Kelsier păstră tăcerea în timpul drumului către noul punct de Domolire al lui Marsh, deși pașii lui erau ceva mai sprinteni.

Într-un târziu, Vin simți nevoia să vorbească.

— Îi vizitezi des?

El dădu din cap.

— Merg cel puțin în câte două case în fiecare noapte. Îmi întrerupe monotonia celorlalte îndeletniciri.

Uciderea nobililor și răspândirea zvonurilor inventate, se gândi Vin. *Da, vizitarea unor skaa trebuie să fie o pauză plăcută.*

Locul de întâlnire era la numai câteva străzi distanță. Când se apropiară, Kelsier se opri în cadrul unei uși, cercetând întunericul nopții. În cele din urmă, arătă către o fereastră slab luminată.

— Marsh a spus c-o să lase o lumină aprinsă dacă lipsesc ceilalți obligatori.

— Fereastra sau scările? întrebă Vin.

— Scările, răspunse Kelsier. Ușa ar trebui să fie descuiată; întreaga clădire e proprietatea Cultului, așa că vor fi pustii.

Kelsier avea dreptate în ambele privințe. Clădirea nu mirosea destul de tare a mucegai ca să fie părăsită, dar cele câteva etaje de jos erau evident neîntrebuințate. El și Vin urcară grăbiți treptele.

— Marsh ar trebui să ne poată spune care e reacția Cultului față de războiul caselor, zise Kelsier, când ajunseră la ultimul etaj.

Lumina unui felinar licărea pe sub ușa din capătul treptelor, iar el o împinse, continuând să vorbească:

— Să sperăm că Garnizoana n-o să se-ntoarcă prea curând. Răul e în cea mai mare parte făcut, dar mi-ar plăcea ca războiul să mai continue pentru…

Încremeni în ușă, împiedicând-o pe Vin să privească înăuntru.

Ea incendie imediat fludor și cositor, ghemuindu-se, ascultând, ca să deslușească prezența atacatorilor. Nu era nimic. Doar tăcere.

— Nu…., șopti Kelsier.

Atunci văzu Vin un firicel roșu întunecat prelingându-se pe lângă talpa lui. Bălti puțin, apoi prinse să picure în josul primei trepte.

Oh, Lord Legiuitor…

Kelsier intră împleticindu-se. Vin îl urmă, dar știa ce avea să vadă. Leșul zăcea în centrul încăperii, jupuit și dezmembrat, cu capul complet zdrobit. Abia dacă mai putea fi

recunoscut ca aparținând unui om. Pereții erau împroșcați cu roșu.

Dintr-un trup poate curge cu adevărat atât de mult sânge? Arăta exact ca atunci, în subsolul bârlogului lui Camon — numai că victima era una singură.

— Inchizitor, șopti Vin.

Fără să se sinchisească de sângele închegat, Kelsier se poticni, căzând în genunchi lângă cadavrul lui Marsh. Ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să atingă trupul fără piele, dar încremeni așa, buimăcit.

— Kelsier, spuse Vin, pe un ton insistent. Asta s-a petrecut de curând — Inchizitorul ar putea fi încă în apropiere.

El nu se clinti.

— Kelsier! se răsti Vin.

El se cutremură, privind în jur. Își întâlni ochii și își recăpătă luciditatea. Se ridică împleticindu-se.

— Fereastra, spuse Vin, traversând încăperea în fugă. Însă se opri când văzu ceva pe o masă mică, alături de perete. Piciorul de lemn al altei mese, pe jumătate ascuns sub o coală de hârtie nescrisă. Îl înșfăcă în timp ce Kelsier ajungea la fereastră.

El se întoarse, aruncând o ultimă privire în încăpere, apoi sări în noapte.

Adio, Marsh, se gândi Vin, cu părere de rău, urmându-l.

— „Cred că Inchizitorii mă bănuiesc”, citi Dockson. Hârtia — o singură coală recuperată din interiorul piciorului mesei — era curată, albă, fără nicio urmă lăsată de sângele care

păta genunchii lui Kelsier și poalele mantiei lui Vin.

Așezat la masa din bucătăria lui Ciomege, Dockson continuă:

— „Am pus prea multe întrebări și știu că i-au trimis cel puțin un mesaj obligatorului corupt care m-a pregătit, chipurile, ca acolit. M-am gândit să caut secretele pe care răzvrătirea a avut întotdeauna nevoie să le știe. Cum recrutează Cultul Născuți-din-Ceață ca să devină Inchizitori? De ce sunt Inchizitorii mai puternici decât Allomanții obișnuiți? Care sunt punctele lor slabe, presupunând că există?

Din nefericire, despre Inchizitori n-am aflat aproape nimic — deși manevrele politice ale membrilor obișnuiți ai Cultului continuă să mă uimească. E ca și cum obligatorii obișnuiți nici măcar nu s-ar sinchisi de lumea din afară, cu excepția prestigiului pe care-l dobândesc fiind cei mai ingenioși atunci când îndeplinesc poruncile Lordului Legiuitor sau izbândind cel mai bine să le pună în aplicare.

Însă Inchizitorii sunt altfel. Îi sunt mult mai loiali Lordului Legiuitor decât obligatorii obișnuiți — și de aici apar, probabil, o parte a neînțelegerilor dintre cele două grupuri.

Oricum, am senzația că sunt aproape. Au într-adevăr un secret, Kelsier. Un punct slab. Ceilalți obligatori vorbesc în șoaptă despre el, deși niciunul nu știe care e.

Mă tem că am insistat prea mult. Inchizitorii mă urmăresc, mă supraveghează, pun întrebări despre mine. De aceea pregătesc acest bilet. Poate precauția mea nu e necesară.

Poate că e.”

Kelsier stătea în cealaltă parte a bucătăriei, cu spatele la bufet, sprijinindu-se de el ca de obicei. Dar, de data asta, poziția lui n-avea nimic ușuratic. Își ținea brațele încrucișate la piept, capul puțin aplecat. Amărăciunea lui de necrezut părea să se fi făcut nevăzută, înlocuită de un alt sentiment — pe care Vin i-l mai văzuse uneori mocnind, sumbru, în adâncurile ochilor. De obicei, când vorbea despre nobilime.

Se cutremură fără să vrea. Privindu-l cum stătea astfel, deveni deodată conștientă de hainele lui — mantie-de-ceață de un cenușiu întunecat, cămașă neagră cu mâneci lungi, pantaloni de culoarea cărbunelui. Noaptea, hainele erau un simplu camuflaj. Însă acolo, în odaia luminată, culorile întunecate îi dădeau o înfățișare amenințătoare.

Își îndreptă spatele, și încordarea din încăpere crescu.

— Spuneți-i lui Renoux să plece, zise încet Kelsier, cu voce metalică. Poate folosi povestea plănuită — că se „retrage” pe pământurile familiei din pricina războiului caselor —, dar vreau să plece până mâine. Trimiteți cu el un Brutal și un Cositorian, să-l protejeze, dar spuneți-i să-și abandoneze corabia pe canal la o zi distanță de oraș și să se-ntoarcă la noi.

Dockson șovăi, apoi se uită la Vin și la ceilalți.

— Bine…

— Marsh știa totul, Dox, zise Kelsier. L-au torturat înainte de a-l ucide — așa lucrează Inchizitorii.

Lăsă cuvintele să plutească în aer. Vin se simți străbătută de un fior. Bârlogul era compromis.

— Atunci ne retragem în ascunzătoarea de rezervă? întrebă Dockson. Numai noi doi știm unde e.

Kelsier dădu din cap, încuviințând cu hotărâre.

— Vreau să părăsească toată lumea prăvălia asta, cu tot cu ucenici, în cincisprezece minute. Ne întâlnim în ascunzătoarea de rezervă peste două zile.

Dockson își ridică privirea spre el, încruntându-se.

— Două zile? Kell, ce pui la cale?

El se îndreptă cu pași mari spre ușă. O deschise brusc, lăsând ceața să intre, și se uită înapoi, către grup, cu ochi la fel de duri ca piroanele unui Inchizitor.

— M-au lovit acolo unde mă doare cel mai tare. O să fac același lucru.

Walin se împinse în întuneric, pipăindu-și drumul prin peșterile înguste, silindu-și trupul să pătrundă în crăpături aproape prea mici. Continuă să coboare, căutând cu degetele, neluându-și în seamă numeroasele zgârieturi și tăieturi.

Trebuie să continui, trebuie să continui… Rațiunea care-i mai rămăsese îi spunea că aceea era a șaptea zi. De la ultima lui izbândă

trecuseră șase. Dacă dădea greș a șaptea oară, îl aștepta moartea.

Trebuie să continui.

Nu vedea nimic. Coborâse prea mult sub pământ ca să mai întrezărească fie și numai o licărire reflectată a soarelui. Nu existau decât două direcții: sus și jos. Mișcările în lateral erau lipsite de importanță, nesocotite cu ușurință. Atâta vreme cât continua să coboare, nu se putea rătăci.

Căuta tot timpul cu degetele, așteptând să găsească asprimea ce dădea de gol un cristal în formare. De data asta nu se putea întoarce, nu înainte de a izbândi, nu înainte…

Trebuie să continui.

În timp ce înainta, mâinile sale atinseră ceva moale și rece. Un cadavru, putrezind înțepenit între două stânci. Walin își continuă drumul. Leșurile nu erau ceva neobișnuit în peșterile înguste; unele recente, altele nimic altceva decât niște oase. Walin se întreba adesea dacă morții nu erau de fapt cei norocoși.

Trebuie să continui.

În peșteri, „timpul” nu exista cu adevărat. De obicei te întorceai sus ca să dormi — deși la suprafață existau supraveghetori cu bice, acolo era și mâncare. Puțină, abia suficientă ca să-l țină în viață, dar era mai bună decât moartea de foame care te aștepta dacă rămâneai jos prea mult timp.

Trebuie să…

Încremeni. Stătea cu partea de sus a trupului prinsă într-o crăpătură îngustă din

stâncă și tocmai se străduia să se strecoare prin ea șerpuind. Însă degetele lui — întotdeauna căutând, chiar și atunci când abia dacă era conștient de asta — pipăiseră peretele. Și găsiseră ceva.

Mâna îi tremură, anticipând, când simți mugurii de cristal. Da, da, ei erau. Creșteau pe perete, alcătuind un model larg, circular; pe margini erau mici, dar, când te apropiai de centru, deveneau din ce în ce mai mari. Iar chiar în mijlocul tiparului rotund, cristalele se curbau spre interior, urmărind o gaură ca un buzunar din perete. Acolo cristalele creșteau lungi, având fiecare câte o muchie zimțată, tăioasă. Ca dinții din botul unui animal de piatră.

Trăgând aer în piept și rugându-se la Lordul Legiuitor, Walin își împinse mâna în deschiderea circulară de grosimea unui pumn. Cristalele îi sfâșiară brațul, trasându-i pe piele tăieturi lungi, de mică adâncime. Nu luă în seamă durerea, silindu-și-l să pătrundă tot mai adânc, până la cot, căutând…

Iată! Degetele lui descoperiră o piatră mică în centrul buzunarului — o rocă alcătuită din misterioasele picurări ale cristalelor. O geodă Hathsin.

O înșfăcă plin de nerăbdare și o scoase, sfâșiindu-și din nou brațul în timp ce și-l retrăgea din gaura căptușită cu cristale. Legănă mica sferă de piatră, răsuflând greu de bucurie.

Încă șapte zile. Avea să mai trăiască încă șapte zile.

Înainte să-l slăbească și mai mult foamea și oboseala, își începu urcușul greu către suprafață. Se strecura prin crevase, se cățăra pe proeminențele pereților. Uneori trebuia să se miște spre dreapta sau spre stânga, până când se deschidea tavanul, dar se deschidea întotdeauna. Existau într-adevăr numai două direcții: sus și jos.

Asculta cu prudență, vrând să deslușească zgomotul apropierii altora. Văzuse oameni uciși în timp ce urcau, măcelăriți de bărbați mai tineri și mai puternici, îmboldiți de speranța furtului unei geode. Din fericire, nu întâlni pe nimeni. Era bine. El unul era mai bătrân — destul de bătrân ca să știe că n-ar fi trebuit să-ncerce niciodată să fure mâncare de la lordul stăpân peste plantație.

Poate că-și meritase pedeapsa. Poate merita să moară în Puțurile din Hathsin.

Dar n-o să mor azi, se gândi, simțind în sfârșit mirosul dulce al aerului curat. Deasupra era noapte. Dar lui nu-i păsa. Ceața încetase să-l mai supere — nici măcar bătăile nu-l mai supărau prea mult. Era pur și simplu prea obosit ca să-i mai pese.

Walin începu să se cațere afară din crăpătură — una dintre zecile de crăpături din mica vale cunoscută sub numele de Puțurile din Hathsin. Pe urmă încremeni.

Un bărbat stătea deasupra lui, în noapte. Purta o mantie largă, care părea zdrențuită, ruptă în fâșii. Bărbatul se uită la Walin, tăcut și puternic în hainele lui negre. Pe urmă întinse brațul spre el.

Walin se făcu mic. Însă bărbatul îl prinse oricum de mână și-l trase afară din crăpătură.

— Pleacă! îi spuse, cu voce scăzută, în ceața care se învârtejea. Cei mai mulți paznici sunt morți. Adună cât de mulți prizonieri poți și fugiți din locul ăsta. Ai o geodă?

Walin se făcu mic din nou, ducându-și mâna către piept.

— Bun, spuse străinul. Sparge-o. Înăuntru o să găsești un bulgăre de metal — e foarte valoros. Vinde-l în lumea fărădelegii din orașul în care-o s-ajungi poate până la urmă; ar trebui să câștigi destui bani ca să trăiești mai mulți ani. Grăbește-te! Nu știu cât timp mai ai până se dă alarma.

Walin se retrase împleticindu-se, năucit.

— Cine… cine ești?

— Sunt ceea ce vei fi tu în curând, răspunse străinul, făcând un pas către rift.

Panglicile mantiei negre se umflară în jurul lui, amestecându-se cu fuioarele ceții, când se întoarse spre Walin.

— Sunt un supraviețuitor.

Kelsier se uită în jos, studiind cicatricea neagră din stâncă și ascultând pașii prizonierului care alerga în depărtare.

— Și astfel mă întorc, șopti.

Cicatricele îi ardeau și amintirile îi reveneau în minte. Amintiri despre lunile petrecute strecurându-se prin crăpături, despre brațele sfâșiate de cuțite cristaline, despre o geodă căutată zile de-a rândul… doar una, ca să poată continua să trăiască.

Se putea într-adevăr întoarce în adâncimile strâmte, tăcute? Putea să intre din nou în întuneric? Își înălță brațele, privindu-și cicatricele, încă albe și reliefate pe brațele sale.

Da. Pentru visurile ei, putea.

Păși deasupra fisurii și se sili să coboare în interior. Pe urmă arse cositor. Auzi imediat ceva pocnind dedesubt.

Cositorul lumină despicătura de sub el. Se lărgea, dar se și ramifica, trimițând în toate părțile crăpături răsucite. În parte peșteră, în parte rift și în parte tunel. Putea deja să vadă prima gaură-de-atiu cristalină — sau ceea ce mai rămăsese din ea. Cristalele lungi, argintii, erau rupte și sparte. Întrebuințarea Allomanției în preajma cristalelor le făcea să se sfărâme. De aceea era nevoit Lordul Legiuitor să folosească sclavi, nu Allomanți, ca să adune atiu.

Și acum, adevărata încercare, se gândi Kelsier, continuând să avanseze în josul riftului. Arse fier și văzu imediat mai multe linii albastre care coborau sub el, către găurile-de-atiu. Deși probabil că în găuri nu se aflau geode, din cristale porneau linii albastre palide. Conțineau urme reziduale de atiu.

Se concentră asupra unei linii și Trase ușor. Auzul lui ascuțit de cositor deslușí ceva care se sfărâma în crăpătura de sub el.

Zâmbi.

Cu aproape trei ani înainte, stând deasupra leșurilor mânjite de sânge ale supraveghetorilor care-o bătuseră pe Mare

până la moarte, observase pentru prima oară că putea folosi fierul ca să vadă unde se aflau buzunarele cu cristale. La vremea aceea, abia dacă-și înțelegea puterile Allomantice, dar în minte începuse să i se contureze încă de pe atunci un plan. Un plan de răzbunare.

Planul se lărgise, ajungând să cuprindă mult mai multe decât intenționase el la început. Însă una dintre părțile-cheie rămăsese, izolată, într-un cotlon al minții lui. Putea să găsească buzunarele cu cristale. Putea să le sfărâme, întrebuințând Allomanția.

Și, în Ultimul Imperiu, ele reprezentau singurul mod de a produce atiu.

Ați încercat să mă distrugeți, Puțurilor din Hathsin, se gândi, continuându-și coborârea în fisură. *E timpul să vă întorc favoarea.*

Acum suntem aproape. E ciudat că, atât de sus, în munți, s-ar părea că am scăpat în sfârșit de atingerea apăsătoare a Adâncimii. A trecut ceva timp de când știam cum e fără ea.

Lacul descoperit de Fedik se află sub noi — pot să-l văd de pe stânca asta. De aici, de sus, pare încă și mai sinistru, cu sclipirea lui sticloasă — aproape metalică. Aproape că-mi doresc să-l fi lăsat să ia o mostră din apele lui.

Poate interesul pe care i l-a arătat a înfuriat creatura de ceață care ne urmărește. Poate… de aceea s-a hotărât să-l atace, înjunghiindu-l cu pumnalul ei invizibil.

E straniu, dar atacul m-a liniștit. Cel puțin știu c-a mai văzut-o și altcineva. Înseamnă că nu sunt nebun.

CAPITOLUL 33

— Și, asta a fost tot? Adică, vorbesc despre plan.

Ham ridică din umeri.

— Dacă Inchizitorii l-au torturat pe Marsh, atunci știu totul. Sau, cel puțin, știu destul de multe. Știu că am plănuit să atacăm palatul, știu că vrem să folosim războiul Caselor drept acoperire. Acum n-o să mai izbutim niciodată să-l scoatem pe Lordul Legiuitor din cetate și cu siguranță n-o să-l facem niciodată să trimită garda palatului în oraș. Nu e bine deloc, Vin.

Ea rămase tăcută, cu gândul la vorbele lui. Ham stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua murdară, sprijinit de peretele de cărămidă. Bârlogul de rezervă era o pivniță rece și umedă, cu numai trei încăperi, iar aerul mirosea a țărână și a cenușă. Ucenicii lui Ciomege se instalaseră într-una dintre ele, iar Dockson îi trimisese pe toți ceilalți servitori prin alte părți, înainte de plecarea spre ascunzătoare.

Boare stătea lângă peretele din celălalt capăt al odăii. Arunca din când în când priviri neliniștite către podeaua murdară și către scaunele prăfuite, hotărându-se apoi să rămână în picioare. Vin nu înțelegea de ce se chinuia — avea să-i fie imposibil să-și păstreze costumul curat trăind în ceea ce era, în esență, o groapă în pământ.

Boare nu era singurul nemulțumit de captivitatea la care se osândiseră singuri; Vin auzise mai mulți ucenici mormăind că aproape ar fi fost mai bine să fie ridicați de Cult. Totuși, în timpul celor două zile de când erau în

pivniță, toată lumea rămăsese acolo, în afara cazurilor când ieșirea din ascunzătoare se dovedise absolut necesară. Înțelegeau pericolul: Marsh le-ar fi putut da Inchizitorilor descrierea și poreclele tuturor oamenilor din ceată.

Boare clătină din cap.

— Domniile voastre, poate că e timpul să-ncheiem această acțiune. Ne-am străduit din greu și, ținând cont că planul nostru de la început — strângerea unei oștiri — a avut un sfârșit atât de înspăimântător, aș spune c-am făcut o treabă de-a dreptul minunată.

Dockson oftă.

— Ei, cu siguranță că nu mai putem trăi prea mult din economii — mai ales dac-o să continue Kell cu împărțirea banilor noștri familiilor de skaa.

Stătea lângă masa care era singura mobilă din încăpere, cu cele mai importante dintre registrele lui, notele și înțelegerile negustorești de care se ocupase așezate în față, în teancuri ordonate. Izbutise remarcabil de bine să adune orice bucățică de hârtie care ar fi putut să-ncrimineze ceata sau să ofere informații despre planurile lor.

— Eu unul aștept cu nerăbdare o schimbare. Toate astea au fost amuzante, încântătoare, ne-au oferit toate celelalte sentimente de mulțumire care țin de îndeplinirea datoriei, dar lucrul cu Kelsier poate fi un pic cam secătuitor, încuviință Boare.

Vin se încruntă.

— N-o să rămâi în ceata asta?

— Depinde de următoarea lui lovitură, zise Boare. Noi nu suntem ca alte cete pe care le știi tu — lucrăm fiindcă ne face plăcere, nu fiindcă ni se spune. Și trebuie să ne gândim foarte bine ce primim să facem și ce nu. Câștigurile sunt foarte mari, dar tot așa sunt și riscurile.

Ham zâmbi, punându-și brațele sub cap, fără să se sinchisească de murdărie.

— Ceea ce te face să te-ntrebi cum s-a sfârșit treaba asta, de acum, nu? Riscuri foarte mari, câștiguri foarte mici.

— De fapt, niciunul, remarcă Boare. N-o să mai punem niciodată mâna pe atiu. Cuvintele lui Kelsier despre generozitate și despre munca noastră care îi ajută pe skaa au fost toate bune și frumoase, dar eu am sperat întotdeauna c-o să șterpelesc o parte din comoara aia.

— E adevărat, spuse Dockson, ridicându-și privirea din notițele lui. Dar n-a meritat oricum? Munca noastră — lucrurile pe care le-am înfăptuit?

Boare și Ham șovăiră, apoi dădură amândoi din cap.

— Și de asta am rămas, continuă Dockson. A spus-o și Kell — ne-a ales fiindcă știa c-am fi încercat ceva puțin diferit, pentru atingerea unui țel valoros. Sunteți oameni buni — chiar și tu, Boare. Nu te mai strâmba la mine.

Zeflemelele familiare aduseră un zâmbet pe buzele lui Vin. Pierderea lui Marsh îi mâhnea pe toți, dar erau oameni care știau

cum să meargă înainte, în ciuda pierderilor. În felul ăsta, se purtau, la urma urmelor, ca niște skaa.

— Un război al caselor, spuse Ham, alene, zâmbind pentru sine însuși. Câți nobili credeți c-au murit?

— Cel puțin câteva sute, răspunse Dockson. Uciși, cu toții, chiar de aristocratele lor mâini lacome.

— Recunosc, am avut îndoielile mele în privința acestui întreg dezastru, spuse Boare. Dar întreruperea negoțului pe care-o s-o producă, ca să nu mai vorbesc de neorânduiala din sânul cârmuirii… ei, ai dreptate, Dockson. A meritat.

— Într-adevăr! exclamă Ham, imitând vocea pompoasă a lui Boare.

O să le simt lipsa, se gândi Vin, cu părere de rău. *Poate-o să mă ia Kelsier cu el pentru următoarea lovitură.*

Dinspre trepte se auzi un bocănit și Vin se retrase din reflex într-un colț întunecos. Ușa din lemn crăpat se deschise și înăuntru pătrunse, cu pași mari, o siluetă familiară, înveșmântată în negru. Își ducea mantia-de-ceață pe braț, iar pe chip i se citea o istovire greu de imaginat.

— Kelsier! exclamă Vin, făcând un pas înainte.

— Salutare tuturor, spuse el, cu voce obosită.

Oboseala asta mi-e cunoscută, se gândi Vin. *Mahmureala fludorului. Unde-a fost?*

— Ai întârziat, Kell, spuse Dockson, tot fără să-și ridice ochii din registrele lui.

— Fac totul în stilul meu, răspunse Kelsier, lăsând mantia-de-ceață să cadă pe podea, întinzându-se și așezându-se. Unde sunt Ciomege și Fantomă?

— Ciomege doarme în camera din spate, îl lămuri Dockson. Fantomă a plecat cu Renoux. Mi-am închipuit că vrei să vegheze asupra lui cel mai bun dintre Cositorienii noștri.

— Bună idee, zise Kelsier, lăsând să-i scape un oftat adânc și închizând ochii în timp ce se sprijinea de perete.

— Dragul meu, zise Boare, arăți groaznic.

— Nu e atât de rău cum pare — am lăsat-o mai moale pe drumul de întoarcere, ba am făcut chiar și un popas, pentru câteva ore de somn.

— Da, dar unde-ai fost? întrebă Ham, apăsat.

— De fapt, se amestecă Boare, ne-am gândit că faci cu siguranță vreo prostie. Tocmai ne întrebam cât de stupidă se va dovedi această faptă. Prin urmare, ce este? L-ai asasinat pe lordul prelan? Ai măcelărit câteva zeci de nobili? I-ai furat Lordului Legiuitor mantia de pe umeri?

— Am distrus Puțurile din Hathsin, zise Kelsier, cu voce scăzută.

În încăpere se lăsă o tăcere plină de uimire.

— Știi, spuse într-un târziu Boare, ar fi fost de crezut că până acum am învățat deja să nu te subestimăm.

— Le-ai distrus? întrebă Ham. Cum se pot distruge Puțurile din Hathsin? Nu sunt decât o grămadă de crăpături în pământ!

— Ei, n-am distrus chiar Puțurile în sine, îi lămuri Kelsier. M-am mulțumit să sfărâm cristalele din care apar geodele de atiu.

— Pe toate? întrebă uluit Dockson.

— Toate pe care le-am putut găsi, răspunse Kelsier. Și au fost vreo câteva sute de buzunare. Acum, când am Allomanția, a fost de fapt mult mai ușor să mă descurc acolo, jos.

— Cristale? întrebă Vin, nedumerită.

— Cristale de atiu, Vin, zise Dockson. Ele dau naștere – cred că în realitate nu știe nimeni cum — geodelor, care au câte un bob de atiu în mijloc.

Kelsier dădu din cap.

— Din pricina cristalelor nu poate trimite Lordul Legiuitor Allomanți care să Tragă afară geodele de Atiu. Când întrebuințezi Allomanția, cristalele din apropiere se sfărâmă — și e nevoie de mai multe veacuri ca să crească din nou.

— Veacuri în timpul cărora nu produc atiu, adăugă Dockson.

— Și tu ai…

Vocea lui Vin se stinse.

— Am pus în foarte mare măsură capăt apariției atiului în Ultimul Imperiu, pentru vreo trei sute de ani de acum înainte.

Elend. Casa Venture. Ei se ocupă de Puțuri. Ce-o să facă Lordul Legiuitor când o să afle ce s-a petrecut?

— Nebunule, zise încet Boare, privindu-l cu ochi mari. Atiul stă la baza puterii imperiale — faptul că-l are sub control e una dintre cele mai importante căi prin care ține nobilimea în frâu. Poate că n-o s-ajungem la rezervele lui, dar fapta ta va avea, în final, același efect. Ești un lunatic binecuvântat… un *geniu* binecuvântat!

Kelsier zâmbi strâmb.

— Apreciez ambele complimente. Inchizitorii au atacat deja prăvălia lui Ciomege?

— Oamenii puși de noi la pândă n-au văzut nimic, răspunse Dockson.

— Bine, spuse Kelsier. Poate n-au reușit să-l facă pe Marsh să ne trădeze. Sau, cel puțin, poate nu-și dau seama că punctele lor de Domolire ne sunt cunoscute. Acum, dacă n-aveți nimic împotrivă, mă duc la culcare. Mâine avem de făcut o mulțime de planuri.

Grupul păstră tăcerea.

— Planuri? întrebă în cele din urmă Dockson. Kell, noi ne gândeam c-ar fi timpul să ne oprim. Am stârnit un război al caselor, iar tu tocmai ai distrus negoțul imperial. Cu acoperirea noastră și cu planul nostru spulberate… Ei, sincer vorbind, nu te mai poți aștepta să mai facem și altceva, nu?

Kelsier zâmbi, clătinându-se pe picioare în drum către odaia din spate.

— Stăm de vorbă mâine.

— Sazed, ce crezi că pune la cale? întrebă Vin, stând pe un taburet în fața vetrei din

pivniță, în timp ce terrisianul pregătea masa din după-amiaza aceea.

Kelsier dormise toată noaptea și continua să doarmă.

— Chiar n-am idee, stăpână, răspunse terrisianul, sorbind din fiertură. Însă, clipa asta — orașul fiind atât de tulburat — pare ocazia perfectă pentru o mișcare împotriva Ultimului Imperiu.

Vin căzu pe gânduri.

— Cred că încă am mai putea pune mâna pe palat — asta a vrut Kell întotdeauna să facă. Însă, dacă Lordul Legiuitor a fost prevenit, ceilalți nu mai cred că se va întâmpla așa ceva. În plus, s-ar părea că n-avem nici destui oșteni ca să facem mare lucru în oraș. Ham și Boare n-au apucat să-ncheie recrutările.

Sazed ridică din umeri.

— Poate Kelsier plănuiește ceva în legătură cu Lordul Legiuitor.

— Poate.

— Sazed? întrebă Vin, rostind cuvintele pe îndelete. Tu aduni legende, nu-i așa?

— Un Păstrător adună multe lucruri, răspunse el. Istorisiri, legende, religii. Când eram tânăr, un alt Păstrător și-a recitat toate cunoștințele în prezența mea, ca să le pot depozita, adăugându-le apoi altele.

— Ai auzit vreodată legenda celui de Al Unsprezecelea Metal, despre care tot vorbește Kelsier?

Sazed șovăi.

— Nu, stăpână. Când am auzit-o de la stăpânul Kelsier, a fost o noutate pentru mine.

— Dar el jură că e adevărată, spuse Vin. Și eu… îl cred, dintr-un anumit motiv.

— E foarte posibil să existe legende despre care n-am auzit eu. Dacă Păstrătorii ar ști totul, de ce-ar mai fi nevoie să-și continue cercetările?

Ea dădu din cap, păstrând totuși un strop de neîncredere.

Sazed continuă să mestece în supă. Părea atât de… demn în timp ce se ocupa de ceva atât de umil. Stătea în picioare, în robele lui de majordom, fără să-i pese că făcea o treabă atât de simplă, luând cu ușurință locul servitorilor pe care ceata îi lăsase să plece.

Pe scări se auziră pași repezi, și Vin ciuli urechile, ridicându-se de pe taburetul ei.

— Stăpână? întrebă Sazed.

— E cineva pe scări, răspunse ea, îndreptându-se spre ușă.

Unul dintre ucenici — Vin avea impresia că se numea Tase — dădu buzna în încăperea principală. Acum, când Lestibournes plecase, Tase ajunsese principala santinelă a cetei.

— În piață se adună oameni, spuse ucenicul, arătând către scări.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Dockson, venind din încăperea alăturată.

— Lume în piața fântânii, jupâne Dockson, răspunse băiatul. Pe străzi se vorbește că obligatorii plănuiesc alte execuții.

Răzbunare pentru Puțuri, se gândi Vin. *N-a durat mult.*

Chipul lui Dockson se întunecă.

— Du-te să-l trezești pe Kell.

— Am de gând să mă uit, spuse Kelsier, traversând încăperea, îmbrăcat ca un skaa, cu haine simple și cu o mantie.

Vin își simți stomacul răsucindu-i-se. *Iarăși?*

— Voi puteți face ce vreți, adăugă Kelsier.

Arăta mai bine după odihna prelungită — oboseala îi dispăruse, înlocuită de forța care-i stătea în fire și la care Vin ajunsese să se aștepte din partea lui.

— Execuțiile sunt probabil urmarea faptei mele de la Puțuri, continuă el. O să mă uit cum mor oamenii ăia — fiindcă, indirect, eu le-am provocat moartea.

— Nu e vina ta, Kell, spuse Dockson.

— Vina e în întregime a noastră, zise Kelsier, cu brutalitate. Asta nu-nseamnă că am făcut ceva rău — însă, dacă n-am fi fost noi, oamenii ăștia n-ar fi trebuit să moară. Eu unul cred că puținul pe care-l putem face pentru ei e să fim martori la trecerea lor în neființă.

Deschise ușa dintr-o smucitură și o porni în susul treptelor. Încetul cu încetul, restul cetei se hotărî să-l urmeze — deși Ciomege, Sazed și ucenicii rămaseră în ascunzătoare.

Vin urcă treptele cu miros de mucegai, alăturându-li-se în final celorlalți, pe strada murdară din mijlocul unei mahalale skaa. Din cer cădea cenușă, plutind leneșă. Kelsier se îndepărta deja, și ceilalți — Boare, Ham, Dockson și Vin — se grăbiră să-l ajungă.

Ascunzătoarea se afla nu departe de piața fântânii. Însă Kelsier se opri la câteva străzi distanță de destinație. Skaa cu ochii goi

continuau să înainteze în jurul lor, împingându-i. În depărtare sunau clopote.

— Kell? întrebă Dockson.

El își lăsă capul pe-o parte.

— Vin, auzi asta?

Ea închise ochii, apoi incendie cositor. *Concentrează-te,* se gândi. *Cum a spus Fantomă. Dă deoparte pașii târșiți și murmurul vocilor. Ascultă dincolo de ușile trântite și răsuflările oamenilor. Ascultă...*

— Cai, spuse, domolind arderea cositorului și deschizând ochii. Și trăsuri.

— Căruțe, spuse Kelsier, întorcându-se către marginea străzii. Căruțele cu prizonieri. Sosesc din partea asta.

Se uită în sus, la clădirile din jur, apoi se prinse de un burlan de scurgere și începu să se cațere pe perete. Boare îl înghionti pe Dockson, arătând către fațada casei, dar Vin și Ham — arzând fludor — îl urmară cu ușurință pe acoperiș.

— Acolo, spuse Kelsier, arătând către o stradă aflată la mică distanță.

Vin izbuti cu greu să distingă un șir de căruțe cu gratii ce se îndrepta spre piață.

Dockson și Boare ieșiră pe acoperișul înclinat printr-o fereastră. Kelsier rămase nemișcat, pe marginea acoperișului, fixând cu privirea căruțele cu prizonieri.

— Kell, spuse Ham, cu prudență. La ce te gândești?

— Suntem la mică distanță de piață, răspunse el, rostind cuvintele fără grabă. Și Inchizitorii nu însoțesc prizonierii — probabil

vor veni dinspre palat, ca data trecută. Soldații care-i păzesc pe oamenii ăia nu pot fi mai mulți de o sută.

— O sută înseamnă o grămadă, Kell, spuse Ham.

Kelsier nu păru să-l audă. Făcu încă un pas, apropiindu-se mai tare de marginea acoperișului.

— Pot opri asta… îi pot salva.

Vin veni lângă el.

— Kell, poate că prizonierii nu sunt însoțiți de prea mulți paznici, dar piața fântânii este foarte aproape. Și e ticsită de oșteni, ca să nu mai vorbesc de Inchizitori.

Ham n-o susținu, cum s-ar fi așteptat. Se răsuci, uitându-se la Dockson și Boare. Dockson șovăi, apoi ridică din umeri.

— Sunteți nebuni cu toții? întrebă Vin.

— O clipă, spuse Boare, îngustându-și ochii. Eu nu sunt Cositorian, dar o parte din prizonierii ăștia nu par cam prea bine îmbrăcați?

Kelsier înlemni, apoi înjură. Și, fără să-i prevină în vreun fel, sări de pe acoperiș, aterizând pe strada de dedesubt.

— Kell, zise Vin. Ce…?

Pe urmă ezită, ridicându-și privirea spre soarele roșu și urmărind procesiunea de căruțe care se apropia încet. Cu ochii ajutați de cositor, crezu că recunoștea pe cineva din partea din față a primei căruțe.

Era Fantomă.

— Kelsier, ce se petrece? întrebă, repezindu-se să i se alăture jos, pe stradă.

El își încetini puțin pașii.

— I-am văzut pe Renoux și pe Fantomă în prima căruță. Cultul trebuie să fi atacat convoiul lui Renoux pe canal — oamenii din cuști sunt servitorii, restul slujbașilor și paznicii pe care i-am angajat la conac.

Convoiul de pe canal…, se gândi Vin. *Cultul știe, probabil, că Renoux e un impostor. La urma urmelor, Marsh a vorbit.*

În spatele lor, Ham ieși din clădire, dând buzna în stradă. Boare și Dockson se mișcau mai încet.

— Trebuie să acționăm repede, zise Kelsier, mărind pasul.

— Kell! strigă Vin, înșfăcându-l de braț. Kelsier, nu-i poți salva. Paza e prea puternică și suntem în plină zi, în mijlocul orașului. O să fii ucis!

El șovăi, oprindu-se în mijlocul străzii și răsucindu-se în strânsoarea ei. O privi în ochi, dezamăgit.

— Nu înțelegi despre ce e vorba, nu-i așa, Vin? N-ai înțeles niciodată. Te-am mai lăsat să mă oprești, pe deal, lângă câmpul de luptă. Dar acum nu te las. De data asta pot să fac ceva.

— Dar…

El își smuci brațul, eliberându-se.

— Încă mai ai de învățat despre prietenie, Vin. Sper că-ntr-o bună zi o să-nțelegi ce-nseamnă.

Pe urmă plecă, repezindu-se în direcția căruțelor. Ham trecu în grabă pe lângă ea și o luă în direcția opusă, împingându-se prin mulțimea de skaa care mergea spre piață.

Vin încremeni prostește, în picioare sub ploaia de cenușă, și așa o găsi Dockson când ajunse în dreptul ei.

— E nebunie curată, murmură. Nu putem face asta, Dox. Nu suntem de neînfrânt.

— Nu suntem nici neajutorați, pufni Dockson.

Boare gâfâi în spatele lor, arătând către o stradă laterală.

— Acolo. Trebuie s-ajung într-un loc de unde pot vedea soldații.

Vin îi urmă, cu îngrijorarea amestecându-i-se brusc cu un sentiment de rușine.

Kelsier…

Kelsier aruncă două flacoane după ce le sorbise conținutul. Sticluțele scânteiară în aerul de lângă el, spărgându-se apoi de caldarâm. El alergă pe o ultimă alee, dând buzna pe o stradă principală ireal de pustie.

Căruțele cu prizonieri veneau către el, intrând în mica piață pe la o răscruce. Toate vehiculele dreptunghiulare erau mărginite de gratii; toate erau ticsite de oameni, și el îi recunoștea acum pe toți. Servitori, oșteni, menajere — unii răzvrătiți, dar cei mai mulți oameni simpli. Niciunul nu-și merita osânda la moarte.

Au murit deja prea mulți skaa, se gândi, incendiindu-și metalele. *Sute. Mii. Sute de mii.*

Dar nu și azi. Nu și alții.

Aruncă o monedă și sări, Împingându-se prin aer și descriind un arc larg. Oștenii se

uitară în sus, arătând cu degetul. Kelsier aterizà exact în mijlocul lor.

Urmă o clipă de liniște, în care soldații se răsuciră în loc, surprinși. Kelsier se ghemui printre ei, sub cenușa care cădea din cer.

Apoi Împinse.

Își incendie oțelul cu un strigăt, ridicându-se și Împingând spre exterior. Răbufnirea de putere Allomantică lovi oștenii în platoșe, azvârlind în aer o duzină de bărbați care se striviră de însoțitorii lor sau de ziduri.

Oamenii țipară. Kelsier se răsuci, Împingând într-un grup de soldați și trimițându-se în zbor către una dintre căruțele-închisoare. Se izbi de ea, incendiindu-și oțelul și prinzându-se cu mâinile de ușa metalică.

Prizonierii se retraseră, îngrămădindu-se surprinși unii într-alții. Cu forță sporită de fludor, el smulse ușa și o aruncă înspre un grup de soldați.

— Fugiți! le spuse captivilor, sărind jos și aterizând lin pe pavaj.

Se răsuci în loc.

Și se pomeni față în față cu o siluetă înaltă, în robă cafenie. Șovăi, retrăgându-se cu un pas când bărbatul înalt își ridică mâinile, lăsându-și gluga în jos și descoperindu-și ochii străpunși de piroane.

Inchizitorul zâmbi și Kelsier auzi pași apropiindu-se de pe străzile laterale. Zeci. Sute.

— Blestem! înjură Boare când în piață năvăliră oștenii.

Dockson îl trase pe o alee. Vin îi urmă, ghemuindu-se în umbră și ascultând strigătele soldaților de la răspântii.

— Ce e? întrebă ea.

— Inchizitor! răspunse Boare, arătând către o siluetă în robă, din fața lui Kelsier.

— Ce? exclamă Dockson, ridicându-se în picioare.

E o cursă, înțelese Vin, îngrozindu-se. În piață începură să se îngrămădească oșteni, ivindu-se de pe străzile laterale. *Kelsier, pleacă de-acolo!*

Kelsier Împinse într-un străjer căzut, aruncându-se înapoi, într-un salt peste o căruță-închisoare. Ateriză ghemuindu-se, cu ochii la noile detașamente de oșteni. Mulți aveau bastoane și nu purtau armuri. Ucigători-de-ceață.

Inchizitorul se Împinse prin aerul plin de cenușă, aterizând în fața lui Kelsier cu o bufnitură. Zâmbi.

E același om. Inchizitorul de atunci.

— Unde e fata? întrebă încet creatura.

Kelsier nu-l luă în seamă.

— De ce doar unul dintre voi? întrebă, la rândul său.

Zâmbetul creaturii se lăți.

— Eu am câștigat tragerea la sorți.

Kelsier incendie fludor, aruncându-se în lateral când scoase Inchizitorul două securi de obsidian. Piața se umplea repede cu soldați. Din căruțe auzea strigătele oamenilor.

— Kelsier! Lord Kelsier! Te rugăm!

Înjură încet când Inchizitorul se năpusti asupra lui. Se întinse în afară, Trăgând de una dintre căruțele încă pline și trimițându-se în aer pe deasupra unui grup de soldați. Ateriză, apoi se repezi la căruță, vrând să-i elibereze pe cei dinăuntru. Însă, când sosi, căruța se cutremură. Își ridică privirea exact la timp ca să-l vadă pe monstrul cu ochi de oțel rânjindu-i de deasupra vehiculului.

Se Împinse înapoi, simțind pala de aer pusă în mișcare de o secure care îi șuieră pe lângă cap. Ateriză lin, dar se văzu nevoit să facă imediat încă un salt în lateral când îl atacă un grup de soldați. Aterizând, se întinse — Trăgând de o căruță ca să se ancoreze — și ridică ușa cu gratii pe care-o azvârlise mai înainte. Aceasta se clătină în aer și se prăbuși peste un grup de soldați.

Inchizitorul îl atacă din spate, dar el sări. Ușa, care se mai rostogolea încă, se opri, înclinată, de-a curmezișul pietrelor de pavaj din fața lui și, când trecu peste ea, Împinse, trimițându-se în aer, drept în sus.

Vin a avut dreptate, se gândi, frustrat. Jos, Inchizitorul îl privea, urmărindu-l cu ochi nefirești. *N-ar fi trebuit să fac asta.* Sub el, oștenii înconjurau grupul de skaa pe care-i eliberase.

Ar trebui să fug, să-ncerc să scap de Inchizitor. Am mai izbutit asta.

Dar… nu putea. N-avea să fugă, nu atunci. Înainte făcuse prea multe compromisuri. *Trebuia* să elibereze prizonierii, chiar dacă l-ar fi costat totul.

Și apoi, când începu să cadă, văzu un grup de bărbați atacând răscrucea. Aveau arme, dar nu și uniforme. Iar în fruntea lor alerga o siluetă familiară.

Ham! Așadar acolo te-ai dus.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Vin, neliniștită, întinzându-și gâtul ca să vadă în piață. Deasupra, silueta lui Kelsier plonja în luptă, cu mantia neagră fluturându-i în urmă.

— E una dintre unitățile noastre de soldați! exclamă Dockson. Probabil i-a adus Ham.

— Câți sunt?

— I-am ținut în grupuri de câte două sute.

— Atunci vor fi copleșiți.

Dockson dădu din cap.

Vin se ridică în picioare.

— Ies de-aici.

— Nu, nu ieși, spuse Dockson, cu hotărâre, înșfăcând-o de mantie și trăgând-o înapoi. Nu vreau să se repete cele petrecute ultima oară când ai înfruntat un monstru din ăsta.

— Dar...

— Kell o să se descurce, adăugă Dockson. O să-ncerce să tragă de timp până eliberează Ham prizonierii, apoi o să fugă. Privește.

Vin se trase înapoi.

Alături de ea, Boare murmura ca pentru sine.

— Da, vă e frică. Concentrați-vă pe asta. Domoliți orice alt sentiment. Rămâneți îngroziți. Un Inchizitor se luptă cu un Născut-

din-Ceață — nu vreți să vă amestecați în *așa ceva*...

Vin își îndreptă din nou privirea către piață, unde văzu un oștean aruncându-și bastonul și rupând-o la fugă. *Se poate lupta și în alte moduri,* înțelese ea, îngenunchind lângă Boare.

— Cum te pot ajuta?

Kelsier se feri din nou de lovitura Inchizitorului, în vreme ce grupul lui Ham se năpustea asupra soldaților imperiali, croindu-și drum către căruțele cu prizonieri. Atacul abătu atenția oștenilor obișnuiți, care părură cu toții foarte încântați să-i lase pe Kelsier și pe Inchizitor să-și poarte lupta singuri.

Uitându-se într-o parte, Kelsier văzu că skaa începeau să blocheze străzile către mica piață, lupta atrăgând atenția celor care așteptau în piața fântânii. Văzu alte detașamente de oșteni ai imperiului încercând să ajungă la locul luptei, dar miile de skaa îngrămădiți pe străzi le încetineau serios înaintarea.

Inchizitorul lovi, iar Kelsier se feri. Creatura începea evident să se simtă frustrată. În lateralul lor, un mic grup dintre oamenii lui Ham ajunse la o căruță și sparse lacătul, eliberând prizonierii. Aceștia fugiră, în timp ce restul oștenilor lui Ham le dădeau de lucru imperialilor.

Kelsier zâmbi, aruncând o privire către Inchizitorul iritat. Creatura mârâia încet.

— Valette! strigă o voce.

Kelsier se întoarse în direcția ei, șocat. Un nobil bine îmbrăcat își făcea loc printre soldați către centrul luptei. Avea un baston de duel și era apărat de două gărzi de corp asediate, dar izbutea să rămână teafăr în primul rând fiindcă niciuna dintre părți nu era sigură că voia să doboare un om evident de obârșie nobilă.

— Valette! strigă din nou Elend Venture. Se uită către unul dintre oșteni. Cine v-a spus să atacați convoiul casei Renoux? Cine a autorizat asta?

Grozav, își spuse Kelsier, urmărindu-l prudent cu privirea pe Inchizitor. Creatura îl privea cu o expresie schimonosită, plină de ură.

N-ai decât să mă urăști, se gândi el. *Nu trebuie să rezist decât atât cât e nevoie ca să elibereze Ham prizonierii. Pe urmă deschid drumul la plecare.*

Inchizitorul întinse brațul și decapită, cu nepăsare, o slujitoare care fugea pe lângă el.

— Nu! strigă Kelsier, când trupul căzu la picioarele creaturii.

Acesta înșfăcă o altă victimă și își ridică securea.

— Bine, zise Kelsier, înaintând cu pași mari și scoțându-și două flacoane din eșarfă. Bine. Vrei să te lupți cu mine? Haide!

Creatura zâmbi, împingând într-o parte femeia pe care-o prinsese și îndreptându-se spre Kelsier.

El scoase dopurile și dădu peste cap ambele flacoane în același timp, aruncându-le apoi. Metalele i se incendiară în piept, arzând

odată cu furia lui. Fratele lui, mort. Soția, moartă. Rude, prieteni, eroi. Morți cu toții.

Mă stârnești să caut răzbunare? se gândi. *Ei bine, o vei avea!*

Se opri la câțiva pași în fața Inchizitorului. Cu pumnii strânși, își incendie oțelul într-o Împingere colosală. În jurul lui, metalele pe care le purtau azvârliră oamenii, ca și cum ar fi fost izbiți de un uimitor val de forțe nevăzute. Piața — ticsită de soldați imperiali, de prizonieri și de răzvrătiți — făcu un cerc în jurul lui Kelsier și al Inchizitorului.

— Atunci s-o facem, zise Kelsier.

Nu mi-am dorit niciodată să inspir teamă.

Dacă regret ceva, e spaima pe care-am provocat-o. Din nefericire, când e în joc soarta lumii, folosești orice unealtă îți e la îndemână.

CAPITOLUL 34

Pe pavaj se prăbușeau morți și muribunzi. Skaa se îngrămădeau pe străzi. Prizonierii țipau, strigându-i numele.

Și din cer cădea cenușă.

Kelsier se avântă înainte, incendiind fludor și scoțându-și pumnalele. Arse atiu, așa cum făcu și Inchizitorul — și probabil că amândoi aveau îndeajuns pentru o luptă prelungită.

Kelsier despică de două ori aerul, atacându-l pe Inchizitor, cu brațele în ceață. Creatura se feri, în mijlocul unui vârtej nebun de umbre-de-atiu, apoi roti o secure.

Kelsier sări, fludorul săltându-l până la o înălțime inumană, și se opri chiar deasupra

armei în mișcare. Se întinse și Împinse într-un grup de soldați care se luptau sub el, azvârlindu-se înainte. Își lipi ambele tălpi de fața Inchizitorului și lovi, răsucindu-se către spate în aer.

Inchizitorul se poticni. În cădere, Kelsier Trase de un soldat, aruncându-se cu spatele înainte. Forța Fier-Tragerii desprinse de pământ picioarele oșteanului, care începu să se miște către Kelsier. Amândoi se înălțară în aer.

Kelsier incendie fier, Trăgând de un grup de soldați din dreapta sa, în timp ce continua să Tragă și de cel de mai înainte. Ca rezultat, urmă o rotație. Kelsier zbură în lateral, iar oșteanul — ca și cum ar fi fost priponit de trupul lui — se roti descriind un arc larg, ca o bilă la capătul unui lanț.

Nefericitul se izbi de Inchizitorul care se împleticea, fiind azvârliți amândoi în gratiile unei căruțe-închisoare goale.

Soldatul se prăvăli la pământ, leșinat. Creatura ricoșă din cușca de fier, căzând în patru labe. Pe față i se prelingea o dâră de sânge, străbătându-i tatuajele din jurul ochilor, dar se uită în sus, zâmbind. Se ridică fără să lase câtuși de puțin impresia că ar fi fost amețită.

Kelsier ateriză înjurând încet, pentru sine.

Cu o iuțeală incredibilă, Inchizitorul înhăță celula de două gratii, smulgând-o cu totul de pe roțile căruței.

Blestem!

Creatura se răsuci și azvârli cușca masivă, de oțel, către Kelsier, aflat la numai câțiva pași

distanță. Nu era timp să se ferească. Chiar în spatele lui era o clădire; dacă se Împingea spre ea, ar fi fost strivit.

Cușca se prăvălea către el, iar el sări, folosindu-se de o Oțel-Împingere ca să-și treacă trupul prin ușa deschisă a închisorii dislocate, ce se învârtea în aer. Se răsuci în interior, Împingând în toate direcțiile ca să poată rămâne în centrul cuștii metalice când aceasta se izbi de un perete, ricoșând apoi.

Cușca se rostogoli, alunecând apoi pe pământ. Kelsier se lăsă să cadă, aterizând sub acoperișul ei, în timp ce alunecarea își pierdea treptat viteza. Printre gratii, îl zări pe Inchizitor privindu-l din mijlocul unei mări de oșteni prinși în luptă, înconjurat de norul imaginilor-de-atiu, care se răsucea și se azvârlea, mereu în mișcare. Creatura dădu din cap către el, schițând un semn de respect.

Kelsier Împinse cu un strigăt, arzând fludor ca să nu fie strivit. Cușca se făcu bucăți, acoperișul metalic zburând în aer, gratiile smulgându-se, aruncate în afară. Kelsier Trase de cele din spatele lui și împinse în cele din față, trimițând către Inchizitor un flux de metal.

Creatura ridică o mână, despărțind cu abilitate în două șirul de proiectile grele. Însă Kelsier își trimise pe urma gratiilor propriul trup — azvârlindu-se către Inchizitor cu o Oțel-Împingere. Inchizitorul se trase într-o parte, folosind drept ancoră un oștean ghinionist. Smuls din locul unde se duela, bărbatul țipă —

dar amuți când Inchizitorul se avântă într-un salt, Împingând în el și strivindu-l de pământ.

Inchizitorul se azvârli în aer. Kelsier își încetini mișcarea, Împingând într-un grup de oșteni și îl urmă. În spatele lui, partea de sus a cuștii se izbi de caldarâm, aruncând așchii de piatră. Kelsier se folosi de ea ca să se propulseze în sus, pe urmele Inchizitorului.

Pe lângă el cădeau particule de cenușă, brăzdând aerul. În față, Inchizitorul se întoarse, Trăgând de ceva de sub el. Și își schimbă brusc direcția, năpustindu-se către Kelsier.

Ciocnire cu capul înainte. O idee proastă dacă n-ai piroane în cap. Kelsier Trase cu frenezie de un soldat, lăsându-se în jos în vreme ce Inchizitorul îi trecea în diagonală pe deasupra capului.

Kelsier arse fludor înainte de a se izbi de soldatul pe care-l Trăsese spre el. Se răsuciră amândoi în aer. Din fericire, oșteanul nu se număra printre cei ai lui Ham.

— Îmi pare rău, amice, spuse cu familiaritate Kelsier, Împingându-se în lateral.

Soldatul țâșni, îndepărtându-se și strivindu-se în final de peretele unei clădiri, în timp ce Kelsier îl întrebuința ca să planeze deasupra câmpului de luptă. Jos, grupul principal de sub conducerea lui Ham ajunsese în sfârșit la ultima căruță-închisoare. Din nefericire, prin mulțimea de skaa care se uitau cu gurile căscate își croiseră drum mai multe detașamente de soldați imperiali. Unul era

alcătuit dintr-un mare număr de arcași înarmați cu săgeți cu vârful din obsidian.

Kelsier înjură, lăsându-se să cadă. Arcașii luară poziție, evident pregătindu-se să tragă în mulțimea prinsă în luptă. Aveau să ucidă și câțiva oșteni de-ai lor, dar dezlănțuirea atacului urma să fie simțită mai ales de prizonierii care fugeau.

Kelsier se lăsă să cadă pe pavaj. Se întinse în lateral, Trăgând de câteva gratii desprinse din cușca pe care o distrusese. Acestea zburară spre el.

Arcașii își încordară arcurile. Însă el le vedea umbrele-de-atiu.

Aruncă gratiile, Împingându-se ușor în lateral și lăsându-le să ajungă între arcași și prizonierii fugari.

Arcașii traseră.

Kelsier înșfăcă gratiile, incendiindu-și atât oțelul, cât și fierul. Împinse într-unul dintre capete și Trase de capătul opus. Gratiile se legănară în aer, începând imediat să se răsucească aidoma unor mori de vânt furioase, nebune. Și spulberară într-o parte majoritatea săgeților.

Apoi căzură zăngănind printre ele. Arcașii încremeniră, uluiți, în timp ce Kelsier sărea din nou într-o parte, Trăgând apoi ușor de gratii și săltându-le în aer, în fața lui. Împinse, azvârlindu-le să cadă peste arcași. În timp ce oamenii urlau și mureau, se întoarse cu spatele, căutându-și din ochi adevăratul dușman.

Unde s-a ascuns creatura aia?

Privea la un adevărat haos. Oamenii se luptau, alergau, încercau să scape cu fuga și mureau — fiecare purtând în ochii lui câte o umbră-de-atiu profetică. Însă de data asta umbrele dublau practic numărul celor aflați în mișcare pe câmpul de bătaie, ajutând numai la creșterea confuziei.

Soseau din ce în ce mai mulți soldați. Mulți dintre oamenii lui Ham căzuseră, iar mai toți cei rămași se retrăgeau — din fericire, puteau să-și scoată, pur și simplu, armurile și să se piardă în masa de skaa. Pe Kelsier îl îngrijora mai ales ultima căruță cu prizonieri — în care se aflau Fantomă și Renoux. Traseul pe care intraseră în luptă oamenii lui Ham le impusese să înainteze de-a lungul șirului de căruțe, de la ultimele către cele din față. Ca să-l elibereze mai întâi pe Renoux ar fi trebuit să treacă pe lângă celelalte cinci cuști, lăsând captivii închiși.

Era limpede că Ham n-avea de gând să plece înainte de a-i vedea liberi pe Fantomă și Renoux. Și acolo unde lupta el oștenii răzvrătiți rezistau. Brațele-de-Fludor mai erau numite Brutali și dintr-un alt motiv: stilul lor de luptă era lipsit de subtilități, fără ingenioasele Fier-Trageri sau Oțel-Împingeri. Ham ataca pur și simplu cu forță brută și cu viteză, aruncând cât colo soldații dușmani care-i stăteau în drum, făcând prăpăd printre ei și conducându-și grupul de cincizeci de bărbați către ultima căruță. Când ajunseră în dreptul ei, Ham se trase înapoi, ca să-nfrunte o formație de ośteni

imperiali în timp ce unul dintre oamenii lui spărgea lacătul căruței.

Kelsier zâmbi cu mândrie, continuând să se uite în toate părțile după Inchizitor. Oamenii săi erau puțini, dar hotărârea lor îi neliniștea vizibil pe soldații dușmani. Răzvrătiții skaa luptau cu pasiune — în ciuda numeroaselor lor lipsuri, aveau totuși acest singur avantaj.

Asta se-ntâmplă când îi convingi, în sfârșit, să lupte. Asta se-ascunde în ei, în toți. Numai că e atât de greu de scos la lumină...

Renoux ieși din căruță, apoi se trase într-o parte, privindu-și servitorii care fugeau din cușcă. Din încăierare se desprinse brusc o siluetă bine-îmbrăcată, care-l înșfăcă de piept.

— Unde e Valette? întrebă poruncitor Elend Venture, și auzul lui Kelsier, ascuțit de cositor, îi desluși vocea disperată. În ce cușcă a fost?

Băiete, începi să mă enervezi de-a binelea, se gândi Kelsier, Împingând ca să-și croiască drum către el printre soldați.

Inchizitorul își făcu apariția, sărind din spatele unui grup de oșteni. Ateriză deasupra cuștii, făcând-o să se clatine cu tot cu căruță, cu câte o secure de obsidian în ambele lui mâini ca niște gheare. Întâlni ochii lui Kelsier și zâmbi, apoi sări de pe cușcă și-și îngropă o secure în spatele lui Renoux.

Kandra zvâcni, făcând ochii mari. Creatura se răsuci către Elend. Kelsier nu era sigur că îl recunoscuse. Poate-l credea o rudă de-a lui Renoux. Poate nu-i păsa.

Kelsier nu șovăi decât o singură clipă.

Inchizitorul ridică securea, gata să lovească.

Ea îl iubește.

Kelsier își incendie oțelul, întețindu-i văpăile, până când își simți pieptul arzând Munții de Cenușă. Împinse brusc cu toată forța în oștenii din spatele său — aruncând câteva zeci înapoi — și se năpusti asupra Inchizitorului. Se izbi de creatură tocmai în clipa când aceasta își avânta securea.

Arma scăpată din strânsoare căzu zăngănind pe pavaj, la câțiva pași distanță. Kelsier îl înșfăcă pe Inchizitor de gât când loviră amândoi pământul; apoi începu să strângă cu toată puterea mușchilor întăriți de fludor. Creatura își ridică brațele, prinzându-i mâinile și încercând să i le desfacă.

Marsh a avut dreptate, se gândi Kelsier, în întregul haos. *Se teme pentru viața lui. Poate fi ucis.*

Inchizitorul gâfâia sacadat, cu capetele piroanelor metalice ieșindu-i din ochi la numai câțiva centimetri de fața lui Kelsier. Acesta îl văzu cu coada ochiului pe Elend Venture, care se retrăgea împleticindu-se.

— Fata e teafără! îi spuse, printre dinții încleștați. N-a fost pe barjele lui Renoux. Fugi!

Elend șovăi, nesigur; pe urmă apăru, în sfârșit, una dintre gărzile lui de corp. Băiatul se lăsă tras departe de Inchizitor.

Nu-mi vine să cred că tocmai am salvat un nobil, se gândi Kelsier, străduindu-se să sugrume creatura. *Ai face bine să apreciezi asta, fetițo.*

Încet, încordându-și mușchii, Inchizitorul sili mâinile lui Kelsier să se descleșteze. Reîncepu să zâmbească.

Sunt atât de puternici!

Inchizitorul îl împinse pe Kelsier, apoi Trase de un soldat, smulgându-se din strânsoare și lăsându-se să alunece pe pavaj ca să se-ndepărteze. Se izbi de un cadavru și făcu un salt înapoi, ridicându-se în picioare. Strânsoarea lui Kelsier îi lăsase urme roșii pe gât, cu bucăți de carne smulse de unghiile lui, dar zâmbea, calm.

Kelsier Împinse într-un oștean, săltându-se la rândul său. Îl văzu într-o parte pe Renoux, sprijinit de căruță. Se strădui să-i întâlnească ochii și dădu ușor din cap.

Renoux căzu la pământ lăsând să-i scape un oftat, cu securea înfiptă în spate.

— Kelsier! strigă Ham, acoperind zgomotul mulțimii.

— Plecați! îi spuse Kelsier. Renoux e mort.

Ham aruncă o privire către trupul lui Renoux, apoi își înclină scurt capul, în semn că înțelesese. Se întoarse către oamenii săi, strigându-și ordinele.

— Supraviețuitorule, zise o voce hârâită.

Kelsier se întoarse în direcția ei. Inchizitorul se apropia cu pași mari, mergând cu forța și cu sprinteneala date de fludor, înconjurat de o ceață de umbre-de-atiu.

— Supraviețuitorule de la Hathsin, continuă el. Mi-ai promis o luptă. Trebuie să mai omor niște skaa?

Kelsier își incendie metalele.

— N-am spus nicidecum că am încheiat.

Pe urmă zâmbi. Era îngrijorat și îndurerat, dar și plin de însuflețire. O parte din el își dorise toată viața să se opună, să lupte.

Și-și dorise întotdeauna să vadă dacă putea ucide un Inchizitor.

Vin se ridică în picioare, străduindu-se disperată să privească pe deasupra mulțimii.

— Ce e? întrebă Dockson.

— Am avut impresia că l-am zărit pe Elend!

— Aici? Sună puțin cam ridicol, nu crezi?

Ea roși. *Probabil*.

— Oricum, am de gând să caut un loc de unde să văd mai bine.

Se agăță de marginea aleii.

— Ai grijă, spuse Dox. Dacă te vede Inchizitorul ăla...

Ea dădu din cap, cățărându-se pe construcția de cărămizi. Când ajunse destul de sus, cercetă răscrucea, în căutarea unor chipuri cunoscute. Dockson avea dreptate: Elend nu se zărea nicăieri. Una dintre căruțe — cea de pe care Inchizitorul smulsese cușca — era răsturnată pe o parte. Caii tropăiau pe loc, înconjurați de luptă și de mulțimea de skaa.

— Ce vezi? strigă Dockson.

— Renoux e la pământ! răspunse Vin, îngustându-și ochii și arzând cositor. S-ar părea că are o secure în spate.

— S-ar putea să nu-l fi ucis, comentă Dockson, cu un aer misterios. Nu știu prea multe despre kandra.

Kandra?

— Și prizonierii? strigă el din nou.

— Sunt liberi cu toții, răspunse Vin. Cuștile sunt goale. Dox, acolo se văd *o grămadă* de skaa!

Se părea că toată lumea din piața fântânii se îngrămădea la mica răscruce. Aceasta se afla într-o adâncitură nu prea pronunțată a terenului și Vin vedea mii de skaa îngrămădiți pe străzile în pantă, răsfirate în toate direcțiile.

— Ham e liber! spuse ea. Nu-l văd nicăieri — nici viu, nici mort! Și Fantomă a fugit.

— Dar Kell? întrebă nerăbdător Dockson.

Vin șovăi.

— Încă se mai luptă cu Inchizitorul.

Kelsier își incendie fludorul și-i trase un pumn Inchizitorului, ferindu-se să lovească discurile de metal care-i ieșeau în fața ochilor. Creatura se împletici și Kelsier își îngropă pumnul în stomacul ei. Inchizitorul mârâi și-l plesni pe Kelsier peste față, aruncându-l la pământ dintr-o singură lovitură.

Kelsier clătină din cap. *Cum poate fi ucisă blestemăția asta?* se întrebă, Împingând ca să se salte în picioare, și retrăgându-se.

Inchizitorul înaintă cu pași mari. O parte din soldați se străduiau să dea de urma lui Ham și a oamenilor lui în mulțime, dar cei mai mulți stăteau pur și simplu neclintiți. O înfruntare între doi Allomanți puternici era ceva despre care se șopteau multe lucruri, dar nimeni nu văzuse vreodată una. Soldații și oamenii de rând stăteau locului, uluiți, privind lupta cu venerație.

E mai puternic decât mine, înțelese Kelsier, uitându-se la Inchizitor cu prudență. *Dar puterea nu e totul.*

Se întinse, înșfăcând obiecte metalice mici și Trăgând ca să le îndepărteze de posesorii lor — coifuri de metal, săbii fine, de oțel, pungi cu monede, pumnale. Le aruncă pe toate către Inchizitor — manevrându-și cu atenție Oțel-Împingerile și Fier-Tragerile — ținându-și atiul aprins, astfel încât toate obiectele pe care le controla să-și răsfire în evantai o multitudine de imagini-de-atiu, pe care să le vadă Inchizitorul.

Creatura înjură cu voce scăzută, abătând în alte direcții roiul de bucăți de metal. Însă Kelsier se folosi chiar de Împingerile Inchizitorului, Trăgând fiecare obiect înapoi și repezindu-le ca pe tot atâtea lovituri de bici în jurul creaturii. Inchizitorul țâșni din încercuirea lor, Împingând în toate în același timp, iar Kelsier le eliberă. Dar le Trase înapoi imediat ce nu le mai Împinse Inchizitorul.

Oștenii imperiali alcătuiau un inel, privind cu prudență. Kelsier îi folosi, Împingând în platoșele lor și legănându-se în aer. Schimbările rapide de poziție îi îngăduiau să rămână tot timpul în mișcare, năucindu-l pe Inchizitor și Împingând obiectele de metal încotro voia.

— Stai cu ochii pe catarama centurii mele, îi ceru Dockson lui Vin, clătinându-se ușor în timp ce se ținea de cărămizi, alături de ea. Dacă pic, Trage-mă ca să-mi încetinești căderea, bine?

Ea încuviință cu un gest al capului, dar nu-i dădea prea mare atenție lui Dox. Se uita la Kelsier.

— E incredibil!

Kelsier se legăna înainte și înapoi în aer, neatingând deloc pământul cu picioarele. În jur sunau bucățile de metal, răspunzând Împingerilor și Tragerilor sale. Le controla cu o asemenea îndemânare, încât ai fi crezut că erau vii. Inchizitorul le para, îndepărtându-le cu furie, dar era limpede că-i venea greu să le urmărească pe toate.

L-am subestimat pe Kelsier, se gândi Vin. *Am presupus că e mai puțin abil decât Cețurienii, fiindcă trebuie să stăpânească prea multe. Dar nu e nicidecum așa. Asta. Asta e specialitatea lui — Tragerea și Împingerea, controlate de un maestru. Iar fierul și oțelul sunt metalele cu care m-a antrenat chiar el. Poate c-a înțeles de la bun început cum stau lucrurile.*

Kelsier se rotea și zbura în mijlocul unui vârtej de metal. De fiecare dată când vreun obiect izbea pământul, el îl readucea în aer. Toate zburau în linie dreaptă, dar el își schimba poziția fără întrerupere. Se Împingea în toate părțile și le păstra în aer, azvârlindu-le din când în când către Inchizitor.

Creatura se răsuci, năucită. Încercă să se împingă în sus, dar Kelsier îi aruncă mai multe obiecte metalice mari deasupra capului, și se văzu nevoită să Împingă în ele, renunțând la salt.

O bară de fier îl pocni pe Inchizitor peste față.

Creatura se împletici, sângele mânjindu-i tatuajele de pe obraz. Un coif de oțel o izbi din lateral, aruncând-o pe spate.

Kelsier începu să azvârle bucățile de metal cu mare iuțeală, simțind cum i se dezlănțuia furia.

— Tu ești cel care l-a ucis pe Marsh? urlă, fără să se sinchisească s-aștepte răspunsul. Erai de față când am fost osândit, cu ani în urmă?

Inchizitorul ridică o mână, apărându-se, Împingând noul val de metale. Se retrase șchiopătând, proptindu-se cu spatele în căruța de lemn răsturnată.

Kelsier îl auzi mârâind și valul de forță al unei Împingeri bruște străbătu mulțimea, trântind soldați și risipind armele din metal de care se folosea Kelsier.

El le lăsă să se îndepărteze. Se năpusti înainte, țâșnind către Inchizitorul năucit și înșfăcând un bolovan desprins din pavaj.

Creatura se întoarse către el și Kelsier scoase un strigăt, legănând bolovanul, cu o forță sporită aproape mai mult de furie decât de fludor.

Îl pocni pe Inchizitor drept între ochi. Capul creaturii zvâcni în spate, izbindu-se de fundul căruței răsturnate. Kelsier lovi din nou, strigând, pocnindu-i iarăși și iarăși fața cu bolovanul.

Inchizitorul urlă de durere, întinzându-și mâinile ca niște gheare către Kelsier și

mișcându-se ca și cum ar fi vrut să facă un salt. Însă se opri brusc, cu capul țintuit de căruță. Ieșite prin țeastă, vârfurile piroanelor fuseseră înfipte în lemn de loviturile lui Kelsier.

Acesta zâmbi în vreme ce creatura zbiera, cuprinsă de furie, străduindu-se să-și elibereze capul. Kelsier se uită într-o parte, căutând un obiect pe care-l zărise mai devreme căzut pe caldarâm. Lovi un leș cu piciorul și înșfăcă securea de obsidian, cu lama cioplită grosolan sclipind în lumina soarelui roșu.

— Mă bucur că m-ai convins să port lupta asta, spuse, cu voce scăzută.

Și lovi cu amândouă mâinile, trecând securea prin gâtul Inchizitorului și înfigând-o în lemnul din spatele lui.

Trupul creaturii căzu moale pe pavaj. Capul rămase unde era, trimițându-și în gol privirea sinistră, nefirească a ochilor înconjurați de tatuaje — țintuit în lemn cu propriile piroane.

Kelsier se întoarse să înfrunte mulțimea, simțindu-se dintr-odată incredibil de ostenit. Zeci de vânătăi și de răni îi îndurerau trupul și nici măcar nu știa când își pierduse mantia. Însă privi sfidător oștenii, lăsându-și la vedere brațele acoperite de cicatrice.

— Supraviețuitorul de la Hathsin, șopti cineva.

— A ucis un Inchizitor…, spuse altcineva.

Și atunci începură ovațiile. Pe străzile din jur, skaa prinseră să-i strige numele. Oștenii se uitară în jur, descoperind cu groază că erau

înconjurați. Lucrătorii începură să se înghesuie către ei, iar Kelsier le simți furia și speranța.

Poate că lucrurile nu trebuie să se petreacă așa cum am presupus, se gândi, triumfător. *Poate nu trebuie să...*

Și urmă izbitura. Ca un nor trecând prin fața soarelui, ca o furtună răbufnind din senin într-o noapte liniștită, ca două degete stingând o lumânare. O mână apăsătoare înăbuși sentimentele înmugurite în mulțimea de skaa. Oamenii se chirciră, strigătele lor se stinseră. Focul stârnit de Kelsier era prea nou.

Am fost atât de aproape..., medită el.

Drept în față, o singură trăsură neagră se ivi pe culmea dealului și începu să coboare dinspre piața fântânii.

Sosise Lordul Legiuitor.

Când o izbi valul de deprimare, Vin fu cât pe ce să nu se mai poată ține de perete. Își incendie cuprul, dar — ca de obicei — îi rămase o ușoară senzație a mânii apăsătoare a Lordului Legiuitor.

— Lord Legiuitor! strigă Dockson, și ea nu-și dădu seama dacă era o înjurătură sau o observație.

Mulțimea de skaa înghesuită mai înainte ca să vadă lupta reuși cumva să-i facă loc trăsurii întunecate. Prin coridorul dintre oameni, aceasta se îndreptă către piața împestrițată de cadavre.

Oștenii se retraseră și Kelsier se îndepărtă de căruța răsturnată, ieșind în întâmpinarea trăsurii care se apropia.

— Ce face? întrebă Vin, întorcându-se către Dockson, care se proptise de o mică ieșitură a zidului. De ce nu fuge? Ăsta nu mai e un Inchizitor — nu e ceva cu care să te lupți!

— Asta e, Vin, răspunse Dockson, cu venerație. Asta aștepta el. Un prilej ca să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor — ca să dovedească adevărul legendelor despre care vorbea.

Vin se întoarse din nou către piață. Trăsura se opri.

— Dar…, spuse ea, cu voce înceată. Al Unsprezecelea Metal. Și l-a adus?

— Trebuie s-o fi făcut.

Kelsier a spus că de Lordul Legiuitor se ocupă el, se gândi Vin. *A lăsat în seama noastră, a celorlalți, nobilimea, Garnizoana și Cultul. Dar asta… a plănuit întotdeauna s-o facă el însuși.*

Lordul Legiuitor coborî din trăsură, și Vin se aplecă în față, arzând cositor. Arăta ca…

Un bărbat.

Purta o uniformă neagră cu alb, cumva asemănătoare cu un costum de-al nobililor, dar cu mult mai extravagantă. Haina îi ajungea până la călcâie și îi atârna ca o trenă când mergea. Vesta nu era colorată, ci de un negru absolut, deși scos în evidență de însemne de un alb stălucitor. Așa cum auzise Vin, degetele îi sclipeau de inele, ca simbol al puterii sale.

Sunt mai puternic decât voi, declarau inelele, *într-o asemenea măsură, încât nu contează dacă port metale.*

Chipeș, cu păr negru ca noaptea și piele palidă, Lordul Legiuitor era înalt, zvelt și sigur de sine. Și era tânăr — mai tânăr decât se așteptase Vin, chiar mai tânăr decât Kelsier. Traversă piața cu pași mari, ocolind cadavrele, soldații trăgându-se înapoi și silindu-i pe skaa să facă loc.

Dintre soldați năvăli brusc un mic grup de siluete. Purtau armurile desperecheate ale răzvrătiților și cel din fruntea lor părea cunoscut. Era unul dintre Brutalii lui Ham.

— Pentru soția mea! strigă Brutalul, înălțând o suliță și atacând.

— Pentru lordul Kelsier! strigară ceilalți patru.

Oh, nu…, se gândi Vin.

Însă Lordul Legiuitor nu le dădu nicio atenție. Conducătorul răzvrătiților scoase un strigăt de sfidare, apoi îi înfipse sulița în piept.

Lordului Legiuitor își continuă drumul, trecând de el, cu sulița străpungându-i trupul.

Răzvrătitul șovăi, apoi înșfăcă sulița unuia dintre însoțitorii săi și i-o împlântă Lordului Legiuitor în spate. Dar lui și oamenilor săi nu li se dădu atenție nici de data asta — ca și cum atât ei, cât și armele lor n-ar fi meritat nici măcar disprețul împăratului-zeu.

Șeful răzvrătiților se retrase împleticindu-se, apoi se răsuci în loc în momentul în care prietenii lui începură să urle sub loviturile securii unui Inchizitor. Li se alătură în scurt timp, iar Inchizitorul rămase o clipă deasupra leșurilor, ciopârțindu-le cu plăcere.

Lordul Legiuitor își continuă înaintarea, cele două sulițe ieșindu-i din trup — ca și cum nici nu le-ar fi observat. Kelsier îl aștepta. Părea zdrențăros în hainele lui de skaa sfâșiate. Însă era mândru. Nu se gârbovea și nu se ploconea sub greutatea Domolirii Lordului Legiuitor.

Acesta se opri la câțiva pași distanță, iar una dintre sulițe aproape că-i atingea pieptul lui Kelsier. Cenușa neagră cădea alene în jurul celor doi bărbați, fărâme din ea ondulându-se și plutind purtate de o adiere firavă. În piață se lăsă o tăcere cumplită — până și Inchizitorul își încetă munca macabră. Vin se aplecă în față, agățată într-un echilibru precar de cărămizile construcției rudimentare.

Fă ceva, Kelsier! Folosește metalul ăla!

Lordul Legiuitor se uită la Inchizitorul ucis.

— Ăștia sunt foarte greu de-nlocuit.

Vocea lui apăsată ajungea cu ușurință la urechile lui Vin, ajutate de cositor.

Chiar și de la distanța aceea, îl văzu pe Kelsier zâmbind.

— Te-am omorât cândva, spuse Lordul Legiuitor, întorcându-se din nou spre Kelsier.

— Ai încercat, răspunse acesta, și vocea lui sonoră și hotărâtă se auzi în toată piața. Dar nu mă poți ucide, Lordule Tiran. Reprezint ceva pe care n-ai izbutit niciodată să-l ucizi, oricât de mult te-ai străduit. Sunt speranța.

Lordul Legiuitor pufni cu dispreț. Își ridică brațul cu nepăsare și îl plesni pe Kelsier

cu dosul palmei, atât de tare, încât Vin auzi pocnetul răsunând în piață.

Kelsier se clătină și se răsuci, împroșcând sânge în cădere.

— *NU!* țipă Vin.

Lordul Legiuitor smulse o suliță din propriul său trup și o azvârli în pieptul lui Kelsier.

— Să-nceapă execuțiile, spuse, întorcându-se către trăsura lui și smulgându-și a doua suliță, pe care-o aruncă într-o parte.

Urmă haosul. Îmboldiți de Inchizitor, oștenii se întoarseră către mulțime, atacând-o. Din piața de pe deal își făcură apariția și alți Inchizitori, călărind pe cai negri, cu securile de abanos scânteindu-le în lumina după-amiezii.

Vin nu vedea nimic din toate astea.

— Kelsier! strigă.

Trupul lui zăcea acolo unde căzuse, cu sulița ieșindu-i din piept, cu sângele de un roșu aprins băltindu-i în jur.

Nu. Nu. NU! Sări de pe clădire Împingând în niște oameni și avântându-se pe deasupra masacrului. Ateriză în mijlocul pieței ciudat de pustii — Lordul Legiuitor plecase, Inchizitorii erau ocupați să omoare skaa. Se grăbi să se apropie de Kelsier.

Din partea stângă a feței lui nu mai rămăsese aproape nimic. Însă partea dreaptă… încă mai zâmbea ușor, ochiul mort fixând roșul întunecat al cerului. Fărâme de cenușă îi cădeau lin pe obraz.

— Kelsier, nu…! spuse Vin, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Cum rămâne cu planurile

tale? Cum rămâne cu Al Unsprezecelea Metal? Cum rămâne cu *mine*?

El nu se clinti. Vin vedea cu greu printre lacrimi. *Nu se poate. El spunea mereu că nu suntem de neînfrânt... dar asta mi se potrivește mie. Nu lui. Nu lui Kelsier. El era de neînfrânt.*

Ar fi trebuit să fie.

Cineva o înșfăcă și ea se zbătu, țipând.

— E timpul să plecăm, fetițo, spuse Ham.

Șovăi, uitându-se la Kelsier, convingându-se că șeful cetei era mort.

Pe urmă o trase pe Vin după el. Ea continuă să se zbată fără vlagă, dar începea să se simtă amorțită. În adâncul minții, auzea vocea lui Reen:

Vezi. Ți-am spus c-o să te părăsească. Te-am prevenit. Ți-am garantat-o...

Sfârșitul părții a patra

PARTEA A CINCEA - Cei ce cred într-o lume uitată

Știu ce se va întâmpla dacă voi lua o hotărâre greșită. Trebuie să fiu puternic; nu trebuie să păstrez puterea pentru mine însumi.

Fiindcă am văzut ce se va întâmpla dacă o voi face.

CAPITOLUL 35

Ca să lucrăm împreună, spusese Kelsier, *nu vă cer să-mi făgăduiți decât un singur lucru — c-o s-aveți încredere în mine.*

Neclintită, Vin atârna în ceață. Curgea în jurul ei ca un șuvoi tăcut. Deasupra, în față, în

lateral, dedesubt. Ceața o înconjura de pretutindeni.

Încrede-te în mine, Vin, spusese el. *Ai avut destulă încredere în mine ca să sari de pe zid, și eu te-am prins. Va trebui să ai încredere și de data asta.*

O să te prind.

O să te prind...

Era ca și cum ea însăși nu s-ar fi aflat nicăieri. În ceață și *din* ceață. Cum mai invidia ceața. Pentru că nu gândea. Nu-și făcea griji.

Nu suferea.

Am avut încredere în tine, Kelsier, își spuse. *Chiar am avut — și tu m-ai lăsat să cad. Ai făgăduit că-n cetele tale nu există trădare. Dar cum rămâne cu asta? Cum rămâne cu trădarea ta?*

Atârna în aer, cu cositorul stins, ca să vadă mai bine ceața. Era ușor umedă, răcoroasă pe piele. Ca lacrimile unui mort.

De ce mai contează? se gândi, privind în sus. *De ce mai contează ceva? Ce mi-ai spus, Kelsier? Că n-am înțeles niciodată cu adevărat? Că încă mai trebuia să-nvăț despre prietenie? Dar tu? Nici măcar nu te-ai luptat cu el.*

În mintea ei, Kelsier era din nou acolo. Lordul Legiuitor îl doborâse cu o lovitură batjocoritoare. Supraviețuitorul murise aidoma oricărui alt om.

De-asta te codeai să-mi făgăduiești că nu mă vei părăsi?

Nu-și dorea decât să fi putut... să plece. Să se îndepărteze plutind. Să se preschimbe în ceață. Cândva își dorise libertatea — și își

imaginase că o găsise. Se înșelase. Golul din ea nu era libertate, era mâhnire.

Era la fel ca înainte, când o părăsise Reen. Exista vreo deosebire? Măcar fratele ei fusese sincer. Îi spusese mereu că avea s-o abandoneze. Kelsier o călăuzise, vorbindu-i despre încredere și despre dragoste, însă Reen fusese întotdeauna cel care-i dezvăluise numai adevărul.

— Nu mai sunt în stare să fac asta, îi șopti ceții. N-ai putea să mă iei cu tine?

Ceața nu-i răspunse. Continuă să se învârtejească, jucăușă, nepăsătoare. Schimbându-se întruna — și totuși, cumva, mereu aceeași.

— Stăpână? se auzi, de dedesubt, o voce nesigură. Stăpână, ești acolo, sus?

Vin oftă, arse cositor, apoi își stinse oțelul. Coborî cu mantia-de-ceață fluturându-i; ateriză fără zgomot pe acoperișul ascunzătorii lor. Sazed stătea la o mică distanță, alături de scara de oțel pe care-o folosiseră santinelele ca să urce pe clădire.

— Da, Saze? întrebă, obosită, întinzându-se să Tragă cele trei monede pe care le întrebuințase ca ancoră, ca să-i asigure echilibrul, aidoma unui trepied.

Una dintre ele era îndoită și răsucită — aceeași monedă folosită împreună cu Kelsier cu atât de multe luni în urmă, când se înfruntaseră Împingând amândoi în ea.

— Îmi cer iertare, stăpână, spuse Sazed. Pur și simplu, mă întrebam unde-ai plecat.

Ea ridică din umeri.

— E o noapte ciudat de liniștită, eu așa cred, adăugă el.

— O noapte îndoliată.

După moartea lui Kelsier, fuseseră masacrați sute de skaa, iar alte sute fuseseră călcați în picioare în timp ce încercau să scape cu fuga.

— Mă-ntreb dacă moartea lui a însemnat ceva, spuse Vin, cu voce scăzută. Probabil c-a salvat cu mult mai puțini oameni decât au fost uciși.

— Măcelăriți de oameni răi, stăpână.

— Ham se întreabă adesea dacă există într-adevăr ceea ce numim noi „rău”.

— Stăpânului Ham îi place să pună întrebări, spuse Sazed, dar nici măcar el nu pune la îndoială răspunsurile. Oamenii răi există… întocmai cum există și oameni buni.

Vin clătină din cap.

— M-am înșelat în privința lui Kelsier. N-a fost un om bun — n-a fost decât un mincinos. N-a avut niciodată un plan pentru înfrângerea Lordului Legiuitor.

— Poate, zise Sazed. Sau poate n-a avut niciodată prilejul să-nfăptuiască planul ăla. Poate că noi, pur și simplu, nu-i înțelegem planul.

— Vorbești de parcă încă ai mai crede în el.

Vin îi întoarse spatele și se îndreptă spre marginea acoperișului plat, uitându-se îndelung la orașul tăcut, întunecat.

— Cred, stăpână.

— Cum? Cum poți?

El clătină din cap, venind să i se alăture.

— Credința nu e doar ceva pentru vremuri bune și pentru zile strălucitoare, eu așa zic. Ce înseamnă convingerea — ce înseamnă credința — dacă nu ți le păstrezi și după o înfrângere?

Vin se încruntă.

— Oricine poate să creadă în cineva sau în ceva care izbândește întotdeauna, stăpână. Dar înfrângerea… ah, uite, în asta e greu să crezi, cu siguranță și cu sinceritate. Destul de greu ca să capete valoare.

Ea clătină din cap.

— Kelsier n-o merită.

— Nu vorbești serios, stăpână, ripostă Sazed, cu tot calmul. Ești furioasă din pricina celor întâmplate. Suferi.

— O, ba vorbesc serios, zise ea, simțind o lacrimă pe obraz. Nu merită credința noastră. N-a meritat-o niciodată.

— Skaa sunt de altă părere — legendele despre el se înmulțesc cu iuțeală. Va trebui să mă-ntorc aici în curând, să le-adun.

Ei i se încreți fruntea.

— Ai aduna istorisiri despre Kelsier?

— Bineînțeles. Colecționez toate religiile.

— Nu vorbim despre nicio religie, Sazed, pufni Vin. Vorbim despre Kelsier.

— Nu sunt de acord. Pentru skaa, el e cu siguranță o personalitate dintr-o religie.

— Dar noi l-am *cunoscut*, spuse ea. N-a fost nici profet, nici zeu. A fost doar un om.

— Așa cum sunt multe alte asemenea personaje, cred, răspunse el, cu voce scăzută.

Vin se mulțumi să clatine din cap. Rămaseră o clipă tăcuți, privind noaptea.

— Ce fac ceilalți? întrebă ea, în cele din urmă.

— Discută despre următoarea mișcare, răspunse Sazed. Cred că au hotărât să plece din Luthadel separat și să caute adăpost în alte orașe.

— Și... tu?

— Eu trebuie să plec către nord — către ținutul meu de baștină, locul unde se află Păstrătorii — ca să pot împărtăși cunoștințele pe care le-am adunat. Trebuie să le spun fraților și surorilor mele despre jurnal — mai ales ce istorisește despre strămoșul nostru, bărbatul pe nume Rashek. Din povestea asta sunt multe de învățat, așa cred.

Șovăi, uitându-se la ea.

— Nu e o călătorie în care să mai pot lua pe cineva, stăpână. Locurile în care se adăpostesc Păstrătorii trebuie să rămână secrete, chiar și pentru tine.

Firește, se gândi Vin. *Firește că și el trebuie să plece.*

— O să mă-ntorc, făgădui Sazed.

Sigur că da. Așa cum s-au întors și ceilalți.

Ceata o făcuse să simtă, pentru o vreme, că era nevoie de ea, dar știuse întotdeauna că asta avea să se sfârșească. Venise timpul să se reîntoarcă pe străzi. Să fie din nou singură.

— Stăpână..., spuse Sazed, cu voce tărăgănată. Auzi ceva?

Vin ridică din umeri. Dar... ceva era. Voci. Se încruntă, trecând în cealaltă parte a clădirii.

Vocile deveniră mai puternice, ușor de auzit chiar și fără cositor. Ea trase cu ochiul peste marginea acoperișului.

Jos, pe stradă, era un grup de bărbați skaa, cam vreo zece. *O ceată de hoți?* se întrebă Vin în timp ce Sazed i se alătura. Grupul se mări când alți skaa începură să-și părăsească temători locuințele.

— Haideți, spuse bărbatul din fața grupului. Nu vă temeți de ceață! Nu și-a spus Supraviețuitorul Lordul Ceții? N-a spus că nu trebuie să ne fie frică de ea? Ba chiar și că o să ne apere, o să ne ofere un adăpost sigur. O să ne dea până și putere!

Pe măsură ce tot mai mulți skaa ieșeau din case fără să pățească nimic vizibil, grupul deveni tot mai numeros.

— Du-te să-i chemi pe ceilalți, spuse Vin.

— Bună idee, încuviință Sazed, îndreptându-se grăbit spre scară.

— Prietenii voștri, copiii voștri, tații, mamele, soțiile și iubitele, spuse bărbatul skaa, aprinzând un felinar și ridicându-l. Zac cu toții morți pe stradă, la nici o jumătate de oră distanță de aici. Lordul Legiuitor n-are nici măcar destulă bună cuviință ca să pună să curețe locul măcelului!

Mulțimea începu să murmure, aprobatoare.

— Iar când se va face curățenia, continuă bărbatul, oare mâinile Lordului Legiuitor vor săpa mormintele? Nu! Vor fi mâinile noastre. Lordul Kelsier a vorbit despre asta.

— Lordul Kelsier! întăriră mai mulți bărbați.

Grupul era acum și mai mare, fiindcă i se alăturaseră femei și tineri.

Zăngănitul scării anunță sosirea lui Ham. Sazed îl urmă în curând, apoi își făcură apariția Boare, Dockson, Boare și Ciomege.

— Lordul Kelsier! exclamă bărbatul de jos. Ceilalți aprinseră torțe, luminând ceața. Lordul Kelsier a luptat azi pentru noi. A ucis un Inchizitor nemuritor!

Din mulțime se auziră murmure de aprobare.

— Însă pe urmă a murit și el! strigă cineva.

Tăcere.

— Și noi ce-am făcut ca să-l ajutăm? întrebă conducătorul grupului. Mulți dintre noi am fost acolo — cu miile. L-am ajutat? Nu! Am așteptat și am privit, chiar și în timp ce lupta pentru noi. Am stat ca proștii și l-am lăsat să cadă. L-am privit murind! Sau poate nu? Ce-a spus Supraviețuitorul — că Lordul Legiuitor n-a izbutit niciodată să-l ucidă cu adevărat? Kelsier e Lordul Ceții! Nu e acum alături de noi?

Vin se întoarse către ceilalți. Ham se uita cu atenție, dar Boare se mulțumi să ridice din umeri.

— Omul e evident nebun. Un țicnit religios.

— Vă spun eu, prieteni! strigă bărbatul de jos.

Mulțimea era tot mai numeroasă, se aprindeau tot mai multe torțe.

— Vă spun adevărul! Lordul Kelsier mi-a apărut chiar în noaptea asta! A spus că va fi alături de noi întotdeauna. O să-l dezamăgim iarăși?

— Nu! veni răspunsul.

Boare clătină din cap.

— Nu i-aș fi crezut în stare de așa ceva. Păcat că grupul e atât de mic…

— Ce-i asta? întrebă Dox.

Vin se răsuci, încruntându-se. În depărtare se zărea o pată de lumină. Ca… niște torțe în ceață. O alta apăru înspre est, în dreptul unei mahalale skaa. Se ivi și o a treia. Pe urmă a patra. Peste numai câteva clipe, întreg orașul părea să strălucească.

— Geniu nebun…, șopti Dockson.

— Ce? se încruntă Ciomege.

— Nu ne-am dat seama, zise Dox. Atiul, oastea, nobilimea… nu ăsta era de fapt planul lui Kelsier. *Iată* lovitura pusă la cale de el! Nu s-a așteptat niciodată ca Ultimul Imperiu să fie răsturnat de ceata noastră — eram prea puțini. Însă populația unui întreg oraș…

— Vrei să spui că a făcut-o dinadins? întrebă Boare.

— Mie îmi punea întotdeauna aceeași întrebare, zise Sazed, din spatele lui. Mă întreba ce le dă religiilor atâta putere. Iar eu îi răspundeam de fiecare dată la fel… Sazed se uită la ceilalți, lăsându-și capul pe-o parte. Îi spuneam că o primeau din înflăcărarea credincioșilor. Înflăcărarea cu care credeau în ceva… sau în cineva.

— Și nouă de ce nu ne-a spus? întrebă Boare.

— Fiindcă știa, spuse încet Dockson. Știa ceva cu care noi n-am fi fost niciodată de acord. Știa că trebuia să moară.

Boare clătină din cap.

— Nu cred. Atunci de ce s-a mai obosit să ne-adune pe noi? Putea să facă totul singur.

De ce s-a mai obosit…

— Dox, spuse Vin, întorcându-se spre el. Unde e magazia închiriată de Kelsier, cea în care se întâlnea cu informatorii?

Dockson șovăi.

— De fapt, nu prea departe de aici. Cu două străzi mai în jos. Spunea că trebuie să fie în apropierea ascunzătorii de rezervă…

— Arată-mi! spuse ea, apropiindu-se grăbită de marginea acoperișului.

Grupul de skaa continua să strige și fiecare strigăt era mai puternic decât cel de dinaintea lui. Întreaga stradă strălucea de lumină, torțele pâlpâitoare preschimbând ceața într-o pâclă luminoasă.

Dockson o conduse în josul străzii, cu restul cetei pe urmele lor. Magazia era o clădire mare, dărăpănată, ce părea să se fi ghemuit, neconsolată, printre fabricile din mahala. Vin se apropie, arse fludor și sparse lacătul.

Ușa se deschise rotindu-se încet. Dockson înălță un felinar și lumina le dezvălui mormane scânteietoare de metal. Arme. Săbii, securi, bastoane și coifuri străluceau în lumină — o incredibilă comoară argintie.

Toată ceata o privea uimită, cu ochii holbați.

— Ăsta e motivul, spuse încet Vin. Avea nevoie de Renoux, ca fațadă, pentru cumpărarea unui asemenea număr de arme. Știa că erau necesare pentru răzvrătiții lui, ca să poată lua în stăpânire orașul.

— Și atunci de ce-a adunat o armată? întrebă Ham. Tot ca fațadă?

— Presupun, răspunse Vin.

— Greșit, spuse o voce, stârnind ecouri în magazia cavernoasă. A-nsemnat mult mai mult.

Toată lumea tresări, iar Vin își incendie metalele… până când recunoscu glasul.

— Renoux?

Dockson își săltă felinarul mai sus.

— Arată-te, creatură!

În capătul opus al magaziei se mișcă o siluetă, rămânând în umbră. Însă vorbi cu voce inconfundabilă.

— Avea nevoie de oaste ca să-i ofere răzvrătirii un grup de oameni instruiți. Însă această parte a planului a fost… zădărnicită de întorsătura lucrurilor. Însă nu reprezenta decât o fărâmă din motivul pentru care a avut nevoie de voi. Casele nobile trebuiau să cadă, lăsând un gol la cârma Imperiului. Garnizoana trebuia să plece din oraș ca să nu măcelărească populația skaa.

— A plănuit toate astea de la bun început, zise Ham, cu uimire. Știa că skaa n-aveau să se ridice la luptă. Au fost înfrânți de atât de mult timp, au fost învățați să creadă că Lordul Legiuitor e atât stăpânul trupurilor, cât și al

sufletelor lor. Kelsier a înțeles că n-aveau să se răzvrătească niciodată… nu înainte de a le da un zeu *nou*.

— Da, încuviință Renoux, înaintând cu un pas.

Lumina îi licări pe față și surpriza îi tăie lui Vin răsuflarea..

— Kelsier! strigă ea.

Ham o prinse de umăr.

— Ai grijă, copilă. Nu e el.

Creatura o privi. Avea chipul lui Kelsier, dar ochii… erau altfel. Fața nu purta zâmbetul care stătea în firea lui. Părea găunoasă. Moartă.

— Îmi cer scuze, spuse. Și asta era o parte a planului, fiind și motivul pentru care a luat la început Kelsier legătura cu mine. Trebuia să-i iau oasele imediat după moarte și să m-arăt adepților lui, dându-le credință și putere.

— Ce ești? întrebă Vin, îngrozită.

Renoux-Kelsier își îndreptă ochii spre ea și fața îi pâlpâi, devenind transparentă. Oasele i se vedeau prin pielea gelatinoasă. Îi aducea aminte de…

— *O nălucă-de-ceață.*

— Un kandra, răspunse creatura, cu pielea pierzându-și transparența. O nălucă-de-ceață care s-a maturizat, așa s-ar putea spune.

Vin își întoarse capul, dezgustată, amintindu-și de creaturile pe care la văzuse în ceață. Mâncătoare de hoituri, spusese Kelsier… ființe care digerau trupurile morților, furându-le scheletele și înfățișările. *Legendele sunt chiar mai adevărate decât mi-am imaginat.*

— Și tu făceai parte din planul lui, spuse kandra. Toți făceați parte. Vă-ntrebați de ce-a avut nevoie de o ceată? Îi trebuiau oameni de onoare, care puteau învăța să-și facă griji mai degrabă pentru semenii lor, decât pentru bani. V-a pus mai presus de armată și de mulțime, lăsându-vă să vă antrenați, conducându-i pe alții. Vă folosea… dar vă și instruia.

Creatura se uită la Dockson, la Boare și apoi la Ham.

— Administrator, politician, general. Ca să se nască o nouă națiune, va fi nevoie de oameni cu talentele fiecăruia dintre voi. Kandra arătă cu o înclinare a capului către o foaie mare de hârtie, fixată pe o masă, la mică distanță de ei. Acolo sunt instrucțiunile voastre. Eu trebuie să mă ocup de altceva.

Se răsuci pe călcâie, ca și cum ar fi vrut să plece, apoi se opri alături de Vin, întorcând spre ea o față tulburător de asemănătoare cu a lui Kelsier. Însă creatura în sine se deosebea și de Renoux și de Kelsier. Părea lipsită de orice pasiune.

Kandra ridică o pungă mică.

— Mi-a cerut să-ți dau asta.

Lăsă punga să cadă în mâna ei, apoi își continuă drumul, toată ceata retrăgându-se ca să-i facă loc atunci când părăsi magazia.

Boare o porni primul către masă, dar Ham și Dockson ajunseră lângă ea înaintea lui. Vin se uită în jos, la pungă. Se… temea să-i vadă conținutul. Se grăbi să li se alăture celorlalți.

Coala de hârtie era o hartă a orașului, după câte se părea o copie a celei trimise de

Marsh. În partea de sus erau scrise câteva cuvinte.

Prieteni, aveți foarte multe de făcut, și trebuie să le faceți repede. Puneți în ordine și împărțiți armele din magazia asta, apoi faceți același lucru cu celelalte două, pe care le-am plasat în alte mahalale. Într-o încăpere din lateral sunt cai, ca să călătoriți cu ușurință.

După ce împărțiți armele, trebuie să luați în stăpânire porțile orașului și să-i controlați pe oștenii din Garnizoană rămași în cetate. Boare, oamenii tăi trebuie să facă asta — ocupați-vă mai întâi de Garnizoană, ca să puteți pune mâna pe porți fără luptă.

În oraș sunt patru Case Mari cu oști puternice. Le-am însemnat pe hartă. Cad în sarcina oamenilor tăi, Ham. Nu vrem să mai rămână în oraș nicio oaste în afară de a noastră.

Dockson, stai deoparte în timp ce sunt date primele lovituri. Odată ce se va duce vestea, la depozitele de arme vor veni tot mai mulți skaa. Armatele conduse de Boare și Ham vor fi alcătuite atât din oșteni pe care i-am instruit, cât și — sper — din adaosul reprezentat de bărbații skaa ieșiți pe străzi. Va trebui să te asiguri că toți acești skaa obișnuiți primesc arme, astfel încât Ciomege să poată conduce atacul asupra palatului.

Punctele de Domolire ar trebui să fi dispărut deja — Renoux a dat ordinele necesare grupurilor de asasini înainte de a vă aduce pe voi aici. Dacă aveți timp, trimiteți câțiva dintre Brutalii lui Ham să vadă cum stau

lucrurile în toate aceste puncte. Boare, printre skaa va fi necesară prezența Domolitorilor tăi, ca să-i ajute să dea dovadă de curaj.

Cred că asta e tot. A fost amuzant, nu? Când o să vă amintiți de mine, vă rog să nu uitați asta. Să nu uitați să zâmbiți. Acum mișcați-vă repede.

Fie să cârmuiți cu înțelepciune.

Harta orașului era împărțită și pe fiecare parte a ei era trecut numele câte unui membru al cetei. Vin observă că și ea, și Sazed fuseseră lăsați pe dinafară.

— Mă-ntorc la grupul pe care l-am lăsat în ascunzătoare, mormăi Ciomege. Îl aduc aici să primească arme.

Dădu să plece, șchiopătând.

— Ciomege? întrebă Ham, întorcându-se spre el. N-o lua drept jignire, dar de ce te-a pus să conduci o oaste? Ce știi despre război?

Ciomege pufni, apoi își ridică un crac al pantalonilor, arătându-le o cicatrice lungă, răsucită, care i se întindea pe lateralul pulpei și al coapsei — în mod evident, din cauza șchiopătatului său.

— Unde crezi că m-am ales cu asta? spuse, punându-se din nou în mișcare.

Ham se întoarse către ceilalți, uluit.

— Nu-mi vine să cred că toate astea se întâmplă.

Boare clătină din cap.

— Și credeam că *eu* știu câte ceva despre manipularea oamenilor. Treaba asta... e uimitoare. Tot ce ține de administrarea imperiului e gata să se ducă de râpă, iar nobilii

care supraviețuiesc se vor afla curând în război fățiș pe plantațiile lor. Kell ne-a arătat cum să omorâm Inchizitori — nu trebuie decât să-i punem pe ceilalți la pământ și să le tăiem capetele. Cât despre Lordul Legiuitor…

Toți ochii se întoarseră către Vin. Ea își coborî privirea către punga din mână, apoi o deschise. În palmă îi căzu un săculeț mai mic, evident plin cu boabe de atiu. Apoi o mică bară metalică, înfășurată într-o coală de hârtie. Al Unsprezecelea Metal.

Vin desfășură hârtia.

Vin, citi ea, *la început, datoria ta din seara asta trebuia să fie asasinarea înalților nobili rămași în oraș. Dar, ei, m-ai convins că, poate, ar fi bine să trăiască.*

N-am izbutit niciodată să-mi dau seama cum trebuie să lucreze afurisitul ăsta de metal. Arderea lui nu te pune în pericol — n-o să te ucidă, dar nu pare să facă nimic util. Dacă citești asta, înseamnă că n-am reușit să descopăr cum să-l întrebuințez când l-am înfruntat pe Lordul Legiuitor. Presupun că n-are importanță. Oamenii au nevoie de ceva în care să creadă, și ăsta a fost singurul mod în care-am putut să le ofer ceva.

Te rog să nu fii furioasă pentru că te-am părăsit. Am primit o prelungire a vieții. Ar fi trebuit să mor cu ani în urmă, în locul lui Mare. Eram pregătit pentru asta.

Ceilalți vor avea nevoie de tine. Acum ești Născuta-din- Ceață a grupului lor — trebuie să-i aperi în lunile care vor urma. Nobilimea va

trimite asasini împotriva conducătorilor tânărului nostru imperiu.

Adio. O să-i povestesc lui Mare despre tine. Și-a dorit întotdeauna o fiică.

— Ce scrie, Vin? întrebă Ham.

— Spune că... nu știe cum lucrează Al Unsprezecelea Metal. Îi pare rău — n-a știut sigur cum să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor.

— Avem un oraș întreg, plin cu oameni gata să-l înfrunte, spuse Dox. Mă îndoiesc, cu toată seriozitatea, că ne poate omorî pe toți — dacă n-o să-l putem nimici, va trebui să-l legăm și să-l azvârlim într-o temniță.

Ceilalți dădură din capete, încuviințând.

— Bun, continuă Dockson. Boare și Ham, voi trebuie s-ajungeți la celelalte depozite și să-ncepeți să-mpărțiți armele. Fantomă, adu-i încoace pe ucenici — o s-avem nevoie de ei ca mesageri. Să-ncepem!

Se împrăștiară cu toții. Grupul de skaa pe care-l văzuseră mai devreme dădu în curând buzna în magazie, cu torțele sus, uitându-se cu venerație la belșugul de arme. Dockson lucră cu eficiență, poruncindu-le unora dintre nou-veniți să împartă armele și trimițându-i pe alții să-și adune prietenii și familiile. Bărbații începură să se echipeze, adunând arme. Toată lumea era ocupată, în afară de Vin,

Ea își ridică privirea spre Sazed, care îi zâmbi.

— Uneori nu trebuie decât s-așteptăm suficient de mult, stăpână, spuse. Pe urmă descoperim de ce anume ne-am păstrat

credința. Stăpânului Kelsier îi plăcea foarte mult o zicală.

— „Întotdeauna mai există încă un secret”, șopti Vin. Dar, Saze, toată lumea are câte ceva de făcut, în afară de mine. La început, planul era să asasinez nobili, dar Kell nu mai vrea asta.

— Trebuie împiedicați să facă rău, spuse Sazed, dar nu neapărat uciși. Poate că rolul tău a fost, pur și simplu, să-i arăți lui Kelsier că așa stau lucrurile?

Vin clătină din cap.

— Nu. Trebuie să fac mai mult, Saze.

Frustrată, strânse în mână punga goală. Înăuntru foșni ceva.

Se uită în jos, deschise punga și văzu o bucată de hârtie pe care n-o observase înainte. O scoase și o despături cu delicatețe. Era desenul pe care i-l arătase Kelsier — imaginea unei flori. Mare o ținuse întotdeauna asupra ei, visând un viitor în care soarele să nu fie roșu, plantele să fie verzi...

Își ridică privirea.

Administrator, politician, soldat... mai există ceva de care are nevoie orice împărăție.

Un asasin bun.

Se răsuci, scoțând un flacon cu metale, și îi bău conținutul, folosind lichidul ca să-nghită și două boabe de atiu.

Se apropie de mormanul de arme și alese o mică legătură de săgeți. Aveau vârfuri de piatră. Începu să rupă vârfurile, lăsând atașată de ele o bucată de lemn cam de un centimetru, și aruncă restul cozii cu pene.

— Stăpână? întrebă Sazed, îngrijorat.

Vin trecu pe lângă el, căutând printre arme. Găsi ceea ce voia într-o armură ca o cămașă, alcătuită din inele mari de metal, îmbinate. Desfăcu dintre ele câteva, cât să-și umple pumnul, cu ajutorul unui pumnal și al degetelor ei pline de forța fludorului.

— Stăpână, ce faci?

Vin se îndreptă către o ladă de lângă masă, în care văzuse o colecție bogată de pulbere de metale. Își umplu punga cu mai multe mâini de praf de fludor.

— Mă îngrijorează Lordul Legiuitor, spuse, luând din cutie o pilă și desprinzând câteva așchii din Al Unsprezecelea Metal. Se opri — privind fărâmele neobișnuite, argintii — și le înghiți cu niște apă din plosca ei. Mai puse câteva într-unul dintre flacoanele cu metale de rezervă.

— Răzvrătirea îi poate face față, cu siguranță, spuse Sazed. Fără toți servitorii lui, nu mai e atât de puternic, așa cred.

— Te înșeli, răspunse ea, ridicându-se și pornind-o către ușă. E puternic, Saze. Kelsier nu putea să-l simtă, nu așa cum îl simt eu. N-a știut.

— Unde te duci? întrebă Sazed, din spatele ei.

Vin se opri în cadrul ușii și se întoarse, cu ceața ondulându-i-se în jur.

— În palat există o încăpere păzită de soldați și de Inchizitori. Kelsier a-ncercat de două ori să intre acolo. Se întoarse din nou

către ceața întunecată. În noaptea asta o să aflu ce se-ascunde înăuntru.

Am hotărât că mă simt recunoscător pentru ura lui Rashek. Îmi face bine să-mi aduc aminte că există oameni care mă detestă. Menirea mea nu e să caut popularitatea sau dragostea; eu trebuie să asigur supraviețuirea omenirii.

CAPITOLUL 36

Vin se îndrepta către Kredik Shaw în liniște. Cerul din spatele ei ardea, ceața reflectând și împrăștiind lumina a o mie de torțe. Părea o boltă radiantă, deasupra întregului oraș.

Lumina era galbenă, culoarea despre care spunea întotdeauna Kelsier că ar fi trebuit să fie a soarelui.

Patru santinele nervoase stăteau la aceeași ușă a palatului pe care o atacaseră înainte ea și Kelsier. O priviră apropiindu-se. Ea se opri încet, fără zgomot, pe pietrele umede de ceață, cu mantia din panglici foșnindu-i solemn.

Unul dintre străjeri își aplecă sulița către ea, iar Vin se opri chiar în fața lui.

— Vă cunosc, spuse, cu voce scăzută. Ați suferit în fabrici, în mine și în forje. Știați că asta vă va ucide într-o zi, că familiile voastre vor rămâne muritoare de foame. Așa că ați venit la Lordul Legiuitor — simțindu-vă vinovați, dar hotărâți — ca să vă alăturați gărzilor sale.

Cei patru se uitară unii la alții, încurcați.

— Lumina din spatele meu vine de la o revoltă puternică a semenilor voștri skaa. Tot orașul s-a ridicat împotriva Lordului Legiuitor. Nu vă învinuiesc pentru alegerea făcută, dar se apropie un timp al schimbărilor. Răzvrătiților le-ar fi de folos pregătirea voastră de luptători și cunoștințele voastre. Duceți-vă la ei — se adună în Piața Supraviețuitorului.

— Piața… Supraviețuitorului? întrebă un oștean.

— Piața în care a fost ucis Supraviețuitorul de la Hathsin, azi, ceva mai devreme.

Cei patru bărbați schimbară priviri, stând la îndoială.

Vin le Ațâță ușor sentimentele.

— N-o să mai fiți nevoiți să trăiți îndurând vinovăția.

În cele din urmă, unul făcu un pas înainte, își rupse însemnele de pe uniformă și se îndepărtă hotărât, cu pași mari, pierzându-se în noapte. Ceilalți trei șovăiră, apoi îl urmară — lăsând-o pe Vin în fața unei intrări deschise a palatului.

Ea o porni de-a lungul coridorului, trecând în cele din urmă în dreptul aceleiași săli a gărzilor, prin care mai trecuse. Intră cu pași mari — continuându-și drumul pe lângă doi străjeri care stăteau de vorbă, fără să le facă niciun rău — și păși pe culoarul din partea opusă. În urmă, cei doi paznici surprinși își reveniră și dădură alarma. Se repeziră pe coridor, dar ea sări și Împinse în suportul felinarului, avântându-se în direcția dorită.

Vocile bărbaților se pierdură în depărtare; chiar și alergând, nu puteau ține pasul cu ea. Vin ajunse în capătul coridorului și se lăsă ușor pe podea, cu mantia înfășurându-i-se în jurul trupului în cădere. Merse mai departe cu pași hotărâți, fără grabă. N-avea rost să alerge. Urmau s-o aștepte oricum.

Trecu pe sub arcadă, oprindu-se în încăperea centrală, boltită. Picturi murale argintii acopereau pereții, în vasele din colțuri ardea mangal, podeaua era din marmură neagră ca abanosul.

Și doi Inchizitori îi blocau calea.

Ea străbătu tăcută încăperea, apropiindu-se cu pași mari de clădirea-în-clădire care îi era ținta.

— Te-am căutat în tot acest timp, spuse un Inchizitor, cu vocea lui hârâită. Și tu ai venit singură la noi. Pentru a doua oară.

Vin se opri, rămânând la vreo șase metri distanță de cei doi. O dominau, fiecare fiind cu mai bine de jumătate de metru mai înalt decât ea, zâmbitori și siguri pe ei.

Vin arse atiu, apoi își scoase brusc mâinile de sub mantie, aruncând în aer doi pumni de capete de săgeți. Își incendie oțelul și Împinse cu putere în inelele de metal puse în jurul capetelor săgeților rupte. Proiectilele țâșniră, spintecând aerul. Inchizitorul-șef chicoti, ridicând o mână și Împingând disprețuitor în ele.

Împingerea lui smulse inelele neatașate de pe cozi, trimițându-le înapoi. Însă capetele săgeților își continuară drumul — nemaifiind

Împinse din spate, dar având totuși o inerție letală.

Inchizitorul căscă surprins gura când îl loviră două duzini de vârfuri de săgeți. Câteva îi străbătură complet carnea, trecând mai departe și izbindu-se de peretele de piatră din spatele lui. Altele nimeriră picioarele celuilalt Inchizitor.

Inchizitorul-șef tresări violent și se prăbuși zvârcolindu-se. Celălalt mârâi, dar nu căzu, împleticindu-se doar pe picioarele slăbite. Vin se repezi înainte, incendiindu-și fludorul. Inchizitorul rămas încercă să-i taie calea, dar ea își duse mâna sub mantie și aruncă un pumn plin cu praf de fludor.

Inchizitorul se opri, năucit. „Ochii” lui nu puteau să vadă decât o harababură de linii albastre — fiecare ducând către o altă fărâmă metalică. Cu atât de multe surse de metal adunate într-un singur loc, liniile trebuiau să fie cu adevărat orbitoare.

Inchizitorul se răsuci, furios, în timp ce Vin trecea pe lângă el. Împinse praful, îndepărtându-l, dar, în acest timp, Vin scoase un pumnal de sticlă, aruncându-l în el. În talmeș-balmeșul năucitor de linii albastre și de umbre-de-atiu, pumnalul scăpă neobservat și îl nimeri drept în coapsă. Creatura căzu, bolborosind o înjurătură.

E bine c-a mers, se gândi Vin, sărind peste trupul primului Inchizitor, care continua să geamă. *Nu eram sigură în privința acestor ochi ai lor.*

Se aruncă în ușă cu toată greutatea, incendiind fludor și azvârlind încă un pumn de pulbere ca să-l împiedice pe Inchizitorul rămas să-și ia drept țintă vreun metal de pe corpul ei. Nu se întoarse să continue lupta — nu și după bătaia de cap pe care i-o dăduse lui Kelsier o singură creatură. Țelul acelei pătrunderi în palat nu era să ucidă, ci să adune informații și să fugă.

Dădu buzna în clădirea-în-clădire, aproape împiedicându-se de un covor dintr-un soi de blană exotică. Se încruntă, cercetând grăbită încăperea, în căutarea a orice ar fi putut ascunde acolo Lordul Legiuitor.

Trebuie să fie aici, se gândi, disperată. *Ceva care să ne spună cum să-l înfrângem — cum să câștigăm lupta asta.* Conta pe faptul că atenția Inchizitorilor avea să fie abătută către rănile lor pentru un timp îndeajuns de îndelungat pentru căutarea tainei Lordului Legiuitor și pentru fugă.

Încăperea n-avea decât o singură ușă — cea pe care intrase —, iar în mijloc se afla o vatră în care ardea focul. Pereții erau împodobiți cu obiecte stranii: în multe locuri atârnau blănuri, cele tăbăcite fiind vopsite spre a înfățișa modele bizare. Erau și câteva tablouri vechi, cu culorile șterse și cu pânza îngălbenită.

Vin inspectă totul repede, cu disperare, căutând orice s-ar fi putut dovedi o armă împotriva Lordului Legiuitor. Din nefericire, nu zări nimic util: încăperea părea străină, dar fără nimic remarcabil. De fapt, avea ceva dintr-

un sălaș comod, ca o odaie de lucru sau ca un refugiu. Era ticsită de obiecte și de ornamente ciudate — precum coarnele unui animal de pe alte meleaguri și o pereche de încălțări cu tălpi plate, de o lățime foarte mare. Era odaia unui colecționar de vechituri, un loc pentru păstrarea amintirilor din trecut.

Tresări când văzu ceva în mișcare, în apropiere de centrul încăperii. Alături de vatră se afla un scaun rotitor, care se învârti încet, scoțându-l la vedere un bătrân zbârcit. Chel, cu pielea plină de pete, părea să aibă între șaptezeci și optzeci de ani. Purta haine bogate, de culoare întunecată, și se încruntă furios la Vin.

Asta e, se gândi ea. *Am dat greș — aici nu e nimic. A sosit timpul să plec.*

Însă, tocmai când se răsucea pe călcâie, vrând să se retragă, din spate o înșfăcară mâini brutale. Înjură, uitându-se în jos, la piciorul însângerat al Inchizitorului. Chiar și cu fludor, n-ar fi trebuit să-l poată folosi la mers. Încercă să se răsucească, dar creatura o imobiliza cu putere.

— Ce-i asta? întrebă poruncitor bătrânul, ridicându-se.

— Îmi cer iertare, Lord Legiuitor, spuse Inchizitorul, cu un respect profund.

Lordul Legiuitor! Dar... l-am văzut. Era un bărbat tânăr.

— Omoar-o, zise bătrânul, fluturându-și mâna.

— Lordul meu, spuse Inchizitorul. Fata asta e… de un interes deosebit. Pot s-o păstrez o vreme?

— Ce interes deosebit? întrebă Lordul Legiuitor, reașezându-se cu un oftat.

— Vrem să-ți adresăm o rugăminte, Lord Legiuitor, răspunse Inchizitorul. În privința Cantonului Ortodoxiei.

— Iarăși povestea asta? spuse el, plictisit.

— Te rog, lordul meu, insistă Inchizitorul.

Vin continua să se zbată, arzând fludor. Însă Inchizitorul îi țintuia brațele în părți trupului, și loviturile date de ea cu picioarele, în spate, se dovediră de un prea puțin folos. *E atât de puternic!* se gândi, frustrată.

Și atunci își aduse aminte. Al Unsprezecelea Metal, puterea lui așteptând în ea, ca o provizie neobișnuită. Își ridică privirea, uitându-se urât la bătrân. *Ar face bine să meargă.* Și arse Metalul Al Unsprezecelea.

Nu se întâmplă nimic.

Se zbătu, frustrată, cu o strângere de inimă. Și apoi îl zări. Un alt bărbat, stând alături de Lordul Legiuitor. De unde apăruse? Nu-l văzuse intrând.

Avea o barbă deasă și purta un veșmânt gros, de lână, și o mantie căptușită cu blană. Trăsăturile erau foarte asemănătoare cu ale bărbatului care-l omorâse pe Kelsier. Însă acesta era mai bătrân și… mai plin de viață.

Se uită într-o parte. Și lângă ea stătea un bărbat necunoscut, un nobil tânăr. După cum îi arătau hainele, era negustor — un negustor foarte bogat.

Ce se petrece?

Al Unsprezecelea Metal se mistui în întregime. Nou-veniții dispărură, amândoi, ca niște stafii.

— Bine, spuse bătrânul Lord Legiuitor, oftând. Îți accept cererea. Ne întâlnim peste câteva ore — Tevidian a cerut deja o întrunire pentru discutarea unor probleme din afara palatului.

— Ah, zise Inchizitorul. Da..., va fi bine pentru el să se afle aici. Într-adevăr bine.

Vin continuă să se zvârcolească în timp ce Inchizitorul o împingea către podea, ridicându-și apoi mâna și înșfăcând ceva pe care ea nu-l văzu. Brațul lui se roti, și prin capul ei fulgeră durerea.

În ciuda fludorului, totul se înnegri.

Elend își găsi tatăl la holul de la intrarea dinspre nord — mai mic și mai puțin intimidant în comparație cu maiestuoasa sală mare.

— Ce se petrece? întrebă Elend, punându-și haina, cu părul ciufulit de somn.

Lordul Venture stătea lângă căpitanii gărzilor sale și lângă căpitanii corăbiilor de canal. Prin holul în alb și cafeniu erau împrăștiați oșteni și slujitori, mișcându-se în grabă, neliniștiți și înspăimântați.

— Tată, ce se petrece? întrebă Elend.

— Skaa s-au răzvrătit, se răsti lordul Venture.

Ce? se gândi Elend, în vreme ce tatăl său își flutura mâna, cerându-i unui alt grup de oșteni să se apropie. *Imposibil*. O revoltă a

populației skaa chiar în Luthadel… era de neînchipuit. Așa ceva nu stătea în firea lor, erau, pur și simplu…

Valette e skaa. Încetează să gândești aidoma celorlalți nobili, Elend. Trebuie să deschizi ochii.

Garnizoana era plecată, ocupată să căsăpească alți răzvrătiți. Skaa fuseseră siliți să privească execuțiile revoltătoare petrecute cu câteva săptămâni în urmă, fără a mai pune la socoteală măcelul din ziua aceea. Situația lor ajunsese atât de încordată, încât ceva trebuia să se rupă.

Temadre a prezis asta, își dădu el seama. *Așa cum au prezis-o și alți teoreticieni pasionați de politică. Au spus că Ultimul Imperiu nu poate dura la nesfârșit. Fie el condus de un zeu sau nu, oamenii trebuie să se răscoale într-o bună zi… Se întâmplă, în sfârșit. Trăiesc asta! Și… sunt de partea cui nu trebuie.*

— De ce e nevoie de căpitanii corăbiilor? întrebă.

— Plecăm din oraș, răspunse scurt lordul Venture.

— Abandonăm fortăreața? Unde e onoarea în povestea asta?

— Aici nu e vorba de onoare, băiete, pufni lordul Venture. E vorba de supraviețuire. Acești skaa atacă poarta principală, măcelăresc Garnizoana rămasă. N-am de gând s-aștept până când vor veni să taie gâturile nobililor.

— Dar…

Lordul Venture clătină din cap.

— Plecăm oricum. La Puțuri s-a întâmplat… ceva, acum câteva zile. Lordul Legiuitor n-o să fie încântat când o să afle.

Se retrase cu un pas, făcându-i semn cu mâna mai-marelui căpitanilor corăbiilor-înguste.

Skaa răzvrătiți, cugetă Elend, încă ușor năucit de somn. *Asupra cărui fapt ne-a prevenit Tamadre, în scrierile lui? A spus că, atunci când va izbucni în sfârșit revolta, skaa vor ucide la întâmplare… că orice nobil își va putea pierde viața. A prezis că revolta se va stinge repede, dar va lăsa în urma ei mormane de cadavre. Mii de morți. Zeci de mii.*

— Ei, băiete? întrebă tatăl său. Du-te să-ți strângi lucrurile.

— Nu plec, spuse Elend, surprinzându-se pe sine însuși.

Lordul Venture se încruntă.

— Ce?

Elend își înălță privirea.

— Nu plec, tată.

— Oh, ba da, spuse lordul Venture săgetându-l cu o privire aspră.

Elend se uită în ochii lui — plini de furie nu fiindcă i-ar fi păsat dacă fiul său se afla sau nu în siguranță, ci fiindcă îndrăznea să-l sfideze. Și, straniu, nu se simți câtuși de puțin înfricoșat. *Cineva trebuie să pună capăt acestor fapte. Revolta ar putea face un oarecare bine, dar numai dacă skaa nu insistă să-și măcelărească aliații. Și asta ar trebui să fie nobilii — aliații lor împotriva Lordului Legiuitor. E și dușmanul nostru.*

— Vorbesc serios, tată. O să rămân.

— Fir-ar să fie, băiete! Chiar trebuie să insiști să-ți bați joc de mine?

— Nu discutăm despre baluri sau despre invitații la masă, tată. E vorba despre ceva mult mai important.

Lordul Venture șovăi.

— Fără comentarii obraznice? Fără bufonerii?

Elend încuviință.

Și lordul Venture zâmbi, pe neașteptate.

— Atunci rămâi, băiete. E o idee bună. Cineva trebuie să facă act de prezență aici în vreme ce adun eu toate forțele noastre. Da… o idee foarte bună.

Elend șovăi, privind zâmbetul din ochii tatălui său cu o ușoară încruntare. *Atiul — tata mă trimite să-mi frâng gâtul în locul lui. Și… presupune că, dacă nu mă omoară Lordul Legiuitor, o să fiu ucis în timpul răzvrătirii. Oricum ar fi, scapă de mine. Mă pricep într-adevăr foarte bine la asta, nu-i așa?*

Lordul Venture râse pentru sine însuși, întorcându-i spatele.

— Măcar lasă-mi niște soldați, spuse Elend.

— Îi poți păstra pe cei mai mulți, spuse lordul Venture. O să fie destul de greu să scot din mizeria asta chiar și numai un singur vas. Noroc, băiete. Salută-l pe Lordul Legiuitor în absența mea.

Râse din nou, îndreptându-se către armăsarul lui, care-l aștepta afară, înșeuat și gata de drum.

Elend rămase în hol, și se văzu dintr-odată centrul atenției. Înțelegând că fuseseră abandonați, oștenii și servitorii neliniștiți se întoarseră spre el cu ochi plini de disperare.

Sunt… șeful, își spuse Elend, pradă unui șoc. *Și acum, ce?* Afară, ceața pâlpâia în lumina focurilor dezlănțuite. Mai mulți străjeri strigau, anunțând apropierea unei mulțimi de skaa.

Elend se opri în ușa deschisă, privind întregul haos. În holul din spatele lui se lăsă tăcerea când oamenii îngroziți înțeleseră cât de mare era pericolul.

Pentru o lungă clipă, Elend rămase neclintit. Apoi se întoarse spre interior.

— Căpitane! Adună toate forțele noastre și toți servitorii rămași — nu lăsa pe nimeni în urmă — și mergeți spre fortăreața Lekal.

— Fortăreața… Lekal, lordul meu?

— E mai ușor de apărat, spuse Elend. În plus, amândoi avem prea puțini oșteni — dacă nu ne unim, o să fim distruși. Împreună am putea rezista. Le oferim soldații noștri în schimbul apărării oamenilor casei noastre.

— Dar…, lordul meu, spuse căpitanul, Lekal sunt dușmanii noștri.

Elend dădu din cap.

— Da, dar cineva trebuie să facă primul pas către negocieri. Acum dă-i drumul!

Omul salută, grăbindu-se să plece.

— Căpitane? adăugă Elend.

Soldatul se opri.

— Dă-mi cinci dintre cei mai buni oșteni ai tăi ca gardă de onoare. Te las să conduci aici — eu și cei cinci avem o altă misiune.

— Lordul meu? întrebă nedumerit căpitanul. Ce misiune?

Elend se întoarse înspre ceață.

— Mergem să ne anunțăm intențiile.

Vin se trezi în umezeală. Tuși, apoi gemu, simțind o durere ascuțită în ceafă. Își deschise ochii năuciți — clipind ca să scuture apa care-i fusese aruncată în ei — și arse imediat fludor și cositor, trezindu-se pe de-a-ntregul.

Două mâini brutale o săltară în aer. Tuși când Inchizitorul îi îndesă ceva în gură.

— Înghite, îi porunci, răsucindu-i brațul.

Vin țipă, străduindu-se zadarnic să suporte durerea. În cele din urmă cedă și înghiți bucățica de metal.

— Acum arde-o, porunci Inchizitorul, răsucind mai tare.

Vin rezistă totuși, simțind în ea rezerva de metal necunoscut. Poate că Inchizitorul încerca s-o facă să ardă un metal nefolositor, unul care-ar fi putut s-o îmbolnăvească sau, mai rău, s-o omoare.

Însă un prizonier poate fi ucis în moduri mult mai simple, se gândi, chinuită de durere. Brațul o durea atât de tare încât avea impresia că s-ar fi putut răsuci, desprins din încheietură. Într-un târziu, se dădu bătută și arse metalul.

Toate celelalte rezerve de metal îi dispărură în aceeași clipă.

— Bun, spuse Inchizitorul, lăsând-o să cadă pe podea.

Lespezile de piatră erau ude, pe ele băltea conținutul unei întregi găleți de apă.

Inchizitorul îi întoarse spatele, ieși din celulă și trânti în urma lui ușa cu gratii; apoi dispăru printr-o arcadă din partea opusă a încăperii.

Vin se ridică încet în genunchi, masându-și brațul și încercând să înțeleagă ce se întâmpla. *Metalele mele!* Căută cu disperare în interior și nu găsi nimic. Nu simțea niciun metal, nici măcar pe cel înghițit cu câteva clipe înainte.

Ce-a fost? Un al doisprezecelea metal? Poate că Allomanția nu era atât de limitată cum o asiguraseră întotdeauna Kelsier și ceilalți.

Răsuflă de câteva ori adânc, sprijinindu-se pe genunchi, liniștindu-se. Era ceva... O Împingea. Prezența Lordului Legiuitor. Putea s-o simtă, deși nu era atât de puternică precum fusese înainte, când îl omorâse el pe Kelsier. Însă ea n-avea cupru, să-l ardă — n-avea cum să se ascundă de mâna puternică, aproape atotputernică, a Lordului Legiuitor. Simțea deprimarea gârbovind-o, spunându-i să se întindă pur și simplu pe pământ, să se lase înfrântă...

Nu! se gândi. *Trebuie să ies de aici. Trebuie să rămân puternică!*

Își impuse să se ridice și să cerceteze locul. Închisoarea ei era mai degrabă o cușcă, decât o celulă. Avea gratii pe trei laturi, și înăuntru nu exista niciun fel de mobilă — nici măcar o saltea. În încăpere se mai găseau încă două cuști, câte una de fiecare parte a celei în care se afla ea.

O dezbrăcaseră, rămăsese numai în lenjerie. Probabil ca să se asigure că n-avea

metale ascunse. Își roti privirea prin încăpere. În afară de taburetul dintr-un colț, era goală.

Dac-aș putea găsi măcar o singură fărâmă de metal...

Începu să caute. Încercă instinctiv să ardă fier, așteptându-se să apară liniile albastre — dar bineînțeles că fierul îi lipsea. Mișcarea prostească o făcu să clatine din cap, dar nu fusese decât un semn, arătându-i într-o cât de mare măsură ajunsese să se bizuie pe Allomanție. Se simțea... orbită. Nu putea să ardă cositor ca s-asculte voci. Nu putea să ardă fludor ca să suporte mai ușor durerea de cap și pe cea din braț. Nu putea să ardă bronz ca să caute Allomanții din jur.

Nimic. Nu avea nimic.

Înainte te descurcai fără Allomanție, își spuse, cu asprime. *Poți s-o faci și acum.*

Căută totuși pe podeaua goală a celulei, sperând să găsească măcar un cui sau un ac căzut. Nu găsi nimic, așa că-și îndreptă atenția asupra gratiilor. Oricum, nu se putea gândi la o cale prin care să ia măcar o singură așchie din fierul lor.

E atâta metal aici! își spuse, frustrată. *Și eu nu pot folosi nicio fărâmă din el!*

Se așeză din nou pe podea și se îngrămădi lângă peretele de piatră, tremurând în tăcere în hainele ei ude. Afară era încă întuneric; fereastra încăperii îngăduia să intre, când și când, câteva fuioare de ceață. Ce se întâmplase cu răzvrătirea? Dar cu prietenii ei? Ceața de afară i se păru mai strălucitoare decât de obicei. Lumini de torțe în noapte? Fără cositor,

simțurile ei nu erau destul de ascuțite ca să-și dea seama.

Ce mi-am închipuit? se întrebă, cu disperare. *Am crezut că pot să izbândesc acolo unde Kelsier a dat greș? El știa că Al Unsprezecelea Metal nu folosește la nimic.*

Făcuse ceva, era adevărat — dar cu siguranță nu-l ucisese pe Lordul Legiuitor. Căzu pe gânduri, încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Lucrurile pe care i le arătase Al Unsprezecelea Metal i se păruseră ciudat de familiare. Nu datorită felului în care-i apăruseră viziunile, ci din cauza senzației pe care-o avusese arzând metalul.

Aurul. În momentul când am ars Al Unsprezecelea Metal m-am simțit ca atunci când m-a pus Kelsier să ard aur.

Poate că Al Unsprezecelea Metal nu era nicidecum „al unsprezecelea”? Aurul și atiul i se păruseră întotdeauna o pereche stranie. Toate celelalte perechi erau similare — un metal de bază, apoi aliajul lui, făcând lucruri opuse. Fierul Trăgea, Oțelul Împingea. Zincul Trăgea, alama Împingea. Avea sens. Totul, în afară de aur și atiu.

Dacă Al Unsprezecelea Metal era, de fapt, un aliaj al atiului sau al aurului? *Ar însemna că... că aurul și atiul nu sunt o pereche. Fac două lucruri diferite. Similare, dar diferite. Seamănă cu...*

Cu celelalte metale, cuprinse în grupuri mai mari, de câte patru. Erau metalele fizice: fierul, oțelul, cositorul și fludorul. Metalele mintale: bronzul, cuprul, zincul și alama. Și...

existau metalele care influențau timpul: aurul și aliajul lui, plus atiul și aliajul său.

Înseamnă că mai există un metal. Unul care încă n-a fost descoperit — poate fiindcă aurul și atiul sunt prea valoroase ca să fie întrebuințate în diverse aliaje.

Bun, și la ce-i folosea dacă știa asta? Cel de Al Unsprezecelea Metal al ei era probabil pur și simplu opusul aurului — metalul considerat de Kelsier cel mai puțin folositor dintre toate. Aurul i-o arătase lui Vin pe ea însăși — sau, cel puțin, o altă versiune a ei, care i se păruse îndeajuns de reală ca s-o atingă. Dar nu fusese decât o viziune a ceea ce ar fi putut deveni dacă trecutul ar fi fost altul.

Al Unsprezecelea Metal făcuse ceva similar: în loc să arate imagini din trecutul lui Vin, îi arătase imagini din trecutul altora. Și asta îi spusese… nu-i spusese nimic. Ce se schimba dacă afla ce *ar fi putut* deveni Lordul Legiuitor? Ea trebuia să-l înfrângă pe omul din prezent, pe tiranul care cârmuia Ultimul Imperiu.

În ușă apăru o siluetă — un Inchizitor în robă neagră, cu gluga ridicată. Avea fața umbrită, dar capetele piroanelor ieșeau în afara glugii.

— E timpul, spuse.

Un alt Inchizitor așteptă în ușă până când prima creatură scoase o legătură de chei și se îndreptă spre cușcă, pregătindu-se s-o deschidă.

Vin se încordă. Ușa scoase un păcănit, și ea sări în picioare, repezindu-se înainte.

Întotdeauna m-am mișcat atât de-ncet fără fludor? se gândi, cu groază. Inchizitorul o înșfăcă de braț când trecea pe lângă el, cu o mișcare nepăsătoare, aproape cu neglijență — și ea văzu de ce. Mâinile lui se mișcau supranatural de repede, făcând-o pe ea să pară, prin comparație, și mai lentă.

Inchizitorul o ridică în aer, răsucind-o și reținând-o cu ușurință. Schiță un zâmbet răutăcios, cu fața ciupită de cicatrice. Cicatrice care semănau cu…

Răni de săgeată, își spuse Vin, cu un șoc. *Dar… s-au vindecat deja? Cum e cu putință?*

Se zbătu, dar trupul ei slab, lipsit de fludor, nu era pe măsura forței Inchizitorului. Creatura o cără către ușă și al doilea Inchizitor se trase înapoi, privind-o cu piroanele ieșite de sub glugă. Deși Inchizitorul care o ducea zâmbea, gura celuilalt era strânsă.

Vin îl scuipă pe al doilea Inchizitor când trecu prin dreptul lui și scuipatul nimeri exact pe capul unui piron. Cel care o ținea o scoase din încăpere, purtând-o printr-un coridor îngust. Ea strigă, cerând ajutor, știind că țipetele ei — chiar în mijlocul palatului Kredik Shaw — nu erau de niciun folos. Dar cel puțin izbuti să-l înfurie pe Inchizitor, care-i suci brațul.

— Liniște, spuse, când ea gemu de durere.

Vin amuți, concentrându-se în schimb asupra locului unde se găseau. Era probabil una dintre nivelurile de jos ale palatului; coridoarele erau prea lungi ca să se afle într-un turn sau într-o turlă. Ornamentele erau bogate,

dar încăperile păreau… nefolosite. Covoarele erau imaculate, pe mobile nu se zărea nici urmă de uzură și de zgârieturi. Avea senzația că picturile murale erau rareori privite, chiar și de aceia care treceau des pe lângă ele.

În cele din urmă, Inchizitorii intrară pe o scară și începură să urce. *E una dintre turle,* se gândi Vin.

Cu fiecare treaptă, îl simțea pe Lordul Legiuitor tot mai aproape. Simpla lui prezență îi Domolea sentimentele, îi fura puterea voinței, o făcea să nu mai simtă nimic altceva în afară de o singurătate deprimantă. Se încovoie în strânsoarea Inchizitorului, fără să se mai zbată. Avea nevoie de toată energia de care era în stare numai ca să poată suporta apăsarea Lordului Legiuitor asupra sufletului ei.

După un scurt urcuș pe scara ca un tunel, Inchizitorii o aduseră într-o încăpere mare, rotundă. Și, în ciuda forței cu care Domolea Lordul Legiuitor, în ciuda vizitelor ei în fortărețele nobililor, Vin își îngădui să privească un moment în jur. Totul era mai maiestuos decât orice mai văzuse ea vreodată.

Sala avea forma unui cilindru masiv, scund. Peretele — unul singur, întinzându-se circular — era în întregime din sticlă. Datorită focurilor de afară, sala părea scăldată într-o lumină spectrală. Sticla era colorată, deși nu înfățișa nicio scenă anume. În schimb, părea să fie, toată, dintr-o singură foaie, cu culorile înflorind și topindu-se unele într-altele în dâre lungi, subțiri. Precum…

Precum ceața, se gândi, minunându-se. *Fuioare de ceață colorată, alergând în cerc, în jurul întregii încăperi.*

Lordul Legiuitor stătea pe un tron plasat la înălțime, chiar în mijloc. Nu era bătrânul Lord Legiuitor — era versiunea mai tânără, bărbatul chipeș care-l omorâse pe Kelsier.

Un soi de impostor? Nu, pot să-l simt — exact așa cum l-am simțit pe cel de dinainte. Sunt, amândoi, același om. Înseamnă că-și poate schimba înfățișarea? Că poate să pară tânăr când vrea s-arate un chip frumos?

Cu robe cenușii și ochi tatuați, câțiva obligatori alcătuiau un mic grup în partea opusă a sălii, vorbind între ei. Șapte Inchizitori stăteau în așteptare, ca un șir de umbre cu ochi de fier. Ceea ce însemna că erau nouă cu toții, dacă-i puneai la socoteală și pe cei doi care-o escortaseră pe Vin. Cel cu cicatrice pe față i-o dădu unuia dintre ceilalți, iar acesta o prinse într-o strânsoare din care îi era la fel de imposibil să scape.

— Să-ncepem, spuse Lordul Legiuitor.

Unul dintre obligatorii simpli făcu un pas înainte, cu o plecăciune. Străbătută de un fior, Vin îl recunoscu.

Lordul Prelan Tevidian, se gândi, cu ochii la bărbatul chel. *Tatăl... meu.*

— Lordul meu, spuse Tevidian, îmi cer iertare, dar nu înțeleg. N-am discutat deja despre asta?

— Inchizitorii spun că mai e ceva de adăugat, răspunse Lordul Legiuitor, cu voce obosită.

Tevidian se uită la Vin, încruntându-se nedumerit. *Nu știe cine sunt,* se gândi ea. *N-a avut niciodată habar că e tată.*

— Lordul meu, zise Tevidian, luându-și privirea de la ea. Uită-te pe fereastră! N-avem lucruri mai importante de discutat? S-a răzvrătit tot *orașul*! Torțele aprinse de skaa luminează noaptea și ei cutează să iasă în ceață. Fac glume blasfematoare și atacă fortărețele nobilimii!

— N-au decât, răspunse Lordul Domnitor, cu voce indiferentă.

Părea atât de… epuizat. Stătea pe tron, puternic, dar în poziția și în vocea lui era totuși o slăbiciune.

— Lordul meu! exclamă Tevidian. Dar Marile Case sunt nimicite!

Lordul Legiuitor îi răspunse cu o fluturare nepăsătoare a mâinii.

— Le priește câte o purificare, cam o dată în fiecare veac. Crește instabilitatea, nu lasă aristocrația să capete prea multă încredere în sine. De obicei, îi las să se ucidă unii pe alții într-unul dintre războaiele lor prostești, dar revoltele astea vor face treabă bună.

— Și… dacă skaa vin la palat?

— Atunci o să mă ocup de ei, spuse Lordul Legiuitor, cu blândețe. Nu vreau să te mai aud punând întrebări despre asta.

— Am înțeles, lordul meu, răspunse Tevidian, retrăgându-se cu o plecăciune.

— Ei, zise Lordul Legiuitor, întorcându-se spre Inchizitori. Ce vreți să supuneți atenției mele?

Inchizitorul cu cicatrice făcu un pas înainte.

— Lord Legiuitor, vrem să cerem să fie luată conducerea Cultului tău de la aceşti... oameni, pentru a le fi încredinţată în schimb Inchizitorilor.

— Am mai discutat despre asta. De tine şi de fraţii tăi e nevoie pentru însărcinări mai importante. Sunteţi prea valoroşi ca să vă irosiţi fiind simpli administratori.

— Dar, insistă Inchizitorul, îngăduindu-le oamenilor obişnuiţi să se afle la conducerea Cultului tău, ai primit, fără să vrei, corupţia şi viciul chiar în inima palatului tău sacru!

— Afirmaţii fără temei, se răsti Tevidian. Spui adesea astfel de lucruri, Kar, dar nu aduci niciodată nicio dovadă.

Kar se răsuci încet, cu zâmbetul său sinistru conturat în vârtejul de culori al luminii ferestrei. Vin se cutremură. Zâmbetul o neliniştea aproape la fel de mult ca Domolirea Lordului Legiuitor.

— Dovadă? întrebă Kar. Păi, spune-mi, *Lord Prelan*. O recunoşti pe fata asta?

— Pfui, sigur că nu! răspunse Tevidian, cu o fluturare a mâinii. Ce legătură are o fată skaa cu conducerea Cultului?

— Una foarte importantă, zise Kar, întorcându-se spre Vin. Oh, da..., foarte importantă. Fetiţo, spune-i Lordului Legiuitor cine e tatăl tău.

Vin încercă să se zbată, dar Allomanţia Lordului Legiuitor era prea apăsătoare, iar mâinile Inchizitorului prea puternice.

— Nu știu, reuși să răspundă, printre dinții încleștați.

Lordul Legiuitor își înălță ușor capul, întorcându-se spre ea, și se aplecă în față.

— Nu-l poți minți pe Lordul Legiuitor, fetițo, spuse Kar, cu voce joasă, hârâită. Trăiește de veacuri și a-nvățat să întrebuințeze Allomanția așa cum n-o poate face niciun muritor. Poate vedea lucruri în bătăile inimii tale, îți poate citi sentimentele în ochi. Poate simți clipa în care minți. Știe… oh, da. Știe.

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, spuse Vin, cu încăpățânare.

Dacă Inchizitorul voia să știe ceva, atunci păstrarea secretului părea o idee bună.

— Nu sunt decât o hoață de pe străzi.

— O hoață de pe străzi Născută-din-Ceață?, întrebă Kar. Ia te uită, e interesant. Nu-i așa, Tevidian?

Lordul prelan șovăi, și cutele de pe fruntea încruntată i se adânciră. Lordul Legiuitor se ridică încet și coborî treptele podiumului tronului, îndreptându-se spre Vin.

— Da, lordul meu, continuă Kar. I-ai simțit mai devreme Allomanția. Știi că e Născută-din-Ceață — una uimitor de puternică. Însă pretinde că a crescut pe străzi. Ce casă nobilă ar fi abandonat un asemenea copil? Păi, ca să dețină o asemenea putere, obârșia ei trebuie să fie foarte curată. Cel puțin… unul dintre părinți are o descendență foarte pură.

— Ce insinuezi? întrebă Tevidian, pălind.

Lordul Legiuitor nu-l luă în seamă pe niciunul dintre ei. Străbătu cu pași mari

torentul de culori reflectat de podea și se opri drept în fața lui Vin.

Atât de aproape, se gândi ea. Domolirea lui era atât de puternică încât ea nu putea nici măcar să simtă groaza — nu simțea decât o tristețe adâncă, copleșitoare, *oribilă*.

Lordul Legiuitor întinse mâini fine, îi prinse obrajii în palme și-i înclină fața în sus, ca să se uite în ochii lui.

— Cine e tatăl tău, fetițo? o întrebă, cu voce înceată.

— Eu…

Disperarea se răsuci în ea. Amărăciune, durere, un dor de moarte.

Lordul Legiuitor îi ținu fața aproape de a lui, privind-o în ochi. În clipa aceea, ea știu adevărul. Putea să vadă o parte din el; putea să-i simtă puterea. Puterea… zeiască.

Nu-și făcea griji din cauza mulțimii de skaa răzvrătiți. De ce și-ar fi făcut? Dacă și-o dorea, putea măcelări el însuși toți oamenii din oraș. Vin știa că era un adevăr. Poate că i-ar fi luat timp, dar el putea să ucidă la nesfârșit, fără să obosească vreodată. Nu trebuia să se teamă de nicio răzvrătire.

Nu fusese niciodată nevoit să se teamă. Kelsier făcuse o greșeală cumplită, cumplită.

— Tatăl tău, fetițo, o îmboldi Lordul Legiuitor, și cererea lui o apăsă pe suflet, ca o greutate palpabilă.

Vorbi împotriva voinței ei.

— Fratele meu… mi-a spus că tatăl meu e bărbatul de acolo. Lordul Prelan.

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, deși, după ce Lordul Legiuitor îi întoarse spatele, nu-și mai aminti pe de-a-ntregul că plânsese.

— E o minciună, lordul meu! spuse Tevidian, retrăgându-se cu un pas. Ce știe ea? Nu e decât o fată proastă.

— Spune-mi adevărul adevărat, Tevidian, îi ceru Lordul Legiuitor, apropiindu-se încet de el. Te-ai culcat vreodată cu vreo femeie skaa?

Obligatorul șovăi.

— Am respectat legea! Am pus întotdeauna să fie ucise după aceea.

— Mă... minți, zise Lordul Legiuitor, părând surprins. Nu ești sigur.

Tevidian tremura vizibil.

— Cred... cred că le-am ucis pe toate, lordul meu. A... existat una cu care s-ar putea să fi fost prea îngăduitor. N-am știut de la-nceput că era skaa. Oșteanul pe care l-am trimis s-o ucidă a fost prea blând și a lăsat-o să fugă. Dar în cele din urmă am găsit-o.

— Spune-mi, îi ceru Lordul Legiuitor. Femeia aia a născut vreun copil?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Da, lordul meu, răspunse Lordul Prelan.

Lordul Legiuitor închise ochii, oftând. Se întoarse către tronul lui.

— E al vostru, le spuse Inchizitorilor.

Șase Inchizitori se grăbiră imediat să traverseze încăperea, cu strigăte de bucurie, scoțându-și pumnalele de obsidian din tecile ascunse sub robe. Tevidian își ridică brațele, țipând când Inchizitorii se năpustiră asupra lui, exultând de plăcerea propriei brutalități.

Sângele se revărsă când își înfipseră lamele, iarăși și iarăși, în bărbatul muribund. Ceilalți obligatori se retraseră, privind îngroziți.

Kar rămase deoparte, privind masacrul cu zâmbetul pe buze, ca și Inchizitorul care-o ținea pe Vin. Și unul dintre ceilalți Inchizitori nu se clinti de la locul lui, dar ea nu înțelese de ce.

— Ți-ai dovedit dreptatea, Kar, spuse Lordul Legiuitor, stând plictisit pe tronul lui. Se pare că m-am încrezut prea mult în… supunerea omenirii. N-am făcut o greșeală. Greșeli n-am făcut niciodată. Însă a sosit timpul pentru o schimbare. Adună-i pe înalții prelani și adu-i aici — dă-i jos din pat, dacă e nevoie. Vor fi martori când am să-i încredințez Cantonului Inchiziției conducerea întregului Cult și toată puterea asupra lui.

Zâmbetul lui Kar căpătă mai multă profunzime.

— Fata corcită va fi ucisă.

— Firește, lordul meu, spuse Kar. Însă… am câteva întrebări pe care-o să i le pun mai întâi. A făcut parte dintr-o ceată de Cețurieni skaa. Dacă ne poate ajuta să dăm de urma celorlalți…

— Bine, încuviință Lordul Legiuitor. La urma urmelor, asta e datoria voastră.

Există ceva mai minunat decât soarele? Îl privesc adesea răsărind, fiindcă de obicei mă trezesc din somnul meu agitat înainte de ivirea zorilor.

De fiecare dată când îi văd liniștita lumină galbenă apărând deasupra orizontului, devin

ceva mai hotărât, ceva mai plin de speranță. Într-un fel, e ceea ce m-a ajutat să merg mai departe în tot acest timp.

CAPITOLUL 37

Kelsier, lunatic blestemat, se gândi Dockson, scriindu-și notițele pe harta întinsă pe masă, *de ce hoinărești întotdeauna prin alte părți, lăsându-mă pe mine să mă ocup de harababura pe care-o lași în urmă?* Însă știa că frustrarea lui nu era reală — nu era decât un mod de a-și îndepărta gândul de moartea lui Kell. Și-l ajuta.

Rolul lui Kelsier din plan — viziunea, conducerea charismatică — se încheiase. Venise rândul lui Dockson. Luă strategia întocmită de Kelsier și o modifică. Avea grijă să păstreze haosul la un nivel controlabil, dând cel mai bun echipament oamenilor care păreau cei mai echilibrați. Trimise grupuri care să ia în stăpânire punctele de un interes deosebit — depozitele cu apă și mâncare — înainte ca grosul răzvrătiților să fure proviziile.

Pe scurt, făcea ceea ce făcuse întotdeauna: preschimba visele lui Kelsier în realitate.

În partea din față a încăperii se auzi zgomotul unei vânzoleli și Dockson își ridică privirea când înăuntru dădu buzna un mesager. Bărbatul îl căută imediat pe Dockson în centrul încăperii.

— Ce vești aduci? întrebă acesta, când îl văzu apropiindu-se.

Omul clătină din cap. Era un bărbat tânăr, în uniformă imperială, deși își scosese haina, ca s-arate mai puțin supărător.

— Îmi pare rău, domnia ta, spuse, cu voce înceată. Nicio santinelă n-a văzut-o ieșind și… unul a pretins că a zărit-o când era dusă către temnița palatului.

— Poți s-o scoți de-acolo? întrebă Dockson.

Oșteanul Goradel păli. Până nu cu mult timp în urmă, se numărase printre oamenii Lordului Legiuitor. De fapt, Dockson nici măcar nu știa sigur în ce măsură îi putea acorda încredere. Totuși, soldatul — ca fost om din gardă — putea intra în locuri unde alți skaa nu puteau pătrunde. Foștii lui aliați nu știau că trecuse în cealaltă tabără.

Presupunând că și-a schimbat într-adevăr tabăra, medită Dockson. Dar… ei bine, lucrurile se petreceau prea repede ca să fie timp pentru îndoieli. Dockson se hotărâse să-l folosească pe omul ăla. Trebuia să se-ncreadă în instinctul său din primul moment.

— Ei? repetă el.

Goradel clătină din cap.

— O ținea captivă un *Inchizitor,* domnia ta. N-aș putea s-o eliberez — n-aș avea o asemenea putere. Nu… eu…

Dockson oftă. *Afurisita de fată nătângă!* se gândi. *Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Probabil s-a molipsit de la Kelsier.*

Îi făcu semn soldatului că poate pleca, apoi își ridică din nou privirea când intră

Hammond, având pe umăr o sabie mare, cu mânerul rupt.

— S-a făcut, zise Ham. Fortăreața Elariel tocmai a căzut. Însă s-ar părea că Lekal rezistă încă.

Dockson dădu din cap.

— O s-avem nevoie de oamenii tăi la palat, în curând.

Cu cât pătrundem acolo mai repede, cu atât avem mai multe șanse s-o salvăm pe Vin. Însă instinctul îi spunea că, oricum, aveau s-ajungă prea târziu ca s-o mai ajute. Forțelor principale le trebuiau mai multe ore ca să se-adune și să se organizeze; Dockson voia s-atace palatul cu toate oștile, în cascadă. Adevărul era că, în momentul acela, nu-și putea permite să se lipsească de niște oameni, trimițându-i într-o misiune de salvare. Kelsier s-ar fi dus probabil după ea, dar el nu-și îngăduia un gest atât de nesăbuit.

Așa cum spunea el însuși întotdeauna — din toată ceata, *cineva* trebuia să fie realist. Palatul nu era un loc care să poată fi atacat fără pregătiri substanțiale; eșecul lui Vin dovedea măcar atâta lucru. Până una alta, trebuia să-și poarte singură de grijă.

— Îmi pregătesc oamenii, spuse Ham, dând din cap când își aruncă arma într-o parte. Însă voi avea nevoie de o sabie nouă.

Dockson oftă.

— Voi, Brutalii. Întotdeauna distrugeți lucrurile. Du-te să vezi ce găsești.

Ham se îndepărtă.

— Dacă-l vezi pe Sazed, strigă Dockson, spune-i că…

Se întrerupse, cu atenția atrasă de un grup de skaa răzvrătiți care intrară în încăpere, aducând un prizonier legat, cu capul acoperit de un sac de pânză.

— Ce-i asta? întrebă poruncitor Dockson.

Un răzvrătit înghionti prizonierul cu cotul.

— Cred că e cineva important, lordul meu. A venit la noi neînarmat și-a cerut să fie adus la tine. Ne-a promis aur pentru asta.

Dockson înălță din sprâncene. Soldatul scoase gluga, dezvăluind chipul lui Elend Venture.

Dockson clipi, surprins.

— Tu?

Elend se uită în jur. Era evident neliniștit, dar, luând totul în considerare, se stăpânea foarte bine.

— Ne-am cunoscut?

— Nu tocmai, răspunse Dockson.

Fir-ar să fie. În clipa asta, n-am timp de prizonieri. Totuși, fiul lui Venture… După încheierea luptei, lui Dockson avea să-i fie de folos ceva cu care să manipuleze puternica nobilime.

— Am venit să propun un armistițiu, spuse Elend Venture.

— … poftim? întrebă Dockson.

— Casa Venture n-o să vi se împotrivească, continuă Elend. Și probabil că pot convinge și restul nobilimii să m-asculte. Sunt speriați — nu e nevoie să-i măcelăriți.

— Nu-mi pot îngădui să las oști dușmane în oraș, pufni Dockson.

— Dacă distrugeți nobilimea, n-o să fiți în stare să rezistați prea mult, spuse Elend. Noi controlăm tot ce ține de gospodărirea imperiului — fără noi se va prăbuși.

— Păi asta și urmărim de fapt, ripostă Dockson. Uite ce e, n-am timp…

— *Trebuie* să m-asculți, insistă Elend, cu disperare. Dacă vă-ncepeți răzvrătirea cu haos și băi de sânge, o să pierdeți. Am studiat lucrurile astea; știu despre ce vorbesc! Când ceea ce v-a stârnit la luptă o să dispară, oamenii vor căuta alte lucruri pe care să le distrugă. Se vor întoarce împotriva lor înșile. *Trebuie să vă păstrați oștile sub control.*

Dockson șovăi. Despre Elend Venture se credea că e un neghiob și un filfizon, însă în clipa aceea părea, pur și simplu… cu picioarele pe pământ.

— O să v-ajut, adăugă Elend. Lăsați fortărețele nobililor în pace și concentrați-vă toate eforturile împotriva Cultului și a Lordului Legiuitor — ei sunt adevărații voștri dușmani.

— Uite, zise Dockson. O să retrag armata de la fortăreața Venture. Probabil că nu e nevoie să luptăm împotriva ei acum, când…

— Mi-am trimis oștenii în fortăreața Lekal, spuse Elend. Retrageți-vă oamenii care asediază toți nobilii. Nu vă vor ataca flancurile — stau pur și simplu ascunși în vilele lor, chinuiți de îngrijorare.

Probabil că în privința asta are dreptate.

— O să ne gândim…

Vocea lui Dockson se stinse când văzu că Elend nu-i mai dădea atenție. *E-un blestem să porți o discuție cu omul ăsta.*

Elend se holba la Hammond, care se întorcea cu o sabie nouă. Se încruntă, apoi făcu ochii mari.

— Te cunosc! I-ai salvat pe servitorii lui Renoux de execuție!

Se întoarse din nou către Dockson, dintr-odată entuziasmat.

— Atunci o cunoști pe Valette? Ea o să-ți spună să m-asculți.

Dockson schimbă o privire cu Ham.

— Ce e? întrebă Elend.

— Vin…, răspunse Dockson. Valette… s-a dus la palat acum câteva ore. Îmi pare rău, flăcăule. Probabil că-n clipa asta e-n temnița Lordului Legiuitor — presupunând că încă mai trăiește.

Kar o aruncă pe Vin înapoi, în aceeași celulă. Ea se izbi de podea cu putere și se rostogoli, cu lenjeria de corp largă răsucindu-i-se în jurul trupului și cu capul pocnindu-i-se de peretele din spate.

Inchizitorul zâmbi, trântind ușa.

— Îți mulțumesc foarte mult, spuse, printre gratii. Tocmai ne-ai ajutat să-nfăptuim ceva care s-a lăsat așteptat foarte mult timp.

Vin își ridică spre el privirea plină de ură, efectele Domolirii Lordului Legiuitor fiind acum mult mai slabe.

— Mare păcat că Bendal nu e aici, continuă Kar. L-a vânat pe fratele tău ani de

zile, jurând că Tevidian era tatăl unei corcituri. Sărmanul Bendal... Măcar dacă Lordul Legiuitor ni l-ar fi lăsat pe Supraviețuitor nouă, ca să ne putem răzbuna.

Se uită la ea, clătinând din capul cu ochi pironiți.

— Ah, bine. În cele din urmă, a fost răzbunat. Noi, ceilalți, l-am crezut pe fratele tău, dar Bendal... nici atunci n-a fost convins — și, în final, te-a găsit.

— Fratele meu? întrebă Vin, ridicându-se cu greutate în picioare. El m-a vândut?

— Să te vândă? zise Kar. Și-a dat duhul garantându-ne că ai murit de foame cu ani în urmă! A urlat asta zi și noapte, în mâinile torționarilor Cultului. E foarte greu să reziști durerilor torturii unui Inchizitor... o să-ți dai seama în curând. Zâmbi. Dar dă-mi mai întâi voie să-ți arăt ceva.

Câțiva străjeri târâră în încăpere un om dezbrăcat și legat. Plin de vânătăi și sângerând, bărbatul se împletici pe podeaua de piatră când îl împinseră în celula de lângă Vin.

— Sazed? strigă ea, repezindu-se către gratii.

Terrisianul zăcu, amețit, în timp ce soldații îi legară mâinile și picioarele de un inel metalic mic, încastrat în podea. Fusese bătut cu atâta brutalitate, încât abia mai părea conștient, și era complet dezbrăcat. Vin își luă privirea de la goliciunea lui, dar nu înainte de a-i zări locul dintre picioare — o simplă cicatrice acolo unde ar fi trebuit să i se afle bărbăția.

Toți majordomii terrisieni sunt eunuci, îi spusese el. Rana aceea era veche — dar vânătăile, tăieturile și zgârieturile erau noi.

— L-am găsit furișându-se în palat, în căutarea ta, zise Kar. S-ar părea că s-a temut pentru siguranța ta.

— Ce i-ați făcut? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Oh, nu cine știe ce... deocamdată, răspunse Kar. Ei, s-ar putea să te-ntrebi de ce ți-am vorbit despre fratele tău. Poate mă crezi un prost fiindc-am recunoscut că mintea lui a crăpat înainte de a-i afla secretul. Dar, vezi tu, nu sunt chiar atât de prost încât să nu recunosc o eroare. Ar fi trebuit să prelungim tortura fratelui tău... să-l facem să sufere mai mult. Asta a fost într-adevăr o greșeală.

Zâmbi cu răutate, arătând spre Sazed cu o înclinare a capului.

— N-o s-o repetăm, fetițo. Nu — de data asta, o să-ncercăm o tactică diferită. O să te lăsăm să ne privești torturându-l pe terrisian. O să fim foarte atenți, o să ne-asigurăm că durerea lui durează, că e cât se poate de vie. Când ne spui ce vrem să aflăm, ne oprim.

Vin se cutremură, îngrozită.

— Nu... te rog...

— Oh, ba da, zise Kar. Ce-ar fi să te gândești o vreme la tot ce-o să-i facem? Lordul Legiuitor a cerut să fiu prezent — trebuie să primesc oficial conducerea Cultului. Începem când revin.

Îi întoarse spatele, cu roba lui neagră măturând podeaua. Străjerii îl urmară, probabil

postându-se în camera de gardă aflată chiar în afara acelei încăperi.

— Oh, Sazed, zise Vin, căzând în genunchi lângă gratiile cuștii.

— Ei, stăpână, spuse el, cu o voce surprinzător de lucidă. Ce ți-am spus noi despre umblatul de colo-colo numai în lenjerie? Dacă ar fi aici, stăpânul Dockson te-ar mustra, cu siguranță.

Vin își ridică privirea, șocată. Sazed îi zâmbea.

— Sazed! spuse ea, cu voce scăzută, uitându-se în direcția în care dispăruseră paznicii. Ești conștient?

— Foarte conștient, zise el.

Puternică și calmă, vocea lui contrasta izbitor cu trupul învinețit.

— Îmi pare rău, Sazed, spuse ea. De ce-ai venit după mine? Ai fi putut să stai deoparte și să mă lași să fiu proastă de una singură!

Terrisianul își întoarse spre ea fața învinețită, cu un ochi umflat, dar cu celălalt privind într-ai ei.

— Stăpână, spuse, pe un ton solemn, i-am jurat stăpânului Kelsier c-o să am grijă să fii în siguranță, Jurământul unui terrisian nu e un gest ușuratic.

— Dar… ar fi trebuit să știi c-o să fii prins, spuse ea, uitându-se în jos, rușinată.

— Bineînțeles c-am știut, stăpână. Păi cum altcumva era să-i fac să m-aducă la tine?

Vin își ridică privirea.

— Să te-aducă… la mine?

— Da, stăpână. Există un lucru pe care Cultul și poporul meu îl au în comun, așa cred. Și unul, și celălalt subestimează ceea ce putem înfăptui.

Închise ochii. Și apoi trupul i se schimbă. Păru să se... dezumfle, mușchii pierzându-și vlaga și subțiindu-se și carnea atârnându-i pe oase.

— Sazed! strigă Vin, împingându-se în gratii, într-o încercare de-a ajunge la el.

— E totul bine, stăpână, răspunse el, cu voce firavă, înspăimântător de slăbită. Am doar nevoie de un moment în care... să-mi adun puterile.

Să-mi adun puterile. Vin șovăi, lăsându-și mâna în jos, și îl privi timp de vreo câteva minute. *Oare putea fi...*

Sazed părea atât de neputincios — de parcă puterea lui, mușchii lui ar fi fost supți. Și, poate... puși undeva la păstrare?

Ochii terrisianului se deschiseră brusc. Trupul îi reveni la normal; apoi mușchii continuară să-i crească, devenind masivi și puternici, chiar mai masivi decât ai lui Ham.

Sazed îi zâmbi lui Vin, cu capul susținut de un gât vânjos, puternic. Pe urmă își rupse cu ușurință legăturile. Se ridică în picioare, un bărbat robust, inuman de musculos — atât de diferit de cărturarul deșirat și liniștit pe care-l știa ea.

Lordul Legiuitor a vorbit în jurnal despre puterea lor, se gândi, minunându-se. *A spus că Rashek a ridicat de unul singur un bolovan și l-a aruncat din drum.*

— Dar ți-au luat toate bijuteriile! zise ea. Unde ți-ai ascuns metalul?

Sazed zâmbi, înșfăcând gratiile dintre cuștile lor.

— Tu mi-ai dat ideea, stăpână. L-am înghițit.

Și smulse gratiile.

Vin se repezi în calea lui și îl îmbrățișă.

— Mulțumesc.

— Firește, zise el, împingând-o cu delicatețe într-o parte, și își izbi ușa celulei cu o palmă masivă, sfărâmându-i încuietoarea și smulgând-o din balamale.

— Acum să ne grăbim, stăpână. Trebuie să te scoatem din pericol.

O clipă mai târziu, cei doi străjeri care-l aruncaseră pe Sazed în celulă apărură în cadrul ușii. Încremeniră, holbându-se la fiara masivă aflată în locul bărbatului nevolnic pe care-l bătuseră.

Sazed făcu un salt înainte, strângând în mână una dintre gratiile cuștii lui Vin. Însă era clar că Feruchimia lui îi dăduse doar putere, nu și viteză. Mersul lui era greoi, iar cei doi paznici fugiră, strigând după ajutor.

— Haide, stăpână, spuse Sazed, aruncând gratia. Puterea mea n-o să țină mult — bucata de metal pe care-am înghițit-o nu e destul de mare ca să cuprindă cine știe ce încărcătură Feruchimică.

Începu să se micșoreze chiar în timp ce vorbea. Vin trecu pe lângă el, ieșind cu iuțeală din încăpere. Camera gărzilor de alături era foarte mică; nu adăpostea decât două scaune.

Însă în spatele unuia dintre ele găsi o mantie înfășurată în jurul mesei de seară a străjerilor. O smulse și i-o aruncă lui Sazed.

— Mulțumesc, stăpână, spuse el.

Ea dădu din cap, apropiindu-se de ușă și trăgând cu ochiul afară. Din încăperea următoare, pustie și mai largă, se deschideau două coridoare — unul mergând spre dreapta, iar altul pornind din partea opusă ei și pierzându-se în depărtare. De-a lungul peretelui din stânga stăteau lăzi de lemn, iar în mijloc se găsea o masă mare. În lateralul acesteia se înșiruiau numeroase instrumente ascuțite și Vin se cutremură la vederea lor și a sângelui uscat.

Aici o s-o sfârșim amândoi, dacă nu ne mișcăm repede, se gândi, făcându-i semn lui Sazed să înainteze.

Înlemni la jumătatea unui pas când pe coridorul din partea opusă apăru un grup de soldați, condus de unul dintre străjerii de mai înainte. Înjură în gând — i-ar fi auzit mai din timp dacă ar fi avut cositor.

Se uită în spate. Sazed șchiopăta prin camera gărzilor. Puterea Feruchimică îi dispăruse și era limpede că soldații îl bătuseră zdravăn înainte de a-l arunca în celulă. Abia mai putea să meargă.

— Pleacă, stăpână! îi strigă el, fluturându-și mâna. Fugi!

Încă mai ai de învățat despre prietenie, Vin, îi șopti, în minte, vocea lui Kelsier. *Sper că-ntr-o bună zi o să-nțelegi ce-nseamnă...*

Nu pot să-l părăsesc. N-o s-o fac.

Vin se repezi către soldați. Înșfăcă de pe masă două cuțite pentru tortură și oțelul lor bine lustruit, lucios, îi scânteie între degete. Sări pe masă și de acolo se azvârli către oștenii care se apropiau.

Nu avea Allomanția, dar zbură oricum înspre ei, lunile de antrenament dovedindu-se a fi de folos, în ciuda faptului că îi lipseau metalele. În cădere, înfipse un cuțit în gâtul unui soldat surprins. Lovi podeaua mai tare decât se așteptase, dar izbuti să se ferească la timp de un al doilea soldat.

Lama zăngăni, lovindu-se de piatra din spatele ei. Vin se răsuci, făcând o tăietură de-a curmezișul coapselor altui soldat. Omul se trase înapoi, împleticindu-se de durere.

Prea mulți, se gândi ea. Erau cel puțin două duzini. Încercă să sară către un al treilea, dar un altul își avântă bastonul, pocnind-o într-o parte.

Vin gemu de durere, scăpând cuțitul când fu aruncată într-o parte. Fără fludor, care s-o ajute să suporte căderea, se izbi de piatra dură cu un pocnet, rostogolindu-se pentru a se opri, amețită, lângă perete.

Încercă să se ridice, dar nu izbuti. Reuși cu greu să-l zărească pe Sazed, prăbușindu-se alături de ea în timp ce trupul îi era cuprins brusc de o mare slăbiciune. Încerca s-adune din nou putere. Dar n-avea să-i ajungă timpul. Era de așteptat ca unul dintre oșteni să-l atace în curând.

Măcar am încercat, se gândi ea, auzind un alt grup de soldați năpustindu-se de pe

coridorul din dreapta. *Măcar nu l-am părăsit. Cred... cred că despre asta vorbea Kelsier.*

— Valette! strigă o voce cunoscută.

Vin își ridică contrariată privirea când în încăpere dădură buzna Elend și șase soldați. El purta un costum de nobil, nu tocmai potrivit pentru o asemenea împrejurare, și avea un baston de duel.

— Elend? întrebă, uluită.

— Ești teafără? spuse el, îngrijorat, venind spre ea.

Atunci îi văzu pe oștenii Cultului. Păreau oarecum năuciți de confruntarea cu un nobil, dar numericește continuau să fie superiori.

— Iau fata cu mine! zise Elend.

Cuvintele lui erau pline de curaj, dar se vedea limpede că nu era soldat. N-avea drept armă decât bastonul de duel al unui nobil și îi lipsea armura. Cinci dintre oamenii lui purtau culoarea roșie a familiei Venture — erau din fortăreața lui. Însă unul — cel aflat în frunte când pătrunseseră în încăpere — era îmbrăcat în uniforma gărzilor palatului. Lui Vin i se părea oarecum cunoscut. Îi lipsea însemnul de pe umărul hainei. *Oșteanul pe care l-am întâlnit la intrare,* își spuse, uimită. *Cel pe care l-am convins să treacă de partea răzvrătirii...*

Comandantul soldaților Cultului părea să se fi hotărât. Neluând în seamă ordinul lui Elend, își flutură scurt mâna, și soldații începură să se răsfire pe lângă pereți, apropiindu-se ca să-ncercuiască grupul tânărului Venture.

— Valette, trebuie să pleci, spuse în grabă acesta, ridicându-și bastonul de duel.

— Vino, stăpână, zise Sazed, întinzând mâinile spre ea și vrând s-o salte în picioare.

— Nu-i putem abandona! protestă Vin.

— N-avem încotro.

— Dar ai venit să mă salvezi. Trebuie să faci același lucru și pentru Elend.

Sazed clătină din cap.

— A fost altceva, copilă. Știam că am o șansă să te scap. Aici nu poți fi de niciun ajutor — în compasiune e frumusețe, dar trebuie să-nveți și să fii înțelept.

Ea se lăsă ridicată în picioare, iar soldații lui Elend își schimbară supuși poziția ca să oprească oștenii Cultului. Elend stătea în fața lor, evident hotărât să lupte.

Trebuie să existe o altă cale! se gând Vin disperată. *Trebuie să...*

Și atunci o văzu, aruncată într-una dintre lăzile de lângă perete. O fâșie familiară de material cenușiu, o singură panglică, atârnând peste marginea lăzii.

Se smulse din mâna lui Sazed în timp ce oștenii Cultului atacau. Elend strigă în urma ei, și armele zăngăniră. Vin aruncă bucățile de material aflate deasupra — pantalonii ei și cămașa — afară din ladă. Și acolo, pe fundul acesteia, îi zăcea mantia-de-ceață. Închise ochii și întinse mâna către buzunarul din lateral.

Degetele ei găsiră un singur flacon, cu dopul încă la locul lui.

Îl scoase din buzunar, răsucindu-se către luptă. Soldații Cultului se retrăseseră cu câțiva

pași. Doi dintre ei zăceau pe podea, răniți, dar trei dintre oamenii lui Elend căzuseră. Însă, din fericire, mulțumită micii dimensiuni a încăperii, grupul tânărului Venture nu putuse fi mai întâi încercuit.

El era în picioare, transpirând, cu o tăietură în braț, cu bastonul de duel făcut țăndări. Înșfăcă sabia unui om pe care-l doborâse, ținând-o cu mâini neexperimentate și privind sfidător o forță mult mai mare.

— M-am înșelat în privința acestuia, stăpână, spuse încet Sazed. Îmi… cer iertare.

Vin zâmbi. Apoi scoase dopul flaconului și îl goli dintr-o sorbitură.

În ea răbufniră furtuni de putere. Izbucniră vâlvătăi, metalele se dezlănțuiră, puterea i se întoarse, ca o lumină a zorilor, în trupul slăbit și istovit. Durerile părură neînsemnate, amețeala dispăru, încăperea deveni mai strălucitoare, iar dalele de piatră, mai reale sub degetele picioarelor ei.

Oștenii atacară din nou, și Elend își ridică sabia, într-o poziție plină de hotărâre, dar lipsită de speranță. Păru cu desăvârșire șocat când Vin zbură prin aer, pe deasupra capului lui.

Ea ateriză în mijlocul soldaților, trimițându-și Oțel-Împingerea într-o rafală. Bărbații care o încadrau se zdrobiră de pereți. Un oștean își repezi bastonul de război către ea și Vin pară obiectul cu o mână disprețuitoare și-l pocni pe bărbat cu pumnul în față, aruncându-i capul spre ceafă cu un pocnet.

Prinse bastonul, îl răsuci și îl trânti în capul unui soldat care-l ataca pe Elend. Țăndările bastonului țâșniră în toate părțile și ea le lăsă să cadă odată cu cadavrul. Când Împinse în pereți încă două grupuri de oameni, soldații din partea din spate a încăperii începură să țipe, întorcându-i spatele și rupând-o la fugă. Ultimul rămas în încăpere se întoarse, surprins, când Vin îi Trase coiful de metal în mâinile ei. Apoi îl Împinse înapoi, către el, trântindu-i-l pe piept și ancorându-se de ceva din spate. Oșteanul zbură pe coridor, către camarazii lui care fugeau, căzând peste ei.

Vin își goli entuziasmată plămânii, stând, cu mușchii încordați, în mijlocul bărbaților care gemeau. *Pot... să-nțeleg cum a devenit Kelsier dependent de asta.*

— Valette? întrebă stupefiat Elend.

Ea făcu un salt și îl îmbrățișă veselă, strângându-l cu putere și îngropându-și fața în umărul lui.

— Te-ai întors, șopti. Te-ai întors, te-ai întors, te-ai întors...

— Ăă..., da. Și... văd că ești Născută-din-Ceață. Asta-i interesant. Știi, de obicei e politicos să le spui prietenilor tăi astfel de lucruri.

— Îmi cer iertare, murmură ea, continuând să-l țină în brațe.

— Ei, da, zise el, părând să se gândească la cu totul altceva. Ăă..., Valette? Ce s-a-ntâmplat cu hainele tale?

— Sunt acolo, pe podea, răspunse Vin, ridicându-și privirea spre el. Elend, cum m-ai găsit?

— Prietenul tău, un oarecare jupân Dockson, mi-a spus că ești prizonieră în palat. Și, ei, acest minunat om de onoare, aici de față — căpitanul Goradel, cred că așa se numește — s-a-ntâmplat să fie soldat în garda palatului și a știut drumul încoace. Cu ajutorul lui — și ca nobil de un oarecare rang — am reușit să pătrund destul de ușor înăuntru, apoi am auzit țipetele tale venind de pe coridorul ăsta… Și, ăă, da. Valette? Nu crezi c-ar fi bine să-ți pui hainele? E ceva… care abate atenția.

Ea îi zâmbi.

— M-ai găsit.

— Și ți-am fost de mare folos, spuse el, cu ironie. Nu s-ar părea că aveai mare nevoie de ajutorul nostru.

— Nu contează, zise Vin. Te-ai întors. Până acum nu s-a mai întors nimeni.

Elend își coborî privirea spre ea, cu o ușoară încruntare.

Sazed se apropie, aducând hainele și mantia lui Vin.

— Stăpână, trebuie să plecăm.

Elend schiță un gest de încuviințare.

— În oraș nu mai există niciun loc sigur. Skaa s-au răzvrătit! Tăcu și se uită la ea. Dar, ăă… probabil știi deja.

Vin încuviință cu o înclinare a capului, desprinzându-se în sfârșit de Elend.

— Am dat o mână de-ajutor ca să-nceapă. Dar ai dreptate în privința pericolului. Du-te cu

Sazed — pe el îl cunosc mulți dintre conducătorii răzvrătiților. Nu-ți vor face niciun rău atâta vreme cât garantează el pentru tine.

Atât Elend, cât și Sazed se încruntară în timp ce ea își trăgea pantalonii. În buzunar găsi cercelul mamei sale. Și-l puse din nou în ureche.

— Să plec cu Sazed? întrebă Elend. Și cu tine cum rămâne?

Vin își îmbrăcă și cămașa largă. Pe urmă se uită în sus, simțind prin piatră, simțindu-l pe *el* deasupra. Era acolo. Prea puternic. Acum, după ce-l înfruntase direct, era sigură de puterea lui. Răzvrătirea populației skaa era osândită la pieire atâta vreme cât trăia el.

— Eu am o altă misiune, Elend, răspunse ea, luându-și mantia de la Sazed.

— Crezi că-l poți înfrânge, stăpână? întrebă acesta.

— Trebuie să-ncerc, zise ea. Al Unsprezecelea Metal a fost bun, Saze. Am văzut... ceva. Kelsier era convins c-o să-i dezvăluie secretul.

— Dar... Lordul Legiuitor, stăpână...

— Kelsier a murit ca să-nceapă răzvrătirea asta, spuse ea cu hotărâre. Trebuie s-o văd izbândind. Ăsta e rolul meu, Sazed. Kelsier n-a știut care era, dar eu știu. Trebuie să-l opresc pe Lordul Legiuitor.

— Pe Lordul Legiuitor? întrebă Elend, șocat. Nu, Valette, E nemuritor!

Ea se întinse, îi prinse capul în mâini și i-l trase în jos, ca s-o sărute.

— Elend, familia ta îi aducea atiul Lordului Legiuitor. Știi unde-l ține?

— Da, răspunse el, nedumerit. Ține boabele în clădirea tezaurului, imediat către est față de locul ăsta. Dar…

— Trebuie să iei atiul ăla, Elend. Noua cârmuire va avea nevoie de bogăția — și de puterea asta — ca să nu fie înfrântă de primul nobil care poate ridica o oaste.

El clătină din cap.

— Nu, Valette. Eu trebuie să te duc într-un loc sigur.

Vin îi zâmbi, apoi se întoarse spre Sazed. Terrisianul îi răspunse dând din cap.

— Nu-mi spui să n-o fac? întrebă ea.

— Nu, zise el, cu voce scăzută. Mă tem că ai dreptate, stăpână. Dacă Lordul Legiuitor nu e înfrânt… ei bine, n-o să te opresc. Îți urez noroc. Mă-ntorc să te-ajut imediat ce-l văd pe tânărul Venture în siguranță.

Vin încuviință cu un gest al capului, îi zâmbi îngrijoratului Elend, apoi își ridică privirea. Către forța întunecată care aștepta deasupra, pulsând cu o deprimare obosită.

Arse cupru, respingând Domolirea Lordului Legiuitor.

— Valette…, spuse încet Elend.

— Nu-ți face griji, răspunse ea. Cred că știu cum să-l ucid.

Acestea îmi sunt temerile, când scriu c-un toc cu pojghiță de gheață, în ajunul renașterii lumii. Rashek mă privește. Cu ură. Peștera e deasupra. Pulsând. Degetele îmi tremură. Nu de frig.

Mâine se va sfârși.

CAPITOLUL 38

Vin se împinse prin aerul de deasupra palatului Kredik Shaw. Turlele și turnurile se înălțau în jurul ei, părând colții umbriți ai unui monstru fantomatic, care pândea dedesubt. Întunecate, negre și amenințătoare, o făceau, dintr-un anumit motiv, să se gândească la Kelsier, zăcând mort în stradă, cu o suliță cu vârful de obsidian ieșindu-i din piept.

Fuioarele de ceață i se roteau și i se învolburau în jur când zbura printre ele. Erau tot groase, dar cositorul o ajuta să vadă o strălucire palidă la orizont. Dimineața se apropia.

Sub ea lua ființă o lumină mai mare. Vin se prinse de o turlă subțire și își lăsă avântul s-o rotească în jurul metalului lucios, oferindu-i o imagine în mișcare a locului. În noapte ardeau mii de torțe, adunându-se și contopindu-se ca niște insecte luminiscente. Veneau în valuri mari, îndreptându-se către palat.

Garda palatului n-are nicio șansă împotriva unei asemenea forțe, se gândi ea. *Dar, croindu-și prin luptă drumul înăuntru, armata de skaa își va pecetlui propria osândă.*

Se întoarse într-o parte, cu turla umedă de ceață rece sub degete. Ultima oară când sărise printre turlele din Kredik Shaw, sângera și nu era decât pe jumătate conștientă. Sazed venise s-o salveze, dar de data asta n-avea s-o mai poată ajuta.

La mică distanță, vedea turnul tronului. Nu era greu de remarcat; vâlvătăile unui inel de focuri îl luminau din afară, trimițându-și strălucirea către cei din interior printr-o singură fereastră pictată. Îl simțea pe El înăuntru. Așteptă câteva clipe, sperând că poate ar fi izbutit să-l atace după ce părăseau Inchizitorii încăperea.

Kelsier credea că Al Unsprezecelea Metal e cheia, se gândi ea.

Îi venise o idee. Avea să meargă. Trebuia să meargă.

— Începând din acest moment, proclamă Lordul Legiuitor cu voce sonoră, Cantonul Inchiziției primește controlul organizării Cultului. Cererile adresate până acum lui Tevidian i se vor adresa lui Kar.

În sala tronului se lăsă tăcerea, mulțimea de obligatori de rang înalt fiind năucită de evenimentele nopții. Lordul Legiuitor își flutură o mână, dând de înțeles că întrunirea se încheiase.

În sfârșit! se gândi Kar. Își înălță capul, cu piroanele din ochi zvâcnindu-i ca de obicei și provocându-i durere — însă în seara aceea era o durere a bucuriei. Inchizitorii așteptau de două secole, trăgând cu mare atenție toate sforile, încurajând cu subtilitate corupția și neînțelegerile în rândurile obligatorilor obișnuiți. Și în sfârșit se văzuseră roadele. Inchizitorii nu mai erau nevoiți să se plece în fața ordinelor unor oameni inferiori.

Se întoarse și zâmbi către grupul de preoți ai Cultului, știind foarte bine câtă

neliniște trezea privirea unui Inchizitor. Nu mai putea să vadă, nu așa cum vedea cândva, dar primise ceva mai bun. O stăpânire a Allomanției atât de subtilă, atât de amănunțită, încât putea să deslușească lumea din jurul lui cu o acuratețe surprinzătoare.

Metalele existau în aproape orice — în apă, în piatră, în sticlă… chiar și în trupurile omenești. Erau prea împrăștiate ca să le poată influența Allomanția — de fapt, majoritatea Allomanților nici măcar nu puteau să le simtă.

Însă, cu ochii lui de Inchizitor, Kar putea să vadă liniile de fier ale tuturor acestor fărâme — liniile albastre erau subțiri, aproape de nezărit, dar conturau lumea pentru el. Obligatorii pe care-i avea în față erau o masă șovăitoare de nuanțe de albastru, sentimentele — tulburare, furie și teamă — fiindu-le trădate de pozițiile trupurilor lor. Tulburare, furie și teamă… atât de încântătoare, toate trei. Zâmbetul lui Kar se lăți, în ciuda oboselii sale.

Rămăsese treaz prea multă vreme. Traiul ca Inchizitor secătuia trupul, trebuia să se odihnească des. Frații săi părăseau deja încăperea târșâindu-și picioarele, pentru a se îndrepta către dormitoarele lor, plasate intenționat în apropierea sălii tronului. Aveau să adoarmă imediat; după toate execuțiile din timpul zilei și după agitația din timpul nopții, erau din cale-afară de istoviți.

Însă Kar rămase în urmă, după ce plecară atât Inchizitorii, cât și obligatorii. Rămase în curând singur cu Lordul Legiuitor, stând în picioare în încăperea luminată de cinci vase

mari pentru jăratic. Focurile din exterior păleau încet, stinse de slujitori, lăsând panorama de sticlă să se întunece, înnegrindu-se.

— Ați căpătat în sfârșit ceea ce v-ați dorit, spuse încet Lordul Legiuitor. Poate acum voi avea liniște în privința asta.

— Da, Lord Legiuitor, răspunse Kar, cu o plecăciune. Cred că…

În aer se auzi un zgomot straniu — un pocnet ușor. Inchizitorul se uită în sus, încruntându-se când un mic disc metalic ricoșă de mai multe ori din podea, rostogolindu-se pentru a se opri în cele din urmă, după ce se lovi chiar de piciorul lui. Ridică moneda, apoi își înălță privirea către fereastra masivă, în care văzu o gaură mică, rotundă.

Ce?

Zeci de alte monede străbătură cu iuțeală fereastra, presărând-o cu găuri. În aer răsunară pocnete metalice și clinchete de sticlă spartă. Kar se retrase un pas, surprins.

Întreaga porțiune dinspre sud a ferestrei se făcu țăndări, răbufnind în interior sticla atât de șubrezită de loviturile monedelor, încât un trup avântat în zbor izbutise să treacă prin ea.

Cioburi de sticlă colorată se răsuciră în aer, răsfirându-se în fața unei siluete mărunte, cu o mantie de ceață fâlfâind și cu două pumnale negre, scânteietoare. Fata ateriză lăsându-se în jos și alunecând puțin pe cioburile de sticlă, ceața tălăzuind prin deschiderea din spatele său. Fuioarele înaintară ondulându-se, atrase de Allomanția

ei, și i se încolăciră în jur. Fata se ghemui pentru o clipă în ceață, ca un herald al nopții.

Apoi făcu un salt înainte, repezindu-se drept la Lordul Legiuitor.

Vin arse Al Unsprezecelea Metal. Vechiul sine al Lordului Legiuitor apăru, ca mai înainte, ca și cum s-ar fi format din ceață, ca să stea pe piedestal, alături de tron.

Vin nu-i dădu nicio atenție Inchizitorului. Din fericire, creatura reacționă cu încetineală — ea ajunsese la jumătatea treptelor piedestalului înainte de a-i trece Inchizitorului prin cap să se repeadă. Iar Lordul Legiuitor stătea liniștit, urmărind-o aproape fără niciun interes.

Nu s-a sinchisit câtuși de puțin de două sulițe trecute prin pieptul lui, se gândi Vin, acoperind dintr-un salt distanța care-o mai despărțea de partea de sus a piedestalului. *N-are de ce să se teamă de pumnalele mele.*

De aceea nici n-avea de gând să le-ntrebuințeze ca să-l atace. În schimb, le ridică și le împlântă, țintind direct inima fostului lui sine.

Armele își atinseră ținta — și trecură prin bărbat ca și cum nu s-a fi aflat acolo. Vin se împletici și alunecă prin imagine, fiind cât pe ce să cadă de pe piedestal.

Se răsuci și spintecă imaginea încă o dată. Și pumnalele o străbătură din nou fără să-i facă niciun rău. Nici măcar nu fâlfâi și nu se strâmbă.

Am putut s-ating imaginea mea de aur, se gândi, frustrată. *Pe asta de ce n-o pot atinge?*

Era clar că nu lucra în același fel. Umbra stătea neclintită, neavând câtuși de puțin habar de atacurile ei. Se gândise că, poate, dacă ucidea versiunea anterioară a Lordului Legiuitor, ar fi murit și forma lui din prezent. Din nefericire, sinele lui din trecut părea să fie tot atât de lipsit de substanță ca o umbră de atiu.

Dăduse greș.

Kar se izbi de ea, prinzându-i umerii în strânsoarea lui puternică, de Inchizitor, și avântul mișcării lui o trânti de pe piedestal. Se rostogoliră amândoi pe treptele din spate.

Vin mormăi, arzând fludor. *Nu mai sunt fata neajutorată pe care-a ținut-o prizonieră cu puțin timp în urmă, Kar,* se gândi, cu hotărâre, izbindu-l cu picioarele când atinseră amândoi podeaua, în spatele tronului.

Inchizitorul gemu, aruncat în aer de lovitura care îi smulse mâinile de pe umerii ei. Mantia-de-ceață rămase între degetele lui, dar Vin sări în picioare, grăbindu-se să se îndepărteze.

— *Inchizitori!* urlă Lordul Legiuitor, ridicându-se în picioare. *La mine!*

Vin țipă, urechile sensibilizate de cositor fiind îndurerate de vocea lui puternică.

Trebuie să ies de aici, se gândi, împleticindu-se. Trebuie să găsesc o altă cale de a-l ucide…

Kar sări asupra ei din spate, trântind-o. De data asta o cuprinse cu brațele și strânse. Vin țipă de durere, incendiindu-și fludorul și împingându-l, dar el o sili să se ridice în

picioare. Îi prinse cu îndemânare gâtul, înconjurându-i-l cu un braț, în timp ce le țintuia pe ale ei la spate, cu mâna lui liberă. Ea se împotrivi cu furie, zvârcolindu-se, dar strânsoarea era puternică. Încercă să se-arunce pe spate, cu el cu tot, Oțel-Împingând brusc în încuietoarea unei uși, dar ancora era prea firavă și Kar abia dacă se împletici. Strânsoarea lui nu cedă.

Lordul Legiuitor chicoti, reașezându-se pe tron.

— N-o să izbândești mare lucru împotriva lui Kar, fetițo. A fost oștean, cu mulți ani în urmă. Știe cum să țină pe cineva ca să nu poată scăpa, oricât ar fi de puternic.

Vin continuă să se zbată, gâfâind. Însă cuvintele Lordului Legiuitor își dovediră adevărul. Încercă o lovitură cu capul în țeasta lui Kar, dar Inchizitorul se aștepta la asta. Auzea la ureche respirația lui grăbită, aproape… pătimașă în timp ce o sufoca. În imaginea oglindită în geam, văzu ușa din spatele lor deschizându-se. Un alt Inchizitor intră cu pași mari, cu piroanele scânteindu-i în reflexia deformată, cu roba neagră foșnindu-i.

Asta e, se gândi Vin, într-un moment mai presus de realitate, privind cum se strecura prin fereastra spartă ceața de-afară, din fața ei, pentru a se scurge pe podea. Era straniu, dar nu i se ondula în jur, ca de obicei — de parcă ar fi împins-o ceva, îndepărtând-o. Și i se păru că era o dovadă decisivă a înfrângerii sale.

Îmi pare rău, Kelsier. Te-am dezamăgit.

Al doilea Inchizitor se opri alături de confratele său. Pe urmă întinse mâna și smulse ceva din spatele lui Kar. Zgomotul care urmă sugera o spintecare.

Vin căzu imediat pe podea, gâfâind ca să-și recapete răsuflarea. Se rostogoli, și fludorul o ajută să-și revină cu mare repeziciune.

Kar stătea deasupra ei, legănându-se. Pe urmă se prăbuși moale într-o parte, întinzându-se pe podea. Al doilea Inchizitor stătea în spatele lui, ținând în mână ceva care părea un piron mare de metal — întocmai ca acelea din ochii Inchizitorilor.

Vin se uită la trupul neclintit al lui Kar. Partea din spate a robei era ruptă, lăsând la vedere o gaură însângerată între omoplați. O gaură destul de mare pentru un piron de metal. Fața plină de cicatrice a Inchizitorului era palidă. Lipsită de viață.

Un alt piron! își spuse Vin, uimită. *Celălalt Inchizitor i l-a smuls din spate, și el a murit. Ăsta e secretul!*

— Ce? urlă Lordul Legiuitor, ridicându-se, și mișcarea bruscă îi răsturnă tronul pe spate.

Scaunul de piatră se rostogoli pe pietre, ciobind și crăpând marmura.

— Trădare! Din partea unuia de-al meu!

Noul Inchizitor se repezi către Lordul Legiuitor. În timp ce fugea, gluga robei îi căzu pe spate, și Vin îi zări capul chel. Fața nou-venitului avea ceva cunoscut, în ciuda capetelor de piroane din fața orbitelor — și a vârfurilor lor înspăimântătoare, care-i ieșeau prin spatele craniului. În pofida țestei chele și a

veșmintelor neobișnuite, bărbatul semăna puțin cu Kelsier.

Nu, își dădu ea seama. *Nu cu Kelsier.*

Cu Marsh!

Marsh urcă treptele piedestalului două câte două, mișcându-se cu viteza supranaturală a unui Inchizitor. Vin se strădui să se ridice în picioare, scăpând de efectele sufocării. Însă surprinderea ei era mult mai greu de alungat. Marsh trăia.

Marsh era Inchizitor.

Inchizitorii nu făceau cercetări în privința lui fiindcă-l bănuiau. Voiau să-l recruteze! Iar el părea acum hotărât să se lupte cu Lordul Legiuitor. *Trebuie să-l ajut! Poate… poate știe secretul uciderii Lordului Legiuitor. La urma urmelor, a descoperit cum pot fi uciși Inchizitorii!*

Marsh ajunse sus, pe piedestal.

— Inchizitori! urlă Lordul Legiuitor. La…

Și înlemni, observând ceva chiar dincolo de ușă. Un mic morman de piroane, exact ca acela scos de Marsh din spatele lui Kar, zăcea pe dușumea. Păreau să fie șapte.

Marsh surâse, și expresia feței sale deveni bizar de asemănătoare cu unul dintre zâmbetele atotcunoscătoare ale lui Kelsier. Vin ajunse lângă piedestal și se Împinse într-o monedă, azvârlindu-se în sus.

Întreaga putere copleșitoare a mâniei Lordului Legiuitor o lovi la jumătatea urcușului. Împinse prin cuprul pe care-l ardea, deprimarea și sufocarea hrănite de furia sufletului ei o izbiră ca o forță fizică. Își

incendie cuprul, gâfâind ușor, dar nu izbuti să scape cu desăvârșire de Împingerea Lordului Legiuitor asupra sentimentelor ei.

Marsh se împletici puțin, iar Lordul Legiuitor își repezi spre el un dos de palmă, cu o mișcare foarte asemănătoare celei cu care-l omorâse pe Kelsier. Din fericire, Marsh își reveni la timp ca să se ferească. Se învârti în jurul Lordului, întinzându-se ca să-l apuce de partea din spate a costumului negru, ca o robă. Și smuci, rupând materialul de-a lungul cusăturii din spate.

Apoi încremeni, cu o expresie de nedescifrat a feței sale cu ochi pironiți. Lordul Legiuitor se răsuci, izbindu-l cu cotul în stomac și azvârlindu-l de-a latul încăperii. Iar când se întoarse, Vin văzu ce văzuse și Marsh.

Nimic. Un spate normal, deși musculos. Spre deosebire de Inchizitori, Lordul Legiuitor n-avea un piron înfipt în șira spinării.

Oh, Marsh… se gândi Vin, cu o senzație deprimantă de scufundare. Fusese o idee ingenioasă, mult mai ingenioasă decât încercarea ei cu Al Unsprezecelea Metal — însă se dovedise a fi, totuși, la fel de greșită.

Marsh izbi în sfârșit podeaua, capul lovindu-i-se de ea cu un pocnet, apoi alunecă până ce se opri în peretele opus. Rămase așa, prăbușit, proptit în fereastra masivă, fără să se mai clintească.

— Marsh! strigă ea, sărind și Împingându-se către el.

Dar, în timp ce zbura, Lordul Legiuitor își înălță absent o mână.

Vin simți… *ceva* puternic izbindu-se de ea. Părea un soi de Oțel-Împingere, lovindu-i metalele din stomac — dar firește că nu putea fi așa ceva. Kelsier îi garantase că niciun Allomant nu era în stare să afecteze metalele din trupul altcuiva.

Dar tot el îi spusese și că niciun Allomant n-avea putere asupra sentimentelor cuiva care ardea cupru.

Monedele aruncate țâșniră către Lordul Legiuitor, înșiruindu-se pe podea. Ușile căzură din cadrele lor. Deși era greu de crezut, chiar și cioburile de sticlă colorată tremurară și prinseră să alunece pe podea, îndepărtându-se de piedestal.

Și Vin fu aruncată pe-o parte, metalele din stomac amenințând să-i sfâșie trupul, eliberându-se. Se izbi de pământ, și lovitura o lăsă aproape fără cunoștință. Rămase locului, uimită, năucită, dezorientată, nefiind în stare să gândească decât un singur lucru:

O asemenea putere…

Când coborî Lordul Legiuitor de pe piedestal răsunară pocnete. Înainta liniștit, smulgându-și haina ruptă a costumului și cămașa, și rămânând gol de la talie în sus, doar cu bijuteriile care-i scânteiau pe degete și la încheieturile mâinilor. Vin observă că mai multe brățări subțiri îi străpungeau pielea brațelor în partea de sus.

Ingenios, se gândi, străduindu-se să se ridice în picioare. *Le împiedică să fie Împinse sau Trase.*

Lordul Legiuitor clătină din cap cu părere de rău, cu pașii ca tot atâtea lovituri de picior ce croiau cărări prin ceața rece scursă pe podea prin fereastra spartă. Părea atât de puternic, cu torsul plin de mușchi, cu chipul frumos. Puterea Allomanției lui biciuia sentimentele lui Vin, ținută cu greu la distanță de cuprul ei.

— Ce ți-ai închipuit, fetițo? o întrebă, cu voce scăzută. Că mă poți înfrânge? Că sunt un Inchizitor obișnuit, cu puteri făurite și dăruite?

Vin incendie fludor. Apoi îi întoarse spatele și fugi — cu gândul să-nșface trupul lui Marsh și să iasă spărgând geamul din partea opusă a încăperii.

Dar, în clipa următoare, *el* era acolo, mișcându-se cu o viteză pe lângă care furia unei tornade părea placidă. Vin nu-l putu întrece nici măcar incendiindu-și fludorul cu toată puterea. Păru să se miște aproape cu nepăsare când întinse brațul, înșfăcând-o de umăr și smucind-o înapoi.

Și o azvârli ca pe o păpușă de cârpă, izbind-o de una dintre coloanele masive care susțineau tavanul. Vin își căută cu disperare o ancoră, dar el aruncase tot metalul din încăpere. În afară de…

Trase chiar de una dintre brățările Lordului Legiuitor, una dintre cele care îi străpungeau pielea. El își repezi imediat brațul în sus, scăpând de Tragerea ei și făcând-o să se răsucească stângace în aer. O pocni cu o altă Împingere puternică, azvârlind-o cu spatele înainte. Metalele din stomacul lui Vin se

învârtejiră, sticla se cutremură, cercelul de la mama ei îi fu smuls din ureche.

Încercă să se rotească astfel încât să aterizeze cu picioarele înainte, dar se izbi de o coloană de piatră cu o viteză cumplită și fludorul n-o ajută cu nimic. Auzi un pocnet oribil, și o săgeată de durere îi străpunse gamba dreaptă.

Se prăbuși pe dușumea. Nu simți dorința s-arunce o privire, dar suferința agonizantă care-i cuprinse partea de sus a trunchiului îi spuse că piciorul îi ieșea de sub trup, frânt, îndoit într-un unghi nefiresc.

Lordul Legiuitor clătină din cap. Nu, înțelese Vin, el nu-și făcea griji fiindcă purta metale. Ținând cont de priceperea și de puterea lui, ar fi însemnat să fii neghiob — cum fusese ea — ca să-ncerci să-i întrebuințezi bijuteriile drept ancore. Nu făcuse altceva decât să-i îngăduie să-i controleze salturile.

El înaintă, cu sticla sfărâmată pocnindu-i sub tălpi.

— Crezi că asta e prima oară când se străduiește cineva să mă ucidă, fetițo? Am supraviețuit focului și decapitărilor. Am fost înjunghiat și tăiat felii, strivit și dezmembrat. Odată, la început, am fost chiar și jupuit.

Se întoarse spre Marsh, clătinând iarăși din cap. Și, ciudat, impresia pe care i-o făcuse mai devreme lui Vin reveni. Părea… obosit. Ba chiar istovit. Nu trupul lui — în continuare musculos. Era doar… aerul lui. Vin încercă să se ridice în picioare, folosindu-se de coloana de piatră ca să-și păstreze echilibrul.

— Sunt zeu, spuse el.

Atât de diferit de bărbatul umil din jurnal.

— *Zeul* nu poate fi ucis. Nu poate fi detronat. Răzvrătirea voastră — crezi că n-am mai văzut nimic asemănător? Crezi că n-am nimicit armate de unul singur? Cât o să mai dureze până când voi, oamenii, o să-ncetați să vă îndoiți? Câte alte veacuri trebuie să vă mai demonstrez cine sunt pentru ca voi, skaa idioți, să vedeți adevărul? Câți dintre voi trebuie să mai ucid?

Vin țipă când își suci piciorul în direcția greșită. Incendie fludor, dar ochii i se umplură totuși de lacrimi. Metalele ei erau pe sfârșite. Fludorul avea să i se termine în curând, și fără el nu putea să-și păstreze cunoștința. Se prăbuși lângă coloană, Allomanția Lordului Legiuitor apăsând-o iarăși. Durerea din picior îi zvâcnea.

E, pur și simplu, prea puternic, se gândi, cu disperare. *Are dreptate. E Zeu. Ce-a fost în capul nostru?*

— Cum îndrăznești? întrebă Lordul Legiuitor, ridicând trupul moale al lui Marsh cu o mână încărcată de bijuterii.

Inchizitorul gemu încet, încercând să-și salte capul.

— Cum îndrăznești? întrebă din nou Lordul Legiuitor. După tot ce ți-am dat? Te-am făcut superior oamenilor de rând! Te-am făcut dominant!

Vin își înălță brusc fruntea. Prin pâcla durerii și a deznădejdii, ceva trezi în ea o amintire.

Spune întruna… spune întruna că poporul lui ar trebui să fie „dominant”, fiindcă are puteri supranaturale…

Se întinse în interior, simțindu-și ultima rezervă din Al Unsprezecelea Metal. Îl arse, uitându-se cu ochii pătați de lacrimi la Lordul Legiuitor, care-l ținea pe Marsh în strânsoarea unei singure mâini.

Fostul sine al Lordului Legiuitor apăru alături de el. Un bărbat cu mantie de blană și cizme grele, cu barbă deasă și mușchi puternici. Nu un aristocrat, nici un despot. Nu un erou, nici măcar un războinic. Un bărbat înveșmântat pentru traiul în munții înghețați. Un păstor.

Sau, poate, un cărăuș.

— Rashek, șopti Vin.

Lordul Legiuitor se întoarse spre ea, uluit.

— Rashek, repetă Vin. E numele tău, nu-i așa? Nu ești bărbatul care-a scris jurnalul. Nu ești eroul care-a fost trimis să apere oamenii… ești slujitorul lui. Cărăușul care-l ura.

Șovăi o clipă.

— L-ai… l-ai ucis, șopti apoi. Asta s-a-ntâmplat în noaptea aia! De-asta se-ncheie jurnalul atât de brusc! L-ai ucis pe erou și l-ai înlocuit. Te-ai dus în peșteră în locul lui și ai cerut puterea pentru tine. Dar… în loc să salvezi lumea… ai luat-o în stăpânire.

— Nu știi nimic! urlă el, continuând să strângă trupul lipsit de vlagă al lui Marsh într-o singură mână. Nu știi nimic despre asta!

— Îl urai, spuse Vin. Te gândeai că un terrisian trebuia să fie eroul. N-ai putut

suporta ideea că el — un om dintr-o țară care-o asuprea pe a voastră — era acela care vă îndeplinea propriile legende.

Lordul Legiuitor își înălță o mână și Vin se simți brusc apăsată de o greutate inimaginabilă. Allomanția, Împingând în metalele din stomacul și din trupul ei, amenințând s-o strivească de coloană. Țipă, arzându-și ultima fărâmă de fludor, străduindu-se să nu-și piardă cunoștința. Ceața îi undui în jur, târându-se prin fereastra spartă și pe podea.

Prin geamul spart, auzi ceva răsunând neclar în aer. Păreau să fie… urale. Strigăte de bucurie, mii de glasuri înălțându-se în cor. Era aproape ca și cum ar fi ovaționat-o pe ea.

Ce importanță are? se întrebă. *Știu taina Lordului Legiuitor, dar ce-mi dezvăluie? Că era cărăuș? Slujitor? Terrisian?*

Feruchimist.

Îl privi cu ochi încețoșați și zări din nou brățările care-i scânteiau în partea de sus a brațelor. Brățări din metal, brățări care-i străpungeau pielea pe alocuri. Așa că… Allomanția nu avea putere asupra lor. De ce făcuse asta? Se presupunea că purta metale ca pe o bravadă. Nu se temea că le-ar fi putut întrebuința cineva ca să Tragă sau ca să Împingă.

Sau cel puțin așa pretindea. Dar, dacă toate celelalte metale care-l împodobeau — inelele, brățările, moda pe care-o lansase în rândul nobilimii — nu erau decât un mod de a abate atenția?

Un mod de a împiedica oamenii să se concentreze asupra unei anumite perechi de brățări, răsucite în jurul brațelor sale. *Poate fi cu adevărat atât de simplu?* se întrebă, în timp ce greutatea Lordului Legiuitor amenința s-o strivească.

Fludorul aproape că i se terminase. Abia mai era în stare să gândească. Arse totuși fier. Lordul Legiuitor putea să străpungă norii cuprici. Dar și ea putea s-o facă. Erau, cumva, asemănători. Dacă el avea influență asupra metalelor din trupul altora, atunci avea și ea.

Își incendie fierul. Se iviră linii albastre, ducând către inelele și brățările Lordului Legiuitor — către toate, dar nu și către cele din partea de sus a brațelor, care-i străpungeau pielea.

Vin își aprinse tot fierul, concentrându-se și Împingând din toate puterile. Își păstră fludorul incendiat, străduindu-se să nu se lase zdrobită, și știu, cumva, că încetase să mai respire. Forța care-o apăsa era prea puternică. Nu mai izbutea să-și ridice și să-și coboare pieptul.

Ceața i se învârteji în jur, dansând, stârnită de Allomanția ei. Vin era pe moarte. O știa. Abia dacă mai simțea durerea. Era strivită. Sufocată.

Trase ceața în ea.

Apărură două linii noi. Ea țipă, Trăgând cu o putere pe care nu și-o cunoscuse până atunci. Își incendie fierul cu din ce în ce mai multă forță, cu ancora de care-avea nevoie ca să Tragă de brățările Lordului Legiuitor oferită

chiar de Împingerea lui. Furia, disperarea și agonia se contopiră în ea și Tragerea deveni unicul lucru care-i reținea atenția.

Fludorul i se termină.

L-a ucis pe Kelsier!

Brățările se desprinseră. Lordul Legiuitor țipă de durere, un sunet slab, îndepărtat în urechile lui Vin. Greutatea o eliberă brusc, și ea se prăvăli, gâfâind, imaginile dansându-i înaintea ochilor. Scăpate din strânsoarea ei, brățările căzură pe podea și alunecară pe marmură pentru a i se opri chiar în față. Vin își ridică privirea, arzând cositor ca să-și limpezească vederea.

Lordul Legiuitor stătea în același loc, cu ochii măriți de groază, cu brațele însângerate. Îl lăsă pe Marsh să cadă și se repezi spre ea și spre brățările deformate. Însă, cu ultimul ei strop de putere — fludorul i se terminase — Vin le Împinse, azvârlindu-le pe lângă el. Lordul Legiuitor se răsuci, îngrozit, privindu-le cum zburau prin geamul spart.

În depărtare, soarele se ridică peste orizont. Brățările ajunseră în lumina lui roșie, scăpărând o clipă, înainte de a se prăbuși în oraș.

— Nu! urlă Lordul Legiuitor, făcând un pas către fereastră.

Mușchii i se înmuiară, dezumflându-se cum se întâmplase cu ai lui Sazed. Se întoarse din nou către Vin, furios, dar chipul lui nu mai era al unui bărbat tânăr. Devenise al unui bărbat de vârstă mijlocie, cu trăsăturile maturizate.

Făcu un pas către fereastră. Părul îi albi și ridurile i se adunară în jurul ochilor, în păienjenișuri firave.

Următorul pas nu mai avu vlagă. Lordul Legiuitor începu să tremure sub povara vârstei înaintate, cu spatele gârbovindu-i-se, cu pielea atârnându-i, cu părul rărindu-i-se.

Pe urmă se prăbuși pe podea.

Vin se lăsă pe spate, cu mintea încețoșată de durere. Zăcu așa o vreme. Nu era în stare să gândească.

— Stăpână! spuse o voce.

Și pe urmă Sazed era lângă ea, cu fruntea umedă de sudoare. Întinse mâna și îi turnă ceva pe gât, iar ea înghiți.

Trupul ei știu ce să facă. Incendie din reflex fludor, întărindu-se. Incendie cositor și șocul senzațiilor dintr-odată mai puternice o trezi. Scoase un suspin adânc, ridicându-și privirea către fața îngrijorată a lui Sazed.

— Ai grijă, stăpână, spuse el, cercetându-i piciorul. Osul e rupt, dar s-ar părea că numai într-un singur loc.

— Marsh, spuse ea, istovită. Vezi ce e cu Marsh.

— Marsh? întrebă Sazed.

Pe urmă îl văzu pe Inchizitorul care se mișcă ușor pe podea, la o oarecare distanță.

— Pe Zeii Uitați! exclamă, îndreptându-se într-acolo.

Marsh gemu, ridicându-se în capul oaselor. Își trecu o mână peste pântec.

— Ce… ce e aia?

Vin se uită la silueta îmbătrânită, căzută destul de aproape.

— E el. Lordul Legiuitor. E mort.

Sazed se încruntă, curios, ridicându-se. Purta o robă cafenie și nu adusese cu el decât o simplă suliță de lemn. Vin clătină din cap, gândindu-se la lupta cu o armă atât de jalnică împotriva creaturii care aproape că-i omorâse pe ea și pe Marsh.

Firește. Într-un fel, și noi am fost la fel de nefolositori. Noi ar trebui să fim morți, nu Lordul Legiuitor.

I-am smuls brățările. De ce? De ce pot face eu lucruri aidoma celor pe care le poate face el?

De ce sunt diferită?

— Stăpână..., spuse Sazed, fără grabă. Nu e mort, așa cred. E... încă în viață.

— Ce? întrebă Vin, încruntându-se.

În clipa aceea îi venea greu să gândească. Avea să fie timp să-și pună întrebările mai târziu. Sazed nu se înșela — creatura îmbătrânită nu era moartă. De fapt, se târa, jalnică, pe podea, către fereastra spartă. Către locul unde îi dispăruseră brățările.

Marsh se ridică împleticindu-se și respinse cu o fluturare de mână îngrijirile lui Sazed.

— O să mă vindec repede. Ai grijă de fată.

— Ajută-mă să mă ridic, îi ceru Vin.

— Stăpână..., zise terrisianul, dezaprobator.

— Te rog, Sazed.

El oftă și îi întinse sulița de lemn.

— Poftim, ține-te de asta.

Ea o luă, iar terrisianul o ajută să se salte în picioare.

Pe urmă se sprijini în suliță și, alături de Marsh și Sazed, se îndreptă șchiopătând către Lordul Legiuitor. Silueta târâtoare ajunsese la marginea încăperii și privea orașul prin fereastra spartă.

Cioburile de sticlă trosneau sub pașii lui Vin. Jos, oamenii ovaționau din nou, însă ea nu putea să-i vadă și nu-și dădea seama pentru ce erau uralele.

— Ascultă, spuse Sazed. Ascultă, tu, cel care ne-ai fost zeu. Îi auzi ovaționând? Uralele nu sunt pentru tine — poporul ăsta nu te-a ovaționat niciodată. În seara asta și-au găsit un nou conducător, o nouă mândrie.

— Obligatorii... mei..., șopti Lordul Legiuitor.

— Obligatorii tăi te vor uita, răspunse Marsh. O să am grijă de asta. Ceilalți Inchizitori sunt morți, uciși de mâna mea. Însă prelanii adunați te-au văzut încredințându-i puterea Cantonului Inchiziției. Sunt singurul Inchizitor rămas în Luthadel. *Eu* îți conduc acum biserica.

— Nu..., șopti Lordul Legiuitor.

Marsh, Vin și Sazed se opriră, strânși într-un grup istovit, uitându-se în jos, la bătrânul căzut. Afară, în lumina dimineții, Vin văzu o mulțime numeroasă oprită în fața unui podium larg, cu armele înălțate în semn de respect.

Lordul Legiuitor își aruncă privirea asupra gloatei și păru să înțeleagă în sfârșit că

pierduse. Se uită din nou la oamenii care îl înconjurau, și care îl înfrânseseră.

— Nu înțelegeți, șuieră. Nu știți ce fac pentru omenire. *Am fost* zeul vostru, chiar dacă n-ați putut să vă dați seama. Ucigându-mă, v-ați osândit...

Vin se uită la Marsh și la Sazed. Amândoi dădură încet din cap. Lordul Legiuitor începu să tușească și păru să îmbătrânească încă și mai mult.

Vin se sprijini de Sazed, strângând din dinți ca să suporte durerea din piciorul rupt.

— Îți aduc un mesaj de la un prieten de-al tău, spuse ea, cu voce înceată. Vrea să știi că nu e mort. El e speranța.

Pe urmă ridică sulița și o trânti drept în inima Lordului Legiuitor.

E ciudat, dar, din când în când, simt o pace interioară. S-ar putea crede că după tot ce-am văzut — după tot ce-am îndurat — sufletul meu ar trebui să fie un amestec învârtejit de încordare, năucire și tristețe. Adesea chiar așa și e.

Dar, pe de altă parte, e împăcarea.

O simt uneori, ca acum, când, în neclintirea dimineții, mă uit pe deasupra stâncilor înghețate și a munților sticloși, privind un răsărit de soare atât de maiestuos, încât știu că niciun altul nu-i va fi vreodată pe măsură.

Mintea mea îmi șoptește că, dacă există prorocirile, dacă există un Erou al Evurilor, atunci trebuie să existe ceva care-mi călăuzește pașii. Ceva veghează; ceva pentru

care asta are importanță. Aceste șoapte pline de împăcare îmi spun un adevăr pe care-mi doresc foarte mult să-l cred.

Dacă dau greș, va veni un altul să-mi încheie lucrarea.

EPILOG

— Singura concluzie la care pot ajunge, stăpâne Marsh, spuse Sazed, e că Lordul Legiuitor a fost atât Feruchimist, cât *și* Allomant.

Vin se încruntă, așezată pe acoperișul clădirii pustii de la marginea unei mahalale de skaa. Piciorul ei rupt — prins cu grijă între atele de Sazed — atârna în afară, legănându-se în aer.

Dormise aproape toată ziua — așa cum, după toate aparențele, făcuse și Marsh, care acum stătea alături de ea. Sazed dusese un mesaj restului cetei, anunțând că Vin supraviețuise. Se părea că nici ceilalți nu avuseseră pierderi serioase — și Vin se bucura pentru asta. Însă ea încă nu mersese la ei. Sazed le spusese că trebuia să se odihnească, și erau ocupați să înfiripe noua cârmuire — a lui Elend.

— Feruchimist și Allomant, spuse Marsh, meditativ.

Își revenise într-adevăr repede — deși Vin încă mai avea vânătăi, un os rupt și răni căpătate în luptă, coastele lui frânte păreau să se fi vindecat deja. Stătea rezemat, cu un braț sprijinit pe genunchi, privind orașul cu piroane în loc de ochi.

Cum poate să vadă? se minună Vin.

— Da, stăpâne Marsh, îl lămuri Sazed. Știi, tinerețea e unul dintre lucrurile pe care le pot păstra Feruchimiștii. E ceva cu desăvârșire inutil — ca să poți pune la păstrare puterea de a te simți și de a arăta cu un an mai tânăr, trebuie să-ți petreci o parte a vieții simțindu-te și arătând cu un an mai bătrân. Păstrătorii întrebuințează adesea această abilitate ca să se deghizeze, schimbându-și vârsta ca să-i păcălească pe alții și ca să se-ascundă. Însă, în afară de asta, nimeni n-a considerat vreodată că un asemenea talent ar putea fi de cine știe ce folos. Totuși, dacă Feruchimistul e *și* Allomant, ar putea să-și ardă rezervele din metale, eliberând energia lor înzecită. Acum câtăva vreme, stăpâna Vin a-ncercat să ardă o parte din metalele mele, dar n-a izbutit s-ajungă la puterea lor. Însă dacă poți să faci tu însuți provizii Feruchimice, arzându-le apoi pentru un surplus de putere…

Marsh se încruntă.

— Nu te pot urmări, Sazed.

— Îmi cer iertare. Poate că e un lucru greu de înțeles dacă nu stăpânești atât teoria Allomanției, cât și pe cea a Feruchimiei. Să vedem dacă pot să explic ceva mai limpede. Care e principala diferență dintre Allomanție și Feruchimie?

— Allomanția își trage puterea din metale, răspunse Marsh. Feruchimia își trage puterea din trupul celui care o practică.

— Întocmai, spuse Sazed. Așadar — presupun eu — Lordul Legiuitor nu făcea

altceva decât să *combine* aceste două talente. Întrebuința unul dintre atributele aflate doar la îndemâna Feruchimiei — posibilitatea schimbării vârstei —, dar își trăgea tinerețea din *Allomanție*. Arzând provizia Feruchimică adunată de el însuși, își făurea de fapt un metal Allomantic numai al său — unul a cărui ardere îl întinerea. Dacă nu mă înșel, își strânsese o rezervă nelimitată de tinerețe, fiindcă-și căpăta cea mai mare parte a puterii din metal, nu din propriul trup. Nu trebuia decât să-și petreacă, din când în când, o mică parte a timpului fiind mai bătrân, ca să-și facă rost de rezerve Feruchimice pe care să le ardă, rămânând tânăr.

— Prin urmare, întrebă Marsh, doar arzând rezervele astea se putea face chiar mai tânăr decât fusese la început?

— Trebuia să-și pună surplusul de tinerețe într-o altă rezervă Feruchimică, așa cred, îi explică Sazed. Știi, Allomanția e de-a dreptul spectaculoasă — puterile ei vin de obicei în rafale, ca niște răbufniri. Lordul Legiuitor n-avea de ce să-și dorească toată acea tinerețe dintr-odată, așa că trebuia s-o păstreze într-o bucată de metal de unde s-o soarbă încetul cu încetul, păstrându-se tânăr.

— Brățările?

— Da, stăpâne Marsh. Oricum, ceea ce-ți înapoiază Feruchimia e descrescător — de pildă, ca să te faci de patru ori mai puternic decât un om obișnuit, ai nevoie de mai mult decât o cantitate proporțională de putere, față de cazul când vrei să-ți mărești puterea doar

de două ori. Pentru Lordul Legiuitor, asta însemna că era nevoit să cheltuiască tot mai multă tinerețe ca să nu îmbătrânească. Când stăpâna Vin i-a furat brățările, a îmbătrânit cu o repeziciune de necrezut, fiindcă trupul lui încerca să ajungă la vârsta pe care-ar fi trebuit s-o aibă.

Vin stătea în vântul răcoros al serii, fixând cu privirea fortăreața Venture. Era stălucitor luminată; nu trecuse nici măcar o zi întreagă și Elend se întâlnea deja cu conducătorii skaa și cu cei ai nobilimii, ca să schițeze un cod de legi pentru noua lui națiune.

Ea tăcea, pipăindu-și cercelul. Îl găsise în sala tronului și și-l pusese în urechea sfâșiată, imediat ce începuse să i se vindece. Nu știa sigur de ce voia să-l păstreze. Poate fiindcă reprezenta o legătură cu Reen și cu mama ei, care încercase s-o ucidă. Sau poate, pur și simplu, fiindcă îi aducea aminte de lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le poată face.

Însă despre Allomanție mai erau multe de învățat. Vreme de o mie de ani, nobilimea avusese încredere în ceea ce îi spuneau Inchizitorii și Lordul Legiuitor. Ce secrete păstraseră, ce metale ascunseseră?

— Lordul Legiuitor, spuse ea, într-un târziu. Atunci… s-a folosit de un truc pentru a putea fi nemuritor. Înseamnă că n-a fost niciodată un zeu adevărat, nu-i așa? Dacă ar fi fost și Feruchimist și Allomant, oricine altcineva ar fi putut face ce-a făcut el.

— Așa s-ar părea, stăpână, răspunse Sazed. Poate de aceea se temea atât de mult de

Păstrători. Îi vâna și îi ucidea pe Feruchimiști fiindcă știa că acest talent se moștenește — ca și Allomanția. Dacă urmașii populației din Terris s-ar fi amestecat vreodată cu cei ai nobilimii imperiale, rezultatul ar fi putut fi un copil în stare să-l înfrunte.

— De aici programele de reproducere, zise Marsh.

Sazed dădu din cap.

— Trebuia să fie absolut sigur că terrisienilor nu le e îngăduit să se amestece cu populația obișnuită, ca nu cumva să transmită puteri Feruchimice în stare latentă.

Marsh clătină din cap.

— Propriul lui popor. A făcut lucruri atât de oribile numai ca să-și păstreze puterea.

— Dar, zise Vin încruntându-se, dacă puterile Lordului Legiuitor veneau dintr-un amestec de Feruchimie și Allomanție, ce s-a petrecut la Fântâna Înălțării? Ce putere ar fi trebuit să găsească bărbatul care-a scris jurnalul?

— Nu știu, stăpână, spuse încet Sazed.

— Explicația ta nu oferă toate răspunsurile, Sazed, zise Vin, clătinând din cap.

Nu le vorbise despre propriile ei puteri ciudate, dar le povestise ce făcuse Lordul Legiuitor în sala tronului.

— Era atât de *puternic*, Sazed. I-am simțit Allomanția. Putea să Împingă în metalele din corpul meu! Poate că-și întărea Feruchimia arzându-și rezervele, dar de ce era un Allomant atât de puternic?

Sazed oftă.

— Mă tem că singurul om care-ar fi putut răspunde la întrebările tale a murit în dimineața asta.

Vin șovăi. Lordul Legiuitor cunoștea secrete despre religia din Terris, pe care poporul lui Sazed le căuta de veacuri.

— Îmi pare rău. Poate n-ar fi trebuit să-l ucid.

Sazed clătină din cap.

— Propria lui îmbătrânire l-ar fi ucis oricum în curând, stăpână. Ai făcut ceea ce se cuvenea. În felul ăsta, pot memora că Lordul Legiuitor a fost ucis de o skaa, o femeie din populația pe care-a asuprit-o.

Vin roși.

— Să memorezi?

— Firește. Sunt în continuare Păstrător. Trebuie să trec aceste lucruri mai departe — istoria, evenimente și adevărurile.

— N-o să… spui prea multe despre mine, nu-i așa?

Dintr-un anumit motiv, gândul că alți oamenii aveau să istorisească povești despre ea o făcea să se simtă stânjenită.

— Pe mine asta nu m-ar îngrijora prea mult, stăpână. Eu și confrații mei o să fim foarte ocupați, așa cred. Avem atât de multe lucruri de restabilit, atât de multe lucruri de povestit lumii… Mă îndoiesc că amănuntele despre tine trebuie împărtășite urgent altora. O să memorez cele petrecute, dar, dacă așa vrei, o să le păstrez o vreme doar pentru mine.

— Mulțumesc, zise ea, dând din cap.

— Puterea pe care-a găsit-o Lordul Legiuitor în peșteră, spuse meditativ Marsh, ar fi putut fi, pur și simplu, Allomanția. Ai spus că înainte de Înălțare nimeni n-a memorat nimic despre ea.

— E într-adevăr o posibilitate, stăpâne Marsh, răspunse Sazed. Despre apariția Allomanției există puține legende și aproape toate sunt de acord că primii Allomanți „s-au ivit odată cu ceața”.

Vin se încruntă. Își imaginase întotdeauna că „Născut-din-Ceață” era o denumire care venea de la faptul că Allomanții erau înclinați să acționeze noaptea. Nu se gândise niciodată că legătura ar fi putut fi mai strânsă.

Ceața reacționează la Allomanție. Se învolburează când își întrebuințează un Allomant talentele în apropiere. Și… ce am simțit la urmă? A fost ca și cum aș fi tras ceva din *ceață.*

Indiferent ce făcuse, nu mai izbutise să repete.

Marsh oftă și se ridică. Era treaz doar de câteva ore, dar părea deja obosit. Capul îi atârna ușor, de parcă greutatea piroanelor l-ar fi tras în jos.

— Asta… doare, Marsh? întrebă ea. Adică piroanele?

El șovăi.

— Da. Toate unsprezece… zvâcnesc. Durerea e, cumva, o reacție la sentimentele mele.

— Unsprezece? întrebă ea, șocată.

Marsh dădu din cap.

— Două în cap, opt în piept și unul în spate, ca să le unească. Ăsta e singurul mod în care poți ucide un Inchizitor — trebuie să separi piroanele de sus de cele de jos. Kell a făcut-o prin decapitare, dar e mai simplu să tragi afară pironul din mijloc.

— Noi te-am crezut mort, spuse Vin. Când am găsit trupul și sângele în punctul de Domolire...

Marsh dădu din cap.

— Aveam de gând să vă dau de veste că am supraviețuit, dar în prima zi am fost supravegheat cu foarte mare atenție. Nu m-am așteptat să acționeze Kell atât de curând.

— Niciunul dintre noi nu s-a așteptat, stăpâne Marsh, spuse Sazed. Câtuși de puțin.

— Dar chiar a făcut-o, nu-i așa? zise Marsh, clătinând din cap cu uimire. Ticălosul ăla. Există două lucruri pentru care n-o să-l iert niciodată. În primul rând, pentru că mi-a furat visul despre răsturnarea Ultimului Imperiu, izbutind apoi să-l înfăptuiască.

Vin șovăi.

— Și în al doilea rând?

— Fiindcă s-a lăsat ucis pentru asta.

— Dacă pot să-ntreb, stăpâne Marsh, se amestecă Sazed. Al cui era leșul peste care au dat stăpânul Kelsier și stăpâna Vin în punctul de Domolire?

Marsh își îndreptă din nou privirea către oraș.

— De fapt, au fost mai multe leșuri. Crearea unui Inchizitor nou e... o treabă murdară. Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

— Desigur, spuse Sazed, aplecându-și fruntea.

— Însă *tu*, adăugă Marsh, ai fi putut să-mi vorbești despre creatura aia folosită de Kelsier ca să-l imite pe Renoux.

— Despre kandra? întrebă Sazed. Mă tem că până și Păstrătorii știu prea puțin despre făpturile astea. Sunt înrudite cu nălucile-de-ceață — poate că sunt chiar aceleași creaturi, pur și simplu mai bătrâne. Din pricina reputației lor, preferă în general să nu iasă la vedere — deși o serie de case nobile le închiriază în diverse ocazii.

Vin se încruntă.

— Atunci, de ce nu l-a pus Kelsier pe acest kandra să-i imite înfățișarea și să moară în locul lui?

— Ah, răspunse Sazed. Înțelegi, stăpână, ca să ia înfățișarea cuiva, un kandra trebuie să-i devoreze mai întâi carnea și să-i absoarbă oasele. Kandra sunt ca nălucile-de-ceață — n-au un schelet al lor.

Vin se cutremură.

— Oh!

— S-a întors, să știi, zise Marsh. Creatura nu mai folosește chipul fratelui meu — are un altul —, dar a venit să te caute, Vin.

— Pe mine?

Marsh dădu din cap.

— Spunea că, înainte de moarte, Kelsier a trecut învoiala pe care-o avea cu ea pe numele tău. Cred că dihania te consideră acum stăpâna ei.

Vin se cutremură iarăși. *O... creatură care-a mâncat trupul lui Kelsier.*

— N-o vreau în apropierea mea, spuse. O să-i spun să plece.

— Nu fi atât de grăbită, stăpână, zise Sazed. Kandra sunt slugi costisitoare — trebuie să le plătești în atiu. Dacă stăpânul Kelsier a plătit pentru prelungirea învoielii cu unul dintre ei, ar fi o prostie să nu-i folosești serviciile. În lunile care vor urma, un kandra s-ar putea dovedi un aliat foarte util.

Vin clătină din cap.

— Nu-mi pasă. Nu vreau creatura aia în apropierea mea. Nu după ceea ce-a făcut.

Cei trei amuțiră. În cele din urmă, Marsh se ridică, oftând.

— Oricum, dacă vreți să mă scuzați, eu ar trebui să-mi fac apariția la fortăreață — noul rege vrea să reprezint Cultul la negocierile lui.

Vin se încruntă.

— Nu văd de ce-ar merita Cultul să aibă un cuvânt de spus.

— Obligatorii sunt încă destul de puternici, stăpână, o lămuri Sazed. Reprezintă cea mai pricepută și mai pregătită forță administrativă din Ultimul Imperiu. Majestatea sa ar da dovadă de înțelepciune atrăgându-i de partea noastră și recunoscând că stăpânul Marsh îl poate ajuta în această privință.

Marsh ridică din umeri.

— Firește, presupunând c-o să pot controla Cantonul Ortodoxiei, Cultul ar trebui... să se schimbe în următorii câțiva ani. O să acționez încet și cu prudență și, când o să

termin, obligatorii nici măcar nu-și vor da seama ce-au pierdut. Însă ceilalți Inchizitori ar putea reprezenta o problemă.

Vin dădu din cap.

— Câți sunt în afara Luthadelului?

— Nu știu, răspunse Marsh. N-am făcut parte din ordin prea multă vreme înainte de a-l distruge. Însă Ultimul Imperiu era mare. Mulți spun că pe întreg teritoriul lui existau douăzeci de Inchizitori, dar eu n-am reușit să fac pe nimeni să-mi dezvăluie numărul lor exact.

Vin dădu din nou din cap în timp ce pleca Marsh. Însă Inchizitorii — deși periculoși — o îngrijorau mai puțin de când le aflase secretul. Își făcea mai multe griji pentru altceva.

Nu știți ce fac pentru omenire. Am fost zeul vostru, chiar dacă n-ați putut să vă dați seama. Ucigându-mă, v-ați osândit...

Ultimele cuvinte ale Lordului Legiuitor. În clipa aceea, Vin se gândise că, vorbind despre ceea ce făcea pentru omenire, se referise la Ultimul Imperiu. Însă acum nu mai era atât de sigură. Când rostise cuvintele, în ochii lui nu fusese mândrie, ci... teamă.

— Saze? întrebă ea. Ce era Adâncimea? Creatura pe care-ar fi trebuit s-o înfrângă Eroul din jurnal?

— Aș vrea să știu, stăpână.

— Dar n-a venit, nu-i așa?

— S-ar părea că nu, răspunse terrisianul. Legendele sunt de acord că, dacă Adâncimea n-ar fi fost oprită, lumea însăși ar fi fost distrusă. E firește posibil ca poveștile să fi fost exagerate. Poate că pericolul „Adâncimii” era

Lordul Legiuitor în persoană — poate că lupta Eroului era, pur și simplu, una care ținea de conștiință. A trebuit s-aleagă între a domina lumea și a o lăsa liberă.

Lui Vin răspunsul nu i se păru cel potrivit. Era mai mult de-atât. Își amintea de spaima din ochii Lordului Legiuitor. Fusese teroare.

A spus „fac”, nu „am făcut”. „Ce fac pentru omenire.” Asta sugerează că o mai făcea încă, indiferent ce-ar fi fost...

V-ați osândit...

Tremură în aerul serii. Soarele apunea, ajutând-o să vadă încă și mai bine lumina din fortăreața Venture — cartierul general pe care și-l alesese deocamdată Elend, cu toate că încă ar mai fi fost posibil să se mute în Kredik Shaw. Încă nu luase o hotărâre.

— Ar trebui să te duci la el, stăpână, zise Sazed. Are nevoie să vadă că ești teafără.

Vin nu-i răspunse imediat. Privea fix orașul, uitându-se la fortăreața strălucitoare profilată pe cerul care se întuneca.

— Ai fost acolo, Sazed? întrebă. I-ai ascultat discursul?

— Da, stăpână. După ce am descoperit că în tezaur nu era atiu, lordul Venture a insistat să căutăm ajutoare pentru tine. M-am simțit înclinat să-i dau dreptate — niciunul dintre noi nu e luptător, iar eu eram tot fără rezervele mele Feruchimice.

Nu există atiu, se gândi Vin. *După toate astea, n-am reușit să găsim nici măcar o fărâmă. Ce-a făcut Lordul Legiuitor cu tot? Sau... a ajuns altcineva la el înaintea noastră?*

— Când am găsit oastea noi doi, eu și stăpânul Elend, răzvrătiții măcelăreau soldații din garda palatului. Unii încercaseră să se predea, dar oștenii noștri nu le-o îngăduiseră. Era o scenă… tulburătoare, stăpână. Lui Elend al tău… nu i-a plăcut ce-a văzut. Când s-a postat în fața armatei de skaa, m-am gândit c-aveau să-l ucidă și pe el.

Sazed se întrerupse, lăsându-și capul ușor pe-o parte.

— Dar… lucrurile pe care le-a spus, stăpână… visul lui despre o nouă cârmuire, condamnarea vărsării de sânge și a haosului… Ei, stăpână, mă tem că nu sunt în stare să repet. Aș vrea să fi avut metalmintea la mine, ca să pot memora întocmai cuvintele lui.

Oftă, clătinând din cap.

— Oricum, am impresia că stăpânul Boare a avut un rol foarte influent în potolirea tărăboiului. Odată ce un grup a-nceput să-l asculte pe stăpânul Elend, au făcut-o și celelalte și de acolo… ei, e o treabă bună că un nobil a sfârșit prin a ajunge rege, așa cred. Stăpânul Elend oferă o oarecare legitimitate încercării noastre de a conduce și sunt de părere că, avându-l pe el în frunte, o să primim mai mult sprijin din partea nobilimii și a negustorilor.

Vin zâmbi.

— Știi, Kell s-ar înfuria pe noi. El a făcut toată munca asta, iar noi ne-am îngăduit, cu ingratitudine, să urcăm pe tron un nobil.

Sazed clătină din cap.

— Ah, dar trebuie să ținem cont de ceva mult mai important, așa cred. N-am urcat pe tron un nobil — am urcat pe tron un *om bun*.

Deasupra fortăreței Venture, Vin îngenunche în ceață. Piciorul în atele îi îngreuna mișcările în întuneric, dar eforturile ei erau, în cea mai mare măsură, Allomantice. Nu trebuia decât să se asigure că ateriza deosebit de lent.

Venise noaptea, iar ceața o înconjurase. Apărând-o, ascunzând-o, dându-i putere…

Elend Venture stătea așezat dedesubt, la o masă de scris, sub o lucarnă al cărei geam spart încă nu fusese înlocuit după ce Vin aruncase un trup prin el. N-o observase stând deasupra, ghemuită. Cine-ar fi observat-o? Cine vedea un Născut-din-Ceață în elementul lui? Ea era, într-un fel, ca una dintre imaginile-umbră create de Al Unsprezecelea Metal. Fără trup. Cu adevărat doar ceva care *ar fi putut* fi.

Ar fi putut fi…

Tot ce se petrecuse în ultima zi era destul de greu de clasificat; Vin nici măcar nu încercase să dea un sens tuturor sentimentelor sale, care reprezentau o harababură încă și mai cumplită. Încă nu se dusese la Elend. Nu se simțise în stare.

Se uită în jos, la el, așa cum stătea în lumina lămpii, citind la masa lui și notându-și câte ceva în carnet. După toate aparențele, întâlnirile lui de mai devreme merseseră bine — toată lumea păruse dispusă să-l accepte drept rege. Însă Marsh șoptise că, în spatele acelui sprijin, se țeseau intrigi. Nobilimea

vedea în Elend o marionetă ușor de manevrat, iar conducătorii skaa începeau deja să se împartă în facțiuni.

Dar Elend avea, în sfârșit, ocazia să schițeze codul de legi la care visa. Putea încerca să dea naștere unei națiuni desăvârșite, să aplice filosofiile pe care le studiase atât de multă vreme. În drum aveau să-i apară hârtoape și Vin bănuia că, în final, urma să se împace cu ceva mult mai realist decât visele lui idealiste. Dar n-avea cu adevărat importanță. Elend urma să fie un rege bun.

Bineînțeles că, prin comparație cu Lordul Legiuitor, până și un morman de funingine ar fi un rege bun.

Își dorea să se ducă la Elend, să se lase să cadă în odaia călduroasă, dar… ceva o reținea. Norocul ei trecuse prin prea multe răsturnări de situație, prin prea multe încordări ale sentimentelor — fie ele Allomantice sau nu. Nu mai era sigură de ceea ce voia, nu mai știa sigur dacă era Vin sau Valette, sau care dintre ele și-ar fi dorit să fie.

Îi era frig în ceață, în întunecimea tăcută. Ceața îi dădea putere, o apăra și o ascundea… chiar și atunci când ea nu-și dorea nimic din toate astea.

Nu pot face asta. Nu sunt cea care ar trebui să se afle alături de el. Aceea e o iluzie, un vis. Eu sunt copila care a crescut în umbră, fata care ar trebui să fie singură. Nu merit asta.

Nu-l merit.

Se terminase. Așa cum anticipase, se schimba totul. De fapt, ea nu fusese niciodată o aristocrată foarte izbutită. Era timpul să se întoarcă, să fie ceea ce știa să fie. O creatură a ascunzișurilor, nu a balurilor și a petrecerilor.

Era timpul să plece.

Se întoarse cu spatele, gata să se îndepărteze, neluându-și în seamă lacrimile, frustrată de ea însăși. Îl părăsi, cu umerii gârbovindu-i-se în timp ce traversa acoperișul metalic șchiopătând, pentru a se pierde în ceață.

Dar atunci…

Și-a dat duhul garantându-ne că ai murit de foame cu ani în urmă.

Cu tot haosul, aproape că uitase ce-i spusese Inchizitorul despre Reen. Însă, în clipa aceea, amintirea o opri. Fuioarele de ceață treceau pe lângă ea, ondulându-se, convingând-o.

Reen n-o părăsise. Fusese prins de Inchizitorii care o căutau pe ea, copila nelegitimă a dușmanului lor. Îl torturaseră.

Și el murise apărând-o.

Reen nu m-a trădat. Mi-a garantat întotdeauna c-o s-o facă, dar, în cele din urmă, n-a făcut-o. Nu fusese nici pe departe un frate perfect, dar, în final, n-o trădase.

Din adâncul minții ei veni o șoaptă, rostită cu vocea lui Reen. *Întoarce-te.*

Înainte de a apuca să se convingă de contrariu, se repezi șchiopătând înapoi, către lucarna spartă, și lăsă o monedă să cadă pe podeaua de dedesubt.

Elend se răsuci, curios, privind moneda. Vin coborî o clipă mai târziu, Împingându-se ca să-și încetinească astfel căderea și aterizând doar pe piciorul nevătămat.

— Elend Venture, zise, ridicându-se. De o vreme, am tot avut de gând să-ți spun ceva. Se întrerupse, clipind ca să-și îndepărteze lacrimile. Citești prea mult. Mai ales în prezența doamnelor.

El zâmbi, își aruncă scaunul în spate și o cuprinse cu brațele, strângând-o cu hotărâre. Vin închise ochii, simțind căldura îmbrățișării.

Și înțelese că asta era tot ce-și dorise vreodată cu adevărat.

ARS ARCANUM

Găsiți adnotările amănunțite ale autorului, referitoare la fiecare capitol, alături de scenele excluse din roman și de informații expuse pe larg despre lumea acestuia, pe site-ul www.brandonsanderson.com.

ALLOMANȚIA — GHID RAPID

- METAL
- EFECT
- DENUMIREA CEȚURIANULUI

Fier
Trage de metalele din apropiere
Deviator

Oțel
Împinge în metalele din apropiere
Monedazvârlitor

Cositor
Ascute simțurile
Cositorian

Fludor
Mărește forța fizică
Braț-de-Fludor, Brutal

Alamă
Domolește sentimentele și emoțiile
Domolitor

Zinc
Ațâță sentimentele, emoțiile
Ațâțător

Cupru
Ascunde Allomanția
Fumegător

Bronz
Dezvăluie Allomanția
Căutător

(*Notă*: Metalele externe au fost scrise cu caractere cursive. Metalele care Împing au fost scrise cu caractere aldine.)

ALLOMANȚIA — INDEX ALFABETIC

ALAMĂ (METAL MENTAL EXTERN CARE TRAGE): o persoană care arde alamă poate calma emoțiile și sentimentele altora,

domolindu-le și reducând intensitatea unuia sau a mai multora. Un Allomant priceput poate Domoli toate sentimentele, cu excepția unuia singur, făcând, în esență, persoana respectivă să simtă exact ce vrea el. Însă alama nu-i permite Allomantului să citească gândurile sau să identifice sentimentele altcuiva. Un Cețurian care arde alamă se numește Domolitor.

AȚÂȚĂTOR: un Cețurian care poate să ardă zinc.

BRAȚ-DE-FLUDOR: un Cețurian care poate să ardă fludor.

BRUTAL: un Cețurian care poate să ardă fludor.

BRONZ (METAL MENTAL INTERN CARE ÎMPINGE): o persoană care arde bronz poate simți când cineva din apropierea sa întrebuințează Allomanția. Allomanții care ard metale în apropiere emit „pulsații Allomantice" — ceva asemănător unor bătăi de tobă, audibile numai pentru cei care ard bronz. Un Cețurian care arde bronz se numește Căutător.

CĂUTĂTOR: un Cețurian care poate să ardă bronz.

COSITOR (METAL FIZIC INTERN CARE TRAGE): O persoană care arde cositor își ascute simțurile. Poate să vadă mai departe, are mirosul mai fin, iar simțul pipăitului devine mai pronunțat. Ca efect suplimentar, ochii săi pot străpunge ceața, ajutându-o să zărească noaptea obiecte chiar mai îndepărtate decât i-ar permite vederea îmbunătățită. Un Cețurian care poate arde cositor se numește Cositorian.

COSITORIAN: un Cețurian care poate să ardă cositor.

CUPRU (METAL MENTAL INTERN CARE TRAGE): o persoană care arde cupru formează în jurul său un nor capabil să-i ferească pe toți cei pe care-i învăluie de simțurile unui Căutător. Cât timp se află într-un asemenea „nor cupric”, un Allomant poate să ardă orice metal dorește, fără să se teamă că pulsațiile sale Allomantice vor fi simțite de cineva care arde bronz. Ca efect suplimentar, o persoană care arde cupru e imună la orice formă de Allomanție a sentimentelor (Domolire sau Ațâțare). Un Cețurian care arde cupru se numește Fumegător.

DEVIATOR: un Cețurian care poate să ardă fier.

DOMOLITOR: un Cețurian care poate să ardă alamă.

FIER (METAL FIZIC EXTERN CARE TRAGE): arzând fier, o persoană poate vedea linii albastre translucide, care îi indică toate sursele de metal din apropiere. Grosimea și strălucirea liniei depind de mărimea sursei de metal și de distanța la care se află. Pot fi văzute toate metalele, nu numai fierul. Allomantul poate smuci mental oricare dintre aceste linii, Trăgând sursa respectivă către el. Un Cețurian care arde fier se numește Deviator.

FLUDOR (METAL FIZIC INTERN CARE ÎMPINGE): o persoană care arde fludor își îmbunătățește caracteristicile fizice ale trupului. Devine mai puternică, mai rezistentă

și mai abilă. Fludorul îmbunătățește, de asemenea, simțul echilibrului și capacitatea de vindecare a rănilor. Cețurienii care pot să ardă fludor se numesc Brațe-de-Fludor sau Brutali.

FUMEGĂTOR: un Cețurian care poate să ardă cupru.

MONEDAZVÂRLITOR: un Cețurian care poată să ardă oțel.

OȚEL (METAL FIZIC EXTERN CARE ÎMPINGE): arzând oțel, o persoană poate vedea linii albastre translucide, care îi indică toate sursele de metal din apropiere. Grosimea și strălucirea liniei depind de mărimea sursei de metal și de distanța la care se află. Pot fi văzute toate metalele, nu numai oțelul. Allomantul poate împinge mental pe oricare dintre aceste linii, îndepărtând de el sursa respectivă. Un Cețurian care arde oțel se numește Monedazvârlitor.

ZINC (METAL MENTAL EXTERN CARE ÎMPINGE): o persoană care arde zinc poate Ațâța emoțiile și sentimentele altora, înflăcărându-le și făcându-le unele dintre cele mai puternice. Un Cețurian care arde zinc se numește Ațâțător.

MULȚUMIRI

Descopăr încă o dată că simt nevoia să le mulțumesc minunatului meu agent, Joshua Bilmes, și tot atât de uimitorului meu redactor Moshe Fisher. Au realizat ceva minunat cu această carte și sunt mândru că am șansa să colaborez cu ei.

Ca întotdeauna, le mulțumesc neobosiților membri ai grupurilor mele de scris: Alan Layton, Janette Layton, Kaylynne ZoBell, Nate Hatfield, Bryce Cundick, Kimball Larsen și Emily Scorup, din partea cărora am primit, sistematic, feedback și încurajări. Și cititorilor alfa, printre care se numără Krista Olson, Benjamin R. Olson, Micah Demoux, Eric Ehlers, Izzy Whiting, Stacy Whitman, Kristina Kugler, Megan Kauffman, Sarah Bylund, C. Lee Player, Ethan Skarstedt, Jillena O'Brien, Ryan Jurado și neprețuitul Peter Ahlstrom, care au văzut o versiune mult mai necizelată a acestei cărți și m-au ajutat să-i dau forma de acum.

Există, de asemenea, o serie de oameni cărora țin să le mulțumesc în mod deosebit. Isaac Steward, care a reprezentat o resursă inestimabilă, atât în privința concepției, cât și a indiciilor vizuale. Heather Kirby mi-a oferit informații excelente, ajutându-mă să înțeleg misteriosul mod în care lucrează mintea unei femei tinere. Corectura făcută de Chersti Stapely și Kayleena Richins a fost foarte apreciată.

În plus, aș vrea să-mi exprim mulțumirile față de o serie de oameni foarte importanți, care lucrează în culisele cărților cumpărate de dumneavoastră. Irene Gallo, directoarea artistică a editurii Tor, face o treabă excelentă — datorită ei au coperte atât de minunate atât această carte, cât și *Elantris*. De asemenea, David Moench, din departamentul de publicitate al aceleiași edituri, a depășit cu mult chemarea datoriei ajutând *Elantis* să

devină un succes. Le adresez amândurora mulțumirile mele.

În final, ca de obicei, îmi exprim recunoștința față de familia mea, pentru necontenitul său sprijin și entuziasm.

Aș vrea să-i mulțumesc mai ales fratelui meu, Jordan, pentru entuziasm, pentru susținere și pentru loialitate. Priviți rezultatul muncii sale de creație pe site-ul meu web: www. brandonsanderson.com.